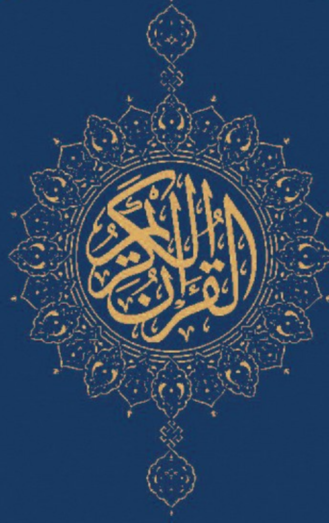

KUR'AN YOLU

TÜRKÇE MEÂL ve TEFSİR

-IV-

[GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ BASKI]

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI
YAYINLARI

بسم الله الرحمن الرحيم

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları / 590
Kaynak Eserler / 32

Sertifika No: 12930

2020-06-Y-0003-590
ISBN 978-975-19-3376-8 (Tk. No)
ISBN 978-975-19-3380-5 (4. c.)
8. baskı, 2020

Hat
Kayışzâde Hâfız Osman Nûri (ö. 1894)

Kitap tasarımı
Ersu Pekin

Grafik uygulama
Recep Kaya
Hüseyin Dil
Havva Taylan

Grafik-Tasarım güncelleme
Emre Yıldız

Dizin
Prof. Dr. Metin Yurdagür

İmlâ
Dr. İsa Kayaalp

Tashih
Hilmi Kurtulmuş
Osman Sevim
Mustafa Kaya
Ramazan Özalpdemir
Ali Osman Parlak
Hacı Duran Namlı

Dizgi
Ender Boztürk

Baskı kontrol
Mehmet Ali Soy

Baskı - cilt
Özgün Mat. San Tic. A.Ş.
Tel: (0312) 419 01 75

İletişim

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Tel: (0 312) 295 72 93 - 94
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları

Kur'an Yolu TÜRKÇE MEÂL ve TEFSİR

IV

Prof. Dr. Hayreddin Karaman
Prof. Dr. Mustafa Çağrıcı
Prof. Dr. İbrahim Kâfi Dönmez
Prof. Dr. Sadrettin Gümüş

Ankara 2020

Bu eserin basımı Din İşleri Yüksek Kurulu'nun 01/09/2005 tarih ve 141 sayılı kararı ile uygun görülmüştür.

İÇİNDEKİLER

7 – 47 23 / MÜ'MİNÛN SÛRESİ 1-118
48 – 104 24 / NÛR SÛRESİ 1-64
105 – 141 25 / FURKAN SÛRESİ 1-77
142 – 180 26 / ŞUARÂ SÛRESİ 1-227
181 – 211 27 / NEML SÛRESİ 1-93
212 – 249 28 / KASAS SÛRESİ 1-88
250 – 286 29 / ANKEBÛT SÛRESİ 1-69
287 – 329 30 / RÛM SÛRESİ 1-60
330 – 345 31 / LOKMÂN SÛRESİ 1-34
346 – 361 32 / SECDE SÛRESİ 1-30
362 – 407 33 / AHZÂB SÛRESİ 1-73
408 – 444 34 / SEBE' SÛRESİ 1-54
445 – 472 35 / FÂTIR SÛRESİ 1-45
473 – 516 36 / YÂSÎN SÛRESİ 1-83
517 – 562 37 / SÂFFÂT SÛRESİ 1-182
563 – 593 38 / SÂD SÛRESİ 1-88
594 – 636 39 / ZÜMER SÛRESİ 1-75
637 – 681 40 / MÜ'MİN (GĀFİR) SÛRESİ 1-85
682 – 724 41 / FUSSILET SÛRESİ 1-54
725 – 762 42 / ŞÛRÂ SÛRESİ 1-53
763 – 787 43 / ZUHRUF SÛRESİ 1-89
788 – 799 44 / DUHÂN SÛRESİ 1-59

23 (74)

Mü'minûn Sûresi

Mekke, 118

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada yirmi üçüncü, iniş sırasına göre yetmiş dördüncü sûredir. Enbiyâ sûresinden sonra, Secde sûresinden önce Mekke'de inmiştir.

Adı

Sûrenin genel kabul gören adı, 1. âyette geçen ve müteakip âyetlerde seçkin özellikleri anlatılan "inananlar" anlamındaki Mü'minûn'dur. Nitekim Abdullah b. Sâib isimli sahâbîden gelen bir rivayet, sûrenin Hz. Peygamber döneminde de bu adla anıldığını göstermektedir (Nesâî, "İftitâh", 76). Ayrıca ilk kelimesinden dolayı nâdiren Kad eflaha ve Felâh isimleriyle de anılmıştır.

Konusu

Mü'minûn sûresinin öncelikli konusu inananların üstün nitelikleridir. Daha sonra her bir insanın anne karnındaki oluşum süreci, Hz. Nûh ve adı verilmeyen bir peygamber ile Mûsâ ve Hârûn hakkında ibretli bilgiler, tebliğlerinin ortak noktaları, peygamberlerin yolundan giden ümmetlerin ve onların yolundan sapan inkârcıların başlıca özellikleri, Mekke putperestlerinin, sorulduğunda Allah'ın yaratıcı gücünü kabul etmelerine rağmen O'na ortak koşmaları ve âhirete inanmamaları, bunların âhiretteki acıklı durumları, pişmanlıkları ve karşılık bulmayacak dilekleri hakkında açıklamalar yapılmaktadır. Sûre, "Rabbim! Beni bağışla, bana merhamet et; sen merhametli olanların en üstünüsün!" meâlindeki dua cümlesiyle son bulur.

Fazileti

Hz. Ömer’den rivayet edilen bir hadise göre Resûlullah, bir ara olağan üstü vahiy hallerinden birini yaşarken kıbleye dönüp ellerini kaldırarak, “Allahım! Bize nimetini arttır, eksiltme; bizi onurlandır, alçaltma; bize ihsan et, mahrum etme; bizi seçkin kıl (düşmanlarımıza karşı) zayıf duruma düşürme; bizden hoşnut ol ve bizi senden hoşnut kıl!” diye dua ettikten sonra, “Şu anda bana on âyet indi; kim bu âyetlerin gereğini yaparsa cennete girecektir” buyurmuş, ardından da bu sûrenin ilk on âyetini okumuştur (*Müsned,* I, 34).

1 – 11

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
قَدْ اَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَۙ ﴿١﴾ اَلَّذ۪ينَ هُمْ ف۪ي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَۙ ﴿٢﴾ وَالَّذ۪ينَ هُمْ
عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَۙ ﴿٣﴾ وَالَّذ۪ينَ هُمْ لِلزَّكٰوةِ فَاعِلُونَۙ ﴿٤﴾ وَالَّذ۪ينَ هُمْ
لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَۙ ﴿٥﴾ اِلَّا عَلٰٓى اَزْوَاجِهِمْ اَوْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ
فَاِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُوم۪ينَۚ ﴿٦﴾ فَمَنِ ابْتَغٰى وَرَٓاءَ ذٰلِكَ فَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْعَادُونَۚ ﴿٧﴾
وَالَّذ۪ينَ هُمْ لِاَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَۙ ﴿٨﴾ وَالَّذ۪ينَ هُمْ عَلٰى
صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَۘ ﴿٩﴾ اُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَۙ ﴿١٠﴾ اَلَّذ۪ينَ
يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَۜ هُمْ ف۪يهَا خَالِدُونَ ﴿١١﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Müminler kesinlikle kurtuluşa ermişlerdir; **2.** Ki onlar, namazlarında derin bir saygı hali yaşarlar; **3.** Anlamsız, yararsız söz ve davranışlardan uzak dururlar; **4.** Zekâtı verirler; **5.** İffetlerini korurlar; **6.** Sadece eşleriyle veya ellerinin altında olanlarla yetinirler, bundan dolayı da kınanacak değillerdir. **7.** Ama her kim bunun ötesine geçmek isterse işte haddi aşanlar onlardır. **8.** Yine o müminler emanetlerine ve ahidlerine sadakat gösterirler; **9.** Namazlarını titizlikle eda ederler. **10.** İşte vâris olacaklar bunlardır; **11.** Firdevs cennetine vâris olacaklar ve orada onlar ebedî kalacaklardır.

Tefsiri

1. Bu bölümdeki on bir âyette İslâm'ın ibadet ve ahlâk alanlarında vazgeçilmez saydığı ilkelerin yanı sıra mümin kavramının içeriği özetlenmekte, kadın olsun erkek olsun "Ben müminim, müslümanım" diyen her insanın, bu ifadesinin anlamlı hale gelebilmesi için kendisinden beklenen yaşama modeli ortaya konmaktadır. Sûrenin ileriki âyetlerinde âhireti inkâr edenlerin iddiaları geniş olarak ortaya konup bunların eleştirildiği dikkate alındığında buradaki "kurtuluş"un öncelikle âhiret kurtuluşu ve esenliği olduğu anlaşılır. Nitekim 11. âyet ile yukarıda sûrenin fazileti dolayısıyla aktardığımız hadisteki "... Kim bu âyetlerin gereğini yaparsa cennete girecektir" ifadesi de bunu göstermektedir. Ayrıca doğru inanç ve düzgün yaşayışın sadece âhiret için değil aynı zamanda dünya mutluluğu ve esenliği için de gerekli olduğunu gerek naklî deliller gerekse insanlığın tecrübesi gösterdiğine göre bu âyetlerin dünyadaki kurtuluşun bir reçetesini verdiği de muhakkaktır.

2. "Namazda derin saygı hali yaşamak" kurtuluşun imandan sonraki ilk şartı olarak gösterilmiştir. Daha yakından bakıldığında bu âyette kurtuluşun şartlarından ikisine işaret edilmektedir. *Namaz* ve *huşû*. Bununla birlikte asıl vurgunun "derin saygı" diye çevirdiğimiz huşû kavramına yapıldığı görülmektedir. Taberî buradaki huşû kelimesini, "kulun namaz kılarak Allah'a itaatini, saygısını sergilemesi, namaz kılmak suretiyle

Allah'ın emrini yerine getirmesi" şeklinde açıklar (XVIII, 1, 3). Âyetin ifadesindeki asıl tanımlayıcı öge "saygı" (huşû, Taberî'nin açıklamasına göre tezellül, hudû') kavramıdır. Kuşkusuz namaz İslâm'ın temel ibadetlerinden biri ve kulun Allah'a yönelişinin, O'nunla birlikteliğinin en anlamlı ifadesidir. Fakat sembolik yönü de olan namazın bu mânevî derinliği kazanabilmesi için bedensel hareketler, dilin âyet ve duaların lafızlarını okuması yeterli değildir; bu şeklî kalıpların kalpteki kulluk niyeti ve bilinci ile bütünleştirilmesi, Allah'a saygı şuuruyla anlamlı hale getirilmesi gerekir. İbadetin ve özellikle namazın bu ruhî ve mânevî boyutu Kur'an dilinde huşû, takvâ gibi terimlerle ifade edilmiştir. Burada huşû kavramı ayrıca itikadî ve ahlâkî bir anlam da taşımaktadır. Çünkü Allah'a inanmayanın O'na huşû ile yönelmesi beklenemez; böyle birinin inanmadığı, dolayısıyla bir saygı hissi beslemediği halde namaz kılıyor, ibadet ediyor görünmesi ise din dilindeki deyimiyle "münafıklık"tır. Münafıklık ise dinî konularda için ve dışın, özün ve sözün birbirine uymamasıdır, dolayısıyla tam bir ahlâk bozukluğu ve erdemsizliktir. Sonuç olarak âyette ibadetin kurtuluşa götürebilmesi için hem formunun hem de içeriğinin önemine işaret edilmiş bulunmaktadır.

3. Meâlinde "anlamsız ve yararsız" diye çevirdiğimiz *lağiv* kelimesi sözlükte "boş ve mânasız söz ve davranış" anlamına gelir. Taberî'nin belirttiği gibi (XVII, 3) kelime burada Allah'ın kullarında görmek istemediği her türlü boş ve yanlış (bâtıl) tutum ve davranışları ifade etmektedir. Hasan-ı Basrî'nin bu kelimeyi bütün günahları içeren bir kavram olarak daha geniş bir muhtevada açıkladığı bildirilmektedir (Kurtubî, XII, 112).

4. İslâm'ın beş temel şartından biri olan *zekât* ibadetinin, Mekkî olan bu sûrenin inmesinden sonra Medine'de farz kılındığı bilinmektedir. Şu halde buradaki zekât kelimesi geniş anlamıyla sadaka yerine kullanılmış olmalıdır. Kur'an-ı Kerîm'de zekât ve sadaka kelimelerinin zaman zaman birbirinin yerine kullanıldığı görülür. Nitekim farz olan zekâtın kimlere verileceğini açıklayan âyette de zekât yerine sadaka kelimesi kullanılmıştır (Tevbe 9/60). Zekât ibadeti Medine'de farz kılınmakla birlikte Mekke döneminde inen âyetlerde de sadaka, zekât, infak, ihsan, it'âm gibi keli-

melerle müslümanlar malî yardımlaşmaya teşvik edilmekte, bunun üzerinde önemle durulmakta idi.

5-7. İffetin korunması, İslâm'ın temel ahlâk buyruklarından biri olup, bu âyetler grubunda sayılan diğer niteliklerde olduğu gibi hem erkekleri hem de kadınları kapsamaktadır (Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, III, 1310). İslâm'da hayatın çeşitli alanlarına dair pek çok düzenleme, Kur'an ve Sünnet'te ortaya konan genel ilkeler, amaçlar ve örnekler çerçevesinde ihtiyaçlara, zaman ve şartlara göre İslâm toplumunun takdirine bırakılırken evlenme ve aile ile ilgili belli başlı hukukî düzenlemelerin doğrudan Kur'an tarafından belirlenmiş olması, İslâm dininin iffet konusundaki duyarlılığının bir ifadesidir. Bu duyarlılık zamanla İslâm toplumlarının genel ahlâk ve iffet telakkilerine de yansımış; bu toplumların karakterini belirleyen aile, namus ve iffet anlayışının oluşmasına zemin hazırlamıştır. Bununla birlikte sonraki ahlâk ve fıkıh kitaplarında bu hususta aşırıya kaçan bir hassasiyetin geliştirildiği; fitne, sedd-i zerîa, ta'zîr gibi kavramların bazan amacının dışına taşırıldığı, böylece Kur'an'ın esas aldığı iffeti koruma hedefini taşan aşırı bir anlayışla hayatın doğal gelişiminin kısıtlandığı da bilinmektedir. Bu zihniyet, giderek daha çok kadınların aleyhine baskıcı uygulamaların süreklilik kazanmasına, buna bağlı olarak bazı ahlâkî sapmalara vb. olumsuzluklara da zemin hazırlamıştır.

Kur'an'da ve diğer temel İslâmî kaynaklarda kadın olsun erkek olsun her müslümanın, cinsel ihtiyacını karşılamada kendi eşiyle yetinmesi kesin bir hüküm olarak konulmuş; bu hükümlerle çelişen her türlü uygulama gayri meşrû kabul edilmiş, aykırı davranışlar için ağır yaptırımlar getirilmiştir. Bundan başka İslâm'ın geçmişten devraldığı, –öyle anlaşılıyor ki Kur'an ve Sünnet'in bütününden çıkan insanlık anlayışıyla, insan onur ve haysiyetiyle bağdaşır görmediği için zaman içinde ortadan kaldırmaya yönelik tedbirler getirdiği– kölelik uygulamasının bir sonucu olarak, fakat belirli kurallara uymak kaydıyla câriyelerden yararlanma da meşrû kılınmıştır. Âyetin "ellerinin altında olanlar" şeklinde çevrilen kısmı, "câriyeler" anlamında kabul edilmiş ve bu sınırlı durumla ilgili fıkhî düzenlemenin temellerinden birini oluşturmuştur (câriyeler hakkındaki hükmün uygulanmasıyla ilgili farklı görüşler için bk. Nisâ 4/24). Ancak İslâm'ın

hedefine uygun olarak günümüzde kölelik kurumu ortadan kalktığı için bu konuyla ilgili hükümlerin uygulanmasına da fiilen ihtiyaç kalmamıştır.

Bazı Sünnî âlimler, "belli bir sûreyle sınırlı evlenme" anlamındaki müt'a nikâhının haram olduğu yolundaki görüşlerini bu âyetlerin sınırlayıcı ifadesine dayandırmışlardır (bk. Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, III, 1310; Kurtubî, XII, 113, Mut'a nikâhı hakkında bk. Nisâ 4/24).

8. Müfessirler, buradaki emanet ve ahid kavramlarının hem insanlar tarafından korunması ve esirgenmesi için bırakılan nesneler, riayet edilmesi istenen sözleşmeler gibi maddî ve mânevî emanetleri, görevleri hem de Allah'ın kullarına yönelttiği ve kulun iman ikrarıyla uymayı taahhüt ettiği ilâhî hükümleri kapsadığını belirtirler. Buna göre meselâ birine korunması için bırakılan mal gibi Allah'ın müminden yerine getirmesini istediği namaz, oruç vb. ibadetler de birer emanettir (Râzî, XXIII, 81)

9. "Titizlikle ifa etme" diye çevirdiğimiz *muhâfaza* kavramı sözlükte "devam etmek, riayet etmek, gözetmek" anlamına gelir. Yukarıda (2. âyet) namazı huşû ile kılmanın önemine işaret edilmişti; burada ise namazı vakitlerine, kurallarına riayet ederek kılmanın önemine dikkat çekilmiştir (Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "hfz" md.; Kurtubî, XIII, 115).

10-11. *Firdevs* kelimesinin menşei ve anlamı hakkında çeşitli görüşler ileri sürülmüştür. Araplar'ın bu kelimeyi İslâm'dan önce de kullandıkları söylenmektedir. Kelimenin aslının Pehlevîce (Eski Farsça) "etrafı duvarla çevrili yer" anlamında pairi-daeza olduğu, bunun paradeisos şeklinde Grekçe'ye, oradan da firdevs şeklinde Arapça'ya geçtiği söylenmektedir. İslâmî kaynaklarda firdevs kelimesi cennetin tamamı veya bir bölümü için kullanılmaktadır. Cennetin ortası ya da en yüksek yeri olduğuna dair değişik rivayetler vardır (bilgi için bk. M. Said Özervarlı, "Firdevs", *DİA*, XIII, 123-124). Müfessirlerin de kaydettiği bir hadise göre Hz. Peygamber, "Âhirette her insanın, biri cennette biri de cehennemde olmak üzere iki yeri vardır; inkârcılar ölünce cehenneme atılacakları için müminler cennetteki kendi makamları yanında inkârcılar için hazırlanmış olan makamlara da vâris olacaklar" buyurmuş, ardından da bu iki âyeti okumuştur (İbn Mâce, "Zühd", 39; İbn Kesîr, V, 459).

12 – 16

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ طِينٍ ﴿١٢﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ
نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَكِينٍ ﴿١٣﴾ ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا
الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا
ثُمَّ اَنْشَاْنَاهُ خَلْقًا اٰخَرَ فَتَبَارَكَ اللّٰهُ اَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ﴿١٤﴾
ثُمَّ اِنَّكُمْ بَعْدَ ذٰلِكَ لَمَيِّتُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ اِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ
تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾

Meâli

12. Gerçek şu ki biz insanı çamurdan alınmış bir özden yarattık; **13.** Sonra onu sağlam bir korunakta nutfe haline getiriyoruz. **14.** Ardından nutfeyi alakaya çeviriyor, alakayı şekilsiz et yapıyor, bu şekilsiz etten kemikler yaratıyor, daha sonra da kemiklere et giydiriyoruz; nihayet onu bambaşka bir varlık halinde inşa ediyoruz. Yapıp yaratanların en güzeli olan Allah çok yücedir. **15.** Sonra siz bunun ardından mutlaka öleceksiniz; **16.** Sonra da kıyamet gününde tekrar diriltileceksiniz.

Tefsiri

12-14. Bu bölümde geçen "yaratıyoruz, getiriyoruz" gibi fiillerin asılları âyetlerin metninde geçmiş zamanlıdır. Kur'an'da verilen bilginin kesinliğine işaret etmek gibi bazı sebeplerle şimdiki, gelecek veya geniş zaman yerine geçmiş zaman fiilinin kullanıldığı bilinmektedir. Konumuz olan âyetlerde her bir *insanın yaratılış süreci* anlatıldığı ve bu süreç devam ettiği için buradaki fiillerin şimdiki zaman şekliyle çevrilmesi daha uygun görüldü.

"Çamurdan alınmış bir öz" diye tercüme ettiğimiz 12. âyetteki *sülâle* kelimesi, sözlükte "bir şeyin içinden çekip çıkarılan nesne" anlamına gelir; burada ise toprakta bulunan ve insan bedeninin oluşumuna yarayan organik ve inorganik maddeler, besinler için kullanıldığı anlaşılmaktadır. Zira erkekte ve kadında üremeyi sağlayan unsurların (sperm ve yumurta) oluşması sonuçta beslenmeye bağlıdır. Şu halde sadece ilk insanın değil, diğer bütün insanların varlığının aslı da topraktandır. Erkeğin sperminin kadının rahim kanalında onun yumurtasını aşılamasından sonra insanın bu ilk maddesi, âyette "sağlam korunak" deyimiyle ifade edilen rahme gelir. *Nutfe* ile bu aşamadaki döllenmiş hücre (zigot) kastedilmektedir. Bu hücrelerin bazı uzantılar çıkararak rahim iç zarına asılıp tutundukları ve bir iki gün bu vaziyette kaldıkları günümüzde elektro mikroskop sayesinde gözlenebilmektedir. İşte hücrenin rahim cidarındaki bu asılı vaziyetine âyette, –kelimenin sözlük anlamına uygun olarak– *alaka* denilmiştir. Bu suretle rahimde gelişimini sürdüren embriyo, önce –âyet metninde *mudga* denilen– şekilsiz etimsi bir parçaya dönüşür; zamanla kemikler oluşur, kemikler kas, damar ve sinirlerle, bunlar da etle kaplanarak insan bedeninin oluşumu tamamlanır.

Bu âyetlerde topraktan, dolayısıyla toprakta beslenip büyüyen bitkilerden alınan besin aşamasından başlayarak ana karnında ete kemiğe bürünmesine, tam bir beden halini almasına varıncaya kadar her bir insanın biyolojik yaratılış ve oluşum süreci özetlenmiştir. Böylece insan, bir yandan bedeninin menşei yönüyle basit bir topraktır; fakat öte yandan Allah'ın kendisine bağışladığı duyu, akıl gibi meleke ve özellikler sayesinde madde üstü bir yönü olan varlıktır. "Nihayet onu bambaşka bir yaratık halinde inşa ediyoruz" cümlesi insanın fizyolojik oluşum ve gelişimi yanında onu diğer canlılardan ayıran psikolojik ve mânevî donanımını da kazanarak eksiksiz, bağımsız bir kişilik halini almasını ifade eder. Âyette Allah'ın insanoğluna bütün bu ihsanları hatırlatılmakta ve dolaylı olarak ondan yaratıcısını tanıyıp şükran borcunu yerine getirmesi istenmektedir.

Tabiattaki bütün canlılar içinde gerek biyolojik gerekse psikolojik yönden en gelişmiş canlı kabul edilen insan, bilebildiğimiz kadarıyla Allah'ın dünyadaki en büyük eseri olduğu için, bu âyetlerde insanın yaratılış serü-

venini özetleyen ifadelerin ardından yüce yaratıcı, "Yapıp yaratanların en güzeli olan Allah çok yücedir" buyurarak âdeta en güzel eseriyle övünmüştür. Bu da Kur'an'ın insana verdiği büyük değerin bir ifadesidir.

Halk (yaratma) kökünden gelen *hâlik* kelimesi 14. âyette çoğul şekliyle (hâlikîn) kullanılarak yaratmanın Allah'tan başkasına da nisbet edildiği görülmektedir. Tefsirlerde Araplar'ın halk kavramını, "bir şey yapma, üretme" (sun') anlamında insanlara nisbet ederek kullandıkları da bildirilmektedir. Bununla birlikte söz konusu kavram müslümanlar arasında zamanla sadece Allah için kullanılmış, O'ndan başkasına nisbet edilmesi kulluk edebine aykırı görülmüştür.

15-16. Yukarıdaki âyetlerde insanın değerinin ardından onun ölümlü bir varlık olduğu, ancak kıyamet gününde yeniden diriltileceği, dolayısıyla yapıp ettiklerinden sorguya çekileceği hatırlatılmaktadır. Şu halde insan belirtilen konumuna güvenip aldanmamalı, aksine bu durumun, onun sorumluluğunu ağırlaştırdığını bilip bunun için hazırlıklı olmalıdır.

17 – 22

وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقَ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ
١٧ وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَاَسْكَنَّاهُ فِي الْاَرْضِ
وَاِنَّا عَلٰى ذَهَابٍ بِهِ لَقَادِرُونَ ١٨ فَاَنْشَاْنَا لَكُمْ بِهِ جَنَّاتٍ مِنْ
نَخِيلٍ وَاَعْنَابٍ لَكُمْ فِيهَا فَوَاكِهُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَاْكُلُونَ ١٩
وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِنْ طُورِ سَيْنَاءَ تَنْبُتُ بِالدُّهْنِ وَصِبْغٍ لِلْاٰكِلِينَ ٢٠
وَاِنَّ لَكُمْ فِي الْاَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُسْقِيكُمْ مِمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ

كَث۪يرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَۙ ﴿٢١﴾ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ۟ ﴿٢٢﴾

Meâli

17. Andolsun biz üstünüzde yedi yol yarattık. Biz yaratılanlardan habersiz değiliz. **18.** Gökten uygun ölçüde su indirir, onu arzda tutarız. Kuşkusuz bizim onu gidermeye de gücümüz yeter. **19-20.** O su sayesinde sizin için, çok sayıda meyvelerin bulunduğu, yiyip beslendiğiniz hurma bahçeleri, üzüm bağları; kezâ Sînâ dağında yetişen, hem yağ hem de yiyenlerin ekmeğine katık veren bir ağaç meydana getiririz. **21.** Sizin için hayvanlarda da alınacak ders vardır. Size onların karınlarında oluşandan içiriyoruz; onlardan sağladığınız başka birçok fayda da var, onlardan yiyecek sağlıyorsunuz. **22.** Onların üzerinde ve gemilerde taşınıyorsunuz.

Tefsiri

17. İnsanın ölümlülüğünü ve yeniden diriltileceğini bildiren açıklamanın ardından bu âyetler grubunda hem yeniden dirilmesi konusunda zihinlere doğabilecek kuşkuların giderilmesi ve Allah'ın yeniden diriltmekten âciz olmadığının hatırlatılması istenmiş hem de O'nun insanlığa ihsanından örnekler verilerek kendisine şükretmek gerektiğine işaret edilmiştir.

"Yedi yol" ile ne kastedildiği hususunda değişik görüşler vardır. Eski tefsirlerde bu ifade genellikle klasik astronomi tasavvurundaki yedi kat gök yani yedi kozmik sistem veya gezegenlerin yörüngeleri olarak yorumlanmıştır (Taberî, VIII, 12; Zemahşerî, III, 44). Elmalılı, âyetin sonunda geçen bilgi ile alâkalı ifadeyle de bağlantı kurarak, kendisi buradaki "yedi yol"dan insandaki beş duyu ile akıl ve vahiy yollarının oluşturduğu yedi idrak yolunu anladığını belirtmektedir (V, 3439). Bize göre –İbn Âşûr'un da belirttiği gibi (XVIII, 27)– bu yorumlar içinde en uygun olanı, "yedi yol"u eskiden meşhur olan yedi gezegenin yörüngeleri kabul eden yorumdur. Buradaki yedi sayısının sınırlayıcı değil, çokluk bildirmek için kullanıldığı da düşünülebilir.

"Yaratılanlar" diye çevirdiğimiz *halk* kelimesi tefsirlerde "yaratma" şeklinde de açıklanmıştır. İlk yoruma göre Allah bütün yarattıklarını bilmektedir. Aristo ve onu izleyen bazı filozofların iddia ettiği gibi Allah yarattıklarının durumundan habersiz değildir; O hem yaratır hem de yarattıklarını bilir; onları yönetir, korur, besler, barındırır, çoğaltır, azaltır, yaşatır, öldürür… Kezâ O, yaratma işlevinden de habersiz değildir; 14. âyette belirtildiği gibi, O "yapıp yaratanların en güzeli"dir; yaratması ilimle, hikmetledir, bu sebeple de her yaratmanın bir anlamı, yarattıklarıyla ilgili bir gayesi vardır.

Buradaki halk ile insanların kastedildiği de söylenmiştir. Bu durumda âyetin ilgili kısmı, "Biz insanlardan, onların yapıp ettiklerinden habersiz değiliz" anlamına gelir (Râzî, XXIII, 87).

18-20. Allah'ın, kendi yarattıklarından habersiz olmadığını, aksine ilmi ve hikmetiyle evreni bir düzen içinde kurduğunu ve yaşattığını gösteren en ilgi çekici kanıtlardan biri olarak *yağmur* olayı, bu olayın etkisi ve hayata katkısı hatırlatılmakta, bu konudaki ilâhî yasalardan bazısına işaret edilmektedir. Bunlardan biri yağmurun "uygun ölçüde" indirilmesidir. Zaman zaman –belirli sebeplere ve hikmetlere bağlı olarak– bölgelere ve tabiat şartlarına göre yağmurun ihtiyaçtan az veya çok yağması yüzünden bazı sıkıntılar, âfetler yaşanmakla beraber dünyanın geneli dikkate alındığında bu durumlar istisnaî olup yağmur olayının canlılar için yararını esas alan yasalara göre cereyan ettiği, bu hususta bir düzenin hâkim olduğu görülmektedir. Râzî, buradaki "ölçü"nün, yağmur suyunun insan, hayvan ve bitkilerin yararlanmasına en uygun kıvamda ve saflıkta olduğuna delâlet ettiğini belirtirken (XXIII, 88) Elmalılı da suyun terkibindeki ölçülülüğe; buharlaşma, yoğunlaşma gibi fiziksel olaylardaki yasalara ve bütün bunların tesadüfen olmayıp ilâhî hikmet ve inâyetin sonucu olduğuna dikkat çeker (V, 3441).

18. âyetin dikkat çektiği yağmur olayındaki ilâhî yasalardan biri de yağmur suyunun "arzda tutulması"dır. Bu da yeryüzü varlıkları için büyük bir nimettir. Şayet arz yağmur suyunu tutmayıp olduğu gibi dibe indirseydi veya bu sular sel halinde tamamen akıp gitseydi veya çarçabuk buharlaşsaydı, canlılar yağmurun hayatî faydalarından mahrum kaldığı gibi –

erozyon olayında görüldüğü üzere– yağmur zararlı bile olabilirdi. Yağmur suyunun arzda tutulmasından, suyun yer altında belli tabakalarda birikmesi kastedilmiş olabilir. Bu da canlılar için Allah'ın bir lutfu ve rahmetidir. Çünkü yer altı suları gerek tabii olarak yüzeye çıkmak, gerekse insan emeğiyle çıkarılmak suretiyle faydalı hale gelir.

Âyette de ifade edildiği gibi Allah Teâlâ, canlılar için bu kadar yararlı olan yağmuru yağdırmamaya veya yağdırsa bile faydasız hale getirmeye de kadirdir. Bu ise canlılar için en büyük felâkettir. Nitekim uzayda şimdiye kadar bilinenler içinde yağmur olayının cereyan ettiği tek gezegen dünyamızdır. Bir an Allah'ın dünyamızdan bu nimetini geri aldığını düşünürsek o zaman dünyanın bütün değerini ve anlamını yitirdiğini anlarız. Çünkü dünyayı anlamlı ve değerli kılan şey hayattır. Su ise –müteakip âyetlerden de anlaşılacağı üzere– bir hayat kaynağıdır.

Muhammed Esed'in de belirttiği gibi 20. âyette, Kur'an öncesi dönemde birçok peygamberin yaşadığı ve tebliğde bulunduğu Doğu Akdeniz coğrafyasını çağrıştırması için kutsal Sînâ dağı unsuru kullanılmıştır. Bu coğrafyada yetiştiği, hem katık olarak değerlendirildiği hem de yağından istifade edildiği bildirilen ağaç ise zeytin ağacıdır.

21-22. "Hayvanlar" diye tercüme ettiğimiz 21. âyetteki *en'âm* kelimesi genellikle koyun sürüsü veya deve, sığır gibi büyükbaş evcil hayvanlar için kullanılır. Âyetlerde süt ve etlerinden beslenmek, nakil aracı olarak kullanmak gibi yollarla insanların bu hayvanlardan istifade ettikleri hatırlatılıyor; hem onların bu şekilde yararlı kılınmasının bir tesadüf sonucu olmayıp Allah'ın planlı bir yaratmasıyla gerçekleştiğine hem de bu lutufların sahibine şükretmek gerektiğine dikkat çekiliyor.

23 – 30

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوحًا اِلٰى قَوْمِهٖ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِنْ اِلٰهٍ
غَيْرُهُ اَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ الْمَلَؤُا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهٖ مَا هٰذَا
بالواو

اِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْۙ يُر۪يدُ اَنْ يَتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْۜ وَلَوْ شَٓاءَ اللّٰهُ لَاَنْزَلَ مَلٰٓئِكَةًۚ
مَا سَمِعْنَا بِهٰذَا ف۪ٓي اٰبَٓائِنَا الْاَوَّل۪ينَۚ ﴿٢٤﴾ اِنْ هُوَ اِلَّا رَجُلٌ بِه۪ جِنَّةٌ فَتَرَبَّصُوا
بِه۪ حَتّٰى ح۪ينٍ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبِّ انْصُرْن۪ي بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٢٦﴾ فَاَوْحَيْنَٓا اِلَيْهِ
اَنِ اصْنَعِ الْفُلْكَ بِاَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا فَاِذَا جَٓاءَ اَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُۙ فَاسْلُكْ
ف۪يهَا مِنْ كُلٍّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَاَهْلَكَ اِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْۚ وَلَا
تُخَاطِبْن۪ي فِي الَّذ۪ينَ ظَلَمُواۚ اِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ ﴿٢٧﴾ فَاِذَا اسْتَوَيْتَ اَنْتَ
وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفُلْكِ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذ۪ي نَجّٰينَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِم۪ينَ ﴿٢٨﴾
وَقُلْ رَبِّ اَنْزِلْن۪ي مُنْزَلًا مُبَارَكاً وَاَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِل۪ينَ ﴿٢٩﴾ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ
لَاٰيَاتٍ وَاِنْ كُنَّا لَمُبْتَل۪ينَ ﴿٣٠﴾

Meâli

23. Andolsun ki Nûh'u kavmine gönderdik de "Ey kavmim" dedi, "Allah'a kulluk edin; sizin O'ndan başka bir tanrınız yoktur. İsyan etmekten sakınmıyor musunuz?" **24.** Kavminin inkâra sapmış ileri gelenleri dediler ki: "Bu adam, size üstünlük kurmak isteyen, sadece sizin gibi sıradan bir insandır. Eğer Allah (elçi göndermek) isteseydi herhalde bir melek gönderirdi. Biz geçmiş atalarımızdan böyle bir şey duymadık. **25.** Bu adam olsa olsa cin çarpmış biridir; bir süre onu gözetim altında tutun." **26-27.** Nûh, "Rabbim! Bunların beni yalancılıkla suçlamalarına karşı bana yardım et!" dedi. Bunun üzerine ona

şöyle vahyettik: "Bizim gözetimimiz altında ve bildirdiğimiz şekilde gemiyi yap. Buyruğumuz geldiğinde sular coşup yükselmeye başlayınca her cinsten birer çift hayvan ile kendileri aleyhinde hüküm kesinleşmiş olanların dışındaki aileni gemiye al; ama o haksızlığa sapmış olanlar konusunda sakın bana bir şey söyleme! Onlar kesinlikle boğulacaklar! **28.** Yanındakilerle birlikte sen de gemiye yerleştiğinde, 'Bizi bu zalimler topluluğundan kurtaran Allah'a hamdolsun!' de. **29.** Ve yine 'Rabbim! Beni bereketli bir yere indir; en uygun şekilde indirip yerleştiren sensin' de." **30.** Kuşkusuz bu anlatılanlarda ibretler vardır; muhakkak ki biz bunlarla insanları sınarız.

Tefsiri

23-25. Bu âyetlerden Nûh kavminin çok tanrılı bir inanca sahip olduğu anlaşılmaktadır. Nûh'un uyarısına rağmen kavminin ileri gelenleri, onun tevhide çağıran tebliğleri üzerinde samimi olarak düşünecekleri yerde, davetinin altında kötü niyet aramaya kalkışmışlar, liderlik peşinde olduğu, aklî dengesinin yerinde olmadığı gibi haksız iddialar ileri sürerek onu insanların gözünde küçük düşürmeye çalışmışlardır. Onu aklî dengesi yerinde olmamakla suçlamalarının sebebi, kendi bâtıl inançlarını aklın gereği olarak görmeleri, buna aykırı bir inancın akılla bağdaşmayacağını sanmalarıdır (Hz. Nûh ve tevhid mücadelesi hakkında bilgi için bk. Hûd 11/25-49).

"Bir süre onu gözetim altında tutun" diye çevirdiğimiz ifade tefsirlerde iki şekilde açıklanmıştır: **a)** O akıl hastası olduğuna göre bir süre sabredip bekleyin; iyileşirse ne âlâ, aksi halde öldürürsünüz; **b)** Bir süre bekleyin; eğer gerçekten peygamber ise Tanrı ona yardım edecek, durumunu güçlendirecektir; o zaman biz de kendisine uyarız; ama eğer yalancının biriyse Tanrı onu alçaltır, planını bozar, biz de ondan kurtuluruz.

26-29. Kavminin inkârcı önderlerinin haksız iddia ve iftiralarla davetini engellemeleri karşısında Hz. Nûh'un Allah'tan yardım dilemesi üzerine bütün kitaplı dinlerde ve genel olarak çeşitli toplumların kültüründe yer alan meşhur tûfan olayı gerçekleşti (Nûh tûfanı hakkındaki âyetlerin yorumu ve olay hakkında bilgi için bk. Hûd 11/36-49).

Hz. Nûh'un, hem şahsı hem de beraberindekiler adına yaptığı duasında Allah'ın kendisini "bereketli bir yer"e indirmesini dilerken, gemide bulunanların güvenlik ve rahatlığını veya yolculuğun bitiminde inecekleri yerin güvenli ve bereketli olmasını kastetmiş olabileceği yönünde açıklamalar yapılmıştır (meselâ bk. Zemahşerî, III, 46-47; Râzî, XXIII, 95). Bizce bu duayı, sınırlamadan âyette olduğu şekliyle anlamak daha isabetli olacaktır. Bu, aynı zamanda her müminin bir yere yerleşirken, yolculuk yaparken tekrar etmesinde fayda bulunan anlamlı bir dua örneğidir.

30. İnsanlığın atalarından olan Hz. Nûh'un davetinin ve insanlık tarihinde büyük yeri olan Nûh tûfanının ibret verici yanları bulunduğu bildirilmektedir. Bunların başında Nûh'un ilk tebliğinin tevhide dair olması gelir. Nitekim Nûh'tan önceki ve sonraki bütün peygamberlerin ilk davası da tevhid inancını yerleştirmek olmuştur. Ayrıca tûfan olayı bize şunları öğretmektedir: Allah'ın varlık ve birliğine içtenlikle inanıp hayatlarını doğruluk ve dürüstlük çizgisinde yürütenler, başlangıçta inkâr ve kötülüklere sapanların haksız suçlama ve iftiralarına, baskı ve zulümlerine mâruz kalsalar da sonunda mutlaka başarılı olacaklardır. Ancak bunun için Allah'a sığınıp güvenmenin yanında, nasıl ki Nûh peygamber, "Nasıl olsa Allah bizi kurtarır" diye düşünüp kolaycılığa kaçmamış, aksine kendi eliyle gemiyi yapıp diğer önlemleri almışsa, insanın üzerine düşen görevleri eksiksiz yapması, esbaba tevessül etmesi, yani başarmak için ihtiyaç duyacağı mümkün olan bütün tedbirleri alması gerekir. Âyetin sonunda dikkat çekilen Allah'ın denemesini yani sınavdan geçirmesini bu çerçevede anlamak uygun olur; yani Allah gelmiş geçmiş bütün insanları, kavimleri, milletleri yukarıda belirtilen ilkeler çerçevesinde davranıp davranmadıkları hususunda sınavdan geçirmiştir ve geçirmektedir.

31 – 41

ثُمَّ اَنْشَاْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا اٰخَرِينَ ﴿٣١﴾ فَاَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا
مِنْهُمْ اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِنْ اِلٰهٍ غَيْرُهُ اَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ

الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِلِقَاءِ الْآخِرَةِ
وَأَتْرَفْنَاهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَٰذَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ
وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَئِنْ أَطَعْتُمْ بَشَرًا مِثْلَكُمْ إِنَّكُمْ إِذًا
لَخَاسِرُونَ ﴿٣٤﴾ أَيَعِدُكُمْ أَنَّكُمْ إِذَا مِتُّمْ وَكُنْتُمْ تُرَابًا وَعِظَامًا أَنَّكُمْ
مُخْرَجُونَ ﴿٣٥﴾ هَيْهَاتَ هَيْهَاتَ لِمَا تُوعَدُونَ ﴿٣٦﴾ إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا
الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٧﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ
كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ انْصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٣٩﴾
قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَيُصْبِحُنَّ نَادِمِينَ ﴿٤٠﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ بِالْحَقِّ
فَجَعَلْنَاهُمْ غُثَاءً فَبُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾

Meâli

31. Sonra onların ardından başka bir nesil meydana getirdik. **32.** Bunların arasından da kendilerine, "Allah'a kulluk edin; sizin O'ndan başka tanrınız yoktur. İsyan etmekten sakınmıyor musunuz?" diyen bir elçi gönderdik. **33.** Bu elçinin kavminden olup da inkâra sapan, âhirete ulaşmayı yalan sayan, dünya hayatında kendilerine refah verdiğimiz hatırlı kişiler halka şöyle dediler: "Bu da olsa olsa sizin gibi sıradan bir insan. Sizin yediğinizden yemekte, içtiğinizden içmektedir. **34.** Sizin gibi sıradan bir insana uyacak olursanız o zaman herhalde kaybedenlerden olursunuz. **35.** O size, ölüp de toprak ve kemik yığını haline gelmişken tekrar hayat alanına çıkarılacağınızı mı söylüyor!

36. Bu size söylenenler gerçek olmaktan çok çok uzak! **37.** Gerçek olan sadece şu yaşadığımız dünya hayatıdır. Ölürüz ve yaşarız. Bir daha da diriltilecek değiliz. **38.** O, Allah hakkında sadece yalanlar düzüp koşan bir adamdır. Biz ona inanmıyoruz." **39.** O peygamber şöyle dedi: "Rabbim! Bunların beni yalancılıkla suçlamalarına karşı bana yardım et!" **40.** Allah buyurdu ki: "Pek yakında onlar mutlaka pişman olacaklar!" **41.** Nitekim kaçınılmaz bir âkıbet olarak onları o korkunç ses yakalayıverdi; böylece sel süprüntüsüne çevirdik onları! Zalimlerin canı cehenneme!

Tefsiri

31-41. Eski müfessirlerin bir kısmı, bu âyetlerde ismi verilmeden kendisinden söz edilen neslin Semûd kavmi ve onlara gönderilen peygamberin Sâlih aleyhisselâm olduğu kanaatindedirler (meselâ bk. Taberî, XVIII, 19); çoğunluk tarafından ise bu neslin Âd kavmi, peygamberin de Hûd aleyhisselâm olduğu söylenmiştir (bk. Zemahşerî, III, 47; Râzî, XXIII, 97). Bununla birlikte burada sözü edilen peygamberin davet ettiği tevhid ilkesi, esasen Kur'an'da adı geçen peygamberlerin gerçekleştirmeye çalıştıkları ortak davadır. Hz. Muhammed de dahil olmak üzere bütün peygamberlere karşı mücadele verenler, bu kıssadakiler gibi genellikle eşraftan hali vakti yerinde, çıkarlarına uygun düştüğü için mevcut sistem ve telakkiden memnun olan kesimlerdi. Kur'an'da değişik vesilelerle anlatıldığına göre bunlar umumiyetle hak peygamberin getirdiği sistemi kendi toplumsal ve ekonomik statüleri için tehlikeli görmüşler; özellikle herkes gibi bu mütegallibe zümresinin de yapıp ettiklerinden dolayı sorumlu tutulacaklarını bildiren, böylece toplumda mutlak bir hak ve adalet bilincinin uyanmasını hedefleyen âhiret inancıyla ilgili tebliğleri reddetmişlerdir. Bunlar, âhiret inancının toplum tarafından benimsenmesini kendi konumları için tehlikeli ve rahatsız edici bulmuşlar; bunu yaparken de ilgili peygamberin Allah'tan haberler getirecek olağan üstü özellikler taşımadığını, herkes gibi onun da sıradan biri olduğunu ileri sürerek onu gözden düşürmeye çalışmışlardır. Aslında bu iddialar, peygamberin görünürdeki insanî özelliklerini abartılı ifadelerle öne çıkararak insanların dikkatlerini peygamberin tebliğlerindeki dinî ve ahlâkî ilkelerde bulunan

gerçekliğe çevirmelerini önlemeyi amaçlayan kurnazca bir plandan, bir saptırmadan başka bir şey değildi. Sonuç olarak söz konusu âyetlerde pek çok peygamberin yaşadığı ortak bir tecrübenin dile getirildiği görülmektedir. Bu durumda Muhammed Esed'in, bu âyetlerde belli bir peygamber ve kavimden söz edilmediği, burada anlatılanların, "Allah'ın bütün peygamberlerine ve onların her birinin peygamber olarak yaşadıkları tecrübelerde tekrarlanan benzer çizgilere ilişkin genel bir atıf durumunda" olduğu şeklindeki görüşüne (II, 694) katılmak mümkündür.

Bu âyetlerde sözü edilen inkârcı zümrenin, peygamberin kişiliğine ve âhiret hayatına ilişkin iddiaları Kur'an'da muhtelif vesilelerle cevaplandırılıp reddedildiği için burada bir defa daha tekrarlanmasına gerek görülmemiş, sadece uğrayacakları acı âkıbete dikkat çekilmekle yetinilmiştir.

42 – 44

ثُمَّ اَنْشَاْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قُرُونًا اٰخَر۪ينَۜ ﴿٤٢﴾ مَا تَسْبِقُ مِنْ اُمَّةٍ اَجَلَهَا
وَمَا يَسْتَاْخِرُونَۜ ﴿٤٣﴾ ثُمَّ اَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرَاۜ كُلَّمَا جَٓاءَ اُمَّةً
رَسُولُهَا كَذَّبُوهُ فَاَتْبَعْنَا بَعْضَهُمْ بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ اَحَاد۪يثَۚ فَبُعْدًا
لِقَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٤﴾

Meâli

42. Sonra onların ardından başka başka nesiller yarattık. **43.** Hiçbir ümmet kendi ecelinin ne önüne geçebilir ne de ondan sonraya kalabilir. **44.** Sonra birbiri ardından elçilerimizi gönderdik. Her bir ümmete kendi peygamberi geldikçe hep onu yalancılıkla suçladılar; biz de onları birbiri peşinden tarihe gömdük, onları ibret hikâyelerine dönüştürdük. İnanmayanların cehenneme kadar yolu var!

Tefsiri

42-44. Buradaki neslin Lût, Şuayb, Eyyûb ve Yûsuf peygamberlerin kavimleri olabileceği belirtilmiştir (Râzî, XXIII, 100). Esasen bu âyetlerde geçmişteki belirli peygamberlerin inanç mücadelesi hakkında bilgi verilmekten ziyade şu noktalara dikkat çekilmektedir: Yeryüzünde nesiller ve uygarlıklar birbirini izlemiş, her nesil Allah'ın değiştirilemez hükmüyle tayin ettiği ömrünü tamamlayınca ardından yeni bir nesil gelmiştir. Hz. Muhammed'e gelinceye kadar peygamberlik sürekli yenilenen bir kurum olmuştur. Peygamberlerinin davetlerini reddedip inkâr ve günahkârlıklarını sürdüren kavimler, ümmetler, bunun bedelini çeşitli felâketlere uğrayarak yok olup gitmekle ödemişlerdir. Kur'an-ı Kerîm başka âyetlerde bu sonucu ilâhî bir yasa (sünnetullah) olarak gösterir.

45 – 50

ثُمَّ اَرْسَلْنَا مُوسٰى وَاَخَاهُ هٰرُونَ بِاٰيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُبٖينٍۙ ﴿٤٥﴾
اِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَا۬ئِه۪ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا عَالٖينَۚ ﴿٤٦﴾ فَقَالُٓوا
اَنُؤْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عَابِدُونَۚ ﴿٤٧﴾ فَكَذَّبُوهُمَا
فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلَكٖينَ ﴿٤٨﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ لَعَلَّهُمْ
يَهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَاُمَّهُٓ اٰيَةً وَاٰوَيْنَاهُمَٓا اِلٰى رَبْوَةٍ ذَاتِ
قَرَارٍ وَمَعٖينٍ ﴿٥٠﴾

Meâli

45-46. Sonra Mûsâ ve kardeşi Hârûn'u, âyetlerimizle ve apaçık bir delil ile Firavun'a ve onun önde gelen adamlarına gönderdik. Fakat

onlar büyüklük tasladılar. Zaten onlar herkese tepeden bakan bir topluluktu. **47.** Nitekim şöyle dediler: "Soydaşları bize kölelik ederlerken bizden farklı olmayan bu iki adama mı inanacağız?" **48.** Böylece onları yalancılıkla itham ettiler, sonuçta helâk edilenler arasına onlar da katıldı. **49.** Gerçek şu ki, belki İsrâiloğulları yollarını düzeltirler diye Mûsâ'ya kitabı verdik. **50.** Meryem oğlu ile annesini de bir âyet yaptık; ikisini de kalmaya elverişli, kaynak suyu bulunan yüksekçe bir yere yerleştirdik.

Tefsiri

45-48. Mûsâ ve kardeşi Hârûn'un getirdikleri "âyetler ve apaçık delil" ile genellikle Hz. Mûsâ'nın gösterdiği, bazılarının Hz. Hârûn'la da ilgisi bulunan mûcizeler kastedilmiştir (farklı açıklamalar için bk. Râzî, XXIII, 101).

İsrâiloğulları, Hz. Mûsâ kendilerini Mısır'dan çıkarmadan önce dört asırdır Mısır'da yaşıyor, burada ikinci sınıf vatandaş muamelesi görüyorlardı. İşte 47. âyette Firavun ve çevresinin bu sebeple onları kendi köleleri gibi gördükleri, dolayısıyla aynı kavimden olan Mûsâ ve Hârûn'un dinlerini kabul etmenin kendileri için onur kırıcı olacağını ileri sürdükleri, böylece azgınlara ve sapkınlara yaraşır bir kibir ve gurur örneği sergiledikleri, bunun da onları helâke götürdüğü bildirilmektedir. Böylece gerek Kur'an'ın ilk muhatapları olan Mekkeli putperestlere gerekse bütün insanlara, doğru ve yanlışı makam-mevki, mal-mülk, soy-sop gibi ölçülerle ayırmaya kalkışmaları halinde bunun bedelinin çok ağır olacağı uyarısında bulunulmaktadır.

49. Meâlde yer alan "İsrâiloğulları" kelimesinin âyetteki karşılığı "onlar" zamiridir. Bazı meâllerde bu zamirin Firavun ve çevresini ifade ettiği anlamına gelecek şekilde çeviriler yapılmıştır (meselâ bk. Esed, II, 695). Oysa bu tercih kesinlikle yanlış olup hemen bütün tefsirlerde bu hususa dikkat çekilmektedir. Çünkü âyette "... Onlar yollarını düzeltirler diye kitabı (Tevrat) verdik" buyuruluyor. Hz. Mûsâ Mısır'da iken henüz Tevrat indirilmemişti. Tevrat, Mısır'dan dönüşten sonra Sînâ'da indi, dolayısıyla Tevrat'ın muhatabı da İsrâiloğulları'dır. Şu halde âyetteki "onlar"

zamiri sadece İsrâiloğulları'nı gösterebilir. Bu sebeple, yanlış anlaşılmayı önlemek için meâlinde zamir yerine İsrâiloğulları demeyi tercih ettik.

50. Hz. Meryem bâkire iken hamile kalmış ve böylece Hz. Îsâ babasız dünyaya gelmiştir. Bu, Allah'ın yaratıcı kudretinin büyüklüğünü gösteren en önemli mûcizelerden olduğu için burada olaya, "delil, mûcize, işaret" gibi anlamlara gelen âyet kelimesiyle işaret edilmiştir (aynı konuda bk. Âl-i İmrân 3/47; Meryem 19/21; Enbiyâ 21/91).

Gerek burada gerekse başka âyetlerde Îsâ yerine veya Îsâ ismiyle birlikte Meryem oğlu denilerek, dolaylı bir ifadeyle, Îsâ'yı Allah'ın oğlu sayan hıristiyan inancı reddedilmiş bulunmaktadır. Îsâ ve annesinin yerleştirildiği bildirilen yerin neresi olduğu hakkında Kudüs'teki İlya, Ramallah, Mısır, Dımaşk gibi farklı yerlerden söz edilmektedir (Râzî, XXIII, 103; bilgi için bk. Ömer Faruk Harman, "Îsâ", *DİA*, XXII, 465-472).

51 – 56

يَٓا اَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًاۜ اِنّ۪ي بِمَا
تَعْمَلُونَ عَل۪يمٌۜ ﴿٥١﴾ وَاِنَّ هٰذِه۪ٓ اُمَّتُكُمْ اُمَّةً وَاحِدَةً وَاَنَا
رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٥٢﴾ فَتَقَطَّعُٓوا اَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًاۜ كُلُّ حِزْبٍ بِمَا
لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٥٣﴾ فَذَرْهُمْ ف۪ي غَمْرَتِهِمْ حَتّٰى ح۪ينٍ ﴿٥٤﴾ اَيَحْسَبُونَ
اَنَّمَا نُمِدُّهُمْ بِه۪ مِنْ مَالٍ وَبَن۪ينَۙ ﴿٥٥﴾ نُسَارِعُ لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِۜ
بَلْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٦﴾

Meâli

51. Ey peygamberler! Tertemiz nimetlerden yiyip için, güzel işler yapın. Kuşkusuz ben yaptıklarınızı eksiksiz bilmekteyim. **52.** Biliniz ki sizin şu ümmetiniz bir tek ümmettir, ben de sizin rabbinizim. Onun için yolumdan çıkmaktan sakının. **53.** Ama insanlar, aralarındaki inanç bağlarını keserek gruplara ayrıldılar. Her kesim kendi inancını beğenmektedir. **54.** Şimdi sen onları bir süre için gaflet ve dalaletleri içinde kendi hallerine bırak! **55-56.** Sanıyorlar mı ki onlara mal ve evlâtlar verirken yalnızca iyilikleri için çırpınıyoruz! Hayır, onlar işin farkına varamıyorlar.

Tefsiri

51. Bir yoruma göre aslında burada özellikle Hz. Muhammed'e hitap edilmekle birlikte, "tertemiz nimetlerden yiyip içmek, güzel işler yapmak" diğer peygamberlerin dinlerinde de bir yasa olduğu için âyette bütün peygamberlere yönelik bir hitap cümlesi kullanılmıştır (diğer yorumlar için bk. Râzî, XXIII, 104; Şevkânî, III, 548-549).

"Tertemiz nimetler" diye çevirdiğimiz *tayyibât* kelimesi, hem şer'î bakımdan yenilip içilmesi, kullanılması helâl olan hem de saf, temiz ve sağlığa uygun olan nimetleri ifade eder (Zemahşerî, III, 49).

52-53. "Bir tek ümmet"ten maksat, aynı inanç ilkeleri üzerinde birleşmiş topluluktur. Burada ümmet kelimesinin din anlamında kullanıldığı da belirtilmektedir. Buna göre çeşitli dinlerde zaman ve şartların değişmesine paralel olarak bazı uygulama farklılıkları olmuşsa da bütün peygamberler tertemiz nimetlerden yiyip içmek ve güzel işler yapmakta birleştikleri gibi tevhid inancında ve Allah'a saygı duyup isyandan sakınmakta da birleşmişlerdir (Râzî, XXIII, 104); bunlar bütün dinlerin ortak ve mutlak ilkeleridir. 53. âyetin bildirdiğine göre –bu temel ilkelere rağmen– zaman zaman insanlar arasındaki bu inanç birliği bozulmuş; çeşitli ümmetler değişik dinler, inançlar, kitaplar türetmişler; her zümre kendi benimsediği inancı, tuttuğu yolu en doğrusu olarak kabul edip kendisinin kazandığını, diğerlerinin kaybettiğini düşünmüştür.

54. Bu bölünmüşlük Hz. Peygamber döneminde de mevcuttu. Nitekim Araplar ataları olan Hz. İsmâil'in tevhid inancını terketmişler, türlü türlü putperestlik çeşitleri türetmişlerdir. Âyette, "Şimdi sen onları bir süre için gafletleri içinde kendi hallerine bırak!" buyurularak putperestliğin sonunun yaklaştığı haber verilmektedir. Nitekim bu sûrenin inmesinden bir süre sonra gerçekleşen hicret ile müslümanlar bağımsızlıklarını elde etmişler ve bu olay putperestler için sonun başlangıcı olmuştur.

55-56. Mekke'de müşrikler sosyal ve ekonomik bakımdan müslümanlardan daha güçlüydüler; bunu doğru yolda olduklarının bir kanıtı sayıyor ve hep böyle gideceğini zannediyorlardı. Halbuki bu imkânlar onlar için bir *istidrâc* idi, yani gerçeği görüp ona teslim olma niyetinde olmayanların günahlarını daha da arttıran bir belâ, bir musibet idi; fakat müşrikler ne bu gerçeğin ne de sonlarının gelmekte olduğunun farkına varabiliyorlardı. Nitekim kısa denebilecek bir zaman içinde önce Medine'de, ardından da Mekke'de ve diğer belli başlı merkezlerde İslâm'ın hâkim olmasıyla birlikte eski düzenin itibarlı müşrikleri mallarının ve evlâtlarının kendi acı âkıbetlerini, tükenişlerini önleyemediğini görmüşlerdir.

57 – 62

إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ
رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾ وَالَّذِينَ
يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ ﴿٦٠﴾ أُولَٰئِكَ
يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ ﴿٦١﴾ وَلَا نُكَلِّفُ
نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنْطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٢﴾

Meâli

57. Rablerine olan derin saygılarından dolayı sorumlu davrananlar; **58.** Rablerinin âyetlerine inananlar; **59.** Rablerine ortak tanımayanlar; **60.** Verdiklerini, rablerine dönecekleri inancıyla kalpleri çarparak verenler; **61.** İşte bunlar iyiliklere koşup, bu uğurda yarışırlar. **62.** Biz hiç kimseyi gücünün yettiğinden fazlasıyla yükümlü kılmayız. Katımızda hakkı söyleyen bir kitap vardır, onlara haksızlık edilmez.

Tefsiri

57-61. "Sorumlu davrananlar" şeklinde çevirdiğimiz *müşfikûn* kelimesi genellikle "Allah'a itaatlerini sürdürenler, O'nun hoşnutluğunu kazanma gayreti içinde olanlar, rızâsını elde edememe korkusuyla çaba gösterenler"; "âyetler" kelimesi ise "Kur'an âyetleri ve Allah'ın varlığını kanıtlayan deliller" şeklinde açıklanmıştır (meselâ bk. Taberî, XVIII, 31-32; Râzî, XXIII, 106-107). 60. âyette "vermek"ten söz edilmekle birlikte verilen şeyler belirtilmemiştir. Bu durumda Allah'a saygı ve hayır işleme düşüncesiyle insanlara yapılan her türlü iyilikler bu âyetin kapsamına girmektedir.

Yukarıda inkârcılar eleştirildikten sonra burada da müminlerin seçkin niteliklerinden bazıları gösterilmiştir. Bunlar kısaca haşyet, yani Allah'a derin saygı, O'nun âyetlerine, yani peygamberine gönderdiği kitabına, varlığının kanıtlarına inanmak ve Allah'ın huzurunda hesabının verileceği düşüncesi ve sorumluluk bilinciyle eldeki imkânları muhtaçlarla paylaşmaktır. "İyiliklere koşup bu uğurda yarışma" iki anlama gelmektedir: **a)** Büyük bir arzuyla Allah'a itaat mahiyetindeki işlere yönelip yeri ve zamanı gelince bu işleri aksatmadan yapmak; **b)** Çeşitli hayırlı işler için çalışmak, başka insanlara iyilik etme yarışı içinde olmak (Râzî, XXIII, 107).

62. Önceki âyetlerde belirtilen iyi ve değerli davranışların, hayırlarda yarışmanın önemi üzerinde durulmuştu. Bu âyette ise bunların insanlar için imkânsız olmadığı, çünkü Allah'ın insanlardan güç yetirilemeyecek şeyler istemediği bildirilmektedir. Ayrıca Kur'an'da başka yerlerde de geçen (Bakara 2/233, 286; En'âm 6/152; A'râf 7/42) ifadelerle insanlara güçlerinin yetmediği ödevler yüklemenin Allah'ın yasasına uymadığına, dolayısıyla bunun âdil olmadığına işaret edilmektedir.

Âyetteki *kitap* kelimesi genellikle "amel defteri" yani insanların dünyada iken yaptıkları iyi ve kötü işlerin kaydedildiği, –mahiyeti bizce bilinmeyen– bir tür belge olarak açıklanmıştır. Âyet, bu belgenin tamamen gerçekleri içereceğini, insanların haksızlığa uğramasına yol açacak hiçbir hatalı bilgi taşımayacağını bildirmektedir.

63 – 77

بَلْ قُلُوبُهُمْ ف۪ي غَمْرَةٍ مِنْ هٰذَا وَلَهُمْ اَعْمَالٌ مِنْ دُونِ ذٰلِكَ هُمْ لَهَا
عَامِلُونَ ﴿٦٣﴾ حَتّٰٓى اِذَٓا اَخَذْنَا مُتْرَف۪يهِمْ بِالْعَذَابِ اِذَا هُمْ يَجْـَٔرُونَۜ ﴿٦٤﴾
لَا تَجْـَٔرُوا الْيَوْمَ اِنَّكُمْ مِنَّا لَا تُنْصَرُونَ ﴿٦٥﴾ قَدْ كَانَتْ اٰيَات۪ي تُتْلٰى عَلَيْكُمْ
فَكُنْتُمْ عَلٰٓى اَعْقَابِكُمْ تَنْكِصُونَۙ ﴿٦٦﴾ مُسْتَكْبِر۪ينَ بِه۪ۗ سَامِرًا
تَهْجُرُونَ ﴿٦٧﴾ اَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ اَمْ جَٓاءَهُمْ مَا لَمْ يَأْتِ اٰبَٓاءَهُمُ الْاَوَّل۪ينَۘ ﴿٦٨﴾
اَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُ مُنْكِرُونَۘ ﴿٦٩﴾ اَمْ يَقُولُونَ بِه۪
جِنَّةٌۜ بَلْ جَٓاءَهُمْ بِالْحَقِّ وَاَكْثَرُهُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَوِ اتَّبَعَ الْحَقُّ
اَهْوَٓاءَهُمْ لَفَسَدَتِ السَّمٰوَاتُ وَالْاَرْضُ وَمَنْ ف۪يهِنَّۜ بَلْ اَتَيْنَاهُمْ
بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَنْ ذِكْرِهِمْ مُعْرِضُونَۜ ﴿٧١﴾ اَمْ تَسْـَٔلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَاجُ
رَبِّكَ خَيْرٌۗ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِق۪ينَ ﴿٧٢﴾ وَاِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ اِلٰى صِرَاطٍ

مُسْتَقِيمٍ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنَاكِبُونَ ﴿٧٤﴾
وَلَوْ رَحِمْنَاهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِمْ مِنْ ضُرٍّ لَلَجُّوا فِي طُغْيَانِهِمْ
يَعْمَهُونَ ﴿٧٥﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا
يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٦﴾ حَتَّىٰ إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ
فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٧﴾

Meâli

63. Hayır! O inkârcıların kalpleri bu hususta tam bir bilgisizlik karanlığı içindedir, onların bunlar dışında hep yapıp durdukları nice (kötü) işleri vardır. **64.** İçlerinden refah ve bolluk içinde olanları, sonunda cezalandırmaya başladığımızda bakarsın ki feryadı basarlar. **65.** Bugün boşuna sızlanmayın! Çünkü siz, bizden yardım göremeyeceksiniz! **66-67.** Zira âyetlerimiz size okunurdu da arkanızı dönüp giderdiniz; gece sohbetleri yaparken büyüklük taslayarak onun hakkında hezeyanlar savururdunuz. **68.** Onlar bu söz (Kur’an) üzerinde hiç düşünmezler mi? Yoksa kendilerine, daha önce atalarına gelmeyen bir şey mi geldi? **69.** Yahut kendi peygamberlerini daha tanımadılar da o yüzden mi onu inkâr ediyorlar? **70.** Veya onda bir akıl bozukluğu bulunduğunu mu söylüyorlar? Bilâkis o, kendilerine gerçek olanı getirmiştir, ama onların çoğu gerçeği sevmiyorlar. **71.** Eğer hak onların keyfî arzularına uysaydı muhakkak ki gökler, yer ve bunlarda bulunanların düzeni bozulurdu. Hayır! Biz onlara şan ve şereflerini getirdik, fakat onlar kendi şereflerine sırt çevirmektedirler. **72.** Sanki sen onlardan bir karşılık mı istiyorsun? Ama rabbinin vereceği karşılık daha hayırlıdır; O, rızık verenlerin en üstünüdür. **73.** Gerçek şu ki sen onları dosdoğru bir yola çağırıyorsun. **74.** Âhirete inanmayanlar ise ısrarla yoldan

sapmaktalar. **75.** Onlara merhamet edip de içine düştükleri sıkıntıyı gidersek yine de büyüklük taslayarak körü körüne taşkınlıklarını sürdürürler. **76.** Andolsun biz onları ağır sıkıntılara soktuk da yine rablerine boyun eğmediler, hâlâ da O'na yakarmıyorlar. **77.** En sonunda üzerlerine çok şiddetli bir azap kapısı açtığımızda bir de görürsün ki onlar bu durumda tam bir şaşkınlık ve ümitsizlik içine düşmüşlerdir.

Tefsiri

63-65. Bu ve gelecek âyetlerde söz konusu edilenler, Mekke putperestleridir. Onların kalplerinin "tam bir bilgisizlik karanlığı içinde" bulunduğu şey, bir önceki âyetin belirttiği "hakkı söyleyen kitap" (Kur'an) veya müminlerin, 57-61. âyetlerde özetlenen üstün nitelikleridir. Buna göre putperestlerin kalplerinin bilgisizlik karanlığı içinde bulunması, Kur'an'ın değerinden habersiz olmaları yahut müminlerin, belirtilen niteliklerini ve bunlar sayesinde elde ettikleri konum ve değeri kavrayamamaları (Zemahşerî, III, 50; Şevkânî, III, 551); bir başka yoruma göre ise bu dünyada Allah'ın kendilerine zenginlik ve evlâtlar vermesinin (bk. 55. âyet) hikmetini anlamaktan âciz olmalarıdır (Taberî, XVIII, 35).

Bazı müfessirler, 63. âyetin "bunun dışında" diye çevirdiğimiz kısmında geçen "zâlike" (bu) kelimesiyle 62. âyetteki "hak" kavramına işaret edildiğini belirtmişlerdir. Buna göre söz konusu ifade, "hak konusunda bilgisiz olmalarının, onun değerini kavrayamamalarının dışında" anlamına gelir. Bu yorumu aktaran Şevkânî burada ya müminlerin iyi fiillerine veya inkârcıların kötü fiillerine işaret edildiğini belirtir (III, 551). İlk görüşe göre âyetin ilgili bölümünü, "O inkârcıların, 57-61. âyetlerde müminlere nisbet edilen iyi fiillere aykırı daha nice kötü işleri vardır"; ikinci görüşe göre ise "Onların, kalplerinin karanlık içinde bulunması gibi kötü halleri ve eylemleri dışında daha nice kötü işleri vardır" şeklinde anlamak gerekir.

"Ceza" diye çevirdiğimiz 64. âyetteki *azâb* kelimesiyle Bedir'de müşriklerin müslümanlar karşısında uğrayacakları ağır yenilgiye veya âhiret azabına işaret edildiği belirtilmektedir. Burada asıl anlatılmak istenen husus, İslâm'a ve müslümanlara karşı kör bir mücadeleye girişen ve onlara her türlü haksızlığı reva gören Mekke'nin zengin ve şımarık putperest-

lerini dünyada veya âhirette Allah'ın mutlaka cezalandıracağı, son pişmanlıklarının kendilerine fayda vermeyeceğidir. Kur'an'ın bu açıklaması aynı zamanda, bâtıl inanç ve erdemsiz davranışların er-geç kaçınılmaz toplumsal yıkımlar doğuracağı, bunun ilâhî bir yasa olduğu şeklinde dolaylı bir uyarı anlamı da taşımaktadır.

66-67. Kur'an kendi halinde yaşayan gayri müslimleri de dine davet etmekle birlikte onlarla eleştiri anlamında yaygın olarak ilgilenmemiştir. Kur'an'ın yer yer ağır bir üslûpla yoğun bir şekilde eleştirdiği kesim, iman etmedikleri gibi akıl almaz taşkınlıktaki kin ve düşmanlık duygularıyla maddî ve mânevî bütün imkânlarını İslâmiyet, Hz. Peygamber ve diğer müminler aleyhine kullanan, onlar üzerinde psikolojik, sosyal ve iktisadî yönlerden baskı kuran inkârcılardır. Burada belirtildiğine göre genellikle içine düştükleri büyüklük kuruntusu ve azgınlıkları, onların sağlıklı düşünmelerini ve insanca davranmalarını engellerdi. Resûlullah Kâbe çevresinde insanlara Kur'an âyetlerini okurken inkârcılar umumiyetle hiçbir ahlâk ve terbiye kuralı tanımadan her türlü engellemeye başvururlar; özellikle geceleri Kâbe çevresinde toplanarak Kur'an hakkında inkârcı, alaycı konuşmalar yapar, akıl almaz iddialarda bulunurlardı.

68-70. Burada Kur'an-ı Kerîm'e ve Hz. Peygamber'e inanmayı gerekli kılan üç nokta üzerinde durulmaktadır: **a)** Kur'an, iyi niyetli insanların kabul edebileceği bir mâkullük taşır; insanların aklına, sağduyusuna, vicdanına hitap eder; dolayısıyla art niyetli ve ön yargılı olmayan her normal insan, Kur'an üzerinde sağlıklı ve yeterli ölçüde düşündüğünde, incelediğinde onun ortaya koyduğu iman esaslarını ve hayat programını rahatlıkla kabul edebilir. Bu sebeple âyette putperestler Kur'an üzerinde düşünmemekle suçlanmışlardır. **b)** Kur'an, insanlığın o güne kadar hiç bilmediği, duymadığı şeyler söylemiyor; aksine o, önceki peygamberlere bildirilen evrensel gerçeklerden söz edip geçmiş peygamberlere dair bilgiler veriyordu; Araplar'ın atası olan Hz. İsmâil de bu peygamberlerdendi; ayrıca Kur'an'ın geldiği dönemde bile Araplar arasında hâlâ Hanîfler diye anılan inançlı ve erdemli bir topluluk bulunuyordu; dolayısıyla Hz. Muhammed'in bildirdiği dinin, başta tevhid akîdesi olmak üzere temel ilkeleri Araplar için büsbütün bilinmeyen konular değildi. **c)** Mekke top-

lumu, kırk yıldır aralarında yaşayan Hz. Muhammed'i yakından tanıyor, hem zihinsel hem de ahlâkî yönden kendisini takdir ediyor, güvenilir bir kişi (el-emîn) olarak niteliyorlardı. Bu durumda peygamberlik geldikten sonra ona "yalancı, cin çarpmış" gibi isnatlarda bulunmaları, altında çıkarcı duygu ve maksatlar yatan birer iftiradan başka bir şey olamazdı. Sonuç olarak Resûlullah onlara gerçek olanı, yani her akıl sahibi ve fıtratı bozulmamış insanın doğruluğunu kolayca kavrayacağı bilgiler, hikmetler getirmiştir; iyilikleri emretmiş, kötülükleri yasaklamıştır. Şu halde putperestlerin onun peygamberliğini tanımamalarının asıl sebebi, "gerçeği sevmemeleri" yani doğruları kabul edip getirdiği hükümlere uymaya yanaşmamalarıdır. Ayrıca onlar, Hz. Peygamber'e inananları kendilerinden aşağı görüyor; gerçeğin onların yanında olduğunu kabul etmeyi kendilerine yediremiyor; bu sebeple onlara haset ediyor, kin besliyorlardı (Taberî, XVIII, 42). Ne yazık ki bu zaaf, sadece o dönem Mekke'sinin cahil ve kaba putperestlerine özgü olmayıp insanlığın, tarihin çeşitli dönemlerinde, hatta günümüzde de örneklerine rastlanan ciddi bir sorunudur.

71. *Hak* kavramı, 70. âyette olduğu gibi burada da Peygamber'in getirdiği bilgileri, hükümleri, buyruk ve yasakları veya bütünüyle evrensel gerçekliği, varlıktaki düzen ve dengeyi ifade etmektedir. Başka bir deyişle hak kelimesi, yüce Allah'ın hem evrenin düzenini belirleyen hem de insan eylemlerinin nasıl olması gerektiğini bildiren yasalarını ifade edebilir. Âyete göre bu yasalar objektiftir; mutlaktır; insanların keyfi arzularına göre değişmez; en küçük bir sapma göstermeden ilâhî irade nasıl tayin ettiyse öylece işler; aksi halde ne göklerin ve yerin ne de onlarda bulunan canlı ve cansız varlıkların düzeni kalırdı; bu durumda insan eylemleri de yasasız, düzensiz bir anarşi halini alırdı. Cenâb-ı Hakk'ın bu temel kanunu dolayısıyladır ki, bir inkârcı işini gerektiği şekilde yaparsa Allah onu başarıya ulaştırır, bir mümin işini iyi yapmazsa onu da başarıdan mahrum eder. Aksi halde âlemde düzenden, hak ve adaletten söz edilemezdi.

Tefsirlerde bu âyetteki *zikir* kelimesine çoğunlukla bizim tercih ettiğimiz "şan ve şeref" anlamı verildiği gibi, "açıklama, hatırlatma" anlamına gelebileceği de belirtilmiştir (Taberî, XVIII, 43; Kurtubî, XII, 148). Her iki anlamda da Kur'an-ı Kerîm kastedilmiştir. İlk anlama göre bu yüce

kitap insanlık için bir onur ve değer kaynağıdır; dolayısıyla ona sırt çeviren putperest Araplar, âyete göre aslında kendi onur kaynaklarını reddetmiş oluyorlardı. İslâm'dan önce Araplar'ın hâkimiyetleri yarımadanın sınırlarını aşmazken, ana kaynağı Kur'an olan İslâm dini, sadece bu millete önemli devletler kurdurmak ve ismini ebedîleştirmekle kalmamış; ayrıca Kur'an'ı ve İslâm'ı tanıyıp ilkelerini yaşayan başka birçok millet de bu sayede şanlı ve onurlu bir tarih yaşamıştır. Bunlar bugün de varlıklarını, maddî ve mânevî değerlerini korumalarını büyük ölçüde İslâm'a borçludurlar.

72-77. Bu ifadelerden, Hz. Peygamber'in peygamberlik görevi için bir karşılık talep etmiş olabileceği hatıra gelmemelidir. Resûlullah'a hitap eden âyetin anlatmak istediği şudur: Sen onlardan bir ücret mi istiyorsun ki kendilerine Allah'ın âyetlerini okuduğunda dönüp gidiyorlar! Böyle bir durum yok; çünkü görevini yapmanın karşılığı olarak Allah seni daha iyisi ile ödüllendirecektir. Senin tek amacın, onları "dosdoğru bir yol"a yani İslâm'a çağırmaktır. Fakat Resûlullah'ın bütün çabalarına rağmen Mekke putperestleri doğru inanca ve yaşayışa götüren yoldan sapıyorlardı. 74. âyetten, bu sapmanın önemli bir sebebinin âhiret hayatını inkâr etmek olduğu anlaşılmaktadır. Çünkü âhiret inancı kaçınılmaz olarak insanı sorumluluklarının idrakine varmaya zorlayacak, bu da onun nefsânî isteklerini, duygusal eğilimlerini aşarak din ve dünya hayatıyla ilgili konularda doğru kararlar vermesini, doğru hareket etmesini ve sonuçta sûrenin başında müminlerin nitelikleri olarak zikredilen davranışları sergileyerek kurtuluşa ermesini sağlayacaktır. Ancak 75. âyetin ifade ettiğine göre bu müşrikler inat ve inkâra öylesine saplanmışlar ki, Allah kendilerine acıyıp da içine düştükleri kuraklık, kıtlık, can ve mal kaybı gibi sıkıntıları kaldıracak olsa yine de sapkınlık ve azgınlıkları içinde bocalayıp duracaklar, kendilerini kurtaran Allah'ın birliğini tanıyıp hükümlerine boyun eğme basiretini göstermeyeceklerdir. 76. âyete göre Allah Teâlâ'nın onları bu tür acılarla sıkıştırması da akıllarını başlarına almalarını sağlamamıştır. Fakat bir gün gelip de Allah onların üzerlerine "çok şiddetli bir azap kapısı açtığı zaman" akılları başlarına gelecek, ama iş işten geçtiği için tam bir şaşkınlık ve ümitsizlik içine düşeceklerdir.

Bir yoruma göre "çok şiddetli azap"tan maksat, putperestlerin Bedir Savaşı'nda uğradıkları yenilgidir (Taberî, XVIII, 45); çünkü bu onların müslümanlar karşısındaki ilk yenilgileriydi. Bu savaşta bazıları öldürülmüş; kalanlar için de müslümanlara karşı zulüm ve haksızlık yapma dönemi son bulmuş, bocalama ve gerileme dönemi başlamıştır. Buradaki "azap" ile âhiret azabının, Mekke'nin fethiyle uğradıkları büyük yenilginin veya kıtlık ve kuraklık gibi ekonomik felâketlerin kastedildiği de söylenmiştir (Şevkânî, III, 557).

78 – 92

وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا
مَا تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ وَهُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ
﴿٧٩﴾ وَهُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ وَلَهُ اخْتِلَافُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ أَفَلَا
تَعْقِلُونَ ﴿٨٠﴾ بَلْ قَالُوا مِثْلَ مَا قَالَ الْأَوَّلُونَ ﴿٨١﴾ قَالُوا أَإِذَا
مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٨٢﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا نَحْنُ
وَآبَاؤُنَا هٰذَا مِنْ قَبْلُ إِنْ هٰذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨٣﴾ قُلْ لِمَنِ
الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٤﴾ سَيَقُولُونَ لِلّٰهِ قُلْ أَفَلَا
تَذَكَّرُونَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمٰوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ

الْعَظِيمِ ﴿٨٦﴾ سَيَقُولُونَ لِلّٰهِ قُلْ اَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٧﴾ قُلْ مَنْ بِيَدِهٖ
مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٨﴾
سَيَقُولُونَ لِلّٰهِ قُلْ فَاَنّٰى تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾ بَلْ اَتَيْنَاهُمْ بِالْحَقِّ وَاِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٩٠﴾
مَا اتَّخَذَ اللّٰهُ مِنْ وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنْ اِلٰهٍ اِذًا لَذَهَبَ كُلُّ اِلٰهٍ بِمَا
خَلَقَ وَلَعَلَا بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ سُبْحَانَ اللّٰهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٩١﴾ عَالِمِ
الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعَالٰى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٩٢﴾

Meâli

78. Sizi gözler, kulaklar ve gönüllerle donatan O'dur. Ne de az şükrediyorsunuz! **79.** Sizi yeryüzünde yaratıp yayan da O'dur. Nihayet O'nun huzurunda toplanacaksınız. **80.** Yaşatan da öldüren de O'dur. Gece ile gündüzün yer değiştirmesi de O'nun eseridir. Artık aklınızı kullanmayacak mısınız? **81.** Buna rağmen onlar hâlâ eskilerin dediklerine benzer şeyler söylüyorlar. **82.** Diyorlar ki: "Sahi biz, ölüp de toprak ve kemik yığını haline gelmişken yeniden mi diriltilecekmişiz? **83.** Doğrusu daha önce de hem bize hem atalarımıza böyle bir vaadde bulunulmuştu. Ama bu, geçmiştekilerin masallarından başka bir şey değildir." **84.** De ki: "Biliyorsanız söyleyin, bu dünya ve onda bulunanlar kime aittir?" **85.** "Allah'a" diyecekler. "O halde düşünmez misiniz?" de. **86.** "Peki yedi göğün rabbi, yüce arşın rabbi kimdir?" diye sor. **87.** "Bunların rabbi Allah'tır" diyecekler. "O halde Allah'a saygınız yok mu!" de. **88.** "Biliyorsanız söyleyin, bütünüyle varlığın yönetimi elinde olan, kendisi her şeyi koruyup kollayan, fakat kendisi korunmaya muhtaç olmayan kimdir?" de. **89.** "Hepsi Allah'a aittir" diyecekler. "O zaman nasıl olup da böyle büyülenmiş gibi davranıyorsunuz?" de.

90. Doğrusu biz onlara hakkı bildirdik, onlar ise kesinlikle yalancıdırlar. **91.** Allah asla çocuk edinmemiştir. O'nunla beraber başka bir tanrı da yoktur; aksi takdirde her tanrı kendi yarattıklarını alıp bir tarafa çekilir ve mutlaka o tanrılardan biri diğerine baskın gelmeye çalışırdı. Doğrusu Allah o müşriklerin yakıştırdıkları şeylerden münezzehtir. **92.** Allah görünmez âlemi de duyularla algılanan âlemi de bilmektedir. O, putperestlerin kendisine ortak saydığı şeylerden çok uzaktır.

Tefsiri

78-80. Allah'ın âyetleri üzerinde düşünecekleri yerde onlara karşı direnen, peygamberin bütün iyi niyetli ve özverili çabalarına rağmen inatla yanlış yolda giden, azgınlık ve sapkınlıklarından vazgeçmeyen inkârcılar eleştirildikten sonra burada da muhatabın sağduyusuna hitap edilerek onu bu tür yanlış inanç ve tutumlardan kurtarmak maksadıyla Allah'ın birliğini ve gücünü yansıtan olgulardan üçüne değinilmektedir. Bunların ilki, insanın kendisini insan yapan bilgi yetenekleriyle donatılması, ikincisi insanoğlunun yeryüzünde yaratılıp türetilmesi, çoğaltılması, doğum-ölüm çizgisinde hayatın sürüp gitmesi, üçüncüsü de gece-gündüz değişimidir. Bu kanıtların ilki bilgi olayına, ikincisi insanın biyolojik ve antropolojik gelişmesine, üçüncüsü de kozmolojiye dairdir. Bunların en önemlisi bilgi konusu olduğu için Allah'ın insana bu konudaki lutfu en başta hatırlatılmış, bundan dolayı O'na şükretmek gerektiğine işaret edilmiştir. Kuşkusuz buradaki şükrün anlamı, insana bilme gücü veren kudreti tanıyıp bilgi vasıtalarını ve güçlerini, O'nun iradesi yönünde, amacına en uygun ve en verimli bir şekilde kullanma anlamına gelir. 80. âyetin sonundaki "Artık aklınızı kullanmayacak mısınız?" şeklindeki ifade de bunu göstermektedir.

81-83. Allah, putperestlere kendi varlığını ve kudretini kanıtlayan deliller sıralayıp akıllarını kullanmaya çağırırken onlar yine de inkârcılıkta direnmişlerdir. 81. âyet, bu inkârcı tavrı, özellikle öldükten sonra dirilmeyi reddetme örneği üzerinde tartışmaktadır. Âyete göre ikinci hayatı inkâr etmek sadece müşrik Araplar'a özgü olmayıp eski bir inkâr geleneğidir. Müşriklerin bu inkârlarını kanıtlamak için ileri sürdükleri iddia

da günümüz materyalistlerine kadar her dönemdeki inkârcıların ileri sürdükleri mâlûm argümandır: "Çürüyüp toprağa karışmış beden nasıl tekrar canlanabilir? Bu eski bir masaldır!"

84-90. Bu âyetlerin birinci amacı, Allah'ın yüce kudretinin kesin kanıtlarını ortaya koyarak inkârcıların, yeniden dirilmeyi imkânsız gören iddialarını reddetmek; ikincisi de Allah'tan başka, tanrı kabul etmeye ve tapınmaya değer hiçbir varlık bulunamayacağını kanıtlamaktır (Râzî, XXIII, 115-116).

"Allah'a saygı" şeklinde çevirdiğimiz 87. âyetteki *ittika* kavramı sözlükte "bir tehlike karşısında akıllı davranarak önlem alma, tehlikeye karşı bir şeyi siper edinme, kendini koruma altına alma" mânasına gelir. Kelime "kişinin iman ve ibadetinin himayesinde kendisini âhiret azabına karşı koruması" anlamında kullanılmaktadır (bilgi için bk. A'râf 7/26). "... büyülenmiş gibi davranıyorsunuz" şeklinde çevirdiğimiz 89. âyetin sonundaki *tüsharûn* fiilinin sözlük anlamı "sihirlenme, büyülenme"dir. Kelime burada, "büyülenmiş gibi şuursuz ve akılsız davranmaktan, aklını kullanmaktan mahrum kalma" anlamında kullanılmıştır. Gerek bu âyetin gerekse bundan önceki âyetlerin sonlarında yer alan eleştiri ve uyarılarda bilgiye, düşünüp taşınmaya, Allah'a saygıya ve şuurlu davranmaya vurgu yapılmak suretiyle insanlığın yalnız dünyevî sorunlarını değil, dinî ve metafizik sorunlarını çözmede de zihinsel faaliyetin, akıl ve bilgi verilerinin ne kadar gerekli olduğuna işaret edilmektedir.

Müşriklerin 84-89. âyetlerdeki sorulara verdikleri cevaplar, onların Allah'a, O'nun sınırsız kudret ve hâkimiyetine inandıklarını göstermektedir. Bu durumda onların, bir yandan bu inanca sahip olurken diğer yandan Allah'ın peygamber ve kitap göndermesini, âhiret hayatını gerçekleştirmesini imkânsız görmeleri bir çelişki olduğu gibi bu tür inkârcı tutumlarıyla onlar "kesinlikle yalancı" olduklarını da ortaya koymuş bulunuyorlardı.

91-92. İnkârcıların en büyük yalanlarından biri Allah'ın çocuk edindiği yolundaki iddiaları, diğeri de Allah'tan başka tanrılar bulunduğu şeklindeki bâtıl inançlarıdır. Müşrik Araplar, melekleri Allah'ın kızları

sayar, putlarının tanrısal güçlere sahip olduğunu ileri sürerlerdi. Âyette Araplar'ın bu bâtıl telakkilerinin yanında, Hz. Îsâ'nın Tanrı'nın oğlu olduğunu ileri sürerek ona ilâhî nitelik ve işlevler yükleyen hıristiyanların da kastedildiği düşünülebilir (Râzî, XXIII, 117).

Sonuç olarak Tanrı mutlak, sonsuz, sınırsız ve ortaksız irade, güç ve hâkimiyet sahibi varlık demektir. Âyetin devamı bu gerçeği dile getirmekte ve eğer iki tanrı varsa mantıkî olarak evrende iki yönetim alanı doğacağını, her tanrının kendi iktidar sahasında kendi yönetimini sürdüreceği gibi, ayrıca tanrıların birbiriyle hâkimiyet yarışına gireceklerini bildirmekte; bu suretle evrenin düzeninin bozulacağına işaret etmektedir.

Allah, gerek varlığı gerekse yaratma ve yönetimi açısından kendisinin ortağı, dengi bulunduğu anlamına gelebilecek her türlü nitelemelerden, iddia ve isnatlardan münezzehtir.

93 – 98

قُلْ رَبِّ اِمَّا تُرِيَنّ۪ي مَا يُوعَدُونَۙ ﴿٩٣﴾ رَبِّ فَلَا تَجْعَلْن۪ي فِي الْقَوْمِ
الظَّالِم۪ينَ ﴿٩٤﴾ وَاِنَّا عَلٰٓى اَنْ نُرِيَكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقَادِرُونَ ﴿٩٥﴾
اِدْفَعْ بِالَّت۪ي هِيَ اَحْسَنُ السَّيِّئَةَۜ نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿٩٦﴾
وَقُلْ رَبِّ اَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاط۪ينِۙ ﴿٩٧﴾ وَاَعُوذُ بِكَ
رَبِّ اَنْ يَحْضُرُونِ ﴿٩٨﴾

Meâli

93. De ki: "Rabbim! Eğer onları tehdit ettiğin hali bana göstereceksen; **94.** Bu durumda beni zalimler topluluğunun içinde bulundurma!" **95.** Onları tehdit ettiğimiz durumu sana göstermeye elbetteki kadiriz.

96. Sen kötülüğü en güzel bir tutumla sav. Onların yakıştırdıkları şeyleri biz çok iyi biliyoruz. **97.** Ve de ki: "Şeytanların gizli kışkırtmalarından sana sığınırım. **98.** Onların yanımda bulunmalarından da sana sığınırım rabbim!"

Tefsiri

93-95. Allah'ın inkârcıları tehdit ettiği hal, onların varlıklarına son verecek olan belâ ve felâkettir (Şevkânî, III, 559). Kuşkusuz Resûl-i Ekrem, böyle bir felâket sırasında Allah'ın bir peygamberi felâketi hak etmiş olanlar arasında bulundurmayacağını biliyordu. Şu halde buradaki dileği bu hususta bir kuşkusu olduğu anlamına gelmeyip bu bilgisine rağmen Allah'ın dilediğini yapmaya muktedir olduğunu ikrar etme ve O'na kulluğunu arzetme amacı taşımaktadır.

96. Bu âyet insanların günlük hayattaki ilişkileri ile ilgili genel bir düzenlemeye gitmekte, kalıcı ve sürekli bir ahlâk kuralı koymakta; kötülüğün bir başka kötülükle değil, kötülüğün iyilikle savılmasını öğütlemektedir. Ancak bu bir zorunluluk değil tavsiyedir, zorunlu olan hakkını alırken haksızlığa sapmamak, kötülüğe karşılık verirken adalet sınırını aşmamaktır (bilgi için bk. en-Nahl 16/125-128).

97-98. Bazı müfessirler "şeytanların kışkırtmaları" ifadesini, özellikle insanın kontrolünü kaybetmesine sebep olan "öfke krizi" olarak açıklamışlarsa da (Kurtubî, XII, 155); bu ifade öfke, gayri meşrû cinsel istek, yeme içme vb. ihtiyaçları haram yollardan karşılama gibi her türlü günah işleme eğilimlerini içermektedir. Hz. Peygamber'in bu tür eğilimlere kapılması düşünülemez. Bu sebeple söz konusu buyruk, onun şahsında bütün ümmetine yöneltilmiş bir emirdir; ayrıca Hz. Peygamber'in de bu tür sözlerle dua etmesi onun hem kulluk, hem de ümmetine örneklik görevidir.

99 – 115

حَتّٰٓى اِذَا جَٓاءَ اَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿٩٩﴾ لَعَلّ۪ٓي
اَعْمَلُ صَالِحًا ف۪يمَا تَرَكْتُ كَلَّاۜ اِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَٓائِلُهَاۜ وَمِنْ
وَرَٓائِهِمْ بَرْزَخٌ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾ فَاِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَٓا
اَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَٓاءَلُونَ ﴿١٠١﴾ فَمَنْ ثَقُلَتْ
مَوَاز۪ينُهُ فَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَاز۪ينُهُ فَاُو۬لٰٓئِكَ
الَّذ۪ينَ خَسِرُٓوا اَنْفُسَهُمْ ف۪ي جَهَنَّمَ خَالِدُونَۚ ﴿١٠٣﴾ تَلْفَحُ وُجُوهَهُمُ
النَّارُ وَهُمْ ف۪يهَا كَالِحُونَ ﴿١٠٤﴾ اَلَمْ تَكُنْ اٰيَات۪ي تُتْلٰى عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ بِهَا
تُكَذِّبُونَ ﴿١٠٥﴾ قَالُوا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا
ضَٓالّ۪ينَ ﴿١٠٦﴾ رَبَّنَٓا اَخْرِجْنَا مِنْهَا فَاِنْ عُدْنَا فَاِنَّا ظَالِمُونَ ﴿١٠٧﴾ قَالَ
اخْسَؤُا ف۪يهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ ﴿١٠٨﴾ اِنَّهُ كَانَ فَر۪يقٌ مِنْ عِبَاد۪ي يَقُولُونَ رَبَّنَٓا
اٰمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَاَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِم۪ينَۚ ﴿١٠٩﴾ فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ
سِخْرِيًّا حَتّٰٓى اَنْسَوْكُمْ ذِكْر۪ي وَكُنْتُمْ مِنْهُمْ تَضْحَكُونَ ﴿١١٠﴾ اِنّ۪ي جَزَيْتُهُمُ
الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُٓواۙ اَنَّهُمْ هُمُ الْفَٓائِزُونَ ﴿١١١﴾ قَالَ كَمْ لَبِثْتُمْ فِي الْاَرْضِ

عَدَدَ سِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا اَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسْـَٔلِ الْعَٓادِّينَ ﴿١١٣﴾
قَالَ اِنْ لَبِثْتُمْ اِلَّا قَلِيلًا لَوْ اَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١٤﴾ اَفَحَسِبْتُمْ اَنَّمَا
خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَاَنَّكُمْ اِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾

Meâli

99. Nihayet onlardan birine ölüm gelip çatınca, "Rabbim! Beni geri gönder" der; **100.** "Ki geride bıraktığım dünyada iyi işler yapayım." Hayır! Onun söylediği boş bir sözden ibarettir. Önlerinde, yeniden diriltilecekleri güne kadar bir berzah vardır. **101.** Sûra üflendiğinde artık ne aralarında akrabalık bağları kalacak ne de birbirlerine soru sorabilecekler! **102.** O zaman kimlerin tartıları ağır gelirse işte bunlar kurtuluşa ermiş olacaklar. **103.** Tartıları hafif gelenler ise kendilerini ziyan etmiş olanlardır. Onlar cehennemde ebedî kalacaklar. **104.** Ateş yüzlerine vuracak, orada dudakları çekilmiş, dişleri görünür bir halde bulunacaklar. **105.** Size âyetlerim okunurdu da onları yalanlardınız değil mi? **106.** Derler ki: "Rabbimiz! Kötü yanımıza yenildik; biz bir sapkınlar topluluğu olduk. **107.** Rabbimiz! Bizi buradan çıkar; eğer bir daha eskiye dönersek, artık belli ki biz zalim insanlarız." **108.** Allah buyurur ki: "Yıkılın karşımdan ve artık bana bir şey söylemeyin! **109.** Kullarım arasında, 'Rabbimiz! Biz iman ettik; bizi affet, bize acı! Sen merhametlilerin en iyisisin' diyen bir kesim de şüphesiz vardı. **110.** Ama siz (ey müşrikler), işte onları alaya aldınız; sonunda bu tutumunuz size beni anmayı unutturdu; hep gülerdiniz onlara. **111.** Bugün de ben onlara sabretmelerinin karşılığını veriyorum. Onlar hakikaten muratlarına ermişlerdir." **112.** Allah, "Yeryüzünde kaç yıl kaldınız?" diye sorar. **113.** "Bir gün veya günün bir bölümü kadar kaldık; işte, saymakla görevli olanlara sor" derler. **114.** Allah buyurur: "Pek kısa bir süre kaldınız; keşke bunu bilmiş olsaydınız!" **115.** "Sizi sırf boş yere yarattığımızı ve sizin artık huzurumuza geri getirilmeyeceğinizi mi sandınız?"

Tefsiri

99-101. "Onlar"dan maksat, özellikle öldükten sonra tekrar dirilmenin imkânsız olduğunu savunan inkârcılardır. Âyette, hayatları son bulup dünya ile ilgili bütün bağları kopan, arzu ve tutkuları tükenen ve ancak bu noktada akılları başlarına gelen inkârcıların ümitsizlikleri, tükenmişlikleri ve pişmanlıkları dile getirilmektedir. Fahreddin er-Râzî'ye göre böyleleri, ölümleri esnasında (veya zayıf bir görüşe göre âhirette cehennemdeki yerlerini görünce), aslında geri dönüşün imkânsız olduğunu bilseler de, sırf inkârcı olarak bu dünyadan göçmelerine üzülüp pişman oldukları için bu duygularını ve ümitsizliklerini ifade etmek üzere bu şekilde yakarırlar (XXIII, 119-120).

99-100. âyetler, temeli eski Hint dinlerine ve Eflâtun felsefesine kadar uzanan, zaman zaman günümüzde bile bazı kişiler ve sözde ilim adamları tarafından savunulan reenkarnasyon (*tenâsüh*) inancını açıkça reddetmektedir. Bu inanca göre kötü ve günahkâr insanlar ölünce bunların ruhları, dünyada günahlarından kurtulup arınıncaya kadar bedenden bedene dolaşacak, ancak günahlarından temizlendikten sonra Tanrı'nın huzuruna dönebileceklerdir. Eğer günahkârların ruhlarının başka bedenlere geçmesi mümkün olsaydı, âyette belirtildiği şekilde pişmanlık duygularını dile getirerek yanlışlarını düzeltmek maksadıyla yeniden dünyaya gönderilmeleri için yakaran kullarının dileğini Allah reddetmezdi. Oysa burada böyle bir dönüşe asla izin verilmeyeceği belirtilmektedir.

Sözlükte "engel, ayırıcı, aralık" anlamına gelen *berzah* kelimesinin buradaki anlamı konusunda farklı görüşler ileri sürülmüştür. Râzî'nin tercih ettiği yoruma göre buradaki berzah, İslâmî gelenekteki yaygın anlamıyla insanın dünya hayatına geri dönüşünü engelleyen ölüm olayı ve sonrasıdır. Kabir hayatı da denen bu dönem ölümle başlayıp yeniden dirilme vaktine kadar sürecektir. Berzah kelimesi, –biri dünya hayatının son bulduğuna, diğeri âhiret hayatı için yeniden dirilmenin gerçekleştiğine işaret olmak üzere– iki defa üflenecek olan iki sûr arasında geçecek süre olarak da açıklanmıştır (Taberî, XVIII, 53; Şevkânî, III, 562). Âhirette akrabalık bağlarının işe yaramaması, oradaki adaletin mutlaklığını ve kusursuzluğunu, insanların birbirlerine soru soramaması da âhirette verilecek hesabın dehşetini göstermektedir.

102-104. Anlatılmak istenen özetle şudur: Herkesin kurtuluşu, dünyada iken kendi iman ve iyi işleri sayesinde kazanmış olduğu sevapların miktarına bağlı olacak; o yüce hâkimin huzurunda, O'nun yanılmaz adalet terazisinde tartıları yani sevapları ağır basanlar kurtuluşa erecek, tartıları hafif kalanlar da derin bir hüsrana uğrayacak, ebedî ve dehşetli bir azap sürecini yaşamak üzere cehenneme atılacaklardır.

İnsanların ölüm sonrasındaki durumları deneysel ve aklî bilgi imkânlarının tamamen dışında olduğu için kabir hayatı, berzah, sûrun üflenmesi, yeniden dirilme, amel terazisi gibi konu ve kavramların mahiyetinin kavranması, bunların hakikat anlamında mı, mecazi ve sembolik anlamda mı kullanıldığının bilinmesi mümkün değildir. Mümine düşen, bunlara şeksiz şüphesiz inanıp gerektiği şekilde âhiret hazırlığı yapmaktır.

105-111. Burada âhirette inkârcıların yargılanmalarından bir sahne anlatılmaktadır: Allah inkârcılara, âyetleri kendilerine okunduğunda onları yalanlayıp reddettiklerini hatırlatır. Kuşkusuz inkârcıların bütün kötülükleri öncelikle âyetleri inkâr etmeleriyle başladığı için bu suçun altının özellikle çizildiği anlaşılmaktadır. İnkârcıların verdiği cevap gerçeğin tam ifadesidir: "Kötü yanımızın etkisinde kaldık; biz bir sapkınlar topluluğu olduk." Demek ki inkâr ve isyanları samimi araştırmalarına, akıl ve düşüncelerinin vardığı fikirlere değil, nefsânî arzularını, çıkar kaygılarını, beşerî zaaflarını aşamamalarına dayanıyordu. Bu yüzden "Bizi buradan çıkar!" feryatları da karşılıksız kalacaktır. Çünkü bu yakarışları dünyada yapmaları gerekirdi. Ama dünyada iken samimi müslümanlar âhiret kurtuluşu için niyaz ederken, bu zor hesap için hazırlanırken o inkârcılar bu günahsız müminleri küçümseyip alaya alıyorlardı. Ama şimdi mutlu âkıbeti o müminler elde etmişlerdir.

112-114. Âhirette Allah ile kulları arasında geçeceği bildirilen bu diyalog, zamanın göreceliğine işaret eden temsilî bir anlatımdır. Dünyadaki zaman kavramı dünyanın şartlarına bağlı bir algılama, zihnimizin oluşturduğu bir tasavvurdur. Burada, bu fâni âlem bitip de ebedî âleme geçince zaman tasavvurunun da değişeceği anlatılmaktadır.

Tefsirlerde, "saymakla görevli olanlar"la meleklerin veya hesap ehli insanların kastedildiği belirtilir (Taberî, XVIII, 63; Kurtubî, XII, 162).

115. İnsanlığa hitap eden bu âyet, insanın sorumlu bir varlık olarak yaratılışının en veciz ifadesi olup, bu sorumluluğu onun aynı zamanda yüksek değerini de ifade eder. Çünkü diğer bütün canlılar yok olup giderken, yalnız insanoğlu ebedî yaşama imkânına sahip olacak, âyette işaret edildiği gibi bu da âhirette gerçekleşecektir.

116 – 118

فَتَعَالَى اللّٰهُ الْمَلِكُ الْحَقُّۚ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَۚ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَر۪يمِ ﴿١١٦﴾
وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهاً اٰخَرَۙ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِه۪ۙ فَاِنَّمَا حِسَابُهُ
عِنْدَ رَبِّه۪ۜ اِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿١١٧﴾ وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ
وَارْحَمْ وَاَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِم۪ينَ ﴿١١٨﴾

Meâli

116. Gerçek egemenliğin sahibi olan Allah yüceler yücesidir. O'ndan başka tanrı yoktur. O, şerefli arşın sahibidir. **117.** Her kim Allah ile birlikte diğer bir tanrıya taparsa –ki bu hususta hiçbir kanıtı olamaz– muhakkak surette o kişinin hesabı rabbinin katında görülecektir. Şu bir gerçektir ki inkârcılar iflah olmayacak! **118.** Resulüm, de ki: "Bağışla ve acı rabbim! Sen merhametlilerin en iyisisin."

Tefsiri

116-118. Bu son âyetler, sûrenin bütünü içinde ele alınan Tanrı'nın birliği ve aşkın kudretiyle âhiret hayatının gerçekliği konularında insanlara uyarılarda bulunmaktadır: Mutlak güç ve iktidar sahibi olan Allah, her bakımdan eşsizdir, yüceler yücesidir; arşın (hükümranlık makamı) ortaksız sahibidir. Bunun aksini benimseyenlerin kesinlikle kanıtları bulunamaz. Buna rağmen inkâra sapanlar kurtuluş imkânını kaybetmişlerdir. Sûrenin son âyeti, bu kadar büyük bir kayıptan koruması için Allah Teâlâ'nın sonsuz bağış ve merhametine sığınmayı telkin etmektedir.

24 (102)

Nûr Sûresi

Medine, 64

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada yirmi dördüncü, iniş sırasına göre 102. sûredir. Haşr sûresinden sonra, Hac sûresinden önce Medine'de inmiştir. Zina edenlerle evlenmeyi kınayan 3. âyet, hicretin 3. yılında, Recî' çatışmasında şehid düşen Mirsed ile ilgilidir. Şu halde sûrenin ilk âyetleri hicretin 1. yılının sonu ile 2. yılının başlarında vahyedilmiş olmalıdır. Eşleri hakkında zina suçlamasında bulunan kocalar hakkındaki 6. âyetin de Tebük Savaşı'ndan sonra, 9. yılın Şâban ayında geldiği bilinmektedir. Buna göre sûrenin uzun bir zaman dilimi içinde parça parça nâzil olduğu anlaşılmaktadır.

Adı

Sûre adını, Allah'ın nurunu bir benzetme ile açıklayan 35. âyet ile Allah'ın lutfedeceği nurdan mahrum kalanların başka bir nur bulamayacaklarını ifade eden 40. âyetten almıştır.

Konusu

Sûrenin konularını şöylece sıralamak mümkündür:

1. Zina suçu işleyenlerin cezası ve bunlarla evlenmenin hükmü.

2. Namuslu kadınlara iftira edenlerin ispat yükümlülüğü, cezası ve lânetleşme usulü.

3. Hz. Âişe'nin, münafıklar tarafından yapılan iftiradan berâeti (Allah'ın münafıkları yalanlaması, Hz. Âişe'yi temize çıkartması).

4. Namusla ilgili dedikoduların ve ahlâksızlığın yayılmasına sebep olanların kınanması.

5. Evlere girip çıkma ile ilgili muaşeret kuralları.

6. Müslümanlar arasındaki (kadın-erkek) sosyal ilişkiler ve selâmlaşma kuralları.

7. Köle ve câriyelere iyi davranma, onları evlendirme ve özgürlüklerine kavuşturma konularıyla ilgili teşvikler.

8. Fuhşun yasaklanması, iffetli olmanın teşviki.

9. Şeytanın tuzakları hakkında uyarı.

10. Allah'ın doğru yolu göstermesi ve imana giden yola ışık tutmasıyla ilgili temsilî açıklamalar.

11. Allah'ın büyüklüğü ve eşsiz nitelikleri, O'na kulluk edenlere sevgisi ve ödülleri konularında önemli açıklamalar ve müjdeler.

1 – 3

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

سُورَةٌ اَنْزَلْنَاهَا وَفَرَضْنَاهَا وَاَنْزَلْنَا ف۪يهَٓا اٰيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَعَلَّكُمْ
تَذَكَّرُونَ ﴿١﴾ اَلزَّانِيَةُ وَالزَّان۪ي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِائَةَ
جَلْدَةٍۖ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ ف۪ي د۪ينِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ
الْاٰخِرِۚ وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهُمَا طَٓائِفَةٌ مِنَ الْمُؤْمِن۪ينَ ﴿٢﴾ اَلزَّان۪ي لَا يَنْكِحُ
اِلَّا زَانِيَةً اَوْ مُشْرِكَةًۘ وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَٓا اِلَّا زَانٍ اَوْ مُشْرِكٌۚ
وَحُرِّمَ ذٰلِكَ عَلَى الْمُؤْمِن۪ينَ ﴿٣﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Bu, âyetlerini kesin olarak belirleyip indirdiğimiz bir sûredir. Düşünesiniz diye onun içinde apaçık

âyetler gönderdik. **2.** Zina eden kadın ile zina eden erkeğin her birine yüz sopa vurun. Allah'a ve âhiret gününe inanıyorsanız, Allah'ın dinini uygulama hususunda, o ikisine karşı merhamet duygunuza yenilmeyin. Müminlerden bir grup da onlara uygulanan cezaya tanık olsun. **3.** Zina eden erkek ancak zinakâr veya müşrik bir kadınla evlenir, zina eden kadını da ancak zinakâr veya müşrik bir erkek alır. Bu müminlere haram kılınmıştır.

Tefsiri

1. Bilindiği gibi sûreler âyetlerden oluşmaktadır. Nûr sûresini göndermeyi murat eden Allah Teâlâ onun kaç âyetten oluşacağını, âyetlerin içeriğini, uzunluk ve kısalığını, ifade tarzını takdir etmekte, sonra da Cebrâil vasıtasıyla onu peygamberine göndermektedir. Tefsircilerin çoğu, âyette geçen *faradnâ* kelimesine bizim tercih ettiğimiz "belirlemek" mânasını değil, "farz kılmak" anlamını vermişler ve "... indirdik ve farz kıldık" şeklinde anlamışlardır. İbn Âşûr'un da işaret ettiği üzere (XVIII, 143) sûrede geçen bütün âyetler farz kılınmış hükümler getirmediği için biz meâldeki anlamı tercih ettik.

2. Daha önce (bk. Nisâ 4/15-16) zina ve cezası hakkında bazı bilgiler verilmişti. Burada ek olarak şunları kaydetmek mümkündür:

İslâm'a göre *zina*, aralarında nikâh bağı bulunmayan kadın ve erkeğin birbirleriyle cinsel ilişkide bulunmasıdır. Bunun para karşılığında yapılmış olup olmaması zina kavramını değiştirmez. Câhiliye devrinde daha ziyade câriyeler ve az da olsa hür kadınlar, evlerine flamalar asarak bu işi ücret karşılığında yaparlardı ve onların yaptığına "biğâ" denirdi. Zina kelimesi ise menfaat karşılığı olmayan, aşka ve sevgiye dayanan veya zevk için yapılan gayri meşrû birleşmeler için kullanılırdı. Bu dönemde zina için uygulanan, hukukî işlerliği olan objektif bir ceza da yoktu. Zina eden kadının kocası veya velisi olayı namus meselesi yaparsa ya şahsen intikam alırdı veya araya girenler ihtilâfı sulh yoluyla çözerlerdi.

İslâm'dan sonra zina bütün çeşitleriyle yasaklandı, kınandı ve yapanlar için cezalar kondu. Nisâ sûresinde öngörülen cezalarda açıklanması gereken hususlar vardı, bu âyet zina eden erkeğe ve kadına yüzer adet sopa

vurulacağını ifade ederek konuya açıklık getirdi. Tefsircilerin ve fıkıhçıların çoğu bu cezanın muhsan olmayan (sahih evlilik akdi içinde cinsel temas yapmamış) kimselere uygulanacağını, muhsan olanların cezasının ise recm yani taşlayarak öldürmek olduğunu belirtmişlerdir. Biz ise kendi tercihimizi, Nisâ sûresinde "Yüz sopa genel olarak cezadır (haddir), recm, sürgün vb. cezalar ise kanunlaştırılması ve uygulanması yönetimlere bırakılmış, *ta'zir* diye bilinen ve değişmeye açık bulunan cezalardır" diyerek açıklamıştık.

Fıkıhçılar, uygulama şekillerine bakarak sopanın ve uygulamanın nasıl olacağı konusunda detaylı açıklamalar yapmışlardır. Bu konudaki açıklamalarda dikkat çeken husus, çok acı vermeyecek bir sopanın veya kırbacın seçilmesi ve sakatlığa sebep olacak, hayatî tehlike oluşturacak şekilde vurulmaması gibi konularda gösterilen titizliktir.

Cezanın gerekçeleri arasında suçluyu ıslah etmesi, ırza tecavüz durumunda mağduru tatmin etmesi, hem suçlu hem de diğerleri için caydırıcı ve ibret verici olması gibi hususlar vardır. Allah kullarını sevdiği ve onlara karşı sonsuz merhamet sahibi olduğu halde yine kullarının faydasına olduğu için acı bir ilâç gibi cezaya da yer vermiştir. "Merhamet duygunuza yenilmeyin" ifadesiyle buna dikkat çekilmiştir. Ceza infaz edilirken uygun sayı ve nitelikte bir grubun hazır bulunması, cezanın hukuka uygun bir şekilde infaz edilmesinin sağlanması ve ibret alma gerekçesinin gerçekleşmesi bakımından faydalı görülmüştür.

3. Mâna ve hükmü genel olmakla beraber âyetin vahyedilmesinin özel bir sebebi vardır. Medine'ye hicret eden müslümanlardan Mirsed, gizlice Mekke'ye gidiyor, müşriklerin hapsederek veya bağlayarak hicret etmelerine izin vermedikleri müslümanları birer ikişer kaçırıyordu. Yine bir gece Mekke'ye girmiş, kaçıracağı müslümanın bulunduğu yere gelmişti. Mirsed'in Mekke'de oturan eski metresi Anâk onu gördü, yanına gelip o geceyi beraber geçirmelerini teklif etti. Mirsed, İslâm'ın zinayı yasakladığını söyleyerek teklifi reddedince kadın bağırdı, onun yerini ve niyetini Mekkeliler'e duyurdu. Mirsed kaçarak canını kurtardı. Sonra yine bir fırsatını bulup hapsedilmiş olan bir mümini daha kaçırarak Medine'ye geldi. Hz. Peygamber'in huzuruna çıktığında başından geçen-

leri anlattı ve "Anâk ile evlenebilir miyim?" diye sordu. Peygamberimiz hemen cevap vermedi, bir süre sonra âyet nâzil olunca bunu tebliğ etti ve Mirsed'e, "O kadınla evlenme" dedi (İbn Kesîr, VI, 8-9).

Âyetin mânası ve kısmen buna bağlı olarak hükmü konusunda da farklı anlayışlar vardır:

a) Zina eden kadın veya erkek bunu yaparken karşısındaki de aynı çirkin fiili işlemektedir; yani bir kimse diğeri ile zina ediyorsa karşı tarafın fiili de ancak zina olur. Karşılıklı olarak zina yapmayı âdet haline getirmiş olanlar, bunda sakınca görmeyenler mümin de olamazlar. Diğer semavî dinlerde de zina haram kılındığı için bunu ancak müşrikler yaparlar. Nikâh kelimesini evlenme akdi değil, cinsel temas olarak alan bu yoruma göre âyette bir olgu tesbit edilmekte, sonra da zinanın haram olduğu bildirilmektedir.

b) *Nikâh* kelimesini, Kur'an'daki hâkim mânasını göz önüne alıp evlenme akdi olarak anlayanların da farklı yorumları vardır: **1.** Zina etmiş olan kimse ile mümin evlenemez, evlenirse akid feshedilir. Bu hüküm halen devam etmektedir diyen birkaç müctehide karşı daha çok sayıda fıkıhçıya göre hüküm, bu sûrenin 32. âyeti ile neshedilmiştir. Zina etmekte olan birisi ile evlenmek haram olmakla beraber nikâh feshedilmez. **2.** Nesih söz konusu değildir, zina etmiş olsa bile tövbe etmiş, nefsini ıslah etmiş bulunan bir mümine zinakâr (zânî) denmez ve bunlarla evlenmekte bir sakınca yoktur. Âyette zânî dendiğine göre bundan maksat zinaya devam edenlerdir veya zina ettikten sonra âdet görüp temizlenmemiş kadınlardır. Bunlarla evlenmek haramdır, çirkindir, sâlih bir mümine yakışmaz, bunu yapsa yapsa zinakârlarla müşrikler yapar (Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, III, 1329-1332).

4 – 10

وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ
ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

٤ اِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ وَاَصْلَحُوا فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ
رَحِيمٌ ٥ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ اَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ شُهَدَاءُ اِلَّا
اَنْفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ اَحَدِهِمْ اَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللّٰهِ اِنَّهُ لَمِنَ
الصَّادِقِينَ ٦ وَالْخَامِسَةُ اَنَّ لَعْنَتَ اللّٰهِ عَلَيْهِ اِنْ كَانَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ٧
وَيَدْرَؤُا عَنْهَا الْعَذَابَ اَنْ تَشْهَدَ اَرْبَعَ شَهَادَاتٍ بِاللّٰهِ اِنَّهُ لَمِنَ
الْكَاذِبِينَ ٨ وَالْخَامِسَةَ اَنَّ غَضَبَ اللّٰهِ عَلَيْهَا اِنْ كَانَ مِنَ
الصَّادِقِينَ ٩ وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَاَنَّ اللّٰهَ
تَوَّابٌ حَكِيمٌ ١٠

Meâli

4. İffetli kadınlara iftira atan, sonra da dört şahit getiremeyen kimselere seksen sopa vurun ve artık onların şahitliklerini asla kabul etmeyin. İşte onlar yoldan çıkanların ta kendileridir. **5.** Bundan sonra tövbe edip hallerini düzeltenler müstesna; Allah çok bağışlayıcıdır, çok esirgeyicidir. **6.** Eşlerine zina suçlamasında bulunup da kendilerinden başka tanıkları olmayanların her birinin tanıklığı, dört kere, doğru söylediğine Allah'ı tanık göstermesidir. **7.** Beşinci olarak da "eğer yalan söyleyenlerden ise Allah'ın lânetine uğramasını" söylemesidir. **8.** İftiraya uğrayan kadının dört kere, kocasının yalan söyleyenlerden olduğuna Allah'ı tanık göstermesi kendisini ceza görmekten kurtarır. **9.** Kadının beşinci tanıklık ifadesi, "eğer kocası doğru söyleyenlerden ise kendisinin Allah'ın gazabına uğramayı dilemesi" olacaktır. **10.** Allah'ın size

lutfu ve rahmeti ulaşmasaydı ve Allah tövbeleri devamlı kabul eden hüküm ve hikmet sahibi olmasaydı haliniz nice olurdu!

Tefsiri

4. "İffetli kadınlar" şeklinde çevrilen *muhsanât* kelimesi burada, "evli olsun olmasın, başka bir olayda iffetle ilgili sabıkası bulunsun bulunmasın dava konusu olayda mâsum olan, zina suçu işlediği ispat edilemeyen, ergenlik çağına ulaşmış kızlar ve kadınlar" mânasındadır (kelimenin diğer mânaları için bk. Nisâ 4/24-25). Bu nitelikteki kadınlartiranın etkisi ve hükmü bakımından onlara eşit olmaları gerektiği için– namuslu erkeklere iftira edenler, bunların belli bir olayda zina suçu işlediklerini doğrudan veya dolaylı bir şekilde ifade edenler karı veya kocadan biri değil ise bu âyete, karı veya kocadan biri ise 6. âyete göre muamele göreceklerdir. Bu cezaların hedefi Câhiliye devrinde oldukça yaygın bulunan, aile hayatını tehlikeye sokan, insanları üzen, cinayetlere sebep olan kötü bir âdete son vermektir. Bu dönemde insanlar, bir kadınla bir erkeğin görüşüp konuştuklarını görünce hemen dedikoduya başlayıp namuslarına dil uzatırlardı. Çocuğun babaya benzememesi halinde de aynı şeyi yaparlardı (İbn Âşûr, XVIII, 158).

Kazf diye bilinen bu iftira suçunu işleyenler dört şahit getirerek ithamlarını ispat edemedikleri için üç yaptırımla karşılaşacaklardır: **1.** Zina edenlere uygulandığı şekil ve nitelikte olmak üzere seksen sopa cezası çekeceklerdir. Şahitler ifade verdikten sonra bir kısmının ifadesi geçersiz olursa diğerleri de iftira etmiş sayılır ve aynı cezayı görürler. Bu hüküm mâsum insanları iftiradan korumak bakımından önem arzetmektedir. **2.** İftira ettikleri sabit olduktan sonra ölünceye kadar tanıklıkları kabul edilmeyecektir. **3.** Sabıkalı hale gelecekler, fâsık olarak nitelenecekler ve buna bağlı olarak bazı haklardan yararlanma hakkını kaybedeceklerdir.

5. Kazf suçunu işlemiş olanlar pişman olur, tövbe eder, bu kötü huylarını düzeltirlerse tövbeleri neyi etkiler, onlara ne kazandırır? Bu konuda farklı yorumlar vardır. Mâlik, Ahmed, Şâfiî gibi müctehidlere göre tövbe edenlerin sabıka kaydı silinir ve şahitlikleri de kabul edilir. Ebû Hanîfe'ye göre tövbe yalnızca fâsık olma niteliğini ortadan kaldırır, ancak tanıklık ehliyetini yeniden kazandırmaz.

6-9. Câhiliye devrinde olduğu gibi sonrasında da hâkim olan sosyal baskı ve namus anlayışı sebebiyle kocanın karısını, yalan yere zina ile suçlaması daha zordur, böyle bir suçlama yapılması halinde ise bunun gerçek olması ihtimali daha fazladır. Ayrıca karısının zina ettiğini iddia eden, bunu da ispat edemeyen bir erkeğe sopa vurup bırakmak problemi çözmez, bundan sonra aile hayatının düzenli yürümesi imkânsız hale gelir. Bu sebeple zina suçlaması kocadan gelirse farklı hüküm ve müeyyidelere ihtiyaç vardır, ilgili âyetler bu ihtiyaca cevap vermektedir. Ayrıca kazf suçu ile ilgili âyetler gelince birçok kimsenin zihninde sorular oluşmuş, bunu gelip Hz. Peygamber'e açmışlardır. Bu cümleden olarak Sa'd b. Ubâde "Yâ Resûlellah, karımla bir erkeği yakaladığım zaman dört şahit bulacağım diye onları bırakır mıyım? Vallahi sorgusuz sualsiz kafasını uçururum!" demiş ve şu cevabı almıştır: "Sa'd'ın kıskançlığı ve namusuna düşkünlüğü sizi şaşırtmasın, ben ondan daha kıskancım, Allah da benden daha kıskançtır" (Buhârî, "Nikâh", 107; "Hudûd", 40). Hilâl b. Ümeyye Peygamberimize gelerek Şerîk isimli birisi ile karısının zina ettiğini iddia etmiş, o da dört şahit getiremezse kendisine iftira cezası vereceğini bildirmişti. Hilâl, "Ey Allah'ın elçisi, bir kimse karısının üzerinde bir erkek görürse şahit arar mı?" diye savunma yapmışsa da Peygamberimiz, "Ya dört şahit veya sırtına sopa" diyerek ısrar etmişti. Hilâl doğru söylediğini ifade ederek işi Allah'a bıraktı, O'nun vahiy ile durumu aydınlatacağı ümidini dile getirdi, arkasından da *mülâane* (lânetleşme) âyeti diye anılan âyetler geldi (Ebû Dâvûd, "Talâk", 27).

Yalan ve iftirayı engellemek maksadıyla öngörülen mânevî müeyyidelere ek olarak lânetleşmenin camide yapılması uygun görülmüş, böylece alenîlik de sağlanmıştır. Aksini de câiz gören ictihadlar bulunmakla beraber mülâaneye, âyetteki sıraya göre önce erkek başlar, Allah'ı şahit tutarak, karısını açık ve seçik bir şekilde zina ederken gördüğünü dört defa söyler, beşincisinde "Eğer yalan söylüyorsam Allah'ın lâneti üzerime olsun" der. Sonra karısı dört kere, Allah'ı şahit tutarak kocasının yalan söylediğini ifade eder, beşincisinde "Eğer o doğru söylüyorsa Allah'ın gazabına uğrayayım" der. Hâkim ve dinleyici topluluk huzurunda bu yeminleşme yapılınca bazı müctehidlere göre evlilik bağı da çözülmüş olur. Bazı ictihadlara göre ise tarafları hâkim karar vererek ayırır, evliliği sona erdirir. Mülâane yoluyla ayrılmış bulunan çiftin tekrar evli-

liğe dönmelerinin câiz olup olmadığı konusunda da farklı ictihadlar vardır.

10. İffetli bir kadının namusuna leke sürmek, kimin tarafından ve ne maksatla yapılırsa yapılsın çok çirkin bir davranıştır ve ağır bir suçtur. Buna rağmen insanlar çeşitli zaaflar ve etkiler sebebiyle bu günahı da işleyebilmektedirler. Âyetler bir yandan suçu engelleyecek yaptırımlar getirirken diğer yandan bu günaha bulaşmış insanlara telâfi yollarını telkin etmektedir. Telâfi yollarının en önemlisi pişman olmak, bir daha yapmamaya azmetmek ve Allah'tan af dilemektir. Günahın büyüklüğü ne olursa olsun tövbe kapısı açıktır. Allah Teâlâ çokça affeden, tövbeleri hep kabul eden mânasında "tevvâb" adını hatırlatarak samimiyetle tövbe edenleri bağışlayacağını zımnen vaat etmektedir.

11 – 20

اِنَّ الَّذ۪ينَ جَٓاؤُ بِالْاِفْكِ عُصْبَةٌ مِنْكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَكُمْ بَلْ
هُوَ خَيْرٌ لَكُمْ لِكُلِّ امْرِئٍ مِنْهُمْ مَا اكْتَسَبَ مِنَ الْاِثْمِ وَالَّذ۪ي
تَوَلّٰى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظ۪يمٌ ﴿١١﴾ لَوْلَٓا اِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ
الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِاَنْفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هٰذَٓا اِفْكٌ مُب۪ينٌ ﴿١٢﴾
لَوْلَا جَٓاؤُ عَلَيْهِ بِاَرْبَعَةِ شُهَدَٓاءَ فَاِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَٓاءِ فَاُو۬لٰٓئِكَ
عِنْدَ اللّٰهِ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿١٣﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا
وَالْاٰخِرَةِ لَمَسَّكُمْ ف۪ي مَٓا اَفَضْتُمْ ف۪يهِ عَذَابٌ عَظ۪يمٌ ﴿١٤﴾ اِذْ تَلَقَّوْنَهُ

بِاَلْسِنَتِكُمْ وَتَقُولُونَ بِاَفْوَاهِكُمْ مَا لَيْسَ لَكُمْ بِه۪ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّناًۗ
وَهُوَ عِنْدَ اللّٰهِ عَظ۪يمٌ ﴿١٥﴾ وَلَوْلَٓا اِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَٓا
اَنْ نَتَكَلَّمَ بِهٰذَاۗ سُبْحَانَكَ هٰذَا بُهْتَانٌ عَظ۪يمٌ ﴿١٦﴾ يَعِظُكُمُ اللّٰهُ
اَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِه۪ٓ اَبَداً اِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِن۪ينَۚ ﴿١٧﴾ وَيُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ
الْاٰيَاتِۜ وَاللّٰهُ عَل۪يمٌ حَك۪يمٌ ﴿١٨﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ يُحِبُّونَ اَنْ تَش۪يعَ الْفَاحِشَةُ
فِي الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ اَل۪يمٌۙ فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِۜ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ
وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَاَنَّ اللّٰهَ
رَؤُ۫فٌ رَح۪يمٌ ﴿٢٠﴾

Meâli

11. O iftirayı atanlar içinizden bir gruptur. Bunun sizin için kötü olduğunu sanmayın, aksine bu hakkınızda hayırlıdır. Onların her biri işlediği günahı yüklenecektir. İçlerinden günahın büyüğünü üstlenen için ise büyük bir azap vardır. **12.** Bunu işittiğiniz zaman mümin erkekler ve kadınların birbiri hakkında hüsn-i zan beslemeleri ve "Bu apaçık bir iftiradır" demeleri gerekmez miydi? **13.** Bu iddialarına dört şahit getirseler ya! Bu sayıda şahit getiremiyorlarsa onlar, Allah nezdinde yalancıların ta kendileridir. **14.** Eğer dünyada ve âhirette Allah'ın lutfu ve rahmeti hep sizinle olmasaydı içine daldığınız günah yüzünden size büyük bir azap gelecekti. **15.** Çünkü siz, iftirayı dilden dile yayıyor, hakkında bilgi sahibi olmadığınız bir şeyi ağızlarınızla söylüyorsunuz; bunu da önemsiz sanıyorsunuz; halbuki Allah katında o büyük bir şeydir.

16. O kulağınıza geldiğinde, "Bunu konuşmak bize yakışmaz, fesübhânallah, bu apaçık bir iftiradır" deseydiniz ya! **17.** Eğer gerçek müminlerseniz Allah size, bir daha asla böyle bir şey yapmamanızı öğütlüyor. **18.** Allah size âyetleri açıklıyor; Allah ilim ve hikmet sahibidir. **19.** Müminler arasında ahlâksızlığın yaygınlaşmasını isteyenlere dünyada ve âhirette can yakıcı bir ceza vardır. Allah bilir, siz bilmezsiniz. **20.** Ya Allah'ın size lutfu ve rahmeti ulaşmasaydı, ya Allah çok şefkatli, çok merhametli olmasaydı!...

Tefsiri

11-20. Hem Hz. Peygamber'in aile hayatını ve yakınlarıyla ilişkilerini daha iyi anlayıp kavramamızı sağlamak hem de iffet ve namusa iftira olayı karşısında müminlerin nasıl bir tavır ve yaklaşım içinde olmaları gerektiği konusunda yol göstermek için indirilmiş olan bu âyetler, Hz. Âişe'nin de katıldığı bir yolculuk olayına ve bazı münafıkların bunu fırsat bilerek onun hakkında uydurdukları bir düzmeceye atıfta bulunmaktadır. Müslim'in ("Tevbe", 56) genişçe rivayet ettiği olayın özeti şöyledir: Hz. Peygamber hicretin 5. yılında (Benî Müstalik diye de anılan) Müreysî' seferine çıkarken her zaman yaptığı gibi eşlerinden birini –bu defa Hz. Âişe'yi– yanına almıştı. Daha önce Peygamber eşlerinin başkalarıyla ancak perde arkasından görüşüp konuşmalarıyla ilgili emir gelmiş bulunduğundan (Ahzâb 33/53) Hz. Âişe, deve üzerine kurulmuş çadır benzeri bir yerde (perdeli mahfede) seyahat ediyordu. Dönüşte Medine'ye yaklaşıldığında bir yerde istirahat edilmiş ve gece hareket emri verilmişti. Bu sırada Hz. Âişe ihtiyacını gidermek için biraz uzaklaşmış, yerine geldiğinde değerli bir kolyesinin düşmüş olduğunu farketmiş, aramak için tekrar gitmiş, epeyce aradıktan sonra bulup dönmüştü. Bu arada görevliler Hz. Âişe'nin kapalı mahfesini kaldırıp deveye yüklemişler, onun mahfenin içinde olmadığını anlayamamışlardı. Hz. Âişe dönüp de kafilenin gitmiş olduğunu görünce, "Farkettiklerinde beni burada ararlar veya arkayı toparlayarak gelen kişi beni burada bulur" diyerek olduğu yerde oturmuş, beklemeye koyulmuş, beklerken uyku bastığı için de uyuyakalmıştı. Birliğin arkasını emniyete almak ve toparlamak üzere görevlendirilmiş bulunan Safvân isimli sahâbî konak-

lama yerinden geçerken bir karartı görmüş, yakınına geldiğinde onun Hz. Âişe olduğunu anlayınca "innâ lillâh..." diye seslenerek uyandırmış, devesini çökertip kendisi biraz uzaklaşmış, Hz. Âişe deveye binmiş, yola koyulmuşlar ve öğle üzeri istirahat etmekte olan kafileye yetişmişlerdi.

Hadise bundan ibaret olduğu halde başta meşhur münafık Abdullah b. Übey b. Selûl olmak üzere küçük bir grup olayı kötü yorumlayarak çirkin bir iftira ürettiler: Hz. Âişe ile Safvân arasında iffete aykırı bir olay yaşandığını söylediler ve bunu halk içinde yaymaya başladılar. Hz. Âişe Medine'ye gelince hastalanmış, bir ay kadar yatmıştı. Dedikodudan haberdar olamadı, nihayet bir vesile ile iftira onun da kulağına geldi. Beyninden vurulmuşa dönen Âişe üzüntüsü yüzünden yeniden hastalandı, meseleyi ailesinden öğrenmek maksadıyla Hz. Peygamber'den izin alıp baba evine gitti. Annesi, eşi tarafından sevilen, kumaları bulunan her güzel kadın için böyle dedikoduların yapılabileceğini söyleyerek kızını teselli etmeye çalıştıysa da Âişe günlerce ağladı.

Bu arada Hz. Peygamber yakınları ile istişarede bulundu, hepsi Hz. Âişe'nin lehinde konuştular; Hz. Ali de aleyhinde bir şey söylememekle beraber "kadın kıtlığının bulunmadığını" ifade etti ve evin hizmetçisinden tahkik etmesini tavsiye etti. Hizmetçi Hz. Âişe'yi savundu. Yeterince araştırma, soruşturma yaptıktan sonra Hz. Peygamber mescide geldi, minbere çıkarak hem eşi hem de Safvân hakkındaki müsbet kanaatini ifade etti. Baş iftiracıdan şikâyette bulundu, cemaatin görüşüne başvurdu. İftiracıyı cezalandırma konusunda, İslâm öncesinden kalma kabilecilik gayretiyle ileri geri sözler söylendiği için konuşmayı bu noktada kesti. İftira atılalı bir ay geçmiş olmasına rağmen konu hakkında bir vahiy gelmemiş, âdeta bu büyük imtihanın süresi kasıtlı ve hikmetli olarak uzatılmıştı. Bir ayın hitamında Hz. Peygamber eşini görmek üzere kayınpederi Ebû Bekir'in evine geldi, burada aile arasında şu konuşma geçti:

Hz. Peygamber:

– "Âişe, senin hakkında bana şunları, şunları söylediler. Eğer sen mâsum isen Allah bunu ortaya çıkaracak, seni bu iftiradan arındıracaktır. Eğer bir günaha bulaştıysan Allah'tan af dile, tövbe et; çünkü kulu suçunu itiraf ederek Allah'a tövbe ederse O bağışlar."

Bu sözleri işitince kendine gelen ve göz yaşları kesilen Hz. Âişe, önce babasının, sonra annesinin cevap vermelerini istedi; onlar "Biz Resûlullah'a karşı ne diyebiliriz?" deyince kendisi şöyle konuştu: "Öyle anlaşılıyor ki siz bunları işittiniz ve inandınız. Allah benim suçsuz ve günahsız olduğumu biliyor, ancak ben size 'yapmadım' desem inanmayacaksınız, 'yaptım' desem inanacaksınız. Durumumuz Hz. Yûsuf'un babasının durumuna benziyor, o şöyle demişti: "Artık (bana düşen) güzelce sabretmektir. Anlattığınız karşısında, yardım edecek olan ancak Allah'tır" (Yûsuf 12/18). Hz. Âişe bunları söyledikten sonra kırgın olarak yatağına uzandı, arkasını dönüp örtüsünü başına çekti. İşte tam bu sırada vahiy işaretleri belirdi, durumu açıklığa kavuşturan, iftiracıların yüzünü karartan on âyet (11-20) nâzil oldu.

"İftira kandan çetindir" diye bir atasözü vardır. Toplum hayatını dinamitleyen, dostlukları bitiren, aile facialarına yol açan, cinayetlere sebep teşkil eden bu ahlâksızca davranışı engellemek ve müminleri eğitmek üzere söz konusu edilen meşhur iftira olayında büyük ders ve ibretler vardır. Bu âyetlerle iftira edenlere, iftiraya uğrayanlara, iftirayı duyanlara nasıl davranmaları gerektiği konusunda ders ve öğütler verilmiş, İslâm ahlâkının önemli ilkeleri bu vesile ile bir daha hatırlatılmıştır. Bu arada müslümanların içine sızmış bulunan bazı münafıkların perdeleri düşmüş, kötü duygularına mağlûp olan veya dedikoduya kapılan birkaç mümin de büyük bir imtihan geçirmiş, sonra tövbe ederek temizlenmişlerdir. Bazı rivayetlere göre bunlara iftira cezası da uygulanmıştır. Sonuç olarak iftira olayı derin üzüntülere sebep olsa da mânevî getirisi bakımından müminlerin hakkında hayırlı olmuştur.

19. âyette söz konusu edilen "ahlâksızlığın yaygınlaşması" ifadesi, hem fiilen ahlâka aykırı davranışları hem de bunların dedikodusunun, sohbetinin yapılmasını, tabii bir olaymış gibi kınamadan konuşulmasını kapsamaktadır. Topluluk içinde birçok kötülük, buna karşı zamanında ve yeterli tepki gösterilmemesi sebebiyle yayılmakta ve yerleşmektedir. Erdemli bir toplulukta ancak erdeme uygun davranışlar açıkça ve takdir edilerek konuşulur, sohbet konusu olur; çirkin ve kötü olaylar ise yalnızca gerektiği kadar dile getirilir ve erdem ölçülerine göre değerlendirilir, mahkûm edilir, ıslah çareleri üzerinde durulur. Topluluk içinde erdem-

sizliğin yaygın hale gelmesi öncelikle yasaklar ve cezalarla değil, toplumun erdem ve erdemsizlik karşısında takındığı tavırla engellenebilir.

21 – 26

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِۜ
وَمَنْ يَتَّبِعْ خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ فَاِنَّهُ يَأْمُرُ بِالْفَحْشَٓاءِ وَالْمُنْكَرِۜ
وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكٰى مِنْكُمْ مِنْ اَحَدٍ اَبَدًاۙ وَلٰكِنَّ
اللّٰهَ يُزَكّ۪ي مَنْ يَشَٓاءُۜ وَاللّٰهُ سَم۪يعٌ عَل۪يمٌ ٢١ وَلَا يَأْتَلِ اُو۬لُوا الْفَضْلِ
مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ اَنْ يُؤْتُٓوا اُو۬لِي الْقُرْبٰى وَالْمَسَاك۪ينَ وَالْمُهَاجِر۪ينَ
ف۪ي سَب۪يلِ اللّٰهِۖ وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُواۜ اَلَا تُحِبُّونَ اَنْ يَغْفِرَ اللّٰهُ
لَكُمْۜ وَاللّٰهُ غَفُورٌ رَح۪يمٌ ٢٢ اِنَّ الَّذ۪ينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ
الْمُؤْمِنَاتِ لُعِنُوا فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظ۪يمٌۙ ٢٣ يَوْمَ
تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ اَلْسِنَتُهُمْ وَاَيْد۪يهِمْ وَاَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ٢٤
يَوْمَئِذٍ يُوَفّ۪يهِمُ اللّٰهُ د۪ينَهُمُ الْحَقَّ وَيَعْلَمُونَ اَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُب۪ينُ ٢٥
اَلْخَب۪يثَاتُ لِلْخَب۪يث۪ينَ وَالْخَب۪يثُونَ لِلْخَب۪يثَاتِۚ وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّب۪ينَ

وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ أُولٰئِكَ مُبَرَّؤُنَ مِمَّا يَقُولُونَ لَهُمْ
مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٢٦﴾

Meâli

21. Ey iman edenler! Şeytanın peşinden gitmeyin. Kim şeytanın peşinden giderse bilsin ki o edepsizliği ve kötülüğü emreder. Allah'ın lutfu ve rahmeti sizinle olmasaydı içinizden hiçbir kimse günahtan asla arınamazdı, fakat Allah dilediğini arındırır; Allah her şeyi işitmekte ve bilmektedir. **22.** İçinizden yardım sever ve zengin olanlar akrabaya, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere, "Artık bir şey vermeyeceğiz" diye yemin etmesinler. Bağışlasınlar, hoş görsünler; Allah'ın sizi bağışlamasını arzu etmez misiniz? Allah çok bağışlayıcıdır, çok esirgeyicidir. **23.** İmanlı, saf ve namuslu kadınlara iftira atanlar dünyada ve âhirette lânetlenmişlerdir, onlara büyük bir ceza vardır. **24.** O ceza gününde dilleri, elleri ve ayakları, yapıp ettikleri hususlarda aleyhlerine tanıklık edecektir. **25.** O gün Allah onlara hak ettikleri cezayı tastamam verecektir ve onlar Allah'ın apaçık gerçek olduğunu anlayacaklardır. **26.** Kötü kadınlar kötü erkeklere, kötü erkekler de kötü kadınlara layıktır. Temiz kadınlar temiz erkeklere, temiz erkekler de temiz kadınlara yakışır. Onlar, iftiracıların kendileri hakkında söylediklerinden uzaktırlar; onlar için bir bağışlama, değerli bir nasip vardır.

Tefsiri

21. Dünyada kul imtihandadır. İmtihanda başarının önemli iki engeli nefis ve şeytandır. Dinin irşadı, verdiği bilgi ve eğitim bu iki engele karşı çok önemli bir ilâhî yardımdır. Bu yardımdan mahrum olanların, daha doğrusu bilgi ve akıllarını gerektiği gibi kullanmayarak, iman edip ilâhî irşada kulak vermeyerek kendilerini bu yardımdan mahrum bırakanların temiz bir amel defteriyle dünya hayatını noktalamaları imkânsız gibidir.

Allah'ın, kullarını mânen temizleyen bir büyük lutfu da hayat boyunca tövbe kapısını açık tutması, tövbe edenleri bağışlaması, tövbekârlara temiz ve beyaz bir defter açmasıdır.

22. Yukarıda (11. âyet) geçen iftiranın başını Abdullah b. Übey çekmiş, bir iki erkek ile Peygamberimiz'in eşi Zeyneb bint Cahş'ın, Hz. Âişe'yi kıskanan kız kardeşi Hamne de, bu çirkin iftiranın yayılmasına sebep olmuşlardı. Erkeklerden biri, Hz. Ebû Bekir'in halasının oğlu olup kendisine devamlı yardımda bulunduğu Mistah idi. İddianın iftiradan ibaret olduğu kesinleşince Hz. Ebû Bekir, bu nankör yakınına artık yardım etmeyeceğine yemin etti. Bu âyet nâzil olunca da, "Vallahi Allah'ın beni bağışlamasını arzu ederim, bunu her şeye tercih ederim" diyerek yeminini bozdu ve yardıma devam kararı aldı. İslâm ahlâkında "kötülüğe karşı iyilikle muamele etmek" kuralı vardır. Fıtratı, temel insanlık nitelikleri bozulmamış insanları ıslah etmenin, kötü yoldan çevirmenin, yeniden erdemli topluluğa katmanın yollarından biri de budur.

23-25. İftiraya uğrayanlar her zaman Hz. Âişe kadar şanslı olamazlar, kendilerini temize çıkaramaz, iftiranın izini silemezler. Bu sebeple hem iftiraya uğrayıp temize çıkamayanların teselliye ihtiyaçları vardır hem de dünyada ettiklerinin yanlarına kaldığını zannedenlere bir mânevî yaptırım gerekmektedir. Bu dünya fânidir, ebedî âlemde hesap, kitap, mahkeme, şaşmaz adalet, reddi kabil olmayan tanıklıklar, ispat vasıtaları, dünyadaki ile kıyas kabul etmez büyük cezalar vardır. İftira edenlerin imanları varsa bunları ve dünya hayatını lânet içinde geçirdiklerini düşünmeleri gerekir. İftiraya uğrayanlar da bu dünyada mâsum olduklarını ispat edemedikleri için üzülseler bile kendilerini yiyip bitirmesinler; bilsinler ki Allah, dünyada yakalarını kurtaran iftiracılara cezalarının tamamını âhirette verecek, onları cümle âlemin önünde rezil rüsvâ edecektir.

26. İyilerin iyilere ve iyiliklere, kötülerin de kötülere ve kötülüklere yakın, yatkın ve layık olduklarını ifade eden bu âyetin, daha önceki âyetler ile "onların (iftiracıların) söyledikleri kötülüklerle ilgileri yoktur" meâlindeki son cümlesi göz önüne alındığında, Hz. Âişe'ye yapılan iftira

ile de ilgili olduğu görülmektedir. Bu iftirayı yapanlar ve onlara destek verenler ile erdemli mağdurların tabiat ve karakterleri karşılaştırılmakta, dolaylı yoldan erdemli mağdurlar teselli edilmektedir.

Bu âyette iki önemli hususa işaret vardır: **1.** İnsanlar kimlerle düşüp kalktıklarına dikkat etmelidirler. Dedikodu, gıybet, iftira eden, edepsizlik yapan, edepsizliği tabiileştirecek davranışlarda bulunan kimseler kötülerdir; onlarla düşüp kalkanlar da giderek onlara benzerler. **2.** Hz. Peygamber Allah'ın sevgili kulu ve elçisi, ümmetin sevgi ve ahlâk rehberi, insanlığa rahmet müjdesi bir kâmil insandır. Onun eşlerinin de kendi ölçülerinde erdemli ve kâmil olmaları gerekir; Allah, resulünü ahlâksızlarla dost ve beraber olmaktan korumuştur. Bu gerçek de Hz. Âişe'nin yapılan iftiradan berî olduğuna bir başka kanıt olmaktadır.

27 – 29

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتّٰى
تَسْتَاْنِسُوا وَتُسَلِّمُوا عَلٰٓى اَهْلِهَاۜ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ لَعَلَّكُمْ
تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ فَاِنْ لَمْ تَجِدُوا ف۪يهَٓا اَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتّٰى
يُؤْذَنَ لَكُمْۚ وَاِنْ ق۪يلَ لَكُمُ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ اَزْكٰى لَكُمْۜ وَاللّٰهُ بِمَا
تَعْمَلُونَ عَل۪يمٌ ﴿٢٨﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ
مَسْكُونَةٍ ف۪يهَا مَتَاعٌ لَكُمْۜ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٢٩﴾

Meâli

27. Ey iman edenler! Kendinizi tanıtıp izin almadan ve içinde oturanlara selâm vermeden kendi evlerinizden başka evlere girmeyin. Sizin için daha iyi olanı budur; umulur ki düşünüp anlarsınız. **28.** Eğer o evlerde bir kimse bulamazsanız –size izin verilmedikçe– oralara girmeyin. Size, "(Müsait değiliz) dönün" denirse hemen dönün; bu sizin için daha nezih bir davranıştır. Allah bütün yaptıklarınızı bilmektedir. **29.** İçinde kimsenin oturmadığı ve kendinize ait eşya bulunan evlere girmenizde sizin için bir sakınca yoktur. Allah açıkladığınızı da bilir, gizlediğinizi de!

Tefsiri

27-29. İffet ve namusla ilgili iftirayı yasaklayan, bu davranışın ne kadar büyük bir günah ve ağır bir suç teşkil ettiğini açıklayan âyetlerden sonra ve iffeti korumak için tedbirler getiren âyetlerden önce her iki konuyla da sebep-sonuç ilişkisi bulunan bir konuya yer verilmektedir: Başkalarının evlerine girip çıkma kuralları. Başkalarının evlerine girme konusunda bazı kurallara ve ihtiyat tedbirlerine uyulmaması halinde hem girip çıkanları görenlerin suizanna kapılmaları ve tecessüs duygularının tahrik edilmesi hem de girip çıkanların bazı aile sırlarına vâkıf olmaları, ailenin görülmesini istemediği bazı şeyleri görmeleri, o anda veya ileride bazı olumsuz ve yasak duyguların, niyetlerin oluşması gibi kötü sonuçlar ortaya çıkmaktadır.

Bugün şehirlerde, elektriğin ve elektronik araçların bulunduğu binalarda oturanlar, gelenlerle konuşmak, kimliklerini sormak, hatta onları görmek, buna göre kapıyı açmak veya açmamak imkânlarına sahip bulunmaktadırlar. Böyle imkânların bulunmaması halinde kapıya gelenin bazı kurallara kendiliğinden riayet etmesi ve edebe aykırı yollara tevessül etmemesi gerekir.

Belli kimselerin oturmasına mahsus bulunmayan, ya boş olan veya hanlar, kervansaraylar, oteller, abdesthaneler, dükkânlar gibi her isteyenin girip çıkmasına, oturup kalkmasına, alışveriş yapmasına açık bulunan yerlere girmek için yukarıdaki usule göre izin almak gerekli değildir. "İçinde kendinize ait eşya bulunan" şeklinde çevirdiğimiz ifadeyi, "fay-

dalanmanıza açık bulunan" şeklinde de anlamak mümkündür. Yukarıdaki örnekler bu anlayışa uygun bulunmaktadır. Bizim çevirimize uygun örnek ise sahipleri tarafından terkedilmiş ve içine başkaları tarafından yakacak vb. eşya konmuş binalar ve yerlerdir.

Câhiliye dönemiyle İslâm'ın ilk yıllarında insanlar birbirlerinin evine girerken "iyi sabahlar, iyi akşamlar" gibi iltifat ifadeleri kullanmakla birlikte bu konularda muaşeret kurallarına yeterince önem verilmiyor, baskın yapar gibi evlere dalanlar oluyor; sık sık rahatsız edici durumlarla karşılaşılıyordu (Buhârî, "İsti'zân", 11; Râzî, X, 197). Daha sonra, özellikle konumuz olan âyetler ile diğer âyet ve hadislerde evlere girerken izin isteme ve izin verme konularında özel hükümler getirilmiş; böylece meskenlerin mahremiyeti ve dokunulmazlığı, bireyin ve ailenin saygınlığı korunmak istenmiştir. Kaynaklarda izin konusunda bilhassa şu hususlar üzerinde durulmaktadır: **a)** Yukarıda belirtilen istisnaî yerler ile kural olarak sahibince veya yetkili kişi ve makamlarca söz, işaret, yazılı belge, tabela vb. yollarla girilmesine izin verilen yerler dışındaki mahallere, özel ve mahrem mekanlara izin almadan girilemez. Ancak bir hadiste belli bir zamanda bir yere gelmesi için davet edilen kişinin belirtilen zamanda o yere girmesi için izin alması gerekmediği ifade edilir (Buhârî, "İsti'zân", 14). **b)** Hz. Peygamber'in belirlediği bir kurala göre bir yere girmek için izin isteyen kişi, bu isteğini en çok üç defa tekrar etmeli, buna rağmen izin ifade eden bir karşılık alamazsa dönüp gitmelidir (Buhârî, "İsti'zân", 13; Müslim, "Âdâb", 32, 34, 35, 37; Râzî, XXIII, 197-198). Ancak sesinin duyulmadığını düşünen kimsenin izin talebini üçten fazla tekrar edebileceği belirtilmektedir (Kurtubî, XII, 218). **c)** Konumuz olan 27. âyette izin isterken ev halkına ayrıca selâm verilmesi de istenmiştir. Hz. Peygamber'in böyle durumlarda genellikle selâm verip kendisini tanıtarak izin istediği bildirilmektedir (Ebû Dâvûd, "Edeb", 138). 27. âyetin söz dizilişinde selâm izin istemeden sonra gelmektedir. Bununla birlikte âyetteki sıranın bağlayıcı olmadığı, duruma göre önce selâm verip kendini tanıttıktan sonra izin istemenin mümkün olduğu görüşü de vardır (Nevevî, XVI, 131). Hz. Peygamber'in, izin almadan huzuruna giren birini, "Dışarı çık, 'Selâmün aleyküm, girebilir miyim?' de" şeklinde uyarırken önce selâmı zikrettiği görülmek-

tedir (Dârimî, "Salât", 88). **d)** İzin isteyen kişi içeridekilere kendisini açıkça tanıtmalıdır. Nitekim Resûl-i Ekrem, içeri girmek isteyen birine kim olduğunu sorunca bu kişinin "benim" demesine canı sıkılmış, "Sen de kimsin!" diyerek yaptığının yanlışlığını hatırlatmıştır (Buhârî, "İsti'zân", 17; "Edeb", 94). Bu durumda kapı tokmağını kullanma, zil çalma, diyafonla seslenme gibi modern imkânlardan yararlanırken de kendini açıkça tanıtmak gerekmektedir. **e)** Bir kimsenin izinsiz girmesi câiz olmayan yeri iyi niyetle de olsa kapı aralığından veya pencereden gözetlemesi de câiz değildir. Zira izin isteme hükmünün konuluş sebebi, aile mahremiyeti gibi ilgililerin görülmesini istemediği mahremiyetleri yabancı gözlere karşı korumaktır (Aynî, XVIII, 286, 294). Müminlerin casusluk yapar gibi birbirlerinin mahrem durumlarını araştırmalarını yasaklayan âyetin (Hucurât 49/12) bu konuyla da ilgili olduğu kabul edilmektedir. Hz. Peygamber, birinin bu şekilde evini gözetlediğini görünce onu sert bir dille uyarmıştır (Buhârî, "İsti'zân", 11; "Diyât", 15, 23; ayrıca bk. Mustafa Çağrıcı "İzin", *DİA*, XXIII, 509-510).

30 – 31

قُلْ لِلْمُؤْمِن۪ينَ يَغُضُّوا مِنْ اَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْۜ ذٰلِكَ اَزْكٰى لَهُمْۜ
اِنَّ اللّٰهَ خَب۪يرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾ وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ اَبْصَارِهِنَّ
وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْد۪ينَ ز۪ينَتَهُنَّ اِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ
بِخُمُرِهِنَّ عَلٰى جُيُوبِهِنَّۖ وَلَا يُبْد۪ينَ ز۪ينَتَهُنَّ اِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ اَوْ اٰبَٓائِهِنَّ اَوْ اٰبَٓاءِ
بُعُولَتِهِنَّ اَوْ اَبْنَٓائِهِنَّ اَوْ اَبْنَٓاءِ بُعُولَتِهِنَّ اَوْ اِخْوَانِهِنَّ اَوْ بَن۪ٓي اِخْوَانِهِنَّ
اَوْ بَن۪ٓي اَخَوَاتِهِنَّ اَوْ نِسَٓائِهِنَّ اَوْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُنَّ اَوِ التَّابِع۪ينَ غَيْرِ

أُولِي الْاِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ اَوِ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلٰى عَوْرَاتِ النِّسَاءِ ۖ
وَلَا يَضْرِبْنَ بِاَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ ۚ وَتُوبُوا اِلَى اللّٰهِ جَمِيعًا
اَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ٣١

Meâli

30. Mümin erkeklere söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar ve iffetlerini korusunlar. Bu onlar için daha arındırıcıdır. Allah onların bütün yaptıklarından haberdardır. **31.** Mümin kadınlara da söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar ve iffetlerini korusunlar. Dışarıda kalanlardan başka ziynetlerini göstermesinler. Başörtülerini yakalarının üzerinden bağlasınlar. Kocaları, babaları, kocalarının babaları, kendi oğulları, kocalarının oğulları, erkek kardeşleri, erkek kardeşlerinin oğulları, kız kardeşlerinin oğulları, kendi kadınları, hizmetlerinde bulunan köleler ve câriyeler, cinsel arzu taşımayan ve ailede barınan erkekler, kadınların cinselliklerinin farkında olmayan çocuklar dışında kimseye süslerini göstermesinler. Yürürken, gizledikleri süsleri bilinsin diye ayaklarını yere vurmasınlar. Ey müminler! Hepiniz Allah'a tövbe edin, umulur ki kurtuluşa erersiniz!

Tefsiri

30. Aile yalnızca insanların içinde doğup büyüdükleri bir mekân olmayıp aynı zamanda önemli bir sosyal birim ve eğitim ocağı olduğu için İslâm ona çok önem vermiş, korunup gelişmesi, vazifesini hakkıyla yerine getirmesi için birçok tavsiyede bulunmuş, kurallar koymuştur. Ailenin korunabilmesi için vazgeçilmez şart eşlerin gözlerinin dışarıda olmaması, karşılıklı sadakat, güven ve iffettir. İnsanoğlunun en güçlü güdülerinden ve duygularından biri, İslâmî kaynaklarda şehvet diye ifade edilen kavram kapsamına giren cinsel güç ve arzudur. Bu arzunun meşrû yoldan yani evlilik birliği içinde tatmin edilmesine izin verilmiş, meşrû olmayan yollardan tatmin ise ayıp ve günah sayılarak yasaklan-

mıştır. Cinsel hayat yalnızca cinsel ilişki değildir; cinsel ilişki dışında kalan "şehvetle bakma, koklama, dokunma, düşünme ve hayal etme" gibi davranış ve ilişki çeşitlerinin, cinselliği kışkırtan etkileri vardır. Aileyi korumak için iffet ve sadakati öngören Kur'an, bunları sağlamak ve korumak için yalnızca zinayı değil, insanı zinaya götüren adımları da yasaklamıştır. Sûrenin buraya kadar geçen âyetlerinde zikredilen zina ve iffete iftira cezası, lânetleşme tedbiri, namusla ilgili konularda dedikodu yapmanın, ahlâksızlığa karşı umursamazlık kazandıracak davranışların kınanması, başkalarının evlerine izinsiz girip çıkmanın yasaklanması hep iffetin ve ailenin korunmasına yönelik tedbirlerdir. Bu cümleden olarak 30 ve 31. âyetlerde de cinsel arzuyu uyandıran ve kamçılayan ısrarla veya şehvetle bakma, bedenin cinsiyet duygularını tahrik eden kısımlarını açıkta bırakma, sergileme gibi davranışlar ele alınmakta ve bu konulara dair sınırlamalara yer verilmektedir. Buradaki emir ve yasakların "tavsiye niteliğinde mi, yoksa kesin ve bağlayıcı mı?" olduğu sorusuna cevap aranırken göz önünde tutulması gereken önemli husus, zina ile yasaklanan davranış arasındaki sebep-sonuç veya etkileşim ilişkisidir.

"Gözlerini haramdan sakınsınlar" şeklinde çevrilen kısmın tercümeye tam olarak yansıtılması mümkün bulunmayan, aslında "mutlak veya genel olarak bakmayı değil, insanı harama götürebilecek bakışları" meneden bir mâna, bir nüans vardır. Nitekim sevgili Peygamberimiz Hz. Ali'ye hitaben, "Bir baktığında arkadan bir daha bakma, birinci bakış hoş görülür ama ikinci bakışa hakkın yoktur" (Ebû Dâvûd, "Nikâh", 43) buyurarak bu mânaya açıklık getirmiştir.

"İffetlerini korusunlar" cümlesindeki iffet kelimesinin âyetteki karşılığı "ferc"dir. Ferc kelimesi hakikat olarak cinsel organlar, mecaz olarak da iffet ve namus demektir. Zemahşerî'nin benimseyerek bazı tefsircilerden naklettiğine göre, "Kur'an'da fercin korunması istendiğinde bundan maksat zinadan korunmasıdır, sadece bu âyette maksat nâmahrem kişilerin bakışlarından korunmak ve bunun için mahrem yerleri örtmektir. Tabiatıyla gözden koruma emri, evleviyetle bunları zinadan korumayı da içermektedir" (III, 180).

Uygulama ve yorumlara dayalı açıklamalara göre erkeklerin gözlerden korumaları gereken organları (fercleri) yalnızca cinsel organları değil, bunlarla birlikte diğer avret yerleridir, yani göbekleriyle diz kapakları arasında kalan bölgedir. Sınırlarda ictihad farklılıkları vardır: Göbeği ve diz kapaklarını (baldırlar dahil) avret saymayan müctehidler de bulunmaktadır. Ebû Hanîfe'ye göre göbek değil de dizler avrettir. İmam Mâlik gibi erkeklerin baldırlarını kapatılması gereken yer (avret) saymayan müctehidler, Buhârî'nin rivayet ettiği bir hadise dayanmaktadırlar ("Salât", 12). Bu sınırlar erkekler arasında riayet edilmesi gereken sınırlardır. Erkeğin yabancı (nikâh düşen) kadından sakınması gereken yerleri farklıdır. Burada yasak sınırı, normal şartlarda karşı tarafı tahrik edebilecek, ona karşı cinsel cazibeyi arttıracak takılar, kokular, vücut teşhiri gibi nesneler ve davranışları da içine almaktadır (Râzî, XXIII, 205).

Zina fiili iki taraflı olduğundan, korunmak ve kaçınmak için gayret göstermek, tedbir almak da iki taraflı olmak durumundadır. Bu sebeple âyetlerde önce erkeklere, sonra da kadınlara ayrı ayrı hitap edilmiş, böylece her bir cinsin korunmak için üzerine düşeni yapması gerektiğine dikkat çekilmiştir.

31. Kadınların da iffetlerini korumaları, bunun için avret yerlerini örtmeleri ve zina etmemeleri emredildikten sonra ek olarak onlara, istisna edilen kimselerden başkasına ziynetlerini göstermemeleri ve başörtülerini yakaları üzerinden bağlamaları yükümlülüğü getirilmiştir. Bu hükmün iyi anlaşılabilmesi için dört hususun açılması gerekmektedir: Süs, açıkta kalan süs, başörtüsünün yaka üzerinden bağlanması ve istisnalar.

Ziynet kelimesi Kur'an'da "elbise, takı, hoşa giden, güzel bulunan nesneler, insanı maddî veya mânevî olarak güzelleştiren şeyler" mânasında kullanılmıştır. Burada kadınların göstermemeleri, örtmeleri istenen ziynetin elbise olması mümkün değildir; çünkü örtünme onunla yapılacaktır. Bazı tefsirciler böyle yorumlamış olsalar bile takılarının kastedilmiş olması da mümkün değildir; çünkü burada kadının üzerinde olmayan takısının söz konusu edilemeyeceği açıktır. Geriye kalan ihtimal onun vücududur. Bu mânanın kastedilmiş olmasının maddî / aklî delili genellikle kadın vücudunun güzel ve çekici bulunmasıdır. Naklî delili ise

"Ziynetlerini göstermesinler" cümlesinin hemen ardından "Başörtülerini yakalarının üzerinden bağlasınlar" buyurulmasıdır. Buradaki mantık bağından zorunlu olarak, kadın vücudunun (nassa göre boyun, gerdan ve göğsü) ziynet, yani süs ve avret olduğu sonucu çıkmaktadır.

Kur'an kadının vücuduna ziynet diyerek örtülmesini emrettiğine göre, eğer âyette istisnalar gelmeseydi vücudun tamamının herkese karşı örtülmesi gerekecekti. İstisnalar iki ruhsat ve imkân getirmektedir: **1.** Dışarıda kalan yerler örtülmeyecektir. **2.** Örtünün içinde kalan kısımlar da bazı kimselerin yanında açılabilecektir.

"Dışarıda kalan ziynet"in neyi ifade ettiğini belirleyebilmek için tefsirciler nakil (hadis) ve akıl (örf, âdet ve ihtiyaç) delillerine başvurmuşlardır. Rivayet edilen hadisler içinde konumuz bakımından en belirleyici olanı, Hz. Peygamber'in, içini gösteren ince bir elbise giymiş olan baldızı Esmâ'ya hitaben, "Esmâ, bir kız ergenlik çağına gelince onun –ellerini ve yüzünü göstererek– şuralarından başka yerlerinin görülmesi câiz değildir" buyurmasıdır (Ebû Dâvûd, "Libâs", 31). Ancak bu hadis sened ve metin bakımlarından tenkit edilmiş, sağlam bulunmamıştır (Azîmâbâdî, XI, 162). Bir başka hadis Buhârî'nin, başörtüsüyle ilgili âyeti tefsir ederken rivayet ettiği ve meâli aşağıda gelecek olan hadistir. Bunun râvileri sağlam olmakla beraber "dışarıda kalan yerler" konusunda belirleyici bir yanı yoktur. Bize göre de sağlam olan yol örfe, uygulamaya, ihtiyaca ve amaca birlikte bakılarak istisnanın tanımlanmasıdır. Râzî bu konuda Kaffâl'den şunları nakletmektedir: "Açıkta ve dışarıda kalan demek, insanın yaşayan yaygın âdete göre örtmediği, örtünün dışında bıraktığı yerler demektir; bu da kadınlarda yüz ve eller, erkeklerde ise yüz, kollar, ayaklar gibi organlardır. Buna göre insanlar, açılmasına ihtiyaç ve zorunluluk bulunmayan yerlerini örtme emrini almışlardır, açılması âdet haline gelmiş ve bunda zorunluluk bulunan yerlerini açmalarına da izin verilmiştir. Çünkü İslâm'ın yüklediği ödevler insan tabiatına uygundur, kolaydır ve müsamahalıdır" (XXIII, 205). Muhammed Esed, Kaffâl'in sözlerini, "açılması için ihtiyaç ve zaruret bulunan" kısmını atlayarak, "kişinin hâkim örfe uyarak açık tutabileceği" şeklinde naklettikten sonra şöyle bir yorum getirmektedir: "... kullanılan ifadedeki kasdî belirsizlik (yahut çok anlamlılık) bu hususta, insanın ahlâkî ve toplumsal gelişiminin gereği olarak ortaya çıkan zamana bağımlı değişikliklerin göz önün-

de bulundurulduğunu göstermektedir... Mesajın özü onların (erkek ve kadın) haramdan gözlerini çevirmeleri ve iffetlerini korumaları noktasında düğümlenmektedir; kişinin yaşadığı çağda, Kur'an'ın toplumsal ahlâk konusunda getirdiği ilkeleri göz önünde tutarak, dış görünüşünde, giyim kuşamında göstermek zorunda olduğu dikkatin sınırlarını da bu ölçü belirlemektedir" (II, 713).

Bize göre Kaffâl'in ifadesinden böyle bir yoruma ulaşılamaz. Esed'in kendi düşüncesi olarak kabul etmemiz gereken yoruma da katılmamız mümkün değildir; çünkü hâkim örfün İslâmî değer ve sınırlardan bağımsız olarak oluşması ve değişmesi mümkündür. İffeti koruma ilkesi, bu şekilde oluşan bir örfe (daha doğrusu âdete, modaya) karşı tavır almayı, direnmeyi gerektirebilir. Bugün birçok ülkede ve toplumda ahlâk, estetik anlayışa tâbi olmuştur, sanat için soyunmak ahlâka aykırı sayılmamaktadır. Başkalarının soyunması müslümanların da biraz açılmalarını gerektirmez. Çoğulcu bir toplum yapısında kendi değerlerini yaşamak durumunda olan müslümanlar, iffetlerini korumak için modanın değil, ihtiyacın gerektirdiğinden ve bu sebeple topluluğun âdet haline getirdiğinden daha fazla açılmazlar. Çünkü karşı cinse ilgi duymak ve bu duygunun görme, dokunma, baş başa kalma gibi durumlarda daha etkili hale gelmesi insan tabiatının gereğidir; bunun değişmesi ise fıtratın bozulması demektir. Kaffâl'in yorumuna göre ziyneti örtü dışında bırakmanın, birbirine bağlı iki sebebi vardır: **a)** Buna ihtiyaç bulunmaktadır, **b)** Bu ihtiyaç sebebiyle örtülmemesi âdet haline gelmiştir. İleride örneklerini göreceğimiz başka açma izinlerinde de eski fıkıhçılar hep bu "ihtiyaç" sebebine atıfta bulunmuşlardır. Örtünme emrinin gerekçesi olan "iffeti koruma" ilkesini de devreye soktuğumuzda şöyle bir genel (âdet ve modanın değişmesine bağlı olarak zaman içinde değişmeyen) kural ortaya çıkmaktadır: "Erkek ve kadın, karşı tarafa cinsel cazibesi olan yerlerini göstermemelidir; iffeti korumak için bu tedbir gereklidir. Cazibeli olmasına rağmen açılabilecek yerler, buna ihtiyaç bulunduğu için açılması âdet haline gelmiş bulunan yerlerdir." Bu anlayışımızın Kur'an'dan delili, İslâm öncesinde kadınların "baş, boyun, gerdan ve kısmen göğüsü" açık bırakmaları âdet olduğu halde bu yerlerin kapatılmasının emredilmiş bulunmasıdır; yani hâkim örf, iffeti korumak bakımından uygun bulunmamış ve değiştirilmiştir.

"İhtiyaç sebebiyle açıkta kalan, örtme mecburiyeti bulunmayan yerler" belirlenirken yüz ve ellerde ittifaka yakın bir ortak yorum oluşmuştur. İhtiyacın takdirinde ise farklı görüşler vardır (bk. İbn Hacer, Fethu'l-bârî, XII, 372; İbnü'l-Hümâm, I, 181, 183; VIII, 97; İbn Âbidîn, I, 297, 298; Azîmâbâdi, XI, 152, 177). Câriyelerin nerelerini örtü dışında bırakacakları konusunda bir nas (âyet, hadis) yoktur. Tefsirciler ve fıkıhçılar, sahâbe uygulaması, o dönemin sosyolojik gerçekleri vb. faktörleri dikkate alarak değişik belirlemeler yapmışlardır (bk. İbnü'l-Hümâm, VIII, 107).

"Başörtülerini yakalarının üzerinden bağlasınlar" emri, bir Câhiliye âdetini değiştirmekte, kadınların uygun bir örtüyle başlarını, boyun ve göğüslerini örtmelerini gerekli kılmaktadır. Bu emirden önce kadınların çoğu, eski âdetlerine uyarak başlarına aldıkları örtünün uçlarını omuzlarının arkasına atarlar ve ön tarafı açık bırakırlardı. Hz. Âişe'nin anlattığına göre bu âyet tebliğ edildiğinde camide bulunan kadınlar hemen alt giysilerinden (izar) birer parça yırtarak bunu başörtüsü yapmışlar ve istenen yerleri kapatmışlardı (Buhârî, "Tefsîr", 24/12; Ebû Dâvûd, "Libâs", 30-32).

Bundan sonra, "kocaları, babaları… dışında…" denilerek yabancılara gösterilmesi câiz olmayan süsleri görmelerinde sakınca bulunmayan hızsım akrabanın (bu mânada istisna edilenlerin) açıklanmasına geçilmiştir:

a) Karı koca arasında şehvetli şehvetsiz bakma, görme ve dokunma bakımından bir sınır yoktur. Koca dışında kalan ve kadına hayat boyu evlenmesi haram olan erkek akraba, bakma ve dokunma bakımından koca ile yabancılar arasında üçüncü bir konumda bulunmaktadır. Bunların cinsel organlara bakmalarının câiz olmadığında ittifak vardır. Göbek diz arası bölge dışında kalan yerler konusunda ise fıkıhçılar tarafından uygulama, ihtiyaç, ziynet ve şehvet ihtimali (iffeti koruma amacı) farklı değerlendirildiği için farklı sınırlamalar yapılmıştır.

b) "… kadınları" ifadesi iki şekilde anlaşılmıştır: **1.** Bundan maksat müslüman kadınlar demektir, müslüman olmayan kadınlar yabancı erkek gibidirler. Bu görüş Hanefî mezhebinde de tercih edilen görüştür. **2.** Burada "kadınları" ifadesi sözün gelişi ve uyumu bakımından böyledir, maksat "kadınlar" demektir, mümin kadının, diğer kadınlara açılma sınırı bakımından kadınlar arasında, dine dayalı bir fark yoktur. Bizim de katıldığı-

mız bu görüşü tercih edenler arasında Gazzâlî, Ebû Bekir İbnü'l-Arabî gibi âlimler vardır (*Ahkâmü'l-Kur'ân*, III, 1372; İbn Âşûr, XVIII, 211).

c) "Cinsel arzusu bulunmayan erkekler" şeklinde tercüme edilen kısmın âyette iki belirleyici niteliği bulunmaktadır: Cinsel arzuyla (irbe) alışverişi olmamak ve ev ile, aile ile yoğun bir ilişki içinde bulunmak (tâbi). Tefsirlerde bu âyet açıklanırken iktidarsızlar, erkeklik veya kadınlıkları belli (yani belirgin, işlevli) olmayanlar, şehvetten kesilmiş yaşlılar, aileye her gün uğrayıp karnını doyuran yoksullar, evin bazı işlerini gören hizmetçiler örnek olarak zikredilmiştir. Bunlara karşı ev hanımının –yabancılara olduğu gibi– kapanmasında güçlük bulunduğu için Allah Teâlâ bir kolaylık lutfetmiş olmaktadır.

Câhiliye devrinde kadınlar ayak bileklerine halhal gibi ziynetler takarlar, sokakta yürürken ses çıkarsın da dikkat çeksin diye ayaklarını yere vururlardı. Bunun menedilmesi, örtünmenin amacı bakımından çok önemli ve anlamlıdır; çünkü meselenin özü karşı tarafın dikkatini cinselliğe çekmemektir. Bir kadın örtündüğü halde sesi, kokusu, tavrı vb. ile kasıtlı olarak karşı cinsin dikkatini üzerine çekmeye yönelirse o, hadiste geçen "örtülü çıplak"lardan olur.

30 ve 31. âyetlerde geçen buyrukların bağlayıcı olup olmadığı, burada söylenenlerin bir tavsiye mi, yoksa emir mi, dolayısıyla ilâhî tâlimata göre kapanmanın farz mı, edep mi olduğu konusu son zamanlarda bazı çevrelerce tartışmaya açılmıştır. Yalnızca âyetlerde kullanılan emir kipi değil, açıklanan gerekçe, verilen detay ve 31. âyetin "Ey müminler! Hepiniz Allah'a tövbe edin..." uyarısıyla bitirilmesi, asırlar boyu ittifakla benimsenmiş bulunan yorumun; yani emrin bağlayıcı, örtünmenin farz olduğu anlayışının isabetli olduğunu açıkça göstermektedir. Dinî emirlerin uygulanması için yükümlülük şartlarının gerçekleşmesi ve engellerin bulunmaması gerekir. Bu sebeple zorunlu hallerde ruhsatlar devreye girebilir, ancak genel hüküm değişmez, engel ve zaruret ortadan kalkınca uygulama da normale döner.

32 – 33

وَاَنْكِحُوا الْاَيَامٰى مِنْكُمْ وَالصَّالِحٖينَ مِنْ عِبَادِكُمْ

وَإِمَائِكُمْ إِن يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِن فَضْلِهِ وَاللَّهُ
وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٢﴾ وَلْيَسْتَعْفِفِ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا
حَتَّىٰ يُغْنِيَهُمُ اللَّهُ مِن فَضْلِهِ وَالَّذِينَ يَبْتَغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا
مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا وَآتُوهُم
مِّن مَّالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ وَلَا تُكْرِهُوا فَتَيَاتِكُمْ عَلَى الْبِغَاءِ إِنْ أَرَدْنَ
تَحَصُّنًا لِّتَبْتَغُوا عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَن يُكْرِههُّنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِن بَعْدِ
إِكْرَاهِهِنَّ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٣﴾

Meâli

32. İçinizden evli olmayanları, köle ve câriyeleriniz arasından da elverişli olanları evlendirin. Yoksulluk içinde iseler Allah lutfu ile onları ihtiyaçtan kurtarır. Allah'ın hazinesi geniştir, her şeyi bilmektedir.
33. Evlenme imkânı bulamayanlar, Allah lutfundan ihtiyaçlarını giderinceye kadar iffetlerini korusunlar. Bedelini ödeyerek hür olmak isteyen köle ve câriyelerinizin –kendilerinde hayır görürseniz– tekliflerini kabul edin. Allah'ın size verdiği malından da onlara verin. Namuslu yaşamak isterlerse, dünya hayatının geçici menfaatini elde etmek için câriyelerinizi fuhuş yapmaya zorlamayın. Kim onları zorlarsa bilinsin ki Allah, onların zorlanmaları sebebiyle onları bağışlayıcıdır, esirgeyicidir.

Tefsiri

32. Daha önceki âyetler aileyi korumak için iffetin korunması gerektiğini ortaya koymuş, bunun için alınması gereken tedbirleri açıklamıştı.

Bu tedbirlerden biri de evlenme çağına gelmiş veya evlendikten sonra dul kalmış insanları evlendirmektir. Tefsirciler "evlendirin" emrinin muhatabı olarak velileri almış ve buradan hareketle velinin evlendirme hakkı ve ödevi üzerinde durmuşlardır. Bize göre burada muhatap yalnızca veliler değildir; yakından uzağa bütün ilgililerdir, toplumdur. Köle ve câriyelerin sahipleri izin vermedikçe evlenmeleri mümkün olmadığı, halbuki onlar da birer insan olduğu ve evlenmeye ihtiyaçları bulunduğu için sahiplerine uyarıda bulunulmuş, onları evlendirmeleri istenmiştir.

Evlenmenin engellerinden biri de yoksulluk olabilmektedir. İnsanlar yoksul olan kimseye kız vermek istemezler, yoksullar evlenme giderlerini karşılayamazlar. Bu yüzden bunalımlar, ahlâkî sapmalar, sosyal problemler ortaya çıkabilir. İslâm toplumunda bir insanın ortalama refahtan yararlanması esastır; bunu kendi emeği ile gerçekleştiremiyorsa topluluk yardımda bulunacaktır. Bu sebeple âyette Allah Teâlâ kullarına şu gerçekleri hatırlatıp yoksullara yardım etmeye teşvik etmektedir: Yoksulluk gelip geçici olabilir, bugün yoksul olanlar Allah'ın lutfu ve kendilerinin de gayretiyle yarın ihtiyaçlarını karşılar duruma gelebilirler. Ayrıca servet sahipleri, evlilik çağı geldiği halde yoksulluk yüzünden evlenemeyen kimselere yardım ödevlerini yerine getirirlerse yoksulluk bir engel olmaktan çıkar.

33. Evliliğin tek engeli yoksulluk değildir; engel ne olursa olsun evlenme imkânı bulamayanlar haram olan zina yoluyla cinsel ihtiyaçlarını gidermeye kalkışmayacak, Allah'ın rızâsını bütün arzularının önüne geçirerek sabredip iffetlerini koruyacaklardır.

Câriyelerin fuhuş yapmaya zorlanmalarını yasaklamayı murat eden Allah, buna geçmeden köklü çözümün, yani kölelerin ve câriyelerin hürriyete kavuşturulmasının yollarından birini daha devreye sokmayı uygun bularak, bedelini ödemek suretiyle hür olmak isteyen köle ve câriyelerin, *mükâtebe* adı verilen sözleşme taleplerinin kabul edilmesini emrediyor. Bu emrin bağlayıcı mı, tavsiye ve teşvik mahiyetinde bir emir mi olduğu konusu tartışılmıştır. Sahâbe ve tâbiîn devri müctehidlerinin emri bağlayıcı olarak yorumlamaları dikkat çekicidir. Buna Taberî, Zâhirîler ve Şevkânî gibi daha sonraki bazı müctehidler de katılmışlar-

dır. Sosyal ve ekonomik durum ile hâkim âdetin etkisi altında yorum yapan diğer müctehidler ise nasları zorlayarak, farklı durumları birbirine kıyas ederek emrin bağlayıcı olmadığını ileri sürmüşlerdir (Cessâs, III, 321; Şevkânî, IV, 35). Zekât gelirinden, kölelerin hürriyete kavuşturulması için pay ayrıldığını, gönüllü harcamalarda da müminlerin bu hususa teşvik edildiğini biliyoruz (Bakara 2/177; özellikle Tevbe 9/60). Burada da zenginlere, bedelini ödeyerek hür olmak isteyen köle ve câriyelere, "Allah'ın verdiği malından" vererek yardımcı olmaları emrediliyor. Yalnızca bu iki emir doğru anlaşılıp uygulanmış olsaydı zaman içinde, önemli bir sosyal ve ekonomik kriz yaşanmadan kölelik ortadan kaldırılabilirdi; çünkü mevcutlar böyle eritilirdi, kaynağı tek noktaya (savaş esiri olma durumuna) indirildiği, esirin köle olması da zorunlu bulunmadığı için yeni köleler de olmazdı. Hz. Peygamber istemediği halde hilâfetin yerini saltanatın alması gibi, o, köleliğin kalkmasını istediği, Allah da bunca tedbir ve teşvike yer verdiği halde bu uygulama devam ettirilmiş, bu ayıbın kalkması –ne yazıktır ki– on üç asır gecikmiştir.

"Kendilerinde hayır görürseniz" şartı, hürriyet sözleşmesi talep eden kölenin maddî ve mânevî durumunun böyle bir değişime ve tasarrufa elverişli olmasıdır; tabii bunu da, toplumu temsil eden tarafsız heyetler takdir edeceklerdir.

Fuhuş mesleğinin çok eski kültürlerde de mevcut olduğu bilinmektedir. Eski Ahid'de, uygun yerlerde örtünüp oturan, müşteri bekleyen, müşteri çıkınca onunla pazarlık eden fâhişelerden söz edilmektedir (Tekvîn, 38/14 vd.). Câhiliye devrinde Arabistan'da da bu meslek icra edilirdi. Câriye olmayan fâhişeler yanında, sahipleri tarafından bu işe zorlanan ve üzerlerinden para kazanılan câriyeler vardı. Bunlardan müslüman olanların şikâyetleri üzerine bu çirkin uygulamaya son verildi. Câriyelerin yasaktan önce, ikrah (baskı) altında yaptıkları zinadan dolayı üzüntü çekmeleri de gerekmezdi; çünkü Allah istenmeden, baskı altında yapılan bu tür günahları bağışlardı.

34 – 38

وَلَقَدْ اَنْزَلْنَٓا اِلَيْكُمْ اٰيَاتٍ مُبَيِّنَاتٍ وَمَثَلًا مِنَ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ
قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٤﴾ اَللّٰهُ نُورُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِؕ
مَثَلُ نُورِهٖ كَمِشْكٰوةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌؕ اَلْمِصْبَاحُ فٖى زُجَاجَةٍؕ
اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ
زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍۙ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضٖٓيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ
نَارٌؕ نُورٌ عَلٰى نُورٍؕ يَهْدِى اللّٰهُ لِنُورِهٖ مَنْ يَشَٓاءُؕ وَيَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ
لِلنَّاسِؕ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌۙ ﴿٣٥﴾ فٖى بُيُوتٍ اَذِنَ اللّٰهُ اَنْ تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ
فِيهَا اسْمُهُۙ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْاٰصَالِۙ ﴿٣٦﴾ رِجَالٌۙ لَا تُلْهٖيهِمْ
تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ وَاِقَامِ الصَّلٰوةِ وَاٖيتَٓاءِ الزَّكٰوةِۙ يَخَافُونَ
يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ الْقُلُوبُ وَالْاَبْصَارُۙ ﴿٣٧﴾ لِيَجْزِيَهُمُ اللّٰهُ اَحْسَنَ
مَا عَمِلُوا وَيَزٖيدَهُمْ مِنْ فَضْلِهٖؕ وَاللّٰهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَٓاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾

Meâli

34. Size, gerektiği gibi açıklayan âyetler, sizden önce gelip geçenlerden misaller ve kötülükten sakınanlar için öğütler indirdik. **35.** Allah göklerin ve yerin nûrudur. O'nun nûrunun misali, içinde kandil bulunan

bir kandilliktir. Kandil bir cam içindedir, cam inci gibi parlayan bir yıldıza benzer; (bu kandil) doğuya da batıya da ait olmayan, yağı neredeyse ateş dokunmasa bile ışık veren mübarek bir zeytin ağacından yakılır. Nûr üstüne nûr. Allah nûruna dilediğini kavuşturur. Allah insanlar için misaller veriyor, Allah her şeyi hakkıyla bilmektedir. **36.** Allah'ın yapılmasına ve içinde isminin anılmasına izin verdiği evlerde, akşam sabah Allah'ı tenzih ederek anarlar; **37.** Ticaretin de satımın da kendilerini Allah'ı anmaktan, namazı hakkıyla kılmaktan ve zekâtı vermekten alıkoyamadığı, gözlerin ve gönüllerin dehşetle sarsılacağı bir günden korkan kişiler; **38.** Anarlar ki, Allah kendilerini, yaptıklarından daha güzeli ile ödüllendirsin, daha fazlasını da lutfundan versin. Allah dilediğini hesapsız rızıklandırır.

Tefsiri

34. Âyet bir yandan Kur'an-ı Kerîm'in muhtevasını "gerekli açıklamalar, tarihten örnekler ve öğütler" şeklinde özetlerken, öte yandan fizik ötesi varlıklar hakkında madde âleminden seçilmiş örnekler vererek yapacağı açıklamaya bir giriş teşkil etmektedir.

35. *Nur âyeti* diye anılan bu âyetin açıklanması amacıyla tefsirlerde sayfalar dolusu açıklamalar kaleme alınmış, ayrıca kitaplar yazılmıştır. Bunlar arasında en meşhur olanı Gazzâlî'nin *Mişkâtü'l-envâr*'ıdır. Genellikle tefsirciler, nurun Allah olamayacağı ön kabulünden yola çıkarak burada mecaz yoluyla bir anlatımın söz konusu olduğunu ve te'vil edilmesi gerektiğini ileri sürerken Gazzâlî farklı bir tezle karşımıza çıkmakta ve özetle şöyle demektedir: Nur kelimesinin, idrak kabiliyeti ve mânevî olgunluğu farklı irfan derecelerine göre birden fazla hakiki mânası vardır. Sıradan insanlara göre nur *zuhur*dan ibarettir. "Görünmek, ortaya çıkmak" mânasındaki zuhur da izâfî bir kavramdır. Bu kesime göre en güçlü idrak aracı duyulardır, konuyla ilgili olarak da görme duyusudur. Buradan hareketle, güneş ve lamba gibi hem kendini hem başka şeyleri gösteren nesneye "nur" denilmiştir. Zuhurun iki ögesi vardır: Işık ve gören göz (görme duyusu). Görme duyusu olmazsa ışık görünmeyi (zuhur) sağlamaz; bu sebeple de yine hakikat mânasında

görme duyusuna nur denilmiştir. Ancak görme duyusunun yedi kusuru vardır (Râzî'ye göre ise yirmi kusuru vardır; XXIII, 225). "Yetişkin insanı çocuktan, akıl hastasından ve hayvandan ayıran güç ve özellik" mânasındaki akıl ise bu kusurları taşımamaktadır; şu halde akla hakiki mânada nur demek daha uygundur. Aklın "idrak" (görme, zuhur) alanına giren şeyler (ma'kulât), zarurî ve nazarî olmak üzere ikiye ayrılır. Birincisi için aklın işletilmesi gerekmez. Bir sözün hem doğru hem yalan, bir şeyin aynı zaman ve mekânda hem var hem yok olamayacağı, bunları tasavvur eden akıl nezdinde derhal ortaya çıkar. Nazarî alana gelince burada aklın işletilmesine ihtiyaç vardır. Onu uyaran, harekete geçiren âmillerden biri düşünürlerin (hukemâ) sözleridir, hikmetleridir. Hikmetin en büyüğü Allah kelâmıdır, Kur'an'dır. Göz nuru için güneş ne ise akıl nuru için de Kur'an odur. Bu bakımdan Kur'an nurdur (Nisâ 4/174; Râzî'ye göre nazarî alanda akıl sık sık yanılgıya düşer, bu sebeple bir yol göstericiye, onun deyişi ile mürşide ihtiyacı vardır, bu mürşid de Kur'an'dır; XXIII, 228). Madde (şehâdet) âleminden başka bir de madde ötesi (melekût) âlemi vardır. Bu âlemde bulunan şeylerin madde âleminde misalleri mevcuttur, Kur'an açıklamalarında bu misalleri kullanır. Kendini ve başkasını görene nur denildiğine göre, bunlara ek olarak başkalarını gösterene, açığa çıkmayı, bilinmeyi sağlayana bu isim evleviyetle verilir. Bu özellik Hz. Peygamber'de mevcuttur; işte bu sebepledir ki kendisine aydınlatıcı ışık (sirâc) denilmiştir (Ahzâb 33/46). Nurun madde ve melekût âlemlerinde, son noktadan başa ve kaynağa doğru bir sıralanışı vardır, kaynağa yükseldikçe nur kavramının hakikatine yaklaşılır. Bu sıralama sonsuza doğru devam etmez; öyle bir kaynağa ulaşır ki, O kendinden ve kendisi ile nurdur, O'nun nuru başka bir kaynaktan gelmez, aksine sıra ile bütün nurlar O'ndandır. İşte hakikat mânasıyla nur O'dur ve –bu mâna göz önüne alındığında– başka şeylere nur ismi mecazen verilmiş sayılır. Nur son tahlilde görünme ve gösterme mânasına geldiğine göre varlık nurdur, yokluk ise zulmettir (karanlık); çünkü yok olanın zuhuru (görünmesi) mümkün değildir. Varlığı ezelî, ebedî, kendi sebebiyle ve kendinden olan tek varlık Allah'tır; diğerlerinin varlığı O'na bağlıdır, O'ndandır. Şu halde varlık mânasında hakiki nur da Allah'tır. Mi'raclarını zirveye ulaştırmış bulunan kâmiller, varlık âleminde O'ndan başkasının olmadığını,

O'nun zatından başka her şeyin yok (helâk) olduğunu müşahede etmektedirler (*a.g.e.*, s. 4-16).

Râzî, âyette geçen nurdan maksadın Allah olamayacağını kendine göre delillerle ortaya koyduktan sonra te'vil etmenin kaçınılmaz olduğu sonucuna varmış, baştan beri yapılmış te'villeri sıralamış, maksat Allah'ın "hidayete kavuşturucu, yönetici, düzenleyici, –nûr kelimesinin 'nevvere' diye okunuşuna dayalı olarak– aydınlatıcı olmasıdır" şeklindeki yorumları aktardıktan sonra birincisini tercih etmiş, kastedilen mâna "Allah'ın ilim ve amele hidayetidir, yönlendirmesidir, kavuşturmasıdır" demiştir (XXIII, 224). Râzî bu girişi yaptıktan sonra hakkında saygılı bir dil kullandığı Gazzâlî'nin risâlesini, bizim yaptığımızdan daha uzun olarak özetlemiş, sonunda şöyle bir değerlendirme yapmıştır: "Üstat Gazzâlî merhumdan naklettiğimiz sözler güzel olmakla beraber incelendiği zaman şu sonuca ulaşır: Allah'ın nur olmasından maksat, O'nun kâinatın ve idrak güçlerinin yaratıcısı olmasıdır. Biz de nurdan maksat, O'nun, göklerde ve yerde var olan şuurlu varlıklara yol göstermesidir; nur irşad ve hidayet edendir' derken aynı şeyi kastediyoruz. Onun söyledikleri ile bizim tefsircilerden naklettiklerimiz arasında bir tutarsızlık yoktur" (XXIII, 230).

Benzetmede bir benzeyen bir de kendisine benzetilen vardır. Burada kendisine benzetilen bellidir: "Kandillikte bulunan ve karanlığı aydınlatan lamba, ışık, kandil." Buna benzeyen Allah'ın nurundan maksat nedir? Bu soruya, Kur'an'da ve hadiste nelere nur denildiği soru ve tartışmasına dayalı olarak çeşitli cevaplar verilmiştir: **1.** Allah'ın hidayetidir, bundan da maksat, kâinattaki deliller ve Kur'an'daki apaçık âyetlerdir. Hidayetin güneşe değil de kandillikteki kandile benzetilmesinin sebebi de, karanlık içinde aydınlığın daha göze çarpar oluşudur. Güneş doğunca her şey, her taraf aydınlanır, aydınlığı karanlıktan ayıracak zıtlık kalmaz. Halbuki karanlık bir odaya lamba gelince, ışığının ulaştığı sınıra kadar karanlığı yok eder ve sınırın ötesiyle berisi arasındaki fark açıkça algılanır. İnsanların zihinlerini örten şüpheler karanlıklara benzer, ilâhî hidayet ise bunları aydınlatan, yok eden ışık gibidir. **2.** Apaçık âyetlerden, şüpheleri gideren, insanı aydınlatan açıklamalardan oluşan Kur'an'dır. **3.** Peygamber'dir. Bu ikisini, hidayetle bir saymak da mümkündür; çünkü Kur'an ve Peygamber, ilâhî hidayetin araçlarıdır. **4.** Müminin kafa ve kalbindeki Allah ve din bilgisidir (Râzî, XXIII, 231-232). **5.** Gazzâlî'ye göre

maksat "his, hayal, akıl, fikir güçleri ile kutsal güç"ten oluşan beş idrak gücüdür. Varlıkların tamamı bu beş güç sayesinde idrak edildiği, açıklandığı ve açığa çıktığı için bunlara nur demek ve âyette geçen beş nesneye benzetmek uygundur, yerinde bir benzetmedir. Duyular göz, kulak, burun gibi deliklere yerleştirilmiştir; şu halde his gücü kandilliğe, duvardaki lamba oyuğuna benzer. Hayal edilen eşyada hacim, şekil gibi cisim özellikleri vardır; ancak hayal gücü bunları cisimden tecrit eder, şeffaflaştırır, korur ve akla sunar. Lamba camı da cisimdir, fakat şeffaf olduğu için ışığı engellemez, rüzgâra karşı da korur. Küllî mahiyetleri ve ilâhî bilgileri idrak etme kabiliyetinde olan akıl, ortalığı aydınlatan, karanlıkları gideren lambaya benzer. Fikir gücü, akla sunulan malzemeyi (mahiyeti) tahlil ve terkip ederek (analiz ve sentez yaparak) sonuçlar çıkarır, bilgi ve hüküm üretir; bu özelliği ile fikir gücü meyve ağacına benzer. Fikir gücünün meyvesi bilgidir, aydınlıktır, zeytin ağacının meyvesinin özü de aydınlatmada kullanılan zeytin yağıdır; bu sebeple benzetme için en uygun ağaç zeytin ağacıdır. Kutsal güç (kuvve-i kudsiyye) peygamberlere mahsus bilgilenme gücüdür. Bu güç, fikir ve akıl gücünden farklı olarak aşağıdan (his, hayal, akıl) gelen bilgi unsurlarına ve öğrenmeye muhtaç değildir. Onun ışığının kaynağı Allah'tır, vahiydir. O, maddî ışık (enerji) kaynağı olmadan da ışıtmaya devam eder (*Mişkâtü'l-envâr*, 23-37; krş. Râzî, XXIII, 233 vd.). Nuru, İbn Sînâ gibi akıl mertebeleri, bazı tasavvufçular gibi "göğüs, kalp, mârifet, ilham ve melekût âlemi" olarak yorumlayanlar da olmuştur.

Bize göre bu yorumlar içinden ikisi daha tutarlı görünmektedir: **1.** Kur'an ve Peygamber'i de ihtiva eden ilâhî hidayet. 34. âyette Allah'ın apaçık âyetlerinden söz edildikten sonra bu benzetmenin yapılmış olması da yorumu desteklemektedir. **2.** Allah'ın varlığı. Çünkü O'nun varlığı zorunludur, ezelî ve ebedîdir, her şey O'na râcidir, her şeyi dilediği an var eden de yok eden de O'dur. O olmasaydı yaratılmışlar olmazdı, O'nun her an yaratması olmasaydı hiçbir şeyin iğreti varlığı devam ve zuhur etmezdi.

36-38. "... evlerde Allah'ı anarlar..." diyerek "evlerde" zarfını, "anarlar" fiiline bağlamış olduk. Bu bağlantıyı, "o nur evlerdedir", "evlerde yakılan", "evlerde ... adamlar vardır" şeklinde yapanlar da olmuştur.

Evlerden maksat "camilerdir" diyen tefsircilere karşı haklı olarak, "bu âyetin geldiği zamanda müslümanların mescidlerinde lamba, kandil vb. yoktu, mescidin devamlı aydınlatılması âdeti Hz. Ömer zamanında başladı", eğer evlerden mâbedler kastediliyorsa bunların, şirke sapmadan dinlerine göre ibadet eden bazı yahudi ve hıristiyanların yüksek ve tenha yerlerde yaptıkları manastırlar ve havralar olması gerekir; çünkü buralarda kandil bulunurdu" denilmiştir (İbn Âşûr, XVIII, 266 vd.). İbn Âşûr'un bizce de mâkul olan yorumuna göre burada, bir tek şeyin diğerine benzetilmesinden ziyade, bir grup nesne ve ilişkinin diğer gruba benzetilmesinden ibaret olan güzel bir temsil sanatı vardır, bir yerde toplanıp Kur'an okuyan, müzakere eden ve onunla düşünen insanların aydınlanması temsil yoluyla anlatılmaktadır. Nitekim Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur: "Bir topluluk, Allah'ın evlerinden birinde bir araya gelip Allah'ın kitabını okudukları ve aralarında müzakere ettikleri (ortak akıl ile anlamaya çalıştıkları) sürece durmadan üzerlerine sekînet (huzur veren melekler veya huzur ve tatmin) iner, onları rahmet çepeçevre kuşatır ve Allah onları, nezdinde olanların içinde anar" (Müslim, "Zikir", 36-37).

Kâbe'ye "Allah'ın evi" denilmiştir. Allah eve muhtaç olmadığına, hiçbir mekân O'nu içine alamayacağına göre bu sözün hakiki değil, mecazi mânasının kastedildiği açıktır; bu mâna da "Allah'a ibadet etmeye tahsis edilmiş mekân" demektir. Müslümanlar namaz kılarken o evin bulunduğu yöne dönerler, tavaf ibadeti yapanlar o evin etrafında yedi kere dolanırlar. O ev ve çevresi yalnızca Allah'a ibadet etmek için kullanılır ve bunun için orası Allah evidir. Bu mânadan hareket edilerek şöyle bir sonuca ulaşmak mümkündür: Bir mekân ne kadar Allah'a ibadet için kullanılırsa o kadar Allah'a aittir, O'nun nurunun tecellisine mazhardır, lâyıktır. Allah'ın nurunun mânevî ufukları aydınlattığı, insan bilgisine ve tecrübesine madde ötesi âlemi açtığı mekânlar yalnızca mescidler değildir, Allah'a ibadet edilen her mekândır, her evdir. Bir mekânda ibadet, zikir ve tefekkür o mekânda nurdur.

37. âyette geçen ve "kişiler" diye çevirdiğimiz *ricâl* (erkekler) kelimesi, kadınları dışarıda bırakmaz; çünkü başka âyetlerde Allah'a çeşitli şekillerde ibadet edenler, bu arada O'nu zikredenler övülürken, onlara çeşitli ödüller verileceği müjdelenirken erkeklerle birlikte kadınlar da açıkça

zikredilmiştir (Ahzâb 33/35). Burada "kişiler, erkekler", ya Arapça'da "tağlîb" adı verilen bir anlatım şekliyle veya "genellikle uygulama böyle olduğu için vâkıadan hareket eden" anlatım yoluyla kadınları da ifade etmektedir.

İnsanların çoğu, fâni olan imtihan dünyasında ticarete, zanaata, zevk ve safaya dalarak Allah'ı unuturlar, namazları vaktinde kılmazlar, mala düşkünlükleri sebebiyle zekâtı ya hiç vermezler yahut da eksik verirler. Bunlar imtihan için verilmiş, âdeta imtihan sorusuna benzeyen dünya malına ve menfaatine aldanarak servet ve nimet imtihanını kaybeden gafillerdir. Allah'ın örnek gösterdiği, övdüğü, yaptıklarının karşılığını fazlasıyla vereceği, ayrıca karşılığı olmayan hesapsız lutuflarda bulunacağı kulları ise dünya-âhiret dengesini iyi kuranlar, ebedîyi fâniye, devamlıyı geçiciye, değerliyi değersize değişmeyenlerdir.

Mutasavvıflar bu âyetten "fenâ" dedikleri hal için bir delil çıkartmışlar ve "Allah'ta fâni olanlarda âdeta bir çifte şuur oluşur; dışa, dünya işlerine, mâsivâ ile ilişkiye ait olan şuur, devamlı Allah ile meşgul ve O'na mahsus bulunan şuura perde olmaz" demişlerdir.

39 – 40

وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَالُهُمْ كَسَرَابٍ بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمْآنُ مَاءً حَتّٰى
إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْئًا وَوَجَدَ اللّٰهَ عِنْدَهُ فَوَفّٰيهُ حِسَابَهُ وَاللّٰهُ سَرِيعُ
الْحِسَابِ ﴿٣٩﴾ أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُجِّيٍّ يَغْشٰيهُ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِهِ مَوْجٌ
مِنْ فَوْقِهِ سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكَدْ يَرٰيهَا
وَمَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللّٰهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ ﴿٤٠﴾

Meâli

39. İnkâr edenlerin yapıp ettikleri, susamış kimsenin geniş düzlüklerde görüp su zannettiği serap gibidir; sonunda gelip ona ulaşınca orada bir şey bulamaz, ama Allah'ı yanında bulur, O da eksiksiz olarak hesabını görüverir. Allah'ın hesabı pek çabuktur. **40.** Yahut dalga, üstünde yine dalga, onun üstünde de bulutla (kara bulut gibi bir dalga ile) kaplı büyük bir denizdeki karanlıklar gibidir; birbiri üzerinde karanlıklar! Neredeyse elini çıkarsa onu göremeyecek. Allah bir kimseye ışık vermezse onun aydınlıktan asla nasibi yoktur.

Tefsiri

39-40. Siyah ile beyazda olduğu gibi her şey zıddının yanında daha iyi farkedilir. Allah'a iman eden, O'na kulluk şuuru kesintisiz hale gelmiş bulunan, güzellik ve menfaatlerin ibadetlerini engelleyemediği güzel insanlar ve bunları bekleyen ödüller benzetme ve temsil yoluyla anlatıldıktan sonra yine aynı üslûpla bu defa inkâr edenlerin durumu, âdeta bir tablo gibi gözler önüne seriliyor. İman etmeyen insanların da dünyada, kendileri ve başkaları için faydalı, hayırlı işleri, eserleri, hâsılı yapıp ettikleri vardır; ancak bütün bunların faydası ve etkisi dünyada kalır, onların sevap ve sonucunu âhirete taşımanın şartı imandır. Allah'a ve âhirete inanmayan bir kimse öldüğünde, dünyadaki kazancının ve eserlerinin orada kaldığını, buraya eli boş geldiğini görür; tıpkı çölde susamış, uzaktan serap görmüş, yanına gelince kızgın kumlardan başka bir şey bulamamış yolcu gibi yahut büyük bir denizin üst üste dalgalarının altında, denizin dibinde karanlıklar içinde kalan bir kimse gibi. Aslında adamın eli vardır ama bu karanlıklar içinde görülmez ve işe yaramaz. İnancı olmayanların, mutlak hakikati inkâr edenlerin dünyada yapmış oldukları iyi işler de vardır ama âhirette inançsızlığın koyu karanlığı onları örtmüş, hesapta ve terazide görülmez hale getirmiştir.

Meâlinde, parantez arasındaki "kara bulut gibi bir dalga" ifadesi, metnin farklı bir okunuşunun karşılığıdır. Buna göre, yukarıya doğru biraz aydınlık, derinlere doğru ise her bölümde daha karanlık üç tabakadan oluşan büyük bir deniz (okyanus) tasvir edilmektedir. Okyanusların derinliklerini incelemek için gerekli bulunan teknoloji icat edilmeden önce kimse, normal ışık bakımından biri diğerinden daha karanlık üç tabakayı bilmi-

yordu. 40. âyet bundan söz etmektedir. Kezâ kimse göklere çıkmak, hatta atmosferin ötesine geçmek için gerekli araçların bulunmadığı zamanlarda da, göğe doğru yükseldikçe basıncın azalacağından, bunun da nefes zorluğu, tansiyon gibi problemlere yol açacağından haberdar değildi. Halbuki En῾âm sûresinde (6/125) göklere doğru yükselen kimsenin çıktıkça artan göğüs daralmasından bahsedilmiştir. Şüphe yok ki Kur'an bir tabiat bilimi kitabı değildir; madde âleminin sırlarını çözmek, yaratıcının tabiata hâkim kıldığı kanunları keşfetmek kural olarak insan zekâsına bırakılmıştır; ancak yeri geldikçe ve dolaylı olarak âyetlerde geçen bazı ilmî gerçekler, onların beşer üstü bir kaynaktan geldiğine ışık tutmaktadır.

41 – 46

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللّٰهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَالطَّيْرُ صَٓافَّاتٍۜ
كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْبِيحَهُۜ وَاللّٰهُ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾ وَلِلّٰهِ
مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۚ وَاِلَى اللّٰهِ الْمَصِيرُ ﴿٤٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللّٰهَ
يُزْجِي سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ يَجْعَلُهُ رُكَامًا فَتَرَى الْوَدْقَ
يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِۚ وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَٓاءِ مِنْ جِبَالٍ فِيهَا مِنْ
بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَٓاءُ وَيَصْرِفُهُ عَنْ مَنْ يَشَٓاءُۜ يَكَادُ سَنَا بَرْقِهِ
يَذْهَبُ بِالْاَبْصَارِۜ ﴿٤٣﴾ يُقَلِّبُ اللّٰهُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَۜ اِنَّ فِي ذٰلِكَ
لَعِبْرَةً لِاُو۬لِي الْاَبْصَارِ ﴿٤٤﴾ وَاللّٰهُ خَلَقَ كُلَّ دَٓابَّةٍ مِنْ مَٓاءٍۚ فَمِنْهُمْ

مَنْ يَمْش۪ي عَلٰى بَطْنِه۪ۚ وَمِنْهُمْ مَنْ يَمْش۪ي عَلٰى رِجْلَيْنِۚ وَمِنْهُمْ مَنْ يَمْش۪ي عَلٰٓى
اَرْبَعٍۜ يَخْلُقُ اللّٰهُ مَا يَشَٓاءُۜ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَد۪يرٌ ﴿٤٥﴾ لَقَدْ اَنْزَلْنَٓا
اٰيَاتٍ مُبَيِّنَاتٍۜ وَاللّٰهُ يَهْد۪ي مَنْ يَشَٓاءُ اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَق۪يمٍ ﴿٤٦﴾

Meâli

41. Görmez misin ki, göklerde ve yerde olanlar, havada kanatlarını açarak hareketsiz gibi duran kuşlar Allah'ı tesbih ederler. Hepsi duasını ve tesbihini bilmekte, Allah da onların bütün yaptıklarını bilmektedir. **42.** Göklerin ve yerin egemenliği Allah'a aittir, dönüş de Allah'adır. **43.** Görmez misin ki, Allah bulutları yürütür, sonra onları birleştirir, sonra onları üst üste binip yoğunlaşmış bulut kümesi haline getirir. Bu sırada bulut aralıklarından çakan şimşeği görürsün; gökten, oradaki bulut dağlarından dolu yağdırır da bunu dilediğine isabet ettirir, dilediğinden de onu uzaklaştırır, bu arada şimşeğinin parıltısı neredeyse gözleri kör edecek. **44.** Allah geceyi gündüze, gündüzü geceye çevirir; gören ve düşünenler için bunlardan alınacak ibretler vardır. **45.** Allah hareket eden her canlıyı bir sudan yarattı. Bunlardan kimi karnı üzerinde sürünür, kimi iki ayak üzerinde yürür, kimi de dört ayak üzerinde yol alır. Allah dilediğini yaratıyor, Allah her şeye kadirdir. **46.** Kuşkusuz tam anlamıyla açıklayan âyetler indirdik; Allah dilediğini doğru yola iletir.

Tefsiri

41. Tesbih, Allah Teâlâ'yı, kendine mahsus yüce sıfatlarıyla anmaktır, dar mânada O'nu, yakışmayan sıfatlardan tenzih etmektir, her çeşit noksanlıktan uzak ve berî olduğunu ifade etmektir. İnsanlar ve melekler gibi şuurlu varlıkların bu bilince dayalı bir tercihle tesbih etmeleri mümkündür, vâkidir. Diğer canlı, cansız varlıkların tesbihi ise ya hal diliyle, varlık ve hareketlerindeki özellik ve incelikleri gözler önüne sermek, programlandıkları gibi davranmak suretiyle olmaktadır veya

Allah'ın kendilerine verdiği, bizim anlayamadığımız özel bir dil ile ifade edilmektedir.

43. Yağmurun, şimşeğin, dolunun nasıl oluştuğu, bu olaylarla ilgili tabiat kuralları bugün bilinenlere tıpatıp uyan bir şekilde anlatılmakta, ancak bunların kendiliğinden değil, Allah'ın izin, irade, kudret, hikmet ve sünneti (âdeti, kanunu) çerçevesinde olup bittiği bildirilmekte, insanların doğru görmeleri, değerlendirmeleri ve ders çıkarmaları teşvik edilmektedir.

"Bulut aralıklarından çıkan şimşeği görürsün" cümlesindeki şimşeğin burada kullanılan Arapça karşılığı *vedk* kelimesidir; bu kelime yağmur mânasına da gelir. Ancak bulutların arasından çıkan yağmur değil, şimşek olduğu için biz bunu tercih ettik. Bilindiği üzere yağmur bulutların arasından çıkmaz, bulutun kendisi yağmura dönüşür ve yere dökülür.

45-46. Allah'ın yarattığı ve her şeye ondan hayat verdiği su ile (Enbiyâ 21/30) burada geçen ve kımıldayan canlıların yaratılmasına kaynak olan "bir su" birbirinden farklıdır; bu ikinci suyun sperm ve aşılanmadaki erkek (eril) unsur olduğu anlaşılmaktadır. Âyetin üslûbundan, "her birini kendine mahsus bir sudan" mânası da çıktığı için canlı türlerinin bir asıldan ve kökten değil, farklı ve çeşitli köklerden yaratıldığı anlaşılmaktadır.

"Tam anlamıyla açıklayan" yani açıkladığını mükemmel açıklayan, zihinlerde kuşku, anlamada kapalı alan bırakmadan anlatan âyetler hem Kur'an âyetleridir hem de insanın kendinde ve çevresinde bulunup yaratıcısının varlık, birlik, büyüklük ve eşsizliğini gözler önüne seren "kevnî" âyetlerdir; olgu, oluş ve varlıklardır.

47 – 54

وَيَقُولُونَ آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٌ مِنْهُمْ مِنْ بَعْدِ
ذَٰلِكَ ۚ وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ

بَيْنَهُمْ اِذَا فَر۪يقٌ مِنْهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٤٨﴾ وَاِنْ يَكُنْ لَهُمُ الْحَقُّ يَأْتُٓوا اِلَيْهِ
مُذْعِن۪ينَ ﴿٤٩﴾ اَف۪ي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ اَمِ ارْتَابُٓوا اَمْ يَخَافُونَ اَنْ يَح۪يفَ اللّٰهُ
عَلَيْهِمْ وَرَسُولُهُ بَلْ اُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٥٠﴾ اِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِن۪ينَ
اِذَا دُعُٓوا اِلَى اللّٰهِ وَرَسُولِه۪ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ اَنْ يَقُولُوا سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا
وَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥١﴾ وَمَنْ يُطِعِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ اللّٰهَ وَيَتَّقْهِ
فَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْفَٓائِزُونَ ﴿٥٢﴾ وَاَقْسَمُوا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ لَئِنْ اَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ
قُلْ لَا تُقْسِمُوا طَاعَةٌ مَعْرُوفَةٌ اِنَّ اللّٰهَ خَب۪يرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾ قُلْ اَط۪يعُوا اللّٰهَ
وَاَط۪يعُوا الرَّسُولَ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ
وَاِنْ تُط۪يعُوهُ تَهْتَدُوا وَمَا عَلَى الرَّسُولِ اِلَّا الْبَلَاغُ الْمُب۪ينُ ﴿٥٤﴾

Meâli

47. "Allah'a da, resule de inandık ve boyun eğdik" diyorlar, bunu söyledikten sonra da içlerinden bir grup yan çiziyor. Bunlar inanmış kimseler değildir. **48.** Aralarındaki anlaşmazlıklar hakkında karar versin diye Allah'a ve resulüne çağırıldıklarında bir de bakıyorsun içlerinden bir grup buna karşı çıkmış! **49.** Haklı çıkacaklarını bilirlerse koşarak ona geliyorlar. **50.** Bunların kalplerinde çürüklük mü var, yoksa şüpheye mi düştüler, yahut da Allah'ın ve resulünün kendilerine haksızlık etmesinden mi korkuyorlar? Hayır, asıl haksızlık edenler kendileridir. **51.** Aralarındaki anlaşmazlıkları çözüme bağlasın diye Allah'a ve

resulüne çağırıldıklarında müminlerin sözü "Dinledik ve baş eğdik" demekten ibarettir. İşte kurtuluşa erenler de bunlardır! **52.** Allah'a ve resulüne itaat eden, Allah'a itaatsizlikten korkan, O'na saygısızlıktan korunanlar var ya, işte asıl kazananlar bunlardır! **53.** Emir verirsen mutlaka çıkacaklarına dair büyük yeminler ettiler. De ki: "Boşuna yemin etmeyin, itaat belli bir şeydir; Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır." **54.** De ki: "Allah'a itaat edin, resule itaat edin." Yine de (ey müşrikler!) söz dinlemezseniz onun (peygamberin) sorumluluğu ona, sizin sorumluluğunuz da kendinize aittir. Ona itaat ederseniz doğru yolu bulursunuz; resule düşen yalnızca apaçık bildirip anlatmaktır.

Tefsiri

47-51. Hz. Peygamber Medine'de duruma hâkim olunca bazı şahıslar ve gruplar, işlerini yürütmek, müslümanlara mahsus menfaatlerden yararlanmak, birtakım tehlikelerden uzak kalmak için inanmış görünmeyi tercih ettiler. Bilindiği gibi bunlara "münafık" denilmektedir. Bazı şahıslar da İslâm'a inanmışlardı, fakat imanları henüz zayıf bulunuyordu, tefekkür ve dinî tecrübe yoluyla güçlenmemiş, davranış ve kararlarına hâkim hale gelmemişti. Üçüncü bir grup açıkça inançsız, veya başka din ve inanışlara bağlıydı. Gittikçe çoğalan bir grup ise hakkıyla inanmış kimselerden oluşuyordu. Bu âyetlerde, inancın samimi ve güçlü olup olmamasına bağlı olarak grupların davranışları, Allah ve resulüne itaatleri, teslimiyetleri, ilâhî hüküm ve adalete rızâları mukayeseli bir şekilde anlatılmaktadır. Allah'ın, vahiy yoluyla bildirdiği hükümlerin bir kısmı apaçık olup yoruma ihtiyaç yoktur, diğer bir kısmı naslarla hakkında vahiy açıklaması bulunmayan konulardır; bunlar için yorum ve ictihad gerekir. Vahyin belirlediği hükme, Allah'ın buyruğuna uymak gerekir; bildiği halde buna uymayanlar ya inançsız yahut da inancı zayıf kimselerdir. Zayıf da olsa imanın fayda vereceğine dair rivayetler vardır. Ancak dünya ve âhirette asıl kazançlı çıkacak ve kurtuluşa erecek olanlar, sağlam imana, bu imandan kaynaklanan, bu inancın motive ettiği ibadetlere, güzel davranışlara, hayırlı ve faydalı işlere, eserlere sahip olanlardır.

53. Yemin konusu olan "çıkma" hakkında farklı rivayetler vardır. Bunlardan anlaşıldığına göre gerektiğinde yurt ve yuvalarından çıkarak savaşa katılma ve malî fedakârlıkta bulunma kastedilmektedir.

"İtaat belli bir şeydir" şeklinde tercüme edilen kısım, –muhtemelen âyetin indiği ortamda bağlam belli olduğu için– zikredilmesine gerek görülmemiş bulunan cümle ögelerinin farklı takdirine bağlı olarak şu şekillerde anlaşılmaya müsaittir: **a)** "Boşuna yemin etmeyin, biz sizin itaatinizin ne olduğunu biliriz!", **b)** "Yemin etmeyin, itaat objektif ölçütlerle bilinen bir şeydir", **c)** "Yemin etseniz de etmeseniz de sonuç değişmez, biz itaatiniz konusunda yeterli bilgiye sahibiz."

54. Hz. Peygamber'in ve müminler topluluğunun, içlerinde farklı inanç gruplarının da bulunduğu topluma karşı, dini tebliğ etme ve açık bir şekilde anlatma yanında, hukukî ve sosyal adaleti gerçekleştirme, edep ve ahlâkı hâkim kılma, kamu düzenini sağlama, ülkeyi ve temel değerleri koruma gibi sorumluluk ve yükümlülükleri vardır; bunun böyle olduğu sayısız âyet ve hadisle ortaya konmuştur. Buradaki ifadeden maksat, "Apaçık tebliğ ettiğiniz halde itaat etmezlerse bunun sorumluluğu, dünya ve âhiretteki olumsuz sonuçları kendilerine aittir, kendi kusurlarının sonucudur; bundan siz sorumlu olmazsınız, Allah, niçin onları itaatkâr kılmadınız diye size sormaz" demektir.

55 – 57

وَعَدَ اللّٰهُ الَّذٖينَ اٰمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْاَرْضِ
كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذٖينَ مِنْ قَبْلِهِمْۖ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دٖينَهُمُ الَّذِي ارْتَضٰى
لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ اَمْنًاۜ يَعْبُدُونَنٖي لَا يُشْرِكُونَ بٖي شَيْـًٔاۜ وَمَنْ
كَفَرَ بَعْدَ ذٰلِكَ فَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٥٥﴾ وَاَقٖيمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ

وَاَط۪يعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٥٦﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا مُعْجِز۪ينَ
فِي الْاَرْضِۚ وَمَاْوٰيهُمُ النَّارُۜ وَلَبِئْسَ الْمَص۪يرُ ﴿٥٧﴾

Meâli

55. Allah, içinizden iman eden ve işlerini düzgün yapan kimselere vaad etti ki, kendilerinden öncekilere verdiği gibi onlara da yeryüzünde hâkimiyet verecek, onlar için hoşnutluğuna vesile kıldığı dinlerinin yerleşip yayılmasını sağlayacak, şu andaki korkularını güvenliğe çevirecektir; çünkü onlar bana hiçbir şeyi ortak koşmaksızın kulluk etmektedirler. Bütün bunlardan sonra kim inkâra saparsa yoldan çıkmış kimseler işte bunlardır. **56.** Namazı hakkıyla kılın, zekâtı verin ve resule itaat edin ki esirgenesiniz. **57.** İnkârcıların yeryüzünde Allah'ı âciz bırakabileceklerini zannetme, onların gideceği yer ateştir, bu gerçekten kötü bir son!

Tefsiri

55. Hicretten sonra bu âyetin geldiği günlerde müslümanlar geleceklerinden emin değillerdi, devamlı düşman korkusu içinde huzursuz bir hayat sürüyorlardı. Tefsir kitaplarında, bu âyetin yorumlandığı yerde, mevsuk bulunarak Ebü'l-Âliye'den nakledilen şu değerlendirme, söz konusu ruh halini tam olarak yansıtmaktadır: Hz. Peygamber ve ashabı Mekke'de, savaş için ilâhi izin çıkmadan, on yılı aşkın bir süre korku içinde ve gizli olarak halkı, Allah'ın birliğine, imana ve yalnızca O'na kul olmaya davet ettiler. Sonra Medine'ye hicret izni gelince oraya göç ettiler, arkasından savaş emri geldi, orada korku çekerek, gece gündüz silâhlı dolaşarak sabırla beklediler. Bu günlerin sonlarına doğru bir sahâbî Hz. Peygamber'e sordu: "Ey Allah'ın resulü! Devamlı korku ve tehlike içinde mi yaşayacağız, silâhı bırakıp güvenlik ve huzur içinde yaşayacağımız bir gün gelmeyecek mi?" Allah resulü şu cevabı verdi: "İçinizden bir kimsenin, silâh taşımadan, elbisesine bürünerek kalabalıklar arasında rahatça oturacağı günlere kavuşmak için çok değil, biraz daha sabredeceksiniz."

Bu sözün üzerinden çok zaman geçmeden tefsir ettiğimiz âyet vahyedildi. Allah Teâlâ resulünü Arap yarımadasına hâkim kıldı, silâhı bıraktılar. Daha sonra içine düştükleri iç savaş günlerine kadar Ebû Bekir, Ömer ve Osman'ın hilâfetlerinde aynı huzur ve güven içinde yaşadılar. Sonra tekrar korkulu günlere girdiler, korunaklar ve korumalar edindiler. Hâsılı onlar durumlarını değiştirdiler, bu yüzden içinde bulundukları huzur da değişip yok oldu (İbn Kesîr, VI, 85-86).

Allah Teâlâ'nın, daha öncekilere verdiği gibi bu ümmete de vereceğini vaad ettiği şey *hilâfet* olup, bunu verme fiilini ifade eden şekillerden biri de hilâfetle aynı kökten türetilmiş bulunan istihlâf kelimesidir. Hilâfetin ve insanın halife olmasının çeşitli mânaları daha önce açıklanmıştı (Bakara 2/30). Burada verilmesi vaad edilen hilâfetin, üstün meziyet ve kabiliyetleri sebebiyle insanoğluna verilmiş bulunan ilâhî hilâfet değil, mülkiyet ve egemenlik (yeryüzünde daha önce hâkim olup yaşamış topluluklara halife olmak, onların yerini almak) mânasında kullanıldığını gösteren deliller, "daha öncekilere verildiği gibi" kaydı ile Hz. Peygamber ve ashabının bilinen mânevî dereceleridir. Söz konusu ifade Kur'an'da elliden fazla yerde zikredilmiş, fakat hiçbirinde peygamberler ve Allah'ın rızâsına nâil olmuş takvâ sahibi kullar (evliya) kastedilmemiştir, peygamberler kastedildiği zaman "senden önceki peygamberler" (En'âm 6/34, 124) şeklinde açıklama yapılmıştır, fiilen veya potansiyel olarak kâmil insanlar kastedildiği zaman da "öncekilere verildiği gibi" kaydı konmamıştır. Hz. Peygamber ve onun eğitiminde yetişerek olgunlaşmış sahâbe, ilâhî hilâfete lâyık ve mazhar olmuşlardır. Onlar bu mânada Allah'ın halifeleridir; âyetin geldiği günlerde onlarda bulunmayan hilâfet, belli bir toprak parçası üzerindeki egemenliktir. Burada egemenlik ve mülkiyet konusu olan yeryüzü de dünyanın tamamı değil, her bir ümmet, kavim ve grubun hâkim olduğu bölgedir, yeryüzü parçasıdır. Belli bir toprak parçasını göz önüne alarak âyeti yorumlamak gerekirse şöyle denilebilir: Oraya sizden önce de birçok kavim ve nesil egemen oldular, biri gitti yerine diğeri geldi, sonra gelen öncekinin halefi (ardılı) oldu. Şimdi de siz buna lâyık olduğunuz için veya imtihan vesilesi olarak aynı topraklara mâlik ve hâkim olacaksınız.

Âyette, yeryüzünde bir parçaya egemen olabilmek için iman ve ibadet mânasında sâlih amel şartının bulunduğu da açık değildir. Tarihî vâkıa göstermektedir ki, hak dine inanmayan topluluklar da, bir yere hâkim olmak için gerekli bulunan maddî şartlara uyduklarında –ki bu da âyette geçen düzgün amel kapsamına girmektedir– oraya hâkim olmuşlardır (örnekler için bk. A'râf 7 /69, 74; En'âm 6 /165; Fâtır 35 /39). İman ve sâlih amel âyette, sebep ve şart olmaktan ziyade, vâkıa ve amaç olarak öngörülmektedir. Bu âyet geldiğinde ona doğrudan muhatap olan müminler böyledir; din ve dünya işleri düzgündür, ilâhî kanunlara göre istedikleri sonucun sebeplerini ve şartlarını yerine getirmektedirler. Ayrıca müminlere bu nimetin bahşedilmesinin sonucu imanın ve sâlih amelin korunup yayılması olmalıdır, egemenlik bu amaç için kullanılmalıdır (Hac 22/41).

Bu ilâhî vaad çok geçmeden gerçekleşmiş, Hudeybiye Antlaşması'ndan itibaren müslümanları tehdit eden düşman ve savaş tehlikesi gittikçe azalmış, Mekke fethini yeni fetihler izlemiş, İslâm toplumu korkan değil, kötülerin kendisinden çekindiği bir güç haline gelmiş, İslâm gittikçe yayılıp kökleşmiş, bir büyük medeniyete ve evrensel değerlere kaynak olmuş, yeryüzünde müslümanların egemen olduğu topraklar günümüze kadar hep var olagelmiştir.

56. Bu âyet bütün yükümlülükleri ve ilâhî rahmete, Allah tarafından esirgenmeye vesile olacak davranışları ifade etmektedir. Namaz bedenle yapılan ibadetleri, zekât ise malla yapılanları içine almaktadır. Resûle itaat ise –onun örnekliği hem şekil hem de özü ile alınmak şartıyla– bütünüyle din ve dünya işlerini düzgün, dengeli, Allah rızâsına uygun bir çizgide götürmeyi teminat altına almaktadır.

57. Görünüşte sözün muhatabı Allah'ın resulüdür; ancak Arapça'daki üslûba göre burada, Hz. Peygamber'in böyle bir zan taşıyacağı var sayılarak bunu gidermek değil, sözü güçlendirmek kastedilmektedir. Buna göre mâna "Asla âciz bırakamazlar" demektir. Başka bir okunuşa göre ise tercüme şöyle olacaktır: "İnkârcılar yeryüzünde Allah'ı âciz bırakabileceklerini zannetmesinler..." Âyetin nâzil olduğu tarihte böyle bir güçlü ifadeye ihtiyaç vardı; çünkü henüz müslümanlar zayıftı, ilâhî vaad

ve müjde dışında, korkunun yerini güvenliğin alacağını gösteren şartlar mevcut değildi.

58 – 61

يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا لِيَسْتَاْذِنْكُمُ الَّذٖينَ مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ
وَالَّذٖينَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلٰثَ مَرَّاتٍۜ مِنْ قَبْلِ صَلٰوةِ
الْفَجْرِ وَحٖينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُمْ مِنَ الظَّهٖيرَةِ وَمِنْ بَعْدِ صَلٰوةِ الْعِشَٓاءِۜ
ثَلٰثُ عَوْرَاتٍ لَكُمْۜ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ بَعْدَهُنَّۜ
طَوَّافُونَ عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلٰى بَعْضٍۜ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ
الْاٰيَاتِۜ وَاللّٰهُ عَلٖيمٌ حَكٖيمٌ ﴿٥٨﴾ وَاِذَا بَلَغَ الْاَطْفَالُ مِنْكُمُ الْحُلُمَ
فَلْيَسْتَاْذِنُوا كَمَا اسْتَاْذَنَ الَّذٖينَ مِنْ قَبْلِهِمْۜ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اٰيَاتِهٖۜ
وَاللّٰهُ عَلٖيمٌ حَكٖيمٌ ﴿٥٩﴾ وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَٓاءِ الّٰتٖي لَا يَرْجُونَ
نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ اَنْ يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزٖينَةٍۜ
وَاَنْ يَسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ لَهُنَّۜ وَاللّٰهُ سَمٖيعٌ عَلٖيمٌ ﴿٦٠﴾ لَيْسَ عَلَى الْاَعْمٰى
حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْاَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرٖيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلٰٓى اَنْفُسِكُمْ

أَنْ تَأْكُلُوا مِنْ بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ اٰبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ
إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ
أَوْ بُيُوتِ أَخْوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَالَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكْتُمْ مَفَاتِحَهُ
أَوْ صَدِيقِكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا
فَإِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ مُبَارَكَةً
طَيِّبَةً كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ٦١

Meâli

58. Ey iman edenler! Elinizin altında bulunanlarla içinizden henüz ergenlik çağına gelmemiş olanlar yanınıza gelmek için sizden üç vakitte izin alsınlar. Sabah namazından önce, öğle sıcağından dolayı (istirahata çekilirken) elbisenizi çıkardığınızda ve yatsı namazından sonra. Bunlar, örtülmesi gereken yerlerinizin açık bulunabileceği üç vakittir. Bunlar dışında ne size ne de onlara bir sakınca vardır. Bunlar sıkça yanınıza girip çıkan, birbirinizle iç içe olduğunuz kimselerdir. Allah size âyetleri işte böyle açıklar, Allah her şeyi bilir, yerli yerinde yapar. **59.** Çocuklarınız ergenlik çağına gelince, onlardan önceki ergenler nasıl izin alıyorlarsa onlar da öyle izin alsınlar. Allah âyetlerini işte size böyle açıklar; O her şeyi bilir, yerli yerinde yapar. **60.** Evlenmekten umudunu kesmiş yaşlı kadınların, açılıp saçılmadan elbiselerini çıkarmalarında onlar için bir sakınca yoktur, bununla beraber iffetlerini korumaya özen göstermeleri kendileri için daha hayırlıdır. Allah her şeyi işitip bilmektedir. **61.** Gözleri görmeyen için bir sakınca yoktur, topal için bir sakınca yoktur, hasta için de bir sakınca yoktur. Sizin için de kendi evlerinizden, babalarınızın evlerinden, ana-

larınızın evlerinden, erkek kardeşlerinizin evlerinden, kız kardeşlerinizin evlerinden, amcalarınızın evlerinden, halalarınızın evlerinden, dayılarınızın evlerinden, teyzelerinizin evlerinden, anahtarı elinizde bulunan evlerden ve arkadaşınızdan yiyip içmenizde bir sakınca yoktur. Birlikte veya ayrı ayrı yemenizde sizin için bir günah yoktur. Evlere girdiğinizde, Allah katından mübarek ve güzel bir selâmlama ile birbirinize selâm verin. Düşünesiniz diye Allah size âyetlerini işte böyle açıklıyor.

Tefsiri

58-59. Bu sûrenin 27-29. âyetlerinde bir başkasının evine girmenin usul ve âdâbı açıklanmıştı. Burada evin çocuklarıyla hizmetçilerin, diğer aile fertlerinin odalarına ve özel mekânlarına girip çıkarken nasıl davranacaklarına dair açıklamalar yapılmaktadır.

Kolaylık İslâm'ın ilkelerinden biridir; dinî, ahlâkî ve hukukî ilkeleri ihlâl söz konusu olmadığı sürece müminler, kendilerine kolay gelen uygulamaları tercih edebileceklerdir. İffetin korunması bir ilkedir, bunun için örtünmek, cinselliği sergilememek bir araçtır. Bu ilke ile kolaylık ilkesi çatıştığında ikincisinden, ancak zorunlu olduğu ölçüde fedakârlık edilmesi istenmiş, örtünmenin amacını ortadan kaldırmayan kolaylıklara izin verilmiştir; bunun örnekleri daha önce (30-31. âyetler) ifade edildi. Burada bir başka örnek, "Bunlar sıkça yanınıza girip çıkan, birbirinizle ilişki içinde olduğunuz kimselerdir" gerekçesiyle açıklanmaktadır. Köle, câriye, hizmetçi gibi devamlı evde olan ve hizmet gerektirdiği için evin hanımı ve beyi ile birlikte yaşayan kimselerle henüz ergenlik çağına gelmediği için daha ziyade evde, ana babanın yanında bulunan çocukların, birbirlerinin yanına girip çıkarken, üç vakit dışında izin almalarına gerek görülmemektedir. Bu üç vakitte karı koca veya özel mekânında bulunan diğer ev sakinleri, 30-31. âyetlerde ve tefsirinde açıklanan, "hizmetçiler ve mahremlere mahsus istisnaları aşacak şekilde" soyunabilecekleri için, yanlarına gelmek isteyen küçük çocuklar ve hizmetçilerin izin almaları emredilmiştir. İbn Abbas'ın, bu âyeti açıklarken hükmün devamlı olup olmadığına dair ifadesi ve buna karşı iki önemli fıkıhçının tavrı, günümüzde tartışılan "tarihsellik" problemi bakımından önem taşımaktadır. İbn Abbas'a göre bu âyet gel-

diğinde müminler yokluk içindeydiler, evlerinde ne kapı vardı ne perde ne de bölme... Çocuklar ve hizmetçiler, anılan üç vakitte karı kocanın üstlerine geldiklerinde onları uygunsuz vaziyetlerde görebiliyorlardı. Bunun için eve girerken izin almaları emredildi. Sonra Allah müminlerin imkânlarını arttırdı, şimdi kapıları da var perdeleri de, bu sebeple kimse bu âyeti uygulamıyor (Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, III, 1396). İbnü'l-Arabî, İbn Abbas'ın bu yorumunu âyetin neshedildiğini söylemek gibi anlamış ve "Öncelik sonralık, iki hükmün çelişmesi gibi şartlar olmadığına göre burada neshe hükmedilemez" diyerek yoruma katılmadığını ifade etmiştir. Güçlü bir Hanefî fıkıhçısı olan Cessâs ise şöyle demektedir: "İbn Abbas'ın nakline göre bu âyetteki izin alma emri bir sebebe (tarihî bir duruma, uygulamaya) bağlıdır, sebep ortadan kalkınca hüküm de kalkmıştır. Onun sözlerinden anlaşılan, âyetin hükmünün devamlı olarak kaldırıldığı (mensuh olduğu) değil, uygulamanın sebep ve şarta bağlı bulunduğudur; aynı sebep yeniden bulunsa hüküm de uygulanır" (III, 330).

Ergenlik çağının kızlarda âdet görme, erkeklerde ihtilâm olma ile başladığında ittifak vardır. Bu iki biyolojik gelişmenin gecikmesi veya olmaması halinde Ebû Hanîfe'ye göre erkeklerde on sekiz, kızlarda on yedi, müctehidlerin çoğuna göre ise on beş yaşın dolmasıyla ergenlik çağına girilmiş olur. Çocuklar ergenlik çağına girince, aynı derecedeki diğer mahremler için söz konusu olan sınırlara ve istisnalara tâbi olurlar.

60. Daha önce (30-31. âyetler) iffetin korunması ve bir tedbir olarak örtünme konusu ele alınmıştı. Örtünmeyle ilgili istisnalar arasında çocuklar, yaşlılar, ev halkı ile içli dışlı yaşamak durumunda olan hizmetçiler vardı. Burada istisnalar, yani amaca aykırı düşmediği için örtünme yükümlülüğünün hafifletilmesiyle ilgili bir başka hüküm daha vardır. Buna göre yaşlanmış, âdet görmez hale gelmiş, normal şartlarda kendisine izdivaç teklifi yapılmaz olmuş kadınlar, gençlere nisbetle daha az örtünebilecekler, bir başka ifadeyle bazı giysilerini çıkarabileceklerdir. "Bu giysiler nelerdir ve nerede çıkarılacaktır?" sorusunun cevabı farklı bakış açılarından ve yorumlardan dolayı çeşitli olmuştur. Bu âyetle 30-31. âyetler arasında ilgi kuranlar ve istisnayı oradaki örtünmeye bağlayanlar,

çıkarılabilecek giysilerin başörtüsü, entari üzerine giyilen hırka vb. ikinci giysi olduğunu söylemişlerdir; tâbiîn âlimlerinden Câbir b. Zeyd'in anlayışı böyledir. Bazı tefsirci ve fıkıhçılar ise yaşlı kadının da namazda saçlarının avret (açılması haram) olduğundan hareket ederek istisnayı, Ahzâb sûresindeki cilbâb âyetine (33/59) bağlamışlar ve izin verilen açılmanın yalnızca cilbâb (başörtüsünün ve entarinin üzerine örtülen dış giysi) olduğunu ileri sürmüşlerdir. Bu gruptan bazıları, "Maksat yabancı kimsenin görmediği yerde başını açmasıdır" demişlerse de Cessâs, haklı olarak "Bunu yaşlı kadınlara özgü kılmanın anlamı yoktur, genç kadınlar da yabancı kimsenin görmediği yerlerde başlarını açabilirler" diyerek bu yorumu eleştirmiştir (III, 334; krş. Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, III, 1401).

Bize göre burada izin verilen açılma baş ve boyunla ilgilidir; âyet, Ahzâb sûresindeki cilbâbla değil, bu sûrenin 31. âyetindeki başörtüsüyle ilgili bir istisna getirmektedir. Çünkü Arapça'da, "elbiselerini çıkarmaları" diye tercüme ettiğimiz "vad'u's-siyâb", dış giysinin değil, başörtüsünün açılması mânasını ifade etmektedir (İbn Atıyye, IV, 195; Kurtubî, XII, 308). Başı ve boynu örtmenin gerekçesi cinsel cazibe idi, yaşlılarda bu sebep ortadan kalktığı için örtünme külfeti hafifletilmiştir; nitekim 31. âyetteki istisnalardan biri de "şehvetle ilgisi olmayan veya kalmayan" kimselerdir. Hafifletme dış giysinin değil, başın ve boynun açılmasıyla hâsıl olur. Yerinde açıklanacağı üzere dış giysi (cilbâb) emrinin gerekçesi iffetin korunması değil, hür kadınların câriyelerden ayırt edilmesidir. Câriyenin bulunmadığı ve ayırmanın başka yöntemlerle sağlandığı zaman ve zeminlerde tesettür için gerekli olan cilbâb değil, belli yerlerin uygun şekilde örtülmesidir.

Âyetin sonundaki uyarı, kadınlar yaşlı da olsalar kendilerine ilgi duyulması ihtimali bulunduğu için bu ruhsatı kullanırken dikkatli olmalarına, amaca göre hareket etmelerine yöneliktir.

61. Bu âyette ilk bakışta dört ayrı konu var gibi gözükmektedir: Hasta ve sakatlarla ilgili muafiyet, yakınların evlerinden yiyip içmek, birlikte veya ayrı ayrı yemek, evlere girildiğinde selâm vermek. Bu dört konudan ilk ikisinin tek konu olup olmadığı hususu tartışılmıştır. Meâlde "sizin için de" diye başlayan cümle üst tarafına bağlanırsa konu tektir, bağlanmazsa konular farklıdır. Bir tercih yapabilmek için önce âyetin geliş sebebiyle

ilgili rivayetlere bakmak gerekecektir: **a)** Hasta ve sakatlar diğerleri ile birlikte yedikleri zaman hak geçmesi, onların karınlarını doyuramaması ihtimali vardı, bu yüzden rahatsızlık duyanlar, "Birlikte yemenizde sakınca yoktur" denilerek rahatlatılmıştır. **b)** Hasta ve sakatların, âyetin devamında sayılan yakınların evlerinden yemelerinde sakınca bulunmadığı açıklanmıştır (bu anlayışa göre ilk iki konu farklı değildir, tek konuda açıklama yapılmış demektir). **c)** Hastalar ve sakatları, karınlarını doyurmak üzere evlerine götüren kimseler burada yiyecek bulamazlarsa âyette sıralanan yakınlarına götürüyorlardı; bunda sakınca bulunmadığı bildirilmektedir. **d)** "Mallarınızı aranızda haksızlıkla yemeyin" (Bakara 2/188) meâlindeki âyet gelince, "bağışlama, alım satım gibi bir durum olmadan akraba ve eş dost evinden yiyip içmenin de câiz olmayan, haksız yoldan yeme ve içme" sayılacağı kanaati bazı kimseleri rahatsız etmişti, bunu gidermek üzere bu âyet nâzil oldu. **e)** Sağlam müminler savaşa giderken evlerini, sakatlıkları veya başkaca mazeretleri yüzünden savaşa katılamayanlara emanet ediyorlardı, emanetçilerin de bu evlerde bulunan yiyeceklerden yararlanma hususunda gönülleri rahat değildi, onlara ruhsat tanınmıştır. **f)** Bu âyet nâzil olduğunda genellikle insanların evlerinde kapı yoktu, perde çekilmiş olurdu ve evlere kolaylıkla girilirdi, eve giren kişi bazan orada sahiplerini bulamazdı ve bir şeyler yiyip içmeye de ihtiyacı olurdu. Sonraları evlere kapı yapıldı, sahipleri bir yere gideceklerinde kapılarını kapayıp gittiler, bu uygulama da ortadan kalkmış oldu. **g)** Hasta ve sakatlarla ilgili kısım, daha sonra gelen ve birbirinin evinden yiyip içmekle ilgili bulunan kısımdan farklı olup onların mazeretleri sebebiyle başta cihad olmak üzere bazı emirlerden ve yasaklardan muaf oldukları hükmünü getirmektedir (Cessâs, III, 334; Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, III, 1402). Yorumları da yönlendiren bu rivayetler içinde hem tarihî olguya hem de âyetin lafzına en uygun olanı şu iki yorumdur: **1.** Topal, kör ve hasta olanların başta cihad olmak üzere –sağlam olma, güç yetme şartı aranan– birçok yükümlülükten muaf oldukları. **2.** O günlerde hem ihtiyaç bulunduğu hem de örf ve âdet haline geldiği için akraba ve dostların birbirinin evinden, sahibinin iznini almaksızın –yine örf ve âdet ölçüsünde– yiyip içmelerinin câiz olduğu.

Araplar'ın İslâm'dan sonra sürdürdükleri bir âdetleri de yolculukta azıkları birleştirip gerektikçe ortadan yemekti. Bu durumda bazı kimseler çok veya sık, bazıları az yiyorlardı, bazı kimseler de herkes bir araya toplanmadıkça ortak azıktan yemek istemiyorlardı. Âyetin ilgili bölümü, iyi niyet ve ihtiyaç sınırları içinde kalındığı sürece tek başına da, bütün arkadaşlar bir araya gelerek de yemenin câiz olduğunu göstermektedir.

27-30. âyetlerde başkalarına ait evlere girerken nasıl izin alınacağı ve selâm verileceği öğretilmişti. Bu âyetin sonunda ise bir kimsenin kendi evine, bir rivayete göre de mescide girdiğinde nasıl davranacağı anlatılmaktadır. Buna göre eve veya mescide girildiği zaman orada bulunanlara selâm verilecektir. Lafzen "... kendinize selâm verin" anlamına gelen cümleden kastedilen budur. Bir yoruma göre ise evde kimse yoksa şahıs kendine selâm verecektir.

62 – 64

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِذَا كَانُوا مَعَهُ عَلَى أَمْرٍ
جَامِعٍ لَمْ يَذْهَبُوا حَتَّى يَسْتَأْذِنُوهُ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ أُولَئِكَ
الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِذَا اسْتَأْذَنُوكَ لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأْذَنْ
لِمَنْ شِئْتَ مِنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمُ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ٦٢
لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا
قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ لِوَاذًا فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ
عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ٦٣

أَلَا إِنَّ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ قَدْ يَعْلَمُ مَا اَنْتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ
يُرْجَعُونَ اِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ٦٤

Meâli

62. Müminler ancak Allah'a ve resulüne iman edenlerdir ve onunla ortak bir iş için toplanmış iken kendisinden izin almadan çekip gitmeyenlerdir. Senden izin isteyenler, evet işte onlar Allah'a ve resulüne hakkıyla iman edenlerdir. Bazı özel işlerinden dolayı senden izin istediklerinde onlardan dilediğine izin ver ve Allah'tan onların bağışlanmasını dile. Kuşkusuz Allah çok bağışlar, çok esirger. **63.** Resulün çağrısını aranızda, birinizin diğerini çağırması gibi görmeyin. Aranızdan gizlice sıvışıp gidenleri Allah elbette bilir. Onun emrine aykırı davrananlar başlarına ya bir belânın gelmesinden yahut can yakan bir cezaya çarpılmaktan korksunlar! **64.** Evet, göklerde ve yerde olan her şey şüphesiz Allah'a aittir. O şu andaki durumunuzu da, kendi huzuruna götürüldükleri zamanki durumu da iyi bilir. O zaman kendilerine de yapıp ettiklerini bir bir haber verecektir. Allah her şeyi bilmektedir.

Tefsiri

62. "Ortak bir iş" tamlamasının lafza bağlı tercümesi "toplayan iş"tir. Bundan maksat da ister cuma ve bayram namazları gibi toplu ibadetler olsun ister ülkenin ve topluluğun önemli bir işini görüşmek üzere tertiplenmiş toplantılar olsun, yöneticinin ve diğerlerinin tek başına yapamayacakları, grubu ve kamuyu ilgilendiren işlerdir. Böyle toplantılarda bir başkan ve uyulması gereken düzen bulunur. Toplantıya çağıran ve başkanlık eden kişi Allah'ın resulü olunca toplantının önemi bir kat daha artmakta, gelmemenin, gelip de izinsiz ayrılmanın hükmü ağırlaşmaktadır. Hz. Peygamber'in çağrısıyla gerçekleşen bazı toplantılarda münafıklar, birbirlerini siper ederek görünmeden sıvışıp gidiyorlar, böylece hem toplantıyı sabote ediyor hem de rahatsız oldukları bir ortamda bulunmaktan kurtuluyorlardı. Âyette "müminler ancak ... izin

almadan çekip gitmeyenlerdir" kısmı, genel olarak mümini tanımlamak için değil, tarihî vâkıaya bağlı olarak müminlerin münafıklardan bir farkını daha ortaya koymak içindir.

Muhammed Esed burada geçen iznin, alınan karara mâkul bir sebep göstererek katılmama izni olabileceğini ve burada bir nevi "iyi niyetli muhalefet" anlayışının bulunduğunu ifade etmiştir (II, 724). Bizim bu cüretli ve tarihî gerçeğe uymayan yoruma katılmamız mümkün değildir; çünkü önce âyetin ifadesi (lafzı, üslûbu) böyle bir mâna çıkarmaya uygun değildir. İzin muhalefet için değil, "özel işleri için" istenmektedir. Ayrıca takip eden âyette onun emrine uymayanlar kınanmakta, belâ ve ceza ile tehdit edilmektedir. Hz. Peygamber'in içinde bulunduğu toplantı ya ibadet ya eğitim öğretim faaliyeti ya cihad gibi bir toplu eylem ya da toplumu ilgilendiren bir konuda konuşup bir karara varmak için yapılmaktadır. Bir, iki ve üçüncü amaçla yapılan toplantılarda, toplu eylemlerde mazeret sebebiyle izin alınan veya izinli sayılan bir katılmama söz konusu olabilir, bunun muhalefetle bir alâkası yoktur. Dördüncü amaçla yapılan toplantılarda farklı fikirler ileri sürülebilirse de Hz. Peygamber'in katılmadığı bir görüş kabul görmez ve uygulanmaz, onun katıldığı bir karara ise kimse muhalefet edemez; çünkü o vahiyle hareket etmişse yanlış yapmaz, ictihadıyla hareket etmiş olur da yanılırsa vahiy yoluyla uyarılır ve yanlış düzeltilir. Uygulama da böyle olmuştur; ictihadına muhalif kalanlar da eylemde ona tâbi olmuşlardır, eğer ictihad hatalı olmuşsa hemen tashih edilmiştir.

Hz. Peygamber'in izin verdiği kimseler için Allah'tan bağışlanmalarını dilemesi istenmiştir. Çünkü izin alarak toplantıya katılmayan veya toplantıdan ayrılan kimselerin tercihlerinde, ileri sürdükleri mazeretlerde, takdir ve değerlendirmelerde kötü kasıt bulunmasa da kusur bulunabilir. Bu durumda Hz. Peygamber'in toplantısından ayrılmak takvâya aykırı, edep ve irfanı kâmil olanlar için bir kusur sayılmış ve bağışlanmaya muhtaç görülmüştür.

63. Hz. Peygamber'in dinî emri, çağrısı, talebi Allah'ın emri gibidir; çünkü o, Allah elçisidir. Birçok âyette ona itaat etmenin Allah'a itaat demek olduğu açıkça ifade edilmiştir. Bu tersine çevrildiğinde şu mâna çıkar: Ona itaat etmemek, çağrısına katılmamak, talebini yerine getirmemek

Allah'a itaatsizliktir. Bu âyetin lafza bağlı yorumundan şöyle bir sonuç çıkarmak da mümkündür: Hz. Peygamber'i çağırırken, ona seslenirken, hitap ederken edepli olun, birbirinize hitap ederken kullandığınız şekil ve üslûbu kullanmayın (bu konuda ayrıca bk. Hucurât 49/2-3).

Hz. Peygamber'in emri Allah'ın emri gibi olduğuna göre ona uymayanların, aykırı hareket edenlerin hem dünyada birtakım belâ ve musibetlerle terbiye edilmeleri hem de âhirette yaptıklarının cezasını görmeleri, din mantığına göre tabiidir. Resûlullah'ın vazifesinin tebliğden ibaret olduğunu bildiren âyetler bizi yanıltmamalıdır. Bunlardan maksat, tebliğ vazifesini yerine getiren Hz. Peygamber'in, buna rağmen inkârda veya günahta ısrar edenlerin yaptıklarından sorumlu tutulmayacağından ibarettir. Kur'an'da olsun olmasın Peygamber'in emrine uymayanlara, aykırı davrananlara dünyada ve âhirette neler yapılacağı, bunların hangi haklardan mahrum kalacakları, nasıl cezalandırılacakları gibi konular başka âyetlerde hükme bağlanmış ayrı meselelerdir. Nitekim bu âyette, birbirlerini siper ederek gizlice Hz. Peygamber'in toplantısını terkedenler ve onun emrine aykırı hareket edenlerin, hem dünyada hem de âhirette cezalandırılacakları ifade edilmektedir.

64. Toplantıyı gizlice terkedenler, dıştan inanmış gibi görünüp içten inkâr edenler durumlarını gizlediklerini zannetmesinler; Allah bütün yaptıklarını bilmekte, hikmetli olarak kendilerine fırsat vermektedir; O'nun her şeyi bu arada münafıkların bütün yaptıklarını nasıl bildiğini, âhirette kendilerine bir bir haber verince anlayacaklardır.

Sûrenin belirleyici âyeti "nur âyeti"dir. Bu âyette Allah'ın varlığı ve var etmesi sayesinde var olduğumuz, bilgisi ve bilgilendirmesi sayesinde karanlıktan aydınlığa çıkıp doğru yolu bulduğumuz bir benzetme ile açıklanmıştı. Sûrenin sonu da yine Allah'ın her şeyi bildiğini, dünyada O'nun irşad ve hidayetine kulağını ve gönlünü kapatanlara âhirette bütün yapıp ettiklerini, kabule mecbur kalacakları bir şekilde bildireceğini vurgulamaktadır.

25 (42)

Furkan Sûresi

Mekke, 77

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada yirmi beşinci, iniş sırasına göre kırk ikinci sûredir. Yâsîn sûresinden sonra, Fâtır sûresinden önce Mekke'de inmiştir. Abdullah b. Abbas'tan nakledilen bir rivayette 68-70. âyetlerin Medine'de indiği belirtilirse de Buhârî'nin kaydettiği bir rivayette ("Tefsîr", 25), 68. âyetin Mekke'de indiğini belirten bir bilginin yer alması, bu üç âyetin de Mekke'de indiği ihtimalini güçlendirmektedir. Sûrenin ilk üç âyetinin Medine'de indiği yolunda da bir rivayet vardır (İbn Âşûr, XVIII, 313).

Adı

Bütün kaynaklarda sûre, 1. âyette geçen Furkan ismiyle anılmıştır. Hz. Ömer'in, Hz. Peygamber hayatta iken Hişâm b. Hakîm'in Furkan sûresini okuduğunu, kendisinin de onu dinlediğini belirten açıklamasında Furkan adını zikretmesi (Buhârî, "Fezâilü'l-Kur'ân", 5/27) ve daha başka hadisler (bk. Buhârî, "Husûmât", 4; Ebû Dâvûd, "Fiten", 6; *Müsned*, I, 40) sûrenin Resûlullah döneminden itibaren bu isimle anıldığını göstermektedir.

Konusu

Furkan sûresi, Allah Teâlâ'nın yüceliğini, evrendeki hükümranlığının mutlaklığını vurgulayan ve O'nu ulûhiyyetine yakışmayan niteliklerden tenzih eden âyetlerle başlar; Kur'an'ın ilâhî kaynaklı ve Hz. Muhammed'in hak peygamber olduğu hususundaki kuşkuları reddeden açıklamalarla devam eder. Ortaya konan delillere rağmen bu gerçekle-

ri inkâr edenlerin, inat ve inkârları yüzünden âhirette uğrayacakla-rı âkıbet hakkında bilgi verilerek uyarılarda bulunulur. Özellikle Hz. Muhammed'in peygamberliğini inkâr edenlerin, onun beşerî sıfatlara sahip olduğunu ileri sürerek bu durumu kendisi için bir kusurmuş gibi değerlendirmeleri eleştirilir. Daha sonra Hz. Peygamber için bir teselli olması maksadıyla geçmiş peygamberlerin de bu tür düşmanca davra-nışlara mâruz kaldıklarına dair örnekler verilir. Allah'ın yaratıcılığı ve evren üzerindeki hükümranlığını konu alan âyetlerin ardından Allah'ın has kullarının iman, ibadet ve ahlâka dair güzel hasletlerinden örnekler verilir ve bunların âhirette elde edecekleri mutluluktan söz edilir.

1 – 3

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
تَبَارَكَ الَّذ۪ي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلٰى عَبْدِه۪ لِيَكُونَ لِلْعَالَم۪ينَ نَذ۪يراًۙ ﴿١﴾ اَلَّذ۪ي
لَهُ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَداً وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَر۪يكٌ
فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَّرَهُ تَقْد۪يراً ﴿٢﴾ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِه۪ٓ
اٰلِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْـٔاً وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ لِاَنْفُسِهِمْ
ضَراًّ وَلَا نَفْعاً وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتاً وَلَا حَيٰوةً وَلَا نُشُوراً ﴿٣﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Âlemlere uyarıcı olsun diye kuluna Furkan'ı indiren Allah aşkındır, cömerttir. **2.** O, göklerin ve yerin egemenliği kendisine ait olan, çocuk edinmeyen, egemenliğinde ortağı bulunmayan, her şeyi yaratan, yarattığına belli bir ölçüye göre düzen

veren Allah'tır. **3.** Oysa onlar, Allah'ı bırakıp hiçbir şey yaratamayan, aksine kendileri yaratılmış bulunan, bizzat kendilerine bile zarar ya da faydaları dokunmayan, öldürmeye, yaşatmaya ve ölüleri diriltip kabirden çıkarmaya güçleri yetmeyen düzmece tanrılar edindiler.

Tefsiri

1. "Aşkındır, cömerttir" diye çevirdiğimiz *tebâreke* fiili, Türkçe'de bir kelimeyle karşılanması mümkün olmayan anlamlar içermektedir. Nitekim tefsirlerde bu kelimenin, "yücelik, aşkınlık, kutsallık, süreklilik, değişmezlik; zâtı, nitelikleri ve fiilleri bakımından eşsizlik ve benzersizlik, başka hiçbir varlıkla mukayese edilemeyecek derecede geniş çaplı cömertlik" gibi sadece Allah hakkında düşünülmesi mümkün olan bütün üstünlükleri kapsadığını gösteren açıklamalar yapılmıştır (meselâ bk. Râzî, XXIV, 44-45; Kurtubî, XIII, 5-6; Elmalılı, V, 3559-3561). Tebâreke fiili, bu kapsamı dolayısıyla Kur'an-ı Kerîm'de sadece Allah için kullanılmıştır.

"Kul"dan maksat Hz. Peygamber'dir. *Furkan* kelimesi ise burada özellikle Kur'an için kullanılmış olup "hakkı bâtıldan, doğru yolu yanlış yoldan, helâli haramdan ayırıcı bir ölçü" anlamına gelmektedir (Taberî, XVIII, 179; İbn Kesîr, VI, 100; ayrıca bk. Âl-i İmrân 3/4). Kelime bu özel anlamı dolayısıyla da sûreye isim olarak verilmiştir.

Âlemîn, âlem kelimesinin çoğulu olup Allah'ın yarattığı ve yönettiği maddî ve mânevî, görülen ve görülmeyen bütün varlık türlerini, oluşları ve bütünüyle evreni ifade eden bir kavramdır (bilgi için bk. Fâtiha 1/2). Ancak burada özellikle Hz. Muhammed'in kendilerine peygamber olarak gönderildiği, akıl sahibi olan, yükümlü ve sorumlu tutulabilen varlıkları ifade ettiği anlaşılmaktadır.

"Uyarıcı" diye çevirdiğimiz *nezîr* kelimesi, Hz. Muhammed'in peygamberlik özelliklerinden biri olup onun kurtarıcılık misyonunu; insanların göz alıcı, gönül çelici, fâni ve aldatıcı dünya zevklerine kendilerini kaptırıp yoldan çıkmalarını önlemek gibi ulvî bir amaçla gönderildiğini ifade eder. Uyarıcı nitelemesinin burada Kur'an için kullanıldığı da söylenmiştir ki buna göre yukarıda Hz. Peygamber'le ilgili olarak kaydettiğimiz açıklamalar bu yoruma göre de geçerlidir. Nitekim İsrâ sûresinin 9-10. âyetlerinde de Kur'an'ın bu uyarıcı ve kurtarıcı özelliği vurgulanmıştı.

2-3. Özel olarak, Allah'a ortak koşan ve O'nun şanına yakışmayacak şekilde iddialar ileri süren Mekkeli putperestlere cevap olan bu âyetler, daha genel olarak tevhid ilkesini zedeleyici veya büsbütün dışlayıcı, yok sayıcı inanç, fikir ve eylemleri reddeden bir içerik taşımaktadır. 2. âyetin son cümlesine göre evrendeki her şey Allah tarafından yaratıldığı gibi, bu yaratmada bir kaos olmayıp kozmik bir sisteme ve düzene göre gerçekleşmiştir ve gerçekleşmektedir. Canlı cansız her varlık hiçbir sapma göstermeden Allah'ın kendileri için takdir ettiği işlevi icra etmekte; bütün oluşlar sürekli olarak Allah'ın belirlediği yasalara göre işlemektedir; hiçbir gücün ve iradenin bu yasaları aşması, ihlâl etmesi mümkün değildir. 3. âyette, hiçbir yaratma işlevi taşımayan nesnelere tapanlara şu husus hatırlatılmaktadır: Gerçek tanrı, öncelikle yaratıcı güce sahiptir; fayda ve zararın asıl kaynağıdır; gerektiği durumlarda fayda da zarar da O'ndan gelir. Nihayet gerçek Tanrı; ölümü, hayatı ve yeryüzünde hayatın son bulmasından sonra insanların yeniden diriltilerek mahşerde toplanmalarını sağlayacak gücü elinde bulundurandır.

4 – 10

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هٰذَا إِلَّا إِفْكٌ افْتَرٰيهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ اٰخَرُونَ
فَقَدْ جَاؤُ ظُلْمًا وَزُورًا ﴿٤﴾ وَقَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ اكْتَتَبَهَا فَهِيَ
تُمْلٰى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٥﴾ قُلْ أَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمٰوَاتِ
وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٦﴾ وَقَالُوا مَالِ هٰذَا الرَّسُولِ
يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ لَوْلَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُونَ مَعَهُ
نَذِيرًا ﴿٧﴾ أَوْ يُلْقٰى إِلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ تَكُونُ لَهُ جَنَّةٌ يَأْكُلُ مِنْهَا وَقَالَ

ٱلظَّٰلِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَّسْحُورًا ﴿٨﴾ ٱنظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوا۟ لَكَ
ٱلْأَمْثَٰلَ فَضَلُّوا۟ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٩﴾ تَبَارَكَ ٱلَّذِىٓ
إِن شَآءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِّن ذَٰلِكَ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ
وَيَجْعَل لَّكَ قُصُورًا ﴿١٠﴾

Meâli

4. İnkâr edenler, "Bu Kur'an, onun uydurduğu, birilerinin de bu konuda kendisine yardım ettiği bir düzmeceden ibarettir" dediler; böylece onlar açık bir haksızlık ve iftirada bulunmuş oldular. **5.** Yine dediler ki: "Bunlar, onun başkalarına yazdırdığı, sabah akşam kendisine okunan eskilerin masallarıdır!" **6.** De ki: "Onu, göklerin ve yerin sırlarını bilen Allah indirdi. Doğrusu O çok bağışlayıcı, çok merhametlidir." **7.** Dediler ki: "Bu nasıl peygamber! Yemek yiyor, çarşılarda dolaşıyor. Ona bir melek indirilmeli ve kendisiyle birlikte o melek de uyarıcılık görevi yapmalı değil miydi? **8.** Veya ona bir hazine verilmeliydi ya da bizzat kendisinin yiyip içtiği bir bahçesi olmalıydı." Bu zalimler (inananlara), "Siz sadece kendisine büyü yapılmış bir adamın peşinden gidiyorsunuz" dediler. **9.** Gör işte, senin hakkında ne tür yakıştırmalarda bulundular! Bu şekilde yoldan çıkmış bulunuyorlar, artık bir daha da doğru yolu bulamayacaklar. **10.** Allah, öyle aşkın ve cömerttir ki, eğer isterse sana bundan daha hayırlısını, içinden ırmakların aktığı şirin bahçeler verir; senin için saraylar yapar.

Tefsiri

4-6. Mekkeli putperestler, aslında Kur'an-ı Kerîm'in hükümlerini kendi bâtıl inançları, zulme dayanan mevcut düzenleri için zararlı gördüklerinden, onun etkisini değişik yollardan önlemeye çalışıyorlardı. Bu yollardan biri de Resûlullah'ın "birilerinden", yani o dönemde Mekke'de bulunan birkaç Ehl-i kitap mensubundan da yardım alarak Kur'an'ı

kendisinin uydurduğu iddiasıydı. Gerçi Resûlullah'ın genellikle köle sınıfından olan birkaç hıristiyanla görüştüğü söylenmektedir. Bunun da sebebi, onların inançlarının putperestlerinkine göre doğruya daha yakın oluşuydu. Ancak Kur'an-ı Kerîm gibi mükemmel bir kitabı böyle rastgele kişilerden aldığı bilgilerle oluşturması saçma bir iddia olmaktan öte gidemezdi (bu hususta ayrıntılı bilgi ve eleştiriler için bk. Ateş, VI, 244-246; ayrıca bk. Nahl 16/103). 6. âyette putperestlerin iddiaları reddedilirken "Onu, göklerin ve yerin sırlarını bilen Allah indirdi" buyurulması şu gerçeğe işaret etmektedir: Kur'an, Allah'ın yardımı olmadan hiçbir insanın, kendi beşerî yetenekleriyle ulaşamayacağı zenginlikte sırlar, gayb âlemine ilişkin bilgiler, kurallar ve gerçekler içermektedir; dolayısıyla Kur'an'ın insan değil Allah'ın sözü olduğunu kanıtlayan delil yine Kur'an'ın kendisidir, onun içeriğidir.

7-8. Müşrikler, aslında alay maksadı taşıyan bu sözleriyle Hz. Muhammed'in sıradan insanlarda görülen özellikleriyle peygamber olamayacağını iddia ediyor; kendisine inanmaları için yanında bu tür beşerî özellikler taşımayan bir melek bulunması ve Resûlullah'ın sürdürdüğü uyarıcılık görevini bu meleğin üstlenmesi gerektiğini veya genellikle yoksulluğun hüküm sürdüğü Mekke şartlarında, kendilerinden farklı olarak Resûlullah'ın krallar gibi özel hazinelere, mülklere sahip olması gerektiğini savunuyor; bunların hiçbiri yokken peygamberlik davasında bulunmasının ancak büyü yapılmış birinin saçmalıkları olduğunu ileri sürüyorlardı. Âyetin sonunda bunlar "zalimler" diye anılmışlardır. Çünkü onlar öncelikle gönül dünyalarından Allah'ı silip, O'nun yerine düzmece tanrılar edinerek onlara bağlanmışlar; lâyık olana kulluk ve itaati bırakıp lâyık olmayana itaat etmişlerdir. İkinci olarak, Hz. Muhammed'in hak peygamber olup olmadığının ölçüsü olarak, onun getirdiği dinin ilkelerinin, insanlığın maddî ve mânevî, bireysel ve sosyal sorunlarını çözmeye elverişli olup olmadığını, ihtiyaçlarına cevap verip vermediğini dikkate almaları gerektiği halde onlar, peygamberlik misyonuyla ilgisi olmayan haksız ve yersiz isteklerde bulunmuşlardır.

9-10. Meâlindeki "yoldan çıkma"nın metindeki karşılığı *dalâlet*, "doğru yolu bulma"nın karşılığı da *hidayet* kavramlarıdır. Dalâletin asıl anlamı,

çölde yolculuk yapanın yolunu kaybetmesi; hidayet de doğru yolu izlemesi veya yolunu kaybetmişken bir rehberin yardımıyla tekrar doğru yolu bulmasıdır. Buna göre inkârcıların, Kur'an'ı Hz. Muhammed'in uydurduğu, onun peygamberlik nitelikleri taşımadığı, büyülenmiş biri olduğu gibi iddiaları âyette çölde yolunu kaybetmeye benzetilmekte; böyle davrandıkları sürece doğru yolu da bulamayacakları ifade edilmektedir.

8. âyette bildirildiğine göre Hz. Peygamber'in düşmanları, onun özel hazinelere, mülklere sahip olması gerektiğini savunuyor, bunların bulunmayışını peygamberlik davasını boşa çıkaran bir eksiklik olarak göstermeye çalışıyorlardı. 10. âyete göre yüce Allah dilerse resulüne maddî nimetler olarak onların söylediklerinden daha güzellerini de verir, bunu önleyebilecek hiçbir güç yoktur; buna rağmen eğer vermemişse peygamberi için böylesini daha uygun gördüğünden dolayı vermemiştir. Allah, dilerse birine her türlü ilim ve mârifetin kapılarını açarken dünyalık kapılarını da kapar; başkasına da bunun aksini uygun görür (Râzî, XXIV, 53). Resulü Muhammed'e de vahiy ve nübüvvet kapılarını açmış, buna karşılık dünyevî nimetlerinden yararlanma imkânını kısıtlamıştır. Kimin için neyin hayırlı olduğunu ancak Allah bilir. Bu sebeple –Mekkeli putperestlerin kanaatlerinin aksine– insanlar, sahip oldukları maddî nimetlerin çokluğuna göre değil; iman, ilim, irfan, ahlâk, iyi niyet ve güzel işler gibi konulardaki mânevî mertebelerine göre değerlendirilmelidir.

11 – 19

بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ وَاَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ۚ ﴿١١﴾

اِذَا رَاَتْهُمْ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغَيُّظًا وَزَفِيرًا ﴿١٢﴾

وَاِذَا اُلْقُوا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُقَرَّنِينَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا ﴿١٣﴾

لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا وَادْعُوا ثُبُورًا كَث۪يرًا ﴿١٤﴾ قُلْ اَذٰلِكَ

خَيْرٌ اَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّت۪ي وُعِدَ الْمُتَّقُونَۜ كَانَتْ لَهُمْ جَزَٓاءً
وَمَص۪يرًا ﴿١٥﴾ لَهُمْ ف۪يهَا مَا يَشَٓاؤُ۫نَ خَالِد۪ينَۜ كَانَ عَلٰى رَبِّكَ وَعْدًا
مَسْؤُ۫لًا ﴿١٦﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ فَيَقُولُ
ءَاَنْتُمْ اَضْلَلْتُمْ عِبَاد۪ي هٰٓؤُ۬لَٓاءِ اَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّب۪يلَۜ ﴿١٧﴾ قَالُوا
سُبْحَانَكَ مَا كَانَ يَنْبَغ۪ي لَنَٓا اَنْ نَتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ اَوْلِيَٓاءَ وَلٰكِنْ
مَتَّعْتَهُمْ وَاٰبَٓاءَهُمْ حَتّٰى نَسُوا الذِّكْرَۚ وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا ﴿١٨﴾ فَقَدْ
كَذَّبُوكُمْ بِمَا تَقُولُونَۙ فَمَا تَسْتَط۪يعُونَ صَرْفًا وَلَا نَصْرًاۚ وَمَنْ يَظْلِمْ
مِنْكُمْ نُذِقْهُ عَذَابًا كَب۪يرًا ﴿١٩﴾

Meâli

11. Fakat onlar kıyameti yalanladılar. Biz de kıyameti yalanlayanlar için alevli bir ateş hazırladık. **12.** O ateş uzak bir yerden kendilerine görününce onun homurdanmasını ve uğultusunu işitirler. **13.** Zincirlerle sımsıkı bağlı olarak onun dar bir yerine atılınca oracıkta yok olmayı isterler. **14.** Bugün boşuna bir defada yok olmayı istemeyin! Defalarca yok olmak için yalvarın! **15.** De ki: "Bu mu daha iyidir, yoksa Allah'a saygılı olmayı ilke haline getirmiş olanlara vaad edilen ebedî cennet mi?" İşte bunlar için cennet bir ödül ve nihaî durak olacaktır. **16.** Orada kendileri için sonsuza kadar istedikleri her şey vardır. Bu, rabbinin, gerçekleşmesi istenen bir vaadidir. **17.** O gün Allah, onları ve Allah'tan başka taptıkları şeyleri bir araya toplayacak, sonra "Bu kullarımı siz mi saptırdınız, yoksa kendileri mi yoldan

çıktılar?" diye soracak. **18.** Onlar, "Seni tenzih ederiz! Senden başka dostlar edinmek bize yaraşmaz. Sen bunları ve atalarını nimetler içinde yüzdürdün; nihayet onlar da seni anmayı unuttular ve böylece uçurumun yolunu tutmuş bir topluluk oldular" diyecekler. **19.** İşte (ey müşrikler), bu taptığınız şeyler, sizin söylediklerinizin yalan olduğunu ortaya koydu. Artık ne cezanızı savabilir ne de kendinize bir yardım sağlayabilirsiniz. İçinizden kim haksızlık yoluna sapmış ise ona büyük bir azap tattırırız!

Tefsiri

11-14. Taberî, 11. âyetin başındaki "fakat" diye çevirdiğimiz *bel* edatını, 7. âyete bağlayarak âyete şöyle mâna vermektedir: "Ey Peygamber! Bu müşriklerin, Allah'a ortak koşmalarının ve kendilerine getirdiğin gerçeği inkâr etmelerinin asıl sebebi, senin de diğer insanlar gibi yiyip içmen, çarşıda pazarda dolaşman (yani bir melek gibi olmaman) değildir; gerçekte onlar yeniden dirilişe inanmadıkları, kıyameti ve Allah'ın kıyamette ölüleri dirilterek onlara sevap ve ceza vereceğini kabul etmedikleri için böyle davranıyorlar" (XVIII, 186). Mekke müşriklerinin, Allah'a ortak koşmanın yanında en büyük günahlarından biri de kıyamet ve âhiret hayatını inkâr etmeleriydi. 11. âyette onların, bu inkârın cezasını âhirette cehennemin alevli ateşine atılarak çekecekleri bildirilmekte; devamında ise buradaki acınacak halleriyle, özellikle o ateşin dehşetini daha uzaktan gördüklerinde hissedecekleri pişmanlık duygularıyla ilgili sarsıcı tasvirler yapılmaktadır.

15-16. İnkârcılarla müminlerin, dünyada yapıp ettiklerinin karşılığı olarak âhiretteki âkıbetleri hakkında çok kısa bir karşılaştırma yapılarak insanların akıllarını başlarına almaları öğütlenmektedir.

Yukarıdaki cehennem tasvirine mukabil burada cennetin iki özelliği öne çıkarılmıştır: **a)** Cennet hayatının ve mutluluğunun sonsuz oluşu, **b)** Orada bulunanların, diledikleri bütün güzellikleri elde edebilecekleri. Âyette bunun müttakilere (takvâ sahipleri) Allah'ın bir vaadi olduğu bildirilmektedir. Burada müminlerin inanç ve yaşayışları hakkında ayrıntılı bilgi verilmeden onlar sadece takvâ sahipleri olarak anılmıştır. Bu da gösteriyor ki Kur'an dilinde takvâ kavramı, imandan başlamak üzere Allah'a

itaat ve saygı anlamı taşıyan bütün olumlu tutum ve davranışları içermektedir. Bunu dikkate alarak âyetteki söz konusu kelimeyi, "Allah'a saygılı olmayı ilke haline getirmiş olanlar" şeklinde çevirmeyi uygun bulduk.

"Bu, rabbinin, gerçekleşmesi istenen bir vaadidir" şeklinde çevirdiğimiz 16. âyetin son cümlesi değişik şekillerde açıklanmış olup bunların ikisi şöyledir: **a)** Müminlerin ebedî kalacakları ve diledikleri her şeyi elde edebilecekleri cennet, onların, "Rabbimiz! Peygamberlerine vaad ettiğin şeyleri bize de ver" diye dua ederek gerçekleşmesini daha dünyadayken istedikleri ilâhî bir vaaddir. **b)** Bu cennet, Allah'ın, yerine getirilmesi kesin olan, kendisinden gerçekleştirmesi istenecek olan bir vaadidir (Taberî, XVIII, 188-189). Allah'ın vaadinden dönmesi düşünülemeyeceği için (Hac 22/47; Rûm 30/6) bu vaadini de mutlaka yerine getirecektir.

17-19. Bu âyetlerden anlaşıldığına göre büyük yargı gününde, mutlak adaletin gerçekleşeceği kıyametteki sorgulamada Allah, putperestlerle diğer çok tanrıcı inanç sahiplerinin taptıkları varlıkları da huzurunda sorgulayacak ve bunlar, kendilerine tapanların aleyhinde şahitlik edeceklerdir. Muhammed Esed, –Kur'an'ı rasyonelleştirme şeklindeki hâkim çabasının bir sonucu olarak– burada "bazı müfessirlerin söylediği gibi 'yargı günü'nde konuşturulacak olan cansız putlara değil, fakat tanrılaştırılan akıl sahibi varlıklara, yani peygamberlere, azizlere, velîlere" hitap edildiğini savunuyorsa da bu görüşe tam olarak katılmak mümkün değildir. Bu âyetlerin, Esed'in belirttiği inanç gruplarıyla da ilgili olduğu muhakkaktır. Ancak sûrenin 3. âyetinden itibaren geniş ölçüde Mekke putperestlerine hitap edilmekte, onların inanç ve tutumları eleştirilmektedir. Bu putperestler, geçmişleriyle bol bol övünmekle beraber peygamberlere, azizlere, velîlere tapmıyorlardı; onlarda ata ruhlarına tapınma inancı da yoktu. Temel dinî tutumları, bazı gök cisimlerini ve onların sembolleri olarak yaptıkları putları tanrı sayıp onlara tapmaktı. İşte burada yüce Allah'ın sınırsız kudretiyle âhirette bu tapılan varlıklara can vererek onlara şahitlik yaptıracağı; bunların da müşriklerin sorumluluğunun kendilerine ait olduğu, müşriklerin inandıkları gibi kendileri şuurlu ve iradeli varlıklar olsalardı Allah'a dayanıp güvenmekten başka bir şey yapamayacaklarını ve müşriklerin –Allah'ın verdiği nimetleri yerinde kullanmak şöyle dursun– bu nimetler yüzünden Allah'ı unutup

yoldan çıktıklarını ifade edecekleri; böylece putperestlerin suçları sabit olunca hak ettikleri şekilde cezalandırılacakları bildirilmektedir.

20 – 29

وَمَٓا اَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلٖينَ اِلَّٓا اِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ
وَيَمْشُونَ فِي الْاَسْوَاقِۜ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةًۜ اَتَصْبِرُونَۚ
وَكَانَ رَبُّكَ بَصٖيرًا ﴿٢٠﴾ وَقَالَ الَّذٖينَ لَا يَرْجُونَ لِقَٓاءَنَا لَوْلَٓا
اُنْزِلَ عَلَيْنَا الْمَلٰٓئِكَةُ اَوْ نَرٰى رَبَّنَاۜ لَقَدِ اسْتَكْبَرُوا فٖٓي
اَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْ عُتُوًّا كَبٖيرًا ﴿٢١﴾ يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلٰٓئِكَةَ
لَا بُشْرٰى يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمٖينَ وَيَقُولُونَ حِجْرًا مَحْجُورًا ﴿٢٢﴾
وَقَدِمْنَٓا اِلٰى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَٓاءً مَنْثُورًا ﴿٢٣﴾
اَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُسْتَقَرًّا وَاَحْسَنُ مَقٖيلًا ﴿٢٤﴾ وَيَوْمَ
تَشَقَّقُ السَّمَٓاءُ بِالْغَمَامِ وَنُزِّلَ الْمَلٰٓئِكَةُ تَنْزٖيلًا ﴿٢٥﴾ اَلْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ
اَلْحَقُّ لِلرَّحْمٰنِۜ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى الْكَافِرٖينَ عَسٖيرًا ﴿٢٦﴾ وَيَوْمَ يَعَضُّ الظَّالِمُ
عَلٰى يَدَيْهِ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبٖيلًا ﴿٢٧﴾ يَا وَيْلَتٰى لَيْتَنٖي

لَمْ اَتَّخِذْ فُلَانًا خَلٖيلًا ﴿٢٨﴾ لَقَدْ اَضَلَّنٖى عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ اِذْ جَٓاءَنٖىۜ
وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْاِنْسَانِ خَذُولًا ﴿٢٩﴾

Meâli

20. Senden önce gönderdiğimiz peygamberler de hiç şüphesiz yemek yerler, çarşıda pazarda dolaşırlardı. (Ey insanlar!) Biz kiminizi kiminiz için imtihan vesilesi yaptık ki bakalım sabredecek misiniz. Rabbin her şeyi görüp gözetlemektedir. **21.** Bizim huzurumuza çıkarılacaklarını hiç beklemeyenler, "Bize melekler gönderilmesi veya rabbimizi görmemiz gerekmez miydi?" diyorlar. Gerçek şu ki onlar içlerinde derin bir kibir duygusu besliyor, azgınlıkta sınır tanımıyorlar. **22.** Melekleri görecekleri gün, işte o zaman, günahlara boğulmuş olanlar için hiçbir iyi haber olmayacak ve onlar (meleklere), "Her şeyden mahrum olduk!" diyecekler. **23.** Onların yaptığı her işi ele almış ve onu savrulup giden toz toprak haline getirmişizdir. **24.** O gün cennetliklere kalınacak yerlerin en iyisi, dinlenme yerlerinin en güzeli bahşedilmiş olacaktır. **25.** O gün sema bulutlarla yarılacak, melekler peş peşe indirilecektir. **26.** İşte o gün gerçek egemenlik Rahmân'ındır ve o gün inkârcılar için çok zor bir gün olacaktır. **27.** O gün, (dünyada iken) haktan sapmış kişi ellerini ısırarak şöyle diyecek: "Keşke peygamberle birlikte aynı yolda olsaydım! **28.** Eyvah! Keşke falancayı kendime dost edinmeseydim! **29.** Meğer bana uyarıcı mesaj geldikten sonra o dost bildiğim kişi beni bundan saptırmış!" İşte şeytan insanı (böyle) çaresizlik içinde yapayalnız bırakır.

Tefsiri

20. Müşriklerin, 7. âyette Hz. Muhammed'in peygamberliğine itiraz olarak ileri sürdükleri iddialara cevap veren bu âyette peygamberlerin beşerî özellikler bakımından diğer insanlardan farklı olmadığına, şu halde inkârcıların ileri sürdükleri bu iddianın geçersiz olduğuna işaret edilmektedir (Râzî, XXIV, 65). "Biz kiminizi kiminiz için imtihan vesi-

lesi yaptık" cümlesiyle ilgili olarak farklı yorumlar yapılmıştır. Bir yoruma göre burada Mekke putperestlerinin ileri gelenleriyle çoğunluğunu yoksul ve himayesiz insanların oluşturduğu müslümanlar kastedilmiştir. Âyete göre bu iki kesim, birbirleri karşısındaki tutumlarıyla bir imtihan vermektedirler. Nitekim kendilerini soylu ve üstün gören müşrikler, sıradan kişilerle aynı inancı paylaşmayı reddediyor, güya onların seviyesine düşmediklerini göstermek için inkârda daha da inatlaşmakla kalmayıp diğerlerine eza ve cefa ediyor ve bu suretle kötü bir imtihan vermiş oluyor; müslümanlar ise onlardan gördükleri hakaretlere, maddî ve mânevî baskılara sabredip Allah'a ve peygambere bağlılıklarını koruyarak iyi bir imtihan vermiş oluyorlardı.

Ancak âyeti, bu yorumu da içine alacak şekilde bütün insanlıkla ilgili olarak anlamak daha isabetli görünmektedir. Buna göre âyet, genel olarak insanlar arasındaki ilişkilerin gelişigüzel yürütülemeyeceğini, bu ilişkilerin belli insanî ve ahlâkî kuralları bulunduğunu göstermektedir. Bu kurallara uymak, kişisel çıkarlar ve benlik iddiaları yerine hak ve adalet ölçüleri içinde davranmayı zorunlu kıldığı, bu da yerine göre sabrı ve özveriyi gerektirdiği için âyette, "Bakalım sabredecek misiniz?" buyurulmuş; ardından da Allah'ın her şeyi görüp gözettiği hatırlatılmak suretiyle ödevlerini belirtilen kurallar çerçevesinde yerine getiren, böylece söz konusu sınavda başarılı olan kimselerle kurallardan saparak sınavda başarısızlık gösterenlere hak ettikleri mükâfat veya cezanın verileceğine işaret edilmiştir.

21-22. Burada da iman etmemek için türlü bahaneler ileri süren müşriklerin bir başka bahanelerine işaret edilmektedir. İddialarına göre peygambere inanmaları için kendilerine melekler gelip Resûlullah'ın bildirdiklerinin doğru olduğuna şahitlik etmeli veya Allah'ı kendi gözleriyle görüp hakikati O'ndan öğrenmelilermiş (Taberî, XIX, 1)! Ama âyet, onların inanmamalarının asıl sebebinin, içlerinde taşıdıkları küstahça kibirleri ve davranışlarıyla sergiledikleri zulüm ve taşkınlıkları olduğunu ifşa etmektedir. Her ne kadar âyet, tarihî bağlamda özellikle Mekkeli putperestlerin inkâra sapmalarının temelindeki olumsuz psikolojiyi ortaya koyuyor gibi görünse de aslında bu, daha genel olarak Allah'ın,

peygamberi vasıtasıyla ortaya koyduğu inanç ve ahlâk ilkelerine karşı mücadeleyi kendilerine dava edinmiş olan bütün inkârcılar için geçerli genel bir tesbit olarak anlaşılabilir. 22. âyet, bunlara şu sarsıcı uyarıda bulunmaktadır: Bir zaman gelecek, o mütekebbir ve azgın inkârcılar "Bize gelmeliydiler" dedikleri melekleri görecekler; fakat artık o zaman iş işten geçmiş olacak; ısrarla inkâr ettikleri âhirette kendileri için hiçbir iyi haber duyamayacaklar; inanmadıkları bu gerçekle karşılaşınca bütün güzel şeylerin kendilerine yasak olduğunu, âhiret nimetlerinden, ebedî kurtuluştan mahrum kaldıklarını anlayacaklar, bunu kendi dilleriyle itiraf edecekler; bir yoruma göre de melekler onlara, "Her şey yasak (size), her şeyden mahrum bırakıldınız!" diyecekler.

"Her şeyden mahrum olduk!" şeklinde çevirdiğimiz *hicren mahcûren* ifadesi, Arapça'daki bir deyim dikkate alınarak, büyük bir felâket karşısında dehşete düşen ve çaresizlik içinde kıvranan insanın söylediği bir istiâze (Allah'a sığınma) ifadesi olarak da yorumlanmış ve "Allahım! Beni koru, bu felâketi benden uzaklaştır!" anlamına geldiği belirtilmiştir. Birinin, korktuğu bir kişi veya olayla karşı karşıya geldiğinde "Bana dokunamazsın! Benden uzak dur!" anlamında kullandığı bir deyim olarak da açıklanmaktadır (Râzî, XXIV, 71; Şevkânî, IV, 81).

23-24. Kuşkusuz –inkârcı da olsa– her insanın dünyada yaptığı iyi işler de bulunmaktadır. Fakat bunların Allah katında değer taşıması ve âhirette kurtuluşa vesile olabilmesi için onları yapanların, Allah'ın rızâsını gözeterek yapmış olmaları, bunun için de O'na iman etmeleri gerekmektedir. Halbuki o devrin kültürünü anlatan kaynaklara göre, müşriklerin yaptıkları iyiliklerin temelinde onların benlik iddiaları, gurur tatmini, başkalarının takdirini, saygısını kazanma, insanları minnet altına sokma, iyilikleriyle övülme gibi egoist duyguları ve beklentileri bulunmaktaydı. Şu halde yaptıkları iyiliklerin âhirette olumlu bir karşılığı da olmayacak, rüzgârın savurup götürdüğü toz toprak gibi boşa gidecektir. Buna karşılık 24. âyette de Allah'a ve âhiret gününe inanıp iyiliklerini Allah rızâsını ve âhiret kurtuluşunu umarak yapanların nâil olacakları güzel ortam çok kısa fakat çok kuşatıcı bir ifadeyle, "kalınacak yerlerin en iyisi, dinlenme yerlerinin en güzeli" şeklinde özetlenmektedir.

25. Kıyamet olayının gerçekleşmesini anlatan bazı âyetlerde göğün yarılıp, açılacağından ve orada kapılar oluşacağından söz edilmektedir (Nebe' 78/19; İnşikak 84/1). Bu âyetlerin zâhirî ifadelerinden anlaşıldığına göre kıyamet sırasında evrenin kozmik düzeni bozulacak; "O gün yer başka bir yere, gökler başka göklere dönüştürülecektir" (İbrâhim 14/48). Günümüzde bazı bilim adamları kıyametin nasıl kopacağına dair çeşitli senaryolar ileri sürüyorlarsa da bu hususta Kur'an'ın verdiği bilgiler dışında açıklama getirme imkânımız yoktur. Müslümana düşen görev, Allah'ın Kur'an'da bildirdiklerini şeksiz şüphesiz kabul etmekten; kıyametin kopacağına, bütün insanların yeniden diriltilip Allah'ın huzurunda toplanacaklarına inanmak ve dünyada yapıp ettiklerinden dolayı herkesin hesap vereceği âhiret hayatı için hazırlık yapmaktan ibarettir. Şu halde müslüman için asıl önemli olan, kıyametin nasıl kopacağını merak edip öğrenmek değil, gerçekleşmesinde kuşku bulunmayan âhiret için hazırlıklı olmaktır.

26-29. Kur'an'ın muhtelif yerlerinde ve özellikle bu sûrenin 2. âyetinde belirtildiği üzere göklerin ve yerin egemenliği Allah'ındır ve O'nun egemenliğine hiç kimse ortak olamaz. Şu halde bu âyetteki "İşte o gün (âhiret) egemenlik Rahmân'ındır" ifadesinden, dünyada egemenliğin Allah'tan başkasına ait olduğu gibi bir anlam çıkarılmamalıdır. Ancak bir kurumun sahibinin o kurumda çalıştırdığı yöneticilere kendi konumlarına ve görevlerine uygun olarak belirli yetkiler vermesi, karar ve icra özgürlüğü tanıması gibi ilâhî irade de dünyada insanlara sınırlı bir egemenlik alanı belirlemiş, ilâhî yasalara saygı çerçevesinde dünya hayatında verilen sınırlı imkânlar içinde kendi düzenlerini yine kendileri kurma, eylemlerini seçip yapma özgürlüğü vermiş; bu suretle onları belirtilen konulardaki seçim ve eylemlerinden dolayı sorumlu tutup sınavdan geçirmeyi murat etmiştir. Aksi halde inançlarını, düşünce ve eylemlerini seçme ve gerçekleştirme hususunda hiçbir özgürlük alanı bulunmayan birini sorumlu tutup iyilik ve kötülükler hususunda imtihana tâbi tutmak, iyilik yapanları ödüllendirirken kötülük yapanları cezalandırmak âdil olmazdı. Nitekim pek çok âyet bu gerçeğe işaret ettiği gibi Allah'ın insanlara en büyük armağanı olan akıl da böyle düşünmektedir. Gerek bu sûrede gerekse Kur'an'ın bütününde âhiret inancına ısrarla vurgu yapılmasının

sebebi de insanların bu yetkilerini doğru kullanmalarını, çünkü bundan sorumlu tutulacaklarını zihinlerine yerleştirmektir. Esasen, diğer bütün varlıklardan farklı olarak özellikle insanın yeryüzünde halife olarak yaratıldığını bildiren âyetler de genellikle bu çerçevede yorumlanmaktadır. Şunu da önemle belirtmek gerekir ki Allah'ın insanlara tanıdığı bu sınırlı egemenlik, yetki ve özgürlük de yine O'nun mutlak egemenliği içinde kalmaktadır. Nitekim O, dilediği zaman, dilediği insanlardan bu imkânları kısmen veya tamamen geri alabilmekte; nihayet insanlara verdiği hayatı geri almakla onun dünyadaki sınırlı egemenliğine de son vermiş olmaktadır.

"O gün (âhiret günü) inkârcılar için çok zor bir gün olacaktır." Çünkü onlar, Allah'ın kendilerine bahşettiği söz konusu yetkiyi, egemenliği, özgürlüğü sorumluluk bilinciyle ve akıllıca kullanmamışlar; kendilerine bu imkânları bağışlayan Allah'ı tanıyıp O'na şükür ve minnet borçlarını gerektiği şekilde ödememişlerdir. Dünyada iken akıl ve iz'anlarını kullanarak Peygamber'in davetine uyup onunla birlikte, onun gösterdiği yoldan gitmeleri gerekirken zararlı duygularına ve hırslarına kapılarak yanlış kişileri dost edinip onların yolundan gitmişler; böylece inkâr ve isyan yolunu seçmişlerdir. İşte bütün gerçeklerin apaçık ortaya çıkacağı hesap gününde onlar, kendi kendilerine duydukları öfke ve pişmanlık duygularıyla ellerini ısırarak haktan sapmış olmanın acısını ve elemini yaşayacaklardır. Zira dünyada görülmez şeytanların ve şeytan tabiatındaki kötü önderlerin, kendilerine uyanlara âhirette verecekleri şey sadece "yapayalnız ve yardımcısız" bırakılmaktır. Kur'an dilinde bu acı âkıbetin adı *hızlân*dır. 29. âyetteki *hazûl* kelimesiyle aynı kökten olan hızlân dinî bir terim olarak, "Allah'ın, kendi buyruklarına karşı gelen insanlardan yardımını kesmesi, onları yapayalnız ve yardımcısız bırakması" anlamına gelir (daha fazla bilgi için bk. İlyas Çelebi, "Hızlân", *DİA*, XVII, 419-420).

30 – 34

وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هٰذَا الْقُرْاٰنَ مَهْجُورًا ﴿٣٠﴾
وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ وَكَفٰى بِرَبِّكَ

هَادِيًا وَنَصِيرًا ﴿٣١﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ
الْقُرْاٰنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً كَذٰلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهٖ فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنَاهُ
تَرْتِيلًا ﴿٣٢﴾ وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ اِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَاَحْسَنَ
تَفْسِيرًا ﴿٣٣﴾ اَلَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلٰى وُجُوهِهِمْ اِلٰى جَهَنَّمَ اُولٰٓئِكَ
شَرٌّ مَكَانًا وَاَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٣٤﴾

Meâli

30. Resul, "Rabbim! Kavmim bu Kur'an'a büsbütün ilgisiz kaldılar" dedi. **31.** İşte bunun gibi her peygambere karşı, günaha batmış kimseler içinden bir düşman çıkardık. Ama yol gösterici ve yardımcı olarak rabbin yeterlidir. **32.** İnkârcılar, "Kur'an ona bütünüyle bir defada indirilseydi ya!" diyorlar. Oysa biz onu senin kalbine iyice yerleştirmek için böyle yaptık ve onu uygun aralıklarla parça parça gönderdik. **33.** Onlar ne zaman kuşku doğurucu bir talep ileri sürseler biz sana mutlaka kesin gerçeği ve en güzel açıklamayı bildiririz. **34.** Yüzüstü cehenneme sürülecek olanlar, evet işte onların yerleri en kötü yer, yolları da en yanlış yoldur.

Tefsiri

30. Putperestlerin Resûlullah'a ısrarla karşı çıkmaları, haksız iddia ve iftiralarla onu üzmeleri üzerine onun da bu âyetteki ifadelerle inkârcıları Allah'a şikâyet ettiği belirtilmektedir (Râzî, XXIV, 76-77). Ancak Taberî (XIX, 9) gibi bazı müfessirler, konunun akışını dikkate alarak Hz. Peygamber'in bu şikâyetini âhirette, o büyük yargılama sırasında dile getireceğini belirtmişlerdir. Ayrıca yine ifadenin gelişinden anlaşıldığına göre onun şikâyetçi olduğu kesim, bütün ümmeti, hatta kendi dönemindeki bütün kavmi değil, bunlar içinden onun risâletini tanımayan, Kur'an'ın çağrısına uymayı reddeden putperestlerdir.

Metindeki *mehcûran* kelimesinin kök anlamından dolayı ilgili bölüme çoğunlukla, "... Kur'an'a inanmayı terkettiler, onu kabul etmediler, onu dinlemekten dahi yüz çevirdiler" mânası verilmiştir (Râzî, XXIV, 77). Bu tutumlar, özetle Kur'an'a ilgisizlik anlamına geldiği için meâline anlamı bu kelimeyle yansıttık. Ancak mehcûran kelimesinin kökünde "alay etme" ve "hezeyan savurma, saçmalama" anlamları da bulunmakta olup bu anlamlar dikkate alınarak Resûlullah'ın bu şikâyetinin, "Rabbim! Kavmim bu Kur'an'la alay ettiler" veya "... Kur'an'la ilgili saçma sapan sözler sarfedip haksız iddialar ileri sürdüler" şeklinde de anlaşılabileceği belirtilmiştir (Taberî, XIX, 9-10). Sonuçta her üç anlamıyla da bu şikâyette müşriklerin Kur'an karşısındaki akıl ve ahlâk ölçüleriyle uyuşmayan inkârcı ve reddedici tutumları dile getirilmektedir.

31. Tebliğ ve irşad faaliyeti sırasında engellerle karşılaşan, insanları içine düştükleri inkâr bataklığından kurtarmak için çalışırken yine bu insanların bir kısmından düşmanlık görüp maddî ve mânevî baskılara, haksızlıklara mâruz kalan tek peygamber Hz. Muhammed değildir. Bütün peygamberler, kendi toplumlarının yaşayan inanç ve telakkilerini, ahlâk ve topyekün hayat düzenini sorgulamışlar, eleştirmişler ve değiştirmek istemişler; bu da o toplumlarda mevcut yapıdan memnun olan, özellikle bu yapı sayesinde servet yığmış; yüksek mevki, itibar ve sosyal statü kazanmış kesimleri rahatsız etmiş, bu rahatsızlık giderek düşmanlıklara dönüşmüştür. Bu gerçeğin "... her peygambere karşı, günaha batmış kimseler içinden bir düşman çıkardık" cümlesiyle ifade edilmesi, ilke olarak âlemde olup biten her şeyin ilâhî irade ve yasalar çerçevesinde gerçekleştiği şeklindeki Kur'an'ın hâkim yaklaşım ve üslûbunun bir yansımasıdır. Âyette, bu gerçeği özetleyen ifadenin ardından, "Ama yol gösterici ve yardımcı olarak rabbin yeterlidir" buyurularak müşriklerin bâtıl inançlar, yanlış fikirler, haksız iddialar ve bencil hesaplar üzerine kurulan düşmanca girişimlerinin başarılı olamayacağı; Allah'ın, yol gösterici, kurtarıcı desteği ve yardımıyla resulünü başarıya ulaştıracağı müjdelenmektedir. Aslında bu, daha genel anlamda Allah rızâsı ve insanlığın iyiliği, kurtuluşu ve mutluluğu için çalışan her mümine yönelik kutsal bir vaad ve müjdedir.

32. Kur'an'a inanmamak için bahaneler üreten müşriklerin başka bir iddiası dile getirilmektedir. Aslında Kur'an'ın hepsi birden indirilseydi onlar yine inanmayacaklardı. Çünkü amaçları gerçeği bulmak değil, taassup duygularıyla bağlandıkları bâtıl inançlarını, maddî ve sosyal çıkarlarını korumaktır. Ayrıca bu tutum sadece Câhiliye müşriklerine özgü bir hal de değildir. İnsanlardan bir kısmı, günümüzde bile asıl niyetlerini ve amaçlarını saklayarak –istedikleri yerine getirilse iyi bir dindar olacakmış gibi– böyle mâsum görünüşlü iddialar, gerekçeler, talepler, görüş ve öneriler ileri sürebilmektedir.

Müşriklerin, "Kur'an ona bütünüyle bir defada indirilseydi ya!" derken asıl maksatları Allah'ın mâlûmu olmakla birlikte, bu sözlerin iyi niyetli insanların zihnini karıştırması ihtimali bulunduğu için âyette iddiaya kısaca cevap verilmiştir. Buna göre Allah Teâlâ, Kur'an'ın tamamını bir defada değil de yaklaşık yirmi üç sene zarfında, âyet âyet, bölüm bölüm indirmekle Resûlullah'ın her gelen âyeti gerek metni gerekse anlamıyla zihnine iyice yerleştirmesini, ruhuna sindirmesini amaçlamış; Resûlullah da Kur'an'ın bütününü eksiksiz ve yanlışsız olarak hâfızasına yerleştirdiği gibi, diğer insanlara tebliğ etmeden önce bizzat kendisi, başta iman esasları olmak üzere Kur'an'ın ilkeleriyle kişiliğini bütünleştirmiş, Hz. Âişe'nin ifadesiyle Kur'an onun ahlâkı haline gelmiştir (Müslim, "Müsâfirîn", 139).

33. "Kuşku doğurucu bir talep" diye çevirdiğimiz *mesel* kelimesi, sözlükte "misal, örnek, temsil, atasözü" gibi anlamlara gelir. Ancak kelimenin burada, –belirttiğimiz anlamı yanında– Kur'an'ın başka bazı yerlerinde görüldüğü gibi putperestlerin İslâm hakkında kuşku uyandırmayı, zihinleri çelmeyi hedef alan iddiaları, soruları, talepleri ve misalleri için kullanıldığı da düşünülebilir (Zemahşerî, III, 97; İbn Âşûr, XIX, 21-22). Buna göre inkârcılar kuşku uyandırıcı misaller, sorular, itirazlar ortaya attıkça Allah da konunun aslı, özü, doğrusu ne ise onu ortaya koyarak, o konuda en doğru delilleri, en kesin açıklamaları bildirerek inkârcıların niyetlerini boşa çıkarmıştır. Nitekim Kur'an'a ve peygambere karşı mücadele veren inkârcıların bütün gayretleri sonuçsuz kalmış, en sonunda ortaya koyduğu inanç ilkeleri ve hayat düzeniyle başarı ve hâkimiyet Kur'an'ın olmuştur.

Kuşkusuz bu âyet, dolaylı olarak bugünün insanlarına da bir ders vermekte; bir fikri, bir inancı haklı gerekçelere dayanmadan ortadan kaldırmaya kalkışan gayretleri eleştirdiği gibi bu gayretleri etkisiz kılmanın tek doğru yolu olarak "kesin gerçeğe" dayanmak ve "en güzel açıklama"lar getirerek gerçeğin insanlar tarafından doğru anlaşılıp kavranmasını sağlamak gerektiğine işaret etmektedir.

34. "Yüzüstü" diye çevirdiğimiz *alâ vücûhihim* ifadesinin tam anlamı "yüzleri üzerine" şeklindedir. Lafzından hareketle bu ifadeden inkârcıların yüz üstü sürünerek mahşer yerine toplanacakları mânasını çıkaranlar yanında bunun bir mecaz olduğunu düşünüp onların âhirette içine düşecekleri zilleti, perişanlığı, utanç ve pişmanlık duygularını anlattığını söyleyenler de vardır. Âyette sözü edilen "en kötü yer" cehennem, "en kötü yol" da cehenneme götüren yol olarak yorumlanmıştır. Bununla birlikte bu ifadeleri mecaz olarak anlamak da mümkündür. Buna göre "en kötü yer" ile inkârcıların Allah katındaki itibarsız ve değersiz konumları, "en kötü yol" ile de onların dünyada iken tutmuş oldukları yanlış ve sapkın yol kastedilmiş olabilir (Taberî, XIX, 12; Zemahşerî, III, 97; İbn Âşûr, XIX, 24).

35 – 40

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا مَعَهُٓ اَخَاهُ هٰرُونَ وَزٖيراًۚ
﴿٣٥﴾ فَقُلْنَا اذْهَبَٓا اِلَى الْقَوْمِ الَّذٖينَ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَاۜ فَدَمَّرْنَا
هُمْ تَدْمٖيراًۜ ﴿٣٦﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ لَمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ اَغْرَقْنَاهُمْ
وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ اٰيَةًۜ وَاَعْتَدْنَا لِلظَّالِمٖينَ عَذَاباً اَلٖيماًۚ ﴿٣٧﴾
وَعَاداً وَثَمُودَا۬ وَاَصْحَابَ الرَّسِّ وَقُرُوناً بَيْنَ ذٰلِكَ كَثٖيراً ﴿٣٨﴾
وَكُلاًّ ضَرَبْنَا لَهُ الْاَمْثَالَۘ وَكُلاًّ تَبَّرْنَا تَتْبٖيراً ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ اَتَوْا عَلَى

ٱلْقَرْيَةِ ٱلَّتِىٓ أُمْطِرَتْ مَطَرَ ٱلسَّوْءِ ۚ أَفَلَمْ يَكُونُوا۟ يَرَوْنَهَا ۚ بَلْ كَانُوا۟
لَا يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿٤٠﴾

Meâli

35. Gerçek şu ki biz Mûsâ'ya da kitap vermiş, kardeşi Hârûn'u onun yanında yardımcı yapmıştık. **36.** Onlara, "Âyetlerimizi yalan sayan topluluğun yanına gidin" dedik. Ama sonunda o topluluğu yıkıp yok ettik. **37.** Peygamberleri yalancı saymaları üzerine Nûh kavmini de sulara gömdük ve böylece onları insanlık için bir ibret yaptık. Biz, zalimler için çok acı bir azap hazırladık. **38.** Âd'ı, Semûd'u, Res halkını, bunlar arasında daha birçok nesli de (cezalandırdık). **39.** Oysa her birine ibretli örnekler vermiştik. Nihayet hepsini kırıp geçirdik. **40.** Bunlar, felâket yağmuruna tutulmuş olan o beldeye gitmişlerdi; peki oraları görmüyorlar mıydı? Hayır hayır! Bunlar öldükten sonra yeniden dirilmek diye bir şeyi beklemiyorlar.

Tefsiri

35-39. İsimleri anılan peygamberlerle ashâb-ı Res (Res halkı) dışındaki topluluklar hakkında başka sûrelerde geniş bilgiler yer aldığı için burada, sadece peygamberlerine karşı çıkıp onlarla mücadeleye kalkışan bu toplulukların âkıbetleri kısaca hatırlatılarak Kur'an'ın muhataplarının bunlardan ibret almaları amaçlanmıştır.

Ashâb-ı Res, konumuz olan 35. âyetin dışında bir de Kaf sûresinde (50/12) peygamberlerini yalancılıkla suçlamış bir topluluk olarak anılmakta, başka bilgi verilmemektedir. Tarih ve tefsir kaynaklarında verilen sınırlı bilgilere göre Res, Orta Arabistan'daki Yemâme'de bulunan bir kasaba, vadi veya kuyu adıdır. Ashâb-ı Ress'in, Yâsîn sûresinde geçen (36/13) ashâb-ı Karye veya Hz. Şuayb'ın kavmi yahut Semûd'un bir kolu olduğu gibi farklı görüşler ileri sürülmekle birlikte, Râzî'nin de belirttiği üzere (XXIV, 83) bu bilgilerin hiçbiri ne Kur'an'a ne de sahih bir rivayete dayanmaktadır; bilinen tek şey, bunların inkârları yüzünden helâk edildikleridir.

40. "Bunlar" zamiri ile Hz. Peygamber'i inkâr eden Arap müşrikleri kastedilmiştir. "Felâket yağmuruna tutulmuş olan o belde" ise müfessirlere göre Lût kavminin yaşadığı, Ölüdeniz kıyısında eski bir şehir olan Sodom'dur (bilgi için bk. Hicr 15/75-77). Araplar kuzeye yaptıkları ticarî yolculukları sırasında bu bölgeden geçerler ve âyetten anlaşıldığına göre muhtemelen bu şehrin azgınlık ve ahlâksızlıkları yüzünden helâk olmuş kavimden kalan harabelerini görürlerdi (Şevkânî, IV, 90). Âyette onların bizzat görerek veya görenlerden duyarak bilgi sahibi oldukları bu ibret levhasından ders almamış olmaları eleştirilmekte; bu gaflet ve duyarsızlığın temelinde, dünyadaki tutum ve davranışlarının hesabını verecekleri âhiret gününe inanmamalarının bulunduğu bildirilmektedir.

41 – 44

وَاِذَا رَاَوْكَ اِنْ يَتَّخِذُونَكَ اِلَّا هُزُواًۜ اَهٰذَا الَّذ۪ي بَعَثَ اللّٰهُ رَسُولاً
﴿٤١﴾ اِنْ كَادَ لَيُضِلُّنَا عَنْ اٰلِهَتِنَا لَوْلَٓا اَنْ صَبَرْنَا عَلَيْهَاۜ وَسَوْفَ
يَعْلَمُونَ ح۪ينَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ اَضَلُّ سَب۪يلاً ﴿٤٢﴾ اَرَاَيْتَ
مَنِ اتَّخَذَ اِلٰهَهُ هَوٰيهُۜ اَفَاَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَك۪يلاًۙ ﴿٤٣﴾ اَمْ تَحْسَبُ
اَنَّ اَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ اَوْ يَعْقِلُونَۜ اِنْ هُمْ اِلَّا كَالْاَنْعَامِ بَلْ هُمْ
اَضَلُّ سَب۪يلاً ﴿٤٤﴾

Meâli

41. Onlar ne zaman seni görseler, "Bu mu Allah'ın resul olarak gönderdiği adam!" diyerek mutlaka seninle alay ederler. **42.** "Eğer tanrılarımıza kararlılıkla bağlı kalmasaydık neredeyse bizi onlardan

koparacaktı" derler. Ama azabı gördüklerinde yolunu büsbütün şaşırmışların kimler olduğunu anlayacaklar! **43.** Bayağı arzularını tanrılaştıran kişiyi gördün mü? Şimdi sen, bu adamı doğru yola getirmekle yükümlü olabilir misin? **44.** Yoksa sen, onların büyük çoğunluğunun gerçekten senin davetine kulak verdiklerini yahut doğru dürüst düşündüklerini mi sanıyorsun? Aksine onlar, bir hayvan sürüsünden başka bir şey değillerdir, hatta onlar yolca daha da şaşkındırlar.

Tefsiri

41-42. Mekkeli putperestlerin ileri gelenleri, bâtıl inançlarını sürdürmekle yetinmeyip bütün cahiller, cahil oldukları kadar küstah da olan kötü karakterli insanlar gibi onlar da Hz. Peygamber'in kendilerine yönelttiği davetin, ortaya koyduğu inanç ilkelerinin ve hayat sisteminin içeriği, anlamı ve değeri üzerine düşünecekleri yerde, sırf ilkellik ve bağnazlıklarından, inat ve inkârlarından dolayı güya onu önder ve rehber olacak nitelikte görmediklerini ileri sürerek alaya alırlardı. Çünkü –önceki âyetlerde de geçtiği gibi– onlar, peygamber olan birinin yanında meleklerin bulunması, kendilerine Allah'ı göstermesi gibi olağan üstü işaretler ortaya koyması gerektiğini ileri sürerlerdi. Oysa, 42. âyette aktarılan kendi ifadelerinden anlaşıldığına göre onlar elleriyle yaptıkları putlara bağlılığı gerçek din sayacak, bunlardan kurtarılmanın kendileri için felâket olduğunu düşünecek kadar da aptalca ve sapkın bir zihniyete sahiplerdi (Râzî, XXIV, 85).

43-44. İnsan, kendisine hitap eden bir mesajı değerlendirirken ya aklına ya da arzu ve ihtiraslarının buyruğuna uyar. Aklına uyanlar, kendilerine yöneltilen davetin, doğruluğu üzerinde düşünür; bu davetin, Allah'ın yeryüzündeki en seçkin varlığı olan insan için, kendisinin de bir üyesi olduğu topyekün insanlık için ne anlam ifade ettiği üzerinde zihin yorar; buna göre bir hükme varır ve sonuçta daveti kabul veya reddederler. Arzu ve ihtiraslarına uyanlar ise sadece bedensel hazlarını, geçici isteklerini, adi menfaatlerini dikkate alarak daveti bu açıdan değerlendirirler. Kur'an'ın neredeyse başından sonuna kadar asıl mücadele ettiği zihniyet de işte bu ikincisidir. Konumuz olan âyette de bu şekilde davrananlar, "bayağı arzularını tanrılaştıranlar" olarak tanımlanmakta; 44. âyette de putperestle-

rin, bayağı arzularını tanrı edinmeyi sürdürdükçe Peygamber'in davetini doğru anlamalarının, akıllarını kullanarak sağlıklı değerlendirme yapmalarının imkânsız olduğu bildirilmekte; bu tutumlarıyla da düşünme yeteneğinden yoksun olan hayvanlardan daha şaşkın, daha iz'ansız bir durumda bulundukları açıklanmaktadır.

Mekkeli putperestlerin zihniyet yapısını özetleyip eleştiren bu âyetler, evrensel planda son derece anlamlı, aydınlatıcı dersler içermekte; insanlığın genel bir zaafına işaret etmektedir. Nitekim tarihin her döneminde, bugün dahi insanlığın temel sorunu, bedensel arzularını, maddî çıkarlarını, makam ve mevki tutkularını akıl ve irfanın ışığından, doğru inanç ve sağlıklı düşünceden, hak ve adalet ölçülerine göre hüküm ve karar verip hayatlarını bu ölçülerle düzenlemekten daha önemli görmeleridir.

45 – 55

أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا
ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٥﴾ ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا
قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا
وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا ﴿٤٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيَاحَ
بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾
لِنُحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَامًا وَأَنَاسِيَّ كَثِيرًا ﴿٤٩﴾
وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا
كُفُورًا ﴿٥٠﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا ﴿٥١﴾ فَلَا

تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا ﴿٥٢﴾ وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ
الْبَحْرَيْنِ هٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا
وَحِجْرًا مَحْجُورًا ﴿٥٣﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا
وَصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا ﴿٥٤﴾ وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ
وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلٰى رَبِّهِ ظَهِيرًا ﴿٥٥﴾

Meâli

45. Rabbinin gölgeyi nasıl uzattığını görmedin mi? Eğer dileseydi onu elbet hareketsiz de kılardı. Sonra güneşi gölgeye yol gösterici kılmışızdır. **46.** Sonra da onu yavaş yavaş kendimize çekmekteyiz. **47.** Sizin için geceyi bir örtü, uykuyu dinlenme hali kılan, gündüz vaktini ise bir diriliş ortamı yapan O'dur. **48-49.** Rüzgârları rahmetinin önünde müjdeci olarak gönderen O'dur. Gökten de tertemiz su indirdik ki onunla ölü toprağı canlandıralım ve hayvanıyla, insanıyla yarattığımız nice varlıkları suya kavuşturalım. **50.** Gerçek şu ki, biz bütün bunları, insanlar doğru dürüst düşünüp ders çıkarsınlar diye kendilerine tekrar tekrar anlatmışızdır; buna rağmen insanların çoğu nankörlükte direnip durmuşlardır. **51.** Eğer isteseydik her yerleşik topluluğa bir uyarıcı gönderirdik. **52.** Öyleyse artık inkârcılara boyun eğme, bu Kur'an'la onlara karşı bütün gücünle mücadeleni sürdür. **53.** Biri tatlı ve susuzluğu giderici, diğeri tuzlu ve acı olan iki denizi karışacak şekilde salıveren ve ikisi arasına bir engel, aşılmaz bir perde koyan O'dur. **54.** İnsan türünü sudan yaratıp onların arasında soy ve sıhriyet bağı kuran da O'dur. Rabbin üstün kudret sahibidir. **55.** Ama onlar, Allah'ı bırakıp kendilerine faydası da zararı da dokunmayan şeylere kulluk ediyorlar. Doğrusu inkârcı kişi, rabbine karşı onların destekçisidir.

Tefsiri

45-50. İnkârcıların, nefsânî tutkularını tanrılaştırırcasına akıl ve iz'an yolundan saptıklarını bildirerek bu tutumun yanlışlığını vurgulayan âyetlerin ardından bu bölümde de insanın aklına, irfanına ve basiretine hitap eden deliller ortaya konmakta; insanın her an içinde yaşadığı tabiat olaylarındaki yaratıcı kudrete işaret eden ontolojik düzenden, bu düzeni kuran ve sürdüren ilâhî yasalardan bazı örnekler verilmekte; bu suretle insanlar, Kur'an'ın temel hedefi olan Allah'a imana ve hidayet yoluna davet edilmektedir.

50. âyetteki "... kendilerine" diye çevirdiğimiz *beynehüm* ifadesi lafzî olarak "aralarında" anlamına gelir. Ancak biz, bu ifadenin Türkçe anlatım tarzına en uygun karşılığının tercih ettiğimiz şekilde olduğunu düşünüyoruz. Bu âyet, Kur'an'da bazı bilgilerin, uyarıların, ibretli olayların vb. anlatımların yer yer aynı ifade kalıplarıyla sık sık tekrar edilmesinin sebebini de ortaya koymaktadır.

51-52. İsrâil tarihinde görüldüğü gibi eski çağlarda aynı dönemde –birbirine yakın da olsa– birkaç yerleşim merkezine, küçük hacimli birden fazla topluluğa ayrı ayrı peygamberler gönderildiği de oluyordu. İşte âyette, artık Hz. Muhammed'in çağından itibaren bunu gerektiren şartların ortadan kalkmakta olduğuna işaret edilmekte; onun gerek kendi çağı gerekse kendisinden sonraki bütün dönemler için tek ve son peygamber olarak gönderildiğine işaret edilmekte ve kendisinden, inkârcılara boyun eğmeden, onlara karşı bütün gücüyle direnç göstererek mücadelesini sürdürmesi, böylece ülke ve kavim sınırı tanımadan peygamberlik işlevini yerine getirmesi istenmektedir. Başka bir ifadeyle –âyetin işaretine göre– Hz. Muhammed'in son ve kendi döneminde tek peygamber olarak gönderilişinin temel gerekçesi, artık insanlığın yazılı bilgi ve iletişim çağına ulaşması; uygarlıkların evrensel boyut kazanması için gerekli şartların oluşmasıdır. Nitekim bu sayede Hz. Muhammed'in İslâm mesajı, –onun, komşu ülkelerin liderlerine İslâm'a davet mektupları yazması örneğinde görüldüğü gibi– bizzat kendi teşebbüslerinin de katkısıyla daha o dönemde Arap yarımadasının sınırlarını aşmış ve İslâm, henüz birinci yüzyılını doldurmadan bir dünya dini halini almış; İslâm'ın kutsal kaynağı Kur'an da orijinal halini tam olarak korumuştur.

53. Araya giren çok kısa fakat son derece önemli uyarı ve bilgilerin ardından ilâhî kudretin kanıtları olan kevnî bilgilere ve delillere devam edilmektedir. 53. âyetteki *bahr* kelimesi, meâlinde de gösterdiğimiz gibi "deniz" anlamındadır. Ancak –Muhammed Esed'in de haklı olarak belirttiği üzere– (II, 736) Kur'an'da bu kelime yer yer nehir veya büyük su kütlesi için de kullanılmaktadır. Âyette de ifade buyurulduğu gibi yüce Allah'ın yasaları uyarınca tatlı sular, ırmaklar denizlere akmakta; bununla birlikle, günümüzde deniz araştırmalarının açıkça kanıtladığı üzere bazı denizlerde tatlı su ile tuzlu suyun karışmadığı görülmekte, âyetteki ifadeyle âdeta bu iki su kütlesinin arasında "bir engel, aşılmaz bir perde" bulunmakta; bilimin bu yeni keşfinin Kur'an tarafından çok açık ifadelerle ortaya konması Kur'an'ın açık bir mûcizesi olarak değerlendirilmektedir (bilgi için bk. Maurice Bucaille, s. 288-290).

54-55. Yukarıda sözü edilenlerden daha büyük mûcize, Allah'ın görebildiğimiz en büyük eseri olan insan ve onun yaratılışıdır. Burada, insanlar arasındaki nesep ve sıhriyet bağının da ilâhî kudretin bir delili olarak gösterilmesi ve hemen ardından Allah'ın üstün kudretinin hatırlatılması da son derece anlamlıdır. Çünkü bu, insanın uygarlık kuran bir varlık oluşuna işaret eder. Nitekim uygarlık önce nesep ve sıhriyet ilişkisiyle başlar. Allah sayısız psikolojik, sosyal, ekonomik ilişkilerin de temeli olan bu iki bağdan insanlığı mahrum bıraksaydı insanın diğer hayvanlardan farkı kalmazdı. 55. âyette insanların buna rağmen Allah'ı bırakıp da kendilerine hiçbir fayda veya zarar getirmesi mümkün olmayan nesnelere tapmaları eleştirilmekte; böylece Câhiliye Arapları'nın putları tanrı edinmelerinin, daha geniş anlamda o günden bugüne birçok insanın birtakım değersiz varlıklara veya nefislerinin fâni arzularına birer tanrı gibi kul köle olmalarının anlamsızlığı hatırlatılmaktadır.

56 – 62

وَمَٓا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذ۪يرًا ﴿٥٦﴾ قُلْ مَٓا اَسْـَٔلُكُمْ
عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِلَّا مَنْ شَٓاءَ اَنْ يَتَّخِذَ اِلٰى رَبِّه۪ سَب۪يلًا ﴿٥٧﴾

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذ۪ي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِه۪ۜ وَكَفٰى بِه۪ بِذُنُوبِ
عِبَادِه۪ خَب۪يرًاۚ ﴿٥٨﴾ اَلَّذ۪ي خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَمَا
بَيْنَهُمَا ف۪ي سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِۚ اَلرَّحْمٰنُ فَسْـَٔلْ بِه۪
خَب۪يرًا ﴿٥٩﴾ وَاِذَا ق۪يلَ لَهُمُ اسْجُدُوا لِلرَّحْمٰنِ قَالُوا وَمَا
الرَّحْمٰنُ اَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ﴿٦٠﴾ تَبَارَكَ الَّذ۪ي جَعَلَ
فِي السَّمَٓاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ ف۪يهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُن۪يرًا ﴿٦١﴾ وَهُوَ الَّذ۪ي
جَعَلَ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِمَنْ اَرَادَ اَنْ يَذَّكَّرَ اَوْ اَرَادَ شُكُورًا ﴿٦٢﴾

Meâli

56. Biz seni sadece bir müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik. **57.** De ki: "Bu görevimden dolayı, dileyenin rabbine giden bir yol izlemesi dışında, sizden bir karşılık istemiyorum." **58.** Asla ölmeyecek olan O diri varlığa dayanıp güven ve O'nu hamd ile tesbih et. Kullarının günahlarından haberdar olma konusunda O kendi kendine yeterlidir. **59.** Gökleri, yeri ve bu ikisi arasında bulunanları altı günde yaratan, sonra arşa istivâ eden O'dur. O Rahmân'dır. Onu bir bilene sor. **60.** Onlara, "Rahmân'a secde edin" denildiğinde, "Rahmân da neymiş! Biz, senin istediğin şeye secde eder miyiz!" derler ve bu istek onların nefretini daha da arttırır. **61.** Gökte yıldız kümeleri oluşturan, yine orada bir ışık kaynağı ve aydınlatan bir ay yaratan güç mübarektir, cömerttir. **62.** Düşünüp ibret almak ve şükretmek isteyenler için gece ile gündüzü birbiri ardına getiren de O'dur.

Tefsiri

56-58. Yüce Allah, türlü varlıkları kendilerine put edinme dalâletine düşmekten kurtulup davet edildikleri İslâm'ın kurtarıcı ilkelerini benimseyen, inanç ve yaşayışını bu ilkeler çerçevesinde düzenleyen müminler için resulü Muhammed'i bir müjdeci; bâtıl inançlara ve kirli bir hayata kendilerini kaptırıp gidenler için de uyarıcı olarak göndermiştir; Peygamber'in biricik görevi budur, bundan başka bir gayesi yoktur. O, davetine karşılık kişisel bir amaç, bir çıkar beklemez ve beklememiştir; tek beklediği şey, 57. âyetin ifadesine göre insanların özgür kararlarıyla Allah yolunu seçip bu yolda yürümeleridir. Nitekim Mekkeli putperestlerin ileri gelenleri çeşitli vesilelerle, bu davasından vazgeçmesi karşılığında kendisine dilediği kadar servet vermek, başlarına lider yapmak, en güzel kadınlarla evlendirmek gibi cazip tekliflerde bulunmuşlar; fakat o, bu teklifleri kesinlikle reddetmiş; 52. âyette geçen "İnkârcılara boyun eğme, onlara karşı bütün gücünle mücadeleni sürdür" buyruğu uyarınca tebliğ ve irşad görevini kararlılıkla sürdürmüş; 58. âyetteki buyruk uyarınca daima Allah'a dayanıp güvenmiş, O'ndan aldığı güçle tek başına giriştiği bu mücadeleyi, başladığı gündeki kararlılık ve cesaretiyle ömrünün sonuna kadar sürdürmüş; en sonunda Allah ona, vaad ettiği (Fetih 110/1-2) zaferleri, fetihleri nasip etmiş; insanların kitleler halinde Allah'ın dinine girdiği günleri kendisine göstermiştir.

"Kullarının günahlarından haberdar olma konusunda O kendi kendine yeterlidir" cümlesi, Allah'ın, hiçbir bilgi vasıtasına ihtiyaç duymadan, diğer bütün varlık ve olaylar gibi insanların yapıp ettiklerinden de haberdar olduğunu, dolayısıyla insanların günahlarının da O'nun bilgisi dışında gerçekleşemeyeceğini ifade etmekte, böylece bu ifade insanlar için bir uyarı anlamı taşımaktadır.

59. İnsanların günahlarından Allah'ın mutlaka bilgisi olduğu hakkında kuşkusu olanlara, Allah'ın nelere kādir olduğu hususunda çok kısa bir hatırlatma yapılmakta, dolaylı olarak böyle bir kuşkunun saçma olduğuna işaret edilmektedir (Allah'ın evreni altı günde yaratması, arş ve arşa istivânın ne anlama geldiği hususunda bilgi için bk. A'râf 7/54. âyetin tefsiri).

"Onu bir bilene sor" şeklinde çevirdiğimiz âyetin son cümlesi oldukça kapalı bir ifade olup değişik şekillerde açıklanmıştır. Bir açıklamaya göre "O" zamiri Rahmân ismini gösterir; "bir bilen" ise yine Allah'tır. Buna göre Allah'ı yine O'nun âyetleriyle, varlığının ve kudretinin –bir bölümüne burada da değinilen– evrendeki kanıtlarıyla tanımaya çalışmalıyız. Diğer bir yoruma göre Allah'ın rahmân ismi, rahmet sıfatı konusunda veya burada sıralanan ilâhî kudretin eserleri hakkında bilgi edinmek için bu konularda bilgi sahibi olan Ehl-i kitap gibi bazı kesimlere başvurulabilir (bu ve daha başka açıklamalar için bk. Zemahşerî, III, 102).

60. Her ne kadar Zemahşerî, Mekke Arapları'nın Rahmân ismi konusunda bilgilerinin olmayabileceğini söylüyorsa da (III, 102), aslında Mekkeliler'in rahmân ismini Allah anlamında kullandıkları bilinmektedir. Nitekim birçok Câhiliye şairinin şiirlerinde bu isme rastlanır (bk. Taberî, I, 131-132). Ya'kūbî'nin de kaydettiği bir telbiyede yer alan, "Emrine boyun eğdik Allahım, boyun eğdik; sen Rahmân'sın!" anlamındaki ifade de bunu göstermektedir (bilgi için bk. Mustafa Çağrıcı, "Arap [İslâm'dan Önce Araplar'da Din]", *DİA*, III, 316-317). Bu bilgiler dikkate alındığında kendilerine, "Rahmâna secde edin" denildiğinde müşriklerin, "Rahmân da neymiş!" demelerinin gerçek sebebi, Allah'ın Rahmân ismini bilmemeleri değil, İslâm karşısındaki bilinen inatçı ve isyankâr tavırları olmalıdır. Nitekim âyetin devamında onların nefret duygularına işaret edilmesi de bunu göstermektedir.

61-62. "Yıldız kümeleri" diye çevirdiğimiz *bürûc* kelimesi, her ne kadar klasik tefsirlerde genellikle eski Grek astronomi-astrolojisinden gelen bilgiler ışığında yorumlanmışsa da (meselâ bk. Râzî, XXIV, 106; Kurtubî, X, 14; Şevkânî, III, 142; IV, 99), Kur'an'ın bu kavramını, modern astronominin verileri ışığında "yıldız kümeleri" veya "galaksiler" olarak anlamak gerekir. Eski tefsirlerde bürûc, "büyük yıldızlar" olarak da açıklanmıştır (bilgi için bk. Hicr 15/16. âyetin tefsiri).

"Işık kaynağı" diye çevirdiğimiz *sirâc* kelimesi sözlükte "kandil, lamba" anlamına gelir; burada ise güneşi ifade etmek üzere kullanılmıştır. Yûnus sûresinde (10/5) güneş ziya (aydınlatıcı, ışık) kavramıyla nitelendirilmiştir. Buna göre Kur'an güneşin, gerek dünyamız gerekse güneş sistemindeki diğer gezegenler için bir ışık kaynağı olduğuna işaret etmektedir.

63 – 77

وَعِبَادُ الرَّحْمٰنِ الَّذٖينَ يَمْشُونَ عَلَى الْاَرْضِ هَوْنًا وَاِذَا خَاطَبَهُمُ
الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ﴿٦٣﴾ وَالَّذٖينَ يَبٖيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا ﴿٦٤﴾
وَالَّذٖينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ اِنَّ عَذَابَهَا
كَانَ غَرَامًا ﴿٦٥﴾ اِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾ وَالَّذٖينَ اِذَا
اَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذٰلِكَ قَوَامًا ﴿٦٨﴾ وَالَّذٖينَ
لَا يَدْعُونَ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتٖي حَرَّمَ اللّٰهُ
اِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذٰلِكَ يَلْقَ اَثَامًا ﴿٦٨﴾ يُضَاعَفْ لَهُ
الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَيَخْلُدْ فٖيهٖ مُهَانًا ﴿٦٩﴾ اِلَّا مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ
وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَاُو۬لٰٓئِكَ يُبَدِّلُ اللّٰهُ سَيِّـَٔاتِهِمْ حَسَنَاتٍ
وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَحٖيمًا ﴿٧٠﴾ وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَاِنَّهُ يَتُوبُ
اِلَى اللّٰهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾ وَالَّذٖينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَاِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا
كِرَامًا ﴿٧٢﴾ وَالَّذٖينَ اِذَا ذُكِّرُوا بِاٰيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا
وَعُمْيَانًا ﴿٧٣﴾ وَالَّذٖينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ اَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا

قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٤﴾ أُولَٰئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا
وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا تَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴿٧٥﴾ خَالِدِينَ فِيهَا حَسُنَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾
قُلْ مَا يَعْبَؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا ﴿٧٧﴾

Meâli

63. Rahmân'ın has kulları yeryüzünde vakarla yürüyen, cahiller onlara laf attığı zaman, "selâm" deyip geçen kullardır. **64.** Gecelerini rablerine secde ederek, huzurunda durarak geçirirler. **65.** "Ey rabbimiz, derler, bizi cehennem azabından uzak tut; çünkü onun azabı tükenmeyen bir acıdır. **66.** O cehennem ne kötü bir yerleşme ve kalma yeridir!" **67.** Yine o iyi kullar, harcama yaptıkları zaman ne saçıp savururlar ne de cimrilik ederler; harcamaları bu ikisi arasında mâkul bir dengeye göre olur. **68.** Onlar, Allah ile birlikte başka bir tanrıya tapmazlar; haksız yere, Allah'ın dokunulmaz kıldığı insan hayatına kıymazlar, zina etmezler. Zira (bilirler ki) bunları işleyen kimse günahını yüklenecek. **69.** Kıyamet gününde ona azabı kat kat verilecek ve alçaltılmış olarak o azap içinde ebedî kalacaktır. **70.** Ancak tövbe edip inanarak erdemli işler yapanın durumu başkadır; Allah böylelerinin kötü hallerini iyiye çevirecektir. Allah çok bağışlayıcı, çok merhametlidir. **71.** Evet, kim tövbe edip erdemli davranırsa bu durumda gerektiği şekilde Allah'a yönelmiş olur. **72.** Yine anılan o iyi kullar, asılsız şeylere şahitlik etmezler; boş ve mânasız davranışlarla karşılaştıklarında onurluca çekip giderler. **73.** Kendilerine rablerinin âyetleri hatırlatıldığında o âyetler karşısında körler ve sağırlar gibi bilinçsizce davranmazlar. **74.** Onlar, "Ey rabbimiz, derler, bize mutluluk getirecek eşler ve çocuklar bahşet; bizi muttakilere önder yap!" **75.** İşte bunlar, zorluklara katlanmalarının karşılığı olarak cennet konağıyla ödüllendirilecek, orada sağlık ve esenlik dilekleriyle karşılanacaklar. **76.** Orada sonsuzca yaşayacaklar. Ne güzel bir yerleşme ve kalma yeri! **77.** De ki (o

inkârcılara): "Kulluğunuz ve niyazınız olmasa Allah size ne diye değer versin! Siz (O'nun dinini) asılsız saydınız; onun için artık bu, yakanızı bırakmayacak!"

Tefsiri

63-66. Buraya kadar geçen âyetlerde inkârcıların çeşitli bâtıl inançları; yanlış, haksız ve zararlı davranışları zikredilerek eleştirildikten sonra sûrenin neticesi mahiyetindeki bu son âyetler grubunda da Allah'ın sevdiği kulların üstün nitelikleri özetlenerek bir tür karşılaştırma yapılmaktadır. Burada nitelikleri sıralanan "kullar", belirtilen iyi özellikleri dolayısıyla Allah'ın rahmet ve sevgisini kazandıkları için O'nun rahmân ismine izâfe edilerek anılmışlardır. Bu sebeple "ibâdü'r-rahmân" tamlamasını "rahmânın has kulları" şeklinde vermeyi uygun bulduk.

"Ağır başlılık" şeklinde çevirdiğimiz 63. âyetteki *hevn* kelimesi, tefsirlerde genellikle "sekînet, vakar, rıfk (yumuşaklık), tevazu" ve bu anlamların hepsini içeren *hilm* kavramıyla açıklanmış; bunun, Kur'an'ın sık sık atıfta bulunduğu, Câhiliye Arabı'nın temel karakteri olan "kibirli, gururlu, zorba" anlamındaki müstekbir kelimesinin zıddı olduğu belirtilmiştir (meselâ bk. Taberî, XIX, 33; Zemahşerî, III, 103). Âyette müminlerin, kendilerine sözlü sataşmada bulunanlara, "selâm" diyerek, yani esenlik dileğiyle karşılık verdikleri bildirilmekte; bu suretle bir bakıma putperest Araplar'ın ortak zihniyetini ifade eden *Câhiliye* ile müminlerin ortak zihniyetini ifade eden *İslâm*'ın karşıt kavramlar olduğu ima edilmektedir. Buna göre sözlü sataşmalarla sergilenen alaycı ve küçümseyici tavırlar, Câhiliye zihniyetinin kendini beğenmişlik, küstahlık, hoyratlık, saldırganlık gibi tutumlardan oluşan barbarlık ahlâkını; müslümanların bu sataşmalara selâmla karşılık vermeleri de onların barışçı ilkelere dayalı uygarlık ahlâkını göstermektedir. Nitekim bazı çağdaş araştırmacılar, câhiliye terimini kısaca "barbarlık", İslâm terimini de (hilm kavramıyla bağlantılı olarak) "uygarlık" şeklinde açıklamaktadırlar (ayrıntılı bilgi için bk. Izutsu, *Kur'an'da Allah ve İnsan*, s. 187-207; a.mlf., *Kur'an'da Dinî ve Ahlâkî Kavramlar*, s. 53-62; Mustafa Çağrıcı, "Cehâlet", *DİA*, VII, 218-219). 64-66. âyetlerin işaretine göre, belirtilen uygarlık ahlâkının temelinde öncelikle müslümanların, huzu-

runda durup ibadet ettikleri, secdeye kapandıkları Allah'a olan inanç ve saygılarıyla âhiret kaygıları bulunmaktadır.

67. Gerek bu âyette gerekse bundan sonraki âyetlerde "Rahmân'ın has kulları"nın yani müslümanların ne gibi kötülüklerden uzak durdukları anlatılırken dolaylı olarak "Ama ey inkârcılar, siz bunların hepsini yapıyorsunuz" şeklinde örtülü bir eleştiri de getirilmektedir.

Tefsirlerde çoğunlukla *israf*, nicelikteki aşırılıktan ziyade nitelikteki aşırılık, yani "Allah'ın rızâsına uygun olmayan, O'na isyan sayılan yollara, sağduyunun ve kamu vicdanının uygun bulmadığı şekillerde harcamada bulunmak"; *cimrilik* ise "imkânları elverdiği halde Allah rızâsına uygun olan yerlere harcama yapmaktan kaçınmak" şeklinde açıklanmıştır. "Mâkul bir denge" diye çevirdiğimiz *kavâm* kelimesi de "israftan ve cimrilikten uzak olarak gereken yerlere gerektiği kadar harcamada bulunmak" demektir.

68. Her türlü iyilik, Allah'ın birliğini kabul edip yalnız O'na kulluk ederek, O'nun hoşnutluğunu gözeterek, herhangi bir çıkar peşinde olmadan, bir ibadet anlayışı ve özverisiyle yapıldığı takdirde Allah katında değer kazanacağı için âyette tevhid inancına vurgu yapılmakta; özellikle bu inançla insan hayatına saygı ve zinadan sakınma yani iffet ve namus duygusu arasında ilişki kurulmakla da imanın ahlâk üzerinde etkili olduğu, imanla ahlâk arasında kesin bir ilişki bulunduğu ima edilmektedir. Râzî'ye göre âyette insan hayatına saygılı olmanın aslî bir görev, bir ilke; haklı sebeplerle savaşma, nefsi müdafaa gibi haklı durumlarda adam öldürmenin ise istisnaî haller olduğuna işaret edilmiştir (XXIV, 111).

69. İlgili âyet ve hadislerde iyiliğin karşılığının kat kat fazlasıyla verileceği, fakat kötülüğün cezasının katlanmayacağı bildirilmektedir (Nisâ 4/40; En'âm 6/160; Şûrâ 42/40; *Müsned*, I, 227; Buhârî, "Tevhîd", 35; Müslim, "Îmân", 203-209). Şu halde –Zemahşerî (III, 105), Râzî (XXIV, 111) gibi bazı müfessirlerin de dedikleri gibi– âyette, belirtilen günahları işleyenlere bunun azabının "kat kat" verileceği bildirilmekle, bir günahın cezasının katlanarak verileceği değil; şirk, katil, zina gibi suçların cezalarının birbirine ekleneceği açıklanmaktadır.

70-71. *Tövbe* (tevbe), kulun bir vicdan muhasebesi neticesinde duyduğu pişmanlığın ardından inkâr ve isyandan, her türlü kötülükten gönüllü bir vazgeçişi ve ona bir daha dönmeme kararlılığını ifade eder. Kur'an birçok âyette, bu şekildeki bir dönüşü son derece değerli bulur; –işlenen kötülükten dolayı pişmanlık duyup sağlam bir iradeyle vazgeçmeye karar verilmesi, ilgili kötülüğün tamamen terkedilmesi ve ona bir daha asla dönülmemesi şartıyla– inkâr, şirk gibi en büyük günahlar da dahil olmak üzere bütün bâtıl inanç, düşünce, kötü duygu ve davranışlar için yapılan tövbelerin makbul ve bunun, tövbe yapanın o günahtan dolayı günahlarını affettirmeye yeterli olduğunu bildirir. Burada da ifade buyurulduğu üzere, inkârdan dönüş iman etmekle, kötü amellerden dönüş ise bunların yerine iyi ve erdemli işler yapmakla olur. Ancak bütün bunlar psikolojik bir motife dayanması halinde mümkün olduğu için Hz. Peygamber, "Tövbe, günahtan dolayı pişmanlık duyup af dilemektir" buyurmuştur (*Müsned*, VI, 264; İbn Mâce, "Zühd", 30). 70. âyette Allah Teâlâ'nın, bu şekilde tövbe eden birinin günahlarını (seyyiât) iyiliğe (hasenât) dönüştüreceği ifade buyurulmuştur. Tefsirlerde âyetin bu son ifadesi genellikle üç şekilde yorumlanmıştır: **a)** Allah, onların tövbe etmezden önce işledikleri kötülüklerden doğan günahlarını sevaba çevirir ve kıyamet gününde bu kötülüklere iyilikmiş gibi karşılık verir (meselâ bk. Taberî, XIX, 47-48). Bu yoruma göre tövbe sayesinde günah, sadece affedilmekle kalmıyor, aynı zamanda sevaba dönüşmüş oluyor. Bu yorum aşırı bulunarak âyete bizim tercih ettiğimiz şu anlam da verilmektedir: **b)** Allah, onların tövbe etmezden önceki kötü hallerini tövbe ettiklerinde iyi hallere çevirir ve onlar bundan böyle inkâr yerine iman ederler, isyan ve günah yerine itaat ve takvâya yönelirler; tövbe etmezden önce kötü insan iken tövbe sayesinde Allah'ın da yardımıyla iyi insan, iyi mümin olurlar (Zemahşerî, III, 105; Râzî, XXIV, 112). **c)** Şevkânî, bazı sahâbîlerin ve daha başka âlimlerin, âyetin bu cümlesi hakkındaki görüşlerini şu şekilde özetler: Buradaki "değiştirme ve çevirme" (tebdîl), sadece "affetme" anlamına gelir. Yani Allah onların söz konusu günahlarını affedecektir, yoksa onları iyiliklere çevirmeyecektir (IV, 103). Bununla beraber son iki yorum arasında bir fark görülmemektedir. Affedilenlerin cezalarının kaldırılması, âkıbetlerinin kötüden iyiye çevrilmesidir.

72. "Asılsız şeylere şahitlik etmezler" ifadesi, çoğunlukla "yalancı şahitlik yapmazlar" şeklinde açıklanmıştır. *Yalancı şahitlik*, İslâm'ın büyük günahlardan biri saydığı ve kesinlikle yasakladığı fenalıklardan biridir. Nitekim Hz. Peygamber yanındakilere, "Büyük günahların da en büyüğü olan günahların ne olduğunu size söyleyeyim mi?" diye sormuş; "Buyurun yâ Resûlellah" demeleri üzerine bunları, "Allah'a ortak koşmak, ana babaya âsi olmak ve yalancı şahitlik yapmak" şeklinde sıralamış; özellikle sonuncusunu birkaç defa tekrar ederek bu hususta yanındakileri uyarmıştır (Buhârî, "Şehâdât", 10; Müslim, "Îmân", 143).

Âyetin bu kısmı, "O iyi kullar, asılsız şeylerin konuşulduğu bir yerde, yalancıların ve günahkârların meclislerinde durmazlar, bu tür kötülüklerin, tertiplerin içinde yer almazlar" şeklinde de açıklanmıştır (Zemahşerî, III, 105; İbn Kesîr, VI, 140). Esasen bu yorum yalancı şahitliği de içermektedir; ayrıca âyetin devamı da bu yorumu destekler mahiyettedir. Bu sebeple meâlinde ilgili cümleyi, "Asılsız şeylere şahitlik etmezler" şeklinde çevirmeyi uygun bulduk.

73. Zemahşerî bu âyeti açıklarken, Allah'ın âyetleri okunduğu sırada insanların iki türlü tavır sergilediklerini belirtir: Bir grup vardır ki bunlar, Allah'ın âyetleri kendilerine okunduğunda, hatırlatıldığında canla başla ona yönelirler; kulaklarını, gözlerini ve gönüllerini o âyetlere açarlar; bir kesim daha vardır ki, onlar da okunanı ve okuyanı dinliyor gibi görünseler de dinlemekten uzaktırlar (III, 105). Kur'an, insanların din ve dünya hayatları, bireysel ve toplumsal davranışları için bir hidayet rehberidir; insanın inanç, duygu, düşünce ve eylem dünyasını doğru, erdemli ve insanca bir yapıya kavuşturmasını sağlayan, ruhunu ve hayatını aydınlatan, zenginleştiren ilkeler, değerler sistemidir. Bu da öncelikle Kur'an'dan yararlanma niyetine, azim ve iradesine, bu husustaki içtenliğe; ikinci olarak da onun doğru okunması, doğru anlaşılması için zorunlu olan bilgi donanımına, kültürel birikime sahip olmayı gerektirir. Bunlardan ilki Kur'an'dan yararlanmanın ahlâkî şartı, ikincisi de zihnî şartıdır. Bu şartlardan ikisini de taşımayanların Kur'an'ı okuyup dinlemeleri âyette körlerin ve sağırların durumuna benzetilmiştir.

74-76. Müfessirler, "Bize mutluluk getirecek eşler ve çocuklar bahşet" duasındaki mutluluğun fiziksel güzelliklerle ilgisi bulunmadığını, burada inancı ve yaşayışıyla iyi ve erdemli eşlerin ve çocukların kastedildiğini önemle belirtirler. Bu isteklerin âhirete yönelik olduğunu ileri sürenler bulunmuşsa da bu görüş isabetli görülmemektedir.

Sûrenin buraya kadar açıklanan son bölümünde "Rahmân'ın has kulları"nın bazı güzel nitelikleri sıralanmıştır. Kuşkusuz Kur'an'ın insana ve insanlığa kazandırmak istediği güzellikler bunlardan ibaret değildir. 74. âyetin, "Bizi sana saygı ve itaatte kararlı olanlara öncü yap" şeklinde çevirdiğimiz son cümlesi, *takvâ* kavramı kapsamında, burada zikredilen ve zikredilmeyen bütün güzellikler için geçerli bir dileği içermektedir. Müminin hedefi, öncelikle ruh dünyasını Allah'ın iradesine uygun inançlarla, doğru düşünceler ve güzel duygularla, ahlâkî erdemlerle donatmaktır. Bu şekilde iç dünyasını zenginleştiren insan, eylemlerini de Allah'a saygı ve O'nun huzurunda bulunduğu bilinci ve sorumluluğu içinde gerçekleştirme çabası içinde olur. Asıl dindarlık da budur; bunun dışındaki dindarlık gösterileri ise nifaktır, riyâdır veya boş slogandır. İşte belirtilen anlamdaki gerçek dindarlığın Kur'an'daki adı takvâdır. Buna göre âyet, her müminin önüne takvâda, yani gerçek anlamdaki dindarlıkta en ileride, önde ve örnek olma şeklinde yüksek bir hedef koymaktadır.

77. Sûrenin son cümlesi, özel olarak Allah'ı bırakıp elleriyle yaptıkları düzmece tanrılara tapanlara; genelde ise yukarıda belirtilen gerçek dindarlıktan uzak, nefsânî tutkularını veya çeşitli fâni varlıkları, nesneleri, makam ve mevkileri Allah'a kul olmanın üstünde tutanlara, Allah'ı bırakıp onlara kul olanlara yönelik veciz bir uyarıdır. Buna göre insanın değeri, yalnız Allah'a kul olup O'nun dışındaki şeyler karşısında özgürleşmektedir. İnsan için en büyük suç ise –ister sözleriyle olsun, ister eylemleriyle olsun– ona kendi benliğini, gerçek insanlığını ve gerçek insanlık değerini, izzetini, onurunu kazandıracak temel kaynak olan Allah'ın dinini asılsız saymasıdır; insanoğlu yoldan çıkmışlığını sürdürdükçe dünya ve âhirette türlü şekillerde cezalandırılmaktan yakasını kurtaramayacaktır; sûrenin son uyarısı budur.

26 (47)

Şuarâ Sûresi

Mekke, 227

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada yirmi altıncı, iniş sırasına göre kırk yedinci sûredir. Vâkıa sûresinden sonra, Neml sûresinden önce Mekke'de inmiştir. 197. âyeti ile son dört âyetinin (224-227) Medine döneminde indiğine dair rivayetler de vardır (Süyûtî, *el-İtkān*, I, 12; İbn Âşûr, XIX, 89-90).

Adı

Adını 224. âyette geçen ve "şairler" anlamına gelen şuʿarâ kelimesinden almaktadır. Ayrıca ilk âyetinden dolayı Tâ-sîn-mîm, kitap sahibi birçok peygamberin kıssasını içerdiği için Câmia sûresi diye de anılmıştır (İbn Kesîr, VI, 144; İbn Âşûr, XIX, 89).

Konusu

Ağırlıklı olarak Allah'ın birliği, peygamberlik, vahiy ve âhiret inancı gibi konular ele alınmaktadır. Ayrıca Kur'an-ı Kerîm'den, onun kaynağından, şanının yüceliğinden ve müşriklerin Kur'an karşısındaki tutumundan bahsedilmekte, örnek ve ibret alınması için bazı peygamberlerin kıssaları ve tebliğlerinden kesitler verilmektedir. Bu kıssalarda tarih sürecinde insan karakterinin değişmediğine, bu sebeple insanda gerçeği inkâr etme eğiliminin her dönemde görülebileceğine, insanoğlunun zenginlik, iktidar, nüfuz ve şöhret düşkünlüğüne, kitlesel kültür ve ideolojilere körü körüne bağlılığına dikkat çekilmektedir. Kur'an'ın bir şair tarafından meydana getirildiği iddiaları çürütülmekte; gerçeği kabul

etmeyen dönemin şairleri yerilmekte, ancak mümin ve makbul şairlerin de bulunduğu ifade edilmektedir.

1 – 9

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

طٰسٓمٓ ﴿١﴾ تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ الْمُب۪ينِ ﴿٢﴾ لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ
اَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِن۪ينَ ﴿٣﴾ اِنْ نَشَأْ نُنَزِّلْ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَٓاءِ اٰيَةً
فَظَلَّتْ اَعْنَاقُهُمْ لَهَا خَاضِع۪ينَ ﴿٤﴾ وَمَا يَأْت۪يهِمْ مِنْ ذِكْرٍ مِنَ الرَّحْمٰنِ
مُحْدَثٍ اِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِض۪ينَ ﴿٥﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا فَسَيَأْت۪يهِمْ
اَنْبٰٓؤُا مَا كَانُوا بِه۪ يَسْتَهْزِؤُ۫نَ ﴿٦﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اِلَى الْاَرْضِ كَمْ اَنْبَتْنَا ف۪يهَا مِنْ
كُلِّ زَوْجٍ كَر۪يمٍ ﴿٧﴾ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَةًۜ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُؤْمِن۪ينَ ﴿٨﴾
وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُ ﴿٩﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Tâ-sîn-mîm. **2.** Bunlar, apaçık kitabın âyetleridir. **3.** İman etmiyorlar diye neredeyse kendini helâk edeceksin! **4.** Biz istesek onlara gökten bir mûcize indiririz de derhal ona boyun eğerler. **5.** Ne zaman Rahmân'dan kendilerine yeni bir uyarı gelse mutlaka bundan yüz çevirmektedirler. **6.** Hep yalanladılar, fakat alay edip durdukları şeylere ait bilgi yakında onlara gelecektir! **7.** Peki o inkârcılar yeryüzüne hiç bakmazlar mı? Orada

her türden nice değerli bitkiler çıkarmışızdır. **8.** Şüphesiz bunlarda alınacak büyük bir ders vardır; ama çoğu iman etmezler. **9.** Şüphesiz rabbin, işte O, mutlak güçlüdür, engin merhamet sahibidir.

Tefsiri

1-2. Bazı sûrelerin başında bulunan bu tür harflere "hurûf-ı mukattaa" adı verilmektedir (bilgi için bk. Bakara 2/1).

Sûre başlarındaki hurûf-ı mukattaadan sonra genellikle kitaptan, âyetlerden veya vahiyden söz edilmektedir. Nitekim burada da aynı üslûp kullanılmıştır. "Apaçık kitap" ifadesinden kastedilenin hangi kitap olduğu konusunda farklı görüşler olmakla birlikte müfessirlerin çoğunluğu bunun Kur'an olduğu kanaatindedir (Râzî, XXIV, 118; Şevkânî, IV, 91; İbn Âşûr, XIX, 92; bu konuda bilgi için ayrıca bk. Ra'd 13/1; Hicr 15/1). "Apaçık" diye tercüme ettiğimiz *mübîn* kelimesi "açıklayıcı" anlamına da gelmektedir. Buna göre Kur'an âyetleri gelişigüzel söylenmiş sözler değil; anlamı açık, doğruluğunda şüphe olmayan ve gerçekleri açıklayan ilâhî kitabın âyetleridir. Bu sebeple ona şanına yakışır bir şekilde saygı gösterilmesi ve emirlerinin yerine getirilmesi gerekir.

3-4. Bu âyetlerde müşriklerin Kur'an'a inanmamalarından ve ona karşı gösterdikleri düşmanca tavırdan dolayı üzülen Hz. Peygamber ve müminler teselli edilmektedir (krş. Kehf 18/6; Fâtır 35/8). Çünkü Peygamber'in görevi onları zorla iman ettirmek değil, Kur'an'ı tebliğ edip doğru yolu göstermektir (Nahl 16/82). 4. âyette ifade edildiği üzere Allah Teâlâ isteseydi inkârcıları iman ettirecek bir mûcize ve bir felâket göndererek onların boyun eğmelerini sağlardı. Ancak böyle bir zorlama imtihan hikmetine aykırıdır. Allah dünyayı, hayatı ve ölümü imtihan için yaratmıştır. İnsanın bu imtihanı kazanması serbest ve özgür iradesiyle Allah'a inanmasına ve itaat etmesine bağlıdır.

5-9. 6. âyet, inkârcıların şimdi yalan saydıkları gerçeklerle bir gün karşı karşıya kalacaklarını haber vererek onları tehdit etmektedir. Halbuki akıllarını kullansalar inkâr ettikleri şeylerin gerçek olduğunu onlara gösterecek nice deliller vardır. Hayata elverişli kılınmış olan yerküre ve onda

her türden bitkilerin, canlıların üremesi Allah'ın varlığını ve kudretini gösteren apaçık deliller değil midir? Şüphe yok ki toprağı, suyu, havası ve iklimi aynı olan bir arazi üzerinde bitki türlerinin yaratılmasında; tadı, rengi ve şekli ayrı olan meyve ve ürünlerin meydana gelmesinde üstün bir iradenin, sonsuz bir bilgi, hikmet ve kudretin mevcudiyetini gösteren deliller vardır. Bununla birlikte insanların çoğu inanmaz. Oysa 9. âyette ifade buyurulduğu gibi Allah'ın gücü de rahmeti de sonsuzdur; inkârlarından dolayı onları cezalandırma gücüne sahip olduğu gibi, tövbe edip iman eden ve iyi işler yapanları bağışlayacak merhamete de sahiptir.

10 – 51

وَاِذْ نَادٰى رَبُّكَ مُوسٰٓى اَنِ ائْتِ الْقَوْمَ الظَّالِم۪ينَۙ ﴿١٠﴾ قَوْمَ فِرْعَوْنَۜ
اَلَا يَتَّقُونَ ﴿١١﴾ قَالَ رَبِّ اِنّ۪ٓي اَخَافُ اَنْ يُكَذِّبُونِۜ ﴿١٢﴾ وَيَض۪يقُ
صَدْر۪ي وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَان۪ي فَاَرْسِلْ اِلٰى هٰرُونَ ﴿١٣﴾ وَلَهُمْ عَلَيَّ
ذَنْبٌ فَاَخَافُ اَنْ يَقْتُلُونِۚ ﴿١٤﴾ قَالَ كَلَّاۚ فَاذْهَبَا بِاٰيَاتِنَٓا اِنَّا
مَعَكُمْ مُسْتَمِعُونَ ﴿١٥﴾ فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَٓا اِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَم۪ينَۙ ﴿١٦﴾
اَنْ اَرْسِلْ مَعَنَا بَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪يلَۜ ﴿١٧﴾ قَالَ اَلَمْ نُرَبِّكَ ف۪ينَا وَل۪يداً وَلَبِثْتَ
ف۪ينَا مِنْ عُمُرِكَ سِن۪ينَۙ ﴿١٨﴾ وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ الَّت۪ي فَعَلْتَ وَاَنْتَ مِنَ
الْكَافِر۪ينَ ﴿١٩﴾ قَالَ فَعَلْتُهَٓا اِذاً وَاَنَا مِنَ الضَّٓالّ۪ينَۜ ﴿٢٠﴾ فَفَرَرْتُ
مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ ل۪ي رَبّ۪ي حُكْماً وَجَعَلَن۪ي مِنَ الْمُرْسَل۪ينَ ﴿٢١﴾

وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ اَنْ عَبَّدْتَ بَنٖٓي اِسْرَٓائٖيلَ ﴿٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ
الْعَالَمٖينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَبُّ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَاۜ اِنْ كُنْتُمْ مُوقِنٖينَ ﴿٢٤﴾
قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُٓ اَلَا تَسْتَمِعُونَ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ اٰبَٓائِكُمُ الْاَوَّلٖينَ ﴿٢٦﴾
قَالَ اِنَّ رَسُولَكُمُ الَّذٖٓي اُرْسِلَ اِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾ قَالَ رَبُّ
الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَاۜ اِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَ لَئِنِ
اتَّخَذْتَ اِلٰهًا غَيْرٖي لَاَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونٖينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ اَوَلَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ
مُبٖينٍ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَاْتِ بِهٖٓ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقٖينَ ﴿٣١﴾ فَاَلْقٰى عَصَاهُ
فَاِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُبٖينٌ ﴿٣٢﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَاِذَا هِيَ بَيْضَٓاءُ لِلنَّاظِرٖينَ ﴿٣٣﴾
قَالَ لِلْمَلَاِ حَوْلَهُٓ اِنَّ هٰذَا لَسَاحِرٌ عَلٖيمٌۙ ﴿٣٤﴾ يُرٖيدُ اَنْ يُخْرِجَكُمْ
مِنْ اَرْضِكُمْ بِسِحْرِهٖۗ فَمَاذَا تَاْمُرُونَ ﴿٣٥﴾ قَالُٓوا اَرْجِهْ وَاَخَاهُ وَابْعَثْ
فِي الْمَدَٓائِنِ حَاشِرٖينَۙ ﴿٣٦﴾ يَاْتُوكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلٖيمٍ ﴿٣٧﴾ فَجُمِعَ السَّحَرَةُ
لِمٖيقَاتِ يَوْمٍ مَعْلُومٍۙ ﴿٣٨﴾ وَقٖيلَ لِلنَّاسِ هَلْ اَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَۙ ﴿٣٩﴾
لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ السَّحَرَةَ اِنْ كَانُوا هُمُ الْغَالِبٖينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا جَٓاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا

لِفِرْعَوْنَ اَئِنَّ لَنَا لَاَجْرًا اِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِب۪ينَ ﴿٤١﴾ قَالَ نَعَمْ وَاِنَّكُمْ اِذًا
لَمِنَ الْمُقَرَّب۪ينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ لَهُمْ مُوسٰٓى اَلْقُوا مَٓا اَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٤٣﴾ فَاَلْقَوْا
حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ اِنَّا لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾ فَاَلْقٰى
مُوسٰى عَصَاهُ فَاِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٤٥﴾ فَاُلْقِيَ السَّحَرَةُ سَاجِد۪ينَ ﴿٤٦﴾
قَالُٓوا اٰمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿٤٧﴾ رَبِّ مُوسٰى وَهٰرُونَ ﴿٤٨﴾ قَالَ اٰمَنْتُمْ
لَهُ قَبْلَ اَنْ اٰذَنَ لَكُمْ اِنَّهُ لَكَب۪يرُكُمُ الَّذ۪ي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ
تَعْلَمُونَ لَاُقَطِّعَنَّ اَيْدِيَكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ وَلَاُصَلِّبَنَّكُمْ
اَجْمَع۪ينَ ﴿٤٩﴾ قَالُوا لَا ضَيْرَ اِنَّٓا اِلٰى رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿٥٠﴾ اِنَّا نَطْمَعُ
اَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطَايَانَٓا اَنْ كُنَّٓا اَوَّلَ الْمُؤْمِن۪ينَ ﴿٥١﴾

Meâli

10-11. Hani rabbin Mûsâ'ya, şöyle seslenmişti: "O zalimler topluluğuna, Firavun'un kavmine git. Onlar hâlâ sakınmayacaklar mı?" **12.** Mûsâ, "Rabbim! Doğrusu beni yalancılıkla suçlamalarından korkuyorum; **13.** Göğsüm daralıyor, dilim dolaşıyor; onun için bu elçilik görevini Hârûn'a yükle. **14.** Ayrıca ben onlar nezdinde suçluyum; bu yüzden beni öldürmelerinden korkuyorum" dedi. **15.** Allah, "Hayır, asla böyle olmayacak!" buyurdu. "Haydi ikiniz de mûcizelerimizle gidin. Şüphesiz biz sizinle beraberiz, (her şeyi) işitmekteyiz." **16-17.** Firavun'a gidin ve deyin ki: "Gerçekten biz, İsrâiloğulları'nı

bizimle beraber göndermen için âlemlerin rabbinin elçisiyiz." **18.** (Makamına vardıklarında) Firavun (Mûsâ'ya) şöyle dedi: "Biz seni çocukken himayemize alıp büyütmedik mi? Hayatının nice yıllarını aramızda geçirmedin mi? **19.** Sonunda yapacağını yaptın. Sen nankörün birisin!" **20.** Mûsâ, "Ben, dedi, o işi, (sonunun ölüme varacağını) bilmeden yaptım. **21.** Sizden korkunca da hemen aranızdan kaçtım. Sonra rabbim bana doğru karar vermeyi öğretti ve beni peygamberlerden biri yaptı. **22.** O nimet diye başıma kaktığın şeye gelince o da İsrâiloğulları'nı kendine kul köle etmenden ibarettir." **23.** Firavun, "Âlemlerin rabbi de kimdir?" diye sordu. **24.** Mûsâ, "Eğer gerçeğe inanmaya yatkınlığınız varsa biliniz ki O, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunan her şeyin rabbidir" diye cevap verdi. **25.** Firavun yanında bulunanlara, "Ne dediğini işitmiyor musunuz!" dedi. **26.** Mûsâ, "O, sizin de rabbiniz, geçmişteki atalarınızın da rabbidir" dedi. **27.** Firavun, "Size gönderilen bu elçiniz mutlaka aklını yitirmiş" dedi. **28.** Mûsâ devamla şunu söyledi: "Şayet aklınızı kullanırsanız anlarsınız ki O, doğunun, batının ve bu ikisi arasında bulunanların rabbidir." **29.** Firavun, "Benden başkasını tanrı edinirsen, yemin ederim ki seni zindanlarda süründürürüm!" dedi. **30.** Mûsâ, "Sana apaçık bir şey getirmiş olsam da mı?" diye sordu. **31.** Firavun, "Doğru söyleyenlerden isen, haydi getir onu" diye karşılık verdi. **32.** Bunun üzerine Mûsâ asâsını atıverdi; bir de ne görsünler, asâ düpedüz bir yılan oluvermiş! **33.** Sonra elini çıkardı; o da bakanlara beyaz ışık saçan bir şey oluvermiş! **34.** Firavun, çevresindeki seçkinlere şöyle dedi: "Doğrusu bu, çok bilgili bir sihirbaz! **35.** Yaptığı sihirle sizi yurdunuzdan çıkarmak istiyor. Şimdi ne buyurursunuz?" **36.** Dediler ki: "Onu ve kardeşini bir süre alıkoy ve sihirbaz toplamak üzere şehirlere adamlar gönder; **37.** Bütün bilgili sihirbazları sana getirsinler." **38.** Böylece sihirbazlar belli bir günün ilân edilmiş vaktinde bir araya getirildi. **39.** Halka, "Siz de toplantıya gelmiyor musunuz?" denildi. **40.** "Sihirbazlar üstün gelirlerse –ki ümidimiz budur– herhalde onların yolundan gideriz." **41.** Sihirbazlar geldiklerinde Firavun'a, "Biz üstün gelirsek herhalde bize bir ödül vardır?" dediler. **42.** Firavun, "Evet", dedi; "O takdirde gerçekten has adamlarımdan olacaksınız." **43.** Mûsâ sihirbazlara,

"Ne atacaksanız atın!" dedi. **44.** Bunun üzerine iplerini, değneklerini yere attılar ve dediler ki: "Firavun'un üstün gücü adına, elbette üstün gelen biz olacağız." **45.** Sonra Mûsâ da değneğini yere attı; bir de ne görsünler, onların uydurduklarını yutuveriyor! **46.** Sihirbazlar derhal secdeye kapandılar. **47-48.** "Âlemlerin rabbine, Mûsâ ve Hârûn'un rabbine iman ettik" dediler. **49.** Firavun dedi ki: "Ben size izin vermeden ona iman ediyorsunuz, öyle mi? Anlaşılan o, size sihri öğreten üstadınızmış! Ama şimdi göreceksiniz! Andolsun, ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama kestireceğim, hepinizi astıracağım!" **50.** "Zararı yok, dediler, nasıl olsa biz rabbimize dönüyoruz. **51.** İlk iman edenler olduğumuz için rabbimizin hatalarımızı bağışlayacağını umuyoruz."

Tefsiri

10-11. Bulunduğu ortam ve dini tebliğle görevli olduğu muhatapları bakımından Hz. Mûsâ'nın durumu bir yönüyle Hz. Muhammed'in durumundan daha çetindi. Mûsâ aleyhisselâm köle gibi muamele gören bir kavme mensup olduğu halde bölgenin güçlü hükümdarı Firavun ve kavmini dine davetle görevlendirilmişti. Hz. Peygamber ise sosyal statü bakımından muhataplarıyla aynı seviyede bulunuyordu. Öte yandan Mekkeli müşrikler Arap yarımadasının hatırı sayılır kabilesi olmakla birlikte Firavun ve adamları kadar güçlü değillerdi. Bu âyetler, o zor şartlarda Hz. Mûsâ nasıl başarılı olduysa Hz. Peygamber'in de öyle başarılı olacağına işaret etmekte, müminlere ümit ve cesaret vermektedir.

Firavun İsrâiloğulları'nı köle gibi istihdam ediyor, onları ağır işlerde kullanıyordu. Nüfuslarının çoğaldığını görünce, kendi yönetimi için tehlike oluşturacakları endişesiyle yeni doğan erkek çocuklarını öldürtmeye başladı. İşte bu tutumları yanında Allah'ın varlığını ve birliğini de tanımamaları sebebiyle Allah onları "zalim kavim" olarak nitelendirmektedir.

12-14. Çoğu zaman insanlar peygamberleri yalancılıkla itham etmişlerdir. Hz. Mûsâ böyle bir durumla karşılaşmaktan endişe ettiği için moralinin bozulacağını, bunun da dilinin dolaşmasına sebep olacağını (krş. Tâhâ 20/27), dolayısıyla peygamberlik görevini yerine getirirken rahat konuşamayacağını Allah Teâlâ'ya arzetmiş; ya kendisine yardımcı olmak

veya tek başına Firavun'a elçi olarak gitmek üzere kardeşi Hârûn'un görevlendirilmesini niyaz etmiştir. Ayrıca İsrâiloğulları'ndan biriyle kavga eden bir Kıptî'yi öldürmüş olmasından dolayı kendisinin de öldürülmekten korkması böyle bir talepte bulunmasına sebep olmuştur (bu konuda bilgi için ayrıca bk. Kasas 28/15).

15-17. Yüce Allah, Firavun ve adamlarının Hz. Mûsâ'ya herhangi bir zarar veremeyeceklerini kendisine bildirerek tereddütlerini giderdikten sonra ondan kendisine dayanıp güvenmesini istemekte ve yardımlarıyla onların yanında olacağını bildirmektedir.

18-21. Vaktiyle Firavun'un, İsrâiloğulları'nın yeni doğan erkek çocuklarını öldürtmesi sebebiyle Mûsâ dünyaya geldiğinde annesi onu bir sandık içinde nehre bırakmıştı; çocuk Firavun'un hizmetçileri tarafından bulunmuş ve Firavun'un sarayında yetiştirilmişti. Bu arada Mûsâ, İsrâiloğulları'ndan biriyle kavga eden bir Kıptî'nin saldırılarını engelleme girişiminde bulunurken bir yumruk vurmuş, adam da ölmüştü; 18 ve 19. âyetlerde Firavun bu olaylara işaret ederek Mûsâ'yı nankörlükle itham etmektedir. Tefsirlerde Hz. Mûsâ'nın, öldürme kastı olmaksızın Kıptî'ye vurduğu ve bu olayın kastı aşan müessir fiil neticesinde meydana geldiği anlatılmaktadır (ayrıca bk. Kasas 28/16).

Bu olaydan sonra Hz. Mûsâ, Firavun ve kavminin kendisini öldürmek istediklerini haber alınca korkmuş ve Mısır'ı terkederek Akabe körfezinin kuzeyindeki Medyen'e gitmişti (krş. Kasas 28/20). Cenâb-ı Hak daha sonra ona ilim, hikmet ve peygamberlik görevi verdi, kardeşi Hârûn'la birlikte Firavun ve kavmine gönderdi.

22. Firavun'un, nimet diye Hz. Mûsâ'nın başına kaktığı ve nankörlükle itham ettiği şey, bebekliğinde nehre bırakılmış bulunca alıp yetiştirmesi, özellikle onu diğer erkek çocuklar gibi öldürtmemesi idi. Hz. Mûsâ, üstü kapalı olarak onun yaptığının esasen bir nimet değil, kendisinin İsrâiloğulları'nı köle gibi kullanmasının bir sonucu olduğunu ifade etmektedir. Zira eğer Firavun İsrâiloğulları'na baskı uygulamasa, özellikle erkek çocukları öldürtmeye kalkışmasaydı Mûsâ'nın annesi onu

nehre bırakmak durumunda kalmayacak, Mûsâ da Firavun'un eline düşmeyecekti.

23-28. Firavun'un alaycı tavırlarına rağmen Mûsâ'nın bütün ilâhî dinlerin en temel ilkesi olan tevhid akîdesini veciz ifadelerle ortaya koyduğu görülmektedir.

29-33. Eski Mısır inancında Firavun hem kral hem de tanrının oğlu ve dolayısıyla tanrı sayılıyordu. Bu sebeple, onun tanrılığını kabul etmemek veya tanrısallığına karşı meydan okumak mevcut dine karşı çıkmak anlamına geliyordu (Firavun hakkında bilgi için bk. A'râf 7/103); Allah tarafından seçilerek gönderilmiş bir peygamberin, Firavun'un tanrılığını kabul etmesi ise söz konusu olamazdı. Hz. Mûsâ'nın getirdiği deliller karşısında çaresiz kalan Firavun, kaba kuvvete başvurarak onu zindana atmakla tehdit etti. Bununla birlikte Mûsâ aleyhisselâm Firavun'un iman edeceği ümidiyle ona tatlı dille konuştu, Allah da mûcizeler gönderdi (32 ve 33. âyetlerde belirtilen mûcizeler hakkında bilgi için bk. A'râf 7/107-108; Tâhâ 22/22, 56-76).

34-40. Hz. Mûsâ'ya verilen mûcizeler karşısında şaşkına dönen Firavun, çevresindekilerin bundan etkilenmesini önlemek için Mûsâ'yı onlara becerikli, büyük bir sihirbaz olarak tanıtmaya çalıştı. Sihir yoluyla halkı tesir altına alıp yurtlarından çıkararak orada kendi hükümranlığını kurmak istediğini söyledi ve bunu önlemek için neler yapılabileceğine dair çevresindekilerin görüşlerine başvurdu. Onlar da ülkedeki bütün yetenekli sihirbazları toplayarak Mûsâ'ya karşı mücadele etmesini tavsiye ettiler. Bunun üzerine Firavun gereken emri verdi; ülkenin her tarafına görevliler gönderilerek sihirbazlar toplandı. Karşılaşma zamanı olarak da halkın bir araya toplandığı bayram günü kuşluk vakti tayin edildi (krş. Tâhâ 20/59). O dönemde Mısır'daki mevcut kültürde sihrin önemli yeri vardı; sihirbazlar bu kültürün rahipleri olarak saygın bir konuma sahipti. Dolayısıyla onların Hz. Mûsâ'ya galip gelmeleri, halkın gözünde bu konumlarını daha da pekiştirecekti. Bu sebeple devlet ileri gelenleri "Sihirbazlar üstün gelirlerse –ki ümidimiz budur– herhalde onların

yolundan gideriz" diyerek halka moral vermeye çalıştılar (41-51. âyetlerin açıklaması için bk. A'râf 7/113-126).

52 – 68

وَاَوْحَيْنَٓا اِلٰى مُوسٰٓى اَنْ اَسْرِ بِعِبَادٖٓي اِنَّكُمْ مُتَّبَعُونَ ﴿٥٢﴾ فَاَرْسَلَ فِرْعَوْنُ
فِي الْمَدَٓائِنِ حَاشِرٖينَۚ ﴿٥٣﴾ اِنَّ هٰٓؤُ۬لَٓاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلٖيلُونَۙ ﴿٥٤﴾ وَاِنَّهُمْ لَنَا
لَغَٓائِظُونَۙ ﴿٥٥﴾ وَاِنَّا لَجَمٖيعٌ حَاذِرُونَۜ ﴿٥٦﴾ فَاَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتٍ
وَعُيُونٍۙ ﴿٥٧﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرٖيمٍۙ ﴿٥٨﴾ كَذٰلِكَۜ وَاَوْرَثْنَاهَا بَنٖٓي
اِسْرَٓائٖيلَ ﴿٥٩﴾ فَاَتْبَعُوهُمْ مُشْرِقٖينَ ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا تَرَٓاءَ الْجَمْعَانِ قَالَ اَصْحَابُ
مُوسٰٓى اِنَّا لَمُدْرَكُونَۚ ﴿٦١﴾ قَالَ كَلَّاۚ اِنَّ مَعِيَ رَبّٖي سَيَهْدٖينِ ﴿٦٢﴾ فَاَوْحَيْنَٓا
اِلٰى مُوسٰٓى اَنِ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَۜ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ
الْعَظٖيمِۚ ﴿٦٣﴾ وَاَزْلَفْنَا ثَمَّ الْاٰخَرٖينَۚ ﴿٦٤﴾ وَاَنْجَيْنَا مُوسٰى وَمَنْ مَعَهُٓ اَجْمَعٖينَۜ ﴿٦٥﴾
ثُمَّ اَغْرَقْنَا الْاٰخَرٖينَۜ ﴿٦٦﴾ اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَةًۜ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ
مُؤْمِنٖينَ ﴿٦٧﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزٖيزُ الرَّحٖيمُ ﴿٦٨﴾

Meâli

52. Mûsâ'ya, "Kullarımı geceleyin yola çıkar, çünkü takip edileceksiniz" diye vahyettik. **53.** Firavun da asker toplamak üzere şehirlere adamlar gönderdi. **54.** (Adamlarına) "Bunlar, sayıları az, önemsiz bir topluluk; **55.** Fakat bize karşı nefretle doludurlar. **56.** Biz de kuşkusuz tedbirli, tek vücut bir topluluğuz" (dedi). **57-58.** Sonunda onları bahçelerden, pınarlardan, hazinelerden ve değerli bir konumdan mahrum ettik. **59.** Böyle oldu; İsrâiloğulları'na da benzer nimetler verdik. **60.** Derken Firavun ve adamları gün doğarken onlara yetiştiler. **61.** İki topluluk birbirini görünce, Mûsâ'nın adamları, "İşte yakalandık!" dediler. **62.** Mûsâ, "Hayır! Eminim ki rabbim benimledir, bana bir çıkış yolu gösterecektir" dedi. **63.** Bunun üzerine Mûsâ'ya, "Asân ile denize vur!" diye vahyettik. Deniz derhal yarıldı, her parça koca bir dağ gibi oldu. **64.** Ötekilerini de oraya getirdik. **65-66.** Mûsâ ve beraberinde bulunanların hepsini kurtardıktan sonra ötekilerini suda boğduk. **67.** Şüphesiz bunda inandırıcı işaretler vardır; ama çokları imana gelmiş değildir. **68.** Şüphesiz rabbin, işte O, mutlak güçlüdür, engin merhamet sahibidir.

Tefsiri

52-60. Firavun ve kavmi, Hz. Mûsâ'ya iman edenlere uyguladıkları haksızlıklar sebebiyle birçok felâket ve musibete uğratıldılar; Mısır'da yıllarca kuraklık ve kıtlık oldu, büyük sıkıntılar çektiler. Hz. Mûsâ'ya başvurarak sıkıntılar kaldırıldığı takdirde İsrâiloğulları'na Mısır'dan çıkış izni vereceklerini söylediler. Mûsâ'nın duası üzerine Allah sıkıntıları giderdikçe sözlerinden döndüler (bk. A'râf 7/130-135). Allah Teâlâ Hz. Mûsâ'ya İsrâiloğulları'nı Mısır'dan geceleyin gizlice çıkarmasını vahyetti. Mûsâ geceleyin kavmi ile birlikte yola çıktı. Durumu haber alan Firavun ve adamları İsrâiloğulları'nı takip edip imha etmeye karar verdiler. Firavun, İsrâiloğulları'nı rahatlıkla ezebileceğini ifade ediyordu. Çünkü onların düzenli orduları ve yetişmiş askerleri yoktu. Şehir ve kasabalara görevliler göndererek asker toplayıp harekete geçti. Filistin'e gitmek üzere yola çıkmış olan İsrâiloğulları Kızıldeniz'e gelmişlerdi. Güçlü ordusuyla onları takip etmekte olan Firavun bir gün sabahleyin güneş doğarken onlara yetişti.

Muhammed Esed 57 ve 58. âyetleri Firavun'un sözlerinin devamı gibi düşünerek onun İsrâiloğulları'nı Mısır'dan çıkardıklarını anlatan bir ifadesi olarak yorumlamışsa da, klasik müfessirler bu âyetleri bizim de tercih ettiğimiz anlamda, yani Allah'ın Firavun ve kavmi hakkındaki kelâmı olarak değerlendirmişlerdir (bk. Taberî, XIX, 78; Râzî, XXIV, 137).

"Firavun ve adamları gün doğarken onlara yetiştiler" diye tercüme ettiğimiz 60. âyete, "Firavun ve adamları onları doğu yönünde takip ettiler" şeklinde de mâna verilmiştir (bk. Şevkânî, IV, 98). Bu durum İsrâiloğulları'nın Mısır'ın doğusunda yer alan Kızıldeniz'e doğru gittiklerini, Firavun'un da bu istikamete yönelerek onları takip ettiğini ifade eder.

61-68. İsrâiloğulları, mûcize eseri olarak denizden açılan yollardan geçip Sînâ yarımadasına çıktılar. Bunları izlemekte olan Firavun da açılmış olan bu yollara ordularıyla birlikte girdi. Ancak yüce Allah, Mûsâ ve beraberindeki müminleri kurtardı, Firavun ve beraberindekileri ise denizde boğdu (Hz. Mûsâ ve Firavun hakkında bk. Bakara 2/49-59; A'râf 7/103-141; Tâhâ 20/9-80; Kasas 28/3-46).

69 – 104

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرٰهِيمَ ﴿٦٩﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٧٠﴾
قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظَلُّ لَهَا عَاكِفِينَ ﴿٧١﴾ قَالَ هَلْ
يَسْمَعُونَكُمْ إِذْ تَدْعُونَ ﴿٧٢﴾ أَوْ يَنْفَعُونَكُمْ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا
بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا كَذٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٧٤﴾ قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ
تَعْبُدُونَ ﴿٧٥﴾ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمُ الْأَقْدَمُونَ ﴿٧٦﴾ فَإِنَّهُمْ

عَدُوٌّ ل۪ٓي اِلَّا رَبَّ الْعَالَم۪ينَۙ ﴿٧٧﴾ اَلَّذ۪ي خَلَقَن۪ي فَهُوَ يَهْد۪ينِۙ ﴿٧٨﴾
وَالَّذ۪ي هُوَ يُطْعِمُن۪ي وَيَسْق۪ينِۙ ﴿٧٩﴾ وَاِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْف۪ينِۙ ﴿٨٠﴾
وَالَّذ۪ي يُم۪يتُن۪ي ثُمَّ يُحْي۪ينِۙ ﴿٨١﴾ وَالَّذ۪ٓي اَطْمَعُ اَنْ يَغْفِرَ ل۪ي خَط۪يٓـَٔت۪ي
يَوْمَ الدّ۪ينِؕ ﴿٨٢﴾ رَبِّ هَبْ ل۪ي حُكْماً وَاَلْحِقْن۪ي بِالصَّالِح۪ينَۙ ﴿٨٣﴾
وَاجْعَلْ ل۪ي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْاٰخِر۪ينَۙ ﴿٨٤﴾ وَاجْعَلْن۪ي مِنْ وَرَثَةِ
جَنَّةِ النَّع۪يمِۙ ﴿٨٥﴾ وَاغْفِرْ لِاَب۪ٓي اِنَّهُ كَانَ مِنَ الضَّٓالّ۪ينَۙ ﴿٨٦﴾ وَلَا
تُخْزِن۪ي يَوْمَ يُبْعَثُونَۙ ﴿٨٧﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَۙ ﴿٨٨﴾ اِلَّا مَنْ اَتَى
اللّٰهَ بِقَلْبٍ سَل۪يمٍؕ ﴿٨٩﴾ وَاُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّق۪ينَۙ ﴿٩٠﴾ وَبُرِّزَتِ
الْجَح۪يمُ لِلْغَاو۪ينَۙ ﴿٩١﴾ وَق۪يلَ لَهُمْ اَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَۙ ﴿٩٢﴾
موصول
مِنْ دُونِ اللّٰهِؕ هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ اَوْ يَنْتَصِرُونَؕ ﴿٩٣﴾ فَكُبْكِبُوا ف۪يهَا
هُمْ وَالْغَاوُ۫نَۙ ﴿٩٤﴾ وَجُنُودُ اِبْل۪يسَ اَجْمَعُونَؕ ﴿٩٥﴾ قَالُوا وَهُمْ ف۪يهَا
مد
يَخْتَصِمُونَۙ ﴿٩٦﴾ تَاللّٰهِ اِنْ كُنَّا لَف۪ي ضَلَالٍ مُب۪ينٍۙ ﴿٩٧﴾ اِذْ نُسَوّ۪يكُمْ
بِرَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿٩٨﴾ وَمَٓا اَضَلَّنَٓا اِلَّا الْمُجْرِمُونَ ﴿٩٩﴾ فَمَا لَنَا مِنْ

شَافِع۪ينَۙ ﴿١٠٠﴾ وَلَا صَد۪يقٍ حَم۪يمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَوْ اَنَّ لَنَا كَرَّةً
فَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِن۪ينَ ﴿١٠٢﴾ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَةًۜ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ
مُؤْمِن۪ينَ ﴿١٠٣﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُ ﴿١٠٤﴾

Meâli

69. Onlara İbrâhim'in öyküsünü de anlat. **70.** Hani o, babasına ve kavmine, "Neye tapıyorsunuz?" diye sormuştu. **71.** "Putlara tapıyoruz ve onlara tapmaya devam edeceğiz" diye cevap verdiler. **72.** İbrâhim, "Peki ama, dedi, dua ettiğinizde onlar sizi işitiyorlar mı? **73.** Yahut size fayda veya zarar verebiliyorlar mı?" **74.** "Hayır, ama biz atalarımızı böyle yapar bulduk" dediler. **75-76.** İbrâhim dedi ki: "İyi de sizin ve önceki atalarınızın neye taptığınızı hiç düşündünüz mü? **77.** İyi bilin ki âlemlerin rabbi dışında taptıklarınız benim düşmanımdır; **78.** O, beni yaratan ve bana doğru yolu gösterendir. **79.** Beni yediren ve içirendir. **80.** Hastalandığım zaman bana şifa verendir. **81.** Canımı alacak olan, sonra beni yeniden diriltecek olandır. **82.** Hesap günü hatalarımı bağışlayacağını umduğum yine O'dur. **83.** Rabbim! Bana hikmet ver ve beni iyiler arasına kat. **84.** Arkadan gelecekler içinde iyilikle anılmayı bana nasip eyle! **85.** Beni, naîm cennetine girenlerden eyle! **86.** Babamı da bağışla; kuşkusuz o doğru yoldan sapanlardan oldu. **87-89.** İnsanların diriltileceği gün de, Allah'a temiz bir kalple gelenler dışında malın da çocukların da fayda vermeyeceği günde beni mahcup etme!" **90.** O gün cennet, takvâ sahiplerine yaklaştırılır. **91.** Cehennem de küfre sapmış olanlara açıkça gösterilir. **92-93.** Onlara, "Allah'ı bırakıp da taptıklarınız nerede? Size yardım edebiliyorlar veya kendilerini kurtarabiliyorlar mı?" denilir. **94-95.** Artık onlar, o sapkınlar ve İblîs'in orduları toptan tepetaklak cehenneme atılırlar. **96.** Orada onlar birbirleriyle çekişerek şöyle derler: **97-98.** "Vallahi, biz sizi âlemlerin rabbi ile eşit tutarken gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz.

99. Bizi ancak o günaha batmış olanlar saptırdı. **100-101.** Şimdi bizim ne şefaatçilerimiz var ne de samimi bir dostumuz. **102.** Ah keşke bizim için bir dönüş daha olsa da müminlerden olsak!" **103.** İşte bunda elbet alınacak büyük bir ders vardır; ama çokları iman etmezler. **104.** Şüphesiz rabbin, işte O, mutlak güçlüdür, engin merhamet sahibidir.

Tefsiri

69. Hz. İbrâhim'in kıssasının bir bölümü anlatılarak onun müşriklerden olmadığına, bilâkis getirdiği dinin Hz. Muhammed'in getirdiği dinle özü itibariyle aynı olduğuna, onu sevdiklerini ve peşinden gittiklerini iddia edenlerin Hz. Muhammed'i de sevmeleri, ona tâbi olmaları gerektiğine işaret edilmektedir. Ayrıca kıssada Allah'ın birliği esasına dayanan tevhid dinini yaymak uğrunda öz vatanından hicret etmiş olan Hz. İbrâhim'in Filistin, Mısır ve Hicaz'da yaşadığı gurbet hayatı ve şirke karşı verdiği mücadele anlatılarak başta Hz. Peygamber olmak üzere müminlere ümit aşılanmakta ve teselli verilmektedir.

70-82. Bu âyetlerin zâhirinden anlaşıldığı üzere Hz. İbrâhim'in kavmi ay, güneş ve yıldızlara veya bunların yerdeki sembolü olan putlara tapıyorlardı. Bu toplumun gökyüzündeki en büyük tanrıları güneş, yeryüzündeki en büyük tanrıları ise onun temsilcisi olan Baal adındaki put idi. Onlara göre insanların hayatını putlar yönetiyordu, yaratma ve yok etme işini de zaman yapıyordu (İbn Âşûr, XIX, 141). İşte Hz. İbrâhim, kavminin Allah'ı bırakıp da tapmış oldukları bütün tanrıların uydurma, onlara tapanların da yanlış yolda olduklarına işaret etmiş, bundan sonra da gerçek ve tapılmaya lâyık olan tanrının yaratan, hidayete erdiren, yediren, içiren, şifa veren, öldüren, hayat veren ve kıyamet gününde günahları bağışlayan Allah Teâlâ olduğuna dikkat çekmiştir.

83-89. 84. âyette "Bana, sonra gelecekler içinde iyilikle anılmayı nasip eyle!" diye çevirdiğimiz cümledeki "lisân-i sıdk" (doğruluk dili) tamlaması iki türlü yorumlanmıştır:

a) Bu tamlamadaki lisân terimi dille aktarılabilecek, dille ulaştırılabilecek şeyleri veya bunları aktaranları ifade için mecaz olarak kulla-

nılmıştır. Buna göre Hz. İbrâhim söylediklerinin doğru, gerçek ve yüce mânalar taşıyan sözler olmasını veya kendi soyundan, getirmiş olduğu hak dini sonraki nesillere aktaracak kimselerin gelmesini Allah Teâlâ'dan niyaz etmiştir. Nitekim yüce Allah duasını kabul ederek başta Hz. Muhammed olmak üzere onun soyundan birçok peygamber göndermiş ve Hz. Peygamber'e onun dinine uymasını emretmiştir (bk. Nahl 16/123; krş. Âl-i İmrân 3/95; Nisâ 4/125).

b) Bu tamlama Hz. İbrâhim'in, sonraki nesiller içerisinde iyilikle anılmak istediğini ifade etmektedir. Bundan dolayıdır ki müslümanlar onu önder kabul eder, kendisini ve soyundan gelenleri hayırla anarlar. Yahudi ve hıristiyanlar gibi Ehl-i kitap da aynı şekilde ona ve soyundan gelenlere saygı gösterirler (Zemahşerî, II, 512; krş. Meryem 19/50).

Müfessirler, 89. âyette "temiz bir kalp" diye çevirdiğimiz "kalb-i selîm" tamlamasını şu mânalarda yorumlamışlardır: Şirk ve şüpheden arınmış, iman esaslarına samimiyetle inanmış, mânen sağlıklı (İbn Kesîr, VI, 159), kötülüklerden korunmuş (Esed, II, 749), sünnete gönülden bağlı olup bid'atlardan uzak duran, mal ve evlât sahibi olduğu için şımarmayan bir kalp (Şevkânî, IV, 103). Râzî'ye göre bu konudaki görüşlerin en doğrusu, kalb-i selîmi, "Cehaletten ve kötü huylardan arınmış kalptir" diye tanımlayan görüştür (XXIV, 151).

Hz. İbrâhim bu duayı yaptığı zaman kendisine peygamberlik görevi verilmişti (Râzî, XXIV, 147; İbn Âşûr, XIX, 145). Bu sebeple müfessirler, meâlinde "hikmet" diye çevirdiğimiz hükm kelimesini birçok yerde "peygamberlik" anlamında yorumlarken, burada 83. âyette "derin bilgi, doğru hüküm verme ve kavrama yeteneği" gibi anlamlarda yorumlamışlardır. Müfessirler, İbrâhim'in babasının affı dışındaki bütün dileklerinin kabul olunduğuna dair çeşitli deliller getirmişlerdir (Râzî, XXIV, 147-150). İbrâhim aleyhisselâm, babasının Allah düşmanı bir putperest olduğunu anlayınca ve bu inancında ısrar ettiğini görünce ondan uzaklaşmıştır (bk. Tevbe 9/114; Meryem 19/42-48). Hz. İbrâhim'in "hep iyilikle anılması" konusundaki duasının bir sonucu olarak her ümmet ona ayrı bir sevgi duymuş ve adını övgüyle anar olmuştur. Müslümanlar namazda ve namaz dışında "salli" ve "bârik" dualarını okurken Hz. Peygamber'le birlikte onu da anarlar.

95. Burada geçen "İblîs'in orduları"ndan maksat kendi türünden olanlarla Âdem'in soyundan olup da ona uyan kimselerdir (Taberî, XIX, 88; İblîs hakkında bilgi için bk. Bakara 2/34; Kehf 18/50).

96-102. Dünyada bâtıl tanrılara tapanlar âhirette o tanrıların kendileri için hiçbir işe yaramadığını görünce dünyada yaptıklarına pişmanlık duyarak kendilerinin yanlış yola saptıklarını itiraf ederler; uydurma tanrıları âlemlerin rabbi olan Allah'a denk tuttukları için hem kendilerini hem de sapmalarına sebep olan önderleri kınarlar, fakat pişmanlık fayda vermez. Zira orada onları kurtaracak dost veya şefaatçi olmadığı gibi dünyaya geri dönüp kurtuluşa erdirecek iman ve amel etme talepleri de kabul edilmez (şefaat ve şefaatçiler hakkında bilgi için bk. Bakara 2/48, 255).

Râzî'ye göre putperestlerin âhirette tanrılarını görmeleri ve onlara hitap etmeleri mümkün değildir. Onların ancak suretlerini görecekler ve dünyada yaptıklarına pişman olarak putlara tapmakla büyük hata ettiklerini itiraf edeceklerdir (XXIV, 152).

105 – 122

كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَل۪ينَۚ ﴿١٠٥﴾ اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوهُمْ نُوحٌ
اَلَا تَتَّقُونَۚ ﴿١٠٦﴾ اِنّ۪ي لَكُمْ رَسُولٌ اَم۪ينٌۙ ﴿١٠٧﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ
وَاَط۪يعُونِۚ ﴿١٠٨﴾ وَمَٓا اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍۚ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ
الْعَالَم۪ينَۚ ﴿١٠٩﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَط۪يعُونِۜ ﴿١١٠﴾ قَالُٓوا اَنُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ
الْاَرْذَلُونَۜ ﴿١١١﴾ قَالَ وَمَا عِلْم۪ي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَۚ ﴿١١٢﴾ اِنْ حِسَابُهُمْ

اِلَّا عَلٰى رَبّ۪ي لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَٓا اَنَا۬ بِطَارِدِ الْمُؤْمِن۪ينَ ﴿١١٤﴾ اِنْ اَنَا۬ اِلَّا
نَذ۪يرٌ مُب۪ينٌ ﴿١١٥﴾ قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا نُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُوم۪ينَ ﴿١١٦﴾
قَالَ رَبِّ اِنَّ قَوْم۪ي كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَافْتَحْ بَيْن۪ي وَبَيْنَهُمْ فَتْحاً وَنَجِّن۪ي وَمَنْ
مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِن۪ينَ ﴿١١٨﴾ فَاَنْجَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ﴿١١٩﴾ ثُمَّ
اَغْرَقْنَا بَعْدُ الْبَاق۪ينَ ﴿١٢٠﴾ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَةًۜ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ
مُؤْمِن۪ينَ ﴿١٢١﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُ ﴿١٢٢﴾

Meâli

105. Nûh kavmi de peygamberleri yalancılıkla suçladılar. **106.** Kardeşleri Nûh onlara şöyle demişti: "İnkârdan sakınmayacak mısınız? **107.** Bakınız ben, size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. **108.** Artık Allah'a karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin. **109.** Bunun için sizden bir karşılık beklemiyorum. Benim ecrimi vermek yalnız âlemlerin rabbine aittir. **110.** Artık Allah'a isyandan sakının ve bana itaat edin." **111.** Şöyle cevap verdiler: "Seni toplumun en aşağı kesiminin izlediğini göre göre sana iman eder miyiz!" **112.** Nûh dedi ki: "Onların vaktiyle ne yaptıklarını bilmem. **113.** Onların hesabı ancak rabbime aittir. Düşünseydiniz bunu anlardınız! **114.** Ben iman etmiş kimseleri kovacak değilim. **115.** Ben sadece gerçekleri apaçık ortaya koyan bir uyarıcıyım." **116.** "Ey Nûh, dediler, bu işten vazgeçmezsen, kesinlikle sen de taşlanacaksın!" **117.** Nûh, "Rabbim, dedi, kavmim beni yalancılıkla suçluyor. **118.** Artık benimle onların arasındaki durumu sen hükmünle açıklığa kavuştur, beni ve beraberimdeki müminleri kurtar!" **119.** Bunun üzerine biz onu ve beraberindekileri, o her şeyle dopdolu

geminin içinde kurtardık. **120.** Sonra geri kalanları da sulara gömdük. **121.** Doğrusu anlayanlar için bu kıssada büyük bir ders vardır; ama çokları iman etmezler. **122.** Şüphesiz rabbin, işte O, mutlak güçlüdür, engin merhamet sahibidir.

Tefsiri

105-122. Bu âyet kümesi incelendiğinde Hz. Nûh'un davetinin esaslarıyla Hz. Mûsâ ve Hz. İbrâhim'in davetini anlatan âyetlerdeki ilkelerin öz ve içerik olarak aynı olduğu görülmekte; kezâ bu peygamberin tebliğde bulunduğu toplulukların inançları ve hak din karşısındaki tavırları arasında da büyük bir benzerlik olduğu anlaşılmaktadır. Sonuç itibariyle her üç peygambere dair âyetler grubunda da aynı mesajlar verilmiştir (Hz. Nûh'un kıssası hakkında ayrıntılı bilgi için bk. Hûd 11/25-49).

123 – 140

كَذَّبَتْ عَادٌۨ الْمُرْسَل۪ينَۚ ﴿١٢٣﴾ اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوهُمْ هُودٌ اَلَا
تَتَّقُونَۚ ﴿١٢٤﴾ اِنّ۪ي لَكُمْ رَسُولٌ اَم۪ينٌۙ ﴿١٢٥﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَط۪يعُونِۚ
﴿١٢٦﴾ وَمَٓا اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍۚ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ
الْعَالَم۪ينَۜ ﴿١٢٧﴾ اَتَبْنُونَ بِكُلِّ ر۪يعٍ اٰيَةً تَعْبَثُونَۙ ﴿١٢٨﴾ وَتَتَّخِذُونَ
مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَۚ ﴿١٢٩﴾ وَاِذَا بَطَشْتُمْ بَطَشْتُمْ جَبَّار۪ينَۚ ﴿١٣٠﴾
فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَط۪يعُونِۚ ﴿١٣١﴾ وَاتَّقُوا الَّذ۪ٓي اَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَۚ ﴿١٣٢﴾
اَمَدَّكُمْ بِاَنْعَامٍ وَبَن۪ينَۙ ﴿١٣٣﴾ وَجَنَّاتٍ وَعُيُونٍۚ ﴿١٣٤﴾ اِنّ۪ٓي اَخَافُ
عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظ۪يمٍۜ ﴿١٣٥﴾ قَالُوا سَوَٓاءٌ عَلَيْنَٓا اَوَعَظْتَ اَمْ لَمْ

تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ ﴿١٣٦﴾ اِنْ هٰذَٓا اِلَّا خُلُقُ الْاَوَّلِينَ ﴿١٣٧﴾ وَمَا نَحْنُ
بِمُعَذَّبِينَ ﴿١٣٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَاَهْلَكْنَاهُمْ اِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَمَا كَانَ
اَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٤٠﴾

Meâli

123. Âd kavmi de peygamberleri yalancılıkla suçladılar. **124.** Kardeşleri Hûd onlara şöyle demişti: "Allah'a karşı gelmekten sakınmıyor musunuz? **125.** Ben, size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. **126.** Artık Allah'a karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin. **127.** Bunun için sizden bir karşılık beklemiyorum. Benim ecrimi vermek yalnız âlemlerin rabbine aittir. **128.** Siz boş şeylerle uğraşarak her yüksek yere bir anıt mı dikersiniz? **129.** Temelli kalacağınızı umarak mı büyük konaklar yaparsınız? **130.** Gücünüzü hep zalim zorbalar gibi mi kullanırsınız? **131.** Artık Allah'tan korkun ve bana itaat edin. **132-134.** Bildiğiniz şeyleri size veren, size sürüler, oğullar, bağlar, pınarlar ihsan eden Allah'a karşı gelmekten sakının. **135.** Doğrusu sizin hakkınızda büyük bir günün azabından korkuyorum." **136.** Şöyle cevap verdiler: "Sen öğüt versen de vermesen de bizce birdir. **137.** Bu, öncekilerin tuttuğu yoldan başkası değildir. **138.** Bu yüzden azaba uğratılacak da değiliz." **139.** Böylece onu yalancılıkla suçladılar; biz de onları helâk ettik. Doğrusu bunda da büyük bir ibret vardır ama çokları inanmazlar. **140.** Şüphesiz rabbin, işte O, mutlak güçlüdür, engin merhamet sahibidir.

Tefsiri

123. Hz. Nûh'tan sonra tarih sahnesine çıkmış olan Âd kavmi Yemen'de Uman ile Hadramut arasındaki bölgede yaşamış eski bir Arap toplumudur. Önceleri doğru yolda yürürlerken zamanla bunlar da Nûh kavmi gibi yoldan sapmış, putperest olmuşlardı. Kendilerine gönderilmiş olan peygamberi dinlemedikleri için helâk olup tarih sahnesinden silinmişlerdir.

128-135. "Yüksek yer" diye çevirdiğimiz *rî'* kelimesi "yol" mânasına da geldiği için 128. âyeti "Siz boş şeylerle uğraşarak her yol üstüne bir anıt mı dikersiniz?" şeklinde tercüme etmek mümkündür. Hz. Hûd, kavminin âhiret hayatını unutup tamamen dünya hayatı ve zevklerine yöneldiklerini, Allah'a ortak koşarak O'na ibadeti terkettiklerini görünce böyle bir uyarıda bulundu. Çünkü güçlü ve zengin olan kavmi daha önce din ve ahlâk kurallarına uygun olarak doğru yolda yürürken bilâhare güçlerine ve servetlerine güvenerek Allah'ı, peygamberi ve Allah'ın gönderdiği dini tanımaz duruma gelmişlerdi. Kur'an'ın verdiği bilgiye göre bunlar (Yemen'de İrem adında) bir şehir kurmuş, müreffeh bir şekilde yaşıyorlardı. Muhteşem sarayları, kaleleri, bağları, bahçeleri vardı (krş. Fecr 89/6-8). Tefsirlerde bildirildiğine göre bunlar, çöllerde yolcuların yollarını yitirmemeleri için yol kenarlarına, özellikle tepelere güvercin kaleleri, kuleler, âbideler ve alâmetler dikmişlerdi; su biriken yerlerde ise sarnıçlar yapılmıştı; kışın yağmur suları bu sarnıçlarda biriktirilir, yazın ihtiyaç anında kullanılırdı. Özellikle çölde susuz kalan yolcular bu sarnıçlardan yararlanırlardı. İşlek yollardan gelip geçenlerle oyalanıp eğlenmek için hâkim noktalara binalar yaptıkları da zikredilmiştir (İbn Âşûr, XIX, 165-168). Kısacası Âd kavmi güçlü ve müreffeh bir toplum haline gelmişti; yeryüzünde kendilerinden daha güçlü kimsenin bulunmadığı kanaatinde idiler (bk. Fussılet 41/15). 130. âyet onların gerçekten güçlü olduklarına işaret etmektedir.

136-140. Müşrikler Hûd aleyhisselâmın uyarılarına kulak vermediler; öğüt vermesiyle vermemesi arasında bir fark bulunmadığını kendisine ifade ettiler. Müfessirler 137. âyette "yol" anlamında tercüme ettiğimiz *huluk* kelimesindeki kıraat farkını da dikkate alarak âyetten kastedilenin ne olduğu hakkında farklı yorumlarda bulunmuşlardır: **a)** Şu yaptıklarımız veya sahip olduğumuz din, ilk atalarımızdan beri sürüp gelen bir gelenektir, bundan dolayı herhangi bir ceza görmeyiz. Sen bizi atalarımızın tapmış olduğu tanrılardan uzaklaştırmak istiyorsun, bunu kabul etmeyiz. **b)** Senin iddia ettiğin peygamberlik, getirdiğin şu din ve "İnsanlar öldükten sonra yeniden diriltilecek" şeklindeki iddian, geçmişlerin yalan ve uydurmalarıdır. **c)** Bizim hayatımız öncekilerin hayatı gibidir, yaşarız,

ölürüz. Öncekiler nasıl öldüler bir daha dirilmedilerse biz de yaşayıp öleceğiz, bir daha dirilmeyeceğiz (krş. Taberî, XIX, 97-98; İbn Âşûr, XIX, 172-174; Âd kavmi hakkında bilgi için bk. A'râf 7/65; Hûd 11/50).

141 – 159

كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾ اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوهُمْ صَالِحٌ اَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٢﴾
اِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ اَمِينٌ ﴿١٤٣﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيعُونِ ﴿١٤٤﴾ وَمَا
اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤٥﴾ اَتُتْرَكُونَ
فِي مَا هٰهُنَا اٰمِنِينَ ﴿١٤٦﴾ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٤٧﴾ وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا
هَضِيمٌ ﴿١٤٨﴾ وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَارِهِينَ ﴿١٤٩﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ
وَاَطِيعُونِ ﴿١٥٠﴾ وَلَا تُطِيعُوا اَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾ اَلَّذِينَ يُفْسِدُونَ
فِي الْاَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾ قَالُوا اِنَّمَا اَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾ مَا اَنْتَ
اِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا فَاْتِ بِاٰيَةٍ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٥٤﴾ قَالَ هٰذِهِ
نَاقَةٌ لَهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُٓوءٍ
فَيَاْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾ فَعَقَرُوهَا فَاَصْبَحُوا نَادِمِينَ ﴿١٥٧﴾
فَاَخَذَهُمُ الْعَذَابُ اِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ

مُؤْمِن۪ينَ ﴿١٥٧﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُ ﴿١٥٩﴾

Meâli

141. Semûd kavmi de peygamberleri yalancılıkla suçladı. **142.** Kardeşleri Sâlih onlara şöyle demişti: "Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız? **143.** Bakınız, ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. **144.** Artık Allah'a karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin. **145.** Bunun için sizden bir karşılık beklemiyorum. Benim ecrimi vermek yalnız âlemlerin rabbine aittir. **146-149.** Siz burada, bahçelerin, pınarların içinde; ekinlerin, meyveleri uç vermiş hurma ağaçlarının arasında güven içinde bırakılacağınızı ve dağlardan ustaca evler oyup yapmaya devam edebileceğinizi mi sanıyorsunuz? **150.** Artık Allah'tan korkun ve bana itaat edin. **151-152.** Yeryüzünde düzeni bozan ama düzeltmeye yanaşmayan aşırıların istediklerini yapmayın." **153.** Dediler ki: "Kuşkusuz sen, kendisine büyü yapılmış birisin! **154.** Sen de yalnızca bizim gibi bir insansın. Eğer doğru sözlü isen, haydi bize bir mûcize getir." **155-156.** Sâlih: "İşte (mûcize) bu dişi devedir; onun bir su içme hakkı vardır, belli bir günün içme hakkı da sizindir; sakın ona bir kötülük yapmayın, yoksa büyük bir günün azabı yakanıza yapışır" dedi. **157-158.** Buna rağmen onlar deveyi kestiler, ama yaptıklarına pişman oldular; çünkü onları azap yakaladı. Doğrusu bunda büyük bir ders vardır; ama çokları iman etmezler. **159.** Şüphesiz rabbin, işte O, mutlak güçlüdür, engin merhamet sahibidir.

Tefsiri

141-142. Semûd kavmi, soyu kesilmiş eski bir Arap kabilesi olup Suriye ile Hicaz arasında bulunan Hicr'de yaşamıştır (bk. İbn Âşûr, VIII/2, 215-216). Hz. Sâlih bu kabileye Allah'ın dinini tebliğ etmek üzere gönderilmiş bir peygamberdir. Kıssası Kur'an'da birçok yerde anlatılmış olup her geçtiği yerde kıssanın farklı yönleri ön plana çıkarılmıştır. Burada insanların güç ve servetine güvenerek şımarmalarının doğru olmadığı, dünya hayatının geçici olduğu ve âhirette hesaba çekilecekleri vurgulanmıştır.

146-150. Hz. Sâlih inkârcı kavmine Allah'ın kendilerine verdiği nimetleri hatırlatarak bu nimetlere şükretmek, Allah'a karşı gelmekten sakınmak, O'nun emir ve yasaklarına itaat etmek, haddi aşıp yeryüzünde fesad çıkaranların peşinden gitmemek gerektiğine ve bu nimetleriyle birlikte dünyanın ebedî olmadığına dikkat çekerek uyarıda bulunmaktadır.

"Ustaca" diye çevirdiğimiz 149. âyetteki *fârihîn* kelimesi, "şımararak" anlamına gelen *ferihîn* şeklinde de okunmuştur (Şevkânî, IV, 108). Buna göre âyetin meâli "Şımararak dağlardan evler oyup yapmaya devam edebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" şeklinde olur. Birinci anlama göre âyet Semûd kavminin dağlardaki kayaları ustaca yontarak ve oyarak sağlam evler yapmış olduklarını, ikinci anlama göre ise zengin, güçlü ve kuvvetli oldukları için dağları ve kayaları rahatlıkla oyarak ve yontarak evler yaptıklarını, bundan dolayı da şımardıklarını ifade eder (bilgi için bk. A'râf 7/74).

155-159. Bozguncuların mûcize istemeleri üzerine Sâlih, mûcize olarak deveyi gösterdi. Bu mûcize ile Semûd kavminin bu hayvana karşı nasıl davranacağı Allah tarafından sınanıyordu. Suyu dönüşümlü olarak kullanacaklardı, yani bir gün Sâlih'in devesi içecekti, bir gün de Semûd halkı ihtiyacı olan suyu alacaktı veya geleneğe bağlı olarak halkın su ihtiyacı için ayrılmış olan günde halk suyunu alacak, develerin su içmesi için ayrılmış günde ise deve diğerleriyle birlikte su içecekti. Sâlih'in, bu deveye herhangi bir kötülük yapmamaları hususunda halkını uyarmasına rağmen onu hunharca öldürdüler. Aslında deve bir imtihan aracı idi, maksat onların ilâhî buyruklara itaat hususundaki niyet ve kararlılıklarını denemekti. Ne var ki onlar bu sınavı kaybettiler (Semûd kavmi ve Sâlih peygamber hakkında bilgi için bk. A'râf 7/73-79; Hûd 61-62 vd.).

160 – 175

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطٌ أَلَا
تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٦٣﴾

وَمَٓا اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍۚ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعَالَم۪ينَۜ

﴿١٦٤﴾ اَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَم۪ينَۙ ﴿١٦٥﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ

لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ اَزْوَاجِكُمْۜ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾

قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا لُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَج۪ينَ ﴿١٦٧﴾ قَالَ اِنّ۪ي

لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَال۪ينَۜ ﴿١٦٨﴾ رَبِّ نَجِّن۪ي وَاَهْل۪ي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾

فَنَجَّيْنَاهُ وَاَهْلَهُٓ اَجْمَع۪ينَۙ ﴿١٧٠﴾ اِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِر۪ينَۚ ﴿١٧١﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا

الْاٰخَر۪ينَۚ ﴿١٧٢﴾ وَاَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًاۚ فَسَٓاءَ مَطَرُ الْمُنْذَر۪ينَ ﴿١٧٣﴾

اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَةًۜ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُؤْمِن۪ينَ ﴿١٧٤﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ

لَهُوَ الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُ ﴿١٧٥﴾

Meâli

160. Lût kavmi de peygamberleri yalancılıkla suçladı. **161.** Kardeşleri Lût onlara şöyle demişti: "Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız? **162.** Bilin ki ben, size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. **163.** Artık Allah'a karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin. **164.** Bunun için sizden karşılık beklemiyorum. Benim ecrimi vermek yalnız âlemlerin rabbine aittir. **165-166.** Rabbinizin sizler için yarattığı eşlerinizi bırakıp da insanlar arasında erkeklere mi yaklaşıyorsunuz? Doğrusu siz haddini aşan bir kavimsiniz!" **167.** "Ey Lût!" dediler, "Bu tutumundan

vazgeçmezsen iyi bil ki sen de kovulacaksın!" **168.** Lût, "Doğrusu ben bu yaptığınızdan dolayı size öfkeliyim" dedi. **169.** "Rabbim! Beni ve ailemi, bunların yapmakta olduklarının vebalinden kurtar" diye dua etti. **170-171.** Bunun üzerine geride kalanlar arasındaki yaşlı kadın müstesna, onu ve bütün ailesini kurtardık. **172.** Sonra diğerlerini helâk ettik. **173.** Üzerlerine de görülmemiş bir yağmur yağdırdık, sonunda önceden uyarılmış olanların yağmuru korkunç oldu. **174.** Elbet bunda büyük bir ibret vardır; fakat çokları iman etmezler. **175.** Şüphesiz rabbin, işte O, mutlak güçlüdür, engin merhamet sahibidir.

Tefsiri

160-166. Lût aleyhisselâm, Hz. İbrâhim'in kardeşi Haran'ın oğludur. İbrâhim aleyhisselâm ile birlikte Irak'tan ayrılıp Filistin'e gitmiş, daha sonra da Ölüdeniz (Lût gölü) kıyısında yaşayan inkârcılık ve sapık ilişkiler (homoseksüellik) içinde bulunan Sodom ve Gomore halkını ıslah etmekle görevlendirilmiş bir peygamberdir (bk. A'râf 7/80).

171-173. Burada yaşlı kadından maksat Hz. Lût'un eşidir (bk. Tahrîm 66/10). Rivayete göre bu kadın iman etmemişti. Kocasının, misafirleri halktan gizli olarak evine davet etmesinden rahatsız olduğu veya bazı işaretlerle onları halka haber verdiği için Lût kavmi ile birlikte o da helâk oldu. Hûd sûresinin 82. âyetinde bildirildiğine göre ceza olarak bu kavmin üzerine taş yağdırılmıştır. 173. âyette yağdırıldığı bildirilen yağmurdan maksadın da bu taş yağmuru olması muhtemeldir. Böylece Lût kavmi inançsızlık ve ahlâksızlığının cezasını çekerek tarih sahnesinden silinip gitmiştir (Lût ve kavmi hakkında bilgi için bk. A'râf 7/80-84; Hûd 11/77-83).

176 – 191

كَذَّبَ اَصْحَابُ لْـَٔيْكَةِ الْمُرْسَل۪ينَۚ ﴿١٧٦﴾ اِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ
اَلَا تَتَّقُونَۚ ﴿١٧٧﴾ اِنّ۪ي لَكُمْ رَسُولٌ اَم۪ينٌۙ ﴿١٧٨﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ

وَاَط۪يعُونِۚ ﴿١٧٩﴾ وَمَٓا اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍۚ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى

رَبِّ الْعَالَم۪ينَۜ ﴿١٨٠﴾ اَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِر۪ينَۚ ﴿١٨١﴾

وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَق۪يمِۚ ﴿١٨٢﴾ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ اَشْيَٓاءَهُمْ

وَلَا تَعْثَوْا فِي الْاَرْضِ مُفْسِد۪ينَۚ ﴿١٨٣﴾ وَاتَّقُوا الَّذ۪ي خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّةَ

الْاَوَّل۪ينَۜ ﴿١٨٤﴾ قَالُٓوا اِنَّمَٓا اَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّر۪ينَۙ ﴿١٨٥﴾ وَمَٓا اَنْتَ اِلَّا بَشَرٌ

مِثْلُنَا وَاِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَاذِب۪ينَۚ ﴿١٨٦﴾ فَاَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا

مِنَ السَّمَٓاءِ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِق۪ينَۜ ﴿١٨٧﴾ قَالَ رَبّ۪ٓي اَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾

فَكَذَّبُوهُ فَاَخَذَهُمْ عَذَابُ يَوْمِ الظُّلَّةِۜ اِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظ۪يمٍ ﴿١٨٩﴾

اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَةًۜ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُؤْمِن۪ينَ ﴿١٩٠﴾

وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُ ﴿١٩١﴾

Meâli

176. Eyke halkı da peygamberleri yalancılıkla suçladı. **177.** Şuayb onlara şöyle demişti: "Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız? **178.** Bakınız ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. **179.** Artık Allah'a karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin. **180.** Bunun için sizden bir karşılık beklemiyorum. Benim ecrimi vermek yalnız âlemlerin rabbine aittir. **181.** Ölçüyü tam tutun, eksik verenlerden olmayın. **182.** Doğru terazi ile tartın. **183.** İnsanların hakkı olan şeyleri kısma-

yın, bozgunculuk yaparak yeryüzünde karışıklık çıkarmayın. **184.** Sizi ve önceki nesilleri yaratana saygılı olun." **185.** Şöyle cevap verdiler: "Sen, gerçekten büyü yapılmış birisin! **186.** Sen de sadece bizim gibi bir beşersin. Biz senin kuşkusuz yalancılardan biri olduğuna inanıyoruz. **187.** Eğer doğru sözlü isen, haydi üstümüze gökten azap yağdır." **188.** Şuayb, "Yaptıklarınızı en iyi bilen rabbimdir" dedi. **189.** Onu yalancılıkla suçladılar, derken gölge gününün azabı üzerlerine çöküverdi. O gerçekten büyük bir günün azabıydı! **190.** Doğrusu almak isteyenler için bunda büyük bir ders vardır; ama çokları iman etmezler. **191.** Şüphesiz rabbin, işte O, mutlak güçlüdür, engin merhamet sahibidir.

Tefsiri

176-184. *Eyke*, "sık ağaçlı yer" anlamına gelir. Bazı müfessirlere göre Eyke ile Medyen aynı yerin adı, halkları da aynı halktır; bazılarına göre ise bunlar iki ayrı yerin adıdır, halkları da aynı ırkın iki koludur. Medyen halkı şehirde, Eyke halkı ise Medyen çevresinde bir vadide yaşıyorlardı (İbn Kesîr, VI, 168; İbn Âşûr, XIV, 71; Eyke hakkında bilgi için bk. Hicr 15/78-79; İbn Âşûr, XIX, 182-184). Medyen, Hicaz bölgesi ile Suriye ticaret yolu üzerinde, Akabe körfezine yakın bir yerleşim merkezidir. Şehir adını Hz. İbrâhim'in oğlu Medyen'den almıştır (bilgi için bk. A'râf 7/85-87).

Şuayb aleyhisselâm Hz. İbrâhim'in dördüncü kuşaktan torunu olup Medyen ve Eyke halkına gönderilmiş bir peygamberdir. O da diğer peygamberler gibi inkârcı ve putperest halkına önce Allah'tan başka tanrı olmadığını, her şeyi ve herkesi O'nun yarattığını anlattı, halkını yalnızca O'na kulluk etmeye çağırdı. Medyen halkı putperestliğinin yanında toplumsal ahlâk, özellikle ticaret ahlâkı bakımından çok bozulmuştu. Bolluk ve bereket içinde yaşamalarına rağmen ahlâk kurallarını çiğneyerek alışverişlerinde karşı tarafı zarara sokacak hileli işler yapıyorlardı. Hz. Şuayb, ölçüyü tartıyı eksik tutmamaları, adaleti gözetmeleri ve düzgün ölçüp tartmaları, çıkarları uğruna insanların mallarının değerini düşürmemeleri ve yeryüzünde fesat çıkararak ülke düzenini bozmamaları hususunda onlara uyarılarda bulundu; böylece hak dinin tevhid ve adalet ilkelerini toplumda yerleştirmeye çalıştı.

185-187. Şuayb'ın insanları gerçeğe, doğruluk ve dürüstlüğe çağırmasına karşılık onlar peygamberi büyülenmiş biri olarak tanıtıp onun aklî melekelerini yitirdiğini, şuurunun bozulmuş olduğunu, bu sebeple Allah tarafından peygamber olarak gönderilmesinin mümkün olmadığını söyleyerek onu halkın gözünde küçük düşürmeye çalıştılar. Ayrıca beşerden peygamber olamayacağı kanaatini taşıdıkları için onun peygamberlik davasında bulunmasını yalancılık olarak değerlendirdiler. Şayet iddiasında samimi ise Allah tarafından gönderilmiş elçi olduğunu ispatlayacak bir delil getirmesini, meselâ üzerlerine gökten azap yağdırmasını istediler. Ancak Hz. Şuayb onların neye ve hangi azaba lâyık olduklarını Allah Teâlâ'nın daha iyi bildiğini ifade etti.

189. Müfessirlere göre Eyke halkı peygamberi yalancılıkla itham edip inkârlarında ısrar edince Allah Teâlâ onları ya şiddetli bir depremle veya volkanik bir patlama ile cezalandırdı. Nitekim A'râf sûresinin 91. âyetinde Medyen halkının şiddetli bir depremle cezalandırıldığı bildirilmiştir. Âyette belirtilen "gölge günü"nden maksat bu deprem sebebiyle gökte oluşan toz ve duman tabakasının güneş ışınlarını engellediği gündür. "Gölge gününün azabı" tamlamasının mecazi anlamda "geç kalınmış bir pişmanlıkla birlikte baş gösteren ruhsal bir karanlığa ve kasvete işaret" olarak da yorumlanabileceği söylenmiştir (Esed, II, 757; Şuayb ve Eyke halkı hakkında bilgi için bk. A'râf 7/85; Hûd 84-95; İbn Âşûr, VIII, 239 vd.).

Kur'an'da farklı bağlamlarda değişik üslûpla anlatılan bu kıssalar, tarih boyunca insanlığın temel yanlışlarının değişmediğini, hakkı tebliğ eden peygamberlerin ise her çağda insanların akıl ve basîretlerini bağlayan hırs ve tamahkârlıklarına, nüfuz ve iktidar tutkusuna, kendini beğenmişliğe karşı mücadele verdiklerini bildirmektedir.

192 – 209

وَاِنَّهُ لَتَنْز۪يلُ رَبِّ الْعَالَم۪ينَۜ ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْاَم۪ينُۙ ﴿١٩٣﴾

عَلٰى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِر۪ينَۙ ﴿١٩٤﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُب۪ينٍۜ ﴿١٩٥﴾

وَاِنَّهُ لَف۪ي زُبُرِ الْاَوَّل۪ينَ ﴿١٩٦﴾ اَوَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ اٰيَةً اَنْ يَعْلَمَهُ عُلَمٰٓؤُا

بَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪لَ ﴿١٩٧﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلٰى بَعْضِ الْاَعْجَم۪ينَ ﴿١٩٨﴾ فَقَرَاَهُ

عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِه۪ مُؤْمِن۪ينَ ﴿١٩٩﴾ كَذٰلِكَ سَلَكْنَاهُ ف۪ي قُلُوبِ

الْمُجْرِم۪ينَ ﴿٢٠٠﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِه۪ حَتّٰى يَرَوُا الْعَذَابَ الْاَل۪يمَ ﴿٢٠١﴾

فَيَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾ فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنْظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾

اَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠٤﴾ اَفَرَاَيْتَ اِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِن۪ينَ ﴿٢٠٥﴾

ثُمَّ جَٓاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾ مَٓا اَغْنٰى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمَتَّعُونَ ﴿٢٠٧﴾

وَمَٓا اَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ اِلَّا لَهَا مُنْذِرُونَ ﴿٢٠٨﴾ ذِكْرٰى وَمَا كُنَّا ظَالِم۪ينَ ﴿٢٠٩﴾

Meâli

192. Şüphesiz bu Kur'an âlemlerin rabbi tarafından indirilmiştir. **193-195.** Onu, senin kalbine uyarıcılardan olasın diye açık bir Arapça ile Rûhu'l-emîn indirmiştir. **196.** O, şüphesiz öncekilerin kitaplarında da vardır. **197.** İsrâiloğulları bilginlerinin bunu bilmesi onlar için bir delil değil midir? **198-199.** Kur'an'ı Arap olmayanlardan birine indirseydik de onu onlara okusaydı, yine iman etmezlerdi. **200.** Onu günahkârların zihinlerine böyle soktuk. **201.** Onlar, sonunda can yakıcı azabı görünceye kadar ona iman etmezler. **202.** O azap farkında olmadan kendilerine ansızın geliverir. **203.** Sonra, "Bize yeni bir süre verilir mi acaba?" diyecekler.

204. O halde (şimdi gelsin diyerek) azabımızın çabuklaşmasını mı istiyorlar? **205-207.** Ne dersin! Biz onları yıllarca nimetlerden faydalandırmışsak, sonra da kendilerine vaad edilen azap başlarına gelmişse senelerce yararlandırıldıkları nimetler onlara ne fayda sağlamıştır? **208-209.** Kaldı ki biz, öğüt vermek üzere uyarıcılar göndermeden hiçbir ülke halkını yok etmemişizdir. Biz zalim değiliz.

Tefsiri

192-195. Rûhulemîn'den (güvenli ruh) maksat Cebrâil'dir. Yaratılış özellikleri sebebiyle güvenilirliği ihlâl etmediği ve Allah'ın emaneti olan vahyi tam bir emniyet içerisinde peygamberlerine ulaştırdığı için "güvenli" anlamına gelen *emîn* sıfatı ile nitelendirilmiştir (bk. Taberî, XIX, 111-112; İbn Âşûr, XIX, 189). Ruh teriminin yukarıdaki anlam akışı içerisinde "mutlak güvenilirlik derecesinde vahiy" mânasında kullanılmış olabileceği ifade edilmişse de (Esed, II, 758) kanaatimizce bu yorum dil kuralları bakımından uygun değildir. Zira cümlenin öznesi "ruh" kelimesidir. "Bihî" ifadesindeki "bi" edatı ise "indi" anlamına gelen "nezele" fiilini geçişli kılmaktadır. "Hî" zamiri de vahyi yani Kur'an'ı ifade eder. Buna göre ruh inen değil, vahyi indirendir (bk. Râzî, XXIV, 165). Cümlenin anlamı ise şöyle olur: "Onu senin kalbine Rûhu'l-emîn indirmiştir." Esed'in verdiği mânadan ruhun indirdiği değil, indiği anlaşılmaktadır ki bize göre bu mâna uygun değildir. Ayrıca vahyin Hz. Peygamber'in kalbine bir melek (Cebrâil) tarafından indirildiğine dair başka deliller de vardır (bk. Bakara 2/97; Buhârî, "Bed'ü'l-vahy", 2).

Yüce Allah mesajını insanlara iletmek üzere peygamberleri hangi kavimden seçmişse kitaplarını da o kavmin diliyle göndermiştir (bk. İbrâhim 14/4). Hz. Peygamber de Araplar arasından seçilerek görevlendirildiği için Kur'an ona Arapça olarak indirilmiştir. Fakat bu, onun sırf Araplar'a hitap ettiği anlamına gelmez. Nitekim Kur'an'ın evrensel olduğunu gösteren birçok âyet vardır (meselâ bk. A'râf 7/158; Furkan 25/1; Kur'an'ın Arapça olarak indirilmesi ve evrenselliği hakkında bilgi için bk. Yûsuf 12/2; ez-Zümer 39/28; vahyin geliş şekilleri hakkında bilgi için bk. "Tefsire Giriş" bölümü, "I. Kur'an-ı Kerîm A) Tanımı ve özellikleri, 2. Vahiy" başlığı).

196-197. Hz. Muhammed'e vahyedilen mesajın mânası ve özü, temel çizgileri itibariyle önceki peygamberlere gelmiş olan Zebûr, Tevrat, İncil vb. kitaplarda da vardı. Bir görüşe göre de Kur'an'ın indirileceği önceki, peygamberlerin kitaplarında haber verilmişti (Şevkânî, IV, 113; İbn Âşûr, XIX, 191-192; Esed, II, 758). Âyette bu anlamların her ikisi de kastedilmiş olabilir.

Bir kısım müfessirler "İsrâiloğulları bilginleri"nden maksadın Abdullah b. Selâm ve onun gibi müslüman olan bazı yahudi bilginleri olduğunu söylemişlerse de âyeti genel anlamda –müslüman olsun olmasın– yahudi bilginleri olarak değerlendirmek daha uygundur. Rivayete göre Mekkeliler Medine'de bulunan yahudi bilginlerine adam gönderip Hz. Peygamber'in durumu hakkında onlardan bilgi istemişler; onlar da böyle bir peygamberin geleceğini ve niteliklerinin Tevrat'ta mevcut olduğunu söylemişlerdir (Kurtubî, XIII, 138-139; Ebû Hayyân, VII, 39). Özellikle Mekke döneminde, İsrâiloğulları bilginlerinden bazıları Kur'an'da anlatılan bu kıssaların Tevrat'ta anlatılanlara uygun olduğu gerçeğini teslim ediyorlardı. Nitekim Mekke döneminde inmiş olan Ankebût sûresinin 47. âyetinde Ehl-i kitap'tan bazılarının Kur'an'a iman ettikleri haber verilmiştir.

198-203. Yukarıda 195. âyette, Kur'an'ın tam olarak anlaşılabilmesi için "açık bir Arapça" ile indirilmiş olduğu ifade edilmişti. Ancak Hz. Peygamber Arap, getirdiği mesaj da Arapça olunca müşrikler bunu kendisinin uydurduğunu iddia ettiler (bk. Hûd 11/13). Oysa Allah mesajını Arap olmayan birine Arapça olarak indirse ve onun okumasını sağlasaydı –uydurdu diyemezlerdi ama– yine de iman etmezlerdi (Şevkânî, IV,114) veya Kur'an'ı bir yabancının diliyle vahyetmiş olsaydı inkârcılar bu sefer de mesajı anlayamadıklarını ileri sürerek yine inanmayacaklardı (krş. Fussılet 41/44).

Allah Teâlâ, Kur'an'ın hak olduğuna dair İsrâiloğulları bilginlerinin onun hakkında bilgi sahibi olmalarını delil olarak göstermektedir. Zira onlar bir peygamberin geleceğini, onun bazı niteliklerini ve getireceği mesajı kendi kitaplarında okuyor ve biliyorlardı. Kur'an'ın hak olduğu günahkârların zihinlerine yerleştirilmiş, onu anlamaları da sağlanmış bulunmasına rağmen can yakıcı azabı görmedikçe onların inanmayacak-

ları ifade buyurulmaktadır. Ancak azap geldiği zaman da yaptıklarına pişman olacak ve kaybettiklerini telâfi etmek için mühlet isteyeceklerdir. Bu durum Hz. Peygamber'i teselli ettiği gibi müşrikleri de ikaz etmektedir.

Müfessirler 200-201. âyetlere "(Kendi günahları yüzünden) suçluların kalbine inkârcılığı böyle yerleştirdik; onlar iman etmezler, sonunda can yakıcı azabı görürler" şeklinde de mâna vermişlerdir (Taberî, XIX, 115-116; İbn Kesîr, VI, 173; Şevkânî, IV,114).

204-207. Zâhiren 203. âyet ile 204. âyet arasında bir çelişki varmış gibi görünmektedir. Zira ilk bakışta birinden, ansızın gelen azap karşısında inkârcıların mühlet istedikleri, diğerinden ise azabın çabucak gelmesini talep ettikleri anlaşılmaktadır. Gerçekte ise çelişki ifadede değil, inkârcıların bu ifadelerle özetlenen tutumlarındadır. Çünkü 203. âyete göre onlar, beklemedikleri azapla âhirette karşılaşınca azaplarının ertelenerek, yanlışlarını telâfi etmeleri için kendilerine yeni bir hayat, yeni bir fırsat tanınmasını isteyeceklerdir. Oysa 204. âyete göre daha önce onlar, –alay yollu ifadelerle– Hz. Peygamber'in söyledikleri doğru ise hemen şimdi başlarına taş yağdırmasını veya elem verici bir azap göndermesini Allah'tan istemişlerdi (bk. Enfâl 8/32).

208-209. Yüce Allah insanları iyiyi kötüden ayırt edebilecek niteliklerle donatmıştır. Ancak yine de O, –merhametinin bir sonucu olarak– peygamber gönderip onlara doğru yolu gösteren mesajını ulaştırmadıkça sorumlu tutmamaktadır. Helâk edilen toplumlara mutlaka önceden peygamber gönderilerek Allah'ın mesajı kendilerine ulaştırılmış, fakat insanlar onu reddettikleri için cezalandırılmışlardır (bu konuda bilgi için bk. Hicr 15/4; İsrâ 17/15; Tâhâ 20/134).

210 – 220

وَمَا تَنَزَّلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ ﴿٢١٠﴾ وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ
﴿٢١١﴾ إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ ﴿٢١٢﴾ فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ
فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذَّبِينَ ﴿٢١٣﴾ وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾

وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢١٥﴾ فَإِنْ عَصَوْكَ
فَقُلْ إِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢١٦﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٢١٧﴾
الَّذِي يَرَاكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٢١٨﴾ وَتَقَلُّبَكَ فِي السَّاجِدِينَ ﴿٢١٩﴾
إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾

Meâli

210-211. Kur'an'ı şeytanlar indirmedi. Bu onlara düşmez, zaten buna güçleri de yetmez. **212.** Şüphesiz onlar, vahyi işitmekten kesinlikle uzak tutulmuşlardır. **213.** O halde sakın Allah ile birlikte başka tanrıya kulluk edip yalvarma, sonra cezaya çarptırılanlardan olursun! **214.** Yakın akrabanı da uyar. **215.** Sana uyan müminlere kol kanat ger. **216.** Şayet sana karşı gelirlerse de ki: "Ben sizin yaptıklarınızdan kesinlikle uzağım." **217-219.** Sen, O, mutlak güçlü ve engin merhamet sahibi olan, huzurunda durduğun ve secde edenlerle birlikte yere kapandığın zaman seni gören Allah'a güvenip dayan. **220.** Her şeyi işiten, bilen O'dur.

Tefsiri

210-213. Mekkeli bazı müşrikler risâlet görevinin ilk yıllarında Peygamber efendimizin karanlık güçler ve kötü ruhlarla ilişkisi olan bir kâhin olduğunu iddia ediyor, Kur'an'ı ona bir şeytanın getirdiğini söylüyorlardı (krş. Tûr 52/29); zira onların inançlarına göre kâhinlerin söylediklerini onlara şeytanlar telkin ediyordu. Bu sebeple onlara göre Resûlullah'ın getirdiği Kur'an da, olsa olsa, bir şeytan sözü olabilirdi. Söz konusu âyetler bu tür yersiz iddiaları reddetmektedir (Râzî, XXIV, 171; İbn Âşûr, XIX, 198).

Hz. Peygamber'in şahsında genel olarak insanlığa hitap eden 213. âyet, Kur'an'ın Allah kelâmı olduğu delilleriyle ispatlandıktan sonra artık insanın şeytanların vesvese ve telkinlerine aldanıp da Allah'a ortak koş-

maması, O'nunla birlikte başka ilâhlara tapmaması gerektiğini, aksi takdirde şiddetli cezaya çarptırılacağını haber vermektedir.

214-220. "Akraba" diye tercüme ettiğimiz *aşiret* kelimesi, terim olarak kabile karşılığı kullanıldığı gibi kabilenin altında daha küçük bir topluluğu da ifade etmektedir (Yûsuf Halaçoğlu, "Aşiret", *DİA*, IV, 9). Önceki âyetlerde Hz. Peygamber'in genel anlamda insanlık için uyarıcı olarak görevlendirildiği ifade edilirken bu âyetlerde de özel olarak akrabalarını uyarması emredilmektedir. Bu buyruk Peygamber'in akrabası olmanın kimseye sorumluluğunu yerine getirmeme gibi bir ayrıcalık kazandırmadığını ifade etmesi bakımından önemlidir. Bu âyet inince Hz. Peygamber Kureyş kabilesine mensup inanan inanmayan, yakın uzak akrabasını veya temsilcilerini Safâ tepesinde toplayarak yakınlarından birinin peygamber olmasının Allah katında kimseye bir fayda sağlamayacağını, her şahsı ancak kendi imanının ve sâlih amelinin kurtaracağını haber vermiştir (Buhârî, "Tefsîr", 26).

Allah Teâlâ 213-217. âyetlerde Hz. Peygamber'in şahsında bütün müminlere hitap etmekte, dini tebliğ hususunda her müminin kendisine en yakın kimselerden başlamasını emretmekte; özellikle din önderlerinin hakkı tebliğ konusunda başarılı olmaları için kendilerine tâbi olan müminlere kol kanat germelerini yani onlara karşı alçak gönüllü, şefkatli, merhametli olmalarını ve iyi davranmalarını; kendilerine karşı inanç bağlamında düşmanca bir tavır takındıkları takdirde ise onlara sahip çıkmamalarını istemektedir. İsyan eden akrabalardan uzak durmak, gerek Hz. Peygamber'in gerekse diğer din önderlerinin kalplerinde, yakınlarıyla olan münasebetlerinde soğukluk, belki de düşmanlık meydana getirebilir. Bu sebeple Allah önderlerin, karşılaşacakları düşmanca davranışlara aldırış etmemelerini ve Allah'a dayanıp güvenmelerini öğütlemekte, Allah'ın herkesten güçlü olduğuna ve rahmetiyle müminleri düşmanlardan koruyacağına işaret etmektedir.

Bazı müfessirler, "Huzurunda durduğun ve secde edenlerle birlikte yere kapandığın zaman seni gören Allah'a güvenip dayan" meâlindeki 218-219. âyetleri "her nerede olursan ol seni gören" şeklinde yorumlamışlardır (Taberî, XIX, 123-125). Ayrıca "secde edenlerle birlikte yere kapandığın zaman seni gören" ifadesini, "Seni Allah'ın birliğine

inanmış olan bir peygamberin sulbünden diğer peygamberin sulbüne nakledip nihayet bu ümmette ortaya çıkaran" şeklinde yorumlayanlar da olmuştur (Şevkânî, IV, 116).

221 – 227

هَلْ اُنَبِّئُكُمْ عَلٰى مَنْ تَنَزَّلُ الشَّيَاطٖينُۜ ﴿٢٢١﴾ تَنَزَّلُ عَلٰى كُلِّ اَفَّاكٍ اَثٖيمٍۙ
﴿٢٢٢﴾ يُلْقُونَ السَّمْعَ وَاَكْثَرُهُمْ كَاذِبُونَۜ ﴿٢٢٣﴾ وَالشُّعَرَٓاءُ يَتَّبِعُهُمُ
الْغَاوُونَۜ ﴿٢٢٤﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّهُمْ فٖي كُلِّ وَادٍ يَهٖيمُونَۙ ﴿٢٢٥﴾ وَاَنَّهُمْ يَقُولُونَ
مَا لَا يَفْعَلُونَۙ ﴿٢٢٦﴾ اِلَّا الَّذٖينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا
اللّٰهَ كَثٖيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظُلِمُواۜ وَسَيَعْلَمُ الَّذٖينَ ظَلَمُٓوا
اَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾

Meâli

221. Şeytanların kime ineceğini size haber vereyim mi? **222.** Onlar günaha, iftiraya düşkün olan herkese inerler. **223.** Bunlar, (şeytanlara) kulak verirler, çoğu da yalancıdır. **224.** Şairlere gelince, onlara da yoldan sapanlar uyar. **225-226.** Onların her vadide şaşkın şaşkın dolaştıklarını ve gerçekte yapmadıkları şeyleri söylediklerini görmez misin? **227.** Ancak iman edip iyi işler yapanlar, Allah'ı çokça ananlar ve haksızlığa uğratıldıktan sonra kendilerini savunanlar başkadır. Haksızlık edenler, neye nasıl dönüşeceklerini yakında görecekler.

Tefsiri

221-223. Önceki âyetlerde (210-212) Kur'an'ı Hz. Peygamber'e şeytanların getirdiği, dolayısıyla onun bir kâhin olduğu iddiaları reddedilmişti. Burada ise şeytanların Hz. Peygamber'e yaklaşamayacakları belirtilmekte ve kimlere yaklaşabilecekleri açıklanmaktadır. Şeytanlar ancak çok yalan söyleyen, iftira atan, sahtekâr, günah işlemekten çekinmeyen kimselere, yani kendilerine uygun karaktere sahip olanlara yanaşırlar.

224-227. İnkârcılar Kur'an'ın gayb âleminden verdiği haberleri şeytanların ilhamı, nazmını da *şiir* olarak telakki ediyor, dolayısıyla Hz. Peygamber'e kâhin ve *şair* diyorlardı. İşte bu âyetler onların bu tür temelsiz iddialarını reddetmekte; inkârcı şairlere gerçekleri arayanlar değil, ancak hevâ ve hevesleri peşinde giden, zevk ve eğlence düşkünlerinin tâbi olacağını bildirmektedir.

"Her vadide dolaşmak" her konuya girmek, her konuda söz söylemek demektir. Gerçekten de –müteakip âyette belirtildiği üzere inançlı ve ahlâkî değerlere bağlı olanlar farklı olmakla beraber– öyle şairler de vardır ki bunlar her vadide dolaşır, iyi kötü, eğri doğru her konuya girerek toplumu etkilemeye çalışırlar. Sözleri ile yaptıkları birbirini tutmaz, yapmadıklarını söyler, söylemediklerini yaparlar. Bu sebeple onların peşinden dürüst insanlar değil, ancak sapkınlar gider (Elmalılı, V, 3649-3650). Bu nitelikte olan şiir ve şairle Kur'an ve Peygamber'i karşılaştırmak bile abestir.

Kur'an insanların sosyal ve kültürel hayatlarında önemli bir yer işgal eden şiiri ve şairleri mutlak olarak yermemiş, bilâkis şiirin iyisine ve güzeline insanları özendirmiştir. Kur'an'ın üstün ifade gücünü gören Araplar onu şiire benzetmişler, Hz. Peygamber'e de şair demişlerdir (bk. Enbiyâ 21/5; Sâffât 37/36; Tûr 52/30). Bu durum karşısında Kur'an kendisinin ne şair ne de kâhin sözü olduğunu, fakat Allah tarafından indirilmiş ilâhî bir kelâm olduğunu vurgulamış (bk. Hâkka 69/41-42) ve putperestlik döneminin İslâm ilkeleriyle ters düşen şiirini yermiştir. Nitekim 227. âyette özellikleri anlatılan gerçek müminler, müşrik dönem şairlerini yeren yukarıdaki hükmün dışında tutulmuşlardır. Bunlar söyledikleri şiirde gerçekleri dile getirirler; söyledikleriyle yap-

tıkları birbirine uygundur. Allah'ın birliği esasına dayanan tevhid dininin ilkelerini savunur, Allah'ı zikreder, O'nu yüceltirler. Yaptıkları iyi işlerle hem kendilerinin hem de toplumun yücelmesini ve yükselmesini gözetirler. Zulmün ve haksızlığın karşısında şiirleriyle mücadele verir, hakkı savunurlar. Sahih hadis kaynaklarında yer alan birçok hadiste de iyi maksatla kullanılan şiir, yukarıda kötülenen şiirden istisna edilmiş, hatta özendirilmiştir (bk. Buhârî, "Edeb", 90; İbn Mâce, "Edeb", 42). Meselâ Câhiliye döneminin önde gelen şairleri arasında yer alan ve Medine döneminin sonlarına doğru müslüman olan Lebîd b. Râbia'nın, "Bilinmelidir ki Allah'tan başka her şey bâtıldır" anlamındaki mısraı (*Dîvân*, s. 132), Hz. Peygamber'in "şairlerce söylenmiş en doğru söz" şeklindeki takdirine mazhar olmuştur (Buhârî, "Menâkıbü'l-ensâr", 26). Kezâ ashâb-ı kirâm arasında Resûl-i Ekrem'in takdirlerini kazanmış başka birçok şair bulunmaktaydı. Bunların başında gelen Hassân b. Sabit'e, "Müşrikleri (şiirlerinle) hicvet, bil ki Cebrâil de seninle beraberdir" buyurmuştur (Buhârî, "Bed'ü'l-halk", 6, "Megāzî", 30; Müslim, "Fezâilü's-sahâbe", 153; ayrıca bk. Yâsîn 36/69).

27 (48)

Neml Sûresi

Mekke, 93

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada yirmi yedinci, iniş sırasına göre kırk sekizinci sûredir. Şuarâ sûresinden sonra, Kasas sûresinden önce Mekke'de inmiştir.

Adı

Sûre adını 18. âyette geçen ve "karıncalar" anlamına gelen neml kelimesinden almıştır. Buhârî ("Tefsîr", 27) ve Tirmizî ("Tefsîr", 28) gibi sahih hadis kaynaklarında da sûre bu adla anılmaktadır. Ayrıca, içinde Süleyman aleyhisselâm kıssası anlatıldığı için "Süleyman sûresi" ve 20. âyette hüdhüd adlı kuştan söz edildiği için "Hüdhüd sûresi" adlarıyla da anılmıştır (İbn Âşûr, XIX, 215).

Konusu

Bir önceki Şuarâ ve bir sonraki Kasas sûreleriyle bir bütünlük arzeden Neml sûresinde Allah'ın birliği, peygamberlik, vahiy ve âhiret hayatı gibi İslâm'ın inanç esasları ele alınmaktadır. Şuarâ sûresinde olduğu gibi bazı geçmiş milletlerin ve bunlara gönderilmiş olan peygamberlerin kıssalarından kesitler sunulmak suretiyle insanlara öğütler verilmekte ve anlatılan olaylardan ibret almaları istenmekte, Hz. Süleyman'ın hükümdarlığı ve Sebe' kraliçesiyle (Belkıs) olan öyküsüne genişçe yer verilmektedir. Kozmik deliller gösterilerek Allah'ın sonsuz ilmi ve kudreti ispat edilmekte, kalplerde gizlenenler dahil olmak üzere evrende var olan hiçbir şeyin Allah'a gizli kalmayacağı, müşriklerin yaptıklarının ise bâtıl olduğu vurgulanmaktadır. Ayrıca kıyamet alâmetlerinden biri olan dâb-

betü'l-arzın çıkarılacağı haber verilmekte, mahşer gününde karşılaşılacak durumlar ve olaylar tasvir edilmektedir.

1 – 6

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

طٰسٓ۠ تِلْكَ اٰيَاتُ الْقُرْاٰنِ وَكِتَابٍ مُب۪ينٍۙ ﴿١﴾ هُدًى وَبُشْرٰى
لِلْمُؤْمِن۪ينَۙ ﴿٢﴾ اَلَّذ۪ينَ يُق۪يمُونَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ
بِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمْ اَعْمَالَهُمْ
فَهُمْ يَعْمَهُونَۜ ﴿٤﴾ اُو۬لٰٓئِكَ الَّذ۪ينَ لَهُمْ سُٓوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ هُمُ
الْاَخْسَرُونَ ﴿٥﴾ وَاِنَّكَ لَتُلَقَّى الْقُرْاٰنَ مِنْ لَدُنْ حَك۪يمٍ عَل۪يمٍ ﴿٦﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Tâ-sîn. Bunlar Kur'an'ın, gerçekleri açıklayan kitabın âyetleridir. **2-3.** Namazı kılan, zekâtı veren ve âhirete kesin bir şekilde iman eden müminler için bir hidayet rehberi ve bir müjdedir. **4.** Âhirete inanmayanların yapıp ettiklerini şüphesiz kendilerine güzel göstermiş olduk; bu yüzden şuursuzca eğlenip dururlar. **5.** İşte en ağır cezayı hak edenler bunlardır; âhirette en çok ziyana uğrayacak olanlar da yine bunlardır. **6.** Şüphesiz ki bu Kur'an sana hikmet sahibi, bilen Allah tarafından verilmektedir.

Tefsiri

1-3. Bazı sûrelerin başında bulunan bu tür harflere "hurûf-ı mukattaa" adı verilmektedir (bilgi için bk. Bakara 2/1). 1. âyet, "Kur'an" ve "kitap" kelimeleri yer değiştirmiş olarak Hicr sûresinin başında da geçmekte-

dir. Bu kelimeler müfessirler tarafından farklı şekillerde yorumlanmışsa da Râzî her ikisiyle de Kur'an-ı Kerîm'in kastedildiği kanaatindedir; ancak Kur'an onun okunuşunu, kitap ise yazılı şeklini ifade etmektedir (XIX, 151). İbn Âşûr da bu görüşü tercih etmiştir (XIV, 8; ayrıca bk. Hicr 15/1). "Gerçekleri açıklayan" diye çevirdiğimiz *mübîn* kelimesi ise "açık seçik anlaşılan" veya kısaca "apaçık" şeklinde de çevrilebilir. Buna göre Kur'an'ın âyetleri gelişigüzel söylenmiş değil, anlamı açık, doğruluğunda şüphe olmayan, gerçekleri açıklayan, müminlere doğru yolu gösteren ve müjde veren ilâhî sözlerdir. 3. âyette müslümanlar, Medine döneminde hükümleri ayrıntılı olarak belirlenen ve İslâm'ın temellerinden birini oluşturan zekât vecîbesine hazırlanmaktadır, o sırada daha çok gönüllü malî ödemeler şeklinde gerçekleşen bu davranış övülmektedir (zekâtın farz kılınması konusunda bilgi için bk. Tevbe 9/60, 103).

4-6. İnanmayanların yapıp ettiklerinin kendilerine güzel gösterilmesi Allah'ın onlara inanç ve yaşayışları konusunda seçme hakkı tanımaması anlamına gelmez; bilâkis kendi irade ve tercihleriyle inkârcılıkta ısrar ettikleri için Allah onları yapıp ettikleriyle baş başa bırakır. Böylece kalpleri katılaşır, iman etmezler ve yaptıklarının güzel olduğunu sanırlar. Bunun sonucu olarak da hem dünyada hem de âhirette yaptıklarının sonucuna katlanırlar (bu konuda ayrıca bk. Bakara 2/7).

7 – 14

اِذْ قَالَ مُوسٰى لِاَهْلِه۪ٓ اِنّ۪ٓي اٰنَسْتُ نَاراًۜ سَاٰت۪يكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ اَوْ اٰت۪يكُمْ
بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٧﴾ فَلَمَّا جَٓاءَهَا نُودِيَ اَنْ بُورِكَ
مَنْ فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَاۜ وَسُبْحَانَ اللّٰهِ رَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿٨﴾ يَا مُوسٰٓى
اِنَّهُٓ اَنَا اللّٰهُ الْعَز۪يزُ الْحَك۪يمُۙ ﴿٩﴾ وَاَلْقِ عَصَاكَۜ فَلَمَّا رَاٰهَا تَهْتَزُّ

كَاَنَّهَا جَٓانٌّ وَلّٰى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْۜ يَا مُوسٰى لَا تَخَفْ اِنّ۪ي لَا يَخَافُ لَدَيَّ
الْمُرْسَلُونَۗ ﴿١٠﴾ اِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسْنًا بَعْدَ سُٓوءٍ فَاِنّ۪ي غَفُورٌ
رَح۪يمٌ ﴿١١﴾ وَاَدْخِلْ يَدَكَ ف۪ي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَٓاءَ مِنْ غَيْرِ سُٓوءٍ ف۪ي تِسْعِ
اٰيَاتٍ اِلٰى فِرْعَوْنَ وَقَوْمِه۪ۜ اِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِق۪ينَ ﴿١٢﴾ فَلَمَّا جَٓاءَتْهُمْ
اٰيَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هٰذَا سِحْرٌ مُب۪ينٌۚ ﴿١٣﴾ وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَٓا
اَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّاۜ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِد۪ينَ ﴿١٤﴾

Meâli

7. Bir zamanlar Mûsâ, ailesine, "(Şu uzakta) bir ateş bulunduğunu farkettim. Size oradan bir haber ya da ısınmanız için ondan bir kor getireceğim" demişti. **8.** Oraya geldiğinde ona şöyle seslenildi: "Ateşin bulunduğu yerdekilerle çevresindekiler mübarek kılınmıştır! Âlemlerin rabbi olan Allah, her türlü noksanlıktan uzaktır! **9.** Ey Mûsâ! Şüphesiz ben mutlak galip ve hikmet sahibi olan Allahım! **10.** Asânı yere at!" Mûsâ atıp da onu yılan gibi kımıldanır görünce arkasına bakmadan dönüp kaçtı. (Dedik ki): "Ey Mûsâ! Korkma, benim huzurumda peygamberler korkmaz; **11.** Ancak kim haksızlık ederse o başka. Sonra o da işlediği bir kötülük yerine bir iyilik ederse bilsin ki ben çok bağışlayıcıyım, çok merhametliyim. **12.** Şimdi elini koynuna sok da kusursuz bembeyaz olarak çıksın. Dokuz mûcize ile Firavun ve kavmine git. Çünkü onlar yoldan çıkmış bir kavim oldular." **13.** Mûcizelerimiz onların gözleri önüne serilince, "Bu, düpedüz bir sihirdir" dediler. **14.** Mûcizeleri açık ve kesin olarak görüp idrak ettikleri halde zulüm ve kibirlerinden ötürü onları inkâr ettiler. Bozguncuların sonunun nice olduğuna bir bak!

Tefsiri

7-14. Hz. Mûsâ'nın kıssası çeşitli yerlerde çeşitli vesilelerle anlatılmaktadır. Burada anlatılanlar biraz daha genişçe ve farklı üslûplarla A'râf (7/104-136), Tâhâ (20/9-98) ve Kasas (28/2-46) sûrelerinde de yer almıştır. Bu âyetlerin bağlamından ve bunlar üzerine yapılan yorumlardan anlaşıldığına göre bu olay Hz. Mûsâ'nın ailesiyle birlikte Medyen'den Mısır'a yaptığı yolculuk esnasında soğuk bir gecede meydana gelmiştir. Müfessirler, Hz. Mûsâ'nın ateş sandığı ışığın gerçekte ilâhî bir nur olduğunu belirtirler (bilgi için bk. Tâhâ 20/10; Taberî, XIX, 132-133; Şevkânî, IV, 122). Ateşin, yani nurun bulunduğu yerde mübarek kılınandan maksat Hz. Mûsâ, çevresindekiler ise Cebrâil ve o yeri aydınlatmakla görevli meleklerdir (İbn Âşûr, XIX, 226). Mecazi anlamda ateş peygamberlere mahsus mânevî aydınlanma olarak da yorumlanmıştır (Esed, II, 763). Buna göre ateşin içinde olan Mûsâ, çevresinde olanlar da ona iman edenlerdir. Zemahşerî'ye göre ateşten maksat onun bulunduğu yerdir. Burada mübarek kılınanlar ise Mûsâ ile o yerin çevresinde bulunan kutsal topraklardır (III, 137). 8. âyetin son bölümünde Allah'ın, sadece İsrâiloğulları'nın değil, âlemlerin, bütün insanlığın rabbi olduğu vurgulanmakta, 9. âyette ise Allah'ın mutlak galip ve hikmet sahibi olduğu belirtilerek tevhid mücadelesinde ancak O'na güvenip dayanmak gerektiğine işaret edilmektedir (asâ mûcizesi hakkında bilgi için bk. A'râf 7/107; Tâhâ 20/17-21).

11. âyet genel olarak, haksızlık ettikten sonra pişman olup tövbe eden kimselerin günahlarının bağışlanacağına, özel olarak da gençliğinde bir Mısırlı'yı kasıtsız olarak öldürmüş olan Hz. Mûsâ'nın bağışlanacağına işaret etmektedir (Şevkânî, IV, 123; İbn Âşûr, XIX, 230; Mûsâ hakkında ayrıca bk. Kasas 28/15-16).

İlâhî mesajı Firavun'a tebliğ etmekle görevlendirilen Hz. Mûsâ dokuz mûcize ile desteklenmiştir. Bunlardan sadece ikisi yani asâsının yılana dönüşmesi ve elini koynuna sokunca –sapasağlam olduğu halde– bembeyaz çıkması şeklindeki mûcizeleri burada zikredilmiş, diğerleri ise başka sûrelerde anlatılmıştır (meselâ bk. A'râf 7/103-108, 130-136; İsrâ 17/101). Firavun ve onun ileri gelen adamları, Hz. Mûsâ'nın gösterdiği mûcizelerin insanları ikna ettiğini görüp kendileri bile bundan etkile-

nince şaşırıp kalmışlar; ancak iman etmeyi gurur ve kibirlerine yediremedikleri için inkâr yolunu tutup, mûcizelerin düpedüz sihir olduğunu ileri sürmüşlerdir.

15 – 31

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا دَاوُ۫دَ وَسُلَيْمٰنَ عِلْمًاۚ وَقَالَا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذ۪ي فَضَّلَنَا عَلٰى كَث۪يرٍ
مِنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِن۪ينَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمٰنُ دَاوُ۫دَ وَقَالَ يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ
عُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ وَاُو۫ت۪ينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍۜ اِنَّ هٰذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُب۪ينُ ﴿١٦﴾
وَحُشِرَ لِسُلَيْمٰنَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾
حَتّٰٓى اِذَٓا اَتَوْا عَلٰى وَادِ النَّمْلِۙ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَٓا اَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا
مَسَاكِنَكُمْۚ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمٰنُ وَجُنُودُهُۙ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾
فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِنْ قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ اَوْزِعْن۪ٓي اَنْ اَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّت۪ٓي
اَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلٰى وَالِدَيَّ وَاَنْ اَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضٰيهُ وَاَدْخِلْن۪ي بِرَحْمَتِكَ
ف۪ي عِبَادِكَ الصَّالِح۪ينَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَٓا اَرَى الْهُدْهُدَ
اَمْ كَانَ مِنَ الْغَٓائِب۪ينَ ﴿٢٠﴾ لَاُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا شَد۪يدًا اَوْ لَاَا۬ذْبَحَنَّهُ
اَوْ لَيَأْتِيَنّ۪ي بِسُلْطَانٍ مُب۪ينٍ ﴿٢١﴾ فَمَكَثَ غَيْرَ بَع۪يدٍ فَقَالَ اَحَطْتُ بِمَا

لَمْ تُحِطْ بِهٖ وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَاٍ بِنَبَاٍ يَقٖينٍ ﴿٢٢﴾ اِنّٖى وَجَدْتُ امْرَاَةً
تَمْلِكُهُمْ وَاُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظٖيمٌ ﴿٢٣﴾ وَجَدْتُهَا
وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ اَعْمَالَهُمْ

فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبٖيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ اَلَّا يَسْجُدُوا لِلّٰهِ الَّذٖى
يُخْرِجُ الْخَبْءَ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٥﴾
اَللّٰهُ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظٖيمِ ﴿٢٦﴾ قَالَ سَنَنْظُرُ
اَصَدَقْتَ اَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبٖينَ ﴿٢٧﴾ اِذْهَبْ بِكِتَابٖى هٰذَا فَاَلْقِهْ اِلَيْهِمْ ثُمَّ
تَوَلَّ عَنْهُمْ فَانْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَتْ يَٓا اَيُّهَا الْمَلَؤُا اِنّٖٓى اُلْقِيَ اِلَيَّ
كِتَابٌ كَرٖيمٌ ﴿٢٩﴾ اِنَّهُ مِنْ سُلَيْمٰنَ وَاِنَّهُ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحٖيمِ ﴿٣٠﴾
اَلَّا تَعْلُوا عَلَيَّ وَاْتُونٖى مُسْلِمٖينَ ﴿٣١﴾

Meâli

15. Şüphesiz biz Dâvûd'a ve Süleyman'a da bir ilim verdik. "Bizi mümin kullarının birçoğundan üstün kılan Allah'a hamd olsun!" dediler. **16.** Süleyman Dâvûd'un yerine geçti. Dedi ki: "Ey insanlar! Bize kuş dili öğretildi ve bize her şeyden gerektiği kadar verildi. Doğrusu bu apaçık bir lutuftur." **17.** Cinlerden, insanlardan ve kuşlardan oluşan orduları Süleyman'ın emrinde toplanmış, birlikte sevk ve idare ediliyordu. **18.** Nihayet Karınca vadisine geldiklerinde,

bir karınca şöyle dedi: "Ey karıncalar! Yuvalarınıza girin; aman, Süleyman ve ordusu farkına varmadan sizi ezmesin!" **19.** Onun bu sözünden dolayı Süleyman neşeyle gülümsedi ve "Ey rabbim!" dedi, "Gerek bana gerekse ana babama verdiğin nimete şükretmeye ve hoşnut olacağın iyi işler yapmaya beni muvaffak kıl. Rahmetinle beni iyi kullarının arasına kat." **20.** Süleyman kuşları gözden geçirdi ve "Hüdhüdü niçin göremiyorum; yoksa kayıplara mı karıştı?" diye sordu. **21.** "Ya bana açık bir gerekçe getirir veya onu şiddetle cezalandırırım ya da onu boğazlarım!" **22.** Çok geçmeden hüdhüd gelip dedi ki: "Ben, senin bilmediğin bir şeyi öğrendim. Sebe' halkından sana kesin bir bilgi getirdim. **23.** Onları bir kadın hükümdarın yönettiğini gördüm; kendisine her imkân verilmiş; bir de muhteşem tahtı var. **24.** Ancak onun ve halkının Allah'ı bırakıp güneşe taptıklarını da gördüm. Şeytan onlara yaptıklarını güzel göstermiş, böylece onları yoldan alıkoymuş; bu yüzden doğru yolu bulamıyorlar. **25.** (Şeytan bunu) göklerde ve yerde gizli olanı açığa çıkaran, gizlediğinizi ve açıkladığınızı bilen Allah'a secde etmesinler, diye yapmış. **26.** Oysa büyük arşın sahibi olan Allah'tan başka tanrı yoktur." **27.** Süleyman da, "Doğru mu söylüyorsun yoksa yalancılardan biri misin, göreceğiz. **28.** Şu mektubumu götür, önlerine bırak, sonra onlardan biraz çekil de, ne sonuca varacaklarına bak." **29.** Sebe' melikesi (adamlarına) şöyle dedi: "Beyler! Bana çok önemli bir mektup gönderilmiş! **30.** Mektup Süleyman'dan gelmekte, Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla başlamaktadır; **31.** 'Bana üstünlük taslamayın, bana gelip teslim olun' denilmektedir."

Tefsiri

15. Dâvûd aleyhisselâm, İsrâiloğulları'na gönderilmiş bir peygamber ve hükümdardır. Kur'an'da ilmi, hikmeti, adaleti ve güzel konuşmasıyla meşhur olduğu bildirilmektedir (Sâd 38/17-20, 26). Kendisine dört büyük kitaptan biri olan Zebûr gönderilmiş, dağlar ve kuşlar emrine verilmiştir (bilgi için bk. Bakara 2/251; Enbiyâ 21/78-80; Ömer Faruk Harman, "Dâvûd", *DİA*, IX, 21-24). Süleyman da Dâvûd'un oğlu olup babası gibi İsrâiloğulları'na gönderilmiş bir peygamber ve hükümdardır.

Yahudi literatüründe daha çok kral olarak tanınmaktadır (bilgi için bk. Bakara 2/102).

Hz. Mûsâ'nın kıssası özet olarak verildikten sonra sûrenin ana konularından birini oluşturan Dâvûd aleyhisselâm ile oğlu Süleyman'ın kıssasına geçilmektedir. Taberî'ye göre babasına ve oğluna verilen ilimden maksat her ikisinin de hayvanların dilinden anlamaları, kendi zamanlarında başkalarının bilgisi olmadığı alanlarda bilgi sahibi olmalarıdır (XIX, 140-141). Bilgi, nimetlerin en değerlisi olduğu için her iki peygamber de kendilerine lutfedilen bu nimet sayesinde mümin kulların birçoğundan üstün kılındıklarını ifade etmişlerdir.

16. "Süleyman Dâvûd'un yerine geçti" cümlesi, mal ve mülküne mirasçı olduğu anlamına gelmez; zira peygamberlerin bıraktığı mal sadakadır, ona mirasçı olunmaz (bk. Buhârî, "Humus", 1; "Megāzî", 14, 38). O halde burada onun yerine geçmesinden maksat makam, ilim ve hikmet, peygamberlik ve hükümdarlık konularında ona mirasçı olmasıdır (bu konuda bilgi için ayrıca bk. Meryem 19/6).

"Bize kuş dili öğretildi" meâlindeki cümle, Hz. Süleyman'ın, ilâhî bir mûcize olarak kuşların dilini öğrendiğini ifade eder. Süleyman, kuşların yalnız sesleri veya hareketleriyle ifade ettikleri duygu ve eğilimlerini anlamakla kalmıyor, o duyguları idare eden ilâhî yasaları da biliyordu. Böylece onların öterek Allah Teâlâ'yı tesbih ve tâzim ettiklerini anladığı gibi, onları idaresi altına alarak kendine has teşkilâtıyla ordusunda hizmette de kullanıyordu (Elmalılı, V, 3665-3666).

"Bize her şeyden gerektiği kadar verildi" cümlesi, verilen nimetlerin çokluğunu yani sahip olduğu peygamberlik, ilim, hikmet ve malı; cinler, insanlar, kuşlar, rüzgârlar, evcil ve yabani hayvanlara hükmedebilmeyi, göklerle yer arasında kendisine ihtiyaç duyulan her şeyi ifade eder (Şevkânî, IV, 125). Süleyman aleyhisselâm Allah'ın lutfettiği bu imkânlardan faydalanarak hem peygamberlik hem de hükümdarlık görevlerini yerine getirmiştir.

Bu âyetin üslûbundan Hz. Süleyman'ın bu sözleri, büyük bir topluluğa hitap ederken söylediği, bununla insanların kendisine itaatini sağlamayı amaçladığı anlaşılmaktadır.

17-30. *Cin* "ateşten yaratılmış, gözle görülmeyen, insanlar gibi iyileri ve kötüleri bulunan varlık" anlamına gelir (cinler hakkında bilgi için bk. En'âm 6/100; Cin 72/1-19). 17. âyetten Hz. Süleyman'ın cinlerle de irtibat kurduğu; ordusunun cinler, insanlar ve kuşlar olmak üzere üç sınıftan meydana geldiği anlaşılmaktadır. Cinleri gizli işlerde, insanları ülke savunmasında ve düşmana karşı savaşta, kuşları da haberleşme, su bulma vb. hizmetlerde istihdam ediyordu (İbn Âşûr, XIX, 240).

Tefsirlerde Karınca vadisinin Şam bölgesinde veya Tâif'te yahut Yemen'de karıncası çok olan bir yerin adı olduğu bildirilmektedir (Elmalılı, V, 3667). Bununla birlikte, böyle muayyen bir mekân olmayıp çok sayıda karıncanın bulunduğu herhangi bir yer de olabilir. Âyet, toplu halde yaşadığı bilinen karıncaların aynı zamanda bir topluluk düzeni içinde hareket ettiklerini de ifade eder. Süleyman üç sınıftan oluşan ordusunu düzenli bir şekilde yönetirken Karınca vadisi denilen yere gelmiş ve burayı geçerken de karıncaların başkanının onlara verdiği emri işitmiş, anlamış ve neşelenerek gülümsemiş, bütün bu nimetlerden dolayı rabbine şükür ve niyazını arzetmiştir.

Hüdhüd, çavuş kuşu denilen ve kendisine özgü nağmelerle öten bir kuş türünün adıdır. Bu âyette zikredilen hüdhüdün ise Süleyman'ın emrine verilmiş özel bir yaratık olduğu anlaşılmaktadır (bilgi için bk. Ömer Faruk Harman-Cemal Kurnaz, "Hüdhüd", *DİA*, XVIII, 461).

Sebe' (Saba), aslında bir hânedan veya kabile ismi olup sonradan Yemen'deki Sebe' Devleti'nin ve başşehri Me'rib'in adı olmuştur (bilgi için bk. Sebe' 34/15).

Tefsirler Hz. Süleyman'ın hüdhüdü bilhassa çöllerde su bulmada istihdam ettiğini belirtiyorlar. Bir gün konakladığı susuz bir çölde kuşları teftiş etmiş, su bulmak için görevlendireceği hüdhüdün ortadan kaybolduğunu anlayınca kızmış ve mazeretini gösteren bir delil getirmediği takdirde onu âyette belirtilen ceza şekillerinden biriyle cezalandıracağını ifade etmiştir (Elmalılı, V, 3670). Hüdhüd çok geçmeden gelip Sebe' ülkesinden Hz. Süleyman'a bilgi getirdiğini, orada bir kraliçenin yönetimindeki milletin, şeytana uyarak güneşe taptığını haber vermiştir (şeytanın insanlara, yaptıklarını güzel göstermesi ve onları doğru yoldan alıkoyması hakkında bk. En'âm 6/43; Nahl 16/63). 22.

âyette, ilim ve hikmet sahibi olmasına rağmen Hz. Süleyman'ın bilmediği bir şeyi herhangi bir hayvanın bilebileceği hatırlatılmaktadır (Râzî, XXIV, 190). Ayrıca bu âyet, bilgili kimselere ârız olabilecek kendini beğenme duygusuna karşı insanı dikkatli olmaya çağıran bir uyarıdır (Zemahşerî, III, 143).

Müfessirler Sebe' ülkesinde hükümdar olan ve Kur'an'da adı anılmaksızın bahsi geçen kadının Belkıs bint Şürahbil olduğunu kaydetmektedirler (Şevkânî, IV, 128). Ancak kaynaklarda Yelkame bint el-Yeşrah b. Hâris veya Belkıs bint el-Hedahid b. Şürahbil, bir Habeş efsanesine göre Mâkedâ adlarıyla anıldığı da bildirilmiştir. Belkıs'ın kimliği hakkında kesin bilgi verilmemekle birlikte tarihçiler onun milâttan önce X. yüzyılda yaşamış, Hz. Süleyman'la çağdaş bir Arap kraliçesi olduğunu söylemişlerdir (bilgi için bk. Orhan Seyfi Yücetürk, "Belkıs", *DİA*, V, 420; Kitâb-ı Mukaddes, I. Krallar, 10/1-10, 13; II. Tarihler, 9/1-9, 12). Süleyman aleyhisselâm, hüdhüdün sözünün doğru olup olmadığını anlamak için yazdığı bir mektubu kraliçeye götürüp sonuçtan kendisini haberdar etmesini hüdhüde emretti. Mektubun besmele ile başlaması ve Sebe' halkının Süleyman'a teslim olmalarını istemesi, davetin hem siyasî hem de dinî olduğunu göstermektedir.

32 – 44

قَالَتْ يَٓا اَيُّهَا الْمَلَؤُا اَفْتُون۪ي ف۪ٓي اَمْر۪يۚ مَا كُنْتُ قَاطِعَةً اَمْرًا حَتّٰى
تَشْهَدُونِ ﴿٣٢﴾ قَالُوا نَحْنُ اُو۬لُوا قُوَّةٍ وَاُو۬لُوا بَأْسٍ شَد۪يدٍۙ وَالْاَمْرُ
اِلَيْكِ فَانْظُر۪ي مَاذَا تَأْمُر۪ينَ ﴿٣٣﴾ قَالَتْ اِنَّ الْمُلُوكَ اِذَا دَخَلُوا
قَرْيَةً اَفْسَدُوهَا وَجَعَلُٓوا اَعِزَّةَ اَهْلِهَٓا اَذِلَّةًۚ وَكَذٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٣٤﴾
وَاِنّ۪ي مُرْسِلَةٌ اِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا

جَٓاءَ سُلَيْمٰنَ قَالَ اَتُمِدُّونَنِ بِمَالٍ فَمَٓا اٰتٰينِۦَ اللّٰهُ خَيْرٌ مِمَّٓا اٰتٰيكُمْ

بَلْ اَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ ﴿٣٦﴾ اِرْجِعْ اِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَا قِبَلَ

لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَٓا اَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ يَٓا اَيُّهَا الْمَلَؤُا

اَيُّكُمْ يَأْت۪ين۪ي بِعَرْشِهَا قَبْلَ اَنْ يَأْتُون۪ي مُسْلِم۪ينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ عِفْر۪يتٌ

مِنَ الْجِنِّ اَنَا۬ اٰت۪يكَ بِه۪ قَبْلَ اَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَاِنّ۪ي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ اَم۪ينٌ ﴿٣٩﴾

قَالَ الَّذ۪ي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ اَنَا۬ اٰت۪يكَ بِه۪ قَبْلَ اَنْ يَرْتَدَّ اِلَيْكَ طَرْفُكَ

فَلَمَّا رَاٰهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبّ۪ي لِيَبْلُوَن۪ٓي ءَاَشْكُرُ

اَمْ اَكْفُرُ وَمَنْ شَكَرَ فَاِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِه۪ وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ رَبّ۪ي

غَنِيٌّ كَر۪يمٌ ﴿٤٠﴾ قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنْظُرْ اَتَهْتَد۪ٓي اَمْ تَكُونُ مِنَ

الَّذ۪ينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤١﴾ فَلَمَّا جَٓاءَتْ ق۪يلَ اَهٰكَذَا عَرْشُكِ قَالَتْ كَاَنَّهُ هُوَ

وَاُو۫ت۪ينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِم۪ينَ ﴿٤٢﴾ وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ

تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللّٰهِ اِنَّهَا كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ كَافِر۪ينَ ﴿٤٣﴾ ق۪يلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ

فَلَمَّا رَاَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقَيْهَا قَالَ اِنَّهُ صَرْحٌ مُمَرَّدٌ مِنْ

قَوَارِيرَ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ
لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٤﴾

Meâli

32. Kraliçe şöyle dedi: "Efendiler, içinde bulunduğum durum hakkında bana görüşünüzü açıklayın. Sizin görüşünüzü almadan asla bir işe kesin karar vermem." **33.** Şu cevabı verdiler: "Biz güçlüyüz, zorlu savaşçılarız, yine de yetki senindir; artık ne buyuracağını sen düşün." **34.** Kraliçe şöyle dedi: "Krallar bir ülkeye girdiler mi, oranın altını üstüne getirirler ve halkının ulularını zelil duruma düşürürler. Bunlar da öyle yapacaklardır. **35.** Ben bunlara bir hediye göndereceğim, sonra bakacağım elçiler ne ile dönecekler?" **36.** (Elçiler) Süleyman'a geldiklerinde o şöyle dedi: "Siz bana mal yardımı mı yapıyorsunuz? Allah'ın bana verdiği size verdiğinden daha değerlidir. Hayır, hayır! Hediyenizle ancak siz sevinirsiniz. **37.** (Ey elçi!) Onlara dön; iyi bilsinler ki asla karşı koyamayacakları ordularla üzerlerine gelir, muhakkak surette onları yenilmiş ve küçük düşürülmüş olarak oradan çıkarırız!" **38.** (Danışmanlarına dönerek) "Beyler! Onlar boyun eğerek bana gelmeden önce hanginiz o melikenin tahtını bana getirebilir?" diye sordu. **39.** Cinlerden bir ifrit, "Sen makamından kalkmadan önce ben onu sana getiririm. Gerçekten bu işe gücüm yeter, ben güvenilir biriyim" dedi. **40.** Kitaptan bir bilgisi olan ise, "Ben onu sen göz açıp kapayıncaya kadar getiririm" diye cevap verdi. Süleyman, tahtı yanı başına yerleşmiş olarak görünce şöyle dedi: "Bu, şükür mü yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni sınayan rabbimin bir lutfudur. Şükreden ancak kendisi için şükretmiş olur, nankörlük edene gelince, o bilsin ki rabbimin hiçbir şeye ihtiyacı yoktur, kerem sahibidir." **41.** "Onun tahtını tanıyamayacağı bir hale getirin; bakalım gerçeği anlayacak mı yoksa anlamayanlardan mı olacak?" dedi. **42.** Kraliçe geldiğinde, "Senin tahtın da böyle mi?" diye soruldu. "Tıpkı onun gibi" dedi. "Bize bundan önce bilgi verilmişti ve biz de boyun eğmiştik" **43.** Onu, daha önce Allah'tan başka taptığı şeyler saptırmıştı. Çünkü o inkârcı bir ka-

vimdendi. **44.** Ona, "Köşke gir" dendi. Kraliçe salonu görünce, onu oraya toplanmış su sandı ve eteğini topladı. Süleyman, "Bu, billûrdan yapılmış, şeffaf bir zemindir" diye uyardı. Kraliçe, "Rabbim, ben gerçekten kendime zulmetmişim! Artık Süleyman'la beraber âlemlerin rabbi olan Allah'a teslim oldum" dedi.

Tefsiri

32-35. Süleyman aleyhisselâmın mektubunu alan melike devlet ileri gelenlerini toplayarak mektubun içeriği hakkında bilgi vermiş, ne yapmaları gerektiği konusunda kendileriyle istişarede bulunmuştur. Danışmanları ülkenin savaş gücü hakkında bilgi verdikten sonra nihaî kararın kraliçeye ait olduğunu ifade etmişlerdir. Kraliçe, savaşın başarısızlıkla neticelenmesi durumunda düşman istilâsının kötü sonuçlarını anlatarak meseleyi barış yoluyla çözmenin daha uygun olacağını ifade etmiş, barıştan yana olduğunu göstermek üzere Hz. Süleyman'a hediyeler göndermiş ve sonunu beklemiştir.

36-40. Peygamberin görevi insanlarla savaşarak ganimet elde etmek veya savaş tehdidiyle hediye almak değil, Allah'ın dinini tebliğ etmek, insanların sapkın inançlardan kurtulmalarının yolunu açmak olduğu için Hz. Süleyman, kraliçenin gönderdiği hediyelere iltifat etmemiştir. Ülkenin güvenliği bunu gerekli kıldığı için de teslim ve tâbi olmadıkları takdirde karşı koyamayacakları ordularla üzerlerine gideceğini söyleyerek onları tehdit etmiştir.

Elçiler dönüp durumu kraliçeye anlatınca kraliçe maiyetindeki ileri gelenlerle birlikte Hz. Süleyman'ı ziyaret edip onun dini hakkında bilgi almak üzere harekete geçmiştir. Öte yandan Hz. Süleyman'a bu bilgi ulaşmış (âyet 42), o da kraliçe gelip teslim olmadan önce onun tahtını getirmelerini yanındaki görevlilerden istemiştir.

Bu kıssada bir kadın yöneticinin erkek devlet adamlarından daha basiretli davrandığının ima edilmesi de ilgi çekicidir.

39. âyette geçen *ifrît*, "güçlü, kuvvetli, yaramaz, ele avuca sığmaz kimse" demektir. Sıfat olarak cinler için kullanıldığı gibi insanlar için de kullanılır (Elmalılı, VI, 3678-3679).

"Kitap ilmine sahip olan biri"nin kimliği hakkında farklı rivayetler vardır. "Bir melek, bir insan, Hızır, Süleyman'ın veziri Âsaf b. Berhiyâ"

veya "Süleyman'ın kendisi" denilmiştir. Râzî gerekçelerini de açıklayarak Süleyman'ın kendisi olduğunu söyleyen görüşü tercih etmektedir (XXIV, 197-198).

41-44. Rivayete göre Hz. Süleyman Allah'ın kendisine lutfettiği mûcize ve nimetleri melikeye göstermek amacıyla büyük bir saray yaptırmış, camdan yapılmış olan tabanını havuz görünümüne sokmuş ve melikenin tahtını buraya yerleştirmiştir (Abdülvehhâb en-Neccâr, s. 396). Sarayın tabanının su şekline sokulması, tahtın tanınmasının güç hale getirilmesi melikeyi sarsmak, kendine ve ihtişamına güvenini zayıflatmak, onu büyük bir mânevî değişime hazırlamak için olmalıdır.

"Bize bundan önce bilgi verilmişti ve biz de boyun eğmişizdir" cümlesinin kime ait olduğuna dair farklı görüşler vardır: **a)** Bu söz kraliçeye aittir. Kraliçe ve çevresi bu mûcizeden önce hüdhüdün getirdiği mektup vb. diğer yollarla Hz. Süleyman'ın peygamber olduğuna dair sağlam bilgi elde etmiş ve ona boyun eğmişlerdir. **b)** Söz Süleyman'a aittir. Bu takdirde meâli şöyle olmalıdır: "Bize kraliçe hakkında daha önce bilgi verilmişti ve biz de boyun eğmişizdir." Süleyman aleyhisselâm bu sözüyle kraliçe gelmeden önce onun müslüman olduğu ve gönüllü olarak geldiği hakkında bilgi edindiğini ifade etmektedir. **c)** Bu söz Süleyman'ın kavmine aittir.

Melikenin Hz. Süleyman'ı ve sarayını gördükten, bazı bilgiler de aldıktan sonra söylediği söz, yukarıdaki ifadenin ona değil, Hz. Süleyman'a ait olduğuna bir karîne teşkil etmektedir.

Belkıs'ın Süleyman aleyhisselâmı ziyareti konusunda Kitâb-ı Mukaddes de Kur'an'la uzlaşır bilgiler vermektedir. Ancak oradaki bilgilere göre Belkıs, Allah'ın adını yaymasından dolayı şöhreti her tarafta duyulan Hz. Süleyman'ı bizzat görmek, gerçek bir peygamber olup olmadığını anlamak üzere büyük bir kafile ve değerli hediyelerle Kudüs'e gelmiştir. Ziyareti esnasında Hz. Süleyman'a sorduğu, karşılığı yalnız kendince bilinen her sorunun cevabını almış, sonunda onun bilgisinin derinliğine, kudretinin büyüklüğüne inanmış; Allah'ın birliğine iman ettikten sonra ülkesine dönmüştür (bk. I. Krallar, 10/1-10, 13; II. Tarihler, 9/1-9, 12). Yukarıda Neccâr'dan naklettiğimiz rivayette de ziyaretin Kudüs'te gerçekleştiği ifade edilmiştir.

45 – 53

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَٓا اِلٰى ثَمُودَ اَخَاهُمْ صَالِحاً اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ فَاِذَا هُمْ
فَرٖيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَا قَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ
قَبْلَ الْحَسَنَةِۚ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا
اطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَۜ قَالَ طَٓائِرُكُمْ عِنْدَ اللّٰهِ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾
وَكَانَ فِي الْمَدٖينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْاَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿٤٨﴾
قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللّٰهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَاَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهٖ مَا شَهِدْنَا
مَهْلِكَ اَهْلِهٖ وَاِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكَرُوا مَكْراً وَمَكَرْنَا مَكْراً
وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ اَنَّا دَمَّرْنَاهُمْ
وَقَوْمَهُمْ اَجْمَعٖينَ ﴿٥١﴾ فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُواۜ اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَةً
لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَاَنْجَيْنَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾

Meâli

45. Semûd kavmine, "Allah'a kulluk edin" demesi için kardeşleri Sâlih'i gönderdik. Ama hemen birbiriyle çekişen iki grup oluverdiler. **46.** Sâlih, "Ey kavmim, dedi, iyilik dururken niçin kötülüğe koşuyorsunuz; size merhamet edilmesi için Allah'tan bağışlanmayı dileseniz olmaz mı?" **47.** Şöyle cevap verdiler: "Sen ve beraberindekiler bize

uğursuz geldiniz." Sâlih, "Başınıza gelenler Allah katındandır. Doğrusu siz imtihana çekilen bir topluluksunuz" dedi. **48.** O şehirde dokuz elebaşı vardı; bunlar yeryüzünde bozgunculuk yapıyor, iyileştirme ve düzeltme cihetine gitmiyorlardı. **49.** Allah'a and içerek aralarında şöyle konuştular: "Gece baskınıyla onu ve ailesini öldürelim, sonra velisine, 'Biz Sâlih ailesinin öldürülmesi sırasında orada değildik, gerçekten doğru söylüyoruz' diyelim." **50.** Onlar böyle bir tuzak kurdular, biz de kendileri farkında olmadan bir plan kurduk. **51.** Bak işte tuzaklarının sonu ne oldu: Onları da kavimlerini de (nasıl) toptan helâk ettik! **52.** İşte haksızlıkları yüzünden çökmüş evleri! Anlayan bir kavim için elbette bunda ibret vardır. **53.** İman edip Allah'a karşı gelmekten sakınanları ise o felâketten kurtardık.

Tefsiri

45-53. Semûd kavmi ve Sâlih peygamber hakkında daha önce ilgili yerlerde bilgi verilmişti (bk. A'râf 7/73-79; Hûd 11/61-68; Şuarâ 26/141-159). Müfessirler, 45. âyette birbiriyle çekiştiği bildirilen iki gruptan birinin Sâlih peygambere iman eden güçsüzler ve zayıflar, diğerinin ise ona inanmayan güçlü, mağrur kimseler olduğunu belirtmişlerdir (bk. Taberî, XIX, 170; ayrıca krş. A'râf 7/75). 48. âyette geçen şehirden maksat Hz. Sâlih'in yaşadığı ve peygamber olarak görev yaptığı Hicr şehridir (bk. Hicr 15/80; Taberî, XIX, 172). Bu şehirdeki dokuz elebaşından oluşan bir grup, geceleyin bir baskınla, uğursuz saydıkları Sâlih aleyhisselâm ve ailesini öldürüp yok etmeyi (peygamber ve ona inananların inkârcılar tarafından uğursuz sayılması hakkında bk. A'râf 7/131); kan davasında bulunacak olan akrabasına da, "Biz Sâlih ailesinin yok edilişi sırasında orada değildik" veya farklı kıraate göre, "Onun ailesini kimin öldürdüğünü görmedik" demeyi planlamıştır. Onlar bu planları kurarlarken Sâlih kendisine inananlarla birlikte yurdu terkedip kurtulmuş, Semûd kavmi ise şiddetli bir depremle yok olup gitmiştir (bk. A'râf 7/78; Hûd 11/66-67).

Bu kıssada Hz. Peygamber için bir teselli, Kureyş müşrikleri için de bir ikaz vardır. Çünkü Semûd kavminin Sâlih peygamber hakkında düşün-

düklerinin aynını, Kureyşliler Hz. Peygamber hakkında düşünmüşler ve onu yok etme teşebbüsünde bulunmuşlardır (bilgi için bk. Enfâl 8/30).

54 – 58

وَلُوطًا اِذْ قَالَ لِقَوْمِهٖٓ اَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ وَاَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾ اَئِنَّكُمْ
لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَٓاءِ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾ فَمَا
كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖٓ اِلَّٓا اَنْ قَالُٓوا اَخْرِجُٓوا اٰلَ لُوطٍ مِنْ قَرْيَتِكُمْ اِنَّهُمْ اُنَاسٌ
يَتَطَهَّرُونَ ﴿٥٦﴾ فَاَنْجَيْنَاهُ وَاَهْلَهُٓ اِلَّا امْرَاَتَهُ قَدَّرْنَاهَا مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٥٧﴾
وَاَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَٓاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٥٨﴾

Meâli

54-55. Lût'u da hatırla! O kavmine, "Göz göre göre hâlâ o hayâsızlığı yapacak mısınız? Gerçekten siz kadınları bırakıp da şehvetle erkeklere mi yöneliyorsunuz? Doğrusu siz değerleri bilmeyen bir topluluksunuz" demişti. **56.** Fakat kavminin cevabı sadece, "Lût ailesini ülkenizden çıkarın; kuşkusuz onlar temizlik taslayan kimselermiş!" demekten ibaret oldu. **57.** Bunun üzerine onu ve karısı dışında kalan ailesini kurtardık. Karısının geride kalanlardan olmasını takdir ettik. **58.** Onların üzerine müthiş bir yağmur indirdik; önceden uyarılmış olanların yağmuru ne korkunç oldu!

Tefsiri

54-58. Birçok kötülüğü yanında homoseksüellik gibi iğrenç bir ilişkiye alışmış olan ve peygamberin uyarılarına kulak asmayan bir topluluğun

nasıl helâk edildiği anlatılarak insanların bu tür kötülüklerden sakınmaları istenmektedir. 58. âyette bu kavmin başına yağdığı bildirilen müthiş yağmurun taş yağmuru olduğu Hûd sûresinin 82. âyetinde bildirilmiştir (Hz. Lût ve peygamber olarak gönderilmiş olduğu Sodom halkı hakkında bilgi için bk. A'râf 7/80-84; Hûd 11/69-83; Şuarâ 26/160-173).

59 – 66

قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ وَسَلَامٌ عَلٰى عِبَادِهِ الَّذٖينَ اصْطَفٰىۜ آٰللّٰهُ خَيْرٌ اَمَّا
يُشْرِكُونَۜ ﴿٥٩﴾ اَمَّنْ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَاَنْزَلَ لَكُمْ
مِنَ السَّمَٓاءِ مَٓاءًۚ فَاَنْبَتْنَا بِه۪ حَدَٓائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍۚ مَا كَانَ لَكُمْ
اَنْ تُنْبِتُوا شَجَرَهَاۜ ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِۜ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَۜ ﴿٦٠﴾
اَمَّنْ جَعَلَ الْاَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَٓا اَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا
رَوَاسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًاۜ ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِۜ بَلْ اَكْثَرُهُمْ
لَا يَعْلَمُونَۜ ﴿٦١﴾ اَمَّنْ يُجٖيبُ الْمُضْطَرَّ اِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّٓوءَ
وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَٓاءَ الْاَرْضِۜ ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِۜ قَلٖيلًا مَا تَذَكَّرُونَۜ ﴿٦٢﴾
اَمَّنْ يَهْدٖيكُمْ فٖي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ
يَدَيْ رَحْمَتِه۪ۜ ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِۜ تَعَالَى اللّٰهُ عَمَّا يُشْرِكُونَۜ ﴿٦٣﴾ اَمَّنْ يَبْدَؤُا

الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَمَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَإِلَٰهٌ مَعَ اللَّهِ
قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦٤﴾ قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٦٥﴾ بَلِ ادَّارَكَ
عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْهَا بَلْ هُمْ مِنْهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾

Meâli

59. De ki: "Hamd olsun Allah'a, selâm olsun seçkin kıldığı kullarına." Allah mı daha hayırlı, yoksa O'na koştukları ortaklar mı? **60.** Peki gökleri ve yeri yaratan, gökten size su indiren kim? Biz o suyla, sizin bir tek ağacını bile bitiremeyeceğiniz güzel güzel bahçeler, bağlar yetiştirmekteyiz. Allah'tan başka tanrı mı? Doğrusu onlar sapıklıkta devam eden bir güruhtur. **61.** Peki yeryüzünü yerleşmeye elverişli kılan, aralarından nehirler akıtan, yerde sarsılmaz dağlar yaratan, iki deniz arasına engel koyan kim? Allah'tan başka bir tanrı mı? Doğrusu onların çoğu gerçeği bilmiyorlar. **62.** Peki darda kalan kendisine yalvardığı zaman imdadına yetişen, sıkıntısını gideren ve sizi yeryüzünün yöneticileri yapan kim? Allah'tan başka bir tanrı mı? Ne kadar da kıt düşünüyorsunuz! **63.** Peki karaların ve denizlerin karanlıkları içinde yol bulmanızı sağlayan, rüzgârları rahmetinin önünde müjdeci olarak gönderen kim? Allah'tan başka bir tanrı mı? Allah, onların ortak koştuklarından çok yücedir, münezzehtir. **64.** Peki ilk baştan yaratan, sonra yaratmayı tekrar eden ve size hem gökten hem yerden rızık veren kim? Allah'tan başka bir tanrı mı? De ki: "Eğer doğru söylüyorsanız kesin delilinizi getirin bakalım!" **65.** De ki: "Allah'tan başka göklerde olsun yerde olsun hiç kimse gaybı bilemez." Onlar ne zaman diriltileceklerini de bilmezler. **66.** Hayır; onların âhiret hakkındaki bilgileri yetersiz kalmıştır; dahası, bu hususta şüphe içindedirler; bunun da ötesinde onlar âhiretten yana kördürler.

Tefsiri

59-62. Sûrenin başından buraya kadar anlatılan kıssalarda peygamberlerin ve getirdikleri mesajın önemi vurgulandıktan sonra bu âyetlerde de Allah'ın varlığı, birliği ve sonsuz kudretini gösteren kozmik deliller sıralanmakta, müşriklerin âhiret hakkındaki inanç ve tutumları tenkit edilmektedir. 59. âyette Allah, Hz. Peygamber'e bu âyetleri okumaya başlarken kendisine lutfettiği peygamberlik ve diğer nimetlerinden dolayı Allah'a hamdetmesini ve davetini tebliğ etmesi için seçtiği peygamberlere salâtü selâm getirmesini emretmektedir. Şevkânî, âyette geçen "Allah'ın seçkin kıldığı kullar" ifadesini genel anlamda yorumlar ve hem peygamberlerin hem de onlara iman eden müminlerin bu zümreye girdiğini söyler (IV, 141). Yazılı veya sözlü herhangi bir hitabede bulunurken sözün başında Allah'a hamdetme, bu buyruğa dayalı olarak Hz. Peygamber'e ve ailesine salâtü selâm getirme geleneği zamanımıza kadar devam etmiştir.

61. âyette iki deniz arasına konulduğu bildirilen engelden maksat, tuzluluk oranı farklı denizleri birbirinden ayıran sınırdır. Özgül ağırlığı farklı olan yani birinin suyu diğerine nisbetle daha tuzlu olan iki su kütlesi yan yana durdukları halde aralarında görünmeyen bir perde varmış gibi birbirine karışmamakta ve birleşimlerindeki farklılık değişmemektedir (krş. Furkan 25/53; Rahmân 55/19-20; bu âyette geçen diğer konular hakkında bilgi için bk. Nahl 16/14-16).

Önceki âyetlerde Allah'ın kudretini göstermek için dış âlemden deliller getirilmişti; 62. âyette ise Allah'ın insanlar üzerindeki iki türlü tasarrufundan bahsedilerek kudretinin sonsuzluğuna delil getirilmektedir. Bunlar: **a)** Allah'ın, ihtiyaçtan dolayı kendisine dua edenin duasını kabul edip imdadına yetişmesi, sıkıntılarını gidermesi; **b)** İnsanları yeryüzünün yöneticileri yapması veya nesilleri birbirinin ardından getirerek yeryüzünün sahipleri kılmasıdır.

63. İnsanların karada ve denizde gece karanlığında yolculuk yaparken yönlerini tayin etmelerine elverişli olarak yaratılmış olan yıldızlar, bunlardan faydalanacak özellikte yaratılmış olan insan zekâsı (krş. En'âm 6/97), ayrıca denizlerden buharlaşan suyu kara parçalarının içlerine kadar götürüp oralarda yağmur veya kar olarak yağmasını sağlayan ve bu

yağmurların (rahmet) müjdecisi olan rüzgâr, işte bütün bunlar Allah'ın varlığını, birliğini ve kudretinin büyüklüğünü gösteren kevnî delillerdendir (krş. A'râf 7/57).

64. Diğerleri yanında varlığın, oluşun ve hayatın başlaması, devam etmesi ve yaratılışın yenilenmesi de Allah'ın varlığını ve birliğini gösteren delillerdendir (yaratılış hakkında bilgi için bk. Yûnus 10/4, 34; Ankebût 29/19). Müşrikler, evrenin Allah tarafından yoktan yaratılıp yönetildiğine, Allah'ın gökten yağmur yağdırıp onunla yeryüzüne hayat verdiğine ve buradan canlıları rızıklandırdığına inanıyor (bk. Ankebût 29/61-63; Zümer 39/38) fakat öldükten sonra dirilmeye inanmıyorlardı. Kendisini Allah'ın yaratmış olduğunu itiraf eden insan, bir soru yöneltilerek düşünmeye sevkedilmekte ve öldükten sonra yeniden diriltilebileceğine de iman etmeye çağrılmaktadır.

"Kesin delil" diye çevirdiğimiz *burhân* kelimesi "akıl, işaret ve alâmet" anlamlarına da gelir. Burada Allah'a ortak koşanların bu iddialarının doğruluğunu ispatlayacak kesin delil getirmeleri istendiği için bu şekilde tercüme edilmiştir (burhân hakkında bilgi için bk. en-Nisâ 4/174).

65-66. Rivayete göre putperestler, Resûlullah'ın peygamberliğini reddetmek için ona kıyametin ne zaman kopacağına dair bir soru yöneltmişler; bunun üzerine inen âyette kıyametin gayb olaylarından olduğu, Allah'tan başka kimsenin onu bilemeyeceği açıklanmıştır (İbn Âşûr, XX, 19; gayb hakkında bilgi için bk. Bakara 2/3). Âhiret hayatı insanın bu dünyada algılayabileceği alanın ötesinde yer alan bir gerçek olduğu için insanlar onu bilemez ve tam olarak tasavvur edemezler. Ancak 66. âyette putperest Araplar'ın bu bilgisizliği, kuşkuculuğa, hatta inkâra kadar götürdükleri bildirilmektedir. Ama onlar, âhirette gerçekle karşı karşıya geldiklerinde bilgileri tamamlanacaktır. Bu sebeple Kur'an, ölümden sonraki hayat hakkında bilgi verirken genellikle temsilî bir üslûp kullanmaktadır. "Onlar âhiretten yana kördürler" cümlesi, inkârcıların, âhiret hayatının ilâhî ilimdeki yaratma planının mantıkî bir sonucu olduğu gerçeğini idrakten âciz bulunduklarını ifade eder. Hakkıyla düşünselerdi insandaki sorumluluk ve adalet duygusu ve düşüncesinin ancak mutlak adaletin tecelli edeceği bir âhiret hesabı ve mahkemesiyle

anlam kazanacağını, yerine oturacağını anlarlardı. Müfessirler "Hayır, onların âhiret hakkındaki bilgileri yetersiz kalmıştır" meâlindeki cümlede geçen ve "yetersiz kalmıştır" anlamına gelen "iddâreke" fiilinin farklı kıraatine göre cümleye şöyle de mâna vermişlerdir: "Hayır, onların âhiret hayatı hakkında bilgileri yoktur" (Şevkânî, IV, 170; İbn Âşûr, XX, 22).

67 – 82

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَإِذَا كُنَّا تُرَابًا وَآبَاؤُنَا أَئِنَّا لَمُخْرَجُونَ ﴿٦٧﴾
لَقَدْ وُعِدْنَا هَٰذَا نَحْنُ وَآبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ إِنْ هَٰذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾
قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٦٩﴾
وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ وَيَقُولُونَ
مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧١﴾ قُلْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ رَدِفَ لَكُمْ
بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ
وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ
صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ غَائِبَةٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ
إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٧٥﴾ إِنَّ هَٰذَا الْقُرْآنَ يَقُصُّ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ
أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾ وَإِنَّهُ لَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾

إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ بِحُكْمِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾ فَتَوَكَّلْ
عَلَى اللَّهِ إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِينِ ﴿٧٩﴾ إِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتَى وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ
الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٨٠﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمْيِ عَنْ ضَلَالَتِهِمْ
إِنْ تُسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ
عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا
بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾

Meâli

67. İnkârcılar dediler ki: "Sahi, biz ve atalarımız toprak olduktan sonra mı diriltilip (hayat alanına) çıkarılacak mışız? **68.** Doğrusu bu tehdit bize yapıldığı gibi daha önce atalarımıza da yapılmıştı. Ama bu, eskilerin masallarından başka bir şey değildir." **69.** De ki: "Yeryüzünde dolaşın da günahkârların sonu nice oldu, görün!" **70.** Sen de onların yüzünden üzülme, tuzak kurmalarından dolayı da canını sıkma. **71.** "Eğer doğru söylüyorsanız bu tehdit ne zaman gerçekleşecek?" diye soruyorlar. **72.** De ki: "Çabucak gelmesini istediğiniz azabın bir kısmı belki de tepenize inmek üzeredir." **73.** Şüphesiz rabbin insanlara karşı lutuf sahibidir; fakat onların çoğu şükretmezler. **74.** Rabbin onların kalplerinde gizlediklerini de açığa vurduklarını da elbette bilir. **75.** Gökte ve yerde gözlerden gizli hiçbir şey yoktur ki apaçık bir kitapta yer almasın. **76.** Doğrusu bu Kur'an, İsrâiloğulları'na, üzerinde anlaşamadıkları pek çok şeyi açıklamaktadır. **77.** Şüphesiz o, müminler için bir hidayet rehberi ve bir rahmettir. **78.** Gerçek şu ki rabbin onların arasında hükmünü verecektir. O çok güçlüdür, her şeyi bilmektedir. **79.** O halde sen Allah'a güvenip dayan. Çünkü sen apa-

çık hakikat üzeresin. **80.** Bil ki sen ölülere işittiremezsin, arkalarını dönüp giderlerken sağırlara da çağrıyı duyuramazsın. **81.** Sen körleri yanlış yoldan doğruya yönlendiremezsin. Sen (çağrını) ancak âyetlerimize inanıp teslim olanlara duyurabilirsin. **82.** Söylenen (kıyamet) başlarına geldiği zaman, onlara yerden bir yaratık çıkarırız da insanların âyetlerimize kesin bir şekilde iman etmedikleri konusunda onlarla konuşur.

Tefsiri

67-72. Âhiretin inkârı ve inkârcıların çeşitli oyunları son peygamberin muhataplarına özgü değildir; bütün peygamberler bu inkârla karşılaşmış, her şeye rağmen görevlerini yapmış, ilâhî adalet ve irade yerini bulmuştur. Şu halde son mesajın tebliğcisi de gördüğü tepkilere fazla üzülmemeli, canını sıkmamalıdır. Kur'an'ın ve Hz. Peygamber'in uyarılarına rağmen müşrikler âhiret hayatını inkâr etmekle yetinmeyip alaylı ifadelerle o hayatın ne zaman geleceğini sormaktadırlar. 72. âyette Hz. Peygamber'in bu soruya nasıl cevap vermesi gerektiği bildiriliyor. Genellikle müfessirler bu âyette müşriklerin tepesine inmek üzere olduğu bildirilen azabı Bedir Savaşı'nda başlarına gelen ölüm ve esaret olarak yorumlamışlardır (Râzî, XXIV, 214; Şevkânî, IV, 145).

75. "Apaçık kitap" ifadesi, "ana kitap, levh-i mahfûz veya Allah'ın ilmi" olarak yorumlanmıştır (krş. Taberî, XX, 11; Şevkânî, IV, 145; İbn Âşûr, XX, 29). Muhammed Esed ise "Allah'ın, yarattığı âlem için koyduğu yasalar ve ilkeler örgüsü" olarak tercüme etmiştir (II, 775).

76-78. "İsrâiloğulları" ifadesi hem yahudileri hem de ilk hıristiyanları içermektedir (bk. Zemahşerî, III, 159; Esed, II, 776). Zira her iki grup da Eski Ahid'e bağlı oldukları halde orada daha önce açıkça ortaya konmuş olan birçok temel gerçek üzerinde sonradan ayrılığa düşmüşler, neticede birbirlerini yalanlamış hatta lânetlemişlerdir. Kur'an'ın mesajı evrensel olmakla birlikte Ehl-i kitabın inanç ve kültürlerinin insanlığın büyük bir kısmı üzerindeki etkisinden dolayı açıklamanın İsrâiloğulları'na yapıldığı söylenmiştir. Kur'an'ın, İsrâiloğulları'nın ihtilâf ettiği meselelerin hepsini değil de çoğunu açıklamış olması,

ihtilâf konusu bazı meselelerin âhirette açıklanacağına (Esed, II, 776), bazılarının ise açıklanmasına ihtiyaç bulunmadığına işaret etmektedir (İbn Âşûr, XX, 30-31).

Kur'an bütün insanlığa doğru yolu gösteren bir kılavuz, onları her türlü kötülükten ve bunun neticesi olan azaptan koruyan bir rahmet olmakla birlikte inanmayanlar onun hidayetinden faydalanamadıklarından dolayı 77. âyette Kur'an sadece "müminler için bir hidayet rehberi ve bir rahmet" olarak tanıtılmıştır. Yukarıda da işaret edildiği üzere gerek Hz. Peygamber'i yalancılıkla itham edenler hakkında gerekse Ehl-i kitabın bu dünyada ihtilâfa düşüp birbirlerini yalanladıkları konularda Allah âhirette gereken açıklamayı yapacak, hikmet ve adâletiyle aralarında hükmünü verecektir.

79-81. İnkârcıların haksız ve inatçı tutumları karşısında Hz. Peygamber teselli edilmekte, gittiği yol doğru ve apaçık olduğu için ümitsizliğe kapılmaması ve Allah'a dayanıp güvenmesi tavsiye edilmektedir. Bununla birlikte inanmayanları Allah Teâlâ 80. âyette ölü ve sağırlara, 81. âyette ise yolunu yitirmiş körlere benzetmektedir. Çünkü duyularını ve aklını amaçlarına uygun olarak kullanmayanın bunlardan yoksun olandan farkı yoktur.

82. "Söylenen"den maksat, 71. âyette ne zaman meydana geleceği sorulan kıyamettir (İbn Âşûr, XX, 38). Nitekim bir sonraki âyette de kıyamet kopmadan önce meydana gelecek olaylar açıklanmaktadır. "Yerden bir yaratık" diye çevrilen ve insanlarla konuşacağı bildirilen *dâbbetü'l-arz*, tefsirlerdeki bilgilere göre kıyametin yaklaştığını bildiren büyük alâmetlerden biri olarak ortaya çıkacak olan garip bir yaratıktır. Hadislerde bildirildiğine göre inkârcıların, öncekilerin masalları olarak gördükleri ne varsa hepsinin meydana geleceği ve gerçeğin bütün çıplaklığıyla görüleceği kıyamet günü yaklaştığında bunun bir alâmeti olarak "dâbbetü'l-arz" ortaya çıkacaktır (Müslim, "Fiten", 118, 128-129; *Müsned*, IV, 7). İslâmî kaynaklarda dâbbetü'l-arz ile ilgili olarak bazı ayrıntılar olmakla birlikte bunun tek bir hayvan mı, yoksa yeryüzünü kaplayacak bir hayvan türü mü veya bunun temsilî bir anlatım mı olduğu hususu açık değildir. Dâbbetü'l-arzın çıkacağı Kur'an-ı Kerîm'de bildirilmekle beraber,

onun mahiyeti, ne zaman, nerede ve nasıl çıkacağıyla ilgili ayrıntılara dair bilgilerin çoğu sağlam rivayetlere dayanmamaktadır. Konuyla ilgili ayrıntılı bilgileri özetleyen Râzî kendi kanaatini şöyle ifade eder: "Şunu bilmelisin ki Kur'an'da bu hususların hiçbiri hakkında herhangi bir delil mevcut değildir. Eğer Hz. Peygamber'den sahih bir haber gelmişse kabul edilir, değilse hiçbir açıklama dikkate alınmaz" (XXIV, 218). Bu sebeple dâbbetü'l-arza Kur'an'da işaret edildiği şekliyle inanıp ondan ötesine gaybî mesele olarak bakmak ve bunu kıyamet alâmetlerinin hikmetleri içerisinde değerlendirmek gerekir (gayb hakkında bilgi için bk. Bakara 2/3). Dâbbetü'l-arz kavramının yeryüzündeki bütün insanları kapsamayan, belli olumsuz şartların ortaya çıkması halinde sadece belli yerlerde vuku bulan veya vuku bulacak olan sosyal bir sarsıntıyı sembolize ettiğini düşünenler de vardır (bilgi için bk. İlyas Çelebi, *İtikadî Açıdan Uzak ve Yakın Gelecekle İlgili Haberler*, s. 132-142; Zeki Sarıtoprak, "Dâbbetü'l-arz", *DİA*, VIII, 393).

83 – 93

وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ فَوْجًا مِمَّنْ يُكَذِّبُ بِاٰيَاتِنَا فَهُمْ
يُوزَعُونَ ۝٨٣ حَتّٰٓى اِذَا جَٓاؤُ قَالَ اَكَذَّبْتُمْ بِاٰيَاتٖي وَلَمْ
تُحٖيطُوا بِهَا عِلْمًا اَمَّاذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۝٨٤ وَوَقَعَ الْقَوْلُ
عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ۝٨٥ اَلَمْ يَرَوْا اَنَّا جَعَلْنَا الَّيْلَ
لِيَسْكُنُوا فٖيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ۝٨٦
وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزِعَ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ

إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ۚ وَكُلٌّ أَتَوْهُ دَاخِرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ
تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ ۚ صُنْعَ اللَّهِ الَّذِي أَتْقَنَ كُلَّ شَيْءٍ ۚ
إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ
مِنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ آمِنُونَ ﴿٨٩﴾ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوهُهُمْ
فِي النَّارِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ
رَبَّ هَٰذِهِ الْبَلْدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ ۖ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ
الْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾ وَأَنْ أَتْلُوَ الْقُرْآنَ ۖ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۖ
وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنْذِرِينَ ﴿٩٢﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيُرِيكُمْ
آيَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

Meâli

83. O gün her ümmet içinden, âyetlerimizi yalan sayan grupları bir araya getiririz. Onlar düzenli bir şekilde (hesap yerine) sevkedilirler. **84.** Nihayet oraya geldikleri zaman Allah buyurur: "Siz benim âyetlerimi, ne olduğunu kavramadan yalan saydınız öyle mi? Değilse yaptığınız neydi?" **85.** Zulme saptıkları için kendileri hakkındaki söz gerçekleşmiştir; artık konuşamazlar. **86.** Dinlensinler diye geceyi yarattığımızı, gündüzü de aydınlık kıldığımızı görmediler mi? İman eden bir kavim için elbette bunda ibretler vardır. **87.** Sûrun üflendiği gün, Allah'ın diledikleri dışında, göklerde ve yerde bulunanlar dehşete kapılır, hepsi boyunları bükük olarak O'na gelirler. **88.** Dağları görür,

onların durduğunu sanırsın; oysa bulutlar gibi hareket ederler. Bu, her şeyi sapasağlam yapan Allah'ın sanatıdır. Şüphesiz ki O, yaptıklarınızdan tamamıyla haberdardır. **89.** Kim (ilâhî huzura) iyilikle gelirse ona daha iyisi verilir; o gün onlar kıyamet dehşetinden de etkilenmezler. **90.** Ama kimler de kötülükle gelirse işte onlar yüzüstü cehenneme atılırlar. Yaptıklarınızın karşılığından başkasını mı göreceksiniz? **91-92.** De ki: "Bana, dokunulmaz kıldığı bu şehrin rabbine, yalnız O'na kulluk etmem emredildi; zaten her şey O'na aittir. Bir de bana müslümanlardan olmam ve Kur'an'ı okumam emredildi." Artık kim doğru yola gelirse yalnız kendisi için gelmiş olur; kim de saparsa ona de ki: "Ben sadece uyarıcılardanım." **93.** Ve şunu da söyle: "Hamd Allah'a mahsustur. O, işaretlerini size gösterecek, siz de onları görüp tanıyacaksınız. Rabbin yaptıklarınızdan habersiz değildir."

Tefsiri

83-86. Bu ve devamındaki âyetlerde kıyamet hallerinden bir kesit verilmektedir. Bu âyetlere getirilen yorumlara göre kıyamet gününde mahlûkatın diriltilip mahşer yerinde toplandığında her ümmetin içinden dünyada peygamberleri yalancılıkla itham edip Allah'ın âyetlerini inkâr etmiş olanlar (veya bunların liderleri) çıkarılarak başka bir yerde toplanacak ve özel olarak hesaba çekileceklerdir. Dünyada Allah'ın kevnî ve vahyî âyetleri üzerinde düşünmeden O'na ortak koşmaları ve bunun sonucu olarak Allah'a ve kullarına karşı işlemiş oldukları haksızlıklar sebebiyle ağır bir şekilde cezaya çarptırılacaklardır (Râzî, XXIV, 218; Şevkânî, IV, 148; İbn Âşûr, XX, 42). Elmalılı Muhammed Hamdi ise bu âyetlerin dâbbetü'l-arz olayını anlatan âyetin hemen ardından geldiğini dikkate alarak bu olayın kıyâmet-i kübrâdan önce meydana gelecek küçük veya orta bir kıyamet olduğunu söylemektedir (V, 3705).

87. Sözlüklerde "üflendiğinde ses çıkaran boynuz biçiminde bir boru" diye açıklanan *sûr*, geleneksel İslâmî inanca göre dört büyük melekten biri olan İsrâfil'in kıyamet gününde biri bütün canlıların ölmesi, diğeri ise tekrar dirilip kabirlerden kalkması için iki defa üfleyeceği çok güçlü ve alışılmadık bir ses çıkaran borudur. Sûrun iki defa üfleneceği kanaa-

tinde olan müfessirlere göre bu âyette haber verilen üfleme birinci, yani bütün canlıların ölmesini sağlayacak olan üflemedir. Üç defa üfleneceği kanaatinde olanlara göre ise bu üfleme, korkutma üflemesidir; bundan sonra öldürme üflemesi, onun ardından da yeniden diriltme üflemesi gelecektir (krş. Zümer 39/68; Elmalılı, V, 3708; sûr ve kıyamet sahneleri hakkında bilgi için ayrıca bk. En'âm 6/73).

88. Bazı müfessirler bu âyeti dünyanın güneş etrafındaki dönüşüne işaret olarak değerlendirmişlerdir (bk. Celal Kırca, s. 76). Bazı tefsircilere göre ise bu vâkıa, kıyametin ilâhî kudretle kopacağının delilidir. Dünya gibi büyük bir kütleyi uzay boşluğunda yaratılış amacına uygun, düzenli bir şekilde ve bulutlar gibi yürüten Allah Teâlâ, zamanı geldiğinde bu dünyayı başka bir âleme dönüştürebilecek bilgi ve kudrete sahiptir ve bunu yapacaktır. Nitekim müfessirler sûrun üflenmesinden sonra Allah Teâlâ'nın dağları yok ederek yeryüzünü başka bir âleme dönüştüreceğini ifade etmişlerdir (bk. İbn Âşûr, XX, 47; bu konuda bilgi için bk. İbrâhim 14/48; ayrıca krş. Kehf 18/47; Tâhâ 20/105-107; Kāria 101/5). Bir yoruma göre bu âyette geçen "dağların yürümesi olayı" kıyamette vuku bulacak ve her şey Allah'a gelirken dağlar da O'na doğru yürüyüp gelecektir.

"Bu, her şeyi sapasağlam yapan Allah'ın sanatıdır" cümlesi, sadece dünyanın ve dağların değil, evrendeki her şeyin Allah'ın ilmi, kudreti ve sanatıyla mükemmel bir şekilde yaratıldığını ve yaratılış amacına uygun, düzenli bir şekilde idare edildiğini, hiçbir şeyin tesadüfe bırakılmadığını ifade etmektedir. "Şüphesiz ki O, yaptıklarınızdan tamamıyla haberdardır" meâlindeki son cümle ise bu değişimin meydana geldiği kıyamet gününde Allah Teâlâ'nın insanları dünyada yaptıklarından hesaba çekeceğine işaret etmektedir. Nitekim bundan sonra gelen âyetler de bu yorumu destekler mahiyettedir.

89-90. Dünya hayatında yapılanların âhirette karşılıksız kalmayacağı, ceza veya mükâfata lâyık olarak tanımlanan şeyin, dünya hayatında ortaya konan iyi ya da kötü tutum ve davranışların tabii sonucundan başka bir şey olmadığı ifade edilmektedir. Nitekim 89. âyet, kişilerin birey veya toplum olarak yaptıkları iyi eylemlerin bir sonucu olmak üzere kendilerine âhirette daha iyisinin verileceğini ve orada huzur ve güven içe-

risinde bulunacaklarını bildirirken, 90. âyet dünyada sadece kötü işler yapanların veya kötülükleri iyiliklerinden fazla olanların (İbn Kesîr, VI, 227) âhirette yüzüstü cehenneme sürükleneceklerini haber vermektedir ("hasene" ve "seyyie" kelimelerinin anlamı ve bu bağlamdaki izahı hakkında bilgi için bk. En'âm 6/160).

91-92. Allah'ın birliği, vahiy, peygamberlik ve öldükten sonra dirilme gibi ana konuların ele alındığı Neml sûresinin bu âyetlerinde dinin özü ve amacı, Hz. Peygamber'in şahsında insanlara anlatılmakta, Mekke şehrini harem bölgesi (dokunulmazlık alanı) kılan bir tek Allah'a kulluk etmeleri, O'na teslim olduklarını açıklamaları ve Kur'an okumaları emredilmektedir. Allah Teâlâ, o dönemde can güvenliğinin bulunmadığı Arap yarımadasında, inşa edildiği günden itibaren Kâbe'yi müminlerin kıblesi yapmış, Mekke'de kan dökme, zulmetme, avlanma ve bitkileri koparma gibi eylemler konusunda yasaklar koymuş; bu şehri emniyetli, saygın ve dokunulmaz (harem) bir şehir haline getirmiştir. Arap yarımadasının her tarafında insanlar kan akıtırlarken Mekkeliler gerek buranın saygınlığından, gerekse güvenli bir belde oluşundan geniş olarak faydalanmışlardır. 92. âyet şu yalın gerçeği de hatırlatmaktadır: İnsanlara maddî nimetler bahşeden, kitap ve peygamber göndererek doğru yolu bulmalarına yardım eden Allah'ın, insanların doğru veya eğri yolu tutmalarında bir menfaati yoktur; bunun faydası ve zararı kullara aittir.

93. Allah'ın göstereceği işaretlerden maksat, O'nun birliğini ve kudretini gösteren gerek dış dünyadaki gerekse insanın kendi varlığındaki delillerdir (bilgi için bk. Fussılet 41/53). Sûrenin bu son âyetinin son cümlesi ile Hz. Peygamber teselli edilmekte, müşrikler ise uyarılmaktadır.

28 (49)

Kasas Sûresi

Mekke, 88

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada yirmi sekizinci, iniş sırasına göre kırk dokuzuncu sûredir. Neml sûresinden sonra, İsrâ sûresinden önce Mekke'de inmiştir. 85. âyetinin hicret esnasında Cuhfe denen yerde, 52-55. âyetlerinin de Medine'de indiğine dair bir rivayet bulunmaktadır (Şevkânî, IV, 152).

Adı

Adını 25. âyette geçen "kasas" (kıssa, hayat hikâyesi) kelimesinden almıştır. Doğumundan peygamberliğine kadar Hz. Mûsâ'nın kıssası geniş bir şekilde anlatıldığı için bu adın verilmiş olması da muhtemeldir.

Konusu

Başlangıçta Kur'an'ın aydınlatıcı âyetlerine dikkat çekildikten sonra büyük bir kısmında Hz. Mûsâ'nın hayat hikâyesi ve Firavun'la olan mücadelesi anlatılmakta; Şuarâ ve Neml sûrelerinde kısa olarak geçen konulara dair tamamlayıcı bilgiler verilmektedir. Ayrıca Mekkeli müşriklerin Kur'an'a ve Hz. Peygamber'e karşı olumsuz tutum ve davranışları ile Ehl-i kitabın olumlu davranışlarından söz edilmekte, büyük bir servetin sahibi olan Karun'un kıssasından kesitler verilerek mümin zihniyet ile inkârcı zihniyet arasındaki fark ortaya konmaktadır. Sûrenin son bölümünde Mekke'nin fethine işaret edilerek Hz. Peygamber teselli edilmekte, Allah'ın âyetlerine bağlı kalması ve O'ndan başka hiçbir tanrı tanımaması istenmekte, var edilenlerin hepsinin yok olacağı ve hükümranlığın yalnız Allah'a ait olduğu hatırlatılarak sûre son bulmaktadır.

1 – 13

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
طٰسٓمٓ ﴿١﴾ تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ الْمُب۪ينِ ﴿٢﴾ نَتْلُوا عَلَيْكَ
مِنْ نَبَاِ مُوسٰى وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾ اِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا
فِي الْاَرْضِ وَجَعَلَ اَهْلَهَا شِيَعًا يَسْتَضْعِفُ طَٓائِفَةً مِنْهُمْ
يُذَبِّحُ اَبْنَٓاءَهُمْ وَيَسْتَحْي۪ نِسَٓاءَهُمْۜ اِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِد۪ينَ ﴿٤﴾
وَنُر۪يدُ اَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذ۪ينَ اسْتُضْعِفُوا فِي الْاَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ اَئِمَّةً
وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِث۪ينَۙ ﴿٥﴾ وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْاَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ
وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ ﴿٦﴾ وَاَوْحَيْنَٓا
اِلٰٓى اُمِّ مُوسٰٓى اَنْ اَرْضِع۪يهِۚ فَاِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ فَاَلْق۪يهِ فِي الْيَمِّ وَلَا
تَخَاف۪ي وَلَا تَحْزَن۪يۚ اِنَّا رَٓادُّوهُ اِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَل۪ينَ ﴿٧﴾
فَالْتَقَطَهُٓ اٰلُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًاۜ اِنَّ فِرْعَوْنَ
وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِ۪ئينَ ﴿٨﴾ وَقَالَتِ امْرَاَتُ فِرْعَوْنَ
قُرَّتُ عَيْنٍ ل۪ي وَلَكَۜ لَا تَقْتُلُوهُۗ عَسٰٓى اَنْ يَنْفَعَنَٓا اَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ

لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ وَاَصْبَحَ فُؤَادُ اُمِّ مُوسٰى فَارِغًاۜ اِنْ كَادَتْ لَتُبْدٖى بِهٖ
لَوْلَٓا اَنْ رَبَطْنَا عَلٰى قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنٖينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَتْ لِاُخْتِهٖ
قُصّٖيهِۘ فَبَصُرَتْ بِهٖ عَنْ جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَۙ ﴿١١﴾ وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ
الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ اَدُلُّكُمْ عَلٰٓى اَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ
وَهُمْ لَهُ نَاصِحُونَ ﴿١٢﴾ فَرَدَدْنَاهُ اِلٰٓى اُمِّهٖ كَىْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ
وَلِتَعْلَمَ اَنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Tâ-sîn-mîm. **2.** Bunlar, apaçık kitabın âyetleridir. **3.** İman eden bir topluluk için Mûsâ ile Firavun'un haberlerinden bir kısmını gerçek şekliyle sana anlatacağız. **4.** Kuşkusuz ülkesinde Firavun ululuk taslamış, halkını da gruplara ayırmıştı. Onlardan bir grubu, erkek çocuklarını kıyımdan geçirip kızlarını sağ bırakarak güçsüz düşürmek istiyordu. Hiç kuşkusuz o huzur ve güveni bozanlardandı. **5-6.** Oysa biz o ülkede güçsüz düşürülenlere lutufta bulunmak, onları önderler yapmak, onları (ülkelerinin) vârisleri yapmak, onları belli bir yere yerleştirmek, Firavun'a, Hâmân'a ve ordularına, sakındıkları şeyi onların eliyle başlarına getirip göstermek istiyorduk. **7.** Mûsâ'nın annesine, "Onu emzir, başına bir şey gelmesinden endişe ettiğinde onu nehre bırak. Korkup kaygılanma. Biz onu sana geri döndüreceğiz ve onu peygamberlerden biri yapacağız" diye vahyettik. **8.** Nitekim Firavun ailesi onu bulup aldı. Ama sonunda o kendileri için bir düşman ve tasa sebebi olacaktı. Şüphesiz Firavun, Hâmân ve askerleri yanlış yoldalardı. **9.** Firavun'un karısı, "O, senin ve benim göz aydınlığımız, muradımız olsun! Onu öldür-

meyin, belki bize faydası dokunur veya onu evlât ediniriz" demişti. Onlar işin farkında değillerdi. **10.** Mûsâ'nın annesinin yüreği ise yalnızca çocuğuyla meşguldü. Eğer, inanıp güvenen biri olması için onun kalbini pekiştirmemiş olsaydık, neredeyse işi meydana çıkaracaktı. **11.** Mûsâ'nın ablasına, "Onu izle" dedi. O da ötekiler farkına varmadan uzaktan kardeşini gözetledi. **12.** Biz önceden onun, başka sütannelerini kabul etmesini engellemiştik. Bunun üzerine ablası, "Sizin adınıza onun bakımını üstlenecek, üzerine titreyecek bir aile bulayım mı?" dedi. **13.** Böylelikle biz anasının gönlü rahatlasın, gam çekmesin ve Allah'ın vaadinin gerçek olduğunu bilsin diye onu anasına geri verdik; fakat oradakilerin çoğu bunu bilmiyorlardı.

Tefsiri

1-4. Bazı sûrelerin başında bulunan bu tür harflere "hurûf-ı mukattaa" adı verilmektedir (bilgi için bk. Bakara 2/1). Müfessirlerin çoğunluğu bu ve benzeri yerlerdeki kitaptan maksadın Kur'an olduğunu ifade etmişlerdir (Râzî, XXIV, 118; Şevkânî, IV, 91; İbn Âşûr, XIX, 92; ayrıca krş. Ra'd 13/1; Hicr 15/1). "Apaçık" diye tercüme ettiğimiz *mübîn* kelimesi "açıklayıcı" anlamına da gelmektedir. Kur'an-ı Kerîm'de 136 yerde adı geçen Mûsâ aleyhisselâm, Kitâb-ı Mukaddes'te de kendisine en geniş yer verilmiş olan peygamberdir. Tevrat'a göre Mûsâ, Ya'kub'un oğlu Levi'nin soyundandır. Babası Amran (İmrân), annesi Yokebed'dir (Çıkış, 6/18-20). Kur'an'da Hz. Mûsâ'nın hayat hikâyesine bazan kısa bazan da geniş bir şekilde yer verilmiştir. Kasas sûresinde de konu oldukça ayrıntılı bir şekilde ele alınmıştır.

Mûsâ dünyaya geldiği sırada Mısır'ın yönetimini elinde bulunduran Firavun, ülkesinin sınırlarını genişletmiş, bu durum onu şımartmıştı. O, Kur'an'da değişik yönlerden eleştirilmekle birlikte asıl eleştirilen yönü tanrılık taslaması, kendini herkesten üstün görmesidir. Firavun, halkını tabakalara bölmüş, 4. âyette de işaret buyurulduğu üzere özellikle İsrâil asıllı olanlara insanlık onuruna yakışmayacak şekilde muamele etmiştir. Bu sebeple aynı âyetin son cümlesinde onun fesad çıkaranlardan olduğu ve normal düzeni bozduğu ifade edilmektedir. Mısır'da çoğalıp kendisine

isyan edeceklerinden kaygılandığı için İsrâil asıllı olanların erkek çocuklarına kıyım uyguladı. Ayrıca insanları ağır işlerde çalıştırıp özellikle yaşlıların ölümüne sebep oldu (bilgi için bk. Bakara 2/49; A'râf 7/103).

5-6. Hâmân, Firavun'un veziri veya saraydaki önemli şahsiyetlerden biri olup adı Kur'an'da altı yerde Firavun'la birlikte anılmaktadır (bk. Kasas 28/6, 8, 38; Ankebût 29/39; Gāfir 40/24, 36; bilgi için bk. Şaban Kuzgun, "Hâmân", *DİA*, XV, 436-437). İlâhî irade Firavun'un istediği istikamette tecelli etmedi. Tam tersine Allah Teâlâ, onun zulmü altında ezilen, horlanan, fakir ve muhtaç duruma düşürülmüş olan, yok edilmek istenen İsrâiloğulları'nı zulümden kurtarıp hayırlı işlerde insanlara önderler yapmak, ülkelerinin vârisleri kılıp vaad ettiği topraklara güvenlik içinde yerleştirmek, kendilerine iktidar vermek istiyordu. Nitekim İsrâiloğulları soyundan insanlara din ve dünya hayatında önderlik etmiş olan birçok peygamber gelmiş, onlar Dâvûd ve Süleyman zamanında bölgenin en güçlü devletine sahip olmuşlardı (bk. Neml 27/ 15-44).

7-9. Hz. Mûsâ'nın annesine yapılan vahiy muhtemelen peygamberlere yapılan vahiy değil, seçkin kulların kalbine doğan ilham anlamındadır. Sıkı bir şekilde uygulanan bu katliamdan Mûsâ'yı kurtarması için Allah tarafından annesine, onu bir süre emzirmesi, çocuğun hayatının tehlikeye düştüğünü hissettiği anda onu bir sandukaya koyup Nil nehrine bırakması ilham edilmiş, annesi de emredileni yapmıştı. Çünkü Allah ona, "Korkup kaygılanma, biz onu sana geri döndüreceğiz ve onu peygamberlerden biri yapacağız" diye ilham etmişti. Nitekim sonunda ilâhî takdir tecelli etmiş, Firavun ailesi, İsrâiloğulları'na yapmış olduğu zulmün karşılığı olarak ileride kendilerine düşman ve üzüntü sebebi olacak bebeği Nil kıyısında bularak Firavun'a getirmişlerdir. 8. âyette Firavun ve beraberindekilerin gerek Allah'a karşı nankörlüklerinin gerekse İsrâiloğulları'na uyguladıkları zulmün yanlışlığına, dolayısıyla Hz. Mûsâ'nın ileride bunlara karşı vereceği mücadeleye işaret edilmektedir. Yüce Allah Mûsâ'nın korunup kollanması ve kendi gözetiminde yetiştirilip olgunlaşması için onu katından bir sevgi ile kuşatmış, keza

ona karşı insanların kalbine de sevgi yerleştirmiştir (bk. Tâhâ 20/39). Bundan dolayı Firavun'un eşi Asiye (Râzî, XXIV, 228), çocuğun hayatına kıyılmaması ve kendisinde kalması için Firavun'a ricada bulunmuş; "O, senin ve benim göz aydınlığımız, muradımız olsun!" diyerek bir sevinç ve mutluluk kaynağı olduğuna işaret ettikten sonra ondan faydalanabilecek veya onu evlât edinebileceklerini söyleyip kocasını razı etmiştir. "Onlar işin farkında değillerdi" cümlesi Firavun ve adamlarının ileride Hz. Mûsâ sebebiyle başlarına gelecek olanları bilmediklerine işaret etmektedir (Razî, XXIV, 229).

10-13. Öte yandan Mûsâ'nın annesinin üzüntüden aklı başından gitmiş, ne olup bittiğinden haber alamadığı için dehşete kapılmıştı. Haber almak için gösterdiği telâş sebebiyle neredeyse durumu ifşa edecekti, fakat Allah gönlünü pekiştirdi, ona sabretme gücü verdi ve sonunda çocuğuna kavuşacağı inancında karar kıldı. Anne, kızına gelişmeleri uzaktan takip etmesini söylemişti. O da hemen nehrin kenarında kardeşinin peşine düşmüş, Firavun'un adamlarına hissettirmeden, Mûsâ'nın Firavun'un sarayına götürülüşünü izlemişti.

Firavun'un hanımı çocuğa sütanne aramaya başladı; ancak Allah Teâlâ izin vermediği için Mûsâ saraya getirilen kadınlardan hiçbirinin memesini emmedi. Bu hususun 12. âyette, "Biz önceden onun, başka sütanne kabul etmesini engellemiştik" şeklinde ifade buyurulması, olayın tesadüfî bir gelişme olmayıp ilâhî irade tarafından özel olarak planlandığını göstermektedir. Durumu öğrenen ablası emzikli bir kadın olarak "annesini" tavsiye etti; teklifi kabul edildi ve Mûsâ emzirilmek üzere annesine iade edildi (Tevrat'a göre Mûsâ'yı nehirde bulan ve onu emzirmesi için annesine veren, Firavun'un kızıdır; bk. Çıkış, 2/5). Emzirme süresi bitince Mûsâ tekrar Firavun ailesine teslim edildi. Firavun, kendi ailesi içinde büyütülüp yetiştirilen çocuğun kendi yolundan gidecek ve ona mutluluk verecek bir evlât olacağını düşünmüştü. Genellikle ilgi ve eğitim bu sonucu verebilirdi, fakat Allah, Mûsâ vasıtasıyla Firavun'un zulmüne son vermek istiyordu ve sonunda O'nun muradı gerçekleşti.

14 – 21

وَلَمَّا بَلَغَ اَشُدَّهُ وَاسْتَوٰى اٰتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًاۜ وَكَذٰلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤﴾ وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلٰى حِينِ غَفْلَةٍ مِنْ اَهْلِهَا
فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هٰذَا مِنْ شِيعَتِهِ وَهٰذَا مِنْ
عَدُوِّهِ فَاسْتَغَاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ
فَوَكَزَهُ مُوسٰى فَقَضٰى عَلَيْهِ قَالَ هٰذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ
اِنَّهُ عَدُوٌّ مُضِلٌّ مُبِينٌ ﴿١٥﴾ قَالَ رَبِّ اِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي
فَغَفَرَ لَهُ اِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٦﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا اَنْعَمْتَ
عَلَيَّ فَلَنْ اَكُونَ ظَهِيرًا لِلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾ فَاَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَٓائِفًا
يَتَرَقَّبُ فَاِذَا الَّذِي اسْتَنْصَرَهُ بِالْاَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ قَالَ لَهُ مُوسٰٓى
اِنَّكَ لَغَوِيٌّ مُبِينٌ ﴿١٨﴾ فَلَمَّٓا اَنْ اَرَادَ اَنْ يَبْطِشَ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا قَالَ
يَا مُوسٰٓى اَتُرِيدُ اَنْ تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْاَمْسِ اِنْ تُرِيدُ اِلَّٓا
اَنْ تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْاَرْضِ وَمَا تُرِيدُ اَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٩﴾
وَجَٓاءَ رَجُلٌ مِنْ اَقْصَا الْمَدِينَةِ يَسْعٰى قَالَ يَا مُوسٰٓى اِنَّ الْمَلَاَ يَأْتَمِرُونَ

بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ اِنّ۪ي لَكَ مِنَ النَّاصِح۪ينَ ﴿٢٠﴾ فَخَرَجَ مِنْهَا
خَٓائِفًا يَتَرَقَّبُۘ قَالَ رَبِّ نَجِّن۪ي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِم۪ينَ ﴿٢١﴾

Meâli

14. Mûsâ yetişip olgunlaşınca, ona hikmet ve ilim verdik. İşte güzel davrananları biz böyle ödüllendiririz. **15.** Mûsâ, ahalisinin farkedemeyeceği bir vakitte şehre girdi. Orada, biri kendi halkından, diğeri düşmanı olan taraftan iki adamın birbirleriyle kavga ettiğini gördü. Kendi halkından olan kişi, düşman taraftan olana karşı ondan yardım istedi. Bunun üzerine Mûsâ ötekine bir yumruk vurup ölümüne sebep oldu; sonra şöyle dedi: "Bu şeytanın işidir; o gerçekten ayartıcı ve apaçık bir düşman! **16.** Rabbim! Doğrusu kendime zulmettim; beni bağışla!" Allah da onu bağışladı. Çünkü O, gerçekten çok bağışlayıcı ve çok esirgeyicidir. **17.** Mûsâ, "Rabbim! Bana lutfettiğin nimetler hakkı için suçlulara asla arka çıkmayacağım" dedi. **18.** Şehirde korku içinde etrafı gözetleyerek sabahladı. Bir de ne görsün, dün kendisinden yardım isteyen adam bağırarak ondan yine yardım istiyor! Mûsâ ona, "Açıkçası sen düpedüz azgının birisin" dedi. **19.** Mûsâ, ikisinin de düşmanı olan adamı yakalamak isteyince o şöyle dedi: "Ey Mûsâ! Dün birini öldürdüğün gibi, şimdi de beni mi öldürmek istiyorsun? Demek ki sen bu ülkede insanların arasını düzelten değil de zorba biri olmak istiyorsun!" dedi. **20.** Şehrin öbür ucundan bir adam koşarak geldi ve dedi ki: "Ey Mûsâ! İleri gelenler seni öldürmek için hakkında görüşme yapıyorlar; derhal çıkıp git! İnan ki ben senin iyiliğini isteyenlerdenim." **21.** Mûsâ korku içinde etrafı gözetleyerek oradan ayrıldı. "Rabbim! Beni zalimler topluluğundan kurtar" dedi.

Tefsiri

14-17. Hz. Mûsâ sarayda iyi bir eğitim gördü. Olgunluk çağına ulaşınca Allah tarafından kendisine "hikmet ve ilim" verildi (krş. Çıkış, 2/2-10). Mûsâ, kendisine daha peygamberlik gelmeden Firavun'un yanlış yolda olduğunu biliyor ve İsrâiloğulları'na baskı uyguladığını görüyor-

du. O sebeple muhtemelen bu konudaki düşüncesini yakınlarına açmış, muhalefeti ağızdan ağıza yayılınca da gözden kaybolup kendini gizlemişti. Şehre ancak geceleri çıkıyordu. Ahalisinin haberi olmadığı bir sırada girdiği şehrin neresi olduğu kesin olarak bilinmemekle beraber müfessirlerin çoğunluğuna göre Mısır'da Firavun'un ikamet ettiği şehirdir. Müfessir Dahhâk buranın geçmişte müstakil bir yerleşim merkezi olan bugünkü Aynişems olduğunu söylemiştir (Râzî, XXIV, 233); Şevkânî'ye göre ise Kahire'dir (IV, 158); Kuzey Mısır'ın merkezi Menfis olabileceğini söyleyenler de vardır (İbn Âşûr, XX, 88).

Rivayete göre Hz. Mûsâ, öğle vakti halkın istirahate çekilmiş olduğu bir sırada bu şehre girmiş, şehirde biri İsrâiloğulları'ndan, diğeri Kıptîler'den olan iki kişinin kavga ettiğini görmüş, İsrâilli'nin kendisinden yardım istemesi üzerine Kıptî'ye bir yumruk vurarak ölümüne sebep olmuştur.

Tefsirlerde Hz. Mûsâ'nın günahsız olduğunu göstermek için 15. âyeti çeşitli şekillerde yorumlayanlar olmuştur. Şevkânî bu yorumların, "Peygamberler günah işlemekten mâsumdur" prensibine dayandığını, ancak peygamberlerin (küçük günah değil) büyük günah işlemekten mâsum bulunduklarını, Mûsâ da adamı kasten öldürmediği için bu olayın büyük günah sayılmayacağını ifade etmektedir (IV, 158). Esasen bu sırada Hz. Mûsâ'ya peygamberliğin gelmemiş olduğu da göz önüne alınmalıdır.

Bize göre Hz. Mûsâ'nın kavgaya müdahalesi hor görülen ve ezilen topluluktan birinin imdat istemesi üzerine olmuştur ve bunda kusur yoktur. Yaptığı şey, sadece tedbirsizlikle bir tokat veya yumruk vurmaktı. Böyle bir darbenin ölüm sonucunu doğurması nâdirdir. Şu halde Mûsâ'nın yaptığı, "istemeden ölüme sebep olmak" şeklinde ifade edilebilir ve bu tutumu, zayıfın yanında yer almak şeklinde bir erdem olarak da değerlendirilebilir. Kavga esnasında haklıyı haksızdan ayırmak güçtür. Mûsa'nın kendisini günahkâr görmesi, fiilinin ölüme sebep olmasındandır. 15. âyete göre Mûsâ'nın şeytana gönderme yapması da kötü kastının olmadığını gösterir. İleride gelecek âyetlere bakılırsa bu sırada Mûsâ'ya peygamberlik de gelmiş değildir. Özellikle Tevrat'ın çok daha sonra,

İsrâiloğulları'nı Mısır'dan Sînâ çölüne geçirmesinin ardından inzâl edildiği bilinmektedir.

18-19. Kıptî'nin kim tarafından öldürüldüğü henüz duyulmamıştı. Hz. Mûsâ ise onu öldürdüğü için başına gelebilecek kötülükleri düşünerek geceyi korku içinde geçirdi. Ertesi gün etrafı gözetleyerek şehirde dolaşırken bir gün önce başını derde sokan İsrâilli'nin yine bir Kıptî ile kavga ettiğini gördü. İsrâilli, Mûsâ'dan yine yardım istedi. Mûsâ dün başını belâya sokmuş olan İsrâilli'yi, "Doğrusu sen azgının birisin" diyerek azarladı. Bununla birlikte her ikisine de düşmanca davranan Kıptî'ye vurmak isteyince, İsrâilli azarlanmış olmanın da etkisiyle kendisine vuracağını sanarak, "Ey Mûsâ! Dün birini öldürdüğün gibi şimdi de beni mi öldüreceksin?" dedi. Konuşmanın akışına bakarak bu sözün Kıptî'ye ait olduğunu söyleyenler de vardır. Bunlara göre Kıptî olayın fâilini daha önce İsrâilli'den öğrenmişti (bk. Şevkânî, IV, 159).

20-21. Kıptî'yi kimin öldürdüğü ortaya çıkınca haber Mûsâ'nın durumundan rahatsız olan Firavun'a ulaştırıldı ve hemen yakalanması için gereken tedbir alındı. Hz. Mûsâ'nın iyiliğini düşünen bir kişi koşarak gelip bu durumdan onu haberdar etti ve şehirden çıkıp gitmesi için nasihatte bulundu. Bunun üzerine Hz. Mûsâ Medyen'e gitmek üzere şehri terketti.

22 – 28

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسٰى رَبّ۪ٓي اَنْ يَهْدِيَن۪ي سَوَٓاءَ السَّب۪يلِ
٢٢ وَلَمَّا وَرَدَ مَٓاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ اُمَّةً مِنَ النَّاسِ يَسْقُونَۘ
وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَاَتَيْنِ تَذُودَانِۚ قَالَ مَا خَطْبُكُمَاۜ قَالَتَا
لَا نَسْق۪ي حَتّٰى يُصْدِرَ الرِّعَٓاءُ وَاَبُونَا شَيْخٌ كَب۪يرٌ ٢٣ فَسَقٰى

لَهُمَا ثُمَّ تَوَلّٰٓى اِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ اِنّ۪ي لِمَٓا اَنْزَلْتَ اِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ
فَق۪يرٌ ﴿٢٤﴾ فَجَٓاءَتْهُ اِحْدٰيهُمَا تَمْش۪ي عَلَى اسْتِحْيَٓاءٍۘ قَالَتْ اِنَّ اَب۪ي يَدْعُوكَ
لِيَجْزِيَكَ اَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَاۜ فَلَمَّا جَٓاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَۙ قَالَ
لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِم۪ينَ ﴿٢٥﴾ قَالَتْ اِحْدٰيهُمَا يَٓا اَبَتِ
اسْتَأْجِرْهُۘ اِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَأْجَرْتَ الْقَوِيُّ الْاَم۪ينُ ﴿٢٦﴾ قَالَ اِنّ۪ٓي
اُر۪يدُ اَنْ اُنْكِحَكَ اِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ عَلٰٓى اَنْ تَأْجُرَن۪ي ثَمَانِيَ حِجَجٍۚ فَاِنْ
اَتْمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَۚ وَمَٓا اُر۪يدُ اَنْ اَشُقَّ عَلَيْكَۜ سَتَجِدُن۪ٓي اِنْ
شَٓاءَ اللّٰهُ مِنَ الصَّالِح۪ينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ ذٰلِكَ بَيْن۪ي وَبَيْنَكَۜ اَيَّمَا الْاَجَلَيْنِ
قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّۜ وَاللّٰهُ عَلٰى مَا نَقُولُ وَك۪يلٌ ﴿٢٨﴾

Meâli

22. Mûsâ Medyen'e doğru yöneldiğinde, "Umarım rabbim beni doğru yola iletir" dedi. **23.** Medyen suyuna vardığında orada hayvanlarını sulayan bir grup insanla karşılaştı. Onların biraz ötesinde de (hayvanlarının suya gelmesini) engelleyen iki kadın gördü. Onlara, "meseleniz nedir?" diye sordu. "Çobanlar sulayıp çekilmeden biz (hayvanlarımızı) sulayamayız; babamız da çok yaşlı" dediler. **24.** Bunun üzerine Mûsâ, onların hayvanlarını sulayıverdi. Sonra gölgeye çekilip "Ey rabbim! Bana lutfedeceğin her türlü hayra muhtacım!" diye niyazda bulundu. **25.** Bu esnada kızlardan biri utangaç bir eda ile yürüyerek yanına

geldi; "Bizim yerimize (hayvanlarımızı) sulamanın karşılığını ödemek üzere babam seni çağırıyor" dedi. Mûsâ, babalarının yanına gelip de ona başından geçenleri anlatınca, "Korkma, zalimler güruhundan kurtuldun" dedi. **26.** O iki kızdan biri, "Babacığım, onu ücretle tut. Çünkü ücretle istihdam edeceğin en iyi kimse, güçlü ve güvenilir olandır" dedi. **27.** Babaları Mûsâ'ya şöyle dedi: "Bana sekiz yıl çalışmana karşılık şu iki kızımdan birini seninle evlendirmek istiyorum. Eğer on yıla tamamlarsan bu da senin bileceğin bir şey; seni zorlamak istemem. İnşallah benim iyi kimselerden olduğumu göreceksin." **28.** Mûsâ, "Bu seninle benim aramdadır; bu iki süreden hangisini doldurursam doldurayım, bana karşı bir husumet olmayacak! Söylediklerimize Allah şahittir" diye cevap verdi.

Tefsiri

22-24. Medyen, Akabe körfezinin kuzeyindeki Maan yakınlarında, Mısır'a yaya yürüyüşü ile sekiz günlük mesafede bulunan eski bir şehirdir (bilgi için bk. A'râf 7/85). Buranın halkı Arap asıllı olduğu için Hz. Mûsâ'nın soyundan olan İbrânîler'e hem ırk hem de dil bakımından yakındılar, dolayısıyla ona yardım etmiş olmaları tarihen mümkündür. Tefsirlerde anlatıldığına göre Hz. Mûsâ'nın Medyen suyu başında gördüğü iki kadın Medyen halkına peygamber olarak gönderilmiş olan Şuayb aleyhisselâmın kızları olup, ancak halk hayvanlarını sulayıp kuyunun başından ayrıldıktan sonra hayvanlarını sulayabiliyorlardı. Bunların Şuayb'ın kardeşi oğlunun veya Medyen halkından sâlih birinin kızları olduğuna dair rivayetler de vardır (bk. Abdülvehhâb en-Neccâr, s. 202-204). Kızlar, Mûsâ'nın sorusu üzerine kendilerinin güçsüz, babalarının da ihtiyar olduğunu söyleyerek dolaylı bir şekilde yardım istemişlerdir. Hz. Mûsâ'nın, "Ey rabbim! Bana lutfedeceğin her türlü hayra muhtacım!" şeklindeki duasından o sırada onun da yalnız ve desteksiz kaldığı, yardım ve himayeye muhtaç olduğu anlaşılmaktadır (bk. İbn Âşûr, XX, 103).

25-28. Kızlar babalarına gidip Mûsâ'nın kendilerine yaptığı iyiliği anlatınca babaları da bu iyiliğin karşılığını ödemek için kızlarından birini gönderip Mûsâ'yı evine davet etmiş; Mûsâ başından geçenleri ve Mısır'dan kaçış sebebini anlatınca o zat da artık korkmamasını, zira

Firavun'un zulmünden kurtulup emin bir beldeye gelmiş olduğunu ifade etmiş ve kızlardan birinin teklifi üzerine âyette belirtildiği şekilde bir anlaşma yapılmıştır.

29 – 35

فَلَمَّا قَضٰى مُوسَى الْاَجَلَ وَسَارَ بِاَهْلِه۪ٓ اٰنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ نَارًاۚ
قَالَ لِاَهْلِهِ امْكُثُٓوا اِنّ۪ٓي اٰنَسْتُ نَارًا لَعَلّ۪ٓي اٰت۪يكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ
اَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَلَمَّٓا اَتٰيهَا نُودِيَ مِنْ
شَاطِئِ الْوَادِ الْاَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبَارَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ اَنْ
يَا مُوسٰٓى اِنّ۪ٓي اَنَا اللّٰهُ رَبُّ الْعَالَم۪ينَۙ ﴿٣٠﴾ وَاَنْ اَلْقِ عَصَاكَۜ
فَلَمَّا رَاٰهَا تَهْتَزُّ كَاَنَّهَا جَٓانٌّ وَلّٰى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْۜ يَا مُوسٰٓى
اَقْبِلْ وَلَا تَخَفْ اِنَّكَ مِنَ الْاٰمِن۪ينَ ﴿٣١﴾ اُسْلُكْ يَدَكَ ف۪ي
جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَٓاءَ مِنْ غَيْرِ سُٓوءٍۘ وَاضْمُمْ اِلَيْكَ جَنَاحَكَ
مِنَ الرَّهْبِ فَذَانِكَ بُرْهَانَانِ مِنْ رَبِّكَ اِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَا۬ئِه۪ۜ اِنَّهُمْ
كَانُوا قَوْمًا فَاسِق۪ينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ اِنّ۪ي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا
فَاَخَافُ اَنْ يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾ وَاَخ۪ي هٰرُونُ هُوَ اَفْصَحُ مِنّ۪ي لِسَانًا فَاَرْسِلْهُ

مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾ قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ
بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِآيَاتِنَا أَنْتُمَا
وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغَالِبُونَ ﴿٣٥﴾

Meâli

29. Mûsâ bu süreyi doldurup ailesiyle birlikte yolda giderken Tûr tarafında bir ateş gördü; ailesine, "Siz bekleyin; ben bir ateş gördüm, belki oradan size bir haber yahut ısınmanız için bir ateş parçası getiririm" dedi. **30.** Oraya gelince, o mübarek yerdeki vadinin sağ kıyısından, (oradaki) ağaç yönünden kendisine şöyle seslenildi: "Ey Mûsâ! Muhakkak ki ben, evet yalnızca ben âlemlerin rabbi olan Allahım. **31.** Asânı yere bırak!" Mûsâ asâyı yılan gibi kıvrılır görünce, dönüp arkasına bakmadan kaçtı. "Ey Mûsâ! Beri gel, korkma, çünkü sen güvendesin. **32.** Şimdi elini koynuna sok; bir hastalık yüzünden olmaksızın bembeyaz çıkacaktır. Korkudan açılıp savrulan kollarını normal konuma getir (sâkin ol). İşte bu ikisi Firavun ve adamlarına karşı göstereceğin, rabbin tarafından iki kesin delildir. Onlar, yoldan çıkan bir kavim olmuşlardır." **33.** Mûsâ dedi ki: "Rabbim! Ben onlardan birini öldürmüştüm, beni öldürmelerinden korkuyorum! **34.** Kardeşim Hârûn benden daha açık ve düzgün konuşur. Onu da beni onaylayan bir yardımcı olarak yanımda gönder. Zira beni yalancılıkla itham etmelerinden endişe ediyorum." **35.** Allah buyurdu: "Seni kardeşinle destekleyeceğiz ve size öyle bir güç vereceğiz ki, bu sayede size erişemeyecekler, mûcizelerimizle siz ve size tâbi olanlar üstün geleceksiniz."

Tefsiri

29. Hz. Mûsâ'nın Medyen'de kayınpederinin yanında çalışarak sekiz mi yoksa on yılı mı tamamladığı Kur'an'da açıkça belirtilmemiş olmakla birlikte müfessirler, bazı rivayetlere ve peygamberlerin "ahde vefa" ilkesine bağlılıklarına dayanarak on yılı tamamladığını söylemektedirler

(Şevkânî, IV, 164; Elmalılı, V, 3728; İbn Âşûr, XX, 111). Mûsâ, belirlenmiş olan süreyi tamamladıktan sonra ailesiyle birlikte Mısır'a gitmek üzere yola çıkmış, yolda giderken Tûr tarafında uzakta parlayan bir ateş görmüştür (Tûr hakkında bilgi için bk. Meryem 19/52). Tefsirlerde bu olayın soğuk bir kış gecesinde ve Mûsâ'nın yolunu kaybettiği bir sırada meydana geldiği, kendisine yol gösterecek birini bulmak ümidiyle ateşin bulunduğu yere gittiği kaydedilmektedir (bilgi için bk. Tâhâ 20/9-10; Taberî, XIX, 132 vd.; Şevkânî, IV, 122).

30-32. Mûsâ ateşin bulunduğu yere vardığında, ateş zannettiği o ışığın gerçekte ilâhî bir nur olduğunu görmüştür. Bu nur, onun ilâhî huzura çağrılmasına vesile kılınmış ve bu mazhariyete erdikten sonra Mûsâ'ya vahiy gelmiş, mûcizelerle donatıldığı kendisine gösterilerek Firavun'a gitmesi emredilmiştir.

"Vadinin sağ tarafı" tabiri, izâfî olarak Mûsâ'nın gidiş yönüne göre –ki batı yönünde gidiyordu– verilmiş bir isim olabileceği gibi, Arap geleneğine göre kıbleye dönüldüğünde sağda kalan tarafı da ifade edebilir (İbn Âşûr, XX, 112-113). Bununla birlikte "sağ taraf" diye tercüme ettiğimiz *eymen* kelimesi "bereketli" anlamına da gelmektedir. Yüce Allah burada mübarek (bereketli) bir bölgede yer alan vadinin, üzerinde ağaç da bulunan sağ tarafından gelen bir sesle, "Ey Mûsâ! Muhakkak ki ben, evet, ben âlemlerin rabbi olan Allahım" diye seslenerek Hz. Mûsâ ile vasıtasız olarak konuşmuş, böylece Mûsâ da bu ilâhî sesi duymanın korkulu heyecanını burada yaşamıştır.

30. âyette bildirilen mübarek bölgeden maksat Hz. Mûsâ'ya vahyin ilk indiği yerdir. Hz. Mûsâ'ya peygamberlik görevinin burada verilmesi ve Allah Teâlâ'nın onunla konuşmuş olması sebebiyle burası mübarek kılınmıştır (Elmalılı, V, 3730; ayrıca bk. Neml 27/8).

İlâhî mesajı Firavun'a tebliğ etmekle görevlendirilmiş olan Hz. Mûsâ, dokuz mûcize ile desteklenmiştir Ancak bunlardan sadece ikisi burada zikredilmiş, diğerleri ise başka sûrelerde anlatılmıştır (bilgi için bk. A'râf 7/103-108,130-136; Tâhâ 20/16-24, 65-69; İsrâ 17/101; Neml 27/12). 32. âyetteki "Korkudan açılıp savrulan kollarını normal konuma getir" cümlesi beklenmedik bir anda korkutucu bir şeyle karşılaşan ve gayri ihtiyarî olarak elini kolunu açıp kendini koruma durumuna geçen

insanın, korku sebebi ortadan kalktıktan sonra kolunu indirerek kendini toparlamasını ve sâkinleşmesini dile getiren deyim olup 31. âyetin son cümlesine paralel düşmektedir (krş. Zemahşerî, III, 175). Her iki âyet de görevini korkusuzca yerine getirebilmesi için Hz. Mûsâ'ya ilâhî güvencenin verilmiş olduğunu ifade eder (bu konuda ayrıca bk. Tâhâ 20/17-24; Neml 27/7-12).

33-35. Mûsâ daha önce Kıptîler'den birini öldürdüğü gerekçesiyle Firavun'un eline geçtiği takdirde kendisinin de öldürülebileceğinden, dolayısıyla peygamberlik görevini yerine getiremeyeceğinden endişe ediyordu. Ayrıca kardeşi Hârûn kendisinden daha düzgün konuşuyordu (krş. Tâhâ 20/25-32). Bu sebeple Hârûn'u da kendisiyle birlikte görevlendirmesi için Allah'tan niyazda bulundu, Allah Teâlâ da dileğini kabul etti.

36 – 42

فَلَمَّا جَٓاءَهُمْ مُوسٰى بِاٰيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هٰذَٓا اِلَّا سِحْرٌ مُفْتَرًى
وَمَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فٖٓي اٰبَٓائِنَا الْاَوَّلٖينَ ٣٦ وَقَالَ مُوسٰى رَبّٖٓي اَعْلَمُ
بِمَنْ جَٓاءَ بِالْهُدٰى مِنْ عِنْدِهٖ وَمَنْ تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِۜ اِنَّهُ
لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ٣٧ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَٓا اَيُّهَا الْمَلَاُ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ
مِنْ اِلٰهٍ غَيْرٖيۚ فَاَوْقِدْ لٖي يَا هَامَانُ عَلَى الطّٖينِ فَاجْعَلْ لٖي صَرْحًا
لَعَلّٖٓي اَطَّلِعُ اِلٰٓى اِلٰهِ مُوسٰىۙ وَاِنّٖي لَاَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبٖينَ ٣٨ وَاسْتَكْبَرَ
هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّٓوا اَنَّهُمْ اِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ ٣٩

فَاَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَجَعَلْنَاهُمْ اَئِمَّةً يَدْعُونَ اِلَى النَّارِ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ
لَا يُنْصَرُونَ ﴿٤١﴾ وَاَتْبَعْنَاهُمْ فِي هٰذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ هُمْ
مِنَ الْمَقْبُوحِينَ ﴿٤٢﴾

Meâli

36. Mûsâ onlara apaçık mûcizelerimizle gelince, "Bu, olsa olsa düzmece bir sihirdir. Geçmişte atalarımızın zamanında böyle bir şeyin olduğunu da duymadık" dediler. **37.** Mûsâ dedi ki: "Kendi katından kimin hidayet getirdiğini ve bu ülkede sonunda kimin kalacağını en iyi bilen rabbimdir. Muhakkak ki zalimler kurtulamaz." **38.** Firavun, "Ey seçkinler! Sizin için benden başka tanrı tanımıyorum. Ey Hâmân! Haydi benim için tuğla fırınını yak, bana bir kule yap. Belki oradan Mûsâ'nın tanrısını görürüm; ama kesinlikle onun bir yalancı olduğunu düşünüyorum" dedi. **39.** Firavun ve askerleri, bize döndürülmeyeceklerini sanarak yeryüzünde haksız yere büyüklük tasladılar. **40.** Biz de onu ve askerlerini alıp denizin içinde bıraktık. Bak işte, zalimlerin sonu nice oldu! **41.** Böylece onları, halkı ateşe çağıran öncüler durumuna getirdik. Kıyamet gününde onlar yardım görmeyeceklerdir. **42.** Bu dünyada onların peşine lâneti taktık, kıyamet gününde de bunlar kınanmış kimselerden olacaklardır.

Tefsiri

36-37. Hz. Mûsâ kardeşi Hârûn'u yanına alarak, Allah'ın emrini tebliğ etmek ve İsrâiloğulları'nı Mısır'dan çıkarmak üzere Firavun'a gitti ve gereken tebliği yaptı. Fakat kibirlerine mağlûp olan Firavun ve adamları onun gösterdiği mûcizelerin sihir olduğunu, atalarının zamanında da böyle bir şeyin varlığını işitmediklerini ileri sürerek getirdiği ilâhî mesajı reddettiler. Oysa daha önce Hz. Yûsuf da Mısır'da peygamber olarak

Allah'ın dinini tebliğ etmişti (bk. Yûsuf 12/36 vd.). Kıssanın bu safhası özet olarak verilmekte, diğer sûrelerde ise Firavun, adamları ve sihirbazlarla Mûsâ arasında cereyan eden konuşmalar ve gelişen olaylar geniş bir şekilde anlatılmaktadır (bilgi için bk. A'râf 7/103-138).

38-40. Firavunlar Mısır halkı tarafından tanrının oğlu, dolayısıyla tanrı kabul edildiği ve kendisine tapınılma derecesinde yüceltildiği için Mûsâ'nın muhatabı olan Firavun da kendisini "en büyük Tanrı" olarak görmüş (bk. Nâziât 79/24) ve Hz. Mûsâ'nın tarif ettiği âlemlerin rabbi olan Allah ile alay eder bir tavırla veziri Hâmân'a, "Bana bir kule yap, belki oradan Mûsâ'nın tanrısını görürüm" diye emir vermişti.

Hz. Mûsâ, Firavun'a karşı zorlu mücadele verdi. Bu süre içerisinde Firavun Allah tarafından birçok felâket ve sıkıntıya uğratıldı. Buna rağmen gerçeği görmek ve kabul etmek istemediği için hidayete eremedi (bilgi için bk. A'râf 7/103-138). Sonunda Mûsâ, Allah'ın emri uyarınca bir gece İsrâiloğulları'nı alıp Sînâ yarımadasına geçmek üzere Kızıldeniz'e doğru yola çıktı. Durumdan haberdar olan Firavun da askerlerini alarak peşlerine düştü. Bir mûcize sonucu denizin yol vermesiyle Mûsâ ve İsrâiloğulları karşıya geçerken, aynı yoldan geçmeye çalışan Firavun, ordusuyla birlikte denize gömüldü (bilgi için bk. A'râf 7/136). Firavun denizde boğulmak üzere iken Allah'a iman etmiş, fakat yeis halindeki imanı kabul edilmemiştir (bk. Yûnus 10/90-91).

41-42. "Öncüler" diye çevirdiğimiz *eimme* kelimesi "önder" anlamına gelen *imâm* kelimesinin çoğuludur. Firavun ve adamları inkârcılıkta ısrar ettikleri, halkı da emir ve teşvikleriyle peşlerinden küfre sürükleyip âhirette cehenneme girmelerine sebep oldukları ve bu konuda onlara önderlik ettikleri için âyette, "ateşe çağıran öncüler" olarak anılmışlardır. Şüphesiz ki kendileri de ateşe çağırdıkları kimselerle birlikte cehenneme gireceklerdir. Bu durum Allah'ın onlara bir haksızlığı veya adaletsizliği değil, onların kendi tercihlerinin sonucudur. Bu sebeple dünyada Allah'ın lânetine uğramışlar ve tarih boyunca kitaplı dinlerde kötü şöhretle anılagelmişlerdir. Kıyamet gününde de Allah'ın vereceği cezadan kendilerini kurtaracak herhangi bir yardımcı bulamayacaklar ve lânetlenmiş kişiler arasında kalacaklardır.

43 – 51

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَٓا اَهْلَكْنَا الْقُرُونَ
الْاُولٰى بَصَٓائِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾
وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ اِذْ قَضَيْنَٓا اِلٰى مُوسَى الْاَمْرَ وَمَا كُنْتَ
مِنَ الشَّاهِدٖينَۙ ﴿٤٤﴾ وَلٰكِنَّٓا اَنْشَاْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُۚ
وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا فٖٓي اَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُوا عَلَيْهِمْ اٰيَاتِنَاۙ وَلٰكِنَّا كُنَّا
مُرْسِلٖينَ ﴿٤٥﴾ وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ اِذْ نَادَيْنَا وَلٰكِنْ رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ
لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَٓا اَتٰيهُمْ مِنْ نَذٖيرٍ مِنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْلَٓا
اَنْ تُصٖيبَهُمْ مُصٖيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدٖيهِمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا لَوْلَٓا اَرْسَلْتَ
اِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ اٰيَاتِكَ وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنٖينَ ﴿٤٧﴾ فَلَمَّا جَٓاءَهُمُ
الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا لَوْلَٓا اُوتِيَ مِثْلَ مَٓا اُوتِيَ مُوسٰىۜ اَوَلَمْ يَكْفُرُوا
بِمَٓا اُوتِيَ مُوسٰى مِنْ قَبْلُۚ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَاۜ وَقَالُٓوا اِنَّا بِكُلٍّ كَافِرُونَ ﴿٤٨﴾
قُلْ فَاْتُوا بِكِتَابٍ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ هُوَ اَهْدٰى مِنْهُمَٓا اَتَّبِعْهُ اِنْ كُنْتُمْ

صَادِقِينَ ﴿٤٩﴾ فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ
وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوٰيهُ بِغَيْرِ هُدًى مِنَ اللّٰهِ إِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الظَّالِمِينَ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾

Meâli

43. Muhakkak ki biz, önceki nesilleri yok ettikten sonra, düşünüp ders çıkarsınlar diye Mûsâ'ya insanlar için apaçık deliller, hidayet rehberi ve rahmet olarak o kitabı verdik. **44.** Mûsâ'ya emrimizi vahyettiğimiz sırada sen (ey Muhammed, vadinin) batı tarafında bulunmuyordun ve olayın tanıklarından da değildin. **45.** Bilâkis (aranızda) biz nice nesiller meydana getirdik ve onların ömrü nice yıllar sürdü. Sen âyetlerimizi kendilerinden okuyarak öğrenmek üzere Medyen halkı arasında oturmuş da değilsin; aksine (bu bilgileri sana) gönderen biziz. **46.** Evet, Mûsâ'ya seslendiğimiz zaman sen Tûr'un yanında değildin. Fakat senden önce kendilerine uyarıcı gelmemiş olan bir kavmi uyarman için rabbinden bir rahmet olarak (sana da vahiy gönderdik). Umulur ki düşünüp öğüt alırlar. **47.** Önceden yaptıkları yüzünden başlarına bir musibet geldiğinde, "Rabbimiz! Keşke bize bir peygamber gönderseydin de âyetlerine uysak ve müminlerden olsaydık!" diyecek olmasalardı... **48.** Fakat onlara tarafımızdan o gerçek gelince, "Ona da Mûsâ'ya verilenin benzeri verilmeli değil miydi?"dediler. Peki daha önce Mûsâ'ya verileni de inkâr etmemişler miydi? "Birbirini destekleyen iki sihir!" demişler ve eklemişlerdi: "Doğrusu biz hiçbirine inanmıyoruz." **49.** De ki: "Eğer doğru söylüyorsanız, Allah katından bu ikisinden daha doğru yol gösteren bir kitap getirin de ben ona uyayım!" **50.** Eğer sana cevap vermezlerse bil ki onlar sırf kendi bencil arzularına uymaktadırlar. Allah'tan bir yol gösterme olmaksızın, sırf kendi bencil arzularına uyandan daha ziyade yolunu yitirmiş kim olabilir! Elbette Allah zalim kavmi doğru yola iletmez. **51.** Gerçek şu ki düşünüp öğüt alsınlar diye biz sözü (vahyi) onlara birbiri ardınca ulaştırmışızdır.

Tefsiri

43. Yüce Allah, peygamberleri yalancılıkla itham eden isyankâr birçok kavmi helâk ettikten sonra Hz. Mûsâ'yı peygamber olarak göndermiştir. Kavmini Firavun'un zulmünden kurtarıp onlarla birlikte Sînâ yarımadasına ulaşan Mûsâ, kardeşi Hârûn'u kavminin başında bırakıp rabbinin çağrısına uyarak ilâhî vahyi almak üzere Tûr'a gitti ve kırk gece orada kaldı (bk. A'râf 7/142). Âyette açık delil, hidayet rehberi ve rahmet olmak üzere üç ana özelliği anlatılan Tevrat Mûsâ'ya burada vahyedilmiştir (bu üç özellik hakkında bilgi için bk. A'râf 7/203). Muhammed Esed, Tevrat'ın tedvin edilmiş (yazıyla kayda alınmış) ilk vahyî yasalar kitabı olması dolayısıyla insanlığın dinî tarihinde yeni bir safhayı başlatmış olduğunu kaydetmektedir (II, 790).

"Önceki nesiller" diye tercüme ettiğimiz *el-kurûni'l-ûlâ* tamlaması Elmalılı Muhammed Hamdi'ye göre Kur'an dilinde başlangıçtan Firavun'un helâk edilmesine kadar geçen zamanı kapsamaktadır. Aynı müellif, Firavun'un helâk edilmesinden itibaren Hz. Muhammed'in hicretine kadar geçen süreyi "kurûn-i vustâ", bundan sonraki zamanı da "kurûn-i uhrâ" (âhir zaman) olarak isimlendirmiştir (V, 3739; Mûsâ ve kavminin bundan sonraki hayatları hakkında bilgi için bk. A'râf 7/141-162).

44-45. Hz. Mûsâ'nın Tûr'da ilâhî vahyi aldığı yer ve zamana işaret edilmekte, Hz. Peygamber'in o esnada Tûr'da bizzat hazır bulunmadığı ve batı tarafında Hz. Mûsâ'yı bekleyenler, yani kırk günlük mîkat için seçtiği kimseler arasında olmadığı hatırlatılmaktadır (Zemahşerî, III, 181); böylece âyet, Hz. Peygamber'in Kur'an'ı Ehl-i kitaba mensup birinden öğrendiğini iddia edenlere verilmiş bir cevap teşkil etmekte ve Kur'an'da anlatılan Hz. Mûsâ kıssasının Hz. Peygamber'e vahyin dışında bir yolla intikal etmediğini, dolayısıyla Kur'an'ın da şüphe götürmeyecek bir biçimde vahiy ürünü olduğunu ifade etmektedir. 45. âyette de Hz. Mûsâ ile Hz. Peygamber arasındaki uzun zaman dilimi içinde birçok neslin gelip geçtiği; Hz. Mûsâ'nın Medyen halkı ile olan münasebeti hakkında bilgi veren Hz. Muhammed'in o tarihte ve o şehirde yaşamadığı, aradan bunca zaman geçtikten sonra onlardan Allah'ın âyetlerini öğrenmesinin mümkün olmadığı ve sonuçta onlar hakkında verdiği bilgilerin tamamen vahye dayandığı ortaya konmaktadır.

46. Hz. Mûsâ'ya buradaki ilâhî sesleniş (nidâ) 30. âyetteki sesleniş-ten farklıdır. Oradaki, Mûsâ'nın ailesiyle birlikte Medyen'den Mısır'a dönerken ilk vahyin gerçekleştiği sesleniş olduğu halde buradaki kırk günlük mîkatta yapılan seslenіştir (bk. Şevkânî, IV, 170; İbn Âşûr, XX, 132-133). Âyet Hz. Mûsâ'ya Tevrat vahyedilirken Hz. Peygamber'in orada bulunmadığını, ama kavmini uyarması ve onlara nasihatte bulunması için Allah'tan bir rahmet olarak Mûsâ ile ilgili haberlerin kendisine vahyedildiğini ifade etmektedir.

47-48. Allah Teâlâ insanoğlunu yarattıktan sonra ona doğru yolu gösterecek kitaplar ve peygamberler göndermiştir. Eğer bunu yapmamış olsa ve insanların yanlış yolda gitmelerinden dolayı gerek dünyada gerekse âhirette başlarına sıkıntılar gelseydi, o zaman Allah'a karşı doğru yolu göstermediği şeklinde bir mazeret ileri sürebilirlerdi. 47. âyet insanların bu tür mazeretlere sığınmamaları için peygamberler ve kitaplar gönderildiğini ifade etmektedir. Ancak peygamber ve kitap geldiğinde de çokları iman etmemiş, ilâhî çağrıya uymamakta direndikleri için helâk olup gitmişlerdir. Nitekim 48. âyet Hz. Peygamber ve Kur'an geldiğinde Mekke müşriklerinin de inkârda direndiklerini, Mûsâ'ya toptan indirilmiş olan Tevrat'ın benzeri bir kitabın Hz. Muhammed'e de indirilmesi gerektiğini söylemişlerdir. Oysa Mûsâ'ya indirilmiş olan kitap da inkâr edilmişti. Ayrıca Hz. Muhammed'in peygamberliğini yalanlayanlar Mûsâ'yı da yalanlamış sayılırlar. Çünkü her ikisi de özünde farklı olmayan inanç ve hayat ilkelerini savunmuş, birbirini teyit etmişlerdir. Nitekim müşrikler, "Birbirini destekleyen iki sihir!" sözleriyle hem Tevrat'ın hem de Kur'an'ın sihir olduğunu iddia etmişler, ardından her ikisini de reddettiklerini açıkça ifade etmişlerdir.

Âyette "... diyecek olmasalardı ..." diye çevrilen kısmın devamı belli olduğu için ifade edilmesine gerek görülmediği anlaşılmakta ve tefsirlerde cümlenin devamı, "... seni göndermezdik" veya "... hemen cezalarını verirdik" şeklinde takdir edilmektedir (Şevkânî, IV, 204).

48. âyette "Birbirini destekleyen iki sihir!" diye çevirdiğimiz cümleyi farklı kıraate göre, "Birbirini destekleyen iki sihirbaz!" şeklinde tercüme etmek de mümkündür. Bu takdirde söz konusu ithamın sahibi olan inkârcılar, Mûsâ ile Hârûn'u veya Mûsâ ile Peygamber efendimizi kastetmiş olurlar.

49-51. Allah katından inmiş, muhtevalarında beşeriyetin ihtiyaçlarını karşılayacak din, ahlâk, hukuk ve diğer alanlarla ilgili kurallar taşıyan Tevrat'ı ve Kur'an'ı sihir sayan müşriklere meydan okunmakta, iddialarında doğru iseler insanlara hidayet yolunu bu iki kitaptan daha iyi gösteren, ilâhî kaynaklı başka bir kitap getirmeleri istenmektedir; hatta bunu yapabilirlerse Resûlullah'ın da o kitaba uymaya hazır olduğu ifade edilmektedir. Ardından da müşriklerin Kur'an'ın meydan okumalarına cevap veremeyeceği belirtilmekte, Allah'ın hidayeti olmadan kişilerin sırf kendi arzularına göre davranmaları, sapkınlığın en koyusu olarak gösterilmektedir.

"Söz" (vahiy) diye çevirdiğimiz 51. âyetteki *kavl* kelimesi Kur'an'ı veya peygamberlerle ilgili haberleri ifade etmektedir. "Sözü birbiri ardınca ulaştırmak"tan maksat ya birbirini takip eden peygamberler ve onlarla ilgili haberlerin veya yirmi üç yılda gelen Kur'an âyetlerinin ulaştırılmasıdır (Râzî, XXIV, 262; ayrıca krş. Tekvîr 81/19; Târık 86/13). Âyet "Sözü birbiri ardınca açıkladık", "Sözü tamamladık" şeklinde de yorumlanmıştır (bk. Şevkânî, IV, 172). Yüce Allah insanların çıkmaz yollardan kurtulup doğru yolu bulmaları ve onu ruhlarına sindirebilmeleri için Kur'an'ı peyderpey indirmiştir (krş. Furkan 25/32).

52 – 59

ٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ مِن قَبْلِهِۦ هُم بِهِۦ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذَا يُتْلَىٰ
عَلَيْهِمْ قَالُوٓا۟ ءَامَنَّا بِهِۦٓ إِنَّهُ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّنَآ إِنَّا كُنَّا مِن قَبْلِهِۦ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾
أُو۟لَٰٓئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرَهُم مَّرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا۟ وَيَدْرَءُونَ بِٱلْحَسَنَةِ ٱلسَّيِّئَةَ
وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِذَا سَمِعُوا۟ ٱللَّغْوَ أَعْرَضُوا۟ عَنْهُ وَقَالُوا۟
لَنَآ أَعْمَٰلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَٰلُكُمْ سَلَٰمٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِى ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿٥٥﴾

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ ۚ وَهُوَ أَعْلَمُ
بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ وَقَالُوا إِنْ نَتَّبِعِ الْهُدَىٰ مَعَكَ نُتَخَطَّفْ مِنْ أَرْضِنَا ۚ
أَوَلَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا آمِنًا يُجْبَىٰ إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِزْقًا مِنْ لَدُنَّا
وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ بَطِرَتْ مَعِيشَتَهَا ۖ
فَتِلْكَ مَسَاكِنُهُمْ لَمْ تُسْكَنْ مِنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا ۖ وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾
وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمِّهَا رَسُولًا يَتْلُو
عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا ۚ وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾

Meâli

52. Bundan önce kendilerine kitap verdiğimiz kimseler buna da iman ederler. **53.** Onlara Kur'an okunduğu zaman, "Ona iman ettik, şüphesiz o rabbimizden gelmiş gerçeğin kendisidir. Esasen biz bundan önce de rabbimize boyun eğmiştik" derler. **54.** İşte (baskılara karşı) sabretmelerinden ötürü onlara mükâfatları iki defa verilecektir. Onlar kötülüğü iyilikle savarlar, kendilerine verdiğimiz rızıktan da Allah rızâsı için harcarlar. **55.** Onlar, boş söz işittikleri zaman ondan yüz çevirirler ve "Bizim yaptıklarımız bize, sizin yaptıklarınız da size. Esen kalın. Bizim cahillerle işimiz yok" derler. **56.** Kuşkusuz sen istediğini hidayete erdiremezsin. Ama Allah dilediğini hidayete erdirir ve hidayete erecek olanları en iyi O bilir. **57.** "Seninle beraber doğru yolu izlersek yurdumuzdan sökülüp atılırız" diyorlar. Peki biz onları dokunulmaz, güvenli, katımızdan bir rızık olarak her şeyin ürünlerinin orada toplandığı bir yere yerleştirmedik mi? Fakat çoğu bunun şuurunda değildir.

58. Oysa biz, bolluk içinde azmış nice toplumları helâk etmişizdir. İşte yerleri! Onlardan sonra oraların pek azında oturulabildi; hepsi bize kalmıştır. **59.** Merkezinde halka âyetlerimizi okuyan bir peygamber göndermedikçe rabbin memleketleri helâk etmez. Biz, ülkeleri ancak halkı zulümde karar kıldığı durumda helâk ederiz.

Tefsiri

52-55. Yaygın yoruma göre daha önce kendilerine kitap verilen ve Kur'an inince ona da iman edenler, Abdullah b. Selâm ve Rifâa b. Rifâa gibi bazı yahudilerle Varaka b. Nevfel ve Suheyb-i Rûmî gibi hanîfler veya hıristiyanlardır (İbn Âşûr, XX, 143; krş. Şevkânî, IV, 172). Bir görüşe göre de hıristiyan olan Habeşistan Necâşîsi'nin Hz. Peygamber'in durumunu tetkik edip hakkında bilgi getirmeleri için Mekke'ye gönderdiği, Hz. Peygamber'in telkinleriyle İslâm dinini kabul etmiş olan on iki kişilik bir heyetidir (İbn Âşûr, XX, 143). Ancak âyeti genel olarak değerlendirmek, Ehl-i kitap'tan olup da Hz. Peygamber zamanında İslâm'a girmiş ve kıyamete kadar girecek olanları bu âyetin kapsamında düşünmek daha uygun olur (krş. Ankebût 29/47). 53. âyetteki "Esasen biz bundan önce de rabbimize boyun eğmiştik" ifadesi, Ehl-i kitabın, Hz. Peygamber'in geleceğine dair kendi kitaplarındaki müjdeye veya genel olarak Allah'ın birliğine ve gönderdiği peygamberlere inandıklarına işaret etmektedir. Bunlar hem Kur'an'dan önceki kitaplara hem de Kur'an'a iman ettikleri ve bu uğurda kendi toplumları tarafından uygulanan her türlü maddî ve mânevî baskıya, boykot ve eziyete katlandıkları, 54 ve 55. âyetlerde zikredilen diğer ahlâkî özelliklere de sahip bulundukları için mükâfatları iki defa yani diğer müminlere verilecek mükâfatın iki katı veya daha fazlasıyla verilecektir.

56. "Allah dilediğini hidayete erdirir" diye çevirdiğimiz cümle "Allah dileyeni hidayete erdirir" şeklinde de tercüme edilebilir. Sahih kaynaklarda nakledilen rivayetlere göre Hz. Peygamber ölmek üzere olan amcası Ebû Tâlib'e İslâm dinini telkin etmiş, ancak Ebû Tâlib kabul etmemiş, bundan dolayı son derecede üzülen Hz. Peygamber'i teselli etmek üzere bu âyet inmiştir (Buhârî, "Tefsîr", 28/1; Taberî, 91-93; Şevkânî,

IV, 174). Bununla birlikte âyeti muayyen bir sebep veya zamana tahsis etmeden genel anlamda değerlendirmek, bir kimseyi –kendi istek ve eğilimi olmadıkça– doğru yola getirmeye çalışmanın bir noktadan sonra yararsız olduğunu söylemek daha uygun olur (krş. Esed, II, 794). Allah Teâlâ, peygamber ve kitap gönderdikten sonra tercihini ısrarla inkâr yönünde kullananları zorla doğru yola iletmez; bilâkis onları kendi irade ve tercihleriyle başbaşa bırakır; gerçeği araştırıp tercihini o yönde kullanmaya çalışanlara yardım ederek onları doğru yola iletir (bu konuda bilgi için bk. Bakara 2/7, 26).

57. "Biz seninle beraber doğru yola uyarsak yurdumuzdan sökülüp atılırız" cümlesi, Kur'an'ın ilk muhatapları olan Mekke müşriklerinden ileri gelenlerin Kur'an'da gösterilen yolun doğru olduğunun farkına vardıklarını ve bunu itiraf ettiklerini, ancak çevrelerindeki diğer müşrik Arap kabileleri tarafından atalarının dinine ihanet etmekle suçlanmaktan ve bu sebeple yurtlarından çıkarılıp sürgün edilmekten çekindikleri için İslâm düşmanlığını devam ettirdiklerini göstermektedir. Halbuki Allah Teâlâ, Hz. İbrâhim'in duası bereketiyle (krş. Bakara 2/126; İbrâhim 14/37), içinde kutsal Kâbe'nin bulunduğu Mekke'yi –insan dahil– her türlü canlı ve bitkinin korunduğu güvenlikli bir şehir kılmış, Kureyşliler'i de buraya yerleştirmişti. Yarımadadaki genel güvensizliğe rağmen Mekkeliler bu sayede çevredeki Arap toplumlarından saygı görüyor ve güvenli bir hayat yaşıyorlardı (bk. Kureyş 106/1-4). Ayrıca Mekke arazisinin çoraklığı ve verimsizliği, Hz. İbrâhim'in duası ve Kâbe'nin bereketi sayesinde dışarıdan gelen ürünlerle telâfi ediliyordu. Âyette bu durum Allah'ın Mekkeliler'e bir lutfu olarak gösterilmekte, Hz. Peygamber'e iman ettikleri takdirde herhangi bir saldırıya uğramaktan ve yurtlarından çıkarılmaktan korkmamaları gerektiği hatırlatılmaktadır.

58-59. Güçlerine ve servetlerine güvenip şımaran, azan ve inkârcılıkta direnen bazı eski toplulukların tarih sahnesinden silinmiş oldukları hatırlatılarak insanlık uyarılmaktadır. Helâk olan o şımarık toplulukların izleri gösterilmekte, onlardan sonra buraların terkedildiği, harap olduğu ve ancak pek azında insanların oturabildiği belirtilmektedir. Bazı tefsirlere göre ise helâk olan kavimlerin yurtlarında insanların çok

kısa bir süre veya çok az kimsenin barındığı bildirilmektedir. Bunlar, o kalıntılarda kısa bir süre için konaklayarak dinlendikten sonra kalkıp giden yolculardır (Râzî, XXV, 5; Şevkânî, IV, 174; İbn Âşûr, XX, 151; ayrıca bk. En'âm 6/6). Bununla birlikte insanlara Allah'ın âyetlerini okuyup onları yeteri kadar aydınlatacak ve doğru ile eğrinin ne olduğunu gösterecek bir peygamber göndermeden Allah'ın, herhangi bir ülke halkını –haksızlığa, taşkınlığa sapmadıkça– helâk etmeyeceğini haber vermektedir (bu konuda bilgi için bk. İsrâ 17/15).

"Hepsi bize kalmıştır" cümlesi belde halkı helâk olduktan sonra yurtlarına vâris olacak kimsenin kalmadığına, dolayısıyla beldelerin ıssız ve sahipsiz kaldığına işaret etmekte, ayrıca mülkün hakiki sahibinin Allah Teâlâ olduğu gerçeğine imada bulunmaktadır.

"Merkez" diye çevirdiğimiz "üm" kelimesi gönderilen peygamberin ümmetine ait şehirlerin en büyüğü ve en ünlüsünü ifade eder. Nitekim Hz. Peygamber, yörenin en önemli beldesi olan Mekke'de gönderilmiştir. Büyük şehirlerin tercih edilmesinin sebebi, oralarda dinî tebliğe muhatap olacak istidatlı (farklı kabiliyetler taşıyan) kimselerin daha çok bulunması ihtimalidir.

60 – 70

وَمَٓا اُو۫تٖيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَزٖينَتُهَاۚ وَمَا عِنْدَ
اللّٰهِ خَيْرٌ وَاَبْقٰىۜ اَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾ اَفَمَنْ وَعَدْنَاهُ وَعْدًا حَسَنًا فَهُوَ
لَاقٖيهِ كَمَنْ مَتَّعْنَاهُ مَتَاعَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ مِنَ الْمُحْضَرٖينَ ﴿٦١﴾
وَيَوْمَ يُنَادٖيهِمْ فَيَقُولُ اَيْنَ شُرَكَٓائِيَ الَّذٖينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾
قَالَ الَّذٖينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هٰٓؤُ۬لَٓاءِ الَّذٖينَ اَغْوَيْنَاۚ اَغْوَيْنَاهُمْ
كَمَا غَوَيْنَاۚ تَبَرَّأْنَٓا اِلَيْكَ مَا كَانُٓوا اِيَّانَا يَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾ وَقٖيلَ ادْعُوا

شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا
يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾
فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْأَنْبَاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿٦٦﴾ فَأَمَّا مَنْ تَابَ
وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسَىٰ أَنْ يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾ وَرَبُّكَ يَخْلُقُ
مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَىٰ عَمَّا
يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾ وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾
وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ
وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾

Meâli

60. Size verilen şeyler dünya hayatı için faydalı nesneler ve güzelliklerden ibarettir. Allah katında olanlar ise daha hayırlı ve daha kalıcıdır. Aklınızı kullanmaz mısınız? **61.** Buna göre kendisine güzel bir şey vaad ettiğimiz ve ona kavuşacak olan kimse, dünya hayatının geçici menfaat ve zevkini yaşattığımız, sonra kıyamet gününde yargılanmak üzere huzuruna çıkarılanlardan biri gibi olur mu? **62.** O gün Allah onları huzuruna çağırarak, "Benim ortaklarım olduğunu iddia ettiğiniz tanrılar şimdi nerede?" diye sorar. **63.** Kendileriyle ilgili azap hükmü kesinleşmiş olanlar, "Rabbimiz! Şunlar azdırdığımız kimselerdir. Kendimiz azdığımız gibi onları da azdırdık. Sorumluluklarını yüklenmiyor, onları senin hükmüne bırakıyoruz. Onlar zaten bize tapmıyorlardı" derler. **64.** "Allah'a

koştuğunuz ortaklarınızı çağırın!" denir. Çağırırlar ama (o sahte tanrılar) onlara cevap vermezler. Ve azabı görürler! Keşke vaktiyle doğru yola girmiş olsalardı! **65.** O gün Allah onlara hitap ederek, "Peygamberlere ne cevap verdiniz?" diye sorar. **66.** İşte o gün kurtarıcı cevapların bütün kapıları yüzlerine kapanmıştır, birbirlerine de soramazlar. **67.** Fakat tövbe edip iman eden ve iyi işler yapan kimseye gelince, işte onun kurtuluşa erenler arasında olması umulabilir. **68.** Rabbin, dilediğini yaratır ve tercih eder. (O'nun seçme ve yaratmasında) onların tercih hakkı yoktur. Allah, onların ortak koştuklarından münezzehtir ve şânı yücedir. **69.** Rabbin, onların kalplerinde gizlediklerini de açığa vurduklarını da bilir. **70.** İşte O, Allah'tır; O'ndan başka tanrı yoktur. Önünde de sonunda da hamd O'na mahsustur, hüküm de O'nundur; sadece O'na döndürüleceksiniz.

Tefsiri

60-61. Mekke müşriklerine hitap edilerek onların sahip olduğu dünya nimet ve ziynetlerinin geçici, Allah'ın âhirette vereceği nimetlerin ise daha hayırlı ve kalıcı olduğu ifade edilmekte, ardından da 62. âyette bu iki farklı nimetten faydalanacak olan iki grup mukayese edilmektedir. Bu mukayesede, dünyevî sıkıntılara göğüs gererek kararlı bir şekilde doğru yolda yürüyüp bu sayede Allah'ın kendilerine vaad ettiği âhiretteki kalıcı ve güzel nimetlere kavuşacak olanların orada mutlu bir hayat yaşayacaklarına; dünyanın geçici zevklerine aldanıp da âhireti unutanların, kendilerine bahşedilen dünyevî nimetleri kaybetme korkusuyla inanç ve yaşayışta haktan sapanların, böylece o nimetleri kötüye kullananların, nihayet nimetleri Allah'tan başka güçlere isnat ettikleri için Allah huzurunda yargılanacak olanların da mutsuz ve bedbaht olacaklarına işaret edilmektedir.

62-63. Birtakım varlıkları veya kişileri Allah'a ortak koşanlar âhirette hesaba çekildiklerinde Allah onlara, "Benim ortaklarım olduğunu iddia ettiğiniz tanrılar şimdi nerede?" diye soracaktır. Allah'ın yargısının aleyhlerine gerçekleştiğini gören kimseler, özellikle toplumlarına yanlış inanç ve değer ölçüleri empoze eden din ve düşünce önderleri, zorba

liderler kendileri nasıl öncekilerin telkin ve teşvikleriyle azmış, doğru yoldan çıkmışlarsa onlardan devraldıkları düşünce ve hayat tarzını sonrakilere telkin ederek onları azdırıp yoldan çıkardıklarını itiraf ederler. Bununla birlikte onların kendilerine değil, arzularına kul olduklarını; bu konuda kendilerinin, herhangi bir günahları bulunmadığını da Allah'a arzederler. Ancak örneklik ve telkinleriyle toplumlarının yanlış yola girmelerine sebep oldukları için bu savunmaları işe yaramayacaktır.

65-67. "O gün kurtarıcı cevapların bütün kapıları yüzlerine kapanmıştır" ifadesi yargılama sırasında suçluların, kendilerini savunacak ve cezadan kurtaracak hiçbir mâkul söz ve meşrû mazeret bulamayacaklarını ifade etmektedir. Birbirlerine de herhangi bir şey soramayacaklardır; çünkü cevap alabilseler bile bu cevabın faydası olmayacaktır. 67. âyet ise Allah'a ortak koşmaktan vazgeçip peygamberin getirdiği mesajı kabul eden ve güzel işler yapanların âhirette kurtuluşa ereceklerini ifade eder.

68-70. Allah varlıkları yaratırken ve görevlendireceği peygamberleri seçerken kullara sormaz; çünkü yaratma ve tercih O'na mahsustur. Kulların tercih hak ve imkânları sorumlu tutuldukları kararları ve eylem alanlarıyla ilgilidir. 69. âyette Allah'ın tercihi ve yaratması gibi, kullarının bütün durumlarını gizlisiyle açığıyla istisnasız ve kusursuz bilecek şekilde ilminin de geniş ve sınırsız olduğu ifade edilmektedir.

"Önünde de sonunda da hamd O'na mahsustur" diye çevirdiğimiz 70. âyetteki cümleyi müfessirler, "Bu dünyada da âhirette de hamd O'na mahsustur" şeklinde yorumlamışlardır (Taberî, XX, 102; Şevkânî, IV, 177; Esed, II, 797).

قُلْ اَرَاَيْتُمْ اِنْ جَعَلَ اللّٰهُ عَلَيْكُمُ الَّيْلَ سَرْمَداً اِلٰى يَوْمِ
الْقِيٰمَةِ مَنْ اِلٰهٌ غَيْرُ اللّٰهِ يَاْتٖيكُمْ بِضِيَاءٍۜ اَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾

قُلْ اَرَاَيْتُمْ اِنْ جَعَلَ اللّٰهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ
مَنْ اِلٰهٌ غَيْرُ اللّٰهِ يَأْتِيكُمْ بِلَيْلٍ تَسْكُنُونَ فِيهِۜ اَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾
وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا
مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ اَيْنَ
شُرَكَٓائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾ وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ شَهِيدًا
فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوٓا اَنَّ الْحَقَّ لِلّٰهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا
يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾

71 – 75

Meâli

71. De ki: "Hiç düşündünüz mü, Allah geceyi kıyamet gününe kadar üzerinizde devamlı kılsa, Allah'tan başka size ışık getirecek bir tanrı var mıdır? Hâlâ söze kulak vermeyecek misiniz?" **72.** De ki: "Ne dersiniz, Allah gündüzü üzerinizde kıyamet gününe kadar devamlı kılsa, Allah'tan başka size istirahat edeceğiniz geceyi getirebilecek bir tanrı var mı? Hâlâ gerçeği görmeyecek misiniz?" **73.** Allah, rahmetinden geceyi ve gündüzü yarattı ki dinlenesiniz, lutfundan rızkınızı arayasınız ve bütün bunlara şükredesiniz. **74.** O gün Allah onlara seslenerek, "Benim ortaklarım olduğunu iddia ettiğiniz şeyler hani nerede?" diye soracaktır. **75.** Her ümmetten bir şahit çıkarıp, "Kesin delilinizi getirin!" diyeceğiz. O zaman anlarlar ki hakikat Allah'a mahsustur ve uydurageldikleri şeyler (putlar) kendilerini bırakıp gitmişlerdir.

Tefsiri

71-73. Evrendeki düzen amaca uygunluk bakımından olabileceklerin en mükemmelidir. Bunun tesadüfen olması ihtimali aklen mümkün değildir. Düzenin bozulmadan devam etmesi de tek kudret elinden çıktığını, tek iradeye tâbi olduğunu göstermektedir.

74-75. Bu soru, yukarıda 62. âyette geçen sorunun aynıdır (cevabı hakkında bilgi için bk. 62-64. âyetler). Sorunun burada tekrar edilmesi, günahkârların dünyadaki tutumlarını aklen hiçbir şekilde haklı gösterebilecek durumda olmadıklarını vurgulamak içindir. Nitekim bir sonraki âyette de bu hususa dikkat çekilmektedir.

Müfessirlere göre 75. âyette her ümmetten çıkarılacağı bildirilen şahitten maksat peygamberlerdir (Taberî, XX, 104; Şevkânî, IV, 178; İbn Âşûr, XX, 173). Yüce Allah, bütün insanları mahşerde bir araya topladığında her milletin peygamberini çağırıp kendisinden o millete vaktiyle Allah'ın emir ve yasaklarını tebliğ edip etmediğini, tebliğ ettiyse nasıl cevap verdiklerini soracak ve onlar hakkında tanıklık etmesini isteyecektir; Hz. Muhammed de kendi ümmeti hakkında tanıklık edecektir (bk. Nisâ 4/41).

Allah'tan başka tanrıların var olduğunu iddia edenlere, "Kesin delilinizi getirin!" denilerek iddialarını ispatlamaları istenecektir. Bunu ispatlamaları mümkün olmadığı için cevap veremeyeceklerdir. Dünyada iken bâtıl bir inançla kendilerine şefaat edeceğine inandıkları düzmece tanrıları da ortalıkta gözükmeyecek; nihayet "hakikatin Allah'a mahsus olduğu", yani yalnız O'nun hakkında "gerçek var olandır" denebileceği, putperestlerin gerçek sayıp tanrı diye nitelendikleri nesnelerin ise hakikatte uydurma şeylerden ibaret bulunduğu herkes için ayan beyan ortaya çıkacaktır.

76 – 82

اِنَّ قَارُونَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوسٰى فَبَغٰى عَلَيْهِمْ وَاٰتَيْنَاهُ مِنَ
الْكُنُوزِ مَٓا اِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُٓوأُ بِالْعُصْبَةِ اُو۬لِي الْقُوَّةِ اِذْ قَالَ لَهُ

قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحٖينَ ٧٦ وَابْتَغِ فٖيمَا اٰتٰيكَ اللّٰهُ الدَّارَ
الْاٰخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصٖيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَاَحْسِنْ كَمَا اَحْسَنَ اللّٰهُ
اِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفَسَادَ فِي الْاَرْضِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدٖينَ ٧٧
قَالَ اِنَّمَا اُوتٖيتُهُ عَلٰى عِلْمٍ عِنْدٖى اَوَلَمْ يَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ قَدْ اَهْلَكَ مِنْ قَبْلِهٖ
مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ اَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَاَكْثَرُ جَمْعًا وَلَا يُسْـَٔلُ
عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ٧٨ فَخَرَجَ عَلٰى قَوْمِهٖ فٖى زٖينَتِهٖ قَالَ الَّذٖينَ يُرٖيدُونَ
الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا يَا لَيْتَ لَنَا مِثْلَ مَا اُوتِىَ قَارُونُ اِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظٖيمٍ ٧٩
وَقَالَ الَّذٖينَ اُوتُوا الْعِلْمَ وَيْلَكُمْ ثَوَابُ اللّٰهِ خَيْرٌ لِمَنْ اٰمَنَ وَعَمِلَ
صَالِحًا وَلَا يُلَقّٰيهَا اِلَّا الصَّابِرُونَ ٨٠ فَخَسَفْنَا بِهٖ وَبِدَارِهِ الْاَرْضَ
فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنْتَصِرٖينَ ٨١
وَاَصْبَحَ الَّذٖينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ بِالْاَمْسِ يَقُولُونَ وَيْكَاَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ
لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهٖ وَيَقْدِرُ لَوْلَا اَنْ مَنَّ اللّٰهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا
وَيْكَاَنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ٨٢

Meâli

76. Karun Mûsâ'nın kavmindendi. O, gücüne dayanarak onlara haksızlık etmekteydi. Biz ona öyle hazineler vermiştik ki sadece anahtarlarını bile güçlü kuvvetli bir ekip bile zor taşırdı. Halkı ona şöyle demişti: "Sakın şımarma! Bil ki Allah şımarıkları sevmez. **77.** Allah'ın sana verdiğinden âhiret yurdunu kazanmaya bak ve dünyadan nasibini unutma! Allah sana ihsan ettiği gibi, sen de insanlara ihsanda bulun. Yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya çalışma! Şüphesiz Allah bozguncuları sevmez." **78.** Karun, "Bu serveti sahip olduğum bilgi sayesinde elde ettim" diye karşılık verdi. Bilmiyor muydu ki Allah ondan önceki kuşaklardan, ondan daha güçlü ve daha çok servet biriktirmiş kimseleri helâk etmişti. Ama suçluluğu kesinleşmiş olanlara artık günahları sorulmaz! **79.** Karun gösterişli bir şekilde kavminin karşısına çıkardı. Dünya hayatını arzulayanlar, "Keşke Karun'a verilenin bir benzeri bize de verilseydi! Doğrusu o çok şanslı!" derlerdi. **80.** Kendilerine ilim verilmiş olanlar ise şöyle derlerdi: "Yazıklar olsun size! İman edip iyi işler yapanlar için Allah'ın mükâfatı daha üstündür. Ona da ancak sabredenler kavuşabilir." **81.** Sonunda biz onu ve evini barkını yerin dibine geçirdik. Artık Allah'a karşı ona yardım edecek adamları olmadığı gibi, kendi kendini kurtarabilecek durumda da değildi. **82.** Daha dün Karun'un yerinde olmayı isteyenler bu defa, "Yazıklar olsun bize! Demek ki Allah rızkı kullarından dilediğine bol bol, dilediğine de ölçülü veriyormuş. Allah bize lutufta bulunmuş olmasaydı, bizi de mutlaka yerin dibine geçirmişti. Vah ki vah! Demek inkârcılar iflâh olmazmış!" diyorlardı.

Tefsiri

76-77. Tefsirlerde *Karun*, Hz. Mûsâ'nın amcasının oğlu ve Firavun'un yüksek seviyede bir görevlisi olarak tanıtılmakta, İsrâiloğulları'na karşı zalimlik ve taşkınlık ettiği rivayet edilmektedir. Hz. Mûsâ'ya önce iman etmiş, fakat daha sonra hırsı ve kıskançlığı yüzünden ona karşı çıkmıştır. Rivayete göre İsrâiloğulları içinde dinî mâlûmatı en geniş olan kimseydi. İlmi ve servetiyle övünür, soydaşlarına karşı büyüklük taslardı. Ne var ki inançsızlığı, kibir ve gururu yüzünden helâk olup gitmiştir (Taberî, XX, 105-106; Şevkânî, IV, 179; İbn Âşûr, XX, 175; Karun'un topluma kar-

şı baskıcı tutumu hakkında ayrıca bk. Ankebût 29/39-40). "Ekip" diye çevirdiğimiz *usbe* kelimesi, on yahut daha çok (kırka kadar) kişiden oluşan, birbirine sıkı sıkıya bağlı güçlü bir cemaat" anlamına gelmektedir (İbn Âşûr, XII, 222). Burada kinaye yoluyla Karun'un servetinin çokluğu ifade edilmektedir.

77. âyetteki öğüt, Allah'a ve peygamberine iman ederek aydınlanmış müminlerin öğüdüdür. Dünyadan nasibin unutulmaması iki şekilde anlaşılabilir: **a)** Asıl amaç âhiret yurdunu kazanmaktır, ancak dünya nimetlerinden de meşru şekilde yararlanmak gerekir. **b)** Bağlama daha uygun olan açıklama ise şöyledir: Dünya hayatı, ebedî âlemdeki hayata göre çok kısadır; kul bunu unutup dünya ebedî imiş gibi kendini ona kaptırmamalı, dünyasını âhireti için değerlendirmelidir.

78-82. "Ama suçluluğu kesinleşmiş olanlara artık günahları sorulmaz" ifadesi, suçluların yaptıklarından sorumlu olmayacakları veya onların hesapsız kitapsız cehenneme sürüklenecekleri anlamına gelmez. Bu ifade, söz konusu suçluların yapıp ettiklerinin suç ve günah olduğunun âşikâr olarak bilinmesi sebebiyle akıbetlerinin de bir felâket olduğunun apaçık gerçek olarak bilindiği anlamına gelmekte ve sarsıcı bir uyarı maksadı taşımaktadır.

Dünya hayatına düşkün olanlar Karun'un servet ve ihtişamını gördükçe onun şanslı bir insan olduğunu düşünüyor ve onun yerinde veya onun kadar zengin biri olmak istiyorlardı. İlim ve irfan sahibi kimseler ise onları kınayarak bu tür özentilerin yersiz olduğunu söylüyorlardı. Zira dünyadaki servet geçici, âhiret ise daha hayırlı ve daha kalıcıydı (krş. Kehf 18/46; A'lâ 87/16-17). 80. âyete göre âhirette bu nimetlere kavuşabilmek için iman, sâlih amel ve sabır sahibi olmak gerekmektedir.

Karun, evi barkı ve bütün servetiyle birlikte yerin dibine batırıldı. Daha önce onun ihtişamına imrenip özenenler bunu görünce söylediklerine pişman oldular ve Allah'ın verdiği rızka razı olmak gerektiğine, nankörlerin iflah olmayacaklarına kanaat getirdiler.

Karun kıssası, servet ve gücüne güvenerek, kendini imtiyazlı ve büyük görüp Allah'a isyan, insanlara karşı haksızlık eden ve bu suretle sınırı aşanlar için asırları aşıp gelen bir ibret tablosu, bir öğüt levhasıdır.

83 – 88

تِلْكَ الدَّارُ الْاٰخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذٖينَ لَا يُرٖيدُونَ عُلُوًّا فِي الْاَرْضِ
وَلَا فَسَادًاۜ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقٖينَ ﴿٨٣﴾ مَنْ جَٓاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ
مِنْهَاۚ وَمَنْ جَٓاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذٖينَ عَمِلُوا السَّيِّاٰتِ اِلَّا مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾ اِنَّ الَّذٖي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ لَرَٓادُّكَ اِلٰى مَعَادٍۜ
قُلْ رَبّٖٓي اَعْلَمُ مَنْ جَٓاءَ بِالْهُدٰى وَمَنْ هُوَ فٖي ضَلَالٍ مُبٖينٍ ﴿٨٥﴾
وَمَا كُنْتَ تَرْجُٓوا اَنْ يُلْقٰٓى اِلَيْكَ الْكِتَابُ اِلَّا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ فَلَا
تَكُونَنَّ ظَهٖيرًا لِلْكَافِرٖينَۘ ﴿٨٦﴾ وَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ
بَعْدَ اِذْ اُنْزِلَتْ اِلَيْكَ وَادْعُ اِلٰى رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكٖينَۚ
﴿٨٧﴾ وَلَا تَدْعُ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَۢ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ
اِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

Meâli

83. İşte âhiret yurdu. Onu yeryüzünde haksız üstünlük kurmak ve bozgunculuk çıkarmak istemeyenler için hazırlamış bulunuyoruz. İyi son, Allah'a karşı gelmekten sakınanların olacaktır. **84.** Kim bir iyilikle gelirse ona bundan daha hayırlı karşılık vardır; kim de bir kötülükle gelirse o kötülükleri işleyenler yalnızca yaptıklarının karşılığını görürler.

85. Kur'an'ı sana indiren Allah, elbette seni dönülecek yere tekrar gönderecektir. De ki: "Kimin doğru yolda yürüdüğünü, kimin de apaçık bir sapkınlık içinde olduğunu en iyi rabbim bilir." **86.** Bu kitabın sana vahyolunacağını ummazdın; ama o, rabbinden bir rahmet olarak geldi. Öyleyse asla inkârcılara destek verme! **87.** Allah'ın âyetleri sana indirildikten sonra artık onlar seni bunların gereğini yapmaktan alıkoymasınlar. İnsanları rabbine çağır ve sakın müşriklerden olma! **88.** Allah ile birlikte başka bir tanrıya yalvarma! O'ndan başka tanrı yoktur. O'nun zatından başka her şey yok olacaktır. Hüküm yalnızca O'nundur ve siz ancak O'na döndürüleceksiniz.

Tefsiri

83. "İşte" diye çevirdiğimiz *tilke* kelimesi Arap dilinde genellikle büyük ve önemli şeylere işaret için kullanılır; burada nitelikleri hakkında daha önce bilgi verilmiş olan âhiret yurdunun önemli ve ebedî nimetlerle dolu olduğunu göstermektedir. Nitekim Hz. Peygamber âhirette gözlerin görmediği, kulakların işitmediği ve akıllara gelmeyen güzel nimetlerin var olduğunu haber vermiştir (Buhârî, "Tevhîd", 35; Müslim, "Îmân", 312). Bu nimetler yeryüzünde böbürlenmek, egemenliğini kullanıp fesat çıkartmak ve zulmetmek istemeyenlere verilecektir. "İyi son, Allah'a karşı gelmekten sakınanların olacaktır" cümlesi, diğer dinî ve ahlâkî görevleri yerine getirmek yanında, özellikle bu bağlamda, uhrevî nimetleri elde edebilmek için İslâmî ölçülere uygun olmayan bir yol ve niyetle dünyevî varlık ve değerlerin peşine düşmemek; ayartıcı, baştan çıkartıcı şeylere düşkünlük göstermemek gerektiği anlamını içermektedir.

84. İnsanların dünya hayatında yaptıklarının âhirette karşılıksız kalmayacağı, ceza veya mükâfatın, dünya hayatında ortaya konan iyi ya da kötü tutum ve davranışların tabii sonucundan başka bir şey olmadığı ifade edilmektedir ("iyilik" diye çevirdiğimiz *hasene* ve "kötülük" diye çevirdiğimiz *seyyie* kavramları hakkında bilgi için bk. En'âm 6/160; Neml 27/89-90).

85. Bu âyetin, hicret esnasında Mekke ile Medine arasında Cuhfe denilen yerde indiği rivayet edilmiştir (Şevkânî, IV, 184). "Allah, elbette seni yine

dönülecek yere tekrar gönderecektir" ifadesi, müşrikler tarafından zulme mâruz kaldığı için Mekke'den hicret eden Hz. Peygamber'in bir gün zaferle tekrar oraya döneceğinin bir işaretidir. "Döndürülecek yer" ifadesi "ölüm, cennet, âhirette en yüksek makam" olarak da yorumlanmıştır (Taberî, XX, 123-126; Şevkânî, IV, 184). Âyetin, âhiret mükâfatı yanında dünyaya dönük bir işareti de vardır. Kur'an sayesinde Hz. Peygamber ve ona inananlar, onu izleyenler, Allah'ın murat ettiği sona, fıtratın imkân verdiği kemale ulaşacaklardır. Metinden de anlaşılacağı üzere âyetin son bölümü, Hz. Peygamber ile tartışan ve "Sen apaçık bir sapkınlık içindesin" şeklinde sözler sarfeden müşriklere cevap olarak inmiştir.

86-88. Peygamberlik görevi kişinin istemesine ve bu yolda gayret göstermesine bağlı olmayıp Allah'ın seçmesi, lutuf ve ihsanıyla verilen yüce bir görevdir. Nitekim âyette Hz. Peygamber'in de böyle bir ümit taşımadığı, böyle bir görev düşünmediği ifade edilmektedir. Allah, kullarına merhamet ettiği, onların yeryüzünde şaşkın ve sapkın bir şekilde yaşamaları neticesinde hem dünyada hem de âhirette sıkıntıya düşmelerini istemediği için aralarından kendilerine doğru yolu gösterecek peygamberler göndermiş ve bunlara rehberlik edecek kitaplar vahyetmiştir.

"Sakın inkârcılara destek verme!" meâlindeki cümle ile bunu takip eden son iki âyette Hz. Peygamber'in şahsında müminlere hitap edilip Allah'ın gönderdiği Kur'an sayesinde doğru ile eğri açıkça belli olduğu için müminlerin, yanlış yolda giden inkârcılara destek olmamaları, Allah'ın birliğine imanda sebat etmeleri; şirk içinde yaşayıp ölenleri ümitlendirerek yollarının doğru ve kurtarıcı olduğu kanaatini verecek söz ve davranışlardan sakınmaları istenmektedir.

29 (85)

Ankebût Sûresi

Mekke, 69

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada yirmi dokuzuncu, iniş sırasına göre seksen beşinci sûredir. Rûm sûresinden sonra, Mutaffifîn sûresinden önce –ağırlıklı görüşe göre– Mekke'de inmiştir. Tamamının Medine'de indiği de söylenmektedir. Bir rivayete göre büyük bir bölümü Mekke'de, baş tarafından on veya on bir âyeti de Medine'de inmiştir. Aksine ilk dokuz âyetinin Mekke'de, daha sonraki kısmının Medine'de indiği de söylenmiştir. Bu rivayetlerden çıkan sonuca göre tamamı hicretin hemen öncesine ve/veya sonrasına denk gelen bir zaman dilimi içinde inmiştir.

Adı

41. âyette, Allah'tan başkasına güvenenlerin durumunun *örümcek* (ankebût) ağına güvenip dayananlara benzetilmesi dolayısıyla Ankebût adını almış; Hz. Peygamber döneminden beri de bu adla anılmıştır (bu konudaki bir rivayet için bk. İbn Âşûr, XX, 199).

Konusu

Ankebût sûresinin ana konusu, doğru inanca sahip olmak ve bu minval üzere yaşamaktır. Sûre insanoğlunun başı boş yaratılmadığını, Allah karşısında sorumlu olduğunu, dolayısıyla bir imtihan hayatı yaşadığını bildiren âyetlerle başlar ve Allah'ın gerçek müminlerle münafıkları mutlaka birbirinden ayıracağını bildirir. Daha sonra Nûh, İbrâhim, Lût ve Şuayb peygamberlerle Âd ve Semûd kavimlerinin yanı sıra Mûsâ ile ilgili kıssaların ibret alınması gereken yönleri özetlenir. Namazın

mahiyeti ve ahlâkî yararları hatırlatılır. Mekke putperestlerinin Hz. Peygamber ve Kur'an'la ilgili kuşkuları ve itirazları cevaplandırılır; onların iman konusunda içine düştükleri çelişkilere değinilir. Allah yolunda içtenlikle çaba gösterenlere Allah'ın destek ve yardımını müjdeleyen âyetle son bulur.

Fazileti

Dârekutnî'nin *Sünen*'inde (II, 64) nakledilen bir hadise göre Hz. Âişe, "Resûlullah aleyhisselâm, güneş ve ay tutulmalarında dört rükûlu, dört secdeli iki rek'at namaz kılar, bu namazın ilk rek'atında Ankebût veya Rûm sûresini, ikinci rek'atında Yâsîn sûresini okurdu" demiştir.

1 – 7

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
الٓمٓ ﴿١﴾ اَحَسِبَ النَّاسُ اَنْ يُتْرَكُوٓا اَنْ يَقُولُوٓا اٰمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾
وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذ۪ينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللّٰهُ الَّذ۪ينَ صَدَقُوا
وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِب۪ينَ ﴿٣﴾ اَمْ حَسِبَ الَّذ۪ينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّـَٔاتِ
اَنْ يَسْبِقُونَا سَٓاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٤﴾ مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَٓاءَ اللّٰهِ
فَاِنَّ اَجَلَ اللّٰهِ لَاٰتٍ وَهُوَ السَّم۪يعُ الْعَل۪يمُ ﴿٥﴾ وَمَنْ جَاهَدَ فَاِنَّمَا يُجَاهِدُ
لِنَفْسِه۪ اِنَّ اللّٰهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَم۪ينَ ﴿٦﴾ وَالَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا

ٱلصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ
ٱلَّذِى كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Elif-lâm-mîm. **2.** İnsanlar, denenip sınavdan geçirilmeden, sadece "İman ettik" demekle bırakılacaklarını mı sanıyorlar? **3.** Andolsun ki biz, onlardan öncekileri de kesinlikle sınamıştık. Allah, elbette doğru olanları ortaya çıkaracaktır; kezâ O, yalancıları da mutlaka ortaya çıkaracaktır. **4.** Yoksa kötü işler yapanlar, bizden kaçıp kurtulabileceklerini mi sandılar? Ne kadar yanlış düşünüyorlar! **5.** Kim Allah'a kavuşmayı arzu ederse bilsin ki Allah'ın belirlediği sürenin sonu mutlaka gelecektir. O, her şeyi bilir, her şeyi işitir. **6.** Her kim iyilik için elinden gelen çabayı gösterirse yalnız kendi iyiliği için çabalamış olur; çünkü Allah'ın, hiç kimsenin hiçbir şeyine ihtiyacı yoktur. **7.** Biz, iman edip güzel işler yapanların (önceki) kötülüklerini mutlaka sileriz ve onları yaptıklarının daha güzeliyle ödüllendiririz.

Tefsiri

1. Sûrelerin başlarında bulunan bu harflere hurûf-ı mukattaa denir. İlk bakışta birer rumuz gibi görünen harflerin değişik anlamlara işaret ettiği ileri sürülmüştür (bilgi için bk. Bakara 2/1).

2-3. Putperestlerin başta Bilâl-i Habeşî, Ammâr ve Yâsir gibi kimsesizler olmak üzere, müslümanlara uyguladıkları baskı ve zulümlerin dayanılmaz noktalara ulaştığı Mekke döneminin sonlarında inen bu âyetler, gerçek mümin ve müslüman olmanın anlamını ve şartlarını ana çizgileriyle ortaya koyması bakımından büyük önem taşımaktadır. Buna göre insanların sorumluluklarını yerine getirmiş sayılmaları, dolayısıyla gerçek mânada müslüman olmaları için yalnızca "inandık" diyerek sözlü bir iman ikrarında bulunmaları yeterli değildir. Asıl dindarlık, Allah'ın

insanları inançları uğrunda bazı güçlüklerle imtihan ettiğinde ortaya çıkar.

İbn Atıyye'nin de ifade ettiği gibi (IV, 305) her ne kadar bu âyetlerin, belirtilen tarihsel bağlamla ilgili olarak indiği kabul edilirse de içerdiği anlam ve mesaj süreklidir, evrenseldir; kapsamı da insanoğlunun karşılaşabileceği yoksulluk, hastalık, ölüm, savaş gibi bütün acı olayları, hatta yerine getirmek zorunda olduğu ödev ve sorumluluklara katlanmayı da içine alacak kadar geniştir. 3. âyette geçmiş çağlardaki toplulukların da bu tür fitnelerle imtihan edildikleri, yani düşmanlarının baskı ve zulümlerine mâruz kaldıkları belirtilmek suretiyle bu âyetlerin evrenselliğine işaret edilmiştir. Buna göre iyilikle kötülük, iyilerle kötüler, müminlerle münkirler arasındaki çatışma insanlık tarihinin sadece bir döneminde yaşanıp bitmiş bir olgu değildir; aksine bu "sünnetullah"tır, yani Allah'ın sürüp giden şaşmaz bir yasasıdır (Şevkânî, III, 221); başlangıcından sonuna kadar dünya hayatı bireyler için olduğu kadar topluluklar için de bir imtihan alanıdır. Nitekim müslümanlar, ilk zamanlarda olduğu gibi tarihin sonraki dönemlerinde de sıkıntılar yaşamışlar, inançlarını ve kutsal değerlerini yok etme hareketleriyle karşılaşmışlardır. Günümüz müslümanları da aynı durumu ağır bir şekilde yaşamaktadırlar; tarihin gelecek dönemlerinde de bu tür tehlikelerle karşı karşıya kalabileceklerdir. Şu halde bu âyetler sadece ilk müslümanları değil, her dönemdeki bütün inançlı insanları, –sadece "inandım" demekle yetinmeyip– kişisel ve toplumsal varlıklarına, değerlerine, hak ve özgürlüklerine, ülkelerine ve bağımsızlıklarına sahip çıkmaya; bu uğurda özveride bulunmaya, zorluklara ve acılara katlanmaya çağırmakta; doğrularla yalancıların, yani gerçekten mümin ve müslüman olanlarla sözde müslümanların bu şekilde ortaya çıkacağını, bunların Allah katındaki değerlerinin de bu imtihandaki başarı derecelerine göre belli olacağını ifade etmektedir.

4. İnsanlar yalnızca hastalıklar, can ve mal kayıpları, baskı ve zulümler, savaşlar gibi sıkıntılarla imtihan edilmezler. Daha genel olarak yaşadığımız dünya bir imtihan dünyasıdır; önümüze çıkardığı iyilik ve kötülükleriyle hayatın kendisi bir imtihandır. İyilikleri seçenler Allah nezdinde imtihanı kazanmış olurlar; kötülükleri seçenler ise –âyetteki ifadesiyle– Allah'tan kaçıp kurtulabileceklerini düşünmemelidirler. Onlar böyle

düşünüyor, böyle hükmediyorlarsa bu çok kötü, çok yanlış bir düşünce ve hükümdür; aksine onlar Allah'tan kaçamayacaklar, O'nun huzurunda hesap verip hak ettikleri cezayı çekeceklerdir.

5-6. "Allah'a kavuşmayı arzu eden"den maksat, dünyada O'nun iradesine uygun olarak yaşayıp O'nun hükümlerini yerine getirenler ve bunun karşılığının kendilerine verileceğini umanlar, dolayısıyla âhiret hayatına inananlardır. "Allah'ın verdiği sürenin sonu" ifadesiyle de ölüm veya ölüm sonrasında insanların yaptıklarının karşılığını bulacakları âhiretteki yargılanma zamanı kastedilmiştir (Râzî, XXV, 31). Hayat geçicidir; sonunda varılacak yer Allah'ın huzurudur. Dünyada acılara katlanma pahasına, Allah'ın yüklediği görevleri yerine getirerek büyük sınavı başaranlar, "Allah'a kavuşmayı arzu edenler"dir. Bunlar, iyi olmak ve iyiliği hâkim kılmak için gayretler göstermişlerse kendi iyilikleri için yapmışlardır. Çünkü "Allah'ın hiçbir kimsenin hiçbir şeyine ihtiyacı yoktur." İnsanların bütün iyi işleri er veya geç ama mutlaka kendi faydalarına sonuç verir; onun insanlıkta ve Müslümanlık'ta kemalini arttırır; Allah katındaki değerini ve derecesini yükseltir. Âyetten anlaşıldığına göre insanlar bir kere gönülden niyet edip karar vererek hayırlı işlere, üstün gayretlere giriştiler mi artık Allah'ın yardım ve desteği de onlarla olur ve bu sayede üstesinden gelemeyecekleri kadar ağır gibi görünen işleri bile başarabilirler, ulaşılamaz zannedilen hedeflere ulaşabilirler. Bu gerçeğe sûrenin son âyetinde de yer verilecektir.

7. Kur'an'ın en çok önem verdiği, zihinlere yerleştirmeyi istediği ilkelerden biri de şudur: İnsanın inancı ne kadar yanlış, işleri ne kadar kötü olursa olsun, onun için kurtuluş kapısı daima açıktır; insan bir kere içtenlikle Allah'a dönüp bu kapıdan girdikten, yani istikametini düzeltip Allah'ın istediği ruh temizliğini gerçekleştirdikten, kalbini imanla ve hayatını güzel işlerle donattıktan sonra artık günahları anlamını kaybedecek ve tamamıyla silinip yok edilecek; o insan tertemiz bir mümin olarak hayata yeniden başlamış sayılacaktır; hatta âyete göre Allah böyle insanları, yaptıkları iyi işleri sayesinde hak ettiklerinden daha güzeliyle ödüllendirecektir. Bu ödüllendirmenin bir âhiret yönünün bulunduğu muhakkaktır; fakat âyette bunun sadece âhirette olacağına dair sınır-

layıcı bir ifade bulunmadığına göre, burada hem uhrevî hem dünyevî ödüllendirmenin kastedildiği düşünülebilir. Özellikle âyetteki "güzel işler"in her türlü hayırlı, verimli gayretleri; gerek bireyin gerekse toplumun maddî ve mânevî gelişmesine, kalkınmasına katkıda bulunan faydalı işleri kapsadığı düşünülecek olursa dünyevî ödüllendirmenin anlamı daha iyi ortaya çıkar. Buna göre kısaca eğer insanlar iman edip güzel işler yaparlarsa, Allah da onları eskiden yaptıkları kötü işlerin zararlı sonuçlarından kurtarır; bundan böyle yapacakları güzel işlerin sonuçlarının daha da güzel olmasını sağlar; onların hem bireysel hem de toplumsal planda gelişmelerini, güçlenmelerini, mutlu ve huzurlu olmalarını; eğitimde, kültürde, sağlıkta, uygarlığın diğer nimetlerinde hem bunları üretme hem de bunlardan istifade etme yönünde onlara yardım eder. Kuşkusuz âyetteki "sâlih amelleri işleme" ifadesi, Allah'ın rızâsına ve yoluna uymayan her türlü kötülüklerle mücadeleyi de içine aldığına göre –bir önceki âyetle de bağlantısı dikkate alındığında– Allah'ın bu ödüllendirme vaadi, kötülüklerle mücadelede başarıyı, dolayısıyla erdemli bir toplum gerçekleştirmeyi de kapsar.

8 – 13

وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًاۜ وَاِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ ب۪ي
مَا لَيْسَ لَكَ بِه۪ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَاۜ اِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي
الصَّالِح۪ينَ ﴿٩﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ فَاِذَٓا اُو۫ذِيَ
فِي اللّٰهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللّٰهِۜ وَلَئِنْ جَٓاءَ نَصْرٌ
مِنْ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ اِنَّا كُنَّا مَعَكُمْۜ اَوَلَيْسَ اللّٰهُ بِاَعْلَمَ بِمَا ف۪ي صُدُورِ

الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾ وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ ﴿١١﴾
وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلْنَحْمِلْ
خَطَايَاكُمْ وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَاهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٢﴾
وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَعَ أَثْقَالِهِمْ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣﴾

Meâli

8. Biz insana ana babasına iyi davranmasını emrettik. Ama onlar, hakkında bilgi sahibi olmadığın bir şeyi bana ortak koşman için seni zorlarlarsa onlara uyma! Sonunda dönüşünüz yalnız bana olacaktır. İşte o zaman, vaktiyle yapmış olduğunuz her şeyi önünüze koyacağım. **9.** İman edip güzel işler yapanlara gelince onları mutlaka erdemli insanlar arasına alacağız. **10.** İnsanlar arasında öyleleri de vardır ki, "Allah'a inanıyoruz" derler; ama Allah uğrunda bir sıkıntıyla karşılaşınca insanlardan gördükleri eziyeti Allah'tan gelen bir ceza gibi düşünürler. Ama rabbinden bir yardım gelecek olsa o zaman da mutlaka (gerçek müminlere), "Aslında biz hep sizinle olduk" derler. Peki ama herkesin kalbindekileri en iyi bilen Allah değil midir? **11.** Muhakkak ki Allah, gerçekten iman edenleri de bilir, inanmış gibi görünenleri de bilir. **12.** İnkârcılar müminlere, "Gelin bizim yolumuza uyun, günahınızı biz yüklenelim" derler. Oysa onların bir parça günahlarını bile gerçekten yüklenecek değillerdir; hakikatte onlar katıksız yalancılardır. **13.** Onlar mutlaka kendi günahlarıyla birlikte başka yükler de taşıyacaklar; düzüp koştukları iddialardan dolayı kıyamet gününde kaçınılmaz olarak sorguya çekileceklerdir.

Tefsiri

8. Ana babaya iyi davranma konusu Kur'an'ın önem verdiği, dolayısıyla İslâm ahlâkının öncelikli ödevlerinden biridir. Burada ana babaya iyiliğin özellikle hatırlatılmasının sebebi, böylesine önemli olan bu ödevin dahi tevhid inancından daha önemli ve önde tutulamayacağına işaret etmektir. İnsan sadece dışarıdan gelen baskılara değil, bizzat ebeveyninin baskılarına mâruz kalarak da bir sınav geçirebilir. Şu halde eğer ana baba evlâtlarından, Allah'ın varlığını ve birliğini tanımama yönünde, bu sonucu doğurabilecek bir istekte bulunurlarsa bu isteğe uyulmayacaktır. Ancak burada ana babalar, inkâr ve şirkin dışında, açıkça günah ve haram olan başka şeyler buyururlarsa bu buyruğa itaat edilmesi gerektiği şeklinde bir anlam çıkarılmamalıdır. Zira hiçbir buyruk Allah'ın buyruğundan daha önemli olamaz; dolayısıyla hadislerde de belirtildiği gibi kural olarak Allah'a âsi olma anlamına gelebilecek hiçbir buyruğa itaat edilemez (meselâ bk. *Müsned*, I, 400, 409; II, 17, 142; Buhârî, "Ahkâm", 4; "Cihâd", 108; Müslim, "İmâre", 39).

Âyet bazı putperest Araplar'ın, müslüman olan evlâtları üzerinde baskı kurmalarıyla ilgilidir. Ancak müminler bu tür baskılarla her zaman karşılaşabilirler; evlâtlarının dindarlığından rahatsızlık duyan ve onlar üzerinde baskı kurmaya çalışan ailelere her dönemde rastlamak mümkündür. Böyle durumlarda bir yandan Allah'ın buyruklarına karşı gelmekten sakınmak, diğer yandan da yine Allah'ın buyruğu olan ebeveyn hukukuna riayet etmek için samimi bir çaba göstermenin evlâtlar için oldukça zor ama ecri büyük bir davranış olacağını ve bu gerilime katlanmanın da bu dünyada tâbi olduğumuz sınavın bir parçası olduğunu daima göz önünde tutmak gerekir.

9. Yukarıda 7. âyette de geçtiği gibi "iman edip güzel işler yapma" ifadesi, Kur'an'ın sık sık tekrar ettiği son derece kapsamlı bir ifadedir. 7. âyette iman edip güzel işler yapanlara geçmişteki hatalarının bağışlanacağı, yaptıkları iyiliklerin daha güzelleriyle karşılık bulacağı bildirilmişti. Burada ise Allah, iman edip güzel işler yapanları mutlaka erdemli insanlar arasına alacağını vaad etmektedir. "Erdemli insanlar" diye çevirdiğimiz âyetteki *sâlihîn*in tekili olan *sâlih*, "düzenli, uygun, iyi, doğru, yararlı, barışçı, uzlaşmacı" gibi anlamlarda hem eylemlerin hem de insanların sıfatı olarak kul-

lanılır. İlgili âyetler bir bütünlük içinde düşünüldüğünde, özellikle Enbiyâ sûresinin 105. âyeti de dikkate alındığında sâlih kelimesinin, din ve dünya işlerinin hakkını vererek yapan, dünya ve âhirette huzurlu ve mutlu olmanın gerektirdiği şartları taşıyan insanı ifade etmektedir.

10-11. Bu iki âyette münafıkların tutumundan söz edilmektedir. Münafıkların Medine'de ortaya çıktıkları dikkate alınarak bu âyetlerin Medine döneminde indiğini kabul edenler vardır. Ancak özellikle Mekke döneminin sonlarına doğru putperestlerin müslümanlar üzerindeki baskılarının şiddetlenmesi sebebiyle, müslüman olmuş bazı kişilerin zaaf gösterdikleri, münafıkça davrandıkları da düşünülebilir. Burada asıl önemli nokta, insan gerçeğinin son derece ciddi bazı zaaflarına işaret edilmesidir.

Diğer bütün canlılardan farklı olarak insan, inançları ve değerleri uğruna gerektiğinde güçlüklere katlanmayı göze alan bir varlıktır. O, bedeni ve organları ne kadar kendi varlığının bir parçası ise aynı şekilde inancını, mânevî değerlerini, haklarını ve ödevlerini de kişiliğinin vazgeçilmez unsurları olarak gördüğü, gerektiğinde bunlar uğruna fiziksel zorluklara göğüs gerip kişiliğini koruduğu sürece yaratılmışların üstünü olma ayrıcalığına sahip olur. 10. âyet bu temel insanlık şuuruna ulaşamamaları, bu yüzden farklı durumlarda farklı kişilikler sergilemeleri sebebiyle –İslâmî literatürde münafıklar denilen– sözde inanmışları eleştirmekte; böylece müslümanların önüne yüksek bir insanlık ideali koymaktadır. Daha sonra Allah'ın, insanların kalplerindeki en gizli niyetleri bildiği gibi kimin özü sözü bir, kimin iki yüzlü, kimin sahtekâr olduğunu bildiği uyarısında bulunulmakta; böylece zımnen müminle münafık arasındaki önemli bir farka işaret edilmektedir ki, bu fark da yukarıda belirtilen kişilik yapısına, insanlık idealine ulaşma derecesinde ortaya çıkmaktadır.

12-13. Bu âyetlerin yukarıdaki iki âyetle bağlantısı dikkate alındığında, bazı Kureyşli putperestlerin –biraz da alay kokan bir üslûpla– müslümanları dinlerinden döndürmeye çalıştıkları anlatılmaktadır. İyi incelendiğinde görülecektir ki Kur'an-ı Kerîm, inançsız da olsa kendi halindeki kişilerden çok, gerçek inanca ve erdemli yaşayışa düşman olan, bu tür değerlere karşı savaş veren, bu yolu benimsedikleri için insanlara

düşman olan ve onları yollarından döndürmek için alay eden, hakarette bulunan ve ağır baskılara kadar her türlü yola başvuran, insanlık fıtratı bozulmuş, militan, zorba ve beyinsiz (sefîh) inkârcılara karşı mücadele vermektedir.

Bu şekilde insanları saptırmaya kalkışanlar, kendi günahlarının yanında, saptırdıkları insanlarınki kadar başka günahlar da yüklenirler. Nitekim Hz. Peygamber bu gerçeği daha genel bir çerçevede şöyle ifade etmiştir: "Kim İslâm'da bir güzelliğe önder olursa kıyamete kadar o yolda gidenlerin sevabınca sevap kazanır, ötekilerin sevabından da bir şey eksilmez. Ama kim bir kötülüğe öncülük ederse kıyamete kadar onu yapanların günahları kadar günah işlemiş olur, ötekilerin günahları da eksilmiş olmaz" (*Müsned*, IV, 362; Müslim, "İlim", 15; "Zekât", 69).

14 – 15

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوحًا اِلٰى قَوْمِهٖ فَلَبِثَ فٖيهِمْ اَلْفَ سَنَةٍ اِلَّا خَمْسٖينَ
عَامًاۜ فَاَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾ فَاَنْجَيْنَاهُ وَاَصْحَابَ
السَّفٖينَةِ وَجَعَلْنَاهَا اٰيَةً لِلْعَالَمٖينَ ﴿١٥﴾

Meâli

14. Vaktiyle biz Nûh'u kendi kavmine resul olarak göndermiştik. Nûh, bin yıldan elli yıl daha az bir süreyle onların arasında kaldı. Sonunda zulümlerini sürdürürlerken onları tûfan yakaladı. **15.** Fakat biz Nûh'u ve gemidekileri kurtardık ve bunu bütün insanlık için bir ibret yaptık.

Tefsiri

14-15. Sûrenin 3. âyetinde önceki toplulukların da imtihandan geçirildikleri bildirilmişti. Buradan itibaren 43. âyete kadar bazı peygamberlerin tebliğlerinin özünü oluşturan konulardan ve kendi topluluklarının bu peygamberler karşısında sergiledikleri inkârcı tutumlardan, bu yüzden uğradıkları felâketlerden örnekler verilerek insanlık tarihinin din bağ-

lamında ders alınmaya değer yönleri özetlenmekte; böylece bir yandan İslâm'ın muhatapları olanlar uyarılırken bir yandan da İslâm peygamberinin karşılaştığı inkârcı ve düşmanca davranışların benzerleriyle önceki peygamberlerin de karşılaştığı hatırlatılarak Resûlullah ve müminler teselli edilmektedir.

Kur'an-ı Kerîm'de kavmiyle giriştiği inanç mücadelesi hakkında bilgi verilen ilk peygamber Hz. Nûh'tur; ayrıca yine Kur'an'da kaç yıl yaşadığı bildirilen tek peygamber de odur. Tevrat'ta da Nûh'un 950 yıl yaşadığı bildirilmektedir (Tekvîn, 9/29). Ancak, bir tarih kitabı mahiyetinde olan Tevrat'ın Tekvîn bölümünde (5/28-9/29) Nûh'un hayatı nisbeten ayrıntılı olarak anlatılırken Kur'an'da daha çok onun hayatının ibret alınacak yönleri verilmiştir (Nûh tûfanı hakkında bilgi için bk. Hûd 11/36-49).

16 – 27

وَاِبْرٰه۪يمَ اِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاتَّقُوهُۜ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾ اِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ اَوْثَانًا وَتَخْلُقُونَ اِفْكًاۜ اِنَّ الَّذ۪ينَ
تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللّٰهِ الرِّزْقَ
وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُۜ اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَاِنْ تُكَذِّبُوا فَقَدْ كَذَّبَ
اُمَمٌ مِنْ قَبْلِكُمْۜ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ اِلَّا الْبَلَاغُ الْمُب۪ينُ ﴿١٨﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا
كَيْفَ يُبْدِئُ اللّٰهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُع۪يدُهُۜ اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَس۪يرٌ ﴿١٩﴾
قُلْ س۪يرُوا فِي الْاَرْضِ فَانْظُرُوا كَيْفَ بَدَاَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللّٰهُ يُنْشِئُ
النَّشْاَةَ الْاٰخِرَةَۜ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَد۪يرٌۚ ﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَرْحَمُ

مَنْ يَشَٓاءُۚ وَاِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾ وَمَٓا اَنْتُمْ بِمُعْجِزٖينَ فِي الْاَرْضِ وَلَا فِي
السَّمَٓاءِۘ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللّٰهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصٖيرٍ ﴿٢٢﴾ وَالَّذٖينَ كَفَرُوا
بِاٰيَاتِ اللّٰهِ وَلِقَٓائِهٖٓ اُو۬لٰٓئِكَ يَئِسُوا مِنْ رَحْمَتٖي وَاُو۬لٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلٖيمٌ ﴿٢٣﴾
فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖٓ اِلَّٓا اَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ اَوْ حَرِّقُوهُ فَاَنْجٰيهُ اللّٰهُ
مِنَ النَّارِؕ اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٤﴾ وَقَالَ اِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ
مِنْ دُونِ اللّٰهِ اَوْثَانًاۙ مَوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَاۚ ثُمَّ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ
يَكْفُرُ بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُمْ بَعْضًاۘ وَمَاْوٰيكُمُ النَّارُ
وَمَا لَكُمْ مِنْ نَاصِرٖينَۗ ﴿٢٥﴾ فَاٰمَنَ لَهُ لُوطٌۢ وَقَالَ اِنّٖي مُهَاجِرٌ اِلٰى رَبّٖيۜ اِنَّهُ
هُوَ الْعَزٖيزُ الْحَكٖيمُ ﴿٢٦﴾ وَوَهَبْنَا لَهُٓ اِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا
فٖي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَاٰتَيْنَاهُ اَجْرَهُ فِي الدُّنْيَاۚ وَاِنَّهُ فِي
الْاٰخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحٖينَ ﴿٢٧﴾

Meâli

16. İbrâhim'i de (resul olarak gönderdik). Kavmine şöyle demişti: "Allah'a kulluk edin ve O'na içten saygılı olun. Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır. **17.** Siz Allah'ı bırakıp birtakım putlara tapıyor, asılsız inançlar uyduruyorsunuz. Kuşkusuz Allah'ı bırakıp da taptığınız bu şeyler size rızık vermekten âcizdirler. O zaman rızkınızı Allah'ın

katında arayın, O'na kul olun ve O'na şükredin; sonunda O'na döneceksiniz. **18.** Eğer (gerçeği) yalanlamaya kalkışırsanız, bilesiniz ki sizden önceki nice topluluklar da böyle yalanlamalarda bulundular. Elçinin görevi açık bir tebliğden ibarettir." **19.** Peki onlar, Allah'ın yaratmayı nasıl başlattığını, sonra onu ardarda sürdürdüğünü görmezler mi? Kuşkusuz bu, Allah için kolaydır. **20.** De ki: "Yeryüzünde gezip dolaşın ve Allah'ın ilk yaratılışı nasıl başlatıp devam ettirdiğini görün. Allah, daha sonra ikinci hayatı da işte böyle gerçekleştirecektir; Allah her şeye kadirdir. **21.** O, dilediğine azap verir, dilediğini esirger. Hepiniz dönüp dolaşıp O'na varacaksınız. **22.** Ne yeryüzünde ne de gökte Allah'ı çaresiz bırakabilirsiniz. Allah'ın dışında bir himayeciniz ve yardımcınız da yoktur." **23.** Allah'ın âyetlerini ve O'na kavuşmayı inkâr edenler, işte bunların rahmetimden ümitleri yoktur ve bunlar için acı bir azap vardır. **24.** Kavminin (İbrâhim'e) cevabı, "Onu öldürün ya da yakın!" demekten ibaret oldu. Ama Allah onu ateşten kurtardı. İşte bunda inanan bir topluluk için ibretler vardır. **25.** İbrâhim onlara şöyle dedi: "Sizler, sırf dünya hayatında aranızdaki sevgi (ve çıkar) ilişkisini sürdürmek için Allah'ı bırakıp kendinize birtakım putlar edindiniz. Sonra kıyamet gününde birbirinizi reddedecek, birbirinize lânetler yağdıracaksınız. Varacağınız yer cehennemdir; hiçbir yardımcınız da olmayacaktır." **26.** Bunun üzerine Lût ona iman etti. (İbrâhim), "Artık ben rabbime göç edeceğim. Şüphesiz O güçlüdür, hikmet sahibidir" dedi. **27.** Ona İshak ve Ya'kub'u bağışladık, soyundan gelenlere peygamberlik ve kitap verdik. Ona bu dünyada mükâfatını verdik; o, âhirette de iyiler arasında yer alacaktır.

Tefsiri

16-18. Hz. İbrâhim'in kavmiyle ilişkileri ve tebliğ faaliyetleri hakkında daha önceki sûrelerde başka vesilelerle bilgi verildiği için burada ayrıntılı açıklama yapmayı gerekli görmüyoruz. Şu kadarını belirtelim ki İbrâhim, öncelikle halkını, bütün peygamberlerin tebliğlerinin ortak ilkesi olan bir Allah'a kul olmaya, tanrı diye taptıkları putların gerçekten tanrı niteliklerine sahip olup olmadıkları üzerinde düşünmeye çağırmış; daha önce başka toplumların da kendi peygamberlerini yalancılıkla suç-

ladıklarını hatırlatarak onların âkıbetlerinden ibret almaları gerektiğini ima etmiştir.

Hz. İbrâhim'in, "Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır" şeklindeki ifadesi (16. âyet) özellikle şu gerçeklere işaret etmektedir: İnsanın Allah'a kul olup O'na saygıyla itaat etmesinin faydası yine insanın kendisinedir. Çünkü Allah'tan başkasına kul olmak öncelikle insanlık onurunu, kişiliğini tahrip eder; ayrıca inkârcılık insanların âhiretteki kurtuluşunu imkânsız kıldığı gibi eninde sonunda dünya hayatlarına da zarar verir. 18. âyette bazı eski toplulukların yanlış tutumlarının hatırlatılması da inkârcılığın yol açtığı dünyevî kayıp konusunda uyarı maksadı taşımaktadır.

19-23. Bu bölümün, Hz. İbrâhim ve onun halkıyla ilgili önceki âyetlerin devamı sayılabileceği gibi –bir tür parantez içi ifadesi olarak– Hz. Peygamber ve onun kavmiyle ilgili olabileceği de belirtilmektedir. Her iki durumda da önemli olan, varlığı, oluşu ve hayatı başlatanın da devam ettirenin de Allah olduğunun ortaya konmasıdır. Bu gerçeğin "... görmezler mi?" şeklinde soru ifadesiyle dile getirilmesi ise insanın duyu ve zihin imkânlarını kullanmasının gerekliğine işaret etmektedir. Ayrıca sağlıklı bir şekilde incelenip üzerinde düşünüldüğünde varlığın arkasındaki hikmeti, planı ve o planın sahibini anlama imkânının elde edilebileceğine de işaret vardır. Bu yaratılış olgusunun hatırlatılmasında, –Kur'an'da değişik vesilelerle sık sık altı çizildiği gibi– aynı yaratıcı kudretin âhiret denilen ikinci hayatı gerçekleştirmeye de muktedir olduğuna bir ima bulunmaktadır.

19. âyeti şu şekilde anlayanlar da vardır: "Görmez mi onlar, Allah varlığı ilk baştan nasıl yoktan yaratıyor? Sonra O, yaratılışı tekrar gerçekleştirecektir." Bu yoruma göre önce evrendeki sürekli yaratılış hatırlatılmakta, ardından da âhiret hayatının başlangıcı olmak üzere ikinci yaratılışın gerçekleşeceğine dikkat çekilmektedir. İlk yaratılışın geniş zaman (muzâri) fiiliyle zikredilmesi bu yaratılışın sürekliliğine işaret eder (bk. Kurtubî, XIII, 349; İbn Âşûr, XX, 228). Ancak âyetin bütününde dünyadaki yaratılışa, bu yaratılışın sürekliliğine dikkat çekildiği şeklindeki görüş daha isabetli görünmektedir. 20. âyette ise hem dünyadaki yaratma hem de dünya hayatının sona ermesinin ardından ikinci hayat için diriltme söz konusu edilmiş; ilk yaratma, ikinci yaratmanın mümkün olduğuna delil olarak gösterilmiştir (Taberî, XX, 138-139). 21. âyet-

te ikinci yaratılışın yani âhiret hayatının gerçekleşme sebebi dolaylı bir ifadeyle belirtilmiştir ki bu da Allah'ın dilediğine azap etmesi, dilediğine de merhametiyle muamele edip azaptan esirgemesidir. Kuşkusuz Allah, adalet ve hikmet sahibi olduğu için, dünya hayatını inkâr ve isyanla geçirenleri cezaya çarptıracak, iman ve itaatle geçirenleri de azaptan koruyup lutuf ve merhametiyle onlara ikramda bulunacaktır. Nitekim 23. âyet, ilâhî rahmetin ve cezanın adalet temeline dayandığına dikkat çekmektedir.

24-25. Hz. İbrâhim, kavminin bayram şenliği için kasabanın dışına çıktığı bir sırada, en büyükleri dışındaki bütün putlarını kırmış, bu yüzden onu ateşe atarak cezalandırmaya kalkıştıklarında Allah Teâlâ bir mûcize gerçekleştirip, o dehşetli ateşi serinliğe dönüştürmüştü, İbrâhim de sağ salim kurtulmuştu (bilgi için bk. Enbiyâ 21/51-71). Fakat bu olay da kavmi üzerinde ciddi bir tesir bırakmadı; 25. âyetten anlaşıldığına göre bunun bir sebebi de putperestliğin, söz konusu kavim arasında bir dayanışma ruhu doğurmuş olmasıydı. Yani onlarda din, bir inanç konusu olmaktan ziyade bir toplumsal kaynaşma aracı idi. Böylece onlar için dinî inançların doğru veya yanlış olmasının önemli görülmediği, toplumda bir sevgi bağı oluşturacak şekilde geleneksel bir kurum olmasının yeterli bulunduğu anlaşılmaktadır. Bu durumda bir gerçeklik konusu değil de sadece bir töre ve çıkar konusu, bir kültür unsuru olarak benimsenen dinin ebedî kurtuluşu sağlamaktan uzak olacağı da açıktır. Dolayısıyla, 25. âyette belirtildiğine göre, dünyada böyle bâtıl bir din etrafında birleşenler, sadece gerçek olanların değer taşıyacağı âhirette aynı sevgi bağını sürdüremeyecekler; aksine tapanlar, tapılanlar, birbirini aldatıp haktan saptıranlar ve körü körüne onlara kapılıp sapanlar, hepsi birbirinden kopacak, hatta birbirine ağır eleştiriler yöneltecеklerdir; ama bu suçlamalar hiçbirini hak ettikleri cezaya çarptırılmaktan, Allah'ın yardımından mahrum kalmanın doğuracağı çaresizlikten kurtaramayacaktır.

26-27. Lût, İbrâhim'in kardeşi Haran'ın oğludur (Tekvîn, 14/12). Amcasının yaymaya çalıştığı dini benimsemiş, daha sonra kendisi de peygamberlikle şereflendirilmiştir (Lût hakkında bilgi için bk. Hûd 11/69-73).

"Artık ben, rabbime göç edeceğim" meâlindeki ifadeyi Hz. Lût'a nisbet edenler olmuşsa da bunu Hz. İbrâhim'in söylediği yönündeki görüş daha isabetli görünmektedir. Nitekim İbrâhim aleyhisselâm, putperest halkı tarafından atıldığı ateşten en küçük bir zarar görmeden kurtulmasıyla sonuçlanan mûcizeye rağmen yine de halkı kendisine iman etmeyince artık orada kalmanın mânasız hale geldiğini anlamış ve Kenʿân diyarına hicret etmeye karar vermişti (Hz. İbrâhim'in hayatı hakkında bilgi için bk. Bakara 2/124).

İshak, İbrâhim'in İsmâil'den sonra dünyaya gelen oğlu, Yaʿkub da onun İshak'tan torunudur. Yaʿkub'un diğer bir adı da İsrâil'dir; İsrâiloğulları ismi buradan gelmektedir. Âyette İshak ile birlikte Yaʿkub'un da Hz. İbrâhim'e bir bağış ve armağan olarak anılması, onun İsrâiloğulları'nın tarihindeki önemine işaret eder.

İbn Atıyye, Hz. İbrâhim'e dünyada verilen mükâfatı, ateşten kurtarılması, âdil davranması, doğru ve yararlı işler yapmayı ilke edinmesi, her çağda saygıyla anılması, sonraki bütün nesillerin onu mânevî önder ve rehber olarak görmeleri, Hz. İsmâil gibi gönlü saygıyla dolu bir evlâda sahip olması şeklinde özetlemiştir (IV, 314).

28 – 35

وَلُوطاً اِذْ قَالَ لِقَوْمِه۪ٓ اِنَّكُمْ لَتَاْتُونَ الْفَاحِشَةَۘ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا
مِنْ اَحَدٍ مِنَ الْعَالَم۪ينَ ﴿٢٨﴾ اَئِنَّكُمْ لَتَاْتُونَ الرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ
السَّب۪يلَ وَتَاْتُونَ ف۪ي نَادٖيكُمُ الْمُنْكَرَۜ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِه۪ٓ
اِلَّٓا اَنْ قَالُوا ائْتِنَا بِعَذَابِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِق۪ينَ ﴿٢٩﴾
قَالَ رَبِّ انْصُرْن۪ي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِد۪ينَ۟ ﴿٣٠﴾ وَلَمَّا جَٓاءَتْ رُسُلُنَٓا
اِبْرٰه۪يمَ بِالْبُشْرٰىۙ قَالُٓوا اِنَّا مُهْلِكُٓوا اَهْلِ هٰذِهِ الْقَرْيَةِۚ اِنَّ اَهْلَهَا

كَانُوا ظَالِمِينَ ۝٣١ قَالَ اِنَّ فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا لَنُنَجِّيَنَّهُ
وَاَهْلَهُ اِلَّا امْرَاَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ۝٣٢ وَلَمَّا اَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا
لُوطًا سِيءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ اِنَّا
مُنَجُّوكَ وَاَهْلَكَ اِلَّا امْرَاَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ۝٣٣ اِنَّا مُنْزِلُونَ عَلٰى
اَهْلِ هٰذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ۝٣٤ وَلَقَدْ
تَرَكْنَا مِنْهَا اٰيَةً بَيِّنَةً لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ۝٣٥

Meâli

28. Lût'a gelince o, kavmine demişti ki: "Siz, kesinlikle daha önce hiçbir milletten hiç kimsenin yapmadığı bir hayâsızlığı yapıyorsunuz. **29.** Siz hâlâ erkeklere yaklaşacak, meşrû yolu kapatacak, toplantılarınızda ahlâk dışı işler yapacak mısınız?" Kavminin tek cevabı şu oldu: "Hadi, doğru söyleyenlerden isen başımıza Allah'ın azabını getir de görelim!" **30.** Lût, "Şu ahlâkı bozan topluluğa karşı bana yardım et rabbim!" diye dua etti. **31.** Elçilerimiz İbrâhim'e müjdeyi getirdiklerinde, "Biz bu memleketin halkını yok edeceğiz; çünkü oranın halkı zulme sapmışlardır" dediler. **32.** İbrâhim, "Ama orada Lût da yaşıyor!" dedi. "Biz orada kimlerin bulunduğunu çok iyi biliyoruz; onu ve karısı dışındaki bütün ailesini elbette kurtaracağız, karısı geride kalanlar arasında yer alacak" dediler. **33.** Elçilerimiz kendisine geldiğinde Lût, onlar adına huzursuz oldu ve ne yapacağını şaşırdı. Ama onlar korkma, tasalanma!" dediler; "Biz seni ve karın dışında bütün aileni kurtaracağız; karın ise geride kalanlar arasında yer alacak. **34.** Biz, yoldan çıkmalarının cezası olarak bu memleket halkının üzerine gökten

alçaltıcı bir belâ indireceğiz!" **35.** İşte biz o memleketten geriye aklını kullananların yararlanabileceği açık bir ibret vesikası bıraktık.

Tefsiri

28-35. Bu âyetlerde aktarılan Lût aleyhisselâm ve kavmiyle ilgili bilgiler, önemli ölçüde önceki bazı sûrelerde de yeri geldikçe birbirine yakın ifadelerle verilmiştir; ayrıca oralarda konuyla ilgili gerekli açıklama ve yorumları da sunmuş bulunuyoruz (bk. A'râf 7/80-84; Hûd 11/69-83; Hicr 14/58-77). Şu kadarını bir defa daha hatırlatalım ki, Allah Teâlâ varlık düzeni içinde doğal üremeyi ve cinsel hayatı erkekle dişi arasındaki birleşmeye bağlamıştır. Gerek burada gerekse diğer sûrelerin ilgili bölümlerinde Hz. Lût, erkekler için tek meşrû ilişki yolunun kadınlarla evlenme olduğunu açıkça belirtmiş; aynı yerlerde eşcinsellik kesin bir dille yasaklanmış; bu ahlâksızlığın yaygınlık kazandığı toplumu bekleyen âkıbetin ağır bir felâket olduğu bildirilmiştir.

36 – 40

وَاِلٰى مَدْيَنَ اَخَاهُمْ شُعَيْبًاۙ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَارْجُوا
الْيَوْمَ الْاٰخِرَ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْاَرْضِ مُفْسِد۪ينَ ﴿٣٦﴾ فَكَذَّبُوهُ
فَاَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَاَصْبَحُوا ف۪ي دَارِهِمْ جَاثِم۪ينَ ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودَا۬
وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِنْ مَسَاكِنِهِمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ اَعْمَالَهُمْ
فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّب۪يلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِر۪ينَۙ ﴿٣٨﴾ وَقَارُونَ
وَفِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَلَقَدْ جَٓاءَهُمْ مُوسٰى بِالْبَيِّنَاتِ

فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْاَرْضِ وَمَا كَانُوا سَابِق۪ينَۚ ﴿٣٩﴾ فَكُلًّا اَخَذْنَا
بِذَنْبِه۪ۚ فَمِنْهُمْ مَنْ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًاۚ وَمِنْهُمْ مَنْ اَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُۚ
وَمِنْهُمْ مَنْ خَسَفْنَا بِهِ الْاَرْضَۚ وَمِنْهُمْ مَنْ اَغْرَقْنَاۚ وَمَا كَانَ اللّٰهُ
لِيَظْلِمَهُمْ وَلٰكِنْ كَانُٓوا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾

Meâli

36. Medyenliler'e de kardeşleri Şuayb'ı gönderdik. "Ey kavmim" dedi, "Allah'a kul olun, âhiret gününü ümitle bekleyin; yeryüzünde bozgunculuk yapıp karışıklık çıkarmayın!" **37.** Ama onu yalancılıkla suçladılar. Bunun üzerine kendilerini o dehşetli sarsıntı yakaladı da yurtlarında yere serildiler! **38.** Âd ve Semûd kavimleri de öyle. Onların durumlarını meskenlerinin kalıntıları size apaçık gösteriyor. Şeytan onlara, (kötü) işlerini güzel gösterip kendilerini doğru yoldan saptırmıştı; oysa gerçeği görme yeteneğine de sahiplerdi. **39.** Karun, Firavun ve Hâmân'ın âkıbeti de aynı oldu. Gerçekte Mûsâ onlara açık seçik kanıtlar getirmişti; ama onlar yeryüzünde ululuk tasladılar. Oysa kaçıp kurtulmaya güçleri bile yoktu. **40.** Her birini günahından dolayı cezalandırdık; kiminin üzerine taşları savuran fırtınalar gönderdik, kimini o korkunç ses yakaladı, kimini yerin dibine gömdük, kimini sularda boğduk. Allah'ın muradı onlara kötülük etmek değildi, fakat onlar kendi kendilerine kötülük ediyorlardı.

Tefsiri

36-37. *Şuayb* aleyhisselâm Hz. Mûsâ'nın çağdaşı olan bir peygamberdir. Kitâb-ı Mukaddes'te bildirildiğine göre (Çıkış, 2/18-22; Resullerin İşleri, 7/29) uzun süre Mûsâ'yı hizmetinde çalıştırdıktan sonra onu kızıyla evlendirmiştir. Kur'an-ı Kerîm'de bu olay Hz. Şuayb'ın ismi zikredilmeden anlatılmakta (bk. Kasas 28/22-28), tefsirlerde ise Hz. Mûsâ'nın kayınpederinin Şuayb aleyhisselâm olduğu bildirilmektedir. Sînâ yarı-

madasının kuzeyindeki bölgenin adı olan Medyen'de peygamber olmuş; fakat onun bütün gayretlerine rağmen halkı, başka günahları yanında özellikle iş ve ticaret hayatında hukuk ve ahlâk kurallarını çiğnedikleri, insanların yolunu kesip hak dini öğrenmelerine engel oldukları için helâk olmuşlardır (bilgi için bk. A'râf 7/85-93).

38. Âd ve Semûd iki eski Arap kavmidir. İlkine Hûd aleyhisselâm, ikincisine de Hz. Sâlih peygamber olmuştur (bilgi için bk. A'râf 7/65-79).

Âyette şeytanın, bu toplulukların yapıp ettikleri üzerindeki etkisinden söz edilmekle birlikte, aslında onların gerçeği görme yeteneğine (istibsâr) sahip oldukları özellikle belirtilmektedir. Bu açıklama, insanın çeşitli olumsuz motivasyonlara rağmen, bunları aşacak zihinsel ve iradî güçlerle donatılmış bulunduğunu göstermesi bakımından özel bir önem taşır.

39-40. "Yeryüzü" diye çevirdiğimiz 39. âyetteki *arz* kelimesi Kur'an'da çoğunlukla hakkında bilgi verilen kişi veya topluluğun yaşadığı yeri, şehri veya ülkeyi ifade etmekte; dolayısıyla burada Mısır kastedilmektedir. Âyette anılan kişiler, Hz. Mûsâ'nın davetini etkisiz kılmaya çalışan bu ülkenin yöneticileridir (bu isimler hakkında bk. A'râf 7/103; Kasas 28/6-8, 76-83). Bu yöneticilerin eleştirilecek birçok kötülüğü bulunmakla birlikte âyette istikbâr kavramıyla ululuk taslamaları, kendilerini herkesten üstün görmeleri, özellikle hak din mensuplarına tepeden bakıp onların inançlarını aşağılamaları söz konusu edilmiştir. Bu da açıkça Kur'an'ın ilke olarak baskıcı ve despot yönetimlere karşı tavrının somut bir örneğini ortaya koymaktadır. Âyetin sonundaki, "Oysa (Allah'tan) kaçıp kurtulma imkânları yoktu" cümlesi, bütün baskıcı yöneticilerin er veya geç Allah katında hak ettikleri cezayı görmekten kurtulamayacaklarını ifade etmekte, 40. âyette de bu baskıcı kesimlerden bazılarının, kötülük ve inkârları yüzünden başlarına gelen felâketlerden örnekler verilmektedir. Kur'an-ı Kerîm'in ilgili yerlerinde Lût kavminin taşları savuran fırtınalarla, Semûd kavmiyle Medyenliler'in korkunç bir sesle gelen deprem felâketiyle, Nûh kavmi ile Firavun'un adamlarının, sulara gömülerek cezalandırıldıkları, Karun'un da mal ve mülküyle beraber yere gömüldüğü bildirilmiştir.

41 – 44

مَثَلُ الَّذ۪ينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللّٰهِ اَوْلِيَٓاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِۚ
اِتَّخَذَتْ بَيْتاًۜ وَاِنَّ اَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِۢ لَوْ كَانُوا
يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِه۪ مِنْ شَيْءٍۜ وَهُوَ الْعَز۪يزُ
الْحَك۪يمُ ﴿٤٢﴾ وَتِلْكَ الْاَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِۚ وَمَا يَعْقِلُهَٓا
اِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿٤٣﴾ خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّۜ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ
لَاٰيَةً لِلْمُؤْمِن۪ينَ ﴿٤٤﴾

Meâli

41. Allah'tan başkasının korumasına sığınanların durumu, örümceğin durumuna benzer: Örümcek, (ağını) kendine bir yuva edinir, ama yuvaların en çürüğü örümceğin yuvasıdır. Keşke bilselerdi! **42.** Allah, onların kendisini bırakıp da ne türlü şeylere yalvarıp yakardıklarını şüphesiz bilmektedir. O azîzdir, hakîmdir. **43.** İşte biz, insanlara bu misalleri anlatıyoruz, ama bunların hikmetini gerçek bilgi sahibi olanlardan başkası kavrayamamaktadır. **44.** Allah gökleri ve yeri hikmet ve fayda esasına göre yarattı. Şüphesiz, inananlar için bunda ibret vardır.

Tefsiri

41. Putperestlerin dinlerinin anlamsızlığını, çürüklüğünü; onların tanrı diye inanıp bağlandıkları, sığınıp güvendikleri nesnelerin yararsızlığını anlatan âyet, daha genel olarak Allah'ı bırakıp O'ndan başkasını tanrı tanıyan veya böyle açıkça olmasa bile, tutum ve davranışlarıyla bir fâniye –olağan ve mâkul saygı sınırlarının ötesine geçerek– tanrı gibi bağlanan

ve sadece Allah'tan bekleyebileceği yardım ve desteği ondan bekleyen insanın, içine düştüğü büyük yanılgıyı etkileyici bir benzetmeyle anlatmaktadır. 42. âyet, bu tür yanlış inanç ve davranışta olanlara bir uyarıdır. Bir önceki âyette Allah'tan başkasını dayanak edinenlerin ne kadar zayıf bir sığınağa güvendikleri belirtilmişti. Bu âyetin sonunda ise Allah'ın özellikle azîz (sınırsız derecede güçlü) ve hakîm (kusursuz hüküm ve hikmet sahibi) isimlerine vurgu yapılmakla şu gerçeğe işaret edilmiştir: Allah, düzmece tanrıları, fâni varlıkları kendisinin yerine koyarak onlara dayanıp güvenenleri, üstün gücüyle hikmetinin gerektirdiği şekilde cezalandıracaktır. Nitekim önceki âyetlerde kıssalarına değinilen kavimler bu cezayı tatmışlardır (bk. Taberî, XX, 151). Buna karşılık yalnız Allah'ı sığınak ve koruyucu (velî) bilenler, O'na inanıp bağlananlar, başka hiçbir şeyle mukayese edilemeyecek derecede güvenilir ve yararlı bir sığınak seçmişlerdir. Onlar bu seçimi yapmakla, kendilerine eksiksiz güveni, nihaî huzur ve mutluluğu bahşedecek olan bir velînin, sonsuz derecede güç ve hikmet sahibi bir koruyucunun himayesini hak etmişlerdir.

Örümcek ağının, kendisi bakımından sağlam ve yeterli bir yuva olduğu bilinmekte ise de âyette örümcek ağının, hâricî tesirlere karşı zayıf olduğu göz önüne alınmıştır.

43. "Gerçek bilgi sahibi olanlar" diye çevirdiğimiz *âlimûn* kelimesi bu bağlamda, yukarıda ana hatlarıyla değinilen ilâhî hakikatleri anlama yeteneğine, birikimine sahip olan; kendilerine okunanlarla gözlemledikleri şeyler üzerinde düşünerek (Şevkânî, IV, 235) doğru sonuçlar çıkaran inançlı ve kavrayışlı zihinleri ifade etmektedir. Gerek bu âyetin gerekse bundan önceki âyetin sonunda geçen ilim ve akıl kavramlarıyla insanın zihinsel yeteneklerine vurgu yapılmakla, dünya işlerinde olduğu gibi dinî konularda da bu yeteneklerin önemli rolüne dikkat çekilmektedir.

44. Meâlindeki "hikmet ve fayda esasına göre" ifadesinin karşılığı "bi'l-hakkı" deyimidir. Kur'an-ı Kerîm'de yaratmayla ilgili olarak kullanıldığı yerlerde bu deyim, genellikle evrende yaratılmış hiçbir şeyin bâtıl, yersiz, faydasız ve mânasız olmadığına; aksine Allah'ın yaratmasının hakîmane yani eksiksiz kusursuz olduğuna; ayrıca canlısıyla cansızıyla her varlığın, Hakk'ın eseri, dolayısıyla O'nun kudret ve hikmetinin bir tecellisi ve bu anlamda yaratılanın da hak olduğuna işaret eder.

45 – 52

اُتْلُ مَٓا اُو۫حِيَ اِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَاَقِمِ الصَّلٰوةَۜ اِنَّ الصَّلٰوةَ
تَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَٓاءِ وَالْمُنْكَرِۜ وَلَذِكْرُ اللّٰهِ اَكْبَرُۜ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ
مَا تَصْنَعُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَا تُجَادِلُٓوا اَهْلَ الْكِتَابِ اِلَّا بِالَّت۪ي هِيَ اَحْسَنُۗ
اِلَّا الَّذ۪ينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُٓوا اٰمَنَّا بِالَّذ۪ٓي اُنْزِلَ اِلَيْنَا وَاُنْزِلَ اِلَيْكُمْ
وَاِلٰهُنَا وَاِلٰهُكُمْ وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنَٓا
اِلَيْكَ الْكِتَابَۜ فَالَّذ۪ينَ اٰتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ بِه۪ۚ وَمِنْ
هٰٓؤُ۬لَٓاءِ مَنْ يُؤْمِنُ بِه۪ۜ وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيَاتِنَٓا اِلَّا الْكَافِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا كُنْتَ
تَتْلُوا مِنْ قَبْلِه۪ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ بِيَم۪ينِكَ اِذاً لَارْتَابَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٤٨﴾
بَلْ هُوَ اٰيَاتٌ بَيِّنَاتٌ ف۪ي صُدُورِ الَّذ۪ينَ اُو۫تُوا الْعِلْمَۜ وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيَاتِنَٓا
اِلَّا الظَّالِمُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالُوا لَوْلَٓا اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَاتٌ مِنْ رَبِّه۪ۜ قُلْ اِنَّمَا
الْاٰيَاتُ عِنْدَ اللّٰهِۜ وَاِنَّمَٓا اَنَا۬ نَذ۪يرٌ مُب۪ينٌ ﴿٥٠﴾ اَوَلَمْ يَكْفِهِمْ اَنَّٓا اَنْزَلْنَا
عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلٰى عَلَيْهِمْۜ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرٰى لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾
قُلْ كَفٰى بِاللّٰهِ بَيْن۪ي وَبَيْنَكُمْ شَه۪يداًۚ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۜ

وَالَّذِينَ آمَنُوا بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٥٢﴾

Meâli

45. Kitaptan sana vahyedilenleri oku, namazı özenle kıl. Kuşkusuz namaz hayâsızlık ve kötülükten meneder. Allah'ı anmak her şeyden önemlidir. Allah yaptıklarınızı bilir. **46.** İçlerinden haksızlığa sapanlar dışında Ehl-i kitap'la mücadelenizi sadece en güzel yolla sürdürün ve deyin ki: "Bize indirilene de size indirilene de inandık. Bizim Tanrımız da sizin Tanrınız da birdir. Biz O'na teslim olmuşuzdur." **47.** İşte biz kitabı sana böyle indiriyoruz. Kendilerine kitap verdiklerimiz ona iman ederler, şunlardan da (müşrikler) ona inananlar var. Âyetlerimizi kâfirlerden başkası inkâr etmez. **48.** Sen bundan önce ne bir kitap okuyabiliyor ne de onu kendi elinle yazabiliyordun; öyle olsaydı gerçeği çürütmeye çalışanlar kuşkuya düşerlerdi. **49.** Hayır! O (Kur'an), bilgiye mazhar kılınmış olanların akıllarına yatmış apaçık âyetlerdir. Âyetlerimizi zalimlerden başkası inkâr etmez. **50.** Onlar hâlâ, "Rabbinden ona bazı mûcizeler indirilmeli değil miydi?" diyorlar. De ki: "Mûcizeler yalnız Allah'ın katındadır; ben sadece bir uyarıcıyım." **51.** Kendilerine okunan bu kitabı sana göndermiş olmamız onlara yetmiyor mu? Elbette inanan bir topluluk için onda rahmet ve ibret vardır. **52.** De ki: "Benimle sizin aranızda şahit olarak Allah yeter. O, göklerde ve yerde ne varsa bilmektedir. Bâtıla inanan ve Allah'ı inkâr edenlere gelince, işte hüsrana uğrayacak olanlar onlardır."

Tefsiri

45. Kitaptan maksat Kur'an-ı Kerîm'dir. Her ne kadar burada, "Kur'an'dan önce indirilmiş Tevrat ve ekleri"nin kastedildiği ileri sürülmüşse de (Ateş, VI, 517) bu yorum, her şeyden önce âyetin lafzına uymamaktadır. Çünkü burada açıkça Hz. Muhammed'e hitap edilerek "kitaptan sana indirilen" denilmektedir. Kuşkusuz Kur'an'da, –aynı ifadelerle olmasa da– daha önce Tevrat'ta yer alan konular, özellikle geçmiş peygamberlere dair kıssalar bulunmaktadır. Fakat buna dayanarak âyette Peygamber'in okuması istenen kitabın, "Kur'an'dan önce indirilmiş Tevrat ve ekleri" olduğu, dolayısıyla burada Resûlullah'a, "Tevrat ve

eklerini oku" gibi bir buyruk bulunduğu ileri sürülemez. Nitekim hiçbir müfessir âyette Resûlullah'a "Tevrat'ı oku" gibi bir anlamın bulunduğunu söylememiştir. Esasen Süleyman Ateş, "Kur'an-ı Kerîm'de mârife olarak 'el-kitâb', Tevrat ve eklerini ... gösterir" diyorsa da (VI, 517) böyle bir genelleme yanlıştır. Kur'an'da "el-kitâb", eski peygamberlere indirilen kitaplar için kullanıldığı gibi Kur'an'ı da ifade etmektedir; ayrıca "Allah'ın ezelî ilmi, takdiri" veya "insanların bu dünyada yapıp ettiklerinin kaydedildiği ve âhirette ortaya konacak olan bir nevi tutanak, yani amel defteri" gibi başka anlamlarda da kullanılmıştır. Nitekim Süleyman Ateş de –"Kur'an-ı Kerîm'de mârife olarak 'el-kitâb', Tevrat ve eklerini ... gösterir" şeklindeki kendi iddiasının aksine– "el-kitâb" kelimesinin geçtiği âyetlerden meselâ Nahl sûresinin 64. âyetinde "... bu kitabın Hz. Muhammed'e indirildiği bildirilmektedir" (V, 120); aynı sûrenin 89. âyetinde "... Kur'an'ın, her şeyi açıklamak ... için indirildiği bildirilmektedir" (V, 132); Kehf sûresinin 1. âyetinde "1-5. âyetlerde Kur'an'ın.... indirildiği ... bildirilmektedir" (V, 289); R'ad sûresinin 39. âyetinde "... yapılacak her şeyin yazılmış, tesbit edilmiş bir zamanı vardır ..."; Kehf sûresinin 49. âyetinde "...herkesin kitabı yani yaptığı işlerin tutanağı ortaya konur" (V, 302) diyerek "el-kitâb" kelimesini hem "Kur'an" hem "Allah'ın ezeldeki yazısı, takdiri" hem de "amel defteri" anlamında açıklamıştır.

"Hayasızlık" diye çevirdiğimiz *fahşâ* kelimesi, Arapça'da aynı kökten olan *fuhuş* kelimesiyle eş anlamlı olup genellikle çirkin sözler ve fiiller için kullanılır (Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "fhş" md.); daha genel olarak başta zina olmak üzere edep, iffet, haya gibi erdemlerle çelişen söz ve davranışları ifade eder. "Kötülük" şeklinde çevirdiğimiz *münker* ise, ma'rûf kavramının zıddı olarak genellikle "aklın ve sağ duyunun çirkin bulduğu, erdemli toplumun yadırgadığı tutum ve davranışlar" anlamına gelir (bilgi için bk. A'râf 7/157).

Âyete göre gerek abdest, kıraat, rükû, secde, ta'dîl-i erkân gibi zâhirî şartlarına ve rükünlerine gerekse ihlâs, huşû, takvâ gibi mânevî şartlarına özen göstererek kılınan *namaz*, İslâm'ın ve sağ duyu sahibi erdemli toplumların edepsizlik, hayâsızlık ve kötülük sayıp reddettiği tutum ve davranışlarla uyuşmaz, âdeta bir nasihatçi, bir uyarıcı gibi (İbn Âşûr, XX, 259)

namaz kılan kişiyi bu davranışlardan meneder. Böylece âyette namazın ahlâkî tesirlerine, kötülüklere karşı koruyucu özelliğine işaret edilmekte; namaz kıldıkları halde hak hukuk gözetmeyen, edep ve ahlâk kurallarına uymayanlara da dolaylı bir uyarı yapılmaktadır.

Yaygın yoruma göre "Allah'ı anmak" diye çevirdiğimiz *zikrullah*tan maksat namazdır. Nitekim Cum'a sûresinde de cuma namazı için aynı tabir kullanılmıştır. Namazın zikir kelimesiyle anılması, onun tam bir ibadet bilinciyle, Allah'ın huzurunda bulunulduğu şuuru ve sorumluluğu ile eda edilmesi şartıyladır ki belirtilen ahlâkî etkiyi gösterecek kaliteye ulaşmış olacağını ima eder. Bu şekilde namaz kılarak Allah'ı anmak en büyük ibadettir. Namazın insandaki Allah şuurunu güçlendirme işlevi, diğer faydalarından daha önemlidir. Âyette namazın böyle bir bilinç ve sorumluluk duygusundan uzak olarak kılındığı oranda ibadet kalitesini de kaybedeceğine işaret vardır.

46. Ankebût sûresinin Mekke'de indiği yönündeki rivayet kabul edildiği takdirde (bk. sûrenin girişindeki açıklama), buradaki Ehl-i kitap'tan maksat, Mekke'de bulunan az sayıdaki hıristiyanlardır. Hz. Peygamber'in bu hıristiyanlarla ilişkisinde ciddi bir sıkıntı bulunmadığı bildirilmekte, âyette de bu ilişkilerin iyi yolda götürülmesi yönünde tâlimat verilmektedir. Şayet sûrenin tamamının veya bu âyetin de içinde bulunduğu bir bölümünün Medine döneminin başlarında indiği yönündeki bilgi doğru kabul edilirse buradaki Ehl-i kitabın ağırlıklı olarak Medine yahudilerini ifade ettiği düşünülebilir. Hicretin ilk yıllarında yahudilerle ilişkilerin de barışçı bir çizgide sürdüğü bilinmektedir. Ancak âyetteki "içlerinden haksızlığa sapanlar dışında" şeklinde bir istisnanın yer alması, bazı Medineli yahudilerin daha ilk zamanlarda İslâm'a, Hz. Peygamber'e ve müslümanlara karşı olumsuz bir tavır takınmaya başladıklarını göstermektedir. Bazı müfessirler, "haksızlığa sapanlar"la cizye vergisi vermeye yanaşmayan Ehl-i kitap mensuplarının kastedildiğini ileri sürmüşlerse de (meselâ bk. Taberî, XXI, 1) henüz o dönemde cizye uygulamasının bulunmadığı, cizye âyetinin (Tevbe 9/29) hicretin 9. yılında indiği dikkate alınırsa bu yorum isabetsizdir. Şu halde Zemahşerî'nin de belirttiği gibi (III, 192) burada Ehl-i kitap içinden müslümanlar karşısında düşmanca tavır takınan sert-

lik yanlıları kastedilmiş, sertliğe sertlikle karşı konulmasına izin verilmiş olmalıdır.

Âyetin devamında müslümanların Ehl-i kitap mensuplarına, "Bize indirilene de size indirilene de inandık. Bizim Tanrımız da sizin Tanrınız da birdir. Biz O'na teslim olmuşuzdur" demeleri istenmiştir. Bu ifade müslümanların onlarla iyi geçinmelerinin ilkesel gerekçesini ortaya koymaktadır. Zira –putperest Araplar'ın aksine– müslümanlarla Ehl-i kitap arasında bir inanç yakınlığı bulunmakta, yani müslümanlar onların kitaplarının hak kitap olduğunu kabul ettikleri gibi temelde ulûhiyyet konusunda da onlarla aynı inancı paylaşmaktadırlar. Ehl-i kitap'taki tevhid ilkesine aykırı inançlar, onların dinlerinin aslında bulunmayıp sonradan ortaya çıkmış bir sapmadır. Sonuç olarak müslümanların temel inanç konularında kendileriyle aynı çizgide gördükleri Ehl-i kitabı düşman bilmeleri anlamsızdır. Müslümanlarla Ehl-i kitap arasında daha sonra baş gösteren çatışmalar, müslümanlardan kaynaklanmış değildir; nitekim tarihî bilgiler de bunu doğrulamaktadır. Bu açıklamalar dikkate alındığında, haksızlığa sapanlar dışında Ehl-i kitap'la iyi geçinmeyi emreden bu âyetin savaşa izin veren daha sonraki âyetlerle neshedildiğini ileri süren görüşün de isabetli olmadığı ortaya çıkmaktadır. Zira bu âyetin, "içlerinden haksızlığa sapanlar dışında" şeklindeki istisna bölümü, zaten gerektiğinde savaşmaya kadar varacak olan sertliğe sertlikle mukabele yolunu açık tutmaktadır. Nitekim müfessirler de bu yönde yorumlar aktarmışlardır (meselâ bk. Taberî, XXI, 2; İbn Kesîr, VI, 292).

47. "İşte biz kitabı sana böyle indiriyoruz" ifadesi çoğunlukla, bir önceki âyetin, "Ve deyin ki: Bize indirilene de size indirilene de inandık. Bizim Tanrımız da sizin Tanrınız da birdir" meâlindeki bölümüyle bağlantılı olarak, "İşte biz Kur'an'ı sana böyle (daha önceki ilâhî kitapları onaylayan, onlardaki Allah'ın birliği inancını teyit eden, dolayısıyla ilâhî vahyin evrensel doğrularını tekrarlayan) bir kitap olarak indiriyoruz" şeklinde yorumlanmıştır. Ancak âyetin bu bölümünü, "İşte biz önceki peygamberlere kitaplar indirdiğimiz gibi sana da bu kitabı, Kur'an'ı indiriyoruz" şeklinde açıklayanlar da olmuştur (Taberî, XXI, 4; İbn Atıyye, IV, 321; Zemahşerî, III, 192).

"Kendilerine kitap verdiklerimiz ona iman ederler" ifadesi de farklı şekillerde açıklanmıştır. Yaygın yoruma göre burada, yahudi iken müslüman olmuş Abdullah b. Selâm ve yakınları kastedilmiştir (Zemahşerî, III, 192; Şevkânî, IV, 238). Ancak İbn Âşûr, âyetteki "yü'minûne" fiilini –bizim de çeviride tercih ettiğimiz şekilde– geniş zamanlı bir fiil kabul ederek burada, o gün İslâm'ı hak din olarak kabul etmiş ve daha sonra da kabul edecek olan Ehl-i kitap mensuplarının söz konusu edildiğini belirtmiştir (XXI, 9). "Şunlardan da (müşrikler) ona inananlar var" ifadesinde ise –ağırlıklı görüşe göre– Araplar arasında müslüman olanlardan söz edilmiştir. Bu sûrenin indiği dönemde Araplar'ın çok büyük kısmı henüz müslüman olmadığı için âyette böyle bir ifade kullanılmıştır.

"Kendilerine kitap verdiklerimiz ona iman ederler" ifadesi tamamının, "şunlardan da ..." ifadesi ise bir kısmının inandığını gösteriyor. Buna göre âyeti şöyle yorumlamak da mümkündür: İnsaf ve idrak bakımından kitaba muhatap olma kabiliyetlerini koruyanların tamamı ona iman ederler; diğerlerinden de (Ehl-i kitap ve müşrikler) bir kısmı ona inanırlar.

48. Okumak ve yazmak, birinden öğrenim görmenin en temel iki yoludur. Âyette Hz. Peygamber'in başka birinden bu şekilde öğrenim görmediği belirtilmektedir. Zira onun okuması yazması olsaydı o zaman Kur'an'ı inkâr etmek için bahane arayanlar, onu başka birinden, meselâ bir Ehl-i kitap mensubundan okuyup yazdığını ileri sürebilirlerdi. Nitekim yine de bu tür iddialar gündeme getirilmiş fakat etkili olamamıştır. Bunun önemli sebeplerinden biri, bu ve benzeri âyetlerde ifade buyurulduğu üzere, Resûlullah'ın –en azından yirmi üç yıllık peygamberlik süresinin on üç yılını oluşturan Mekke döneminde– okuma yazmasının olmaması, yani ümmî oluşudur (ümmîlik konusunda ayrıca bk. A'râf 7/157-158).

49. "Apaçık âyetler" şeklinde çevirdiğimiz *âyâtün beyyinât* ifadesini Zemahşerî, "mûcize olduğu apaçık belli âyetler" (III, 193), Kurtubî de "bilgiye mazhar kılınmış olanlar" diye çevirdiğimiz *ûtü'l-ilm* tabirini, "Allah kelâmı ile beşer sözünü ... birbirinden ayırma yeteneğine sahip olanlar" (XIII, 367) şeklinde açıklamıştır. Buna göre Kur'an, Resûlullah'ın başka bir insandan okuyup yazarak derlediği, kendisinin

ürettiği bir eser değildir; zaman zaman müşriklerin ileri sürdüğü gibi bir şiir veya bir sihir ürünü de değildir; aksine o, zihinsel yetenekleri gelişmiş olan inançlı ve iyi niyetli insanların, ilâhî kelâmda bulunması gereken apaçık mûcizevî özelliklere sahip olduğunu anlayıp kavradıkları âyetlerden oluşur.

Zemahşerî (III, 193), bu âyette Kur'an'ın iki özelliğine vurgu yapıldığı kanaatindedir: **1.** Kur'an'ın, apaçık mûcize olan âyetlerden oluşması, **2.** Âyette "sudûr" (kalpler) kelimesiyle ifade edilen hâfızalarda ezberlenip korunması. Kur'an bu iki özelliği ile öteki kutsal kitaplardan ayrılmaktadır. Çünkü o kitaplar: **a)** Mevcut şekliyle doğrudan Allah kelâmı, dolayısıyla apaçık mûcizevî âyetler değildir, aksine onlar –bugün bilimsel olarak da tesbit edildiği gibi– bazı Kitâb-ı Mukaddes yazarlarının kaleminden çıkmış eserlerdir; **b)** Yahudi ve hıristiyan kültüründe bu eserler ezberlenerek korunmuş değildir; hâfızlık geleneği sadece müslümanlarda vardır.

50-52. Peygamber dönemindeki inkârcılar, genellikle iyi niyetli olarak Resûl-i Ekrem'in gerçekten peygamber olup olmadığını öğrenmek, dolayısıyla gerçeği anlamak için değil, fakat sırf akıllarınca onu güç durumda bırakmak maksadıyla sık sık geçmişteki bazı peygamberler gibi onun da hissî (duyulara hitap eden) mûcizeler göstermesini isterlerdi. 50. âyette öncelikle mûcize göstermenin Allah'a ait olduğu, Peygamber'in görevinin ise insanları inanç ve amel hayatı konusunda uyarmak ve aydınlatmaktan ibaret bulunduğu bildirilmekte; 51. âyette ise çok önemli bir noktaya dikkat çekilmektedir: "Kendilerine okunan bu kitabı sana göndermiş olmamız onlara yetmiyor mu?" Şu halde Peygamber efendimizin en büyük mûcizesi Kur'an'dır; insanlara asıl gerekli olan, gelip geçici hissî mûcizeler değil, benzerini asla ortaya koyamayacakları, hayatın her anında feyzinden yararlanmaları mümkün olan bu ebedî mûcizedir (Zemahşerî, III, 193). Öteki mûcizeler duyulara hitap eder, gelip geçicidir; Kur'an ise okunan mûcizedir, akla hitap eder (İbn Âşûr, XXI, 15); insanlığın dünya huzuru ve âhiret kurtuluşu için muhtaç olduğu doğru inanç ve düzgün yaşayışın ilkelerini verir. Âyette Kur'an'ın bu özelliği iki kelimeyle verilmektedir: Rahmet ve ibret (zikrâ). Rahmet dünya ve âhirete dair bütün güzellikleri kapsayan bir

kelimedir; çünkü Allah kuluna rahmetiyle muamele edince ona lâyık olduğu güzellikleri ihsan eder; ibret ise Kur'an'ın üslûbuna baştan sona hâkim olan kanıtlar, uyarılar, derslerdir; aslında bunlar da Kur'an'ın tabiriyle "akıl sahipleri" (ülü'l-elbâb) için birer rahmettir. Ama âyete göre Kur'an'daki rahmet ve ibret kaynaklarından feyiz almanın yolu –putperestler vb. inatçı ve inkârcı zümrelerin yaptığı gibi Kur'an'a ve Peygamber'e savaş açmak değil– hakikatleri görünce inanmaya hazır bir içtenliğe, dürüstlüğe sahip olmaktır.

Uyarı üslûbu taşıyan 52. âyete göre bütün evreni kuşatan ilmiyle her şeye şahit olan, eksiksiz kusursuz bilen Allah, sonuçta kimin ne yaptığını da görüp gözetmekte olup müminlerle münkirler arasındaki ihtilâflarda nihaî hükmü verecek ve o zaman "bâtıla (uydurma tanrılara) inanan ve Allah'ı inkâr edenler", nefsânî ihtiraslarına, benlik iddialarına kapılarak doğru yola ve bu yolun yolcularına karşı verdikleri zalimce savaşın kendilerine neler kaybettirdiğini göreceklerdir.

53 – 60

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِۜ وَلَوْلَٓا اَجَلٌ مُسَمًّى لَجَٓاءَهُمُ الْعَذَابُۜ
وَلَيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾ يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِۜ وَاِنَّ
جَهَنَّمَ لَمُح۪يطَةٌ بِالْكَافِر۪ينَۙ ﴿٥٤﴾ يَوْمَ يَغْشٰيهُمُ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ
وَمِنْ تَحْتِ اَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾ يَا عِبَادِيَ الَّذ۪ينَ
اٰمَنُٓوا اِنَّ اَرْض۪ي وَاسِعَةٌ فَاِيَّايَ فَاعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَٓائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ
اِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ
الْجَنَّةِ غُرَفاً تَجْر۪ي مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ خَالِد۪ينَ ف۪يهَاۜ نِعْمَ اَجْرُ الْعَامِل۪ينَۗ ﴿٥٨﴾

اَلَّذٖينَ صَبَرُوا وَعَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾ وَكَاَيِّنْ مِنْ دَٓابَّةٍ لَا تَحْمِلُ
رِزْقَهَاۗ اَللّٰهُ يَرْزُقُهَا وَاِيَّاكُمْۘ وَهُوَ السَّمٖيعُ الْعَلٖيمُ ﴿٦٠﴾

Meâli

53. Onlar senden, azabı çabuklaştırmanı istiyorlar. Önceden belirlenmiş bir vade olmasaydı elbette azap tepelerine inmişti. Ama onlar farkında olmadan o ansızın kendilerine gelecektir. **54.** (Evet) Onlar senden azabı çabuklaştırmanı istiyorlar. Kuşkuları olmasın, cehennem inkârcıları kuşatmış durumda! **55.** O gün azap onları tepeden tırnağa saracak ve Allah, "Yaptıklarınızın cezasını tadın!" buyuracaktır. **56.** Ey inanan kullarım! Benim arzım geniştir; o halde yalnız bana kul olmakta sebat edin. **57.** Her canlı ölümü tadacak ve sonunda dönüp huzurumuza geleceksiniz. **58-59.** İnanıp hayırlı işler yapanları –hiç şüpheniz olmasın– içinde ebedî kalmak üzere zemininden ırmaklar akan cennetteki köşklere yerleştireceğiz; sıkıntılara katlanan, yalnız Allah'a dayanıp güvenerek işlerini gerektiği gibi yapanlara ne güzel karşılık! **60.** Nice canlı var ki rızkını sırtında taşımıyor; onları da sizi de besleyip barındıran Allah'tır. O, her şeyi işitir, her şeyi bilir.

Tefsiri

53-55. İnkârcıların Hz. Peygamber'den, tehdit edilip uyarıldıkları azabı çabuklaştırmasını istemeleri, gerçekten böyle bir azaba inandıkları ve ona razı oldukları anlamına gelmez; onlar, bu ifadeleriyle aksine azaba inanmadıklarını açıkça ortaya koyarak alaylı bir üslûpla Peygamber'e karşı meydan okuyorlardı. 53. âyete göre söz konusu azabın gerçekleşme zamanı ilâhî hikmet tarafından tayin edilmiş olup o zaman gelince, onlar farkında bile olmadan azap ansızın başlarına gelecektir. İnkârcıların cezasının hemen verilmeyip belli bir zamana ertelenmesinin, tuttukları yanlış yoldan dönmelerine fırsat vermek, Allah'ın ne kadar sabırlı ve merhametli olduğunu göstermek gibi hikmetleri vardır (İbn Âşûr, XXI, 19).

Tefsirlerde 53. âyetteki azapla putperestlerin, Bedir Savaşı'nda yaşadıkları büyük yenilgi ve kayıplarının kastedildiği yorumu da yapılmıştır. Nitekim müslümanlar karşısındaki ilk mağlûbiyetleri olan bu savaş onlar için sonun başlangıcı olmuştur. Böylece "Hadi bizi tehdit ettiğin azabı hemen şimdi getir!" diyerek meydan okuyanlar, daha dünyada iken cezalandırılmışlardır. 54-55. âyetler ise inkârcıların kendi yapıp ettikleri yüzünden âhirette uğrayacakları cezanın dehşetini, kaçınılmazlığını ve kuşatıcılığını özetlemektedir. Tarihsel bağlamda Kur'an'ın ilk muhatapları konumundaki putperest Araplar'ı uyaran bu âyetler, evrensel planda her devirde İslâmî inanç ve değerler karşısında benzer düşmanlıkları sergileyenleri ilgilendiren umumi bir ikaz anlamı da taşımaktadır.

56. Bu sûrenin 10. âyetinde Mekkeli müslümanların, "Allah'a inanıyoruz" dedikleri için eziyete uğradıklarına işaret edilmiş; sonraki âyetlerde de yeri geldikçe putperestlerin psikolojik baskı ortamı doğuran küstah ve alaycı tutumlarına işaret edilip bunlar eleştirilmişti. Konumuz olan âyette ise Allah Teâlâ, "Ey inanan kullarım!" şeklindeki iltifatkâr ifadeyle hitap ettiği müslümanlara, dünyanın geniş olduğunu hatırlatarak onlardan her türlü uydurma tanrıları bir yana bırakıp yalnız kendisine kul olmaya devam etmelerini, dolayısıyla dinlerinde kararlı olmalarını istemektedir. Bu ifadeler de ilk müslümanların bir baskı ortamı içinde bulunduklarına işaret eder. Âyet müminlere bu şartlar karşısında hicret yolunu göstermektedir. Çünkü –müfessirlerin de ittifakla belirttikleri gibi– "Benim arzım geniştir" ifadesi, "Mekke'de inancınızı açığa vurmanıza imkân vermeyen bir baskı altında bulunuyorsanız dininizi rahatlıkla yaşamanıza elverişli başka bir yere göç edebilirsiniz" anlamına gelir. Nitekim giriş kısmında da kaydedildiği gibi bu sûrenin inmesinden kısa bir süre sonra Medine'ye hicret olayı gerçekleşmiştir.

Âyetin hükmünü sadece Medine'ye hicret olayıyla sınırlı görmek de isabetli olmasa gerektir. Elbette Kur'an-ı Kerîm yeri geldikçe, emir bi'l-ma'rûf nehiy ani'l-münker hakkındaki âyetler başta olmak üzere, doğrudan ve dolaylı ifadelerle müslümanlardan, içinde yaşadıkları topraklarda dinlerini özgürce yaşamalarına imkân verecek şartları oluşturmak için çaba göstermelerini istemektedir. Ancak bu âyete dayanarak bir kimsenin inanç ve düşüncelerini özgürce hayata geçirme imkânının bulun-

madığı ve mevcut olumsuzlukları ortadan kaldırma ümidinin tükendiği durumlarda şartların elverişli olduğu başka yerlere göç etmek gerektiği düşünülebilir. Nitekim İbn Atıyye (IV, 324), Zemahşerî (III, 194), Şevkânî (IV, 241) gibi birçok müfessir de böyle bir yoruma yer vermiştir (bu konuda geniş bilgi için bk. en-Nisâ 4/97-100).

57-60. Geçim kaygısı sebebiyle Medine'ye hicret etmekten çekinen, bu hususta tereddüt yaşayan bazı müslümanları hicrete teşvik amacı taşıyan (Zemahşerî, III, 195; İbn Atıyye, IV, 324) bu âyetlerin ilkine şöyle mâna verilmiştir: Hicret etmek gerektiğinde gittiğiniz yerde nasıl geçineceğiniz, ne yiyip ne içeceğiniz hakkında kaygılanmayın. Çünkü sonuçta her canlı gibi siz de Allah'ın takdir ettiği kadar yaşayıp sonunda öleceksiniz; fâni olan bu hayatın geçim kaygısı, öldükten sonra Allah'ın huzuruna vardığınızda ebedî kurtuluşunuzu sağlayacak olan kulluk vecîbelerinizi ikinci plana atmanıza yol açmasın.

Âhiret nimetlerinin özendirici bir özetinin verildiği 58-59. âyetlerde bu nimetlere kavuşmanın başlıca şartları zikredilmiştir. Bunlardan iman ve amel-i sâlih ebedî kurtuluşun genel şartlarıdır; sabır ve tevekkül kavramları ise bu bağlamda özellikle dini yaşama özgürlüğü ve bu özgürlüğün ortamını oluşturma, arama, bu uğurda karşılaşılabilecek güçlükler ve baskılar karşısında tahammüllü, kararlı ve onurlu bir kişilik sergileme anlamını içerir. Buradaki tevekkül ayrıca geçim kaygısıyla hicretten çekinmemek, bu hususta Allah'ın yardım ve desteğine güvenmek gerektiğine de işaret etmektedir (İbn Kesîr, VI, 300). Nitekim 60. âyette de geçim kaygısıyla hicret etmekten korkanlara, diğer canlılar gibi insanların rızkını verenin de Allah olduğu hatırlatılarak bu hususta bir güvensizliğe kapılmanın yanlışlığına dikkat çekilmiştir.

61 – 69

وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ
وَالْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ اللّٰهُۚ فَاَنّٰى يُؤْفَكُونَ ﴿٦١﴾ اَللّٰهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ

لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ٦٢
وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ
مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ
٦٣ وَمَا هَٰذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ
الْآخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ٦٤ فَإِذَا رَكِبُوا فِي
الْفُلْكِ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ
يُشْرِكُونَ ٦٥ لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ وَلِيَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ٦٦
أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا آمِنًا وَيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ أَفَبِالْبَاطِلِ
يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ ٦٧ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ
بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِلْكَافِرِينَ ٦٨ وَالَّذِينَ
جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ ٦٩

Meâli

61. Şayet onlara, "Gökleri ve yeri yaratan, güneşi ve ayı yasalarına boyun eğdiren kimdir?" diye soracak olsan, hiç tereddütsüz "Allah'tır" derler. O halde haktan nasıl yüz çevirirler? **62.** Allah, rızkı kullarından dilediğine bol bol, dilediğine de ölçülü verir. Allah her şeyi

hakkıyla bilir. **63.** Yine onlara, "Göklerden su indirip de onunla ölü toprağa hayat veren kimdir?" diye sorsan, hiç tereddütsüz "Allah'tır" derler. De ki: "Hamd Allah'a mahsustur"; ama onların çoğu akıllarını kullanmazlar. **64.** (Oysa onların tek gerçek kabul ettikleri) bu dünya hayatı hakikatte sadece bir oyun ve eğlenceden ibarettir; âhiret yurduna gelince işte asıl hayat odur; keşke bunu bilselerdi! **65.** Onlar bir gemiye bindikleri zaman (fırtına korkusuyla), kendisine içten bir inanç ve bağlılıkla Allah'a yakarırlar; fakat onları sağ sâlim karaya çıkardığında bakarsın ki yine Allah'a ortak koşuyorlar. **66.** Kendilerine bahşettiğimiz şeylere karşı nankörlük etsinler, zevku safa sürsünler! Ama yakında anlayacaklar! **67.** Görmezler mi ki, çevrelerindeki insanlar durmadan yerinden koparılıp götürülürken biz (Mekke'yi) güvenli, dokunulmaz belde yapmışızdır! Hâlâ asılsız şeylere inanıp Allah'ın nimetine karşı nankörlük mü edecekler? **68.** Allah hakkında yalan yanlış şeyler uyduran yahut kendisine hakikat geldiğinde onu yalanlayandan daha zalimi kimdir! Cehennemde inkârcılar için kalacak yer mi yok! **69.** Bizim uğrumuzda elinden gelen çabayı sarfedenlere gelince onları bize ulaşan yollara mutlaka yöneltiriz. Kuşkusuz Allah iyilik yapanların yanındadır.

Tefsiri

61-63. Önceki âyetlerde Mekke putperestlerinin baskıları karşısında bunalan müminlerden, bir kurtuluş yolu olmak üzere, hicret etmeleri istendikten sonra bu âyetler grubunda baskıcı putperestlerin asıl sorunları olan çarpık inançlarından ve bu yüzden içine düştükleri çelişkilerinden örnekler verilmektedir. Buna göre onlar, bir yandan sorulduğunda yeri göğü yaratan, değişmez yasaları uyarınca ay ve güneş gibi gök cisimlerinin hikmetli ve amaçlı bir düzen içinde işleyişlerini sağlayan, kezâ gökten su indirip ölü toprağı canlandıran gücün Allah olduğunu söylüyor; fakat öte yandan Allah'ı bırakıp âdi nesnelere tapıyorlardı. 61. âyette bu tutumun haktan yüz çevirme anlamına geldiği, 63. âyette de akılsızlık olduğu bildirilmektedir. Zira gerçek mânada insan, inancında ve yaşayışında hakikatle uyum içinde olmalıdır. Oysa müşrikler, bir yandan evreni yaratıp yöneten gücün Allah olduğunu söylerlerken diğer yandan Allah'tan başka şeyleri tanrı sayıp onlara tapıyorlardı; tevhidden

sapma demek olan bu tutum hem bir çelişki hem de insanın en değerli meziyetlerinden olan aklı kullanmamak, akıl ölçülerinden uzaklaşmak demektir. Bu durumda putperestlerin, sorulduğunda Allah'ı yaratıcı güç olarak tanıdıklarını söylemelerinin pratikte bir anlamı kalmamaktadır. Çünkü onlar, Allah'ın dinini, peygamberini ve kitabını inkâr ediyor; buyruk ve yasaklarını tanımıyor; eylemlerini sanki Allah yokmuş, O'na karşı sorumlu değillermiş gibi sürdürüyorlardı. Kuşkusuz ilk muhatapları müşrikler olduğu için onlara hitap eden bu âyetler, aynı zamanda benzer tutumları sergileyen bütün insanları kapsamaktadır.

64. Putperestlerin anılan tutumu benimsemelerinin temelinde dünya tutkusunun bulunduğuna işaret edilmektedir. Aslında bu durum birçok inkârcı için de geçerlidir. Çünkü din yasalar bütünüdür; buyruk ve yasakları vardır ve bunlar insanın arzularını sınırlar. Bu noktada insan bir ikilemle karşı karşıya kalır: Aklının ve vicdanının buyruklarını nefsânî isteklerine hâkim kılanlar iradelerini inançlarıyla bütünleştirir; dinin buyruk ve yasaklarının mâkul, değerli ve uyulması gerekli ödevler olduğuna hükmederler. Nefsânî arzuları akıl ve vicdanlarına galip gelenler ise söz konusu buyruk ve yasakları birer külfet olarak gördükleri için bunların anlamsız ve yararsız olduğuna hükmederek sonuçta din karşıtı bir düşünceyi ve hayat çizgisini benimserler. Konumuz olan âyet, bu kesimlerin algıladığı anlamda bir dünya görüşünün yanlışlığına dikkat çekmekte; bu anlayışla yaşanan bir dünyanın sadece sıradan, gelip geçici zevkler ve hazlardan ibaret olduğu uyarısında bulunmaktadır. Halbuki insan için önemli olan, "âhiret yurdu"ndaki asıl hayatı kurtarması, oradaki mutluluk ve esenliği için çalışmasıdır. İşte insan, hedefini dünyanın geçici zevkleriyle sınırlamayıp kendini "bâki kalan sâlih işler"e (Kehf 18/46) adadığı takdirde sadece âhireti için çalışmakla kalmayıp dünyasını da anlamlı kılmış olur. Artık bu insan, kendisine "Yeri göğü yaratan kimdir?" diye sorulduğunda sadece "Allah'tır" demekle kalmaz; aynı zamanda din ve dünya ile ilgili bütün işlerinde Allah'ı tek ve mutlak otorite olarak görür, yalnız O'na kul olur, O'na itaat eder; yanlış ve yanıltıcı olması asla düşünülemeyecek olan ilâhî iradeye uygun bir hayat sürer; dünyanın güzelliklerini de âhiretin güzelliklerini de O'ndan bekler (Bakara 2/201); nihayet bu iman ve ihlâs ile yaşadığı sürece her iki güzelliği de elde eder.

65-66. Bir felâketle karşı karşıya kaldıklarında içten bir inanç ve bağlılıkla Allah'a yakaran, normal hayata döndüklerinde ise her zaman olduğu gibi alelâde şeyleri Allah'a tercih ederek Allah'ı bırakıp onlara kul olan müşriklerin inançlarındaki samimiyetsizliğe ve tutarsızlığa yeni bir örnek verilmekte; ardından da bunun bir nankörlük olduğu belirtilerek yakında gerçeği anlayacakları, dolayısıyla bu tutumlarının cezasını görecekleri uyarısında bulunulmaktadır.

67-68. İslâm hâkimiyetinden önce Arap yarımadasında can ve mal emniyeti yoktu; insanlar öldürülür veya yurtlarından yuvalarından koparılıp sürülür, malları yağmalanırdı. Buna karşılık içinde kutsal Kâbe'nin bulunması sebebiyle Mekke şehri bir güvenlik merkezi olarak kabul edilir, Kureyş sûresinde de bildirildiği gibi Mekkeliler çevredeki Arap topluluklarından saygı görür, bu sayede daha güvenli bir hayat yaşarlardı. 67. âyette bu durum, Allah'ın Mekkeliler'e bir lutfu olarak gösterilmekte; bir tehlike ile yüz yüze geldiklerinde Allah'ı hatırlarken, güvenlik ortamına kavuşunca yine bâtıl inançlarına dönmelerinin bir nankörlük olduğuna işaret edilmektedir. 68. âyette ise onların uydurma tanrılar ihdas ederek bunları Allah'a ortak koşmaları, Allah'ın gönderdiği hakikati yani Peygamber'i ve vahyi inkâr etmeleri bir zulüm olarak değerlendirilmiştir. Adaletin zıddı olan zulüm teriminin asıl anlamı, "birine hak ettiği şeyi vermemek, onun hakkı olan şeyi başkasına vermek" demektir. Buna göre tanrılık yalnızca Allah'a ait olduğu halde O'ndan başkasına tanrılık isnat ederek Allah'a gösterilmesi gereken saygıyı ona göstermek bir zulümdür, haksızlıktır. Nitekim Lokmân sûresinde (31/13) "O'na ortak koşmak kesinlikle çok büyük bir haksızlıktır (zulümdür)" buyurulmaktadır.

69. Putperestlerin, bütün uyarılara rağmen inkârcı ve inatçı tutumlarını devam ettirmelerinden üzüntü duyan müminleri teselli amacı taşıdığı anlaşılan sûrenin son âyeti, müminler için anlamlı bir müjdedir. Zira âyette Allah, düşmanlarının baskıları karşısında sabır ve metanetle inançlarını koruyan, çizgilerinden sapmayan müminleri mutlaka başarıya ulaştıracağını, çünkü kendisinin daima iyilerin yani inançları doğru, işleri düzgün olanların yanında olduğunu müjdelemektedir.

30 (84)

Rûm Sûresi

Mekke, 60

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada otuzuncu, iniş sırasına göre seksen dördüncü sûredir. İnşikak sûresinden sonra, Ankebût sûresinden önce Mekke'de inmiştir. 17. âyetinin Medine'de nâzil olduğuna dair bir rivayet de vardır (nüzûl sebebi için bk. 2-6. âyetlerin tefsiri).

Adı

2. âyetinde Rûm kelimesi geçtiği için sûre bu adı almıştır.

Konusu

Sûreye, Ehl-i kitap olan Bizanslılar'ın ateşperest olan İranlılar'a –daha önce mağlûp olmuşken bir süre sonra– galip gelecekleri ve müslümanların sevinecekleri bildirilerek başlanmakta; geçmişteki inkârcı toplumların durumlarından ibret alınması öğütlenmekte; yüce Allah'ın varlığı, birliği, kudreti ve evrendeki mutlak egemenliğinin kanıtları, insan fıtratının önemi ve insanların yapıp ettikleri yüzünden ortaya çıkan olumsuzluklar üzerinde durulmakta; kıyamet günü inkârcıların karşılaşacakları bazı hallere değinilip Hz. Peygamber'in şahsında bütün müminlerden, tevhid inancına bağlı kalarak, âhiret hayatına hazırlığı ihmal etmeden, darlıkta da bollukta da Allah'a olan saygı ve itaatlerini devam ettirmeleri ve inançsızların tutumlarından etkilenmemeleri istenmektedir.

1 – 10

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحٖيمِ

الٓمٓ ﴿١﴾ غُلِبَتِ الرُّومُ ﴿٢﴾ فٖٓي اَدْنَى الْاَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ

سَيَغْلِبُونَ ﴿٣﴾ فٖي بِضْعِ سِنٖينَ لِلّٰهِ الْاَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدُ

وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٤﴾ بِنَصْرِ اللّٰهِ يَنْصُرُ مَنْ يَشَٓاءُ وَهُوَ

الْعَزٖيزُ الرَّحٖيمُ ﴿٥﴾ وَعْدَ اللّٰهِ لَا يُخْلِفُ اللّٰهُ وَعْدَهُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ

النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾ يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِنَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْاٰخِرَةِ

هُمْ غَافِلُونَ ﴿٧﴾ اَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا فٖٓي اَنْفُسِهِمْ مَا خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوَاتِ

وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَٓا اِلَّا بِالْحَقِّ وَاَجَلٍ مُسَمًّى وَاِنَّ كَثٖيرًا مِنَ

النَّاسِ بِلِقَٓائِ رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ ﴿٨﴾ اَوَلَمْ يَسٖيرُوا فِي الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوا

كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذٖينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُٓوا اَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَاَثَارُوا

الْاَرْضَ وَعَمَرُوهَٓا اَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَٓاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ

بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلٰكِنْ كَانُٓوا اَنْفُسَهُمْ

يَظْلِمُونَ ۝٩ ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةَ الَّذِينَ اَسَٓاؤُا السُّوٓاٰى اَنْ كَذَّبُوا
بِاٰيَاتِ اللّٰهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِؤُنَ ۝١٠

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Elif-lâm-mîm. **2-4.** Rûmlar yakın bir yerde yenilgiye uğradılar. Fakat onlar bu yenilgilerinden sonra birkaç yıl içinde galip gelecekler. Eninde sonunda Allah'ın dediği olur. O gün müminler sevinecekler; **5.** Allah'ın yardımıyla. O dilediğini muzaffer kılar. Ve O, çok güçlüdür, engin merhamet sahibidir. **6.** Bu Allah'ın vaadidir. Allah vaadinden caymaz; ama insanların çoğu bunu bilmezler. **7.** Onlar dünya hayatının sadece görünen yüzünü kısmen bilirler; âhiret hakkında ise tamamen gaflet içindedirler. **8.** Kendi kendilerine bir düşünmezler mi? Allah gökleri, yeri ve bunlar arasında bulunanları ancak ve ancak hak ve adalet temelinde, belli bir süreye kadar kalmak üzere yaratmıştır. Fakat şu bir gerçek ki insanların birçoğu rablerine kavuşmayı hâlâ inkâr etmektedir. **9.** Yeryüzünde gezip de kendilerinden öncekilerin sonu ne olmuş görmezler mi? Onlar kendilerinden çok daha kudretliydiler; toprağı iyice işlemişler, yeryüzünü bunların imar ettiğinden daha fazla imar etmişlerdi. Onlara da peygamberleri nice açık kanıtlar getirmişti. Şu halde Allah onlara asla zulmetmiş değildir, asıl onlar kendilerine zulmetmişlerdir. **10.** Sonunda, Allah'ın âyetlerini yalan saymak ve onları alaya almak suretiyle kötülükte ileri gidenlerin âkıbeti pek fena oldu.

Tefsiri

1. Bazı sûrelerin başında yer alan bu harfler, ayrı ayrı okunduğundan dolayı "hurûf-ı mukattaa" diye anılır (bilgi için bk. Bakara 2/1).

2-6. *Rûm* kelimesi, Araplar'ın Yunanlılar, Slavlar ve Latin asıllı Romalılar'dan oluşan halkı anlatmak üzere kullandıkları bir isimdir (İbn

Âşûr, XXI, 42). 2. âyette bu isimle, Doğu Roma olarak da bilinen Bizans İmparatorluğu tebaasının kastedildiği anlaşılmaktadır.

Bizans İmparatoru Konstantinos'un 311 yılında Hıristiyanlığı kabul etmesi üzerine Sâsânî İmparatorluğu sınırları içinde yaşayan hıristiyanlar Bizans'ın dostu ve Sâsânî Devleti'nin düşmanı sayılmaya başlanmış, Ermenistan da Hıristiyanlığı kabul edince eski ihtilâflar canlanmıştı. Böylece İranlılar'la Bizanslılar arasındaki çatışmalar yeni bir boyut kazanmış oldu. Uzun zamandır İranlılar'la Bizanslılar arasında süregelen savaşlar milâdî VII. yüzyılın başlarında Bizanslılar aleyhine bir gelişim seyri gösteriyordu. 590 yılında İran tahtına çıkarılan II. Hüsrev 601'de Bizans'a yöneldi ve onlarla yapılan savaşı kazandı. Bizans karışıklıklar içindeydi. İmparator Phokas'ın tedhiş rejimine karşı ayaklanan Kartaca Valisi Herakliyus (Herakleios), kendisiyle aynı adı taşıyan oğlunu Kuzey Afrika birliklerinden oluşan bir filonun başında İstanbul üzerine gönderdi. 3 Ekim 610'da İstanbul'a ulaşan oğul Herakliyus Bizans tahtına çıktı. Phokas idam edildi. Bu sıralarda devlet ekonomik açıdan çökmüş vaziyette idi. Bu ve benzeri sebeplerle Bizans İmparatoru Herakliyus ilk yıllarda Sâsânîler'in imparatorluk topraklarını istilâsını önleyemedi. 613'te İrmîniye ve Suriye'ye girerek Dımaşk'ı işgal eden Sâsânîler, ertesi yıl Kudüs'ü zaptederek burada günlerce katliam yaptılar ve Mukaddes Mezar Kilisesi'ni yakarak Îsâ'nın gerildiği kabul edilen kutsal haçı alıp Medâin'e (Ktesiphon) götürdüler. 615 yılında Anadolu'ya yeniden Sâsânî akınları başladı. Sâsânîler 619 yılında Mısır'ı da işgal ettiler.

O güne kadar inen ilgili âyetlerde kendileri hakkında müşrik Araplar'a nisbetle daha sıcak bir üslûp kullanılan Ehl-i kitap Bizanslılar karşısında ateşperest olan İranlılar'ın bu galibiyetleri putperest Mekkeliler'de büyük bir sevinç meydana getirmişti. Mekke müşriklerinin bu gelişmeyi müslümanlara karşı böbürlenme aracı olarak kullanması üzerine yüce Allah müminlerin mâneviyatını yükseltecek bir müjde verdi: İlâhî bir kitaba inanan Bizanslılar kısa bir süre içinde galibiyet elde edecekler ve o zaman müslümanlar büyük bir sevinç yaşayacaklardı (kaynak birliği ve iman ilkelerinde yakınlık bulunan inanç grupları arasında başkalarına nisbetle daha sıcak bir ilişki bulunduğuna, özellikle hıristiyanların müslümanlara karşı daha içtenlikli davrandıklarına temas eden âyetler için bk. Mâide 5/82; En'âm 6/114; Ra'd 13/36; Kasas 28/52-53; Şûrâ 42/13).

4. âyette geçen ve meâlde "birkaç" anlamı verilen *bıd'* kelimesi Arap dilinde 10'u aşmayan azlığı ve daha çok 3-9 arasındaki sayıları ifade etmek üzere kullanılır. Bu kelimenin kullanımı bir yönüyle Bizanslılar'ın üstün gelmelerinin tek bir savaşın kazanılması biçiminde değil, muayyen bir süreye yayılacak galibiyetler olarak belireceğine de işaret ediyordu. O sıralarda iç isyanlardan ve iktisadî krizden ötürü perişan hale gelmiş olan Bizans İmparatorluğu'nun birkaç yıl içinde toparlanıp galibiyet elde etmesi kimsenin hatırından bile geçiremeyeceği bir sonuç idi. Fakat Kur'an'ın gelecekle ilgili bu mûcizevî haberi aynen gerçekleşti. 5 Nisan 622'de yapılan büyük bir dinî törenden sonra başşehirden ayrılan Herakliyus, önce Anadolu toprakları ile İrmîniye bölgesini Sâsânî işgalinden kurtardı. Daha sonra Dvin'i ve birçok şehri zaptetti, ardından Sâsânîler'in kutsal şehri Gence'yi ele geçirdi. Bu arada Herakliyus'un kardeşi Thedoros, Şâhin denilen bir kumandanın idaresindeki başka bir Sâsânî ordusunu bozguna uğrattı. Sâsânîler'in ana ordusunu 627 yılı sonunda Ninevâ'da (Ninova) kesin yenilgiye uğratan Herakliyus, Ocak 628'de II. Hüsrev'in sığındığı Destgird'e girdi. Kısa bir süre sonra II. Hüsrev tahtından indirilip öldürüldü (bilgi için bk. Esko Naskali, "İran", *DİA*, XXII, 394-395; Işın Demirkent, "Herakleios", *DİA*, XVII, 210-212). Müslümanlar da bir taraftan kendi kutsal kitaplarının verdiği bu haberin gerçekleşmesinin ve kitap ehli komşularının galip gelmesinin, diğer taraftan da Allah'ın kendilerine lutfettiği başka başarıların sevincini yaşadılar (Taberî, XXI, 17). Tefsirlerde âyetteki vaadin gerçekleşmesi izah edilirken, Bizans galibiyetinin Bedir Savaşı'nın kazanıldığı veya Hudeybiye Antlaşması'nın yapıldığı tarihlere denk geldiği yönünde rivayetlere yer verilmesini de (Taberî, XXI, 17, 19-21; Zemahşerî, III, 197) bu açıdan değerlendirmek uygun olur. Zaten âyette sevinçle ilgili ifade sadece Bizanslılar'ın galibiyet haberine bağlanmaksızın "o gün müminler sevinecekler" şeklinde mutlak biçimde yer almıştır. Râzî, Bedir Savaşı günü İranlılar'ın yenildiği haberinin henüz müslümanlara ulaşmamış olduğu gerekçesiyle âyette kastedilen sevincin müslümanların müşriklere galip gelmesiyle ilgili olduğu yorumunu tercih ederse de (XXV, 96), Arap dilinde böyle bir bağlamda "gün" kelimesinin tek bir gün değil "zaman" anlamında kullanıldığı göz önüne alındığında, yukarıda belirtildiği üzere bu sevincin değişik sebeplere

bağlanmasına bir engel bulunmamaktadır. Bununla birlikte Kur'an'ın verdiği haberin gerçekleşmesinin Hudeybiye Antlaşması'na tesadüf ettiğine ilişkin bilgiyi şöyle izah edenler de olmuştur: Hz. Peygamber Hudeybiye Antlaşması'nı takiben muhtelif devlet başkanlarına İslâm'a davet mektupları göndermişti. Herakliyus'a yolladığı elçi, mektubu imparatora Suriye'de takdim ederken o burada zaferini kutlamaktaydı. Bu sebeple birçokları zaferin o sıralarda kazanıldığını zannetti. Oysa Herakliyus zaferi çoktan kazanmış ve onu kutlamak için Suriye'ye gelmiş bulunuyordu (Elmalılı, VI, 3799).

Tefsirlerde, bu âyetlerle Bizanslılar'ın kısa bir süre içinde galibiyet elde edecekleri bildirilince Hz. Ebû Bekir'in Bizans yenilgisinden sevinç duyan müşriklerle bahse giriştiğine dair rivayetler yer alır (rivayetlerin çoğunda bahse giriştiği kişi Übey b. Halef olarak belirtilir); hatta bazı âlimlerin bu olaydan kumarın hükmü hakkında fıkhî çıkarımlar yaptıkları üzerinde durulur (bk. Taberî, XXI, 16-20; İbn Ebî Hâtim, IX, 3086-3087; Zemahşerî, III, 197). Yakın geleceğe ait haber içeren bu âyetlerin inmesi üzerine Mekke müşrikleri ile Kur'an'ın bildirdiklerine gönülden inanan müslümanlar ve özellikle Resûlullah'a duyduğu derin güven sebebiyle onun söylediklerini araştırmaya gerek duymaksızın hemen tasdik ettiği için "sıddîk" lakabını almış olan Hz. Ebû Bekir arasında bu konuda bazı tartışmaların ve iddialaşmaların ortaya çıkması tabii olmakla beraber, söz konusu rivayetler –gerek birçok farklılık taşıdığı, gerekse olayı çevreleyen şartlar dikkate alındığında– bu tür fıkhî sonuçlar çıkarmaya elverişli bir malzeme olarak görünmemektedir (kumar hakkında bk. Bakara 2/219; Mâide 5/90-91).

2 ve 3. âyetlerdeki "ğulibe" ve "seyağlibûn" kelimeleri "ğalebe" ve "seyuğlebûn" şeklinde okunduğunda "Rûmlar galip geldiler... Ama yakında yenilecekler" anlamı çıkmaktadır. Elmalılı bu okunuşun esas alınması halinde de, âyetlerin mûcizevî bir haber içerdiğinin görüleceğini, yani burada Bizanslılar'ın İranlılar'a karşı zafer kazanmasından sonra müslümanlara yenik düşeceklerine işaret bulunduğunu belirtir (VI, 3801-3802); fakat bu kıraat İslâm âlimlerince zayıf bulunmuştur (Taberî, XXI, 16).

3. âyetin "yakın bir yerde" şeklinde çevrilen kısmı için tefsirlerde değişik yer isimleri de belirtilir (Taberî, XXI, 16, 17, 21; Zemahşerî, III,

197). Tarihî bilgilere göre burası Musul yakınındaki antik Ninova kenti olmalıdır.

4. âyette "Eninde sonunda Allah'ın dediği olur" buyurularak Bizanslılar'ın galibiyeti ile dünyada emir ve iradenin onların eline geçeceği gibi bir sonuç çıkarılmaması gerektiğine, geçmişte ve gelecekte bütün sonuçların yine yüce Allah'ın iradesi gereğince dünya hayatındaki sınav düzeni içinde gerçekleştiğine ve gerçekleşeceğine dikkat çekilmektedir.

Kur'an-ı Kerîm'in gelecekteki bir olayı belirli zaman dilimi vererek bildirmesi mûcizesinin yer aldığı bu âyetler bir taraftan Kur'an'ın verdiği haberlerin tarihî verilerle doğrulanmasının bir örneğini insanlığın gözleri önüne sererken, diğer taraftan da inkârcılığını inatla sürdürmek isteyenler için hiçbir kanıtın fayda sağlamadığını açıkça göstermektedir. Başka âyetlerde belirtildiği üzere yüce Allah dileseydi, kuşkusuz herkesin doğru yolda gitmesini sağlardı; fakat O, şuurlu varlıkların iradî seçimleriyle kendisine kulluk etmelerine imkân veren bir sınav düzeni oluşturmayı murat etmiştir. Dolayısıyla bu âyetleri okurken Kur'an'ın böyle bir mûcizeyle bütün insanların imana gelmesini sağlama gibi bir amacının bulunmadığına dikkat edilmelidir. Hatta Bizanslılar'ın galibiyeti için kesin bir tarih verilmemesinin de bu hususu destekleyici olduğu söylenebilir.

7. İmandan yoksun ve âhiretten yana tamamen gaflet içindeki kimselerden söz eden bu âyet açıklanırken tefsirlerde daha çok, bu gibi kimselerin dünya hayatını zevku safa içinde geçirebilmek için gereken şeyleri öğrenip emeklerini bu yöne teksif ettiklerine, buna karşılık âhireti hiç akıllarına getirmediklerine işaret edildiği belirtilir. Fakat burada dikkat edilmesi gereken bir nokta şudur: Bu ifadede bir kınama anlamı bulunmakla birlikte, söz konusu kimselerin kötülenen tutumu dikkatlerini âhiret hayatından tamamıyla uzaklaştırmış olmalarıdır; yoksa dünya hayatına ve bu hayatın icaplarına dair bilgi sahibi olmak kınanmış değildir. Nitekim müminler de dünya hayatının görünen yüzünden haberdar idiler. İki grup arasındaki fark inkârcıların bu görünen maddî âlemin ötesinde başka bir âlemin daha varlığına dikkat etmemeleri ve bu hususa önem vermemeleridir.

Âyetin ilk cümlesiyle ilgili yorumların özellikle şu iki noktada yoğunlaştığı görülür: **a)** Cümle "Onlar dünya hayatının sadece görünen yüzünü bilirler" şeklinde anlaşılırsa dünya hayatının bir görünen (zâhir) bir de görünmeyen (bâtın, hakikat) tarafı olduğu anlamı tercih edilmiş olur. Bu tercihe göre birinci yönünü bilmekten maksat dünya süsü, zevki ve nimetleriyle haşir neşir olmak, dünyadan kâm almaya çalışmak; ikinci yönünü bilmekten maksat ise dünya hayatının asıl varlık sebebini yani âhiret kurtuluşunun önemini kavramak ve ona uygun bir hazırlık yapma çabası içinde olmaktır. **b)** Âyetin bu kısmı "Onlar dünya hayatının sadece bir yüzünü bilirler" şeklinde anlaşıldığı takdirde âyetin yorumu şu olur: Dünyanın birçok görünümü olduğu halde o kimseler bunların içinden sadece birini bilirler, bütün emeklerini gözlem ve deneyle bilinenlere hasrederler; bunlardan hareketle fikir yürütüp daha ötelere ulaşmaya, varlık ve olayların arkasındaki kudreti teşhis etmeye, gözlem ve deneyle bilinenlerin inceliklerine inmeye ve bunların var edilmesindeki gerçek amacı belirlemeye çalışmazlar (bk. Zemahşerî, III, 198; İbn Âşûr, XXI, 49-50).

Söz konusu cümle –lafza daha uygun olduğunu düşündüğümüz için– meâlde, "Onlar dünya hayatının sadece görünen yüzünü kısmen bilirler" şeklinde çevrilmiştir. Bu ifadeye göre varlıkları bilinme, bilgiye konu olma yönünden üçe ayırmak gerekir: **a)** Dünya hayatından (dünyadan) bilinenler, **b)** Dünya hayatının görünen yüzüne dahil ve bilinebilir olduğu halde bilinmeyenler, **c)** Görünen yüze, dünyaya, madde âlemine dahil olmadığı için bilinmeyen ve Allah bildirmedikçe bilinemez olanlar.

8. Bu âyetin ilk kısmı gramer açısından tahlil edildiğinde, "Kendi kendilerine bir düşünmezler mi ki, Allah'ın gökleri, yeri ve bunlar arasında bulunanları ancak ve ancak hak ve adalet temelinde yaratmış olduğunu anlasınlar veya bunu dile getirsinler!" şeklinde bir mânaya ulaşılabildiği gibi, âyetin bu kısmına "Kendileri hakkında ve Allah'ın gökleri, yeri ve bunlar arasında bulunanları ancak ve ancak hak ve adalet temelinde yaratmış olduğu hakkında bir düşünmezler mi?" anlamını vermek de mümkündür (bk. Zemahşerî, III, 198; İbn Atıyye, IV, 329; Şevkânî, IV, 247). Bu yorumu işleyen bazı müfessirler insanın anatomisi ile ilgili bir-

takım inceliklere ve insan vücudunun ihtiva ettiği hârikulâde sistemlere de işaret ederler (bk. Râzî, XXV, 98). Âyetin "Ancak ve ancak hak ve adalet temelinde yaratmıştır" şeklinde çevrilen kısmı için yapılan başlıca yorumlar şunlardır: Ancak adaletle, hakkı ayakta tutmak üzere yaratmıştır (Taberî, XXI, 24); anlamlı bir gayesi olmadan ve boş yere yaratmamış, üstün bir hikmet gereği yaratmıştır (Zemahşerî, III, 198); sağlam bir düzen içinde yaratmıştır (Râzî, XXV, 98-99).

9. Yeryüzünde gezip dolaşma ve ibret alma çağrısına yer verilirken, muhataplar, sahip oldukları güç ve yeryüzünü imar açısından kendileri ile önceki toplumlar arasında bir mukayese yapmaya davet edilmektedir. Tefsirlerde genellikle Kur'an'ın ilk muhatapları olan Mekkeliler'i esas alan yorumlar yapılmış, özellikle bu bölgenin ziraat ve toprağın işlenmesi açısından çok sınırlı imkânlar taşıdığı, buna karşılık onlar tarafından haberleri bilinen birçok geçmiş toplumun büyük insan gücüne ve servete sahip oldukları, dolayısıyla toprağı çok iyi işledikleri ve görkemli mimari eserler vücuda getirdikleri üzerinde durulmuştur. Bu karşılaştırmanın böyle başlatılması tabii olmakla beraber, burada bütün insanlara yöneltilmiş ve kıyamete kadar sürecek bir çağrının bulunduğunda da şüphe yoktur. Zira âyetin içerdiği temel mesaj, insanların gerek birey gerekse topluluk olarak sahip oldukları güç ve imkânların kendilerini ilâhî bildirimleri inkâr etme şımarıklığına götürmemesi, beşerin kendisi hakkında yapacağı mukayesenin de hiçbir zaman Allah'ın mutlak iradesi ve karşı konulamaz kudreti dairesine uzanmaması gerektiğidir. Yine bu ve müteakip âyette, önceki kavimlerin başına gelen kötü sonuçlar incelenirken, bu sonuçların kendi kötülükleri yüzünden meydana geldiğine ve Allah'ın haksızlık etmesinin asla söz konusu olamayacağına dikkat çekilmektedir.

10. Bu âyetin "kötülük yapan o kimseler" şeklinde çevrilen kısmı, sonunda yer alan gerekçe de dikkate alınarak "inkârcılıkta direnenler" şeklinde açıklanmıştır (İbn Atıyye, IV, 331).

11 – 19

اَللّٰهُ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُع۪يدُهُ ثُمَّ اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾ وَيَوْمَ
تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٢﴾ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ مِنْ
شُرَكَٓائِهِمْ شُفَعٰٓؤُا وَكَانُوا بِشُرَكَٓائِهِمْ كَافِر۪ينَ ﴿١٣﴾ وَيَوْمَ
تَقُومُ السَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَتَفَرَّقُونَ ﴿١٤﴾ فَاَمَّا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ فَهُمْ ف۪ي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾ وَاَمَّا الَّذ۪ينَ كَفَرُوا
وَكَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَا وَلِقَٓائِ الْاٰخِرَةِ فَاُو۬لٰٓئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ
﴿١٦﴾ فَسُبْحَانَ اللّٰهِ ح۪ينَ تُمْسُونَ وَح۪ينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٧﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي
السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَعَشِيًّا وَح۪ينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾ يُخْرِجُ
الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذٰلِكَ
تُخْرَجُونَ ﴿١٩﴾

Meâli

11. Allah mahlûkatı ilkin yaratır, sonra bunu tekrar eder. Sonunda O'na döndürüleceksiniz. **12.** Kıyamet koptuğu gün, günahkârlar ümitsiz ve şaşkın kalıverecekler. **13.** Allah'a ortak koştukları arasında hiç şefaatçileri olmayacak, zaten kendileri de ortak koştuklarının tanrılığını reddedecekler. **14.** Yine kıyamet koptuğunda, işte o gün insanlar birbi-

rinden ayrılacaklar. **15.** İman edip iyi işler yapanlar güzel bir bahçede (cennette) ağırlanırlar. **16.** İnkâr edenlere, âyetlerimizi ve âhiret buluşmasını yalan sayanlara gelince, onlar da azabın içine bırakılırlar. **17.** Bu sebeple akşam vaktine eriştiğinizde ve sabah kalktığınızda Allah'ı tesbih edin. **18.** Göklerde ve yerde her türlü övgü O'na mahsustur. Gündüzün sonunda ve öğle vaktine eriştiğinizde O'nu tesbih edin. **19.** O ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkarıyor ve yeryüzünü ölümünün ardından canlandırıyor. İşte siz de böyle (diriltilip) çıkarılacaksınız.

Tefsiri

11. Allah Teâlâ'nın bütün mahlûkatı hiçbir ortak ve yardımcıya ihtiyaç duymaksızın ve başka bir temel maddeye dayalı olmadan sırf kendi eşsiz kudretiyle baştan inşa ettiği, bunları yok ettikten sonra da tekrar aynı şekilde yaratma gücüne sahip olduğu belirtilmektedir (Taberî, XXI, 25). Yaratmanın tekrar edilmesi ifadesiyle, tabiattaki sürekli yenilenmenin yine yüce Allah'ın irade ve kudretiyle gerçekleştiğine veya kıyamet sonrası dirilişe ya da bunların her ikisine işaret edilmiş olabilir. Âyetin son kısmında belirtildiği üzere bunlara değinilmesindeki asıl amaç, insanın, yaratılış ve yeniden yaratılışla ilgili bütün bu gelişmelerin hikmeti üzerinde düşünmesini sağlamak ve sonunda mutlak kemal sahibi Allah'ın huzuruna çıkarılıp hesap vermenin kaçınılmaz olduğunu hatırlatmaktır.

12-13. İlk âyette geçen ve "suçlular" anlamına gelen *mücrimûn* kelimesi müteakip âyetin ışığında "günaha saplanmış kimseler" şeklinde de çevrilebilir. Zira belirtilen kelimeyle bu bağlamda özellikle şirk günahına saplanıp kalmış, yani Allah'tan başka varlıklara tanrılık yakıştıran kimselerin kastedildiği anlaşılmaktadır.

"Ümitsiz ve şaşkın kalıverecekler" şeklinde çevirdiğimiz *müblisûn* kelimesinin masdarı olan iblâs, ümit kesmenin yanı sıra kişinin ne yapıp edeceğini şaşırır bir hale düşmesini de ifade eder. Arap dilinde bu kelime özellikle, başına âniden gelen bir musibet sebebiyle şaşkına dönen (Taberî, XXI, 26) yahut bir konuyu tartışırken karşı tarafın ileri sürdüğü güçlü bir argüman karşısında suspus olan (Zemahşerî, III, 199) kişiler için kullanılır. Râzî âyette şirk günahına saplanıp kalanlar hak-

kında bu kelimenin kullanılmasındaki inceliği şöyle bir örnekle açıklar (XXV, 103-104): Bir insan düşünelim ki eğlenmesine ve dünyadan kâm almasına yarayan imkânlarla donatılmış, yeşillikler içinde bir köşkte böbürlene böbürlene müreffeh bir hayat sürmektedir. Sözüne güvenilir bir kimse, karşı konulamaz, amansız bir düşmanın kendisine yaklaşmakta olduğunu ve ona yakalandığı takdirde perişan olacağını haber vermiş, artık kaçış ve kurtuluş çareleri aramak gerektiği kesin olarak anlaşılmıştır. Bu sırada bir çocuk veya akıl hastası ona, altında bulunduğu ağacın, altındakileri düşmanlara karşı koruyan bir özelliğe sahip bulunduğunu söylemiş, bu gafil de o çocuk veya akıl hastasının sözü üzerine ağaca güvenip zevku safaya devam etmeye karar vermiştir. Düşman gelip orayı kuşatınca ona göstereceği ilk felâket o ağacı kökünden sökmek suretiyle kendisini koruyamadığını göstermek olacaktır. İşte günaha saplanmış kimsenin durumu da böyledir; dünyada kendini nefsinin arzularına kaptırmışken sözünün doğruluğunda kuşku bulunmayan peygamber ona perişan ve rezil rüsvâ edecek bir azabın kendisine doğru gelmekte olduğunu haber verir, şeytan ve kötülüğü emreden nefis ise o putların kendisini kurtaracağını söyler. Ama kıyamet günü gelip çattığında ilk karşılaşacağı manzara o putların ateşe atılışıdır, bunu görünce o da ümidini büsbütün yitirir ve şaşkınlık içinde donarkalır.

13. âyette geçen "ortaklar" ile dünyada iken kendilerini sapkınlığa teşvik eden ve kötülükleri işlemekte yardımlaştıkları kimselerin veya Allah'a ortak koştukları varlıkların kastedildiği yorumları yapılmıştır. Buna paralel olarak âyetin "Zaten kendileri de ortak koştuklarının tanrılığını reddecekler" şeklinde çevrilen kısmı için ya suç ortaklarını veya o varlıkların tanrılık vasfını inkâr edecekleri açıklaması yapılmıştır. Gramer özellikleri dikkate alınarak bu cümleyi, "Onlar dünyada iken o ortaklar sebebiyle inkârcılık yapıyorlardı" biçiminde tercüme etmek de mümkündür (Taberî, XXI, 26; Zemahşerî, III, 199).

14-16. Dünya hayatında sınav ortamının icaplarından olmak üzere müminler ve inkârcılar bir arada yaşarlarken, mahşer günü bu birliktelik sona erecek, insanlar iki kesim halinde birbirinden ayrılacaklar, iman edip Allah'ın hoşnutluğuna uygun yararlı işler yapanlar Allah

katında itibarlı bir mevki kazanmanın ve cennet nimetlerine kavuşmanın mutluluğunu yaşayacaklar, inkâr edip ilâhî bildirimleri yalan saymayı inatla sürdürenler ise âhiret azabı ile baş başa bırakılacaklardır. 14. âyetin "insanlar birbirinden ayrılacaklar" diye çevrilen kısmı, müminlerin görecekleri muamele açısından kâfirlerden ayırt edileceği veya müminlerin bir daha bir araya gelmemek üzere kâfirlerden ayrılacakları şeklinde de açıklanmıştır (İbn Atıyye, IV, 331). 15. âyetin "ağırlanırlar" şeklinde çevirdiğimiz kısmına "sevindirilirler, nimetlere mazhar kılınırlar, kendilerine iyi muamele yapılır, ikramda bulunulur" anlamları da verilmiştir (Şevkânî, IV, 250-251).

17-18. İnsanın dünya meşgalelerinin anaforuna kapılıp varlık amacını unutturacak bir hayat tarzı tutturmaması için, günün değişik vakitlerinde ulu rabbinin şanını yücelterek anması istenmektedir. Bazı müfessirler 17. âyette geçen "tesbih" kelimesiyle namaz kılmanın kastedildiği ve burada beş vakit namaza işaret bulunduğu kanaatindedirler; bazı müfessirlere göre ise burada maksat "tenzih"tir, yani Allah'ı yüceltmemiz, O'nu her türlü noksanlıktan uzak bilip kemal sıfatlarıyla ve övgülerle anmamız emredilmektedir. Birincisini de içine aldığından ikinci yorum daha kuvvetli görünmektedir. Zira burada söz konusu olan tenzih, merkezden dışa doğru üç daireden oluşur. Merkezde kalp ile tenzih bulunur ki bu, kuşkulardan arındırılmış bir iman demektir ve tenzihin özü de odur. İkinci dairede yüce Allah'ı güzel sözlerle anmak mânasına gelen dil ile tenzih vardır. Üçüncü daire ise önceki iki şartı koruyarak ortaya konan sâlih amellerden meydana gelir. Bunlardan ikincisi birincinin, üçüncüsü de ikincinin semeresidir. Şöyle ki, kişi bir şeye inandığında bunu dili ile ifade eder, söylediğinin doğruluğunu da eylemleriyle ortaya koyar; dil kalbin tercümanı, davranışlar da dille söylenenlerin kanıtıdır (Râzî, XXV, 104).

Tefsirlerde genellikle, 17. âyetin "akşam vaktine eriştiğinizde" şeklinde çevrilen kısmıyla akşam ve yatsı namazlarının, "sabah kalktığınızda" kısmıyla sabah namazının, 18. âyetin "akşam üstü" şeklinde tercüme edilen kısmıyla ikindi namazının, "öğle vaktine ulaştığınızda" kısmıyla da öğle namazının kastedildiği yorumu yapılmıştır. Dolayısıyla âlimler arasında, –diğer delillerin yanı sıra– sûrenin Mekkî oluşu dikkate alınarak beş

vakit namazın Mekke'de farz kılındığı görüşü ağır basmaktadır. Tâbiûn âlimlerinden Hasan-ı Basrî ise namazın muayyen vakitlere bağlı bir farîza haline gelmesinin Medine dönemine rastladığı ve 17. âyetin Medine'de nâzil olduğu kanaatindedir (Zemahşerî, III, 200). Allah'ı tesbih etme talebine ilişkin vakitlerin genellikle insanların uyku ihtiyacının yoğunlaştığı gecenin orta zamanları dışında tutulması bir taraftan ibadetlerde ortalama insan gerçeğine uygun bir düzenlemenin hedeflendiğini, diğer taraftan da ibadetin, şuurun açık olduğu bir sırada yapılmasıyla değer taşıdığını, yani asıl amacın kulluk bilincinin canlı tutulması olduğunu göstermektedir. Müzzemmil sûresindeki (73/1) gece namazına kalkma hitabı ise ibadet şuuru hep açık olan Resûlullah'a yönelik olup bu ibadet müminlere farz kılınmamıştır. Yine de onların nâfile olarak bu ibadeti yapmaları, ibadet haz ve şuurunun beşerî ihtiyaçlara galip gelmesini sağlayacak; daha doğrusu kendilerini buna alıştırmış olacaklardır (beş vakit namazın farz rek'atları sayısını esas alarak günlük ibadetin yirmi dört saate dağılımını gösteren bir izah için bk. Râzî, XXV, 104-105; namaz vakitleri hakkında bk. İsrâ 17/78-79). Tefsirlerde yer alan bir rivayete göre Resûlullah ashabına, "Size yüce Allah'ın, dostu İbrâhim peygamberi niçin 'vefâkâr' olarak nitelediğini haber vereyim mi?" demiş, ardından "Çünkü o sabah akşam şu sözü tekrar ederdi" buyurmuş ve bu iki âyeti okumuştur (Şevkânî, IV, 255).

19. Cenâb-ı Allah'ın ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkardığını belirten ifade değişik şekillerde açıklanmıştır (bk. Âl-i İmrân 3/27; Yunus 10/31). Râzî önceki âyetlerde akşam vaktine erişmekten ve sabah kalkmaktan söz edildiğini hatırlatarak, bu bağlamda uykudan uyanma ve uykuya dalma olayına dikkat çekildiğini, bunların da Allah'ın irade ve kudretinin eseri olduğu gerçeğine işaret ettiğini belirtir (XXV, 107).

20 – 27

وَمِنْ اٰيَاتِه۪ٓ اَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ اِذَٓا اَنْتُمْ بَشَرٌ

تَنْتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾ وَمِنْ اٰيَاتِه۪ٓ اَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا

لِتَسْكُنُٓوا اِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةًۜ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ
لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾ وَمِنْ اٰيَاتِه۪ خَلْقُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ
وَاخْتِلَافُ اَلْسِنَتِكُمْ وَاَلْوَانِكُمْۜ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِلْعَالِم۪ينَ ﴿٢٢﴾
وَمِنْ اٰيَاتِه۪ مَنَامُكُمْ بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَٓاؤُ۬كُمْ مِنْ فَضْلِه۪ۜ اِنَّ
ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَمِنْ اٰيَاتِه۪ يُر۪يكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا
وَطَمَعًا وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَٓاءِ مَٓاءً فَيُحْي۪ بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَاۜ اِنَّ ف۪ي
ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٤﴾ وَمِنْ اٰيَاتِه۪ٓ اَنْ تَقُومَ السَّمَٓاءُ وَالْاَرْضُ
بِاَمْرِه۪ۜ ثُمَّ اِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةًۗ مِنَ الْاَرْضِۗ اِذَٓا اَنْتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾ وَلَهُ مَنْ
فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۜ كُلٌّ لَهُ قَانِتُونَ ﴿٢٦﴾ وَهُوَ الَّذ۪ي يَبْدَؤُا الْخَلْقَ
ثُمَّ يُع۪يدُهُ وَهُوَ اَهْوَنُ عَلَيْهِۜ وَلَهُ الْمَثَلُ الْاَعْلٰى فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۚ
وَهُوَ الْعَز۪يزُ الْحَك۪يمُ ﴿٢٧﴾

Meâli

20. O'nun kanıtlarından biri, sizi topraktan yaratmış olmasıdır. Sonra bir baktınız ki, çoğalarak yeryüzüne dağılmış beşeriyetsiniz. **21.** Onlara ısınıp kaynaşasınız diye size kendi türünüzden eşler yaratıp aranıza sevgi ve şefkat duyguları yerleştirmesi de O'nun kanıtlarındandır. Doğrusu bunda iyi düşünen kimseler için dersler

vardır. **22.** O'nun kanıtlarından biri de, gökleri ve yeri yaratması, dillerinizin ve renklerinizin farklı olmasıdır. Kuşkusuz bunda bilenler için ibretler vardır. **23.** Gece ve gündüz uyuyabilmeniz ve Allah'ın lutfundan nasibinizi aramaya çalışmanız da O'nun kanıtlarındandır. Bunda, dinleyen kimseler için elbette dersler vardır. **24.** Yine O'nun kanıtlarındandır ki, korku ve ümit vermek üzere size şimşeği gösteriyor, gökten su indirip ölümünün ardından yeryüzünü onunla canlandırıyor. Gerçekten bunda, aklını kullanan kimseler için ibretler vardır. **25.** Göğün ve yerin Allah'ın buyruğu ile düzen içinde durması da O'nun kanıtlarındandır. Sonunda O sizi (bulunduğunuz) yerden bir çağırdı mı hemen çıkıverirsiniz. **26.** Göklerde ve yerde bulunanlar hep O'na aittir, hepsi O'na boyun eğmiştir. **27.** Varlığı ilkin yaratan, sonra bunu tekrar eden O'dur ve bu O'nun için pek kolaydır. Göklerde ve yerde en yüce sıfat O'nundur. O mutlak galiptir, hikmetle yönetendir.

Tefsiri

20. Bu ve müteakip beş âyette yüce Allah'ın kudretinin açık kanıtlarından kesitler verilmekte; dört âyetin sonunda, iyi düşünen, bilen, hakikatlere kulağını açık tutan ve aklını kullananların bunlardan önemli sonuçlar çıkarabileceği, bu sayılanlarda böyle kimselerin alacağı ibretler bulunduğu ifade edilmektedir. Bu üslûp farklılığı ile ilgili değişik yorumlar yapılabilir (meselâ bk. Râzî, XXV, 111 vd.); fakat bunların ortak çizgisini, belirtilen kanıtların insanın aklına, muhâkemesine, basiretine ve gönlüne hitap etmesi oluşturmaktadır.

Allah Teâlâ'nın ilk insanı topraktan yarattığı Kur'an-ı Kerîm'de değişik vesilelerle ifade edilmiştir. Burada genel bir hitapla "Sizi topraktan yarattı" buyurulması ise daha çok şu iki biçimde açıklanır: **a)** Bu, "Sizin aslınız olan, kendisinden türediğiniz ilk insanı topraktan yarattı" demektir, **b)** Her insanın yaratılışı toprakla ilintilidir, çünkü insanı meydana getiren erkek ve dişi hücrelerinin (sperm ve yumurtacık) oluşumunda nebâtî ve hayvanî gıdaların katkısı vardır, bunların her ikisi de topraktan beslenmektedir (bunun bazı âyetlerde insanın sudan yaratıldığını belirten ifadelerle çelişmediğine dair izahlarla birlikte bk. Râzî, XXV, 108-109).

21. İnsanlar için kendi nefislerinden eşler yaratılmış olması değişik şekillerde açıklanmıştır. Bunlar arasında, insanın eşinin kendi özünden ve kendi türünden yani kadın ve erkeğin aynı özden yaratılmış olduğu mânası, Kur'an'ın diğer açıklamalarına en uygun görünenidir (bilgi ve değerlendirme için bk. Nisâ 4/1). Burada, cinsiyeti belirlemede erkek spermindeki kromozomların etkili olduğu gerçeğine işaret bulunduğu yorumu da yapılmıştır (bk. Ateş, VII, 17); tabii ki bu yorum, âyette erkeğe hitap edildiği ve "eşler"le kadınların kastedildiği anlayışına dayalıdır.

Âyetin "Onlara ısınıp kaynaşasınız" şeklinde çevirdiğimiz kısmı eşlerin yaratılış amacını açıklamakta, dolayısıyla insanın eşini kendisiyle huzur ve mutluluk bulacağı varlık olarak görmesini telkin etmektedir. Şu halde aile hayatında mutluluğun ön şartı eşlerin böyle bir bakış açısına sahip olmalarıdır.

"Sevgi ve şefkat duyguları" şeklinde tercüme ettiğimiz *meveddet* ve *rahmet* kelimeleriyle ilgili olarak tefsirlerde değişik yorumlar yapılmıştır; bunların ortak noktası şudur: "Eş olma" hissinin ve olgusunun, kan hısımlığına dayalı olmaksızın hatta –çoğu defa– yakın zamana kadar birbirlerini tanımayan iki ayrı cinsi çok güçlü psikolojik ve biyolojik bağlarla birbirine bağlaması, bunun üzerine insana yaraşır bir üreme ve yaşama biçiminin yani temelinde iffet anlayışı bulunan, karşılıklı güven, sevgi ve esirgeme duygularıyla geliştirilen aile kurumunun bina edilebilmesi, yüce Allah'ın insanlığa en büyük lutuflarındandır. Âyette ifade buyurulduğu üzere iyi düşünen kimseler için bundan çıkarılacak önemli dersler vardır.

22. Yüce Allah'ın kudretinin kanıtlarına değinilirken göklerin ve yerin yaratılmasının insanların özellikleriyle birlikte zikredilmesi ve ardından da bunda bilenler için ibretler bulunduğunun belirtilmesi, evrenin yaratılmasının insanla anlam kazandığını, insanın da bunları bilmesiyle değerli olduğunu göstermektedir (göklerin ve yerin yaratılması hakkında bk. Bakara 2/29).

İnsanların dillerinin ve renklerinin farklılığı objektif olarak gözlemlenebilen bir olgudur. Bundan ibret alınması ise bilme şartına bağlanmıştır. "Bilenler" şeklinde çevirdiğimiz *âlimîn* kelimesi dar anlamıyla alınır-

sa bunu "âlimler, ilim sahipleri" şeklinde tercüme etmek mümkündür; fakat burada her insanın fıtrî özellikleriyle bilebileceği bir durumdan söz edildiği için kelimenin geniş anlamı esas alınmıştır. Konu üzerinde özel araştırmalar yapan uzmanların bu kapsamda sayılması ise zaten evleviyet gereğidir. Fakat "bilme"nin başkaları tarafından telkin edilen veya öğretilen bilgileri alıp bellekte koruma anlamında olmadığına dikkat edilmelidir. Zira âyette geçen kelimenin kökünde "varlık ve olayların hakikatini anlamak, temyiz etmek yani farklı şeyleri birbirinden ayrıştırmak, bir şeyin mahiyetini iyice kavramak, bir işi sağlam ve düzgün yapmak" gibi anlamlar bulunmaktadır. Şu halde âyette muhataplardan istenen, bir kökten geldikleri halde insanların biyolojik ve kültürel farklılıklara sahip olmaları üzerinde dikkatle düşünüp bundan sonuçlar çıkarmaktır.

Farklı dillere sahip olma, değişik etnik gruplara mensup toplulukların farklı dilleri konuşması, aynı dili konuşanlar arasında lehçe, şive ve ağız farklılıklarının bulunması şeklinde açıklanabileceği gibi, her bir ferdin ses, konuşma ve ifade özelliklerindeki farklılıklar biçiminde de anlaşılabilir. Çevremize baktığımızda sesinin gürlüğü-zayıflığı, inceliği-kalınlığı, konuşmasının düzgünlüğü-bozukluğu, üslûbu vb. bütün hususlarda birbirinin aynı iki kişiye rastlamanın hemen hiç mümkün olmadığını görürüz. Aynı şekilde, her bir ferdin deri rengi, yüz hatları ve vücut biçimindeki farklılıklar bir taraftan insanın kendine özgü hususiyetleriyle "kendisi" olmasını sağlarken diğer taraftan da insanların birbirleriyle ayrı kişiler olarak ilişki kurmalarını mümkün kılar. Nitekim Hucurât sûresinin 13. âyetinde insanlığın değişik halklara ve oymaklara ayrılmasının amacı, onların tanışmasının sağlanması şeklinde açıklanmıştır ki bunun tabii sonucu karşılıklı beşerî ilişkilerin kurulmasıdır. Şayet bu farklılıklar bulunmasa ve insanlar tek tip olarak yaratılmış olsaydı dünyanın böyle beşerî ilişkilere sahne olması mümkün olmaz, düzenin yerini kaos alırdı. Bunu daha iyi tasavvur edebilmek için, meselâ, aynı kıyafeti giymiş ikiz kardeşleri ayırt etmenin zorlukları ve böyle bir durumda üzerlerinde farklı kıyafet bulunmasının sağladığı kolaylık göz önüne getirilebilir (Zemahşerî, III, 201). Yine, âyette değinilen bu olgu üzerinde düşünürken, üslûp ve ifade farklılıklarının insana verilen düşünme ve muhâkeme yeteneğinin verimliliğini sağlamadaki, ilim, fikir ve sanat hayatının geliştirilmesindeki etkileri hatta medeniyetlerin temelinde bu farklılıkların yattığı dikkatlerden uzak tutulmamalıdır. İnsanların dil ve

renk hususiyetleri temeline dayalı bilim dallarının alt disiplinlere ayrılması bu âyette dikkat çekilen olgu üzerinde düşünmenin önemini teyit ettiği gibi, bu alanlarda yapılacak yeni araştırmaların, konunun inceliklerine daha çok ışık tutan verilerin tesbitine imkân sağlayacağı muhakkaktır.

23. İnsanın günlük yaşantısının iki temel görünümünden biri çalışmak diğeri dinlenmektir. Dinlenmenin doruk noktasını uyumak oluşturur; çalışmanın da en değerli biçimi, Allah'ın kendisine lutfedeceği nasibi aramak yani ulvî bir amaç uğruna gayret sarfetmektir. Günlük hayatın akışı içinde sıradan bir olay olarak gördüğümüz uyumanın gerçekte ne büyük bir nimet olduğunu ancak uyuyamama rahatsızlığı çekenler ile bazı dert ve ıstıraplar sebebiyle uykusuz kalanlar idrak edebilir. Şu beyitte bu husus çok güzel dile getirilmiştir: "Şeb-i yeldâyı müneccimle muvakkit ne bilir / Mübtelâ-yı gama sor kim geceler kaç saat" (En uzun geceyi astrolog ve vakit uzmanı ne bilir. Gecelerin kaç saat olduğunu dert sahibine sor). Âyette uyumanın çalışmadan önce zikredilmesi de bunun önemine yapılmış bir vurgu sayılabilir. Zira çalışabilmek için istirahat gereklidir; yine istirahat vücudun tabii ihtiyacıdır, özünde gereklilik vardır, çalışma ise ihtiyaçlara göre devreye girer (Râzî, XXV, 112).

Normal çalışma düzeni içinde çoğu defa önemi farkedilmese de iş güç sahibi olmak hayatın düzen ve anlam kazanmasında büyük bir etkiye sahiptir. Konunun toplumsal boyutunu daha iyi görebilmek için, bir taraftan işsizlik probleminin çözümü amacıyla insanlığın geniş kapsamlı özel örgütler kurduğu gerçeğine, diğer taraftan da günümüz fütüroloji çalışmalarının ana konularından birini iş hayatındaki daralma ve tatil zamanlarının artması karşısında insan için uygun meşguliyetler bulunmasının oluşturduğuna dikkat etmek gerekir.

Âyet, çalışma konusuna sadece insan hayatındaki önemi açısından değinmiş olmayıp şu mesajları da içermektedir: **a)** İnsan çalışmalı, fakat elde ettiği nasibi kendinden bilmemeli, Allah'ın lutfu olduğu bilincini taşımalıdır. **b)** "Allah'ın lutfundan" şeklinde çevrilen *min fadlihî* ifadesinde "ziyade ve artma" anlamı vardır; şu halde kişi her gün kendini geliştirme, yükselme ve mevcut imkânlarını daha da arttırma çabası içinde olmalıdır. **c)** Nasibi aramaya koyulmak Allah'ın lutfunu sezmek

ve ummaktır, hatta çalışarak kısmeti arayabilmenin kendisi bile Allah'ın fazlındandır (Elmalılı, VI, 3814).

Bunlardan dersler çıkarılabilmesi, "dinleyen kimselerden olma" şartına bağlanmıştır ki bu, gerçeklere kulaklarını tıkamamış, bilincini doğruları ve yanlışları ayırt etmeye açık tutan kişileri ifade etmektedir (Zemahşerî, III, 201).

24. Aynı olay ile iki zıt etkinin oluşturulması örneğine yer verilen 24. âyette şimşek hem korku hem de ümit kaynağı olarak nitelenmiştir. Bunu iki farklı açıdan yorumlamak mümkündür. Bir bakışa göre korku veren şimşek, ümitlendiren ise onun akabinden gelmesi beklenen yağmurdur. Şimşeğin korku vermesi de yıldırım düşme endişesine yol açması veya yağmur yağacakmış gibi görünüp yağmaması şeklinde açıklanmıştır. Diğer bir açıdan bakıldığında, burada korku ve ümidin asıl sebebi yağmur olup şimşek onun habercisidir: Yolcular ve güneşe bağlı üretim yapanlar gibi kimi insanlar yağmur yağmasından endişe ederken, kimileri de onu dört gözle bekler; dolayısıyla şimşeğin görülmesi bazıları için korku, bazıları için de sevinç ve ümit kaynağı olur (Zemahşerî, III, 201). İslâm âlimleri, Allah'ın mutlak gücüne ve engin rahmetine iman eden bir kimsenin, dünyadaki beklentileri konusunda olduğu gibi Allah'ın azabına uğrama veya rahmetine nâil olma konusunda da korku ve ümit arasında bulunmayı öğütleyen âyet ve hadislerden hareketle havf ve recâ terimlerini geliştirmiş ve İslâm tasavvufunda bu terimler üzerinde geniş bir biçimde durulmuştur. Hayata ve geleceğe bakışını bu anlayış üzerine kuran bir mümin, o ana kadarki maddî ve mânevî durumu ne olursa olsun, bir yandan kendini garantili bir konumda görmeyip sınav bilincini korur ve ödevlerini yerine getirmeye özen gösterir, diğer yandan da asla gelecekten ve Allah'ın rahmetinden ümidini kesmez (bu konuda ayrıca bk. Hicr 15/49-50).

25. Tabiattaki ince sanat eserlerinin ve evrendeki düzenin işlerliğini sağlayan yasaların sahibi olan yüce Allah, şimşek ile yağmur arasındaki ilişkiye dikkat çekmekte; ardından da, öldükten sonra insanları diriltmeye kadir olduğunun kolayca anlaşılabilmesi için bir örnek gösterip onları bu konu üzerinde düşünmeye çağırmaktadır: Kupkuru olmuş toprağa gökten indirdiği su ile yeniden can veren yüce kudretin insanlara

da öldükten sonra yeniden can verebileceğini farketmek akıl sahipleri için hiç de zor olmamalıdır (yer-gök dengesi konusunda bk. Ra῾d 13/2). Âyetin son cümlesindeki çağrı, İsrâfil'in sûru ikinci defa üflemesi şeklinde açıklanmaktadır (Şevkânî, IV, 253; sûrun üflenmesi hakkında bk. En῾âm 6/73; Kehf 18/99).

27. "Bu O'nun için pek kolaydır" şeklinde çevrilen kısım lafzen "Bu O'nun için daha kolaydır" şeklinde de tercüme edilebilir. Fakat birçok müfessir Arapça'da karşılaştırma anlamı içeren ism-i tafdîl kalıbının aşırılık zarfı olarak da kullanıldığını dikkate alarak Cenâb-ı Allah açısından mukayeseli ifadenin kullanılmamasını tercih etmiştir. Zira yüce Allah "ol" deyince murat ettiği şey oluverir, O'nun kudreti karşısında hiçbir şey diğerinden daha zor veya kolay değildir (Şevkânî, IV, 253-254). Yine bu âyetin "En yüce sıfat O'nundur" şeklinde çevrilen kısmına daha çok şu mânalar verilmiştir: Kelime-i tevhid O'nundur; O'nun benzeri asla yoktur; O'nun murat ettiği "ol" demekle oluverir; en yüksek şan, eksiksiz kudret, tam anlamıyla hikmet, yaratıcılık ve mâbudluk sıfatları O'nundur (Şevkânî, IV, 254; Elmalılı, VI, 3816).

28 – 40

ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِنْ اَنْفُسِكُمْ هَلْ لَكُمْ مِنْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ
مِنْ شُرَكَاءَ فِي مَا رَزَقْنَاكُمْ فَاَنْتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ
اَنْفُسَكُمْ كَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ بَلِ اتَّبَعَ
الَّذِينَ ظَلَمُوا اَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ اَضَلَّ اللّٰهُ وَمَا لَهُمْ
مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٢٩﴾ فَاَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللّٰهِ الَّتِي

فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللّٰهِ ذٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ
وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ مُنِيبِينَ اِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَاَقِيمُوا
الصَّلٰوةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾ مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا
شِيَعًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾ وَاِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا
رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ اِلَيْهِ ثُمَّ اِذَا اَذَاقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً اِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ
يُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا اٰتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾
اَمْ اَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿٣٥﴾
وَاِذَا اَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَاِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ
اَيْدِيهِمْ اِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ ﴿٣٦﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ
وَيَقْدِرُ اِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٧﴾ فَاٰتِ ذَا الْقُرْبٰى
حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ذٰلِكَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللّٰهِ
وَاُولٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا اٰتَيْتُمْ مِنْ رِبًا لِيَرْبُوَا فِي اَمْوَالِ النَّاسِ
فَلَا يَرْبُوا عِنْدَ اللّٰهِ وَمَا اٰتَيْتُمْ مِنْ زَكٰوةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ اللّٰهِ فَاُولٰئِكَ
هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿٣٩﴾ اَللّٰهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ

يُحْيِيكُمْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَفْعَلُ مِنْ ذٰلِكُمْ مِنْ شَيْءٍ سُبْحَانَهُ
وَتَعَالٰى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٠﴾

Meâli

28. Allah size kendinizden bir örnek veriyor: Elinizin altında bulunan köleleriniz arasında, size verdiğimiz rızıklarda sizinle eşit haklara sahip ve birbirinizden çekindiğiniz gibi kendilerinden çekindiğiniz ortaklarınız var mı? İşte aklını kullanacak kimseler için âyetlerimizi böyle açıklıyoruz. **29.** Gel gör ki zulme saplanmış olanlar bir bilgiye dayanmadan kişisel arzu ve heveslerinin peşinden gitmektedirler. Allah'ın şaşırttığını artık kim doğruya iletebilir! Böylelerinin yardımcıları da yoktur. **30.** O halde sen hanîf olarak bütün varlığınla dine, Allah insanları hangi fıtrat üzere yaratmışsa ona yönel! Allah'ın yaratışında değişme olmaz. İşte doğru din budur; fakat insanların çoğu bilmezler. **31-32.** Gönülden O'na yönelin, O'na saygısızlıktan sakının, namazı kılın ve şirke sapanlardan, dinlerinde ayrılığa düşüp her bir grubun kendindekini beğendiği fırkalara ayrılanlardan olmayın. **33.** İnsanların başına bir sıkıntı gelince yalnız rablerine sığınarak O'na yalvarırlar; sonra Allah onlara kendi katından bir rahmet tattırdığında bakarsın ki bir kısmı kalkıp rablerine ortak koşar. **34.** Kendilerine verdiklerimize nankörlük etsinler bakalım! Safa sürün! Yakında göreceksiniz! **35.** Yoksa onlara bir kanıt indirmişiz de, o mu şirk koşmalarını söylüyor? **36.** İnsanlara bir nimet tattırdığımızda buna sevinirler; fakat yapıp ettiklerinden ötürü başlarına bir belâ gelse hemen ümitsizliğe düşerler. **37.** Görmezler mi ki Allah rızkı dilediğine bol veriyor, dilediğininkini de kısıyor? Kuşkusuz bunda iman eden kimseler için ibretler vardır. **38.** O halde akrabaya da hakkını ver, yoksula ve yolda kalmışa da. Bu, Allah'ın hoşnutluğunu isteyenler için en iyisidir. İşte gerçek kurtuluşa erenler de onlardır. **39.** İnsanların mallarında artış olsun diye faizli ödünç verdikleriniz Allah katında artmaz. Allah'ın hoşnutluğunu isteyerek verdiğiniz zekâta gelince, işte (mânevî kârlarını) kat

kat arttıranlar onu verenlerdir. **40.** Sizi yaratan, sonra size rızık veren, sonra hayatınızı sona erdirecek ve nihayet size tekrar can verecek olan Allah'tır. Peki sizin o ortak koştuklarınız arasında bunlardan herhangi birini yapabilecek olan var mı? Allah onların ortak koştuklarından tamamen münezzehtir, yüceler yücesidir.

Tefsiri

28-29. Kur'an'ın bazı konular için insanların yakın çevrelerindeki olay veya ilişkilerden temsil getirme üslûbunun bir örneğini yansıtan 28. âyette, Allah'a şirk koşma, yani O'nu tanrı kabul etmekle beraber başka bazı varlıkları da tanrılıkta O'na ortak olarak görme yaklaşımının, özündeki sakatlığın yanı sıra, aynı zamanda çelişkiler içeren bir tutum olduğu, efendi-köle örneği üzerinden somut bir anlatımla ortaya konmaktadır. Bu örnek özetle "Sizinle aynı türden olan köleyi efendisine eşit saymıyorsunuz da yaratılmış olanı yaratıcısına nasıl eşit görürsünüz?" manasında bir eleştiri ve uyarı anlamı taşımaktadır. "Kendinizden bir örnek veriyor" ifadesini, "kendi telakkinizden, efendi-köle uygulamanızdan", kolay tahlil edebileceğiniz bir örnek veriyor" şeklinde yorumlamak mümkün olduğu gibi, bunun "Unutmayın ki siz nihayet yaratılmış, âciz varlıklarsınız, buna rağmen Allah iyi bir muhâkeme yapmanıza fırsat vermek üzere sizi bile bu mukayesede temel alma lutfunda bulunmaktadır" gibi bir anlam taşıdığı (Râzî, XXV, 118) ve insanları Allah'a karşı edebe davet etmeyi amaçladığı düşünülebilir.

Âyetin "elinizin altında bulunan köleleriniz" şeklinde tercüme ettiğimiz kısmını yorumlarken öncelikle Kur'an'ın geldiği dönemde yaygın ve yerleşik bir uygulaması bulunan köleliğin hatırlanması gerekir. Beşerî ilişkiler içinde "sahiplik" kavramının en üst düzeyde kullanımına imkân vereni efendilik-kölelik ilişkisidir. Fakat bunda dahi birincisi diğerinin varlık sebebi, yaratıcısı olmak bir yana, –İslâmî kurallara göre– onun üzerinde ölüm dirim hakkına sahip değildir, hatta birçok konuda birbirleriyle eşit tutulmuşlardır; ontolojik açıdan da aralarında bir fark bulunmamaktadır. Kaldı ki "size verdiğimiz rızıklarda" ifadesinin içerdiği uyarıya dikkat edilirse, size ait olan şeyler gerçekte sizin değil Allah'ın size vermiş olduklarıdır, O'na ait olanlar ise hakiki anlam-

da da O'nundur. Böyle olduğu halde efendiler kölelerinin kendileriyle eşit haklara sahip olmasına rıza gösterirler mi ve diğer hür ortaklarıyla olan ilişkilerinde olduğu gibi onlardan çekinirler mi? Meselâ kârın bölüşümünde ortaklarının haksızlık yapmasından endişe ettikleri gibi kölelerinin de böyle bir hak gasbında bulunabileceğinden endişe ederler mi? Asla! Zaten onlarla bir paylaşım içine girmeye razı olmazlar ki! Bu hususları göz önüne aldıktan sonra cevaplanması gereken soru şu olmaktadır: Peki evrendeki bütün varlıkların yegâne yaratıcısı, gerçek sahibi ve mâliki olan Allah Teâlâ'ya O'nun bu yarattıklarından bazılarını ortak saymak büyük bir tutarsızlık değil midir? 28. âyetin "Birbirinizden çekindiğiniz gibi kendilerinden çekindiğiniz" şeklinde çevrilen kısmı, "O taptıklarınızın ne yarar ne zarar verme gücü olmadığına göre birbirinizden korktuğunuz gibi onlardan niye korkasınız ve korkup da onlara niye tapasınız ki!" şeklinde de açıklanmıştır. Yine bu kısma "Kendinizi saydığınız gibi saydığınız" anlamı da verilmiş ve şöyle bir yorum yapılmıştır: Sizin tanrılık yakıştırdığınız varlıklar için, "Onlar Allah katında bizim için şefaatçi oluyorlar, bu sebeple onlara tapıyoruz" şeklindeki bahaneniz de tutarsızdır, çünkü siz, kendiniz gibi hür kimselere gösterdiğiniz saygıyı kendinizle aynı nitelikleri taşıyan kölelerinize göstermiyorsunuz ki yine Allah Teâlâ'nın mülkiyetinde olan fakat O'nunla hiçbir benzerliği bulunmayan varlıklara aynı hürmeti gösteresiniz! (Râzî, XXV, 118-119).

Öte yandan bu temsilin anlaşılması için konuyu daima hukukî bir statü olarak efendi-köle ilişkisi çerçevesinde ele almak zaruri değildir. Hatta temsilin teması açısından, "sahiplik" fikri ve duygusunun daha zayıf ve sınırlı olduğu ilişkilerden yararlanılması evleviyetle mümkündür. Meselâ bir fabrikanın sahibi orada çalıştırdığı işçilerin emeğini satın aldığı ve bu emeğe mâlik olduğu fikri ve duygusuyla hareket eder; sosyal mülâhazalarla işçi hakları konusunda ne kadar mesafe alınırsa alınsın, onların kendisine ait bütün mal varlığı hatta sırf o fabrikanın mülkiyeti üzerinde eşit haklara sahip olmasına razı olmaz. Yine, âyetin anlamının Kur'an'ın ilk muhatapları olan Mekke müşriklerinin şirk tarzı ile sınırlı düşünülmemesi gerekir. Âyetin bütün zamanlar ve coğrafyalar için geçerli olan mesajı şudur: Hangi saikle ve hangi biçimde olursa olsun,

Allah'ın yegâne yaratıcı olduğu, mutlak iradesini hiçbir gücün sınırlayamayacağı gerçeği ile bağdaşmayan her inanç ve O'ndan başkasına kulluk etme veya kullukta başkasını aracı kılma anlamı taşıyan her davranış şirktir ve âyette vurgulanan çelişkiyi taşır.

29. âyetin "zulme saplanmış olanlar" şeklinde çevrilen kısmı ile şirke saplanıp kalmış olanların kastedildiği anlaşılmaktadır. Çünkü zulüm, her şeyi yerli yerince yapmak ve her hak sahibine hakkını vermek demek olan adaletin zıddıdır; şirk de sadece Allah'ın hakkı olan tanrılık sıfatında başkalarını O'na ortak etmek anlamına geldiğinden çok büyük bir haksızlıktır, meselâ Lokman sûresinin 13. âyetinde bu husus açık bir şekilde ifade edilmiştir (Zemahşerî, III, 204). "Allah'ın şaşırttığını artık kim doğruya iletebilir?" ifadesinden Allah'ın hiçbir sebebe bağlı olmadan bazı kimseleri şaşırttığı düşünülmemelidir; zira bu ve başka birçok âyetteki açıklamalar ışığında, mezkûr ifadeyle şu mânanın kastedildiği ortadadır: Bütün uyarı ve delillere rağmen, bir bilgiye dayanmadan, sırf kişisel arzu ve hevesleri peşinde gitmeyi yeğledikleri için bu haksız tutumlarında ısrar eden kimseleri Allah kendi şaşkınlıkları ile baş başa bırakır, bu durumda artık onları kimse doğruya eriştiremez.

30-32. *Hanîf* kelimesi Kur'an dilinde, her türlü şirk izinden arınmış bir tanrı inancına sahip olan, sapkınlıklardan uzak duran, kısaca tevhid inancına samimiyetle teslim olup yalnız Allah'a kulluk eden mânasına gelir (bilgi için bk. Bakara 2/135). 30. âyetin lafzan "yüzünü dine çevir, yönelt" anlamına gelen kısmı, dine yönelip hiç sapmadan bu yol üzerinde kararlılıkla yürümeyi ve ona önem vermeyi anlatan temsilî bir ifade olduğu (Zemahşerî, III, 204) veya buradaki "yüz" mânasını taşıyan *vech* kelimesi kişinin zat ve sıfatlarıyla bütününü anlattığı (Râzî, XXV, 119) için, "Bütün varlığınla dine … yönel!" şeklinde tercüme edilmiştir.

30. âyetin "Allah insanları hangi fıtrat üzere yaratmışsa ona …" şeklinde çevirdiğimiz kısmı "din" veya "hanîf" kelimesini açıklamaktadır. *Fıtrat* kelimesi Kur'an'da sadece bu âyette geçer. Aynı kökten gelen *fetara* fiili "yarattı" ve *fâtır* ismi de "yaratan" anlamında olmak üzere defalarca kullanılmıştır. Sözlükte "ilk yaratılış hali, temiz ve aslî tabiat" anlamına gelen fıtrat, beşerî varlığın Allah'ın yaratma fiili sonucunda ortaya çıkan

başlangıçtaki saf ve aslî halini ifade eden ahlâk ve psikoloji ile ilgili bir terimdir. Kur'an'da ve Hz. Peygamber'in hadislerinde fıtrat kelimesinin, insan kişiliğinin çevre etkilerinden bağımsız olarak var olan özünü ve bütün insanlar için ortak ve genel olan oluşum ve gelişim kapasitesini belirtmek üzere kullanıldığı görülür. Tek tek her bir insanın geliştirdiği kişilik özellikleri bu ortak fıtrattan beslenir. İslâmî öğretiye göre insanın ilk yaratılış durumu, temiz ve günahsız, gelişme ve olgunlaşmaya hazır ve elverişli, insan olmanın ve insanca yaşamanın gerektirdiği bütün imkân ve özellikleri bünyesinde taşıyan bir potansiyel tamlığa sahiptir. İnsan fıtratında Allah'ın varlığını ve birliğini tanımaya doğru tabii bir eğilim vardır. Hatta İslâm âlimleri genellikle, bu eğilimin ilk yaratılış anında insanla Allah arasında yapılmış temsilî sözleşme ile ilintili olduğu kanaatindedirler (bu konudaki yorumlar için bk. A'râf 7/172-173). Din duygusu insan fıtratının temel bir özelliği olmakla beraber, bu kendiliğinden uyanıp gelişmez. Zira insanda hazır bir Allah inancı değil, onu bu inanca götürecek kabiliyet ve imkânlar vardır. İnsan kendi iç dünyası veya dış âlem üzerinde derinlemesine bir araştırma ve düşünmeye koyulduğunda yahut 33. âyette ve Kur'an-ı Kerîm'in başka yerlerinde (bk. En'âm 6/63-64; Yûnus 10/12, 21-23; Lokmân 31/32; Zümer 39/49) değinildiği üzere, çaresizlik ve sıkıntı içinde bocaladığı bir anda bu duygunun belirtileri açıkça gözlenir. Fakat bu tabii eğilimin kişilik çapında yapılanması ve kalıcı bir özellik halini alması, içtenlikle ortaya konacak ciddi bir arayış ve çabayla birlikte, uygun bir çevrede gerçekleşebilir. Nitekim vaktiyle birçok cana kıydıktan sonra bundan pişmanlık duyup tövbe etmek isteyen kimseye o dönemdeki peygamberin çevresini değiştirmeyi tavsiye ettiğini belirten Resûl-i Ekrem bu hususa işaret etmiştir.

Yine Hz. Peygamber'in şu hadisi, din duygusunun fıtrî olduğunu, fakat kişinin içinde yetiştiği çevrenin ve özellikle ailenin bu duygunun şekillenmesi ve gelişmesinde veya geçici olarak yahut bütünüyle körelmesinde önemli etkiye sahip bulunduğunu göstermektedir: "Her çocuk fıtrat üzere doğar. Sonra ana babası onu yahudi, hıristiyan veya Mecûsî yapar" (Buhârî, "Cenâiz", 80, 93; Müslim, "Kader", 22-25; hadisin değişik yorumları ve bu vesileyle ortaya çıkan bazı fıkıh ve kelâm problemleri hakkında özet bilgi için bk. D. B. Macdonald, "Fıtra", *İA*, IV, 627-628).

Bir başka hadiste de çocuğun konuşmaya başlayıncaya kadar fıtratını koruduğu belirtilerek (*Müsned*, IV, 24) kültür değerleriyle ilişki kurmanın en önemli vasıtası olan dilin bu konudaki etkisine işaret edilmiştir. İslâm bilginlerine göre göze görme kabiliyeti verildiği gibi fıtrata da Allah'ı tanıma ve O'na kul olma yatkınlığı verilmiştir. Henüz dış tesirlerin etkilemediği ve bozmadığı fıtratın yönü hayra, iyiye ve Allah'ın birliğini tanımaya yöneliktir. Fıtratın fâtırına (yaratıcısına) delâleti tabii olduğu için her insanın fıtratında, vicdanının derinliklerinde bir hak duygusu ve mârifetullah gizlidir. Ancak nasıl ki bir hastalık veya bir engel sebebiyle geçici veya sürekli olarak gözün görmesi mümkün olmuyorsa, fıtrat da dış etkilerle gerçek kabiliyet ve hedefinden uzağa düşebilir. Bir başka anlatımla, fıtratın belirleyici bir özelliği varsa da zorlayıcı bir etkisi yoktur; o daha çok hâricî tesirlere göre değişik şekiller alır. Bu sebeple, insandaki öfke, şehvet, menfaat düşkünlüğü gibi eğilimlerin de varlığını dikkate alan İslâm ahlâkçıları, dinî ve ahlâkî kurtuluş için tek başına fıtratın yeterli olmadığını, doğru dine yöneltecek bir peygambere ve ayrıca insanın aklını ve iradesini geliştirmesi için samimi bir çaba ortaya koymasına ihtiyaç bulunduğunu belirtmişlerdir. İşte âyette "Sen hanîf olarak bütün varlığınla dine, Allah insanları hangi fıtrat üzere yaratmışsa ona yönel!" buyurularak fıtrat ile din arasındaki uyuma, fıtrattaki saf ve temiz yapıya, ayrıca insana da bu konuda görev düştüğüne, yani onu korumak için gayret sarfetmesi ve iradesini kontrol altında tutması gerektiğine işaret edilmektedir. Fıtrat kelimesinin İslâmî terminolojideki diğer bir anlamı da "âdet ve sünnet"tir. Bütün peygamberlerin ve ilâhî dinlerin doğru ve güzel bulup benimsedikleri ve müslümanların yapmaları gerekli olan dinî âdet ve uygulamalara da fıtrat denir (daha fazla bilgi için bk. İbn Sînâ, *en-Necât*, s. 116-118; Elmalılı, VI, 3822-3824; Hayati Hökelekli, "Fıtrat", *DİA*, XIII, 47-48).

Âyetin "Allah'ın yaratışında değişme olmaz" şeklinde tercüme edilen kısmını, "Allah'ın yaratmasının yerine başka şey konamaz, alternatifi yoktur" şeklinde anlamak da mümkündür. Bu cümle ile ilgili başlıca yorumlar şöyle özetlenebilir: **a)** Allah'ın esas yaratışı olan fıtratın gereği dışına çıkarak onu bozmaya, değiştirmeye kalkışmayın, çünkü onun yaratışına bedel bulunmaz, zayi ettiğiniz bir kabiliyeti hiçbir sanat ve çabayla

yerine koyamazsınız. **b)** Allah'ın yarattığı fıtrata uygun olmayan bir din uydurmaya, ahkâm koymaya kalkışmayın. **c)** Allah'ın yaratmasını başkalarına isnat etmeye, başkalarını da yaratıcı yerine koyup şirk koşmaya yeltenmeyin, zira Allah'ın mülk ve egemenliği sizinkiler gibi değişikliğe uğratılamaz. **d)** Din, fıtratı değiştirmek için değil fıtrattaki genel selâmeti geliştirmek içindir (Elmalılı, VI, 3824-3825). **e)** Allah Teâlâ insanları hangi fıtrat üzere yaratmışsa kendisi onda bir değişiklik yapmaz (Şevkânî, IV, 257).

31. âyetin "Gönülden O'na yönelin" şeklinde çevrilen kısmı, durum bildiren bir yan cümle olduğu için "Gönülden O'na yönelmiş olarak" anlamına gelir; tefsirlerde bunun gramer açısından izahı yapılırken ya daha önce geçen "O doğru dine yönel" cümlesine bağlanır ve öznenin Hz. Peygamber'le birlikte bütün müminler olduğu kabul edilir veya "müşriklerden olmayın" cümlesinin delâletiyle "(yönelmiş) olun" şeklinde takdir edilecek bir ana cümleye bağlanır. Yine âyetin bu kısmına, *münîbîn* kelimesinin kök anlamına göre "O'na dönün, tövbe edin; O'na itaati sürdürün" gibi mânalar verilebilir (Şevkânî, IV, 258).

32. âyet, önceki âyetin son cümlesini açıklamaktadır; bu da, dini ve fıtratın gereklerini olduğu gibi kabullenmedikleri için onu bölen ve bu sebeple fırkalara ayrılanların da bir tür şirk içine düştüklerini göstermektedir. Bu tutumun şirk olarak nitelenmesi, söz konusu kişilerin kendi iradelerini ve kişisel arzularını ilâhî irade ve bildirime eşdeğer görüp dine ve fıtrata kısmen uymaları ve işlerine gelmeyen kısmında başlarına buyruk olmayı tercih etmeleri, üstelik kendi isteklerine taassup göstererek bağlandıkları için onları din mertebesine çıkarmalarıdır; böylece bu kimseler, şirkin hatıra ilk gelen mânasına yaklaşmakta yani başka varlıkları Allah'a ortak koşma kapsamına girmiş olmaktadırlar. Tefsirlerde genellikle burada, değişik fırkalara ayrılan yahudi ve hıristiyanların, hak din olan İslâm'ı terkedenlerin veya İslâm ümmeti içinde bid'atlar geliştirenlerin ve bölünmeyi körükleyenlerin kastedildiği yorumu yapılmıştır. Bazı müfessirler ise (meselâ bk. Beyzâvî, V, 46) burada kişisel eğilim ve tercihlerine göre mabud seçip ayrılık içine düşen müşriklerin kastedildiğini belirtmişlerdir. Her hâlükârda âyetin, dini kitlelere hâkimiyet aracı olarak kullanıp tefrika çıkaranlara ve böylece onu aslî hüviyeti

dışına taşırmaya çalışanlara yönelik bir eleştiri içerdiği, aynı zamanda tarihsel tecrübe ışığında müslümanlara yönelik önemli bir uyarı taşıdığı açıktır. Tabii ki bu, dinin sağlıklı biçimde anlaşılması için çaba harcamayı ifade eden ictihad ve benzeri fikrî faaliyetlerdeki görüş farklılıklarının kınanması anlamına gelmez; zira bu çerçevedeki faaliyetler bizzat Resûlullah tarafından övülmüş ve teşvik edilmiştir. Âyetin son cümlesine "Her fırka kendi görüşünden memnuniyet duymaktadır" şeklinde de mâna verilebilir.

33-36. İnsan psikolojisi ile ilgili önemli iki hal ve tavra yer verilen bu âyetlerde, darlığa düşen ve kendi aczini ayan beyan gören insanların son ve vazgeçilmez sığınağın ilâhî rahmet olduğunu anladıkları ve içtenlikle Allah'a yalvardıkları; rahata kavuştuklarında ise bir kısmının daha önceki hallerini tamamen unutup bu sonucu kendilerine veya Allah'tan başka varlıklara izâfe etmeye kalkıştıkları, hatta Allah'a ortak koşmaya varacak nankörlükler ettikleri belirtilmekte, bu tutumun hiçbir haklı gerekçesi bulunmadığına ve böyle kimselerin âkıbetinin hiç de zannettikleri gibi olmayacağına dikkat çekilmektedir.

34. âyetin "Kendilerine verdiklerimize nankörlük etsinler bakalım!" şeklinde tercüme edilen kısmını, cümledeki yeriyle ilgili farklı değerlendirmelere göre, "Kendilerine verdiklerimize nankörlük etsinler diye" veya "Kendilerine verdiklerimizin sonucu olarak nankörlük ederler" şeklinde de çevirmek mümkündür (Şevkânî, IV, 258).

35. âyeti "Yoksa onlara bir kanıt indirmişiz de, o mu şirk koşmalarını söylüyor?" şeklinde çevirmek lafza daha uygun olup meâlde bu tercih edilmiştir. "Konuşma, söyleme" anlamına gelen fiil burada mecaz olarak kullanılmıştır, öznesi "delil, kanıt" olunca, "O delil bunu mu gösteriyor, bu fikri mi destekliyor?" mânasına gelir (Zemahşerî, III, 204).

Bazı müfessirler 36. âyetteki ifade akışından "insanlara bir nimet tattırıldığında buna sevinmeleri"nden olumsuz biçimde söz edildiği anlamı çıktığını düşündükleri için, bunun Allah'ın lutfundan ötürü sevinç duymanın kötü görüldüğü mânasına gelmediğini, burada "sevinme"nin, şımarıkça bir tavır sergileme mânasında kullanıldığını belirtirler. Ayrıca, Yûnus sûresinin 58. âyetinde ifade buyurulduğu üzere Allah'ın nimetleri ve lutfundan dolayı sevinmenin, O'na derin minnet duygusu

ve samimi şükür eşliğinde olduğu takdirde, Allah Teâlâ'nın hoşnutluğunu kazanmaya vesile olacağını hatırlatırlar. İbn Âşûr ise, âyetin zâhirine göre, buradaki sevinmeyi şımarıklık etme şeklinde açıklamaya gerek bulunmadığını ve âyetin şöyle yorumlanmasının uygun olacağını savunur: Allah'ın lutuflarına mazhar olduklarında nasıl ki bunun sona erebileceğini hatırlarından dahi geçirmiyorlarsa, aynı tutumun mantıkî sonucu olarak, başlarına sıkıntı geldiğinde de bunun ortadan kalkacağı ümidini yitirmemeleri ve sabretmeleri gerekirdi; oysa onlar hemen ümitsizliğe düşmektedirler (XXI, 100).

37-40. Bu âyetlerde önce insanların farklı imkânlara sahip olmaları, özellikle iktisadî bakımdan farklı seviyelerde bulunmaları realitesine yine onların gözlemleri tanık tutularak değinilmekte, bunun Allah Teâlâ'nın iradesi ve koyduğu kanunlar gereğince böyle olduğuna dikkat çekilmekte, ardından bu hakikati kavrayanlara bazı sosyal yardımlaşma görevleri hatırlatılmakta, paranın sömürü ve baskı aracı olarak kullanılmasında önemli bir işlem olan ribâdan (faizcilik, tefecilik) Allah'ın hoşnut olmadığı ima edilmekte, nihayet bu âyetler kümesinin başında (28. âyet) canlı bir temsil ile anlatılan Allah'ın birliği ve ortaklardan münezzeh olduğu gerçeği bir daha vurgulanmaktadır.

Geniş anlamıyla insanların sahip olduğu her türlü imkânı, dar anlamıyla da iktisadî imkânları ifade eden *rızık* açısından kişiden kişiye farklılıklar bulunduğu herkesin kolayca gözlemleyebileceği bir realitedir. İmkânların paylaşımıyla ilgili olarak beşeriyetin geliştireceği usul ve sistemler ancak daha âdil kabul edilme veya daha ikna edici olma özelliği bakımından başarılı sayılabilir; fakat bu farkların tamamen ortadan kaldırılması mümkün değildir. Zira bu durum ilâhî iradeden ve bu iradeye bağlı evrensel yasalardan, zihin ve beden güçlerinin eşitsizliği, coğrafya ve iklim farklılıkları, ekonomik ortam ve sistem farkları gibi doğal veya pozitif farklılıklardan kaynaklanmaktadır. 37. âyette söz konusu realiteye dikkat çekilirken "görmezler mi ki" ifadesiyle insanın tanıklığı ön planda tutulmuş, bundan çıkarılacak sonuçlar ve onların pratik hayata yansıtılması hususunda ise "Kuşkusuz bunda iman eden kimseler için ibretler vardır" buyurularak iman esas alınmıştır. Buna göre rızkı verenin Allah olduğuna gönülden inanan kimse için doğru olan, kendisi ile başkaları arasındaki

imkân farklılıkları bir bunalım, kıskançlık ve çatışma sebebi olmak yerine kişiyi yüce yaratıcısının lutfundan daha fazla talepte bulunma çabası içine iten bir motivasyon sağlaması, ama elde ettiği imkânların gerçek kaynağını görmezden gelmemesi ve bunların kendisine yüklediği sorumluluğun bilinci içinde hareket etmesidir. Nitekim bu inancın önemine dikkat çekildikten hemen sonra 38. âyette "o halde" diye başlayan bir ifadeyle bu sorumluluğun bazı temel gereklerine değinilmiştir. Bunlardan biri, kişinin yakınlarını görüp gözetmesidir ki, daha sonra nâzil olacak birçok âyette bu ilkeye yapılan vurgu ısrarla sürdürülecek, buna ilâve olarak gönüllü yardım sınırını aşan nafaka ve mirasçılık hükümlerine yer verilecektir (Şîa'ya mensup bazı müfessirlerin yorumuna göre, 32.âyetteki "akrabaya hakkını ver" buyruğunda Hz. Peygamber'e yakınlarının haklarını, özellikle "humus" olarak bilinen savaş gelirlerindeki paylarını vermesi emredilmiş ve âyetin inmesi üzerine Resûlullah Hz. Fâtıma'ya Fedek arazisini vermiştir. Bu yorumunun tarihî verilerle bağdaşmadığı hususunda bk. Derveze, VI, 299-300).

38.âyette sözü edilen ikinci görev zekâttır ki bu, bütün topluma yönelik, ilk zamanlarda gönüllü yardımlar şeklinde, Medine döneminde ise miktarı, nisbetleri ve harcama yerleri belirli hale gelecek malî vecîbenin ve buna dayalı yardımlaşma müessesesinin adıdır (bilgi için bk. Tevbe 9/103). Burada, zekâtın harcama yerleri ayrı ayrı sayılırken görülecek olan sekiz harcama kaleminden (bk. Tevbe 9/60) öncelikle bireyleri ilgilendiren ve değişen durum ve şartlardan fazla etkilenmeyen şu iki kesimin hakkına işaret edilmekle yetinilmiştir: Yoksullar ve yolda kalmışlar. Âyette sadece akrabalar ve bu iki kesimin zikredilmesinin sebebi açıklanırken, burada bireylerin topluma karşı genel görüp gözetme vecîbesine dikkat çekmenin amaçlandığı ve yardımda bulunma imkânı olanlara –zekât yükümlülüğü ile ilgili şartları taşısın taşımasın– asla ihmal etmemeleri gereken bir görevin hatırlatıldığı yorumu da yapılmıştır (bk. Râzî, XXV, 124-125). Yine bu âyetteki buyrukla ilgili önemli bir husus, "hakkını ver" ifadesinin kullanılmış olmasıdır. Buna göre ister gönüllü yardım isterse malî vecîbe çerçevesinde olsun, imkânı olanların, akrabalarını görüp gözetmeyi, yoksullara veya yolda kalmışlara destek olmayı kendi lutuf ve bağışları olarak değil, onların "hakkı" olarak görmeleri gerekir. Zira rızkı veren Allah'tır, O'nun verdiği nimetlerin bir kısmından

başkalarını yararlandırmak da O'nun buyruğu uyarınca bir görevdir ve diğerlerine tanınmış bir haktır. Birçok âyet ve hadiste ifade edildiği üzere Allah'ın hoşnutluğuna lâyık olan harcamalar, başa kakmadan, o anlama gelebilecek tavırlar sergilemeden, kendisi diğer tarafın yerinde olsaydı nasıl davranılmasını arzu eder ise o şekilde yapılanlardır.

39. âyette ise, iktisadî adaleti temelden sarsan ve toplumda büyük tahribat yapan *ribâ* uygulamalarına karşı Allah'ın Kur'an'da kesin bir tavır takınacağının ilk işareti verilmiş, bu yapılırken insanların ribâdaki amacına atıfta bulunularak zekâtla bir mukayese yapılmıştır: Mevcut varlığını daha da arttırmayı amaçlayan ve bunun için ribâya başvuranlar –şayet iman ediyorlarsa– bilmelidirler ki başkalarının sömürülmesi esasına dayalı bir işlemle elde edilecek kazanç zâhirî bir artıştır, mânevî yönden bir artış değildir, bereketi de yoktur. Gerçek yatırım Allah'ın hoşnutluğuna uygun harcamalarda bulunmaktır ki bunların başında geniş anlamıyla zekât gelmektedir. 40. âyette vurgulanan husus da şudur: Bütün bu davranış hükümlerinin asıl amacı Allah'ın iradesine teslim olma ve O'nun hoşnutluğunu kazanma çabası olduğuna göre mümin, kendisini yüce Allah'ın yaratıp rızıklandırdığı; hayat verenin, hayatı sona erdirenin ve tekrar can verecek olanın O olduğu bilinciyle davranmalı ve Allah'a ortak koşanların ne kadar yanlış bir yolda olduğuna dikkat etmelidir.

39. âyetin ilk cümlesini, "İçine ribânın girdiği bir servet ve ticaret, artmaz, bereketli olmaz" şeklinde yorumlamak da mümkündür. Bu takdirde meâl şöyle olur: "İnsanların mallarında artış olsun diye verdiğiniz ribâ Allah katında artmaz." Bazı müfessirler burada bir yasak ifadesinin bulunmamasından hareketle bu kelimeyi haram olmayan fakat Allah katında da değeri bulunmayan bazı beşerî ilişkilerle, özellikle "karşılığında teşekkür bekleyerek veya bir menfaat umarak başkasına bir bağışta bulunma, hediye verme" gibi mânalarla da açıklamışlardır (bk. Taberî, XXI, 44-47; Şevkânî, IV, 260-261; ribânın kapsamı, İslâm'da ribâ yasağıyla ilgili süreç, zekât ve sadakanın artması fakat ribânın artmaması hakkında bilgi için bk. Bakara 2/275-276; Âl-i İmrân 3/130).

41 – 53

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ اَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ
بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤١﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْاَرْضِ
فَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلُؕ كَانَ اَكْثَرُهُمْ
مُشْرِكِينَ ﴿٤٢﴾ فَاَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَيِّمِ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ
مِنَ اللّٰهِ يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ ﴿٤٣﴾ مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُۚ وَمَنْ عَمِلَ
صَالِحًا فَلِاَنْفُسِهِمْ يَمْهَدُونَۙ ﴿٤٤﴾ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
مِنْ فَضْلِهِؕ اِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَمِنْ اٰيَاتِهِ اَنْ يُرْسِلَ الرِّيَاحَ
مُبَشِّرَاتٍ وَلِيُذِيقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَلِتَجْرِيَ الْفُلْكُ بِاَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا
مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا
اِلٰى قَوْمِهِمْ فَجَٓاؤُ۫هُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَانْتَقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ اَجْرَمُواؕ وَكَانَ حَقًّا
عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ اَللّٰهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَاحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا
فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَٓاءِ كَيْفَ يَشَٓاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسَفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ
مِنْ خِلَالِهِۚ فَاِذَٓا اَصَابَ بِهِ مَنْ يَشَٓاءُ مِنْ عِبَادِهِٓ اِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٨﴾

وَاِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ اَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ مِنْ قَبْلِه۪ لَمُبْلِس۪ينَ ﴿٤٩﴾ فَانْظُرْ اِلٰٓى
اٰثَارِ رَحْمَتِ اللّٰهِ كَيْفَ يُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَاۜ اِنَّ ذٰلِكَ لَمُحْيِ الْمَوْتٰىۚ
وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَد۪يرٌ ﴿٥٠﴾ وَلَئِنْ اَرْسَلْنَا ر۪يحًا فَرَاَوْهُ مُصْفَرًّا لَظَلُّوا
مِنْ بَعْدِه۪ يَكْفُرُونَ ﴿٥١﴾ فَاِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتٰى وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ
الدُّعَٓاءَ اِذَا وَلَّوْا مُدْبِر۪ينَ ﴿٥٢﴾ وَمَٓا اَنْتَ بِهَادِ الْعُمْيِ عَنْ ضَلَالَتِهِمْۜ
اِنْ تُسْمِعُ اِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِاٰيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٥٣﴾

Meâli

41. İnsanların kendi elleriyle yapıp ettikleri yüzünden karada ve denizde düzen bozuldu; böylece Allah –dönüş yapsınlar diye– işlediklerinin bir kısmını onlara tattırıyor. **42.** De ki: "Yeryüzünde gezip dolaşın da öncekilerin âkıbeti nice oldu bir bakın. Onların çoğu şirke sapmış kimselerdi." **43.** Şimdi sen, Allah katından, önlenemez bir gün gelmeden önce bütün varlığınla o sağlam dine yönel. O gün onlar birbirlerinden ayırt edileceklerdir. **44.** Kim inkâr ederse inkârı kendi aleyhine olacaktır. İyi işler yapanlar da kendileri için hazırlık yapmış olurlar. **45.** Zira Allah, iman edip iyi işler yapanları lutfuyla mükâfatlandıracaktır. Şüphesiz O, inkârcıları sevmez. **46.** Müjdeler taşıyan rüzgârları göndermesi de O'nun kanıtlarındandır, ki böylece size rahmetinden tattırsın, gemiler buyruğu ile yüzsün; siz de O'nun lutfundan nasibinizi arama çabası gösteresiniz ve şükredesiniz. **47.** Andolsun senden önce biz nice peygamberleri kendi kavimlerine gönderdik. Peygamberler onlara apaçık mûcizeler getirdiler. Buna rağmen suç işleyenlere hak ettikleri cezayı verdik. İnananlara yardım etmek de bize düşer. **48.** Bulutları hare-

kete geçirsin diye rüzgârları gönderen Allah'tır. Sonra O, bulutları gökyüzünde dilediği gibi yayar, bazan da parçalara ayırır; nihayet içinden yağmurun çıktığını görürsün. Onu dilediği kullarının üzerine yağdırınca da o kullar sevince boğulurlar. **49.** Oysa onlar, yağmurun yağdırılmasından az önce büsbütün ümitsiz ve şaşkın halde idiler. **50.** Allah'ın rahmetinin izlerine bir bak: Ölü toprağa nasıl can veriyor! İşte ölüleri diriltecek olan da O'dur. O'nun her şeye gücü yeter. **51.** Andolsun ki, bir rüzgâr göndersek de onu (ekini) sararmış görseler, hemen nankörlük etmeye başlarlar. **52.** Bil ki sen ölülere işittiremezsin; hakka sırtını çevirip sağırlara da çağrıyı duyuramazsın. **53.** Sen körleri yanlış gittikleri yoldan çevirip doğru yola sokamazsın. Sen (çağrını) ancak âyetlerimize inanıp teslim olanlara duyurabilirsin.

Tefsiri

41. Bu âyetin, karada ve denizde bozulmanın ortaya çıkmasıyla ilgili kısmı hakkında tefsirlerde yer alan belli başlı yorumlar şunlardır: Karada ve denizde kasırga çıkması endişesi; bazı arazilerin bitki bitirmez duruma gelmesi ve tatlı suların tuzlu su haline dönüşmesi; gerek şehirlerde gerekse kırsal kesimde bozulmanın yaşanması (Arap dilindeki mecazi bir kullanıma dayanılarak buradaki "deniz" anlamına gelen *bahr* kelimesi "yerleşim merkezleri ve şehirler" şeklinde yorumlanmıştır); kaynak sularının azalması; kıtlık, yangın, sel gibi felâketlerin ve ölümlerin çoğalması; geçim sıkıntısının artması, her şeyin bereketinin kaçması (Taberî, XXI, 49-50; Zemahşerî, III, 205-206; Râzî, XXV, 127-128). Âyetin "insanların kendi elleriyle yapıp ettikleri yüzünden" şeklinde tercüme edilen kısmı da genellikle, "işledikleri günahlar ve yaptıkları haksızlıklar sebebiyle" biçiminde yorumlanmıştır. Bazı müfessirler ise bu âyet ile önceki âyetler arasındaki mâna ilişkisini şöyle izah etmişlerdir: "Eğer yerde ve gökte Allah'tan başka tanrılar bulunsaydı kesinlikle yerin de göğün de düzeni bozulurdu" (Enbiyâ 21/22) anlamındaki âyette şirk inancı, bozulma ve kaos sebebi olarak gösterilmiştir. Önceki âyetlerde şirke saplanıp kalanlardan söz edildiğinden burada insanların bu tutumunun kısmen ilâhî bir cezaya çarptırılması mânası taşıyan bozulmaya değinilmektedir (Râzî, XXV, 127).

"Bozulma" şeklinde tercüme edilen ve başında belirlilik takısı bulunan *fesâd* kelimesiyle muhatapların bildiği bir bozulma türü veya bu kelimenin kapsamına girebilecek her türlü bozulma kastedilmiş olabilir (İbn Âşûr, XXI, 110). Yine, "Düzen bozuldu" şeklinde tercüme edilen cümlenin yüklemi (zahera fiili) geçmiş zaman olduğu için burada, gözlemlenebilen veya güvenilir bir haberle bilinen, fiilen ortaya çıkmış bir durumdan söz edildiği düşünülebileceği gibi, bu durumun beklendiğini haber verme ve uyarıda bulunma anlamının bulunduğu da söylenebilir (İbn Âşûr, XXI, 112).

"Li yüzîkahüm..." cümlesinin başındaki lâm harfinin sonuç bildirme veya gerekçe belirtme anlamlarına göre âyete değişik mânalar verilebilir. Meâlde birinci anlam esas alınmış ve Allah'ın insanlara yaptıklarının bir kısmını tattırmasının, kendi fiillerinin sonucu olduğunu belirtmek üzere önceki cümleye "böylece..." denerek bağlanmıştır. İkinci anlama göre ise şöyle bir meâl verilebilir: "... ki Allah yaptıklarının bir kısmını onlara tattırsın; belki de dönerler."

Bu cümlenin "yaptıklarının bir kısmı" diye tercüme edilen bölümü genellikle, insanların yaptığı yanlışlıkların bütün karşılığının burada değinilenden ibaret olmadığı, bilhassa âhiretteki cezanın bu dünyadakinden çok daha ağır olacağı şeklinde açıklanmıştır. Ayrıca bazı müfessirler buradaki ilgi zamirinin "... ki onlar ne yaptıklarını da iyi bilirler" gibi bir mâna ile anlatıma güç kattığını belirtmişlerdir (İbn Âşûr, XXI, 113).

Kanaatimizce burada karadan ve denizden söz edilmesini âyetin mânasını daraltacak yorumlara temel kılmak yerine, "karasıyla deniziyle her yerde" anlamının kastedilmiş olduğunu düşünmek (Taberî, XXI, 50), hatta âyeti evrenin insan faaliyetlerinin etkili olduğu bütün bölgelerini içine alacak biçimde yorumlamak daha isabetli olur. Şevkânî'nin haklı olarak belirttiği üzere, bazı müfessirlerin burada sözü edilen karadaki bozulmayı Hz. Âdem'in oğlu Kabil'in kardeşi Hâbil'i öldürmesi, denizdeki bozulmayı ise –Kehf sûresinde (18/71) zikri geçen– bir hükümdarın sağlam gemileri gasbetmesi şeklinde açıklamaları, naklî bir delile dayanmayan, aklî açıdan da garip bir yorumdur (IV, 261-262).

Derveze bu âyet için şöyle bir yorum yapar: Sûrenin indiği sıralarda Hicaz ve yakın çevresinde birtakım güvenlik sorunları ve gıda maddele-

rindeki kıtlık sebebiyle krizler yaşanmış olabilir. Orada fiilen böyle bir durum yaşanmamış olsa bile dünyanın değişik bölgelerindeki felâketlerle ilgili haberler Hicaz'a ulaşmaktaydı. İşte bu vesileyle Kur'an muhataplarına bir uyarıda bulunmuştur. İnsanlara –Allah'a kulluğa ve hakikat yoluna dönmeleri için– bu tür felâketlere kendi işledikleri günahlar yüzünden duçar olduklarını hatırlatmanın gerekçesi daima mevcuttur (VI, 301-302). Yazarın âyetin tarihsel bağlamından hareketle yaptığı ve bütün zamanlar için çıkarılacak mesaja açık duran bu yorumu mâkul görünmekle beraber, âyetin günümüzdeki açılımları üzerinde düşünmeye fırsat vermesi bakımından Muhammed Esed'in şu açıklamalarını aktarmayı yararlı buluyoruz: "Böylece, günümüzde korkunç bir şekilde –üstelik henüz kısmen– ortaya çıkan doğal çevremizdeki yoğun çürüme ve tahribat, burada 'insanın kendi yapıp ettiklerinin bir sonucu', yani insanın, kendini tahrip eden –çünkü katı materyalist bir temele dayanan– teknolojik gelişmelerin ve insanlığı daha önce hayal bile edemediği ekolojik felâketlerle karşı karşıya getiren çılgınca faaliyetlerin bir sonucu olarak öngörülmüştür: Toprağın, havanın ve suyun sanayi atıkları ve şehir çöpleri yüzünden dizginlenemeyen bir şekilde kirlenmesi; bitki örtüsü ve denizlerin artan bir şekilde zehirlenip yok olması; yaygın uyuşturucu ve görünürde 'faydalı' ilâç kullanımı sebebiyle insanın kendi bedeninde ortaya çıkan her türlü genetik bozukluklar ve insanlara yararlı birçok hayvan türünün giderek yok olması. Bütün bunlara, insanın sosyal hayatındaki hızlı bozulmayı ve çürümeyi, cinsel sapıklıkları, suçları ve şiddeti ve son aşamada nükleer dehşeti ilâve edebiliriz. Bunların tamamı, son tahlilde, insanın Allah'a ve mutlak mânevî / ahlâkî değerlere karşı umursamazlığının ve bunun yerine, 'maddî ilerleme'yi tek önemli hedef sayan inançlara tutsaklığının bir sonucudur" (II, 828-829). Bu bağlamda, ürkütücü sonuçlarıyla dünya gündeminde ağırlıklı bir yer tutan ozon tabakasının delinmesi sorununun tam olarak âyetteki ifadeyle örtüştüğünü yani "insanların kendi elleriyle yapıp ettikleri yüzünden" ortaya çıkmış bir bozulma olduğunu da canlı bir örnek olarak hatırlamak gerekir.

Yeryüzündeki ve uzaydaki olumsuz gelişmeler ile bu âyetteki uyarı arasında bağ kurulurken, –bazı kimselerin yaptığı gibi– Kur'an'ın teknolojiye ve maddî ilerlemeye karşı olduğu tarzında aşırı bir yoruma kayılması,

âyeti amacı ve anlam çerçevesi dışına çıkarmak olur. Yine, doğal çevredeki her türlü bozulmayı münhasıran günah kavramından hareketle gerekçelendirmek doğru olmaz; âyette "insanların kendi elleriyle yapıp ettikleri yüzünden" buyurulduğu dikkate alınarak insanların her şeyi yerli yerince yapmamaları tarzında genel bir gerekçe üzerinde durulması uygun olur. Öte yandan âyette insanlara yapıp ettiklerinin bir kısmını tattırmanın gerekçesi "dönebilsinler diye" şeklinde açıklandığına göre, beşeriyetin bu olumsuzlukları yaşaması yine onların eğriyi doğrudan ayırt etmeleri için tanınmış bir fırsat ve insanın dünya hayatındaki varlık sebebi olan sınavın toplumsal boyutu olarak değerlendirilmeli ve herkes insanlığın bu ortak serüveninden dersler çıkarmalıdır.

42. Kur'an'ın, yeryüzünde dolaşılması ve önceki toplumların başına gelenlerden ibret alınmasıyla ilgili ısrarlı teşvikinin yanına burada bir bilginin ilâve edildiği görülmektedir: "Onların çoğu şirke sapmış kimselerdi." Bu, geride iz ve eserleri, harabeleri kalan toplumlarda çok tanrıcılık inancının hâkim bulunduğuna işaret olabilir.

46-53. Her gün iç içe yaşadığımız ve çoğu defa sıradan durumlar olarak algıladığımız tabiat olaylarının gerçekte Allah'ın birliğinin ve kudretinin açık kanıtları olduğu ve aklını işleten kimselerin bunlardan önemli sonuçlar çıkarabileceği Kur'an'da değişik vesilelerle belirtilmiştir. Doğal çevrede ortaya çıkan bozulmaya değinilen 41. âyetten sonra bu hususa dikkat çekilmesi de oldukça mânidardır. Buna göre tabiat, Allah'ın verdiği düzenle işlerken yaratanına kanıt değeri taşıyacak kadar mükemmeldir; ne var ki bu, insan eliyle bozulabilmektedir (rüzgârların estirilmesi, gemilerin yüzmesinin sağlanması, bulutların harekete geçirilmesi, yağmurun yağdırılması, ölümünden sonra toprağa can verilmesi ile ilgili açıklamalar için bk. Bakara 2/164; İbrâhim 14/32-34; Hicr 15/22-23; Nahl 16/10-11, 14-16; İsrâ 17/66; 49. âyette geçen *müblisûn* kelimesinin açıklaması için bk. 12. âyetin tefsiri).

47. âyette yer alan ve "İnananlara yardım etmek de bize düşer" şeklinde tercüme edilen cümlenin lafzına bakarak, müminlerin Allah'a karşı hak iddia edebilecekleri ve O'nun da kendilerine karşı görevinin bulunduğu gibi bir anlam çıkarmamak gerekir. Zira bu, inananların Allah katında-

ki dereceleriyle ilgili bir iltifat ifadesi olup onlara moral verme ve onları onurlandırma amacı taşımaktadır. Hz. Peygamber'in, "Şayet müslüman bir kimse din kardeşinin namusunu müdafaa ederse, Allah'ın da kıyamet günü mutlaka onu cehennem ateşinden korumasını hak eder" buyurduktan sonra âyetin bu cümlesini okuduğu rivayet edilmiştir (Zemahşerî, III, 207).

51. âyetteki "onu" anlamına gelen zamirin, bitkinin ve rüzgârın veya bulutun yerini tuttuğuna dair görüşler vardır (Şevkânî, IV, 265). Bütün bu yorumların ortak noktası şudur: Allah Teâlâ insanları sınamak üzere onlara bazı sıkıntılar verdiğinde, meselâ onlara zarar veren bir rüzgâr gönderdiğinde hemen tavırları değişir, kendilerine verilen nimetleri unutup inkâra kalkışırlar veya nankörlüğe yeltenirler (52 ve 53. âyetlerin açıklaması için bk. Neml 27/80-81. âyetlerin tefsiri).

54 – 60

اَللّٰهُ الَّذ۪ي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ
مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةًۜ يَخْلُقُ مَا يَشَٓاءُۚ وَهُوَ الْعَل۪يمُ الْقَد۪يرُ
﴿٥٤﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَۙ مَا لَبِثُوا غَيْرَ
سَاعَةٍۜ كَذٰلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾ وَقَالَ الَّذ۪ينَ اُو۫تُوا الْعِلْمَ
وَالْا۪يمَانَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ ف۪ي كِتَابِ اللّٰهِ اِلٰى يَوْمِ الْبَعْثِۘ فَهٰذَا يَوْمُ الْبَعْثِ
وَلٰكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذ۪ينَ ظَلَمُوا
مَعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٥٧﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ ف۪ي

هٰذَا الْقُرْاٰنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَئِنْ جِئْتَهُمْ بِاٰيَةٍ لَيَقُولَنَّ الَّذٖينَ
كَفَرُٓوا اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾ كَذٰلِكَ يَطْبَعُ اللّٰهُ عَلٰى
قُلُوبِ الَّذٖينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾ فَاصْبِرْ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَلَا
يَسْتَخِفَّنَّكَ الَّذٖينَ لَا يُوقِنُونَ ﴿٦٠﴾

Meâli

54. Sizi güçsüz yaratan, güçsüzlüğün ardından kuvvet veren, kuvvetli halinizden sonra da güçsüz hale getiren ve yaşlandıran Allah'tır. O dilediğini yaratır. O hakkıyla bilendir, üstün kudret sahibidir. **55.** Günaha saplanmış olanlar kıyamet koptuğu gün (dünyada) sadece çok kısa bir süre kaldıklarına yemin ederler. İşte onlar (oradayken de) kendilerini böyle kandırıyorlardı. **56.** Kendilerine ilim ve iman verilenler ise şöyle derler: "Andolsun ki siz, Allah'ın yazısına uygun olarak yeniden dirilme gününe kadar kaldınız. İşte bu diriliş günüdür; fakat siz onu tanımıyordunuz." **57.** Artık o gün zulmedenlerin mazeretleri fayda sağlamayacak, onlardan Allah'ı hoşnut etmeye çalışmaları da istenmeyecektir. **58.** Andolsun ki biz bu Kur'an'da insanlar için her türlü örneği verdik. Şayet sen onlara bir mûcize getirecek olsan, inkâr edenler mutlaka şöyle diyeceklerdir: "Siz ancak aslı esası olmayan şeyler ortaya koymaktasınız!" **59.** İşte Allah, ilimden nasibi olmayanların kalplerini böyle mühürler. **60.** Şimdi sen sabret. Bil ki Allah'ın vaadi gerçektir. İnanmayanlar sakın seni yolundan çevirmesin!

Tefsiri

54. Önceki âyetlerde ilâhî kudretin dış âlemde gözlemlenebilen kanıtlarına değinildikten sonra burada insanın özbenliğinde tesbit edebileceği delillere dikkat çekilmektedir (Râzî, XXV, 136). Bunların özeti, kişinin kendi hayatının akışında geçirdiği evreleri iyi bir incelemeye tâbi tutma-

sından ibarettir. İnsan, başlangıçta aşılanmış bir yumurta (zigot) olduğunu, birçok aşamadan geçtikten sonra güçlü dönemine eriştiğini, ama hiç kimsenin –kendisine uzun ömür verilmişse– gençlik dönemindeki bu gücünü aynen koruyamadığını, hele hiç kimsenin dünya hayatında ebedî kalamadığını düşünürse, bütün bunların varlıklar âlemine egemen olan üstün ve karşı konulamaz bir iradeden kaynaklandığını anlar. Bu sürecin bir benzerinin, içinde yaşadığı evren bakımından da kaçınılmazlığını ve onun da bir sonu olduğunu kabullenmekte güçlük çekmez (insanın yaratılış aşamaları ve hayat evreleri hakkında bk. Hac 22/5; Mü'minûn 23/12-15).

55-58. Kıyamet koptuğunda günaha saplanmış olanların ancak kısa bir süre kaldıklarını söyleyeceklerinin belirtildiği 55. âyette nerede kaldıklarıyla ilgili bir açıklama bulunmadığı için, burada, dünyada veya kabirlerde geçirdikleri ya da dünyanın sona ermesiyle haşir günü (öldükten sonra dirilme vakti) arasında geçen sürenin kastedilmiş olabileceği (Zemahşerî, III, 208) yorumları yapılmıştır. 56. âyetin "fakat siz onu tanımıyordunuz" şeklinde çevrilen son cümlesi lafza uygun olarak "fakat siz bilmiyordunuz, anlamıyordunuz" şeklinde de tercüme edilebilir; meâlde "siz onu onaylamıyordunuz" tarzındaki izahlar esas alınmıştır (meselâ bk. Fîrûzâbâdî, V, 54). "Siz onu yalanladığınız ve alaya aldığınız için çabucak gelmesini istiyordunuz" tarzındaki yorum da (Şevkânî, IV, 266) bu mânayı desteklemektedir. 58. âyette Kur'an'da insanlar için her türlü örneğin verilmiş olduğu ifade edilirken, Allah'ın varlığı, birliği, Kur'an'ın Allah katından geldiği, insanların öldükten sonra diriltilerek hesaba çekilecekleri hususunda inkârcılara hiçbir mazeret bırakmayacak açıklıkta kanıtlar getirildiği ve uyarılara yer verildiği, bundan sonra inkârcılıkta direnmenin katı bir inattan başka bir şey olmadığı ve Hz. Peygamber'e hiçbir kusur izâfe edilemeyeceği anlatılmış olmaktadır (Râzî, XXV, 137-138).

59-60. İfade akışı incelendiğinde 59. âyette "ilimden nasibi olmayanlar" diye sözü edilenlerden maksadın zihniyet açısından câhil, gözünün önündeki gerçekleri ve delilleri görmezden gelme inadını sürdüren kimseler olduğu anlaşılmaktadır. Bu durumdaki kimselerin kalpleri mühür-

lenmiştir; yani hakikatlere kulak vermemekte direnmeleri ve iradelerini kötü yolda kullanmaları sebebiyle ilâhî yardımdan mahrum edilmişler, kendi bağnazlıklarıyla başbaşa bırakılmışlardır (Zemahşerî, III, 209).

Sûre, sabrı ve inkârcılara karşı Allah'a güvenmeyi telkin eden vurgulu bir ifadeyle son bulmaktadır. 60. âyette Resûl-i Ekrem'e ve onun şahsında müminlere teselli ve moral verilmekte, aynı zamanda şartlardan etkilenmeksizin kendi çizgilerinde yürümeleri istenmektedir. Âyetin son cümlesi "İmana çağrı görevini aynı titizlikle sürdür, seni etkilemelerine fırsat verme, zihnine şüphe sokmalarına veya seni küçümsemelerine izin verme; onların tavırları seni üzüntüye, tedirginlik veya telâşa düşürmesin" gibi mânalarla açıklanmıştır. Bu âyetlerin Hz. Peygamber'in Medine'ye hicret için fikrî hazırlık yaptığı sıralarda indiği dikkate alınarak, burada, şartlar yeterince olgunlaşmadan hareket edilmemesi yönünde bir uyarının bulunduğu da düşünülebilir (Derveze, VI, 308).

31 (57)

Lokmân Sûresi

Mekke, 34

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada otuz birinci, iniş sırasına göre elli yedinci sûredir. Sâffât sûresinden sonra, Sebe' sûresinden önce Mekke döneminin ortalarında inmiştir. 27-28. âyetlerin veya 27-29. âyetlerin Medine'de indiği söylenirse de bu yöndeki rivayetler güvenilir bulunmamıştır (İbn Âşûr, XXI, 138).

Adı

12 ve 13. âyette Hz. Lokmân'ın adı geçtiği için Lokmân adını almıştır.

Konusu

Konusu Lokmân'ın oğluna öğütlerini içeren âyetlerde özetlenen şirk inancının yasaklanması, ana babaya saygı gösterip meşrû buyruklarına uyma, sorumluluk duygusu, iyilik için çalışma, sabır, tevazu gibi dinî ve ahlâkî ödevlerdir. Daha sonra putperestleri şirkten vazgeçirmeyi ve onlara kurtuluş yolunu göstermeyi amaçlayan bilgiler, kanıtlar ve uyarılara yer verilmiştir.

1 – 5

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

الٓمٓ ﴿١﴾ تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ الْحَك۪يمِ ﴿٢﴾ هُدًى وَرَحْمَةً لِلْمُحْسِن۪ينَ ﴿٣﴾

اَلَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ
يُوقِنُونَۜ ﴿٤﴾ اُو۬لٰٓئِكَ عَلٰى هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Elif-lâm-mîm. **2-3.** Bunlar, güzel işlerin peşinde olanlara hidayet ve rahmet kaynağı olan hikmetli kitabın âyetleridir. **4.** Namazlarını özenle kılan, zekâtı veren ve âhirete kesin olarak inananlar. **5.** İşte onlar, rableri tarafından gösterilen doğru yol üzerindedirler; kurtuluşa erenler de yalnız onlardır.

Tefsiri

1. Bazı sûrelerin başında bulunan bu harflere "hurûf-ı mukattaa" denir (bilgi için bk. Bakara 2/1).

2-5. Kitaptan maksat Kur'an-ı Kerîm veya onun, bu sûrenin öncesinde inmiş olan kısmıdır. Kur'an'ın niteliği olarak zikredilen *hakîm* kelimesi, onun en doğru ve en yararlı bilgiler içerdiğini ifade eder; 3. âyetteki hüdâ ve rahmet kelimeleri de bu anlamı açmaktadır. Kur'an âyetleri insanlık için bir nimet olmakla birlikte onlardan ancak "güzel işler peşinde olanlar" yararlanabileceklerdir. 4. âyette bu kimselerin özellikleri namazı özenle kılmak, zekâtı vermek ve âhirete kesin olarak inanmak şeklinde özetlenirken Allah'a iman şartının açıkça belirtilmesine gerek görülmemiştir, çünkü 3. âyetin sonundaki *muhsin* kelimesinin masdarı olan *ihsan* kavramı Allah'a imanı da içermektedir (İbn Âşûr, XXI, 141). Nitekim bir hadiste, "İhsan Allah'a O'nu görüyormuş gibi ibadet etmektir" buyurulmuştur (Buhârî, "Îmân", 37; Müslim, "Îmân", 5-7).

Bu sûrenin indiği dönemde henüz beş vakit namazın ve zekâtın farz kılınmadığı dikkate alınırsa buradaki namazı umumi mânada Allah'a "ibadet ve dua" veya o dönemdeki şekliyle namaz, zekâtı da bilhassa o sıralarda putperestlerin zulüm ve baskısı altında büyük sıkıntılar yaşayan müslümanlar için özel bir önem taşıyan "malî dayanışma" olarak anlamak yerinde olur.

6 – 11

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْتَر۪ي لَهْوَ الْحَد۪يثِ لِيُضِلَّ عَنْ سَب۪يلِ اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍۗ
وَيَتَّخِذَهَا هُزُواًۜ اُو۬لٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُه۪ينٌ ﴿٦﴾ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِ اٰيَاتُنَا
وَلّٰى مُسْتَكْبِراً كَاَنْ لَمْ يَسْمَعْهَا كَاَنَّ ف۪ٓي اُذُنَيْهِ وَقْراًۚ فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ
اَل۪يمٍ ﴿٧﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتُ النَّع۪يمِۙ ﴿٨﴾
خَالِد۪ينَ ف۪يهَاۜ وَعْدَ اللّٰهِ حَقّاًۜ وَهُوَ الْعَز۪يزُ الْحَك۪يمُ ﴿٩﴾ خَلَقَ
السَّمٰوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا وَاَلْقٰى فِي الْاَرْضِ رَوَاسِيَ اَنْ تَم۪يدَ بِكُمْ
وَبَثَّ ف۪يهَا مِنْ كُلِّ دَٓابَّةٍۜ وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَٓاءِ مَٓاءً فَاَنْبَتْنَا ف۪يهَا
مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَر۪يمٍ ﴿١٠﴾ هٰذَا خَلْقُ اللّٰهِ فَاَرُون۪ي مَاذَا خَلَقَ الَّذ۪ينَ
مِنْ دُونِه۪ۜ بَلِ الظَّالِمُونَ ف۪ي ضَلَالٍ مُب۪ينٍ ﴿١١﴾

Meâli

6. İnsanlar arasında öyleleri vardır ki bilgisizlik yüzünden başkalarını Allah yolundan saptırmak ve o âyetleri alay konusu etmek için eğlendirici sözler kullanırlar; işte bunları alçaltıcı bir azap bekliyor. **7.** Böyle birine âyetlerimiz okunduğunda sanki kulaklarında ağırlık varmış da onu işitemiyormuş gibi büyüklük taslayarak sırt çevirir. Ona acıklı bir azabı müjdele! **8-9.** İman edip hayırlı işler yapanlara gelince onları da nimetlerle dolu, içinde ebedî kalacakları cennetler bekliyor. Bunu Allah gerçek olarak vaad etmiştir. O azîzdir, hakîmdir.

10. O, gökleri görebileceğiniz herhangi bir destek olmadan yarattı, sizi dengede tutması için yere sağlam dağlar yerleştirdi, orada her türlü canlının çoğalmasını sağladı. Biz, gökten su indirip (bununla) yeryüzünde her türden faydalı bitkiler bitirdik. **11.** İşte bunlar Allah'ın yarattıklarıdır; şimdi gösterin bana, O'ndan başkası ne yaratmış! Hayır, zalimler açık bir sapkınlık içindedirler.

Tefsiri

6-7. Dünyada maddî haz ve mutluluktan başka gayeleri olmayan insanlar, başkalarını da bilgisizce Allah'ın yolundan saptırmak, alıkoymak, boş şeylerle uğraşmak maksadıyla akıl ve bilgi temeline dayanmayan anlamsız, içi boş sözlere (veya bir yoruma göre) çalgılı eğlencelere kendilerini kaptırır, hayatın gayesini bunlardan ibaret görür, bunlara para harcar; bunları konuşup bunları dinlerler; Allah'ın hikmetli, anlam yüklü ve dolayısıyla kurtarıcı âyetleri kendilerine okunduğunda ise büyüklenerek bunlara kulak tıkayıp sırt çevirirler. Böylece inançlı ve inkârcı kesimler arasındaki temel bir mantık ve zihniyet farkı ortaya konmaktadır.

"Eğlendirici söz" diye çevirdiğimiz 6. âyetteki *lehve'l-hadîs* deyimi klasik tefsirlerin çoğunda mûsiki olarak açıklanmış ve bazı tefsirlerde bu âyete dayanılarak şarkı söylemenin, çalgı çalmanın, dinlemenin, bu işin ticaretini yapmanın haram olduğu ileri sürülmüştür. Ancak bu deyimin şirk inancı içeren sözler veya daha genel olarak insanlar için herhangi bir fayda getirmeyen boş ve lüzumsuz konuşmalar olduğu yolunda görüşler de zikredilmektedir (bu görüşler için bk. Taberî, XXI, 60-63). İmam Mâlik bir soru üzerine âyetteki "Allah yolundan saptırmak için" ifadesine dayanarak, "Eğer (müzik) insanı Allah'a karşı görevlerinden alıkoyuyorsa haramdır" demiştir (Kurtubî, XIV, 54). Kurtubî mûsikinin haram olduğu yolunda aktarılan bazı rivayetleri sıraladıktan sonra ünlü fıkıh bilgini Ebû Bekir İbnü'l-Arabî'ye (bk. *Ahkâmü'l-Kur'ân*, III, 1494) dayanarak kendi görüşünü özetle şöyle belirtir: İnsanların kötü duygularını tahrik eden, haramları öven şarkıların haram olduğu açıktır; ancak bu tür sakıncalar taşımayan mûsiki bayram, düğün gibi sevinçli ve mutlu zamanlarda veya dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyaç duyulduğu durumlarda câizdir (XIV, 55-56).

Bize göre –Taberî'nin de belirttiği gibi (XXI, 63)– lehve'l-hadîs deyiminin özel olarak şarkı ve mûsiki anlamına geldiğine dair âyette herhangi bir işaret bulunmadığına göre bu deyimin anlamını mûsiki olarak sınırlamak doğru değildir. Bu iki âyette özetlenen inkârcı psikoloji ve tavır dikkate alındığında bunun, genel olarak müşriklerin, ilâhî mesajın insanlar üzerindeki etkisini kırmak veya onları alay ve eğlence konusu yapmak için ileri sürdükleri içi boş iddialar, laf cambazlıkları şeklinde yorumlanması uygun olur. Nitekim 6. âyetteki "bi-gayri ilm" (bilgisiz olarak) tabiri de bunu desteklemektedir. Eğer mûsiki, şiir vb. etkinlikler böyle bir kötü amaca alet ediliyorsa bunu yapanlar da âyetteki eleştiri kapsamına girer. Ayrıca burada, sadece o dönemdeki inkârcıların söz konusu tutumları değil, hangi dönemde olursa olsun "Allah'ın yolu"nu tıkama amacına yönelik zihniyet ile bunun ürünü olan tavır, tenkit ve faaliyetler de eleştirilmektedir.

"Tür" diye çevirdiğimiz *zevc* kelimesi, sözlükte "eş, bir şeyin zıt yönden dengi, eşiti, birleşik varlığın her bir ögesi" anlamına gelir. Râgıb el-İsfahânî kelimeyi, "varlıklar topluluğunu oluşturan her bir tür" anlamında da açıklamış olup (*el-Müfredât*, "zvc" md.) meâlde bu açıklama dikkate alınmıştır.

12 – 19

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا لُقْمٰنَ الْحِكْمَةَ اَنِ اشْكُرْ لِلّٰهِۜ وَمَنْ يَشْكُرْ
فَاِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِه۪ۚ وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ حَم۪يدٌ ﴿١٢﴾ وَاِذْ قَالَ
لُقْمٰنُ لِابْنِه۪ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللّٰهِۜ اِنَّ الشِّرْكَ
لَظُلْمٌ عَظ۪يمٌ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِۚ حَمَلَتْهُ اُمُّهُ
وَهْنًا عَلٰى وَهْنٍ وَفِصَالُهُ ف۪ي عَامَيْنِ اَنِ اشْكُرْ ل۪ي وَلِوَالِدَيْكَۜ

إِلَيَّ الْمَصِيرُ ﴿١٤﴾ وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ
بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبْهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ
مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ يَا بُنَيَّ
إِنَّهَا إِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمٰوَاتِ
أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللّٰهُ إِنَّ اللّٰهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾ يَا بُنَيَّ أَقِمِ الصَّلٰوةَ
وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ إِنَّ ذٰلِكَ
مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٧﴾ وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا
إِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٨﴾ وَاقْصِدْ فِي مَشْيِكَ وَاغْضُضْ
مِنْ صَوْتِكَ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

Meâli

12. Andolsun ki vaktiyle Lokmân'a hikmeti vermiş, şöyle demiştik: "Allah'a şükret, O'na şükreden kendi iyiliği için şükretmiş olur; nankörlük eden de bilmelidir ki Allah'ın hiçbir şeye ihtiyacı yoktur, O her türlü övgüye lâyıktır." **13.** Lokmân, oğluna öğüt verirken ona şöyle dedi: "Sevgili oğlum! Allah'a ortak koşma; çünkü O'na ortak koşmak kesinlikle çok büyük bir haksızlıktır." **14.** Biz insana ana babasıyla ilgili öğütler verdik. Annesi, güçten kuvvetten düşerek onu karnında taşımıştır; çocuğun sütten kesilmesi iki yıl içinde olur. Bunun için (ey insan), hem bana hem ana babana minnet duymalısın; sonunda dönüş yalnız banadır.

15. Eğer ana baban, hakkında bilgin olmayan bir şeyi bana ortak koşman için seni zorlarlarsa, bu durumda onlara uyma ama yine de onlara dünyada iyi davran; yüzünü ve özünü bana çevirenlerin yolunu izle. Sonunda dönüşünüz yalnız banadır, o zaman yapıp ettiklerinizin sonucunu size bildireceğim. **16.** Lokmân, "Sevgili oğlum" (dedi), "yaptığın iş bir hardal tanesi kadar bile olsa, bir kayanın içinde saklansa veya göklerde yahut yerin dibinde bulunsa yine de Allah onu açığa çıkarır. Kuşkusuz Allah her şeyi bütün gizlilikleriyle bilir, O her şeyden haberdardır. **17.** Yavrucuğum! Namazını özenle kıl, iyi olanı emret, kötü olana karşı koy, başına gelene sabret. İşte bunlar, kararlılık gerektiren işlerdendir. **18.** Gurura kapılarak insanlara burun kıvırma, ortalıkta çalım satarak yürüme; unutma ki Allah gurura kapılıp kendini beğenen hiçbir kimseyi sevmez. **19.** Yürüyüşünde ölçülü ol, sesini yükseltme; çünkü seslerin en çirkini eşek sesidir."

Tefsiri

12-13. *Lokmân*, Kur'an-ı Kerîm'de ismi sadece bu sûrede geçen, aynı zamanda sûrenin de ismiyle anıldığı sâlih bir kişidir. Âlimlerin çoğunluğu, Lokmân'ın peygamber olmadığını, ancak Allah'ın kendisini bilgi ve hikmetle şereflendirdiğini belirtirler. İslâm öncesi Arap toplumunda da onun bilge bir kişi olduğu kabul edilir, saygıyla anılırdı. İslâm tarihi kaynaklarında ve tefsirlerde soyu, milliyeti, hayatı ve sözleriyle ilgili güvenilirliği tartışmalı çeşitli rivayetler vardır (bilgi için bk. Ömer Faruk Harman, "Lokmân", *DİA*, XXVII, 205-206).

Müfessirler 12. âyette Lokmân'a verildiği bildirilen *hikmet* kelimesini, "din konusunda derin bilgi, sahih inanç, akıl, yerinde ve doğru konuşma, isabetli görüş ve davranış" olarak açıklamışlardır (Taberî, XXI, 67; İbn Atıyye, IV, 346). Hikmet hem doğru bilgi, inanç ve düşünceyi hem de bu zihnî birikimin mümkün olan en mükemmel şekilde hayata geçirilmesini ifade eder.

Bilgi birikimi olan bir insan bu birikimini doğru, yerinde ve gerektiği ölçüde kullanmaz yahut yanlış yerlerde kullanırsa bu insana âlim denebilirse de hakîm denemez; çünkü hikmet kavramı, "bilgiyi yerli yerince kullanma" anlamına da gelir. Buna göre bilgisini doğru ve gerektiği şekilde kullanmayan insan, bilginin şükrünü yerine getirmemiş olur;

bilgisini belirtildiği şekilde kullanan ise şükür ödevini yerine getirdiği gibi bunun faydasını da yine kendisi görmüş, yani bilgisini değerlendirmiş ve sonuçta onu kendisi için faydalı hale getirmiş olur. 12. âyette "O'na şükreden kendi iyiliği için şükretmiş olur..." buyurulurken bu gerçeğe de işaret edilmiştir.

Lokmân'a verilen hikmetin çerçevesi çizilirken tevhid inancının başta geldiği görülmektedir. Esasen bu, şükrün de birinci şartıdır; bu sebeple Lokmân, kendisi Allah'ın birliğine inandığı gibi oğluna da şirkten uzak durmayı öğütlemiştir. Âdil olmayan hakîm olamaz; adalet, "her şeyi yerli yerince yapmak, herkese hakkını vermek"tir. Herhangi bir şeyi Allah'a ortak koşan yani Allah'tan başkasına tanrılık nitelikleri yükleyen kişi, Allah'ın hakkı olan tanrılığı başkasına vermiş, böylece haksızlık (zulüm) yapmış demektir; üstelik bu tutum, haksızlıkların en büyüğüdür. Bu sebeple âyette "O'na ortak koşmak çok büyük bir haksızlıktır" buyurulmuştur. Esasen İslâm'ın en başta şirki ortadan kaldırmayı hedeflemesi de Allah'a ortak koşmanın, bütün kötülüklerin başında geldiği ve diğer birçok kötülüğün temel sebebi olduğu anlayışına dayanır.

14-15. Sûrenin Lokmân'a ayrılan bölümünde, araya ana babaya itaat konusundaki bu iki âyetin girmesiyle ilgili iki farklı açıklama yapılmıştır. Bir yoruma göre bu iki âyet de Lokmân'a ait sözlerdir. Buna göre âyetin başında "Allah bana buyurdu ki..." şeklinde bir ifade takdir etmek gerekir. Diğer bir yoruma göre bu âyetler araya sokulmuş bir açıklama (i'tirâzıyye) mahiyetinde olup amaç, ana babaya saygının önemini, ayrıca bunun sınırını ve Allah'a saygıyla ilişkisini ortaya koymaktır.

"Çocuğun sütten kesilmesi iki yıl içinde olur" şeklinde çevirdiğimiz ifade, emzirmenin normal süresi iki yıl kadar olmakla birlikte bunun mutlaka tamamlanması gerekmediğine, ana baba isterlerse çocuğun iki yıl dolmadan da sütten kesilebileceğine işaret eder (ayrıca bk. Bakara 2/233).

"(Ey insan), hem bana hem ana babana minnet duymalısın" buyurularak Allah'a minnettarlıkla ana babaya minnettarlığın birlikte emredilmesinin sebebi, Allah'ın insanı var edip onu nimetleriyle rızıklandırması, ana babanın da insanın hem dünyaya gelmesine vesile olması hem de hayatının en zayıf dönemlerinde, çocukluğunda, hastalığında ona kol kanat germesi, yetiştirip büyütmesi, beslemesi ve eğitmesidir (Râzî, XXV, 147;

Şevkânî, IV, 273). Âyette annenin fedakârlığına özel bir vurgu yapıldığı görülmekte, dolaylı olarak onun daha çok ilgi ve sevgi beklediğine işaret edilmektedir. Nitekim Hz. Peygamber de, "Yâ Resûlellah! Kime iyilik etmeliyim?" şeklindeki bir soruya, "annene" diye cevap vermiş; "Sonra kime?" denilince yine "annene" demiş; üçüncü defa tekrarlanan soruya da aynı cevabı vermiş; nihayet dördüncüsünde "babana" buyurmuştur (*Müsned*, V, 3, 5; Tirmizî, "Birr", 1). Ancak Allah'ın hakkı bütün hakların önünde olduğu için ana baba çocuklarını bu hakkı ihlâl etmeye yani onu tevhid inancından sapmaya veya Allah'ın açıkça yasakladığı başka işler yapmaya zorlarlarsa kesinlikle onların bu baskısına boyun eğilmeyecek; bununla birlikte meşrû ve mâkul olan istekleri yerine getirilecektir (ayrıca bk. Ankebût 29/8).

16-19. Lokmân'ın oğluna yönelttiği bu öğütler de Allah'ın ona verdiği hikmetin meyveleridir. Kuşkusuz insanın yaptığı her şey –ne kadar saklanırsa saklansın– Allah'ın mutlaka onu bildiği, dolayısıyla onun hesabını soracağı inancı ve bilinci ile bundan doğan sorumluluk duygusu ve kaygısı ahlâkî hayatın temelidir. Nitekim meşhur bir özdeyişte "Hikmetin başı Allah korkusudur" denilmiştir. Büyük şairimiz Mehmed Âkif'in, "Ne irfandır veren ahlâka yükseklik ne vicdandır / Fazilet hissi insanlarda Allah korkusundandır" şeklindeki beyti de bu gerçeğin güzel bir ifadesidir.

İnsanın iyi ve itaatkâr bir kul olduğunu gösteren üç örnek davranışın sıralandığı 17. âyetteki "namaz" Allah'a kulluk ödevini, "iyi olanı emredip kötü olana karşı koymak" toplumsal davranışlar karşısındaki kulluğun gerektirdiği yapıcı tutumu, "sabır" ise maddî ve sosyal çevreden gelen sıkıntıları, belâları birer imtihan bilip metanetle karşılama olgunluğunu yansıtır. Âyetteki "İşte bunlar, kararlılık gerektiren işlerdendir" ifadesi, bu müsbet davranışların, kulluktaki kemali gösteren birer örnek olduğunu, hayatın şartları içinde yerine getirilmesi gereken böyle daha başka yüksek davranışlar da bulunduğunu gösterir. 18-19. âyetlerde ise kaçınılması gereken olumsuz davranışlardan örnekler verilmektedir. Bu örneklerin, özellikle kendini beğenmişlerin, başka insanları aşağılayıcı tutumlarından seçilmiş olması ve bunların Allah sevgisinden mahrum kalacakları uyarısında bulunulması, Kur'an'ın insan onuruna verdiği değeri yansıtması bakımından özellikle dikkat çekicidir.

20 – 34

اَلَمْ تَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاَسْبَغَ
عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ ظَاهِرَةً وَبَاطِنَةًۜ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي
اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُنِيرٍ ﴿٢٠﴾ وَاِذَا قِيلَ
لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا اَنْزَلَ اللّٰهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ اٰبَاۤءَنَاۜ
اَوَلَوْ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ اِلٰى عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٢١﴾
وَمَنْ يُسْلِمْ وَجْهَهُ اِلَى اللّٰهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ
الْوُثْقٰىۜ وَاِلَى اللّٰهِ عَاقِبَةُ الْاُمُورِ ﴿٢٢﴾ وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنْكَ كُفْرُهُۜ
اِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُواۜ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٣﴾
نُمَتِّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ اِلٰى عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٢٤﴾ وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ
مَنْ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللّٰهُۜ قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِۜ بَلْ اَكْثَرُهُمْ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۜ اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٦﴾
وَلَوْ اَنَّ مَا فِي الْاَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ اَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ سَبْعَةُ اَبْحُرٍ
مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللّٰهِۜ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٧﴾ مَا خَلْقُكُمْ وَلَا

بَعْثُكُمْ اِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ اِنَّ اللّٰهَ سَمٖيعٌ بَصٖيرٌ ﴿٢٨﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يُولِجُ
الَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي الَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرٖٓي
اِلٰٓى اَجَلٍ مُسَمًّى وَاَنَّ اللّٰهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبٖيرٌ ﴿٢٩﴾ ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ وَاَنَّ
مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الْبَاطِلُ وَاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبٖيرُ ﴿٣٠﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ
الْفُلْكَ تَجْرٖي فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللّٰهِ لِيُرِيَكُمْ مِنْ اٰيَاتِهٖ اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ
لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣١﴾ وَاِذَا غَشِيَهُمْ مَوْجٌ كَالظُّلَلِ دَعَوُا اللّٰهَ
مُخْلِصٖينَ لَهُ الدّٖينَ فَلَمَّا نَجّٰيهُمْ اِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ
بِاٰيَاتِنَا اِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾ يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ وَاخْشَوْا
يَوْمًا لَا يَجْزٖي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهٖ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَنْ وَالِدِهٖ شَيْـًٔا اِنَّ
وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللّٰهِ الْغَرُورُ ﴿٣٣﴾
اِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا
فِي الْاَرْحَامِ وَمَا تَدْرٖي نَفْسٌ مَاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا
تَدْرٖي نَفْسٌ بِاَيِّ اَرْضٍ تَمُوتُ اِنَّ اللّٰهَ عَلٖيمٌ خَبٖيرٌ ﴿٣٤﴾

Meâli

20. Allah'ın, göklerde ve yerde bulunan şeyleri hizmetinize verdiğini, nimetlerini gizli ve açık olarak önünüze bolca serdiğini görmez misiniz? İnsanlardan öyleleri vardır ki bilgisizce, bir rehber ve aydınlatıcı bir kitap olmadan Allah hakkında tartışmaya kalkışırlar. **21.** Onlara, "Allah'ın indirdiğine uyun" denildiğinde, "Hayır, biz atalarımızdan gördüğümüze uyarız" derler. Peki ama ya şeytan onları alevli ateşin azabına çağırıyorsa! **22.** Her kim kendini iyiliğe adayarak özünü Allah'a teslim ederse sağlam kulpa yapışmış demektir. İşlerin sonu Allah'a varır. **23.** Kim de inkâr ederse artık onun inkârı seni üzmesin; çünkü onların dönüp varacakları yer yalnız bizim huzurumuzdur; yaptıklarının sonucunu kendilerine bildireceğiz; Allah kalplerin derinliklerindekini dahi çok iyi bilmektedir. **24.** Onlara kısa bir süre hayatın nimetlerini tattırır, sonra da onları çok ağır bir azaba katlanmaya mecbur bırakırız. **25.** Onlara, "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye soracak olsan, mutlaka "Allah" diyeceklerdir. De ki: "Bütün övgüler Allah'a mahsustur"; ama onların çoğu bilmez. **26.** Göklerde ve yerde olan her şey yalnız Allah'ındır; kuşkusuz sadece Allah'tır zengin olan ve her türlü övgüye lâyık olan. **27.** Yeryüzündeki bütün ağaçlar kalem; deniz de, –ardından ona yedisi daha eklenmek üzere– mürekkep olsaydı yine de Allah'ın sözleri tükenmezdi; Allah azîzdir, hakîmdir. **28.** Sizin yaratılmanız da yeniden diriltilmeniz de sadece bir tek kişinin yaratılması ve diriltilmesi gibidir; Allah her şeyi işitir, her şeyi görür. **29.** Allah'ın geceyi gündüze kattığını, gündüzü de geceye kattığını; her biri belirli bir süreye kadar hareketini sürdürmek üzere güneşi ve ayı (buyruğuna) boyun eğdirdiğini ve Allah'ın yapıp ettiklerinizden kesin olarak haberdar olduğunu bilmez misin? **30.** Bu böyledir, zira Allah hakikatin kendisidir; O'nun dışında taptıkları şeyler ise asılsızdır ve Allah, yalnızca O, çok yücedir, çok büyüktür. **31.** Görmez misin, varlığının kanıtlarından bir kısmını size göstersin diye denizde gemiler Allah'ın lutfuyla nasıl yüzüp gidiyor! Bunda çok sabreden, çok şükreden herkes için açık işaretler vardır. **32.** Dalgalar onları kara gölgeler gibi kapladığında içten bir inanç ve bağlılıkla sadece Allah'a yakarırlar; Allah kendilerini sağ salim karaya çıkardığın-

da ise içlerinden bir kısmı orta yolu tutar. Hıyanete gömülmüş nankörler topluluğundan başkası âyetlerimizi inkâr etmez. **33.** Ey insanlar! Rabbinize saygısızlıktan sakının; hiçbir babanın evlâdından fayda göremeyeceği, evlâdın da babasından hiçbir yarar sağlayamayacağı bir günden korkun. Allah'ın vaadi gerçektir. Sakın dünya hayatı sizi aldatmasın; o, yoldan çıkarıcı (şeytan) da Allah hakkında sizi aldatmasın. **34.** Kıyamet saati hakkındaki bilgi yalnız Allah'ın katındadır; O, yağmuru yağdırmakta; rahimlerdekini bilmektedir. Hiç kimse yarın ne elde edeceğini bilemez; hiç kimse nerede öleceğini bilemez; ama Allah her şeyi bilir, her şeyden haberdardır.

Tefsiri

20-21. Yukarıda (13. âyet), Lokmân'ın dilinden "Allah'a ortak koşmak çok büyük bir haksızlıktır" buyurulmuştu. İşte bu ve bundan sonraki âyetlerde Allah'ın varlık ve birliğine dair kanıtlar sıralanarak insanların bu büyük haksızlığa sapmaktan kurtarılması amaçlanmaktadır. Allah'ın, göklerde ve yerde bulunan şeyleri insanların hizmetine vermesinden maksat, bu varlıkların, insanların yararlanabileceği şekilde yaratılmış, düzenlenmiş olmasıdır. Nitekim âyetin devamındaki "nimetlerini gizli ve açık olarak önünüze serdiğini..." şeklindeki ifade de bunu göstermektedir. Âyetin başındaki "görmez misiniz" sorusu, insanların varlık düzenini sağlıklı bir şekilde incelerlerse bu gerçeği kendi akıllarıyla da kavrayabileceklerine işaret etmektedir.

Tefsirlerde 20. âyet metnindeki "ilim" akla veya nakle dayanan bilgi, "hüdâ" akıl ve basîret, "kitâbün münîr" ise ilâhî vahiy olarak açıklanmıştır (İbn Atıyye, IV, 352; Şevkânî, IV, 277; krş. Râzî, XXV, 152). Buna göre putperestlerin ve benzer inanç sahiplerinin atalarından devraldıkları bâtıl inançları, gelenekleri, hurafeleri yaşatmakta ısrar etmeleri ne doğru bilgiye ne akıl ve basîrete ne de ilâhî vahye dayanmaktadır; aksine sadece şeytanın bir aldatması olup 21. âyette ifade buyurulduğu üzere sonu da kaçınılmaz olarak cehennem azabıdır.

22. Yukarıda Allah'ın yolunu bırakıp atalarının bâtıl inanç ve geleneklerini sürdürenlerin şeytanın davetine uydukları bildirilmişti; burada ise

kendilerini Allah'a teslim edenlerin, yani Allah'a inanıp O'nun yolundan gidenlerin bu doğru ve kurtarıcı tercihleriyle "sağlam kulp"a yapışmış olacakları, yani yollarının doğru, âkıbetlerinin hayırlı ve güvenli olacağı müjdelenmektedir.

"Kendini iyiliğe adamış" diye çevirdiğimiz *muhsin* kelimesi, sözlükte "iyilik eden, güzel davranan, yaptığını güzel yapan" gibi anlamlara gelir. Ancak bu bağlamda özellikle "içten bir kulluk sergileyerek Allah'a yönelme" şeklinde dinî bir anlam içerdiği anlaşılmaktadır. Nitekim bir hadiste, muhsin kelimesinin masdarı olan ihsan kavramı, "Allah'a O'nu görüyormuş gibi ibadet etmektir" şeklinde açıklanmıştır (Buhârî, "Îmân", 37; Müslim, "Îmân", 5-7).

23-24. Resûlullah, muhataplarının İslâm davetini kabul ederek kurtuluşa ermelerini büyük bir arzuyla istiyor, bunun için canla başla çalışıyor, ancak onun bu iyi niyetine, yüksek insanî tavrına rağmen halkının önemli bir kısmı eski yanlış inançlarında direniyor, bu da onu son derece üzüyordu. İşte bu âyetlerde Allah Teâlâ resulünü teselli etmekte; inkârcılara da kalplerinin derinliklerindeki kin, öfke, düşmanlık gibi kötü duygu ve düşüncelere varıncaya kadar her türlü hallerini eksiksiz bildiğini haber vererek âkıbetleri konusunda onları uyarmaktadır.

25-29. Putperest Araplar, aslında Allah'ın varlığına inanıyor, sorulduğunda O'nun yaratıcı kudretini tanıdıklarını ifade ediyorlardı; fakat putlarını aracı tanrılar saydıkları için Allah'ı bırakıp putlara tapıyor, onlara sığınıyor, böylelikle şirk inancına sapıyorlardı. 25. âyetteki "Bütün övgüler Allah'a mahsustur" ifadesi, Allah'tan başka hiçbir varlığa tanrılık sıfatı, işlevi ve kutsallığı yüklenemeyeceği, ibadet edilemeyeceği anlamını içermektedir. 26. âyetten sûrenin sonuna kadar devam eden kısım, neden bütün övgülerin Allah'a mahsus olduğu sorusunun âdeta cevabı mahiyetindedir. Zira 26. âyete göre müşriklerin taptıkları putlar da dahil olmak üzere evrendeki her şey Allah'a aittir, O'nun mülküdür; her şey O'na muhtaçtır ve O'nun hiç kimseye, hiçbir şeye ihtiyacı yoktur, dolayısıyla yaratma ve yönetmesinde kayıtsız bir hürriyete sahiptir. 27. âyette Allah'ın bilgisinin zenginliği ve sınırsızlığı, 28-29. âyetlerde kudretinin mükemmelliği, kusursuz ve hikmetli yaratıcılığı özetlenmektedir. Kısaca

25. âyetteki "Bütün övgüler Allah'a mahsustur" hükmü, 27-29. âyetlerde şu üç öncüle dayandırılmıştır: **a)** Allah evrenin mutlak ve özgür yöneticisidir; **b)** O'nun, insan zihninin kuşatamayacağı derecede sınırsız ilmi vardır; **c)** Her şeyi kolaylıkla var eden, varlığını sürdüren veya varlığına son veren üstün kudretin sahibidir.

30. Allah'ın irade, ilim ve kudreti hakkındaki bu kesin bilgilerden sonra 30. âyette artık reddedilmesi mümkün olmayan kesin hüküm ortaya konmaktadır: "Allah hakikatin kendisidir; O'nun dışında taptıkları şeyler ise asılsızdır ve Allah, yalnızca O, en yücedir, en büyüktür."

31-33. Allah'ın insanlığa sayısız nimetlerinden biri daha hatırlatıldıktan sonra 32. âyette insanların çaresiz kaldığı zamanlarla esenlik zamanlarındaki dinî tutumları arasında görülen tutarsızlığa dikkat çekilmekte; 33. âyette ise ön yargı, inat, taassup gibi olumsuz şartlanmalarla gönül ve zihin dünyası yoksullaşmamış her normal insan için kurtarıcı değer taşıyan uyarılar yer almaktadır.

"... orta yolu tutar" diye çevirdiğimiz *muktasıd* kelimesi tefsirlerde farklı şekillerde açıklanmıştır. İbn Abbas, Hasan-ı Basrî, Râzî, Şevkânî gibi âlimler bu kelimeyi, "Tehlike sırasında ulaştığı samimi inancını kurtulunca da sürdürür" şeklinde olumlu bir tutum olarak açıklarken Mücâhid, Taberî gibi bazı müfessirler de "Sözüyle dengeli, ölçüye uygun yani doğru bir inancı ifade etmekle birlikte inkârını içinde saklar" şeklinde olumsuz bir anlamda yorumlamışlardır (bu yorumlar için bk. Taberî, XXI, 85; İbn Atıyye, IV, 355; İbn Kesîr, VI, 353-354; Râzî, XXV, 162; Şevkânî, IV, 281). Bize göre –Râgıb el-İsfahânî'nin *el-Müfredât*'ında, Fâtır sûresinin 32. âyetindeki aynı kelimeye getirdiği açıklama dikkate alındığında– âyetin bağlamına, "İnkâr etmekle inanmak arasında tereddüde düşer, ortada kalır" şeklindeki yorum daha uygun düşmektedir; meâlde de bu anlam tercih edilmiştir (muktasıd kelimesinin anlamı için ayrıca bk. Fâtır 35/32).

34. Sûre, Allah'ın ilminin ve kudretinin kusursuzluğunu özetleyen ve ilâhî bilgi ile insan bilgisi arasındaki büyük farkı gösteren ifadelerle son bulmaktadır. Klasik tefsirlerde bu âyete dayanılarak, kıyametin ne

zaman kopacağını, yağmurun ne zaman yağacağını, rahimlerdeki bebeğin cinsiyetinin ve ten renginin ne olduğunu, insanın ileride neler elde edeceğini, gelecekte ne gibi durumlarla karşılaşacağını ve ne zaman nerede öleceğini Allah'tan başkasının bilemeyeceği ileri sürülmüş, dolayısıyla bunlara "mugayyebât-ı hams" (beş bilinmeyen) denilmiştir (meselâ bk. Taberî, XXI, 88-89; İbn Atıyye, IV, 356). Halbuki âyette kıyametin ne zaman kopacağı bilgisinin sadece Allah'a ait olduğu, kezâ hiç kimsenin yarın ne elde edeceğini ve nerede öleceğini bilemeyeceği, dolayısıyla bu bilgilerin de sadece Allah'a ait olduğu belirtilmekte; fakat yağmurun yağma zamanı ve rahimdeki bebek hakkında "Bunları da yalnız Allah bilir" gibi bir sınırlama bulunmamakta; sadece yağmuru Allah'ın yağdırdığı, dolayısıyla zamanını da bildiği; kezâ O'nun rahimlerdekini de bildiği ifade edilmektedir. Bu ifadeden kesinlikle bu iki konuda Allah'tan başkasının önceden bilgi sahibi olamayacağı anlamı çıkmaz; diğer bir ifadeyle âyette diğer üç konudaki bilginin yalnız Allah'a mahsus olduğu açıkça belirtilirken yağmurun vakti ve henüz doğmamış olan bebeğin cinsiyeti ve özellikleri hakkında, böyle bir sınırlamaya yer verilmemiştir; bu da –eski tefsircilerin iddiasının aksine– belirtilen iki konuda insanların önceden bilgi sahibi olabileceklerini gösterir. Nitekim çağımızda bilim bu noktaya gelmiştir. Ancak, kuşku yok ki bu, insanın belirtilen konularda veya benzerlerinde önceden bildiklerinin mutlaka aynıyla gerçekleşeceği anlamına gelmez; zira olmuş ve olacak tabiat olaylarını bütün yönleriyle eksiksiz bilen yüce Allah, insanların bilgilerini ve tahminlerini alt üst eden yeni durumlar yaratabilir ve böylece insanların olmasını bekledikleri olaylar gerçekleşmeyebilir.

32 (75)

Secde Sûresi

Mekke, 30

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada otuz ikinci, iniş sırasına göre yetmiş beşinci sûredir. Mü'minûn sûresinden sonra, Tûr sûresinden önce Mekke'de inmiştir. 16-20 veya 18-20. âyetlerinin Medine'de nâzil olduğuna dair rivayetler de vardır.

Adı

15. âyetinde gerçek müminlerin teslimiyet ve tevazu içinde secdeye kapanmalarından söz edildiği için bu adı almıştır. Fussılet sûresinin diğer bir adı da Secde sûresi olduğu için, birbirinden ayırt etmek üzere ona "Hâmîm secdesi", buna da –Lokmân sûresinden hemen sonra yer alması sebebiyle– "Lokmân secdesi" denmiştir. Aynı amaçla bu sûre, 16. âyette geçen kelimeyle "Medâcı' sûresi" diye de anılır (Elmalılı, VI, 3856).

Konusu

Önceki sûrenin (Lokmân) sonunda Allah'ın birliğinin delillerine ve dünya hayatından sonra gelecek âhiret gerçeğine değinilmişti. Bu sûreye de peygamberlere ve onların getirdiklerine iman konusuyla başlanmıştır. Başta olduğu gibi sonda da ilâhî kudretin delilleri üzerinde düşünme çağrısına temel teşkil eden örnekler verilmiştir. Öldükten sonra dirilmenin gerçek olduğuna dikkat çekilen sûrede hakiki müminlerin özellikleri ve kavuşacakları nimetlerle inkârcılıkta ısrar edenlerin karşılaşacakları cezalar üzerinde durulmuştur.

Fazileti ve Özellikleri

Hz. Peygamber'in geceleri Secde ve Mülk sûrelerini okumadan uyumadığına dair rivayetler bulunmaktadır (Dârimî, "Fezâilü'l-Kur'ân", 19).

1 – 9

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

الٓمٓ ۚ ﴿١﴾ تَنْز۪يلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ ف۪يهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَم۪ينَ ۜ ﴿٢﴾
اَمْ يَقُولُونَ افْتَرٰيهُ ۚ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَٓا اَتٰيهُمْ مِنْ
نَذ۪يرٍ مِنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣﴾ اَللّٰهُ الَّذ۪ي خَلَقَ السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا ف۪ي سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ ۜ مَا لَكُمْ
مِنْ دُونِه۪ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا شَف۪يعٍ ۜ اَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٤﴾ يُدَبِّرُ الْاَمْرَ مِنَ
السَّمَٓاءِ اِلَى الْاَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ اِلَيْهِ ف۪ي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُٓ اَلْفَ
سَنَةٍ مِمَّا تَعُدُّونَ ﴿٥﴾ ذٰلِكَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُ ﴿٦﴾
اَلَّذ۪ٓي اَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ وَبَدَاَ خَلْقَ الْاِنْسَانِ مِنْ ط۪ينٍ ﴿٧﴾
ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ مَٓاءٍ مَه۪ينٍ ﴿٨﴾ ثُمَّ سَوّٰيهُ وَنَفَخَ ف۪يهِ مِنْ
رُوحِه۪ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَالْاَفْـِٔدَةَ ۜ قَل۪يلًا مَا تَشْكُرُونَ ﴿٩﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Elif-lâm-mîm. **2.** Bu kitabın, âlemlerin rabbi tarafından indirildiğinde asla kuşku yoktur. **3.** Buna rağmen "Onu (Muhammed) kendisi uydurdu" diyorlar öyle mi? Hayır! O, senden önce kendilerine uyarıcı gelmemiş bir toplumu uyarman için rabbin tarafından gönderilen hak kitaptır. Umulur ki doğru yolu bulurlar. **4.** Gökleri, yeri ve bunların arasındakileri altı günde yaratan, sonra arşa istivâ eden Allah'tır. O'nsuz size ne bir dost ne bir şefaatçi bulunur. Hâlâ düşünüp ders almaz mısınız? **5.** O gökten yere her işi düzenleyip yönetir. Sonra bütün işler sizin hesabınıza göre bin yıl tutan bir günde O'nun nezdine çıkar. **6.** İşte O, duyular ve akılla idrak edilemeyeni de edileni de bilendir, azîzdir, rahîmdir. **7.** O yarattığı her şeyi güzel yapmış ve ilk başta insanı çamurdan yaratmıştır. **8.** Sonra onun neslini önemsenmeyen bir suyun özünden yaratıp sürdürmüştür. **9.** Sonra ona düzgün bir şekil vermiş ve ruhundan ona üflemiş; sizi kulak, göz ve gönüllerle donatmıştır. Ne kadar da az şükrediyorsunuz!

Tefsiri

1. Bazı sûrelerin başında yer alan bu harfler, ayrı ayrı okunduğundan dolayı "hurûf-ı mukattaa" diye anılır (bilgi için bk. Bakara 2/1).

2-3. Resûlullah'ın tebliğ görevine başlamasının üzerinden epeyce bir zaman geçmesine rağmen, Mekkeli putperestler hâlâ Kur'an'ı kendisinin uydurduğu iddiasını yayarak etrafındakileri hak dine girmekten alıkoymaya çalışıyorlardı. Sûreye, dikkat çekme ve uyarma anlamı da taşıdığı kabul edilen "elif-lâm-mîm" harfleriyle başlanıp hemen ardından bu kitabın bütün evrenin görüp gözeticisi olan Allah katından geldiği ve kendilerine uzun bir süredir bir uyarıcı gelmemiş bu ilk muhatapların, onu bir nimet sayacakları yerde hak peygamberi uydurmacılıkla itham etmelerinin çelişki olduğu vurgulanmaktadır.

Hz. Muhammed aleyhisselâmın ilk muhataplarına kendisinden önce uyarıcı gelmemiş olmasından maksadın ne olduğu açıklanırken genellikle bu toplumun ümmî oluşu (okuma yazma bilmeyişi, ilâhî bir kita-

ba sahip olmayışı) üzerinde durulur. Her ne kadar âyetin ifade tarzı bu topluma baştan beri hiçbir peygamberin gelmemiş olduğu anlamını düşündürüyorsa da, naklî ve aklî deliller burada kastedilenin şu olduğunu göstermektedir: Bunların hidayet yolunu tanımalarından sonra içine düştükleri dalâlet döneminden beri kendilerine bir uyarıcı gelmemişti. Öte yandan âyetten, Resûlullah'ın sırf bu toplumu uyarmak için gönderildiği gibi bir mâna çıkarılması yanlış olur; bu ifadede amaç muhatap kitlesiyle ilgili bir sınırlandırma getirmek değil, ilk muhataplar hakkında özel bir vurgu yapmaktır. Benzeri bir durum Hz. Peygamber'e gelen ilk vahiylerde uyarma görevine yakınlarından başlamasını isteyen ifadelerde (Şuarâ 26/214) görülür (Râzî, XXV, 166-167). Burada Hz. Îsâ ile Hz. Muhammed arasında geçen zaman diliminde yaşayan toplumların (fetret ehli) kastedildiği yönünde bir yorum da yapılmıştır (Şevkânî, IV, 284).

4-9. Düşünenler için gökleri, yeri ve ikisi arasındakileri, kısaca bütün evreni yaratanın Allah olduğunu, O'ndan başka gerçek dost ve hâmi bulunmadığını farketmenin zor olmayacağı ve insanların kendileri bakımından göreceli de olsa bir önemi bulunan zaman kavramını, gerek duyular âleminde gerekse onun ötesinde olup biten her şeyi hakkıyla bilen Allah için düşünmelerinin yanlış olacağı hatırlatılmakta; görebilen gözlerin O'nun yarattıklarındaki eşsiz estetiği kolayca yakalayabileceğine, basit bir maddeden yaratılmış olan insanın asıl değerini âlemlerin rabbinin ona değer vermesinden ve onu duyduklarını anlama, gördüklerinden sonuç çıkarabilme ve idrak kabiliyeti gibi sorumluluk gerektiren melekelerle donatmasından kaynaklandığına dikkat çekilmektedir ("Allah'ın evreni altı günde yaratması", "arş ve arşa istivâ" hakkında bilgi için bk. A'râf 7/54; "Allah katındaki bir günün insanların hesabına göre bin yıl olduğu" ifadesi hakkında açıklama için bk. Hac 22/47; "yüce Allah'ın insana kendi ruhundan üflemesi"nin açıklaması için bk. Hicr 15/29).

Tefsirlerde 4. âyette "Allah'tan başka şefaatçinin bulunmadığı" ifade edilirken özellikle müşriklerin şu anlayışlarının reddedildiği belirtilir: Putperestlerin bir kısmı "Biz göklerin ve yerin bir yaratıcısının bulunduğunu kabul ediyoruz; fakat bu putlar gezegenlerin sûreti (sembolü) olduğundan biz onlardan güç ve destek alıyoruz"; bazıları da "Bunlar

meleklerin sûreti olup bize şefaatçi olacaklardır" diyorlardı. Bu iddiaya karşı âyette Allah'tan başka ilâh bulunmadığı gibi Allah'ın izni olmadan kimsenin yardımcı ve şefaatçi de olamayacağı bildirilmektedir (Râzî, XXV, 171). Allah şefaat eden değil, katında şefaat edilendir. Ancak, O'nun katında şefaat edecekler O'na rağmen, O'ndan bağımsız olarak değil, O'nun izin ve rızâsıyla şefaat edebileceklerdir (şefaat hakkında bilgi için bk. Bakara 2/48, 255).

7. âyette geçen Cenâb-ı Allah'ın yarattığı her şeyi güzel kıldığına ilişkin ifadeyi Zemahşerî şöyle açıklar: Allah Teâlâ'nın yarattığı her şey hikmetin gereklerine ve maksada uygunluk ilkesinin icaplarına göre düzenlenmiştir; güzellik bakımından kendi aralarında derecelendirilebilirse de bütün yaratılmışlar güzeldir. "Güzel yapma" anlamına gelen *ahsene* fiilinin Arapça'daki bazı özel kullanımlarından hareketle bu cümleyi, "Her bir şeyi nasıl yaratacağını çok iyi bilir" şeklinde anlayanlar da olmuştur (III, 219). Bu ifade için yapılan diğer bazı yorumlar şöyledir: **a)** Allah gerek güzel gerekse çirkin her şeyi yaratmakla mükemmel bir sanat ortaya koymuştur; **b)** Her şeyi uygun biçimde ve yerli yerince yaratmıştır; **c)** Yarattığı her şeye, muhtaç olduğu bilgiyi ilham etmiş yani onları fonksiyonlarına uygun biçimde programlamıştır (Taberî, XXI, 94; İbn Ebû Hâtim, IX, 3104).

"... Ve ruhundan ona üflemiş" ifadesinde insana verildiği bildirilen ruha, "Allah'ın ruhu" demek, Kâbe'ye "Allah'ın evi", kula "Allah'ın kulu" demek gibidir. Bu ifade onların önemli, değerli, özel ve şerefli olduklarını gösterir. Bunların, Allah'ın bir parçası, içinde oturduğu evi, hizmetinde kullandığı kölesi diye anlaşılması O'nun zat ve sıfatları hakkında verdiği bilgilere ters düşer.

10 – 14

وَقَالُٓوا ءَاِذَا ضَلَلْنَا فِي الْاَرْضِ ءَاِنَّا لَف۪ي خَلْقٍ جَد۪يدٍۜ بَلْ هُمْ بِلِقَٓاءِ
رَبِّهِمْ كَافِرُونَ ﴿١٠﴾ قُلْ يَتَوَفّٰيكُمْ مَلَكُ الْمَوْتِ الَّذ۪ي وُكِّلَ
بِكُمْ ثُمَّ اِلٰى رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾ وَلَوْ تَرٰٓى اِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا رُؤُ۫سِهِمْ

عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ ﴿١٢﴾
وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدَاهَا وَلَٰكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي
لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٣﴾ فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ
لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا إِنَّا نَسِينَاكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

Meâli

10. İnkârcılar şöyle derler: "Toprakta kaybolup gittiğimizde biz yeniden mi yaratılacakmışız?" Gerçek şu ki, onlar rablerinin huzuruna çıkacaklarını inkâr etmektedirler. **11.** De ki: "Sizin için görevlendirilmiş bulunan ölüm meleği canınızı alacak, sonra rabbinize döndürüleceksiniz." **12.** O günahkârları rablerinin huzurunda başlarını önlerine eğmiş halde şöyle derlerken bir görsen: "Rabbimiz! Gördük ve işittik; bizi geri gönder de iyi işler yapalım, artık kesin olarak inandık!" **13.** Dileseydik elbette herkesin doğru yolda yürümesini sağlardık. Fakat şu sözüm mutlaka gerçekleşecek: Cehennemi hem cinlerden hem insanlardan bir kısmıyla dolduracağım! **14.** (Onlara denecek ki:) "Bu gününüzle karşılaşmayı unutmanız sebebiyle cezayı tadın bakalım! İşte şimdi biz de sizi unuttuk; haydi yaptıklarınızın bedeli olarak ebedî azabı tadın şimdi!"

Tefsiri

10. İnkârcıların toprağa karışıp gittikten sonra yeniden yaratılmayı alaycı bir üslûpla eleştirmelerine değinilmekte ve "Gerçek şu ki, onlar rablerinin huzuruna çıkacaklarını inkâr etmekteler" denilerek, onların Allah'ın huzurunda hesaba çekileceklerini, bir başka anlatımla sadece öldükten sonra dirilmeyi değil bütünüyle âhiret hayatını inkâr ettiklerine dikkat çekilmektedir (Zemahşerî, III, 320; Şevkânî, IV, 288). Âyetin ifade akışı, onların bu tutumunun, Allah'ın varlığını inkâr etmekten değil, cesetlerinin çürümesinden sonra yeniden can kazanmasını kabullenmek

istememelerinden kaynaklandığını göstermektedir; nitekim başka birçok âyette de belirtildiği üzere onlar Allah'ın varlığını ve kudretini kabul etmekteydiler.

11. Bu âyette ve birçok hadiste (meselâ bk. Buhârî, "Cenâiz", 69; İbn Mâce, "Cihâd", 10) insanların canını almakla görevlendirilen melekten *ölüm meleği* diye söz edilmektedir. Bu kavram ve Tanrı tarafından ölümü gerçekleştirmek üzere melek veya meleklerin görevlendirildiği inancı Yahudilik'te ve Hıristiyanlık'ta da vardır. Rabbilere (yahudi din bilginlerine) ait eserlerde ondan fazla ölüm meleği adı yer alır ki bunlardan biri Azrael'dir. İslâmî literatürde ve müslümanlar arasında da ölüm meleğinin *Azrâil* adıyla anılması yaygınlık kazanmıştır. Azrâil kelimesi muhtemelen İbrânîce asıllı olup Kur'an-ı Kerîm'de ve sahih hadislerde geçmemektedir. Burada ve başka bazı âyetlerde can almakla görevli melek hakkında tekil kalıbı kullanıldığı halde, bir kısım âyetlerde de (meselâ Enfâl 8/50; Nahl 16/32-33) kelimenin çoğul şekli (melâike) kullanılmıştır. Buradan hareketle bu âyette geçen ve Azrâil olarak bilinen meleğin ruhları almakla görevli melekler topluluğunun reisi olduğunu veya meleklerden yardımcılarının bulunduğunu söylemek mümkündür. Bazı âyetlerde, ölüm meleklerinin kötülüklerden korunan müminlerin ruhlarını kabzederken şefkat ve merhametle davranıp kendilerine selâm verdikleri (Nahl 16/32), kötülüklere saplanarak kendilerine zulmedenlerin canlarını alırken ise yüzlerine ve arkalarına vurarak onlara karşı sert ifadeler kullandıkları (Nisâ 4/97; A'râf 7/37; Enfâl 8/50; Muhammed 47/27) belirtilirse de; Azrâil'in dünyayı kaplayacak kadar büyük, yetmiş bin ayaklı, dört bin veya dört kanatlı, canlıların sayısınca gözü ve dili, dört tane yüzü olduğu, bir kimsenin canını alacağında Allah'ın önüne düşürdüğü yapraktan onun ismini okuyup onu kırk gün sonra öldürdüğü gibi bilgilerin Kur'an ve sahih hadislerden dayanağı bulunmamaktadır; bu tür hurafeler Hz. Ebû Bekir ve Ömer dönemlerinde müslüman olan bazı yahudi mühtedilerin rivayet ettikleri İsrâiliyat türünden haberlere dayanmaktadır (Ahmet Saim Kılavuz "Azrâil", *DİA*, IV, 350-351; melekler hakkında bilgi için bk. Bakara 2/30).

12-14. Bu âyetlerde âhiret sahnelerinden biri canlı bir biçimde tasvir edilip güçlü bir uyarı yapılmaktadır: Dünya hayatının var ediliş hikmeti olan sınavın süresi sona erdikten sonra iman etmenin ve pişmanlık sergilemenin hiçbir değeri olmayacaktır; bu sebeple herkes ecel gelip çatmadan aklını başına toplamalı ve Allah'ın ezelî ilmindeki gerçekle yüz yüze gelmeden kendisine tanınan fırsatı değerlendirmelidir. Yüce Allah dileseydi elbette herkesin dünya hayatında doğru yolu izlemesini sağlayabilirdi; fakat O, bu hayatı şuurlu varlıklar için bir imtihan alanı kılarak anlamlandırmayı murat etmiş, yükümlü tuttuğu varlıklara da bunu bildirmiştir. Bu sebeple Allah Teâlâ'nın cehennemi hem insanlardan hem de cinlerden bir kısmı ile dolduracağını haber vermesi onları peşinen mahkûm etme değil, aksine kendilerine tanınan fırsatı hatırlatma anlamı taşımaktadır. Nitekim 14. âyette, günahkârlara verilen cezanın gerekçeye bağlandığı, bu cezanın mutlaka kendi yaptıklarına karşılık olduğu belirtilmektedir. Ayrıca birçok âyet ve hadiste, kişinin işlemediği bir günahtan ötürü ceza görmeyeceği, hatta şartlarına uygun bir tövbe ve benzeri vesilelerle günahlarının bağışlanacağı, buna karşılık yaptığı her iyiliğin de karşılığını göreceği bildirilmiştir. Şu halde 13. âyetten çıkarılması gereken sonuç şu olmaktadır: Cennet ve cehennem sembolik bir anlatımın ögelerinden ibaret sanılmamalı, vahiy yoluyla âhiret hayatına dair verilen bilgiler sorumluluk bilincini sürekli biçimde zinde tutmayı sağlayan birer gerçeklik olarak anlaşılmalıdır.

12. âyette geçen *mücrimîn* kelimesinin sözlük anlamı "suçlular, günahkârlar" olmakla beraber, burada öncelikle –10 ve 11. âyetlerde belirtildiği üzere– öldükten sonra dirilmeyi inkâr edenlerden ve dünyada iken inanmadıklarını âhirette itiraf edenlerden söz edildiği için bu kelimeyi "inkârcılar" şeklinde anlamak gerekir. 14. âyette inkârcıların âhiret gününü hatırdan çıkarmasından ve buna karşılık âhirette de ellerinden tutulmamasından söz edilirken "unutmak" anlamına gelen *nisyân* masdarından türetilmiş fiiller kullanılmıştır. Bazı müfessirler bunlardan birincisini gerçek anlamda "unutmak" yani hiç hatırına getirmemek şeklinde anlamışlarsa da, tefsirlerde daha çok birincisinde inkârcıların dinî bildirimleri ihmal ve terketmeleri, ikincisinde de ilâhî yardımdan yoksun bırakılıp ateşe terkedilmeleri anlamına ağırlık veren yorumlar yapılmıştır (Taberî, XXI, 99; Şevkânî, IV, 290-291; İbn Âşûr, XXI, 225-226).

15 – 22

إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِهَا خَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا
بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿١٥﴾ تَتَجَافَىٰ جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ
يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿١٦﴾ فَلَا تَعْلَمُ
نَفْسٌ مَا أُخْفِيَ لَهُمْ مِنْ قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾ أَفَمَنْ كَانَ
مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا لَا يَسْتَوُونَ ﴿١٨﴾ أَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ جَنَّاتُ الْمَأْوَىٰ نُزُلًا بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَأَمَّا
الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوَاهُمُ النَّارُ كُلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا
فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٠﴾
وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَدْنَىٰ دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ
لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ
أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنْتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾

Meâli

15. Âyetlerimize yürekten inananlar, ancak o kimselerdir ki, bunlarla kendilerine öğüt verildiğinde büyüklük taslamadan secdeye kapa-

nırlar ve rablerini hamd ile tesbih ederler. **16.** Korku ve ümit içinde rablerine ibadet ve dua etmek üzere vücutları yatak görmez, kendilerine verdiğimiz rızıktan da Allah için harcarlar. **17.** Yaptıklarına karşılık olarak onlar için saklanan mutlulukları hiç kimse bilemez. **18.** İman etmiş kimse günaha batmış kimse gibi olur mu? Bunlar elbette eşit değildirler. **19.** İman edip iyi işler yapanlar için, yapmış olduklarına karşılık, hazır olarak onları bekleyen, huzur içinde kalacakları cennetler vardır. **20.** Günaha batanların varacakları yer ise ateştir. Oradan her çıkmak istediklerinde oraya geri çevrilirler ve kendilerine şöyle denir: "Asılsız saydığınız cehennem azabını tadın!" **21.** Belki dönüş yaparlar diye, onlara o büyük azaptan önce daha yakın azaptan muhakkak tattıracağız. **22.** Kendisine rabbinin âyetleri hatırlatıldıktan sonra onlardan yüz çevirenden daha zalim kim olabilir? Biz, günahkârlara lâyık oldukları cezayı mutlaka veririz.

Tefsiri

15-19. İnkârcıların hakikatleri açık seçik gördükten sonra "Artık kesin olarak inandık" diyeceklerini, ama bunun Allah katında bir değer taşımayacağını bildiren âyetleri takiben, kimlerin gerçek mânada iman etmiş sayılacakları açıklanmakta, bu kapsamdakilerin övgüye lâyık hallerinden ve kendileri için hazırlanan nimetlerin eşsizliğinden söz edilmektedir. Buna göre gerçek müminler Allah'ın âyetlerine sırf O'nun katından gelmiş olduğu için teslimiyet gösterenlerdir. Müminlerin övgüyle anılan özelliklerinin başında kibirden uzak olmaları, Allah'ın âyetlerine derin bir saygı duymaları ve rablerini hamd ile tesbih etmeleri gelmektedir. Bu da kişinin ancak, kendisi için en büyük değerin yüce yaratıcıya kul olma idrakinde yattığını anlaması halinde evrendeki yerini iyi belirleyebileceğini ve insana yaraşır bir hayat sürmeyi başarabileceğini göstermektedir.

İbn Âşûr, burada müminlerin Allah'ın âyetleri hatırlatıldığında hemen secdeye kapanmalarından ve rablerini hamd ile tesbih etmelerinden söz edilmesinin, imanın en üst düzeyinde bulunanları ve Resûlullah'ın ashabının o gün bilinen bir durumunu anlatmak üzere yapılmış bir tasvir olduğunu, dolayısıyla bu nitelikleri taşımayanların gerçek mânada iman etmiş sayılmayacakları gibi bir anlam çıkarılamayacağını belirtir

(XXI, 227-228). Secdeye kapanmanın tam teslimiyetin ve kulun mâbuduna olan derin saygısının sembolü olduğu ve âyette büyüklük taslamamaya özel vurgu yapıldığı dikkate alındığında, kanaatimizce, o dönem için dahi lafzî bir yoruma gitmeksizin, burada Allah'a gayb yoluyla iman etme, kulluk tevazuu ve bilinci içinde O'na gönülden teslimiyet ve saygı göstermenin övüldüğü anlamı öne çıkarılabilir.

Âyetin, "Vücutları yatak görmez" diye çevrilen kısmını lafzan "Yanları yataklardan ayrı kalır, uzak durur" şeklinde tercüme etmek mümkündür. Tefsirlerde, burada övgüyle sözü edilen müminlerin Allah'ı anmak, O'na yalvarmak, ibadet etmek ve özellikle nâfile namaz kılmak için gece uykularını terketmelerinin kastedildiği yorumuna ağırlık verildiği ve değişik gece namazı türlerinin zikredildiği görülmektedir (bk. Taberî, XXI, 99-102; Râzî, XXV, 180; Şevkânî, IV, 291). Burada daima Allah'ı anan ve O'nu asla dilinden, gönlünden uzak tutmayan müminlerin kastedildiği yorumunu yapanlar da olmuştur (Taberî, XXI, 101). Âyette geçen korku ve ümit, bir taraftan Allah'ın azabına uğramaktan endişe duyarken diğer taraftan da O'nun rahmetinden ümit kesmemek şeklinde açıklanır. Müminin hayata ve geleceğe bakışı konusunda dengeli olmayı öğütleyen bu içerikteki âyet ve hadislerden hareketle İslâm âlimleri *havf* ve *recâ* terimlerini geliştirmişlerdir. Özellikle tasavvufta bu terimler üzerinde geniş bir biçimde durulmuştur (bu konuda bk. Hicr 15/49-50).

15-16. âyetlerde müminlerin övgüyle anılan özelliklerinin başında kişinin rabbine mutlak saygı ve teslimiyet içinde bulunması gelmektedir. Böyle bir imanın davranışlara yansıması da iki yönlü olmaktadır. Bu tezahürün psikolojik yönü, insanın kendisini sürekli kontrol altında tutabilmesi, ne kadar geniş imkânlar içinde veya ne büyük mahrumiyetlerle karşı karşıya olursa olsun kendisini olayların akışına bırakıvermemesi, özellikle ibadet ve duadan güç alarak bir irade sınavı içinde olduğunun bilincini koruması; sosyal yönü de, kişinin içinde yaşadığı sosyal ortamı ve başkalarına karşı ödevlerini görmezden gelmemesi şeklinde ifade edilebilir ki, âyette "Kendilerine verdiğimiz rızıktan da Allah için harcarlar" buyurularak bu hususa dikkat çekilmiştir (infak hakkında bk. Bakara 2/245, 254, 261).

Dünya hayatını insana yaraşır biçimde değerlendirebilenlerin âhiretteki en büyük ödülleri Allah'ın kendilerinden hoşnut olduğunu öğrenmeleri olacaktır. Dünyadaki güzel davranışları karşılığında orada verilecek nimetlerin bu hayattaki tasavvurlara sığmayacağı birçok âyet ve hadisten anlaşılmaktadır. Resûl-i Ekrem Cenâb-ı Allah'ın, "Ben sâlih kullarım için hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiçbir beşerin hayal edemeyeceği şeyler hazırladım" buyurduğunu ifade ettikten sonra Secde sûresinin 17. âyetini okumuştur (Buhârî, "Tefsîr", 32/1). 19. âyette geçen *cennetü'l-me'vâ* tamlamasını bazı âlimler müstakil bir isim olarak düşünmüşlerdir; bu anlayışa göre tamlamayı "Me'vâ cenneti" şeklinde ve bir özel isim tarzında çevirmek gerekir. Fakat hâkim kanaate göre burada geçen "sığınılacak, barınılacak yer" anlamındaki *me'vâ* kelimesi cenneti nitelemektedir (Bekir Topaloğlu, "Cennet", *DİA*, VII, 376); bu sebeple, belirtilen tamlama, meâlinde "huzur içinde kalacakları cennetler" şeklinde çevrilmiştir.

İnsanların dinden bağımsız değer ölçüleri dinî-ilâhî olanlarla örtüşmeyebilir. 18. âyette mümin ile inanmayanların veya günaha batmış bulunanların aynı değerde olmadıkları ortaya konmakta; takip eden âyetlerde de bu değer farkının âhiretteki yansıması açıklanmaktadır.

20-22. İlk cümlede geçen ve sözlükte "günah işlemek" anlamına gelen *feseka* fiilinin buradaki bağlamında –başka bazı âyetlerde de olduğu gibi– günahların en büyüğü olan "inkârcılıkta diretme" mânasında kullanıldığı anlaşılmaktadır. Bu sebeple, 20. âyette sözü edilen kişiler meâlinde "günaha batanlar" şeklinde ifade edilmiştir. Tefsirlerde genellikle, 21. âyette geçen "büyük azap"tan maksadın âhiret azabı olduğu belirtilir; "yakın azap" ise daha çok dünya hayatındaki belâ ve sıkıntılar şeklinde açıklanır. Bazı müfessirler bunu kabir azabı olarak yorumlamışlar; İbn Mes'ûd'dan da burada müşriklerin Bedir Savaşı'nda mağlûp olacaklarına işaret bulunduğu yorumu nakledilmiştir (bk. Taberî, XXI, 108-111; İbn Ebû Hâtim, IX, 3110). İnkârcılık günahına saplananlara yakın azabın mutlaka tattırılacağı ve bunun tuttukları yanlış yoldan dönmelerine fırsat verme amacı taşıdığı belirtildiğine göre, bu ifadeyle söz konusu kişilerin dünya hayatında vicdan muhasebesi yapmalarına imkân sağlayan özellikle maddî-mânevî sıkıntılara ve bunalımlara mâruz bırakılmasının kaste-

dildiği söylenebilir. Müteakip âyette kendisine bu tür fırsatlar sağlandığı halde bağnaz tutumunda direnen kişinin haksızlığın zirvesine tırmanmış ve artık cezayı kesin olarak hak etmiş olduğunun belirtilmesi de bu mânayı desteklemektedir.

23 – 30

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَلَا تَكُنْ فٖي مِرْيَةٍ مِنْ لِقَٓائِهٖ
وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِبَنٖٓي اِسْرَٓائٖيلَۚ ٢٣ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ
اَئِمَّةً يَهْدُونَ بِاَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُواۜ وَكَانُوا بِاٰيَاتِنَا يُوقِنُونَ ٢٤
اِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فٖيمَا كَانُوا فٖيهِ
يَخْتَلِفُونَ ٢٥ اَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ
مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فٖي مَسَاكِنِهِمْۜ اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍۜ اَفَلَا يَسْمَعُونَ ٢٦
اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا نَسُوقُ الْمَٓاءَ اِلَى الْاَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهٖ زَرْعًا
تَأْكُلُ مِنْهُ اَنْعَامُهُمْ وَاَنْفُسُهُمْۜ اَفَلَا يُبْصِرُونَ ٢٧ وَيَقُولُونَ
مَتٰى هٰذَا الْفَتْحُ اِنْ كُنْتُمْ صَادِقٖينَ ٢٨ قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ
لَا يَنْفَعُ الَّذٖينَ كَفَرُٓوا اٖيمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ٢٩ فَاَعْرِضْ
عَنْهُمْ وَانْتَظِرْ اِنَّهُمْ مُنْتَظِرُونَ ٣٠

Meâli

23. Andolsun biz Mûsâ'ya kitabı vermiştik; bu kavuşma hakkında şüphen olmasın ve biz onu İsrâiloğulları için kılavuz yapmıştık. **24.** Sabredip âyetlerimize kesin olarak iman ettikleri zaman, onların içinden, buyruğumuzla doğru yolu gösteren rehberler tayin etmiştik. **25.** Muhakkak ki rabbin, ihtilâf edip durdukları hususlarda kıyamet günü onların arasında hükmünü verecektir. **26.** Halen yurtlarında gezip dolaştıkları kendilerinden önceki nice nesilleri yok etmiş olmamız, onların doğru yolu görmelerini sağlamadı mı? Bunlarda elbette ibretler var. Hâlâ kulak vermeyecekler mi? **27.** Görmediler mi ki biz, kupkuru yerlere suyu ulaştırıyoruz da onunla gerek hayvanlarının gerekse kendilerinin yediği ekini çıkarıyoruz. Hâlâ ibret gözüyle bakmayacaklar mı? **28.** "Eğer söylediğiniz doğru ise bu hüküm ne zaman?" diye soruyorlar. **29.** De ki: "İnkâr edenlere o hüküm günü inanmaları fayda vermeyecek ve kendilerine mühlet de tanınmayacak! **30.** Artık sen onlara aldırma ve bekle. Zaten onlar da bekliyorlar.

Tefsiri

23. Âyetin, "Bu kavuşma hakkında şüphen olmasın" şeklinde çevrilen kısmında yer alan zamirin neyin veya kimin yerini tuttuğu hususundaki tercihe göre bu kısım için değişik yorumlar yapılmıştır. Bunların başlıcaları şöyledir: **a)** O kitabın Mûsâ'ya ulaşmış olmasından kuşku duyma, **b)** Mûsâ'nın Allah'a kavuşmasından yani o kitabı vahiy olarak Allah'tan aldığından şüphen olmasın, **c)** Mûsâ'ya (Mi'rac gecesinde veya âhirette) kavuşacağından kuşkun olmasın, **d)** Mûsâ'nın karşılaştığı durumlarla yani bazı eziyetlerle senin de karşılaşacağında tereddüdün olmasın, **e)** Senin de kitaba kavuşacağından şüphen olmasın (Tabersî, VIII, 111; Râzî, XXV, 186; Şevkânî, IV, 295).

Âyette sûrenin başında değinilen hususu yani Kur'an'ın âlemlerin rabbi olan Allah tarafından indirildiği gerçeğini teyit için Hz. Mûsâ örneğine yer verilmektedir. Şu halde burada Yûnus sûresinin 94. âyetinde olduğu gibi, Hz. Muhammed'e, yakın çevresindekilerin bildiği üzere önceki bazı peygamberlere nasıl Allah tarafından vahiy ve kitap verilmişse kendisine de yine O'nun katından bir kitap verilmekte oldu-

ğu ve Hz. Mûsâ gibi kendisinin de bu vahyin tamamını alacağından şüphe duymaması gerektiği bildirilmektedir (Zemahşerî, III, 223). Burada ilâhî kitaplar arasındaki kaynak ve öz birliğine işaret bulunduğu fikrine de dikkat çekildiği söylenebilir; fakat Süleyman Ateş'in "Bu âyetlerden de Kur'an'da ma'rife olarak kullanılan "el-kitâb" ile, daha önce Mûsâ'ya ve ondan sonraki peygamberlere verilmiş olan Tevrat ve eklerinin kastedildiği anlaşılmaktadır" (VII, 110-111) şeklindeki düşüncesine, özellikle Kur'an'ı Tevrat'ın "eki" olarak nitelemesine katılmak mümkün değildir (anılan müellifin bu konudaki çelişkili ifadelerinin eleştirisi için bk. Âl-i İmrân 3/3; Ankebût 29/45).

24. Kur'an'ın birçok yerinde İsrâiloğulları'na verilen nimetlerden ve kendilerine sağlanan üstünlükten söz edilir. Fakat burada da vurgulandığı üzere içlerinden doğru yolu gösteren rehber ve önderler çıkarılması şeklinde tezahür eden büyük nimet, onların sağlam bir imana sahip olmaları ve Allah'ın buyruklarına uyma hususunda güçlüklere karşı direnmeleri, inançlarını muhafazada azim ve sebat göstermeleri şartına bağlanmıştır. Bu niteliklerini kaybettiklerinde nimeti ve ilâhî desteği de hak etmez duruma düşmüşlerdir. Onların bu konudaki zaaflarına da Kur'an'da değişik vesilelerle değinilmiştir. Âyetin "lemmâ saberû" şeklindeki kısmı "limâ saberû" şeklinde de okunmuştur; bu sebeple belirtilen kısma birinci kıraate göre, "iman edip sabrettikleri zaman, sürece" mânası verilebileceği gibi ikinci kıraate göre "iman edip sabrettikleri için" anlamı da verilebilir (Taberî, XXI, 112-113; sabır hakkında bk. Bakara 2/45; İsrâiloğulları hakkında bk. Bakara 2/40; Nisâ 4/153-161; A'râf 7/138-171).

25-30. Allah katından gelen bildirimleri düzmece olarak niteleyen inkârcılara evrendeki olaylar ve bunlara yön veren yüce kudret üzerinde düşünme çağrısı yaparak başlayan sûre, buna paralel bir içerikle, fakat bütün bu uyarı ve yol göstermelere rağmen iman etmemekte ısrar edenler için acı âkıbetin kaçınılmaz olduğu ve peygamberin de bu hususta başka yapacak bir şeyi bulunmadığı bildirilerek sona ermektedir. İnsanlar, Allah'ın kudreti karşısında kendilerinin ne kadar âciz olduğunu ve O'nun vaadinin gerçekliğini anlamaları için 26. âyette arkeo-

loji gibi beşerî bilimlerin, 27. âyette de jeofizik ve ziraat gibi deneysel bilimlerin verileri ışığında düşünmeye davet edilmekte, 28. âyette yine de hesap gününe inanmamakta direnen ve bu yöndeki uyarıları hafife alan kimselerin bulunduğu belirtilmekte, 29. âyette o gün gelip çattığında "iman ettik" demenin yarar sağlamayacağı hatırlatılmakta, son âyette de Resûl-i Ekrem'in ve onun yolundan giderek gerçekleri tebliğ etmeye çalışanların inatla inkârcılıklarını koruyanları zorla iman dairesine dahil etmek gibi bir görevlerinin bulunmadığı, tebliğ görevi yapıldıktan sonra onları irade sınavı ile baş başa bırakmak gerektiği bildirilmektedir. 28. âyetin "bu hüküm ne zaman?" şeklinde çevrilen kısmı, "Aramızdaki kesin hüküm ne zaman verilecek?" veya "Sözünü ettiğiniz bu mükâfat ve ceza ne zaman gelecek?" şeklinde açıklanmıştır. 29. âyetin "o hüküm günü" şeklinde tercüme edilen kısmı için "Bedir zaferinin kazanıldığı gün" veya "Mekke'nin fethedildiği gün" anlamını verenler olmuşsa da âyetin bağlamı burada kıyamet gününün kastedildiğini göstermektedir (Taberî, XXI, 116; Şevkânî, IV, 296).

33 (90)

Ahzâb Sûresi

Medine, 73

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada otuz üçüncü, iniş sırasına göre doksanıncı sûredir. Âl-i İmrân sûresinden sonra, Mümtehine sûresinden önce Medine'de inmiştir. İbn İshak'a göre hicretten sonra nâzil olmuştur; geliş tarihi bakımından Medine'de nâzil olan sûrelerin dördüncüsüdür.

Adı

Güvenilir rivayetlerde ve tesbitlerde sûrenin tek adı vardır, o da "grup, bölük, topluluk" mânasında olan *hizbin* çoğulu olan Ahzâb'dır. Bu sûrenin 20 ve 22. âyetlerinde, İslâm tarihinin dönüm noktalarından birini teşkil eden Hendek Savaşı'na (Ahzâb Savaşı) atıf yapılarak ahzâb kelimesine yer verildiği için sûre bu isimle anılmıştır. Açıklamalarda yer verileceği üzere burada geçen "ahzâb"dan maksat, müslümanları yok etmek üzere Mekke ve civarından toplanıp gelen ve Medine'yi kuşatan Kureyş kabilesinin kolları ve bunlara bağlı bulunan diğer gruplar, müttefik güçlerdir.

Bu sûrenin aslında çok daha uzun olduğu, içinde recm âyetinin bulunduğu, sonra bir kısmının kaybolduğu veya neshedildiği konusundaki rivayetler uydurma olarak değerlendirilmiştir (Zemahşerî, III, 410; İbn Âşûr, XXI, 245-247).

Konusu

1. Hz. Peygamber'e ve onun şahsında ümmetine takvâ, tevekkül ve ilâhî emirlere itaat tavsiyesi.

2. Ana baba ve çocuklar arasındaki meşrû ve hukukî bağ, evlât edinme âdeti.

3. Kan hısımlığı dışındaki velâyet bağı.

4. Ahzâb Savaşı, bu savaş vesilesiyle münafıkların psikolojileri ve davranışlarıyla ilgili açıklamalar.

5. Hz. Peygamber'in müstesna şahsiyeti, Allah nezdindeki durumu ve derecesi, aile hayatı; kendisine ve eşlerine mahsus evlenme, boşanma, örtünme, sosyal ilişkiler konularına ait hükümler, onun ailesiyle müminler arasındaki ilişki.

6. Kadın erkek farkı gözetilmeksizin bütün müminlerin ibadet, itaat ve erdemli davranışlara teşvik edilmesi.

7. Kadınların giysileri.

8. Emanet kavramı ve emanete riayet etmenin önemi.

1 – 3

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللّٰهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِر۪ينَ وَالْمُنَافِق۪ينَۜ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ
عَل۪يماً حَك۪يماًۙ ﴿١﴾ وَاتَّبِعْ مَا يُوحٰٓى اِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَۜ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ
بِمَا تَعْمَلُونَ خَب۪يراًۙ ﴿٢﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِۜ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَك۪يلاً ﴿٣﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Ey Peygamber! Allah'a itaatsizlikten sakın, açık ve gizli inkârcıların sözünü dinleme, Allah her şeyi bilmekte ve hikmetle yönetmektedir. **2.** Rabbinden sana vahyedilene uy. Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır. **3.** Allah'a güven; güvenip dayanmak için Allah yeter.

Tefsiri

1-3. Bütün peygamberler gibi son peygamber de Allah'a itaatsizlikten sakınır, O'nun vahyettiğine herkesten önce ve en kâmil bir şekilde uyar, yalnızca rabbine güvenir ve dayanır; bunlar Allah Teâlâ'nın peygamberlerinde yarattığı özelliklerdir. Sûrenin bu emir ve tavsiyelerle başlaması, Hz. Peygamber'den, o zamana kadar yapmadıklarını yapmasını istemeye yönelik değildir. Aşağıda gelecek olan Ahzâb Savaşı, bu savaşta münafıkların, meâlindeki çeviriye göre "gizli inkârcılar"ın (münafıklar) kurduğu tuzaklar, yaydıkları yalanlar, karalamalar, Mekkeli müşriklerle yani "açık inkârcılarla" kurdukları iş birliği, oluşturdukları ortak güç, her vesile ile Hz. Peygamber'e verdikleri eza, çektirdikleri mânevî işkence karşısında onu ve ümmetini dayanıp direnmeye hazırlamak, olacaklar konusunda uyarmak maksadıyla sûrenin başında bu emir ve tavsiyelere yer verilmiştir.

4 – 5

مَا جَعَلَ اللّٰهُ لِرَجُلٍ مِنْ قَلْبَيْنِ فٖي جَوْفِهٖۚ وَمَا جَعَلَ اَزْوَاجَكُمُ
اللَّٓائٖي تُظَاهِرُونَ مِنْهُنَّ اُمَّهَاتِكُمْۚ وَمَا جَعَلَ اَدْعِيَٓاءَكُمْ
اَبْنَٓاءَكُمْۜ ذٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ بِاَفْوَاهِكُمْۜ وَاللّٰهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي
السَّبٖيلَ ﴿٤﴾ اُدْعُوهُمْ لِاٰبَٓائِهِمْ هُوَ اَقْسَطُ عِنْدَ اللّٰهِۚ فَاِنْ لَمْ تَعْلَمُوا
اٰبَٓاءَهُمْ فَاِخْوَانُكُمْ فِي الدّٖينِ وَمَوَالٖيكُمْۜ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فٖيمَٓا
اَخْطَاْتُمْ بِهٖۙ وَلٰكِنْ مَا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْۜ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَحٖيمًا ﴿٥﴾

Meâli

4. Allah bir kişinin göğüs boşluğunda iki kalp yaratmamıştır, analarınıza benzeterek haram olsun dediğiniz eşlerinizi analarınız kılmamış, evlâtlıklarınızı da oğullarınız olarak kabul etmemiştir. Bunlar sizin kendi iddianızdır; hak ve hakikati Allah söyler, doğru yolu da O gösterir. **5.** Evlâtlıklarınızı babalarının soy adlarıyla anın. Bu Allah katında adalete daha uygun bir davranıştır. Eğer onların babalarını bilmiyorsanız o zaman kendileri sizin din kardeşleriniz ve dostlarınızdır. Yanıldığınız hususta size günah yoktur, fakat bilinçli ve kasıtlı olarak yaptıklarınızdan sorumlusunuz. Allah çok bağışlayıcı ve ziyadesiyle esirgeyicidir.

Tefsiri

4-5. Kalp, mecazi olarak duygu ve düşünce merkezi anlamında da kullanılmaktadır. Gelecek âyetlerde bazı Câhiliye âdetleriyle münafıklardan söz edileceği, bu âdetlerin fıtrata ve gerçekliğe ters düştüğü, bir kimsenin iki tanrısı ve iki dini olamayacağı ifade edileceği için bunlara bir giriş ve dayanak olmak üzere vecize değerindeki şu cümleye yer verilmiştir: "Allah bir kişinin göğüs boşluğunda iki kalp yaratmamıştır." Evet Allah insanda tek kişilik, tek vicdan ve tek akıl yaratmıştır. İdrak, duygu, karar ve iman bu yeteneklerle elde edilmektedir. İki yüzlüler, inanmış görünen ama içten inanmayanlar, gizli olarak farklı din taşıyanlar iki dinli değillerdir, onların da bir dini vardır, bu din İslâm'a aykırı olduğundan münafıklar da inkârcıdır; üstelik bu durumlarını menfaatleri sebebiyle gizledikleri için müslüman olmayanların en aşağı mertebesinde bulunmaktadırlar (Nisâ 4/145). Kezâ bir insanın karısı ile anasına, başkalarının çocukları ile kendi çocuklarına karşı duyguları farklıdır. Karının aynı zamanda ana, başkalarından olma çocukların öz evlât olabilmesi için insanın iki kalbi, iki kişiliği olması gerekir. Bu da olmadığına göre karısını anasına benzeten, –eski Arap geleneğine göre– "anam olsun, anamdır, bana haramdır" diyerek yemin eden kimsenin eşi onun anası ve dolayısıyla kendisine haram olmaz. İslâm'dan önce Araplar eşlerine, "Sen bana anamın sırtı gibisin" derler ve bu söz ile onları bosamış olur, mağdur ederlerdi. Zıhâr denilen bu boşama âdetini İslâm kınamış, kadınların zarar görmelerini engelleyecek hükümler getirmiştir (bilgi için bk. Mücadele 58/1-4).

Bir başka Câhiliye uygulaması da babası belli olan veya olmayan çocukları evlât edinmek, onların gerçek soylarıyla ilişkilerini keserek kendi soylarına eklemek şeklinde oluyordu. Bir göğüste iki kalbin olmaması nasıl bir tabiat kanunu ise A'nın çocuğunun evlât edinme yoluyla B'nin çocuğu olamayacağı da bir fıtrat ve tabiat kanunudur. Ayrıca İslâm'ın koyduğu örtünme vecibesi, evlenme imkânı veya yasağı, çocuk-ebeveyn ilişkisi, karşılıklı haklar ve ödevler, miras gibi konulara dair kurallar da, çocuklarla gerçek ana babalarının soy bağlarının kesilip değiştirilmesine, başkalarına ait çocukların –yakın akraba olmayan ailelerde– ailenin bir ferdi gibi kalıp yaşamasına ters düşüyordu. Yapılmakta olan sosyal ve ahlâkî ıslahat içinde sıra bu âdetin kaldırılmasına gelmiş, "...babalarının soy adları ile anın" emri ile bu uygulamaya son verilmiştir. Tefsir kitaplarında bu münasebetle Hz. Peygamber'in evlâtlığı Zeyd b. Hârise'den söz edilir ve âyetin inişine onun bu durumunun sebep olduğu söylenir. Zeyd çocuk iken kendi kabilesinden zorla alınmış, köleleştirilerek satılmış, elden ele dolaşarak Hz. Hatice'ye gelmişti. Hatice Hz. Peygamber ile evlenince Zeyd'i de ona vermişti. Peygamberimiz onu âzat etti ve evlât edindi. Zeyd'in ailesi, Mekke'ye gelip çocuklarını bulmuşlardı. Peygamberimiz kendisini seçimde serbest bıraktığı halde Zeyd Allah'ın resulünü tercih etti, ailesi ile memleketine dönmedi. Bu âyet gelinceye kadar kendisine Muhammed oğlu Zeyd derlerdi, âyet gelince kendi babasına nisbet ederek Hârise oğlu Zeyd dediler. Artık o, Peygamber ailesinin bir ferdi değil, müslümanların din kardeşi, Hz. Peygamber'in sâdık bir bağlısı idi (İbn Kesîr, VI, 377; Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, III, 1504 vd.).

İslâm'a göre himayeye muhtaç çocuklara bakmak, onları beslemek, büyütmek sevaptır ve şerefli bir insanlık ödevidir. Sevgili Peygamberimiz "Kimsesiz çocukları koruması altına alan kimse ile ben, cennette yan yana iki parmak gibi beraber olacağım" buyurmuştur (Müslim, "Zühd", 42). Ancak bunu yapmak için çocuğun kendi soy kütüğü ile ilişkisini kesmek, öz ana babasını unutturmak kimsenin hakkı olmadığı gibi kanunî mirasçıların arasına katmak, aile içinde mahremiyet bakımından öz evlât gibi davranmak da doğru ve gerekli değildir. Bunun yerine İslâm'ın tavsiyesi, koruma altına almak, bakmak, büyütmek, ihtiyaçlarını karşılamak; hukuk ve helâl-haram kuralları bakımından ona öz çocuk gibi değil, bir din kardeşi gibi muamele etmektir (ayrıca bk. Şûrâ 42/49-50).

6

اَلنَّبِيُّ اَوْلٰى بِالْمُؤْمِنٖينَ مِنْ اَنْفُسِهِمْ وَاَزْوَاجُهُٓ اُمَّهَاتُهُمْۜ وَاُو۬لُوا
الْاَرْحَامِ بَعْضُهُمْ اَوْلٰى بِبَعْضٍ فٖي كِتَابِ اللّٰهِ مِنَ الْمُؤْمِنٖينَ
وَالْمُهَاجِرٖينَ اِلَّٓا اَنْ تَفْعَلُٓوا اِلٰٓى اَوْلِيَٓائِكُمْ مَعْرُوفًاۜ كَانَ ذٰلِكَ
فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٦﴾

Meâli

6. Peygamber müminlere kendilerinden daha yakındır, eşleri de onların anneleridir. Aralarında kan bağı bulunanlar (mirasçılık bakımından) Allah'ın kitabında birbirlerine diğer müminlerden ve muhacirlerden daha yakındırlar; dostlarınıza lutufta bulunmanız başkadır. Bu hüküm kitapta kayıt altına alınmıştır.

Tefsiri

6. Hz. Peygamber ile müminler arasındaki yakınlık, sevgi, bağlılık, itaat, korumada öncelik –hukukî uzantıları olsa da– daha ziyade hissî yakınlıktır. Aile fertlerinin birbirlerine diğer müminlere nisbetle daha yakın olmaları ise –hissî tarafı olsa da– daha çok hukukî yakınlıktır; miras, nafaka, diyet gibi konularda kendini gösteren "hak ve borç yükümlülüğü açısından öncelik"tir.

Hz. Peygamber'in niteliklerinden ve vasıflarından birini de bu âyetten öğreniyoruz; o, müminlere kendilerinden daha yakındır. Burada geçen "kendilerinden" iki şekilde anlaşılmaya müsaittir: **a)** Her bir müminin kendinden, **b)** Bir müminin diğer herhangi bir mümine yakınlığından. Resûlullah bu yakınlığın hissî ve hukukî boyutlarını bazı hadislerde kısmen açıklamışlardır:

"Hiçbir mümin yoktur ki, ben ona, dünyada ve âhirette insanların en yakını olmayayım. İsterseniz 'Peygamber müminlere kendilerinden daha yakındır…' âyetini okuyunuz. Kim bir mal bırakırsa onu, vârisleri kim-

ler ise alsınlar, eğer geride bir borç veya korunmaya muhtaç çoluk çocuk bırakırsa bana gelsin, ben onun yakınıyım" (Müslim, "Ferâiz", 14-15).

"Hayatım elinde olan Allah'a yemin ederim ki, ben bir kimseye kendinden, servetinden ve çocuğundan daha sevgili olmadığım sürece o, gerçek mânada inanmış olmaz" (Müslim, "Îmân", 69-70).

Kur'an'da ve Sünnet'te peygamber sevgisinin bu kadar vurgulanmasının birçok sebep ve dayanağı vardır: Onu Allah sevmiştir, bu sebeple kendisine "habîbullah" (Allah'ın sevgilisi) denilmiştir. Müminler Allah sevgisine mazhar olabilmek için onun yolundan gitmek durumundadırlar. O, insanlık için kurtuluş reçetesi gibi olan bir dini tebliğ etmiş, insanlara olan sevgisi ve şefkati sebebiyle onu benimsesinler diye kendini helâk edercesine gayret sarfetmiştir. Hem şekli, sureti, fiziği hem de ahlâkı emsalsiz güzellikte ve mükemmelliktedir. Âhirette ümmetine şefaat edeceğine dair sahih hadisler vardır. Bu nitelikleri taşıyan bir kimseyi herkesten ve her şeyden çok sevmeyen kimsenin ilim, irfan ve imanında eksiklik bulunduğunda şüphe yoktur.

İleride gelecek olan 53. âyete göre Hz. Peygamber'den sonra da onun eşleri ile evlenmek müminlere haram kılınmıştır. Bunun ötesinde "Peygamber hanımlarının annelik vasıfları", hukuk ve haram-helâl hükümleri bakımından bir anneliği değil, anne mesabesinde saygınlığı ifade etmektedir.

Müslümanlar Mekke'de her şeylerini bırakarak Medine'ye göçtüler. Peygamberimiz hem ensarla muhacirlerin kaynaşmaları hem de ikincilerin âcil ihtiyaçlarının karşılanması için her bir muhaciri bir Medineli ile kardeş yaptı. Bir süre bu kardeşlik mal ortaklığını ve karşılıklı vâris olma hakkını da kapsadı. Miras âyetleri ile burada geçen ilgili cümle nâzil olunca yapay kardeşliğin miras hakkına dayanak olması hükmü kaldırılmış oldu. Artık müminlerin birbirlerine vâris olabilmeleri için akraba olmaları ve başkaca bir engelin bulunmaması gerekiyordu. Mâkul ve meşrû gerekçelere dayalı olan geçici hüküm kalkmış, kitapta yer almış bulunan aslî ve devamlı hüküm yürürlüğe konmuştu. Ancak müminler birbirinin mânevî kardeşleri olduğundan, miras dışında karşılıklı yardımlaşma, hediyeleşme, vasiyet yoluyla mal bırakma gibi ilişki ve lutuflara da bir engel yoktu.

7 – 8

وَاِذْ اَخَذْنَا مِنَ النَّبِيّ۪نَ م۪يثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَاِبْرٰه۪يمَ
وَمُوسٰى وَع۪يسَى ابْنِ مَرْيَمَۖ وَاَخَذْنَا مِنْهُمْ م۪يثَاقًا غَل۪يظًاۙ ﴿٧﴾
لِيَسْـَٔلَ الصَّادِق۪ينَ عَنْ صِدْقِهِمْۚ وَاَعَدَّ لِلْكَافِر۪ينَ عَذَابًا
اَل۪يمًا ﴿٨﴾

Meâli

7. Hani bütün peygamberlerden; senden, Nûh'tan, İbrâhim'den, Mûsâ'dan, Meryem oğlu Îsâ'dan sadakat sözü almıştık, onlardan ağır sorumluluk taşıyan bir söz almıştık. **8.** Allah, sözlerinde durup durmama konusunda doğruları sorgulaması için (bu sözleşmeyi yapmıştı). Allah, inkâr yolunu seçenlere de acı veren bir azap hazırlamıştır.

Tefsiri

7-8. Sorgulanacak olanlar, bizim tercih ettiğimiz tercümeye göre peygamberlerdir; "Onlar bile sorgu göreceklerine göre diğerleri düşünsünler!" denilmek istenmiştir. Aynı cümleyi, "peygamberlerin dini tebliğ ettikleri kimseleri sorumlu tutmak ve sorgulamak için" şeklinde anlamak da mümkündür.

Bundan sonra Ahzâb (Hendek) Savaşı, bu savaşta müminlerin geçirdiği çetin imtihan, münafıkların ve müşriklerin, hak dine ve gerçek peygambere karşı yapıp ettikleri anlatılacağı için bir giriş olmak üzere ezelde veya her bir peygamber vazifelendirilirken yapılan kutsal sözleşme hatırlatılmıştır.

Peygamber'le yapılan sözleşme anlatılırken "yaptık", sorgulama söz konusu edilirken "sorgulamak için yaptı" denilmesi (Arap edebiyatında iltifat adı verilen söz sanatının kullanılması), Allah-kul ilişkisi bakı-

mından anlamlıdır. Cenâb-ı Mevlâ peygamberleriyle sözleşme yapmakla onlara büyük bir şeref bahşetmiştir, bu lutuftan söz ederken de "yaptık" demektedir. Sıra hesap sormaya gelince cemal ve lutuf sıfatlarının değil, celâl ve adalet sıfatlarının tecellisi devreye girmektedir; adaletin icrası farklı ve daha soğuk bir ilişki biçimi olduğundan "sorgulamamız için" değil "sorgulaması için" denilmiştir.

9 – 27

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ
اِذْ جَٓاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ ر۪يحًا وَجُنُودًا لَمْ تَرَوْهَاۜ
وَكَانَ اللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَص۪يرًاۚ ﴿٩﴾ اِذْ جَٓاؤُ۫كُمْ مِنْ فَوْقِكُمْ
وَمِنْ اَسْفَلَ مِنْكُمْ وَاِذْ زَاغَتِ الْاَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ
الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللّٰهِ الظُّنُونَا ﴿١٠﴾ هُنَالِكَ ابْتُلِيَ
الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَد۪يدًا ﴿١١﴾ وَاِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذ۪ينَ
ف۪ي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللّٰهُ وَرَسُولُهُٓ اِلَّا غُرُورًا ﴿١٢﴾ وَاِذْ قَالَتْ
طَٓائِفَةٌ مِنْهُمْ يَٓا اَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُواۚ وَيَسْتَاْذِنُ
فَر۪يقٌ مِنْهُمُ النَّبِيَّ يَقُولُونَ اِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌۜ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍۚ اِنْ
يُر۪يدُونَ اِلَّا فِرَارًا ﴿١٣﴾ وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمْ مِنْ اَقْطَارِهَا ثُمَّ سُئِلُوا

الْفِتْنَةَ لَاٰتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا بِهَٓا اِلَّا يَس۪يرًا ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ كَانُوا عَاهَدُوا
اللّٰهَ مِنْ قَبْلُ لَا يُوَلُّونَ الْاَدْبَارَۜ وَكَانَ عَهْدُ اللّٰهِ مَسْؤُ۫لًا ﴿١٥﴾ قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمُ
الْفِرَارُ اِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ اَوِ الْقَتْلِ وَاِذًا لَا تُمَتَّعُونَ اِلَّا قَل۪يلًا ﴿١٦﴾
قُلْ مَنْ ذَا الَّذ۪ي يَعْصِمُكُمْ مِنَ اللّٰهِ اِنْ اَرَادَ بِكُمْ سُٓوءًا اَوْ اَرَادَ بِكُمْ
رَحْمَةًۜ وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَلِيًّا وَلَا نَص۪يرًا ﴿١٧﴾ قَدْ يَعْلَمُ
اللّٰهُ الْمُعَوِّق۪ينَ مِنْكُمْ وَالْقَٓائِل۪ينَ لِاِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ اِلَيْنَاۚ وَلَا يَأْتُونَ
الْبَأْسَ اِلَّا قَل۪يلًاۙ ﴿١٨﴾ اَشِحَّةً عَلَيْكُمْۚ فَاِذَا جَٓاءَ الْخَوْفُ رَاَيْتَهُمْ
يَنْظُرُونَ اِلَيْكَ تَدُورُ اَعْيُنُهُمْ كَالَّذ۪ي يُغْشٰى عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِۚ فَاِذَا
ذَهَبَ الْخَوْفُ سَلَقُوكُمْ بِاَلْسِنَةٍ حِدَادٍ اَشِحَّةً عَلَى الْخَيْرِۜ اُو۬لٰٓئِكَ لَمْ
يُؤْمِنُوا فَاَحْبَطَ اللّٰهُ اَعْمَالَهُمْۜ وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَس۪يرًا ﴿١٩﴾
يَحْسَبُونَ الْاَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُواۚ وَاِنْ يَأْتِ الْاَحْزَابُ يَوَدُّوا لَوْ اَنَّهُمْ
بَادُونَ فِي الْاَعْرَابِ يَسْـَٔلُونَ عَنْ اَنْبَٓائِكُمْۜ وَلَوْ كَانُوا ف۪يكُمْ مَا
قَاتَلُٓوا اِلَّا قَل۪يلًا ﴿٢٠﴾ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ ف۪ي رَسُولِ اللّٰهِ اُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ

كَانَ يَرْجُوا اللّٰهَ وَالْيَوْمَ الْاٰخِرَ وَذَكَرَ اللّٰهَ كَث۪يرًاۜ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا رَاَ الْمُؤْمِنُونَ
الْاَحْزَابَۙ قَالُوا هٰذَا مَا وَعَدَنَا اللّٰهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللّٰهُ وَرَسُولُهُ
وَمَا زَادَهُمْ اِلَّٓا ا۪يمَانًا وَتَسْل۪يمًاۜ ﴿٢٢﴾ مِنَ الْمُؤْمِن۪ينَ رِجَالٌ صَدَقُوا
مَا عَاهَدُوا اللّٰهَ عَلَيْهِۚ فَمِنْهُمْ مَنْ قَضٰى نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ
وَمَا بَدَّلُوا تَبْد۪يلًاۙ ﴿٢٣﴾ لِيَجْزِيَ اللّٰهُ الصَّادِق۪ينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ
الْمُنَافِق۪ينَ اِنْ شَٓاءَ اَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْۜ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ غَفُورًا رَح۪يمًاۚ ﴿٢٤﴾
وَرَدَّ اللّٰهُ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًاۜ وَكَفَى اللّٰهُ
الْمُؤْمِن۪ينَ الْقِتَالَۜ وَكَانَ اللّٰهُ قَوِيًّا عَز۪يزًاۚ ﴿٢٥﴾ وَاَنْزَلَ الَّذ۪ينَ ظَاهَرُوهُمْ
مِنْ اَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاص۪يهِمْ وَقَذَفَ ف۪ي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ
فَر۪يقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَر۪يقًاۚ ﴿٢٦﴾ وَاَوْرَثَكُمْ اَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ
وَاَمْوَالَهُمْ وَاَرْضًا لَمْ تَطَؤُ۫هَاۜ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَد۪يرًاۧ ﴿٢٧﴾

Meâli

9. Ey iman edenler! Allah'ın size şu lutfunu hatırlayın: Üzerinize düşman ordusu gelmişti de onların üzerine şiddetli bir fırtına ve göremediğiniz bir ordu göndermiştik. Allah bütün yaptıklarınızı görmekte idi.

10. Yukarınızdan ve sizden aşağıda bulunan bölgeden üzerinize

gelmişlerdi; korkudan gözler kaymış, yürekler ağızlara gelmişti; bu esnada Allah hakkında olmadık zanlara kapılmakta idiniz. **11.** İşte o zaman müminler büyük bir imtihan geçirdiler ve adamakıllı sarsıldılar. **12.** Yine o zaman münafıklar ve kalplerinde bozukluk bulunanlar "Allah ve resulünün vaadleri bizleri aldatmaktan ibaretmiş!" demişlerdi. **13.** Onlardan bir grup "Ey Medineliler! Sizin işiniz burada durmak değildir, hemen dönün" diyorlardı. Onlardan bir bölük de, aslında açıkta olmadığı halde "Evlerimiz açıkta ve korumasız" diyerek peygamberden izin istiyorlardı; bunların istediği kaçmaktan başka bir şey değildi. **14.** Medine'nin her tarafından saldırıya uğrasalardı da kendilerinden bozgunculuk yapmaları istenseydi (evlerini düşünmez) hiç vakit geçirmeden hemen ona koşarlardı. **15.** Halbuki bunlar daha önce ayrılıp dönmeyeceklerine dair yeminle Allah'a söz vermişlerdi ve Allah'a verilen sözün yerine getirilmesi gerekirdi. **16.** Onlara şunu söyle: "Ölümden veya öldürülmekten kaçsanız bile bu kaçış size bir fayda vermeyecektir. Kaçıp kurtulmanız halinde de bundan çok az faydalanabileceksiniz." **17.** Şunu da söyle: "Allah sizin için bir kötülük dilese Allah'a karşı sizi kim koruyabilecektir? Veya hakkınızda bir rahmet murat etse (kim engelleyecektir)?" Bu durumda kendilerine Allah'tan başka ne bir velî ne de bir yardımcı bulabileceklerdir. **18-19.** İçinizden engelleyicileri ve size karşı nekeslik (cimrilik) içinde arkadaşlarına, "Bize katılın" diyenleri Allah çok iyi bilmektedir. Zaten bunların pek azı savaşa gelir. Tehlike yaklaştığında ölümden dolayı kendinden geçip gözü kaymış kimse gibi sana baktıklarını görürsün, tehlike geçince de hayra karşı nekeslik içinde size sivri dillerini uzatırlar. Bunlar gerçekte iman etmemişlerdir, Allah da onların yaptıklarını geçersiz saymıştır. Bunu yapmak Allah için çok kolaydır. **20.** Düşman birliklerinin hâlâ çekip gitmediklerini zannederler. Düşman bir daha geldiğinde ise size ait haberleri uzaktan almak üzere çöllerde dağınık yaşayan bedevîlerin arasında bulunmayı arzularlar. Zaten aranızda da bulunsalardı savaşa çok az katılırlardı. **21.** İçinizden Allah'ın lutfuna ve âhiret gününe umut bağlayanlar, Allah'ı çokça ananlar için hiç şüphe yok ki, Resûlullah'ta güzel bir örneklik vardır. **22.** Müminler düşman kuvvetlerini karşılarında görünce "Bu, Allah'ın ve resulünün

bize vaad ettiği durumdur, Allah ve resulü hep doğru söyler" dediler; bu onların ancak imanlarını ve teslimiyet duygularını arttırdı. **23.** Müminlerden bazı kimseler Allah'a verdikleri sözü yerine getirdiler, kimileri onun yolunda can verdiler, kimileri de ecellerini bekliyorlar; vaadlerini asla değiştirmediler. **24.** (Böyle oldu ki) Allah, sözünde duranları sadakatleri sebebiyle ödüllendirsin, münafıkları da dilerse cezalandırsın, dilerse bağışlasın! Allah çok bağışlayıcı, ziyadesiyle esirgeyicidir. **25.** Allah inkârcıları, hiçbir şey elde edemeden, kin ve öfkeleri ile geri çevirdi. Savaşta Allah'ın desteği müminler için yeterlidir. Allah güçlüdür, üstündür. **26.** Ehl-i kitap'tan onlara destek verenleri kalelerinden indirdi, kalplerine korku saldı; artık onların bir kısmını öldürüyorsunuz, bir kısmını da esir alıyorsunuz. **27.** Onların topraklarını, evlerini, mallarını, o zamana kadar ayak basmadığınız bir toprağı size Allah miras bıraktı. Allah her şeye kadirdir.

Tefsiri

9-11. Birçok hüküm ve hikmet öğretimine vesile olmak üzere buradan 27. âyete kadar anlatılan olay Hendek adıyla da anılan Ahzâb Savaşı, bu savaşta müminlerin ve münafıkların geçirdikleri büyük imtihandır. İfadeden, âyetler geldiğinde Hendek Savaşı'nın geride kalmış olduğu anlaşılmaktadır. Yakında geçirilmiş olan bu tecrübe hatırlatılmakta ve sûrenin ileride gelecek olan âyetlerinde bahse konu olacak münafık davranışına karşı müminlerin nasıl bir tutum takınmaları gerektiğine işaret edilmekte, topluluk buna hazırlanmaktadır.

Selmân-ı Fârisî'nin tavsiyesi ile şehrin savunulması için kazılan hendek sebebiyle Hendek Savaşı diye tanınan; ayrıca saldırganlar Kureyşliler, Hayber yahudileri, Gatafânlılar, Fezâreliler, Esedoğulları, Süleymoğulları gibi birçok kabileden ve bunların tâbilerinden oluştuğu için "gruplar, hizipler" mânasında Ahzâb adıyla da anılan savaş, 7 Şevval 5 (1 Mart 627) tarihinde başlamış, bir aya yakın sürmüş, Zilkade'nin 1. günü sona ermiştir. Mekkeliler Suriye ticaret yolunu açmak üzere yaptıkları Uhud Savaşı'nda elle tutulur bir sonuç elde edememişlerdi. Buna karşılık müslümanlar Uhud'dan sonra gerçekleştirdikleri askerî harekatlarla, Suriye yoluna ek olarak Irak yolunu da kontrol altına almışlardı.

Müslümanlarla yaptıkları antlaşmaları bozdukları, onlara karşı düşmanla iş birliği yaptıkları için 4. yılda Medine'den Hayber ve civarına sürülen Benî Nadîr yahudileri Mekke'ye bir heyet göndererek Kureyşliler'i, müslümanlara karşı kendileriyle birlikte savaşmaya ikna ettiler. Ayrıca yukarıda adları anılan kabileleri de çeşitli teşviklerle yanlarına almayı başardılar. Peygamberimiz düşmanın niyetini haber alınca hemen hazırlıklara girişti, Uhud tecrübesinden yararlanarak düşmanı açık arazide karşılamak yerine Medine yakınında, kuşatma altında karşılamayı ve savunma harbi yapmayı tercih etti. Şehrin üç tarafı sık ağaçlı bahçelerle ve dar yollarla çevrili idi. Düşmanın girmesi muhtemel bulunan yerlere 5,5 km. uzunluğunda, 9 m. eninde ve 4,5 m. derinliğinde bir hendek kazıldı, birkaç haftada bitirilen kazma işine Hz. Peygamber de bilfiil katıldı. 3000 mevcutlu müslüman kuvvetler şehrin doğusunda, Uhud tarafında, Seli' dağının eteğinde mevzilendiler. Önlerinde de hendek bulunuyordu. Yaklaşık 12.000 mevcutlu düşman kuvvetleri de hendeğe kadar geldiler, daha önce böyle bir şey görmedikleri için şaşırdılar. Hendeği geçemedikleri için bulundukları yerde mevzilendiler. Müslümanlar yalnızca hendek yönünden değil, üstten (doğudan), alttan (batıdan) büyük bir güç tarafından kuşatılmışlardı. Medine'de yiyecek içecek bakımından hazırlıklar yapılmış, kadınlar ve çocuklar güvenli yerlere taşınmıştı; erzak tükenmesin diye asgari gıda ile yetiniliyordu. Kuşatmanın son günlerinde yiyecek iyice azaldığından, başta Hz. Peygamber olmak üzere birçok sahâbî, açlığı hissetmemek için midelerinin üzerine taş bağlamışlardı. Kureyş kısa bir sürede sonuç alacağını umduğu için kuşatma uzadıkça onlarda da sıkıntı başladı. Bu arada saldırganlar iki önemli teşebbüste bulundular: **a)** Kabilesinin ileri gelenlerinden Huyey b. Ahtab'ı müslümanlarla antlaşmalı bulunan Benî Kurayza yahudilerine göndererek antlaşmayı bozmaları ve müslümanlara karşı kendileriyle beraber hareket etmeleri konusunda onları ikna ettiler. Birleşmiş düşman kuvvetlerinin sayısı ve donanımına ek olarak bir de bu haberin gelmesi müslümanların moralini hayli bozdu. Müminler çetin bir imtihan geçiriyorlardı. Hz. Peygamber iki birlik göndererek Benî Kurayza mahallesini kuşatma altına aldı. **b)** Düşmanın ikinci teşebbüsü, başta meşhur savaşçı Amr b. Abdived olmak üzere bir-

kaç süvariyi hendeğin dar bir yerinden karşı tarafa geçirtmek oldu. Amr müslümanlardan, teke tek vuruşmak için er diledi, başkaları cesaret edemeyince Hz. Peygamber, kendi kılıcını kuşattığı ve sarığını sardığı Hz. Ali'yi çıkardı, rakibini küçümseyen Amr onun kılıç darbesiyle can verdi; diğerleri ise içlerinden birini daha kaybetmiş olarak geri çekildiler. Hz. Peygamber, çeşitli tedbirler arasında bir de Gatafân ve Fezâre kabilelerine, o yıl çıkacak Medine hurmasının yarısı karşılığında sulh teklif etmeyi düşündü. Sa'd b. Muâz, Sa'd b. Ubâde gibi ensarın ileri gelenleriyle istişare etti. Bunlar, "Onlar müşrik iken satın almadan veya biz ikram etmeden hurmalarımızı yiyemezlerdi; şimdi Allah bizi İslâm'la ve seninle şereflendirdiği halde mi onlara malımızı vereceğiz? Vallahi onlara verebileceğimiz tek şey kılıç darbeleridir, gelsinler bakalım Allah ne gösterecek!" dediler, Peygamberimiz de bu teşebbüsten vazgeçti. Kuşatmanın son günlerinde bir gece, düşman karargâhını altüst eden büyük bir fırtına çıktı, yiyecek ve içecekler zayi oldu, hayvanlar sağa sola kaçıştı. Olup bitenden morali bozulan düşman, yiyecekleri de tükendiği ve haram aylar geldiği için çekilme kararı aldı, hiçbir şey elde edemeden çekilip gittiler. Hendek Savaşı, müslümanların savaş stratejisi bakımından bir dönüm noktası oldu. Artık taarruz sırası onlara gelmişti. İlk iş olarak da kendilerine ihanet eden Benî Kurayza yahudilerinin üzerine yürüdüler (bk. Muhammed Hamîdullah, "Hendek Gazvesi", *DİA*, XVII, 194-195; İbn Kesîr, VI, 384 vd.; Kurtubî, XIV, 127 vd.).

12-20. Hendek kazılırken büyük bir kayaya rastlanmıştı, kayayı sökmeyi veya kırmayı başaramayan askerler Peygamberimiz'e başvurdular. O, üst giysisini çıkardı, kazmayı eline aldı ve üç vuruşta kayayı parçaladı. Her vuruşta "Allahü ekber" diyor ve "İran, Suriye, Yemen" gibi yerleri zikrederek ileride müslümanların gerçekleştirecekleri fetihleri bir bir müjdeliyordu. Bu müjdeyi işiten yahudiler ve münafıklar ise "Biz korkudan helâya gidemezken o bize İran ve Bizans'ın hazinelerini müjdeliyor, bu aldatmadan başka bir şey değil" demişlerdi (Nesâî, "Cihâd", 42; Kurtubî, XIV, 130).

Bu gruptaki âyetlerde münafıkların ortak karakteri, sözlerinden ve davranışlarından örnekler verilerek açıklanmaktadır: Bunlar söz verirler ama yerine getirmezler; fitne fesat fırsatı çıkınca ev bark aile düşünmeden o

fırsatı değerlendirmeye koşarlar; hizmet gerektiğinde ise türlü bahaneler ileri sürerek izin almak isterler; sûret-i haktan görünerek müslümanların moralini bozarlar; çoluk çocuklarını, evlerinin tehlikede olduğunu hatırlatarak savaş alanından çekilmeyi tavsiye ederler; korkunun ölüme faydası olmadığı halde inançsızlıkları sebebiyle savaşmaktan ve ölümden fazlaca korkarlar, korku ortamı geçip zafer kazanılınca da bu sonuçta kendilerinin de payı varmış gibi konuşmaya ve hak talep etmeye kalkışırlar.

21-24. İnsanlar dünyada amaçlarına ulaşabilmek için uygun örnek ve rehberler edinirler, bunların yollarını izleyerek, tavsiyelerine uyarak hareket edip istediklerini elde etmeye çalışırlar. Allah'a iman edip O'nun rızâsını isteyen, âhirette lutfedeceği emsalsiz nimetlere mazhar olmayı uman ve daima Allah sevgisiyle yaşamak isteyen insanlar için eşi bulunmaz örnek, O'nun sevgili kulu, elçisi, rahmeti, şahidi, müjdecisi, davetçisi, ışığı olan Muhammed Mustafa'dır. Onun örnekliği yalnızca Hendek Savaşı'ndaki davranışlarında değil müminlerin bütün hayatlarında geçerlidir. İlgili kaynaklarda onun yaptıklarını yapmanın, izinden gitmenin hükmü üzerinde durulmuş, ortaya üç görüş çıkmıştır: **1.** Onu örnek almak farzdır, aksine bir delil bulunmadıkça her yaptığı yapılmalıdır. **2.** Onun örnekliği, aksine bir delil bulunmadıkça müstehaptır (tavsiye edilmiştir). **3.** Dinî konularda birincisi, dünya işlerinde ikincisi doğrudur (Kurtubî, XIV, 154). Bize göre Hz. Peygamber'in bütün yaptıkları ve söyledikleri tek bir hüküm çerçevesi içine alınamaz. Başta Kur'an olmak üzere diğer delil ve karîneler de göz önüne alınarak her fiili ve sözü ayrı ayrı değerlendirilir, bağlayıcı olup olmadığı tayin edilir. Genellikle tefsir ve fıkıh âlimleri de böyle yapmışlardır.

Hendek Savaşı'nda müminler, Hz. Peygamber'i örnek almışlar, ona itaat ederek dünyada önemli bir zafer kazanmışlar, âhirette ise büyük bir ödülü hak etmişlerdir.

"Münafıkları da dilerse cezalandırsın, dilerse bağışlasın" lafzından, münafıkların da affedilebileceği manası çıkarılabilir; ancak Kur'an âyetleri bir bütün olarak göz önüne alındığında cümleyi, "Tövbe ettikleri takdirde bağışlasın" şeklinde anlamak gerekecektir.

26-27. Hendek Savaşı'nın ardından düşman çekilip gidince müslümanlara hıyanet eden, antlaşmayı bozarak onları arkadan vurma kararı alan Benî Kurayza yahudileri büyük bir korkuya kapıldılar, kalelerine çekilip korunma tedbirleri aldılar. Ancak hak ettikleri âkıbete ne korku engel olabildi ne de muhkem kaleler, alınan çeşitli tedbirler. Kuşatma altında bir müddet kaldıktan sonra teslim oldular; ihanetlerinin bedeli olarak savaç suçluları idama mahkûm edildi. (bk. Hamîdullah, *İslâm Peygamberi* [1972], I, 415-417; Casim Avcı, "Kurayza", *DİA*, XXVI, 431-432).

28 – 34

يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِاَزْوَاجِكَ اِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا
فَتَعَالَيْنَ اُمَتِّعْكُنَّ وَاُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾ وَاِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ
اللّٰهَ وَرَسُولَهُ وَالدَّارَ الْاٰخِرَةَ فَاِنَّ اللّٰهَ اَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنْكُنَّ اَجْرًا
عَظِيمًا ﴿٢٩﴾ يَا نِسَٓاءَ النَّبِيِّ مَنْ يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَاحِشَةٍ مُبَيِّنَةٍ يُضَاعَفْ
لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾ وَمَنْ يَقْنُتْ
مِنْكُنَّ لِلّٰهِ وَرَسُولِهِ وَتَعْمَلْ صَالِحًا نُؤْتِهَٓا اَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَاَعْتَدْنَا
لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾ يَا نِسَٓاءَ النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَاَحَدٍ مِنَ النِّسَٓاءِ اِنِ
اتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ
قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٣٢﴾ وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ

الْاُولٰى وَاَقِمْنَ الصَّلٰوةَ وَاٰتِينَ الزَّكٰوةَ وَاَطِعْنَ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ اِنَّمَا يُرِيدُ
اللّٰهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ اَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيراً ﴿٣٣﴾
وَاذْكُرْنَ مَا يُتْلٰى فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ وَالْحِكْمَةِ
اِنَّ اللّٰهَ كَانَ لَطِيفاً خَبِيراً ﴿٣٤﴾

Meâli

28. Ey Peygamber! Eşlerine şöyle de: "Dünya hayatını ve güzelliklerini istiyorsanız gelin size bir şeyler vereyim sonra da güzellikle sizi serbest bırakayım. **29.** Yok eğer Allah'ı, resulünü ve âhiret yurdunu istiyorsanız şunu bilin ki Allah, içinizden güzel davrananlara büyük bir ödül hazırlamıştır." **30.** Ey Peygamber hanımları! Sizden kim açık bir hayâsızlık yaparsa onun cezası ikiye katlanır, bu Allah için kolay bir şeydir. **31.** Sizden kim de Allah'a ve resulüne itaat eder, güzel işler yaparsa ona hak ettiği karşılığı iki kere veririz, ayrıca onun için değerli bir nasip de hazırladık. **32.** Ey Peygamber hanımları! Siz herhangi bir kadın gibi değilsiniz. Eğer günahtan sakınmak istiyorsanız sözü edalı bir tavırla söylemeyin ki, kalbinde çürüklük olan kimse ümide kapılmasın. Ayrıca düzgün söz söyleyin. **33.** Evlerinizde oturun ve daha önce Câhiliye döneminde olduğu gibi açılıp saçılmayın, namazı güzelce kılın, zekâtı verin, Allah'a ve resulüne itaat edin. (Ey peygamber ailesi!) Allah, sizi sadece günah kirlerinden arındırmak ve sizi tertemiz yapmak istiyor. **34.** Hânelerinizde okunan Allah'ın âyetlerini ve hikmeti dilinizden düşürmeyin. Allah bütün incelikleri ve gizlilikleri bilir, her şeyden haberdardır.

Tefsiri

28-29. Hz. Peygamber'in örnekliğinden söz edilince onun ailesinin nasıl olması gerektiğine dair bir açıklık getirilmesi de gerekli bulunmuştur. Eğitim, yönetim, denetim gibi işleri yüklenmiş kişilerin fert ve aile olarak örnek olmaları, söyledikleriyle yaptıklarının tutarlı bulunması birinci şarttır. Peygamber aleyhisselâm birçok yönden bozulmuş, gerilemiş, yaratılış amacından sapmış insanlara, ezelî mesajı bir daha hatırlatmak ve öncekilerin yaptığı ıslahatı, ahlâk eğitimini tamamlamak üzere gönderilmiştir. Onun asıl amacı ve konumu aynı zamanda toplumuna lider olması sonucunu da getirmiştir. Bu sebeple muhatabı olan insanların gözü ona ve onun ailesine çevrilmiştir; her yaptıkları konuşulmakta, örnek alınmakta, duruma göre soru işaretleri oluşturulmaktadır. Sayfanın bir yüzü böyle olmakla beraber öteki yüzü itibariyle Peygamber hanımları da birer insandır, kadındır; onların da diğer kadınlar gibi duyguları, arzuları, içinde bulundukları durum ve sosyal statü gereği beklentileri vardır. Hz. Peygamber, ümmetin eğitimi için gerekli görerek zühdü yani sade yaşamayı seçtiğine göre eşleri de ya buna razı olacaklardı veya ondan ayrılıp dünyaya ait güzellikleri, nimetleri, lüksü ve refahı sağlayacak kimselerle beraber olacaklardı. Âyet, Peygamber eşlerini yol ayırımına getirmekte ve onlardan birini seçmelerini istemektedir. İsteyemeyecekleri şey hem Peygamber eşleri olmak hem de dünya nimetlerinden diğer kadınlar gibi yararlanmak, ziynet ve refah içinde yaşamaktır.

Tefsircilere göre bu âyetin geliş sebebi, Hz. Peygamber'in eşlerinin ondan, lüks, ziynet kabilinden bazı şeyler istemek, birbirlerini kıskanmak suretiyle kendisini üzmeleri, bunun üzerine Hz. Peygamber'in bir ay onlara yaklaşmamak üzere yemin edip (îlâ) ayrı yaşamaya karar vermesidir. Ay dolunca, "eşlerine seçme hakkı verildiği" için bu mânada "tahyîr" adıyla anılan âyet nâzil olmuştur. Âyet gelince Hz. Peygamber, o gün nikâhı altında bulunan eşlerini toplamış ve kendilerine seçim imkânı tanımıştır (tahyîrde bulunmuştur). Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, genellikle tefsircilerin kaydettikleri dokuz isimden oluşan listeye haklı olarak itiraz etmiş, tahyîr olayında buna muhatap olacak durumdaki eşlerin Âişe, Hafsa, Ümmü Seleme ve Sevde'den ibaret olduğunu kaydetmiştir (III, 1524). Eşleri bu durum karşısında heyecanlanmış, Hz. Peygamber ken-

dilerini boşamadığı için sevinç göz yaşları dökerek "Allah ve resulünü tercih ettiklerini" ifade etmişlerdir (Buhârî, "Tefsîr", 33/4-5; Müslim, "Talâk", 30-35; Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, III, 1517 vd.).

30-31. Kurtubî'nin naklettiğine göre bazı tefsirciler, cezanın ikiye katlanmasını dünyada uygulanan hukukî ceza (had) olarak anlamış ve –Allah Peygamber'i ve ailesini böyle çirkinliklerden koruduğu için yapmaları ihtimali bulunmamakla beraber– faraza onlar ceza gerektiren iffetsizlik suçu işleseler cezalarının da iki kat olacağını söylemişlerdir (XIV, 170). Ancak meseleye âyetlerin bağlamından ve diğer karînelerden bakıldığında burada anlatılmak istenen şeyin, Hz. Peygamber'in eşlerinin meziyetleri, özellikleri ve örneklik vasıfları olduğu anlaşılmaktadır. Genellikle yetki-sorumluluk, nimet-külfet arasında bir denge vardır. Hz. Peygamber'in hanımları da büyük bir sorumluluk taşımakta, bu büyük ve eşsiz insanın eşi olmanın gerektirdiği büyük imtihana tâbi bulunmaktadırlar. Başarıları, ödülleri, başarısızlıkları ve cezaları da bu statü ve sorumluluklarıyla mütenasip olacaktır.

32-34. Peygamber hanımlarının taşıdıkları müstesna şeref ve nâil olacakları mükâfat, Allah'ın lutfu yanında kendilerinin de önemli bir katkısına bağlanmıştır. Bu katkı ittikadır, yani kendilerine yakışmayan her türlü kötülük, çirkinlik ve günahtan sakınmalarıdır. Takvanın bir uzantısı olarak başkalarıyla konuşurken takınacakları tavra ve seslerinin tonuna, seçecekleri kelimelerin etkisine, gerektiren bir durum olmadıkça evlerinden dışarı çıkmamaya varıncaya kadar buna riayet etmelidirler ki, kimse kendilerine dil uzatmaya, haklarında kötü fikirler kurmaya cesaret edemesin. Onların sorumlulukları yalnızca kötü olanı yapmamak, yani kötü ve zararlı olmamak değil, ayrıca iyi, erdemli ve itaatli olmaktır; namazı kılmak, zekâtı vermek, Allah ve resulünün rızâları doğrultusunda bir hayat sürmektir.

Bir zorunluluk bulunmadıkça evde oturmak, evden dışarı çıkmamak bu âyetle Peygamber hanımlarına farz kılınmıştır. Şu var ki, âyetin nüzûlünü takiben meydana gelen bazı olaylardan ve Resûlullah'ın konuya ilişkin açıklamalarından (meselâ bk. Buhârî, "Nikâh", 115) bu emrin (farz) sınırlarının ve istisnalarının bulunduğu anlaşılmaktadır.

Hz. Âişe'nin, meşhur Cemel Vak'ası'nda, anlaşmazlığa düşen iki müslüman grubun arasını bulmak maksadıyla evinden çıkıp Basra'ya gitmesine sahâbeden itiraz edenler olmuş; genellikle Hz. Ali taraftarı olanlar da bunu, Hz. Âişe'nin aleyhinde olmak üzere kullanmışlardır. Onunla beraber hareket eden Talha ve Zübeyr gibi ashap ile onların çizgisinde olan Sünnî âlimler şu görüşü savunurlar: Peygamber hanımları nasıl hac etmek üzere çıkabiliyorlarsa, ilâhî emir uyarınca (Hucurât 49/9), çatışmak üzere olan iki müslüman grubun arasını düzeltmek için de çıkabilirler. Hz. Âişe ve yanındakiler ictihad etmişler, bunun fayda vereceğini, bu bakımdan çıkmayı câiz kılan sebeplerden birinin gerçekleştiğini düşünmüşler, buna göre hareket etmişlerdir.

33. âyetin "daha önce Câhiliye dönemi" diye tercüme edilen kısmını, İslâm'dan önceki dönem olarak anlıyoruz. Hz. Âdem sonrasından başlayarak başka dönemler olarak yorumlayanlar da olmuştur (Câhiliye kavramının anlamı için bk. Mâide 5/50 ve Furkan 25/63-66'nın tefsiri).

Allah'ın bereketli ve temiz kıldığı, Hz. Peygamber sebebiyle özel bir saygınlık kazanmış bulunan, her salavat okuduğumuzda kendilerine de gönderme yaptığımız Peygamber ailesi (*Ehl-i beyt*) kimlerden oluşmaktadır? En azından buradaki Ehl-i beyt'e Hz. Peygamber'in eşlerinin de dahil bulunduğunda şüphe yoktur, hatta daha da ileri giderek burada yalnız eşlerinin kastedildiğini söylemek de mümkündür. Başka münasebetlerle Peygamber aleyhisselâm, Ehl-i beyt'ini zikrederken Hz. Fâtıma, Ali, Hasan ve Hüseyin'in isimlerini anmış, hatta bir defasında bunları abasının altına alarak (âl-i abâ) onlar için hayır duada bulunmuştur (fazla bilgi için bk. Mustafa Öz, "Ehl-i Beyt", *DİA*, X, 498-501).

34. âyetin "... Dilinizden düşürmeyiniz" şeklinde tercüme edilen kısmı Peygamber eşlerinin Kur'an âyetlerini, Hz. Peygamber'in bu âyetleri açıklama mahiyetindeki konuşmalarını ve davranışlarını devamlı göz önünde tutmaları, hayatlarını buna göre düzenlemeleri mânasına geldiği gibi, "başkalarına söyleyiniz, ulaştırınız" anlamını da içermektedir. Bu ikinci mânadan hareket eden yorumcular dürüst tek râvinin, kadın olsun erkek olsun rivayetinin kabul edilmesi gerektiği sonucuna varmışlardır (Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, III, 1538).

35

إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتِينَ
وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ
وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّائِمِينَ
وَالصَّائِمَاتِ وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ
اللّٰهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا
عَظِيمًا ٣٥

Meâli

35. Müslüman erkekler, müslüman kadınlar; mümin erkekler, mümin kadınlar; ibadet ve itaat eden erkekler, ibadet ve itaat eden kadınlar; özü sözü doğru erkekler, özü sözü doğru kadınlar; sabreden erkekler, sabreden kadınlar; gönlünü ibadete vermiş erkekler, gönlünü ibadete vermiş kadınlar; yardım yapan erkekler, yardım yapan kadınlar; oruç tutan erkekler, oruç tutan kadınlar; iffetlerini koruyan erkekler, iffetlerini koruyan kadınlar; Allah'ı çokça anan erkekler, çokça anan kadınlar; işte bunlar için Allah hem bağışlama lutfu hem de büyük bir ödül hazırlamıştır.

Tefsiri

35. Bu âyette iki nokta dikkat çekicidir: **1.** İbadet, iyilik ve erdem sahibi olmak, bunlar sayesinde kulluk imtihanını kazanmak, yüksek mânevî dereceler ve ödüller elde etmek, hâsılı kâmil insan olmak bakımından

kadınla erkek arasında fark yoktur; her iki cins, dindarlık ve ahlâkta kemale ermek için fırsat eşitliğine sahiptirler. **2.** Allah'ın ve resulünün rızâsına ermek, âhirette eşi benzeri görülmemiş nimetler elde etmek için Peygamber eşi veya Ehl-i beyt olmak şart değildir. Onların özel bir yerleri bulunmakla beraber bütün müminlerin önünde ilâhî lutuf ve nimet kapıları açıktır; yeter ki insanlar, 35. âyette sıralanan iman, ibadet ve ahlâk kemaline sahip olmak için gayret etsinler.

36 – 40

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ اِذَا قَضَى اللّٰهُ وَرَسُولُهُ اَمْرًا اَنْ
يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ اَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ
فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا ﴿٣٦﴾ وَاِذْ تَقُولُ لِلَّذ۪ٓي اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ
وَاَنْعَمْتَ عَلَيْهِ اَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللّٰهَ وَتُخْف۪ي ف۪ي نَفْسِكَ
مَا اللّٰهُ مُبْد۪يهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللّٰهُ اَحَقُّ اَنْ تَخْشٰيهُ فَلَمَّا قَضٰى زَيْدٌ
مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِن۪ينَ حَرَجٌ ف۪ٓي
اَزْوَاجِ اَدْعِيَٓائِهِمْ اِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ مَفْعُولًا ﴿٣٧﴾
مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ ف۪يمَا فَرَضَ اللّٰهُ لَهُ سُنَّةَ اللّٰهِ فِي الَّذ۪ينَ
خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ قَدَرًا مَقْدُورًا ﴿٣٨﴾ اَلَّذ۪ينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ
اللّٰهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ اَحَدًا اِلَّا اللّٰهَ وَكَفٰى بِاللّٰهِ حَس۪يبًا ﴿٣٩﴾

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَٰكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ
النَّبِيِّينَ ۗ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾

Meâli

36. Mümin bir erkek veya kadın için işlerinde Allah ve resulü herhangi bir konuda hüküm verdiklerinde artık tercih hakları yoktur. Allah'ın ve resulünün emrine itaat etmeyenler doğru yoldan açıkça sapmışlardır. **37.** Bir zaman, Allah'ın kendisine lutufta bulunduğu, senin de lutufkâr davrandığın kişiye, "Eşinle evlilik bağını koru, Allah'tan kork!" demiştin. Bunu derken Allah'ın ileride açıklayacağı bir şeyi içinde saklıyordun; öncelikle çekinmen gereken Allah olduğu halde sen halktan çekiniyordun. Zeyd onunla evlenip ayrıldıktan sonra, müminlere evlâtlıklarının –kendileriyle beraber olup ayrıldıkları– eşleriyle evlenmeleri hususunda bir sıkıntı gelmesin diye seni o kadınla evlendirdik. Allah'ın emri elbet yerine getirilecektir. **38-39.** Allah'ın hükmü değişmez kaderdir. Allah'ın, kendisi için takdir ve emrettiği bir şeyi yerine getirme hususunda Peygamber için bir sıkıntı ve sakınca olamaz. Daha önce gelip geçen, Allah'ın vahyini insanlara ulaştıran, O'ndan çekinen, Allah'tan başka hiçbir kimseden çekinmeyen peygamberler hakkında da Allah'ın kanunu böyledir. Hesap sorucu olarak Allah kâfidir. **40.** Muhammed sizin adamlarınızdan hiçbirinin babası değildir, fakat o Allah'ın elçisidir ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah her şeyi bilmektedir.

Tefsiri

36. Tefsirciler bu âyetin iniş sebebi olarak Hz. Peygamber'in, Zeyd b. Hârise ile Zeyneb bint Cahş'ı evlendirmesini zikretmektedirler. İslâm'ın getirdiği yenilikler içinde kölelik, soyluluk ve evlâtlıkla ilgili olanlar da vardı. O çağlarda kölelik yaygındı, köleye mal gibi muamele ediliyordu, kurtuluş imkânı da sınırlı idi. Araplar soy bağına önem veriyorlar, insanları şahsî mârifet ve erdemlerinden ziyade, geldiği soya göre sınıflandırıp değerlendiriyorlardı. Evlâtlık edindikleri çocukları da

kendi çocukları gibi tutuyorlardı. Allah Teâlâ bu üç âdeti ve uygulamayı fiilî örneklerle de pekiştirerek ortadan kaldırmayı murat etti. Önce Hz. Peygamber, halasının kızı olan Zeyneb ile âzatlı kölesi Zeyd'i evlendirdi. Zeyd Zeyneb'i boşadıktan sonra da Allah Teâlâ Hz. Peygamber'in Zeyneb ile evlenmesini istedi. Birinci evlilik, bir âzatlı köle ile bir soylu kadının evlenmesi idi, ikinci evlilik ise bir evlâtlığın boşadığı kadın ile boşayanın babalığının evlenmesiydi. Böylece insanın değerinin ve evlenmede denkliğin soya sopa göre değil, kişilerin şahsî faziletlerine göre olması gerektiği, Câhiliye'deki şekli ve mahiyeti ile evlâtlık uygulamasının kaldırıldığı, hukuk ve mahremiyet bakımından evlâtlığın, öz evlât gibi olamayacağı, Peygamber ve yakınlarının da içinde bulunduğu uygulama örnekleriyle tescil edilmiş oluyordu.

Allah ve resulü bir şeyi emrettiklerinde, başka bir ifade ile Kur'an'dan ve Sünnet'ten, bir şeyi yapmanın veya yapmamanın gerekli olduğu hükmü anlaşıldıktan sonra artık müminlerin önündeki tek seçenek hükme uymaktır; bunu bırakıp başka bir emri, isteği, arzuyu yerine getiremezler. Nitekim Hz. Peygamber âzatlı köle Zeyd için Zeyneb'e dünür gittiğinde, önce Zeyneb ve onun erkek kardeşi kendi soyluluklarını ve Zeyd'in daha dün bir köle olduğunu ileri sürerek buna razı olmadılar. Fakat açıklamakta olduğumuz âyet gelince "Dilediğini yap" diyerek Hz. Peygamber'in emrine boyun eğdiler (Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, III, 1539; İbn Kesîr, VI, 417-418).

37. Bazı tefsir kitaplarında Hz. Peygamber'in Zeyneb'le evlenmesi konusunda akla hayale gelmedik rivayetler nakledilmiştir. (bk. Zemahşerî, III, 427). İbn Kesîr ve İbnü'l-Arabî bu rivayetleri hatırlattıktan sonra çok önemli tenkitler yapmışlar, sened ve metin yönlerinden bu rivayetlerin sahih olmasının mümkün olmadığını belirtmişler, günümüz ilim yolcuları için de geçerli bulunan uyarılarda bulunmuşlardır (İbn Kesîr, VI, 420; İbnü'l-Arabî, III, 1542 vd.). Kur'an metnine, sahih rivayetlere ve genel ilkelere göre tesbit edildiğinde olayın gerçek öyküsü şöyledir: Zeyneb Hz. Peygamber'le evlenmeyi arzu ediyordu, mehir bile istemeksizin onun eşi olmayı teklif etmişti. Yakın akraba oldukları için örtünme emri gelmeden önce Peygamberimiz Zeyneb'i sık sık görüyor ve onu yakından tanıyordu, çekici bir kadın olmasına rağmen bu teklifi kabul

etmedi. Aradan zaman geçmiş, yukarıda sözü edilen sosyal değişimin perçinlenmesine sıra gelmişti. Bu uygulama için uygun bir örnek olarak Zeyneb, pek de istekli olmamakla beraber, Resûlullah'ın tebliğ ettiği emre uydu, köle olarak Hz. Peygamber'e verildiği halde onun ve Allah'ın müstesna lutuflarına mazhar olan Zeyd ile evlendi. Bu evlilik bir yıldan biraz fazla sürdü. Sosyal değerler ve örfe dayalı duygular kısa zamanda değişmediği için Zeyneb kocasını küçük görüyor, ona karşı sert ve kırıcı davranıyordu. Zeyd'in de aklından onu boşamak geçiyor, fakat kendilerini Peygamber evlendirdiği için bunu yapamıyordu. Çok geçmeden Zeyd, boşama niyetini açmak üzere Hz. Peygamber'e geldi, Zeyneb'den şikâyette bulundu, boşamak istediğini açıkladı. Hz. Peygamber, âyette işaret edilen şahsî duygusuna göre değil, genel, objektif hukuk ve ahlâk kurallarına göre davranarak, bu arada halkın, özellikle münafıkların, "evlâtlığın boşadığı eş ile evlenme" konusunu kötüye kullanıp dedikodu yapmalarından da çekinerek Zeyd'e, eşini boşamamasını tavsiye etti. Buna rağmen Zeyd eşini boşadı. Dul kalan Zeyneb, önemli bir inkılâbın yerleşmesinde fedakârca rol aldığı için ödüllendirilmeyi hak etmişti. Allah ona dünyada bu ödülü, peygamber eşi olma şerefine nâil kılarak vermeyi murat etti. Muradını Peygamber'ine bildirdi, o da isteneni yerine getirdi.

Âyetteki "Allah'ın ileride açıklayacağı bir şeyi gizliyordun" cümlesi bir kınama değil vâkıanın ifadesidir. "Kendisinden çekinme hususunda Allah'ın önceliği bulunduğu halde sen halktan çekiniyordun" cümlesi de iki mânaya gelebilir: **1.** "Sen Allah'tan çok halktan çekiniyorsun"; **2.** "Kendisinden çekinilecek olan Allah'tır; O evlenmeni emrettiğine göre halk istediğini söylesin, onlardan çekinmene gerek yoktur." Birinci mâna Hz. Peygamber için söz konusu olamaz; çünkü o bütün yapıp ettikleriyle yalnız Allah'tan korktuğunu ve O'na itaat ettiğini ispat etmiştir. İslâm'a inansın inanmasın hiçbir kimse onun, halkı memnun etmek için Hakk'ın emrine aykırı davrandığını söyleyemez. Geriye muteber ve tutarlı mâna olarak ikincisi kalmaktadır. Zaten sûrenin başında, hem Hz. Peygamber hem de müminler, münafıkların yapacakları dedikodular ve çevirecekleri dolaplar karşısında uyarılmışlar, bunlara hazırlanmışlardı. Yukarıdaki cümle de aynı mahiyette bir uyarı hatta teselliden ibarettir.

Muteber kaynaklarda geçen bir rivayete göre Hz. Peygamber'in hayatında onun en yakınında olmuş kimseler (Hz. Aişe, Enes b. Mâlik), konumuz olan 37. âyeti kastederek, "Resûlullah (s.a.v.) Kur'an'dan bir şeyi (insanlardan) saklasa, gizleseydi bu âyeti gizlerdi" demişlerdir (Buhârî, "Tevhid", 22; Müslim, "İman" 288; *Müsned*, VI, 241, 266). Çünkü âyet, Resûl-i Ekrem'in âyetin gelişine kadar içinde sakladığı doğal ve insanî bir duygusunu açığa vuruyordu. Buna rağmen o, peygamber olmasının gereği olarak, bütün âyetler gibi bu âyeti de insanlara açıklamakta en küçük bir tereddüt göstermemiştir.

40. "Bir kimseyi evlât edinmekle onun babası olunmaz" kuralı yerleştirildikten ve eski evlâtlığının boşadığı kadınla Peygamber'in evlenmesi de sağlandıktan sonra bu kural, Hz. Peygamber'in adı anılarak bir daha hatırlatılmakta; münafıkların, Câhiliye âdet ve duygularını canlandırma teşebbüslerine set çekilmektedir.

41 – 44

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا اذْكُرُوا اللّٰهَ ذِكْرًا كَث۪يرًاۙ ﴿٤١﴾ وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً
وَاَص۪يلًا ﴿٤٢﴾ هُوَ الَّذ۪ي يُصَلّ۪ي عَلَيْكُمْ وَمَلٰٓئِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ
الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِۜ وَكَانَ بِالْمُؤْمِن۪ينَ رَح۪يمًا ﴿٤٣﴾ تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ
يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌۚ وَاَعَدَّ لَهُمْ اَجْرًا كَر۪يمًا ﴿٤٤﴾

Meâli

41. Ey iman edenler! Allah'ı çok çok anın. **42.** Sabah akşam O'nun yücelik ve eşsizliğini dile getirin. **43.** Sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için O size rahmetiyle lutuflarda bulunuyor, melekleri de dua ediyor. O, müminlere karşı çok merhametlidir. **44.** Kendisine kavuştukları gün onları esenlik dileyerek selâmlayacaktır ve onlar için değerli bir ödül hazırlamıştır.

Tefsiri

41-42. Öncelikle "anma"nın konusu ve şekli sınırlanmadan çok olması teşvik edilmiş, sonra, muhtemelen namazlar kastedilerek tenzih şeklindeki anmaya yönlendirme yapılmıştır. Allah'ı dil ve gönülle anmak, O'nu düşünmek ve bilincinde tutmak kulluğun vazgeçilmez enerjisini, hayat damarını teşkil etmektedir.

43. Allah kullarına inanmama ve günah işleme özgürlüğü vermiş olmakla beraber hoşnut olduğu davranış imandır ve sâlih ameldir. Kullar kendi kabiliyetleriyle O'nun hoşnut olduğu hayat tarzını gerçekleştirmekte zorluğa düşmesinler diye peygamberler göndermiş, vahiy yoluyla bilgiler vermiş, doğru yola ışık tutmuştur. İman ve sâlih amel ışıktır, nurdur; inançsızlık ve ibadetsizlik ise karanlıktır, bunalımdır.

44. Allah'ın kullarını selâmlaması onlar için eşsiz bir lutuftur, mutluluk vesilesidir. Bu selâm, bütün nimetlerin sahibi ve kaynağı olan rabbin, selâmın mâna ve içeriğini kullarına lutfetmesi, onlar için bunu en kâmil bir şekilde ve ebedî olarak gerçekleştirmesi olmalıdır.

45 – 58

يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ اِنَّٓا اَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذ۪يرًاۙ ﴿٤٥﴾ وَدَاعِيًا
اِلَى اللّٰهِ بِاِذْنِه۪ وَسِرَاجًا مُن۪يرًا ﴿٤٦﴾ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِن۪ينَ بِاَنَّ لَهُمْ مِنَ اللّٰهِ
فَضْلًا كَب۪يرًا ﴿٤٧﴾ وَلَا تُطِعِ الْكَافِر۪ينَ وَالْمُنَافِق۪ينَ وَدَعْ اَذٰيهُمْ
وَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَك۪يلًا ﴿٤٨﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا اِذَا نَكَحْتُمُ
الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ اَنْ تَمَسُّوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ

تَعْتَدُّونَهَا فَمَتِّعُوهُنَّ وَسَرِّحُوهُنَّ سَرَاحًا جَمٖيلًا ٤٩ يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ اِنَّٓا
اَحْلَلْنَا لَكَ اَزْوَاجَكَ اللَّٓاتٖٓي اٰتَيْتَ اُجُورَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ يَمٖينُكَ
مِمَّٓا اَفَٓاءَ اللّٰهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ عَمِّكَ وَبَنَاتِ عَمَّاتِكَ وَبَنَاتِ خَالِكَ
وَبَنَاتِ خَالَاتِكَ اللَّٓاتٖي هَاجَرْنَ مَعَكَ وَامْرَاَةً مُؤْمِنَةً اِنْ وَهَبَتْ
نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ اِنْ اَرَادَ النَّبِيُّ اَنْ يَسْتَنْكِحَهَا خَالِصَةً لَكَ مِنْ دُونِ
الْمُؤْمِنٖينَ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ فٖٓي اَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ
اَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَحٖيمًا ٥٠
تُرْجٖي مَنْ تَشَٓاءُ مِنْهُنَّ وَتُؤْوٖٓي اِلَيْكَ مَنْ تَشَٓاءُ وَمَنِ ابْتَغَيْتَ مِمَّنْ
عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ذٰلِكَ اَدْنٰٓى اَنْ تَقَرَّ اَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَّ
وَيَرْضَيْنَ بِمَٓا اٰتَيْتَهُنَّ كُلُّهُنَّ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا فٖي قُلُوبِكُمْ وَكَانَ اللّٰهُ
عَلٖيمًا حَلٖيمًا ٥١ لَا يَحِلُّ لَكَ النِّسَٓاءُ مِنْ بَعْدُ وَلَٓا اَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ
مِنْ اَزْوَاجٍ وَلَوْ اَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ اِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمٖينُكَ وَكَانَ اللّٰهُ

عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا ﴿٥٢﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ
اِلَّٓا اَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ اِلٰى طَعَامٍ غَيْرَ نَاظِرِينَ اِنٰيهُ وَلٰكِنْ اِذَا دُعِيتُمْ فَادْخُلُوا
فَاِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَاْنِسِينَ لِحَدِيثٍ اِنَّ ذٰلِكُمْ كَانَ
يُؤْذِي النَّبِيَّ فَيَسْتَحْيِي مِنْكُمْ وَاللّٰهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ وَاِذَا سَاَلْتُمُوهُنَّ
مَتَاعًا فَسْـَٔلُوهُنَّ مِنْ وَرَٓاءِ حِجَابٍ ذٰلِكُمْ اَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ
وَمَا كَانَ لَكُمْ اَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللّٰهِ وَلَٓا اَنْ تَنْكِحُٓوا اَزْوَاجَهُ مِنْ
بَعْدِه۪ٓ اَبَدًا اِنَّ ذٰلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللّٰهِ عَظِيمًا ﴿٥٣﴾ اِنْ تُبْدُوا شَيْـًٔا اَوْ
تُخْفُوهُ فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٥٤﴾ لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِٓي اٰبَٓائِهِنَّ
وَلَٓا اَبْنَٓائِهِنَّ وَلَٓا اِخْوَانِهِنَّ وَلَٓا اَبْنَٓاءِ اِخْوَانِهِنَّ وَلَٓا اَبْنَٓاءِ اَخَوَاتِهِنَّ
وَلَا نِسَٓائِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُنَّ وَاتَّق۪ينَ اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ
عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَه۪يدًا ﴿٥٥﴾ اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰٓئِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ
يَٓا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْل۪يمًا ﴿٥٦﴾ اِنَّ الَّذِينَ

يُؤْذُونَ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللّٰهُ فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَاَعَدَّ لَهُمْ
عَذَابًا مُهِينًا ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بِغَيْرِ
مَا اكْتَسَبُوا فَقَدِ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَاِثْمًا مُبِينًا ﴿٥٨﴾

Meâli

45-46. Ey Peygamber! Seni tanık, müjdeci, uyarıcı, izniyle Allah'a çağırıcı ve etrafını aydınlatan bir ışık olarak gönderdik. **47.** Kendileri için Allah'ın büyük bir lutfunun bulunduğunu müminlere müjdele! **48.** İnkârcılara ve iki yüzlülere kulak asma, onların sana verdikleri eziyete aldırma. Allah'a dayan ve güven, güvenmek için Allah yeter. **49.** Ey iman edenler! Mümin kadınlarla evlenme akdi yapıp da birleşmeden onları boşadığınız takdirde, hesaplayacağınız bir iddet süresince onları bekletme hakkınız yoktur. Onları bir şeyler vererek memnun ediniz ve güzellikle boşayınız. **50.** Ey Peygamber! Mehirlerini verdiğin eşlerini, Allah'ın sana ganimet olarak verdiği câriyeleri, seninle birlikte hicret eden amca kızlarını, hala kızlarını, dayı kızlarını, teyze kızlarını sana helâl kıldık. Ayrıca mümin bir kadın kendini Peygamber'e mehirsiz olarak bağışlar, peygamber de onunla evlenmek isterse, diğer müminlere değil, sırf sana mahsus olmak üzere, onu da helâl kıldık. Müminlere eşleri ve sahip oldukları câriyeleri hakkında hangi kuralları geçerli kıldığımızı biliyoruz. Sana mahsus olanı güçlük çekmeyesin diye meşrû kıldık. Allah çok bağışlayıcı, pek esirgeyicidir. **51.** Onlardan dilediğinin beraberliğini erteler, dilediğini yanına alırsın. Uzaklaştırdıklarından birini tekrar istemende senin için bir sakınca yoktur. Bu hüküm onların mutlu olmaları, üzülmemeleri ve hepsinin senin verdiğine razı olmaları için en uygun olanıdır. Allah gönüllerinizdekini bilir, Allah ilim ve hilim sahibidir. **52.** Artık bundan sonra sana kadınlar helâl olmaz; sahip olduğun câriyeler dışında kadınlarını, güzellikleri hoşuna gitse bile başka eşlerle değiştirmen de helâl olmaz. Allah her şeyi görüp gözetmektedir. **53.** Ey iman edenler! Size

izin verilmedikçe Peygamber'in evlerine girip de yemeğin hazırlanmasını beklemeyin. Yemeğe çağırıldığınızda girin; yemeğinizi yiyince de hemen dağılın, söze dalıp oturmayın. Bu davranışınız Peygamber'i rahatsız ediyor, size söylemeye utanıyor, oysa Allah hak olanı açıklamaktan çekinmez. Peygamber hanımlarından bir şey istediğinizde, onlar perde arkasında iken isteyin; bu sizin kalplerinizin de onların kalplerinin de temiz kalması için en uygunudur. Resûlullah'ı üzmeye hakkınız yoktur, kendisinden sonra ebedî olarak eşlerini de nikâhlayamazsınız. Sizin bunu yapmanız Allah katında büyük bir günahtır. **54.** Siz bir şeyi açığa vursanız da gizleseniz de şurası muhakkak ki Allah her şeyi bilmektedir. **55.** Peygamber hanımlarına babaları, oğulları, erkek kardeşleri, erkek kardeşlerinin oğulları, kız kardeşlerinin oğulları, kadınları ve sahip bulundukları hizmetçileri hakkında (perdesiz görüşmede) bir günah yoktur. Allah'a itaatsizlikten sakının. Kuşkusuz Allah her şeye tanıktır. **56.** Allah ve melekler Peygamber'e salât ediyorlar; ey iman edenler, siz de ona salât ve selâm okuyun. **57.** Allah'ı ve resulünü incitenleri Allah, dünyada ve âhirette lânetlemiş ve onlar için alçaltıcı bir ceza hazırlamıştır. **58.** Hak etmedikleri halde mümin erkek ve mümin kadınları incitenler apaçık bir bühtan ve günah yüklenmiş olmaktadırlar.

Tefsiri

45-46. Buradan itibaren on iki âyette, Hz. Peygamber'in maddî ve mânevî özellikleri, Allah katındaki değeri, bir fâninin altından kalkamayacağı kadar ağır yükü ve kutsal görevi sebebiyle Allah tarafından kendisine lutfedilen istisnaî (kendine özgü) inayetler, hüküm ve kurallar açıklanmaktadır. Resûlullah'ın üstün nitelikleri, görev ve işlevinden kaynaklanan güzel isimleri burada sayılanlardan ibaret değildir. Ebû Bekir İbnü'l-Arabî'nin tesbitine göre bunların sayısı altmış yediyi bulmaktadır (III, 1546). Ona özgü hükümler de bu âyetler kümesinde geçenlerden ibaret değildir. Yine aynı âlimin tesbitine göre bunların da sayısı otuz beştir (III, 1561-1563).

Allah kullarına peygamber gönderip inanç, amel, ahlâk konularında ne istediğini açıklamadıkça onları sorumlu tutmuyor, birçok âyette "Bilmiyorduk, bilemezdik demeyesiniz diye size peygamberler gön-

derdim" diyor (meselâ bk. Nisâ 4/165). Bütün bunlara rağmen âhirette "uyarılmadığı, bilgi verilmediği yolunda" mazeret ileri sürecek olanlara da Allah Teâlâ peygamberleri ve hepsine birden son peygamberini tanık gösteriyor. Hz. Peygamber'in bu niteliği, onun rabbi nezdindeki değerini gösterir. Çünkü şahitler önce tezkiye edilir, onları tanıyan erdemli kişiler tarafından tanık olabilecekleri ifade edilir. Hz. Peygamber'i tezkiye eden ise bizzat Allah'tır.

Hz. Peygamber hem Kur'an âyetlerini tebliğ etmekle hem de bunları açıklayan, canlandıran ifadeleriyle yeteri kadar müjdeci ve uyarıcı olmuştur. Onun tebliği ve açıklamaları itaat edenler için ebedî mutlulukların müjdesi, inkâr ve isyan edenler için ise felâketlerin haberidir.

Peygamber efendimiz insanları Allah'a çağırmaktadır; yani O'na iman, ibadet ve itaat etmeye davet etmektedir. Burada dikkat çeken bir kayıt, Peygamber'in bunu Allah'ın izniyle yapmakta olduğudur. Allah bir kuluna insanları kendine çağırma izni, yani bilgisi ve yetkisi vermedikçe kimse bu vazifeyi üstlenemez. Bu konuda ümmete düşen görev, Hz. Peygamber'den öğrendiği şekilde insanları Allah'a çağırmaktır. Öğrenmenin yolu ise her mümine açık olan din ilmini tahsil etmektir. Aslı Kur'an'da ve sahih hadislerde bulunan ve tahsille elde edilen din ilmine uymayan bilgi, sezgi, keşif vb. bilgi yolları, insanları Allah'a çağırmak için yeterli ve geçerli değildir.

Beşer bilgisi Allah, varlık, başlangıç ve son, ruh, âhiret, iman, ibadetler, helâller ve haramlar gibi konularda yetersizdir. Bu konularda aydınlığa kavuşmanın, doğru bilgi sahibi olmanın geçerli yolu vahiydir, Peygamber'i dinlemektir. Şu halde Peygamber bir ışıktır, insanoğlunun en önemli bilinemezlerine Allah'ın lutfu ve izniyle onun tuttuğu ışık ortalığı aydınlatmaktadır.

47-48. Müminler çektikleri bunca eziyete karşı bu dünyada Allah'ın rahmeti olan bir Peygamber'i tanıdıkları ve onunla beraber yaşama lutfuna erdikleri, âhirette ise birçok akla hayale gelmez nimete nâil olacakları için rahat ve mutlu olmalıdırlar. Resûlullah da Allah'a dayandığı, güvendiği; başına gelenler, kâfirlerin ve münafıkların isteklerini değil, O'nun emrini yerine getirmek için çırpınırken geldiği için acılara kat-

lanmalı, felâketlere dayanmalıdır; çünkü dayanıp güvenmeye Allah'tan ziyade lâyık olan hiçbir varlık yoktur.

49. Hz. Peygamber'in bazı güzel nitelikleri zikredildikten sonra ona özgü hükümlere geçilirken, diğer müminlere ait hükümlerin değişmediğini anlatmak üzere bir açıklama yapılmaktadır. Buna göre bir mümin, evlenme akdi yapıp da cinsel temasta bulunmadan veya buna imkân verecek şekil ve süre içinde baş başa kalmadan (halvet-i sahîha) önce karısını boşarsa, kadının hamile kalması ihtimali bulunmadığından iddet beklemesi de gerekmemektedir. Boşamadan hemen sonra dilerse bir başka erkekle evlenmesi mümkündür. Onu "güzelce bırakmak"tan maksat boşarken ve fiilen ayrılırken incitmemektir, mehir belirlenmiş ise bunun yarısını ödemektir, bazı yorumculara göre buna ek olarak da gönlünü almak üzere bazı hediyeler vermektir (ayrıca bk. Bakara 2/ 236-237).

50. Hz. Peygamber'in hiç olmazsa aile hayatında rahat olabilmesi, birden fazla eşiyle yaşarken sıkıntıya düşmemesi için kendisine özgü olmak üzere bahşedilen ruhsatlar, kolaylıklar bu âyetten itibaren bazı açıklamalarla birlikte şöyle sıralanmıştır: Dörtten fazla olan eşlerle evlenmesinin helâl olması, isteyen kadınlarla mehirsiz evlenmesinin câiz olması, kadınlarının yanlarında kalma sürelerini eşit tutma (buna fıkıh kitaplarında, paylaştırma mânasında kasm denilmektedir) mecburiyetinin bulunmaması, bu âyetler geldiğinde evli bulunduğu kadınlardan başka kadınla evlenmesinin ve bunlardan birini boşayarak yerine bir başka kadını almasının câiz olmaması, vefat ettiğinde veya boşadığında eşleriyle başkalarının evlenmesinin câiz olmaması ve eşlerinin bundan sonra yabancılara karşı daima perde arkasında bulunmaları.

Birçok kadın, peygamber eşi olabilmek için mehirsiz olarak onunla evlenmek istemiştir (âyetin ifadesiyle kadınlar kendilerini ona bağışlamışlardır). Bu şartla evlenmesi âyete göre câiz olduğu halde kendisinin bu ruhsatı kullandığına dair örnek yoktur (Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, III, 1559). Ayrıca kendisi, yirmi beş yaşında iken kırk yaşında dul bir hanımla evlenmiş, onunla yirmi beş yıl mutlu bir hayat yaşamış, çocuk sahibi olmuş, Hz. Hatice vefat edinceye kadar da başka bir hanımla

evlenmemiştir. Şu halde daha sonra, on yıl gibi kısa bir zaman içinde birçok eşle evlenmesinin cinsel arzuyla izah edilemeyecek sebepleri ve hikmetleri olmalıdır. Fedakârlık eden bazı hanımların ödüllendirilmesi, evlilik yoluyla akrabalık (sıhriyet) bağı kurarak bazı fertleri ve grupları kazanmak, onlarla yakınlık ve dostluk oluşturmak ve bu suretle İslâm'a karşı olan cepheyi zayıflatmak, özel hayatı ve aile ilişkileri başta olmak üzere ümmetin bilmesini istediği hususların eksiksiz zaptedilip başkalarına anlatılmasını, bu amaçla toplumun peygamber hanımlarının bilgilerinden yararlanmalarını sağlamak bunlardan bazılarıdır. Hanımların da onunla evlenmek istemelerinde birinci saik, peygamber hanımı olarak yaşama ve ölme şerefine nâil olmaktır. Bu sebepledir ki, kendilerini, dünya nimetleri ile peygamberden birini seçmede serbest bıraktığında eşlerinin tamamı onu ve Allah rızâsını seçmişlerdir (Resûlullah'ın çok evliliğinin başlıca sebepleri konusunda daha fazla bilgi ve değerlendirme için bk. Muhammed Hamidullah, *İslâm Peygamberi*, II, 10-17).

51-52. "Onlardan dilediğinin beraberliğini erteler, dilediğini yanına alırsın" ifadesinden maksat, çeşitli yorumlar arasından bizim tercih ettiğimize göre, beraber kalma süresinin eşit olması mecburiyetinin (kasm) kaldırılmasıdır. Bu izne rağmen Hz. Peygamber, eşlerini incitmemek için eşitliğe riayet etmiştir (Buhârî, "Tefsîr", 33/7; Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, III, 1569). Eşleri de ona olan saygı ve sevgileri sebebiyle, boşayabileceğini ima ettiğinde dünyaları yıkılmış, yanlarında eşit kalmaya riayet etmese de, dünya nimet ve ziynetlerinden kendilerini mahrum etse de onun eşi olmayı tercih etmişler, buna razı ve bununla mutlu olmuşlardır.

53-55. Hicâb (perde, örtü) âyeti diye anılan 53. âyet ile onu takip eden iki âyetin gelmesine sebep olarak iki olay nakledilmektedir. Bunlardan birincisine göre Hz. Peygamber'in kayınpederi de olan Hz. Ömer, "Evinize iyiler de kötüler de girip çıkıyor, eşlerinize perde arkasında olmalarını söyleseniz!" deyip duruyordu, sonunda hicâb âyeti nâzil oldu. En detaylı bir şekilde olayın şahidi Enes b. Mâlik tarafından anlatılan ikinci olay, Hz. Peygamber'in Zeyneb ile evlendiği günün akşamında verdiği düğün yemeği ile ilgilidir. Yemek yendikten sonra davet-

liler kendi aralarında sohbete dalmışlar, yeni evlileri bir türlü baş başa bırakmamışlardı. Hz. Peygamber birkaç kere dışarı çıkıp girerek rahatsız olduğunu bildirmek istediyse de fayda vermedi, bilhassa sona kalan üç kişi oldukça geç vakitte kalkıp gitti, Resûlullah tam yatak odasına girmek üzere idi ki bu âyet vahyedildi (Buhârî, "Tefsîr", 33/8).

53. âyette, kuşkusuz beşerî ilişkiler ve muaşeret kuralları bakımından diğer müslümanlar için de aydınlatıcı olan şu hükümlere yer verilmiştir:

a) Hz. Peygamber'in evine, davet edilmeden yemek maksadıyla girmek yasaklanmıştır.

b) Yemeğe gelenlerin erken gelip yemeğin hazırlanmasını evin içinde bekleyerek hâne halkını rahatsız etmemeleri istenmiştir.

c) Yemek yendikten sonra davetlilerin kendi aralarında sohbete dalıp evde gereğinden fazla kalmaları menedilmiştir. Burada Hz. Peygamber'in rahatsız bile olsa bunu sineye çekerek insanları incitmekten geri durduğuna; yani onun güzel ahlâkına, utanıp çekinen kişiliğine, nezaket ve zarafetine de dikkat çekilmiştir.

d) Peygamber eşlerinin her türlü şaibeden, münafıklarla kendini bilmezlerin dedikodu malzemesi olmaktan uzak kalmalarını sağlamak maksadıyla bundan böyle yabancılarla hep perde arkasından görüşüp konuşmaları emredilmiştir.

e) Hz. Peygamber'i üzmek ve kendisinin bırakmasından veya vefatından sonra eşleriyle evlenmek müminlere haram kılınmıştır. 57-58. âyetlerde Resûlullah'ı üzme yasağına müminleri üzmek de eklenmiş, bunları üzenin Allah'ı üzmüş olacaklarına işaret edilmiş ve üzenleri bekleyen korkunç âkıbet haber verilmiştir.

56. Türkçe'de genellikle çoğul şekliyle *salavat* olarak kullanılan *salât* kelimesinin kök mânası "ateşe tutmak, kızartmak"tır. İnsan kendini ya Allah'a yöneltir, O'na arzeder, O'nun şuurunda olarak yaşar veya O'ndan yüz çevirir, bu takdirde kendini ateşe tutmuş, ateşin üstüne koymuş olur. Bu kök mânadan hareketle bir dinî terim olarak kulların "salât"ı iki mâna ifade etmektedir: **1.** Genel olarak dua. Çünkü dua, kulun özünü ve gönlünü Allah'a yöneltmesidir. **2.** Özel olarak namaz ibadeti. Çünkü bu ibadet, kendini Allah'a vermenin, O'nun huzuruna sunmanın en

güzel aracıdır, en uygun şeklidir. Müminlerin Hz. Peygamber'e salâtı, ona dua etmeleri, onu övgü ve hayırla anmalarıdır. Kendisine, "Selâmın nasıl verileceğini bildik, sana salât nasıl olacak?" diye sorulduğunda, Resûlullah namazların oturuşlarında okuduğumuz "salavât-ı şerife"yi öğretmiş, "Bana böyle salât edersiniz" demiştir (Buhârî, "Tefsîr", 33/10). Sahih kaynaklarda meleklerin salâtı da dua, övgü ve tebrik olarak açıklanmıştır (Buhârî, "Tefsîr", 33/10). Allah'ın bir kuluna salâtı şüphe yok ki büyük bir iltifat, şeref, lutuf ve rahmettir. Ancak bunun mahiyet ve keyfiyetini bilmek mümkün değildir. Kaynaklarda bu açıdan salât, "rahmet ve övgü" şeklinde tanımlanmıştır.

43. âyette Allah'ın müminlere rahmetiyle lutuflarda bulunması, meleklerin de onlara dua etmeleri salât kelimesiyle ifade edilmiş, hemen arkasından da bu salâtın doğurduğu sonuç açıklanmıştır: İnsanı karanlıklardan aydınlığa çıkarmak. Şu halde Allah'ın salâtı yalnızca övgü ve rahmetle sınırlı değildir, ona mazhar olanların gözlerini ve gönüllerini hakikate açan bir tecellidir.

"Siz de ona salât ve selâm okuyunuz" emri bağlayıcıdır, emrin yerine getirilmesi gereklidir. Ancak bunun zamanı, mekânı ve sayısı konusunda açıklama yapılmadığı için fıkıhçılar farklı yorumlar yapmışlardır. Ömürde bir defa Hz. Peygamber'e salavat okumanın ve selâm vermenin farz olduğunda ittifak vardır. Onun adı anıldıkça uygun aralıklarda aynı şeyi yapmanın müstehap (dince tavsiye edilmiş bir davranış) olduğu da ifade edilmiştir (Cessâs, III, 370; Ebû Bekir İbnü'l-Arabî, III,1584; İbn Âşûr, XXII, 98 vd.). İbn Âşûr yaptığı araştırma sonunda sahâbenin, Hz. Peygamber'in ismi her anıldığında veya yazıldığında salavatı da okuyup yazdıklarına dair bir bilgi bulamadığını kaydetmektedir. Onun tesbitine göre sahâbe, her ismi geçtiğinde değil onun bazı fiil ve niteliklerini konuştuklarında bunu yapmışlardır. Kitapların başlangıcında salavata yer verme (salvele) âdeti Hârûnürreşîd zamanında hicrî 181 yılında başlamıştır. İsminin her geçtiği yerde salavatı okumak ve yazmak ise daha sonra, muhtemelen hicrî IV. asırda hadisçiler tarafından âdet haline getirilmiştir (s. 100-101). Ehl-i sünnet'in ilk temsilcileri salavatın Hz. Peygamber'e, kişinin gıyabında selâm vermenin ona ve diğer peygamberlere mahsus olmasını, yüz yüze selâmın bütün müminlere verilece-

ğini bir edep olarak kabul etmişlerdir (selâmın hükmü için ayrıca bk. En'âm 6/54; Yûnus 10/10; Nûr 24/27).

59

يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِاَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَٓاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ
مِنْ جَلَابِيبِهِنَّۜ ذٰلِكَ اَدْنٰٓى اَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَۜ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا
رَحِيمًا

Meâli

59. Ey Peygamber! Eşlerine, kızlarına ve müminlerin kadınlarına söyle: Dış giysilerini üzerlerine bürünsünler. Bu tanınıp rahatsız edilmemeleri için en uygun olanıdır. Allah ziyadesiyle bağışlamakta ve çok esirgemektedir.

Tefsiri

59. İffeti koruma amacıyla güzelliklerin kapatılması mânasında örtünme emri daha önce Nûr sûresinin ilgili âyetlerinde geçmişti. Burada ise eza ve tâcizlerin engellenmesi gayesiyle dışarı çıkarken kadınların dış giysi kullanmaları istenmektedir. Hemen bütün tefsirlerin tarihe dayanarak verdiği ortak bilgiye göre Medine evleri dar ve tuvaletsiz idi. Kadınlar ihtiyaçlarını gidermek için geceleri evlerinden çıkar, biraz uzaklaşarak ihtiyaçlarını giderir ve dönerlerdi. Bu durumu fırsat bilen bazı münafıklar ve kendini bilmezler uygun yerlerde durur, kadınlara söz ve elle tâcizde bulunurlar, yakalandıkları zaman da "Biz onları câriye sandık" derlerdi. Bu mazereti ortadan kaldırmak üzere hür kadınların, dışarı çıkarken, cilbâb ismi verilen dış giysilerine bürünmeleri emredildi. Hz. Ömer, hür kadınları câriyelerden ayırarak asayişi korumak maksadıyla câriyelerin cilbâb kullanmalarını yasaklamıştı, daha sonraki dönemlerde bu yasak kalktı.

Râgıb el-İsfahânî'nin *el-Müfredat*'ında ("clb" md.) cilbâb, "baş örtüsü ve entari" olarak açıklanmıştır. Başka kaynaklarda *hımâr* denilen baş örtüsünden büyük, vücudun üst kısmına giyilen ridâdan küçük dış örtü olarak tanımlanmıştır. Kelimeye çarşaf mânası verenler de olmuştur. Bu mânanın sözlükte dayanağı bulunmakla beraber cilbâb kelimesine yalnızca çarşaf demenin ilmî dayanağı yoktur.

Konumuz olan Ahzâb sûresinden sonra inen Nûr sûresindeki örtünme, devamlı ve iffeti korumaya yönelik bir farzdır. Burada emredilen cilbâb giyme ise asayişi korumayı ve tacizi önlemeyi hedefleyen geçici bir tedbirdir. Genellikle tefsircilerin, "evlerde oturma, zaruret bulunmadıkça dışarı çıkmama" emri, Hz. Peygamber'in hanımlarına mahsus olduğu halde diğer hanımları da bu hüküm çerçevesine almaya çalışmalarını ve dışarı çıkarken –tesettüre ek olarak– bir dış giysiye bürünmeyi devamlı bir farz haline getirmelerini, haklı bir dinî ve ahlâkî gerekçeden çok, içinde yaşadıkları çağın ve toplumun âdet ve değerlerine bağlamak uygun olur.

60 – 62

لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي
الْمَدِينَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٠﴾ مَلْعُونِينَ
أَيْنَمَا ثُقِفُوا أُخِذُوا وَقُتِّلُوا تَقْتِيلًا ﴿٦١﴾ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا
مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٦٢﴾

Meâli

60-61. Münafıklar, kalplerinde çürüklük bulunanlar ve Medine'de asılsız haber yayanlar yaptıklarına son vermezlerse seni onların üze-

rine sevkedeceğiz; o zaman seninle beraber orada fazla oturamayacaklar, Allah'ın rahmetinden uzaklaşmış olarak nerede bulunsalar yakalanıp öldürülecekler. **62.** Bu Allah'ın, daha önce gelip geçenler hakkında koyduğu kanundur; Allah'ın kanununda asla bir değişme bulamayacaksın.

Tefsiri

60-62. İslâm dini, farklı inanç sahipleriyle birlikte yaşamayı reddetmiyor. Farklı inanan ve yaşayanlar yapılan sözleşmeye ve ülkenin kanun-larına, kurallarına riayet ettikleri sürece genel kural olarak müslümanların hak ve özgürlüklerinden yararlanarak yaşarlar ve gelişirler. Müslüman olmayan tebaa sözleşmeyi bozar, müslümanlara karşı düşmanlarla iş birliği yapar veya ülkenin kanunlarına, genel ahlâka ve kamu düzenine aykırı davranırlarsa önce uyarılırlar, sonra da –içinde sürgün ve ölümün de bulunduğu– çeşitli cezalara çarptırılırlar. Medine'de bulunan münafıklarla kalplerinde çürüklük bulunanlar; yani iman-inkâr arasında gidip gelenler, sûrenin başından beri örnekleri verilen çeşitli kötü fiilleri işlemişlerdi. Bunlar içinde halkın moralini bozmak için durmadan asılsız haber yayanlar, müslüman akıncıların harekâtı hakkında olumsuz yalan bilgiler verenler de vardı. Âyetler bunlara bir ders verme zamanının geldiğini bildiriyor ve gerekli uyarıyı yapıyor.

63 – 68

يَسْـَٔلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِۜ قُلْ اِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللّٰهِۜ وَمَا
يُدْر۪يكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَر۪يبًا ﴿٦٣﴾ اِنَّ اللّٰهَ لَعَنَ الْكَافِر۪ينَ
وَاَعَدَّ لَهُمْ سَع۪يرًاۙ ﴿٦٤﴾ خَالِد۪ينَ ف۪يهَٓا اَبَدًاۚ لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَص۪يرًاۚ ﴿٦٥﴾
يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَا لَيْتَنَٓا اَطَعْنَا

اللّٰهَ وَاَطَعْنَا الرَّسُولَا ﴿٦٦﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا اِنَّا اَطَعْنَا سَادَتَنَا
وَكُبَرَاۤءَنَا فَاَضَلُّونَا السَّب۪يلَا ﴿٦٧﴾ رَبَّنَا اٰتِهِمْ ضِعْفَيْنِ
مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنْهُمْ لَعْنًا كَب۪يرًا ﴿٦٨﴾

Meâli

63. İnsanlar senden kıyametin ne zaman kopacağını soruyorlar. Onlara, "Bunun bilgisi yalnızca Allah katındadır" de. Nereden bileceksin, belki de kıyamet yakında olacak. **64.** Allah inkârcıları lânetlemiş, onlara çok yakıcı bir ateş hazırlamıştır. **65.** Orada hiçbir koruyucu ve yardımcı bulamadan ebedî olarak kalacaklardır. **66.** Yüzleri ateşe çevrildiği gün, "Keşke Allah'a itaat etseydik, resulü dinleseydik" diyecekler. **67.** Ve ekleyecekler: "Rabbimiz! Biz efendilerimizi ve büyüklerimizi dinledik, onlar da bizi yoldan saptırdılar. **68.** Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver ve onları büyük lânete uğrat!"

Tefsiri

63-64. Kimi inanmadığı, kimi merak ettiği için, kimileri alay etmek maksadıyla, bazıları ise korktuğu ve hazır olmak istediği için devamlı kıyamet üzerine konuşurlar, birilerinden onun ne zaman kopacağını sorar dururlar. Hz. Peygamber de bu soruya defalarca muhatap olmuş, bazan kendi sözü (hadis) bazan da âyetlerle şu cevabı vermiştir: Kıyametin ne zaman gerçekleşeceğini yalnız Allah bilir, bu bilgiyi bana dahi vermemiştir. Siz onu her zaman bekleyin ve imanınızla, güzel ahlâkınız ve davranışlarınızla ona hazır olun, inkârcılar ve zalimler de kıyametin vaktini merak edecek yerde orada kendilerini neyin beklediğini sorup öğrensinler!

66-68. Allah insanlara akıl vermiş, ona yardımcı olmak üzere peygamberlerle çok değerli bilgi ve ölçüler göndermiştir. Asıl kullanılacak olan

bilgi araçları bunlardır. Bunları bırakıp da din, siyaset, cemiyet, sanat, medya vb. alanlarda meşhur veya karizma sahibi olmuş, otorite kazanmış olan veya öyle sunulan kimseleri taklit edenler, bunların söylediklerini ölçüp biçmeden, tenkide tâbi tutmadan kabul edip uygulayanlar ya doğru yoldan uzaklaşırlar veya tesadüfen onun üzerinde bulunsalar bile bunun şuurunda olamazlar. Hiç kimseyi, dünyada ve âhirette "Filân dedi ben de inandım ve yaptım" gibi bir mazeret kurtaramaz; "İnsana senin aklın ve iraden neredeydi diye?" sorarlar.

69 – 71

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذ۪ينَ اٰذَوْا مُوسٰى فَبَرَّاَهُ اللّٰهُ مِمَّا
قَالُواۜ وَكَانَ عِنْدَ اللّٰهِ وَج۪يهاًۜ ﴿٦٩﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا اتَّقُوا
اللّٰهَ وَقُولُوا قَوْلاً سَد۪يداًۙ ﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ اَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ
ذُنُوبَكُمْۜ وَمَنْ يُطِعِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزاً عَظ۪يماً ﴿٧١﴾

Meâli

69. Ey iman edenler! Mûsâ'yı incitenler gibi olmayın. Allah onun, hakkında (inkârcıların) söylediklerinden uzak, tertemiz biri olduğunu ortaya koymuştu. Gerçekten o, Allah katında itibarlı idi. **70-71.** Ey iman edenler! Allah'a itaatsizlikten sakının, doğru ve hak söz söyleyin ki, Allah sizin işlerinizi düzeltsin, günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah'a ve resulüne itaat ederse gerçekten büyük bir kazanç elde eder.

Tefsiri

69. Hz. Mûsâ hakkında "bulaşıcı hastalıkları var" şeklinde sözler çıkaranlar, savaşmak gerektiğinde "Sen ve rabbin gidip savaşın, biz bura-

da kalacağız" diyenler, "Bizi Mısır'dan niçin çıkardın? Orada hiç değilse karnımızı doyuruyorduk. Şimdi bu çölün ortasında ne yapacağız?" (Çıkış, 14/10-14, 16/3, 20, 28) diye söylenenler olmuş, Allah da peygamberini korumuş, yaptıklarının isabetli, söylediklerinin doğru olduğunu sonuçlarıyla ortaya koymuştu. Münafıklar ile bazı irfanı kıt müslümanlar da zaman zaman Hz. Peygamber'i üzecek sözler söylediler, haberler yaydılar. Eşi hakkında yapılan iftiraya kapılanlar oldu, Zeyneb'le evlendiğinde çıkarılan dedikodulara katılanlar bulundu, ganimet dağıtırken bazı kimselerin müslümanlara dostluğunu veya İslâm'a sevgisini kazanmak için verdiği paylara itiraz edenler çıktı. Hz. Peygamber bir beşerdi, tevazuu ve teklifsizliği sebebiyle imtiyazsız, merasimsiz, külfetsiz bir hayat yaşardı. Ama o Allah elçisi, rahmet peygamberi, ilâhî sevginin temsilcisi ve rehberi idi. Onu inciten Allah'ı incitmiş olurdu, ona karşı edepte kusur etmek, itaatte kusuru da beraberinde getirebilirdi. Bu yüzden müminler uyarıldılar.

Allah'a itaatsizlikten, onun rızâsına aykırı davranışlardan sakınmak mânasındaki takvâ ile aslında buna dahil olmakla beraber önemi sebebiyle ayrıca zikredilen doğru söz, İslâmî erdemlerin iki direği gibidir. Hayat ve ahlâk binasında bu iki direği koruyanlara burada Allah'ın vaad ettiği sonuç gerçekten heyecan vericidir: İşlerin düzeltilmesi, günahların bağışlanması; bir başka deyişle dünya ve âhiret saadeti. Bu iki kazancın, elde edilen bu iki mutluluğun ne kadar önemli, kapsamlı, büyük ve değerli olduğunu izaha hacet bulunmasa gerektir.

72 – 73

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمٰوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ
أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ
ظَلُومًا جَهُولًا ﴿٧٢﴾ لِيُعَذِّبَ اللّٰهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ

وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ وَيَتُوبَ اللّٰهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ
وَالْمُؤْمِنَاتِ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٣﴾

Meâli

72. Biz emaneti göklere, yerküreye ve dağlara teklif ettik, ama onlar bunu yüklenmek istemediler, ondan korktular ve onu insan yüklendi. Kuşkusuz insan çok zalim, çok bilgisizdir. **73.** Böyle yaptı ki Allah, münafık erkekleri ve münafık kadınları, müşrik erkekleri ve müşrik kadınları cezalandırsın, mümin erkeklerin ve mümin kadınların da tövbelerini kabul buyursun. Allah çok bağışlayıcı, ziyadesiyle esirgeyicidir.

Tefsiri

72-73. Burada yine bir benzetme ve temsil yoluyla anlatım örneği görüyoruz. Âyeti bazı tefsirciler hakiki mânasıyla alarak "Allah'ın ezelde, göklere, yere ve dağlara şuur verdiğini, emaneti almayı onlara teklif ettiğini, onların bundan çekinerek yüklenmek istemediklerini, sonra insana teklif ettiğini, insanın ise tabiatı itibariyle bilgisiz ve neyi nereye koyacağı konusunda genellikle başarısız olduğu için, başka bir deyişle dağlar taşlar kadar bile düşünemediği, bilemediği için emaneti yüklendiğini" söylemiş, böyle anlamışlardır. Ancak bizim tercihimiz burada bir temsilî anlatımın söz konusu olduğudur. Anlatılmak istenen şudur: Emanet, ilk bakışta insandan daha büyük, güçlü ve dayanıklı gibi görülen göklerin, yerin ve dağların taşıyamayacağı kadar ağır ve önemlidir. Bu ağırlık ve önemdeki emaneti insan yüklenmiştir. Çünkü o, bir yandan bunu yüklenecek kabiliyet ve yetenektedir, ama öte yandan neyi yüklendiğinin farkında değildir, onu hakkıyla taşımada başarılı olamamaktadır. Yani insan şuursuz ve cahil olmamalı, kimliğinin, kabiliyetinin ve yüklendiği emanetin farkında olmalıdır; bu konulardaki bilgisizlik büyük bir cehalettir. Taşıdığı emanetin hakkını yerine getirmeye de gayret etmelidir, onun hakkını yerine getirmemek büyük bir zulümdür.

Emanet kelimesinin sözlük anlamı "korku ve kaygının gitmesi, insanın korunma konusunda gönül rahatlığı içinde olması"dır. Emanet kelime-

si bu güvenlik hali, psikolojisi için kullanıldığı gibi, güvenme ve koruma konusu olan, korunması istenen şey için de kullanılır. Bir din terimi olarak emanete birçok anlam yüklenmiştir. Bunlar içinde maksada en yakın bulduklarımız, "tevhid kelimesi ve inancı, adalet, okuma-yazma, akıl ve yükümlü (mükellef) olma kabiliyeti ve Türkçe'deki anlamıyla emanet"tir (Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "emn" md.; Râzî, XXV, 202; İbn Âşûr, XXII, 126). Bunların da tamamını, "insanın, akıl ve hür iradeye dayalı yükümlülüğü" kavramı içinde toplamak mümkündür. İnsandan başka her şey, yaratıcı tarafından nasıl programlanmışsa öyle işler, tabiatının dikte ettiği davranış biçimini değiştiremez. Bu sebeple dünyada ve âhirette göklere, yerlere, canlı ve cansız varlıklara "Niçin böyle yaptın?" diye sorulmaz. İnsana gelince onda akıl, bilgi edinme, bilgisini, kararını ve davranışını değiştirme kabiliyeti vardır. Ancak gerek din ve ahlâk alanlarında doğruyu bilme ve gerekse doğru, iyi ve hayırlı olanı yapma konusunda insanın önünde önemli engeller de vardır. Bu yüzden –ilâhî bir bilgi ve hidayet desteğinden mahrum olan– insanların bilmedikleri bildiklerinden fazladır (72. âyetteki deyimiyle insan cehûldür, çok bilgisizdir); din ve ahlâk konusunda kötülükleri iyiliklerinden çoktur (aynı âyetteki ifadeyle insan zalûmdur, gerekeni yapma, her şeyin hakkını verme konusunda başarısızdır). Belki her devirde ama kesin olarak çağımız insanları arasında, Allah'ın razı olduğu bir inanç, ibadet ve ahlâk hayatını yaşayanların sayısı, böyle olmayanlara göre oldukça azdır. İnsana tevdi edilen yükümlülük kabiliyeti çok değerli bir emanettir, iyi muhafaza edildiği, hakkı verildiği takdirde insan, onun sayesinde eşref-i mahlûkat (yaratılmışların en değerlisi ve şereflisi) olur; hakkını veremezse, sermayeyi kötüye kullanırsa, şeytana uyarsa aşağıların aşağısına yuvarlanır. İşte bu yüzden emanet, insandan başka bir mahlûkun yüklenmeye cesaret edemeyeceği kadar büyüktür, önemlidir ve değerlidir.

Âyette geçen "emanet" Türkçe'deki karşılığı ile alınır, bunun kastedildiği yorumu tercih edilirse, daha genel olan yükümlülükler kümesi içinden bir önemlisi öne çıkarılmış olur. Bu takdirde Allah kullarının dikkatini, eşya gibi maddî veya görevler ve ödevler gibi mânevî emanetin önemine çekmiş olmaktadır.

Sûrenin ana konularından biri münafıkların ve müşriklerin Hz. Peygamber'e ve müminlere karşı kurdukları tuzaklar, çektirdikleri eziyetler, bunlar sebebiyle hem müminleri hem ötekileri iki cihanda bekleyen âkıbetler idi. Son âyetlerde emanetin mahiyet ve önemine temas edildikten sonra, insanın bunu yüklenmesinin hikmetine, onu iyi koruyan müminlerin mutlu sonuna, kötüye kullanan münafıkların ve müşriklerin de acı sonlarına işaret edilerek ana konu bir daha vurgulanmıştır.

34 (58)

Sebe' Sûresi

Mekke, 54

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada otuz dördüncü, iniş sırasına göre elli sekizinci sûredir. Lokman sûresinden sonra, Zümer sûresinden önce Mekke'de inmiştir. 6. âyetinin Medine'de nâzil olduğuna dair bir rivayet de vardır.

Adı

Sûre, 15. âyette geçen ve Yemen'de yaşamış bir toplumu ifade eden Sebe' kelimesinden dolayı bu adı almıştır.

Konusu

Hamdin dünyada da âhirette de yalnız Allah'a mahsus olduğu belirtilerek başlayan sûrede, Cenâb-ı Hakk'ın kudretinin üstünlüğü ve ilminin kuşatıcılığı fikri işlenmekte, Allah'ın mutlak kemali, ilmi, hikmeti, rahmeti, bağışlaması gibi sıfatları hatırlatıldıktan sonra kıyamet vaktinin geleceğini ve insanların tekrar hayata kavuşturulup hesaba çekileceklerini kabul etmeyenlerin tutarsızlıklarına dikkat çekilmekte, böylelerinin Hz. Peygamber'i Allah hakkında asılsız sözler uydurmakla itham etmeleri veya onun aklını yitirdiğini iddiaya kalkışmaları üzerinde durulmakta, iman edip iyi işler yapanlarla Allah'a âsi olanların âkıbetleri karşılaştırılmakta, iki iyi örnek olarak Hz. Dâvûd ve Hz. Süleyman hakkında bazı bilgiler verilmekte, ardından kötü bir örnek olarak da Sebe' ahalisinin başına gelenlere değinilmekte, şeytana uyanların ve şirk batağına saplananların âhiretteki halleri tasvir edilmektedir.

1 – 9

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذ۪ي لَهُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَلَهُ الْحَمْدُ
فِي الْاٰخِرَةِۜ وَهُوَ الْحَك۪يمُ الْخَب۪يرُ ﴿١﴾ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْاَرْضِ وَمَا
يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَٓاءِ وَمَا يَعْرُجُ ف۪يهَاۜ وَهُوَ الرَّح۪يمُ
الْغَفُورُ ﴿٢﴾ وَقَالَ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا لَا تَأْت۪ينَا السَّاعَةُۜ قُلْ بَلٰى
وَرَبّ۪ي لَتَأْتِيَنَّكُمْۙ عَالِمِ الْغَيْبِۚ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي
السَّمٰوَاتِ وَلَا فِي الْاَرْضِ وَلَٓا اَصْغَرُ مِنْ ذٰلِكَ وَلَٓا اَكْبَرُ اِلَّا ف۪ي
كِتَابٍ مُب۪ينٍۙ ﴿٣﴾ لِيَجْزِيَ الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِۜ اُو۬لٰٓئِكَ لَهُمْ
مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَر۪يمٌ ﴿٤﴾ وَالَّذ۪ينَ سَعَوْ ف۪ٓي اٰيَاتِنَا مُعَاجِز۪ينَ
اُو۬لٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِنْ رِجْزٍ اَل۪يمٌ ﴿٥﴾ وَيَرَى الَّذ۪ينَ اُو۫تُوا الْعِلْمَ
الَّذ۪ٓي اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ هُوَ الْحَقَّۙ وَيَهْد۪ٓي اِلٰى صِرَاطِ الْعَز۪يزِ الْحَم۪يدِ ﴿٦﴾
وَقَالَ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلٰى رَجُلٍ يُنَبِّئُكُمْ اِذَا مُزِّقْتُمْ كُلَّ

مُمَزَّقٍۙ اِنَّكُمْ لَف۪ي خَلْقٍ جَد۪يدٍۚ ﴿٧﴾ اَفْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَمْ بِه۪ جِنَّةٌۜ
بَلِ الَّذ۪ينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِ فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَع۪يدِ ﴿٨﴾
اَفَلَمْ يَرَوْا اِلٰى مَا بَيْنَ اَيْد۪يهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِنَ السَّمَٓاءِ وَالْاَرْضِۜ
اِنْ نَشَأْ نَخْسِفْ بِهِمُ الْاَرْضَ اَوْ نُسْقِطْ عَلَيْهِمْ كِسَفًا
مِنَ السَّمَٓاءِۜ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِكُلِّ عَبْدٍ مُن۪يبٍ ﴿٩﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla… **1.** Hamd göklerde ve yerde ne varsa hepsinin sahibi olan Allah'a mahsustur; âhirette de hamd yalnız O'na özgüdür. Hikmetle yöneten, her şeyden haberdar olan O'dur. **2.** O, yere giren ve ondan çıkan, gökten inen ve ona yükselen her şeyi bilir. O, engin merhamet sahibidir, bağışlaması boldur. **3.** İnkâr edenler "Bize kıyamet gelmeyecek" dediler. De ki: "Bilâkis! Gaybı bilen rabbime andolsun ki o size mutlaka gelecektir." Göklerde ve yerde zerre miktarı bir şey, O'nun bilgisi dışında kalamaz. Bundan daha küçük veya daha büyük hiçbir şey yoktur ki, apaçık bir kitapta kayıtlı olmasın. **4.** O, Allah'ın iman edip iyi işler yapanları mükâfatlandırması için gelecektir. İşte onlar için bağışlanma ve güzel bir rızık vardır. **5.** Âyetlerimizi boşa çıkarmak için çaba harcayanlara ise en kötüsünden elem verici bir azap vardır. **6.** Kendilerine bilgi verilenler, rabbinden sana indirilenin, gerçeğin ta kendisi olduğunu ve çok güçlü, her türlü övgüye lâyık olan Allah'ın yolunu gösterdiğini çok iyi bilirler. **7.** İnkârcılar, "Çürüyüp paramparça olduğunuzda yeni bir yaratılışa konu olacağınızı iddia eden bir adam gösterelim mi size? **8.** Allah hakkında yalan mı uyduruyor, yoksa aklını mı yitirmiş bu?" dediler. Bilâkis! Asıl âhirete inanmayanlar azaptadırlar ve tam bir sapkınlık içindedirler.

9. Kendilerini her yönden kuşatan göğe ve yere bakıp düşünmezler mi? Dilesek onları yerin dibine geçirir veya gökten üzerlerine parçalar düşürürüz. Kuşkusuz bütün bunlarda Allah'a yönelen her kul için alınacak bir ders vardır.

Tefsiri

1. Dilimizdeki "övme" ve "teşekkür etme" kelimeleriyle bir ölçüde karşılanabilen *hamd*, evrendeki bütün varlıkların yegâne yaratıcısı ve sahibi olan yüce Allah'a mahsustur (bu iki kelimeyle hamd arasındaki farklar için bk. Fâtiha 1/2). Burada âhirette de hamdin Allah'a mahsus olduğu belirtilerek dünya hayatındaki sınavın sona ermesinden sonra da, O'na hamd etmenin en büyük huzur kaynağı olmaya devam edeceğine ve orada müminlerin şükür anlamında hamdi de sürdüreceklerine işaret edilmiştir. Nitekim Kur'an'da müminlerin cennetteki hayatı tasvir edilirken, Allah'a hamd ifadesini dillerinden düşürmeyecekleri (A'râf 7/43; Fâtır 35/34; Zümer 39/74) ve dualarını da hep "El-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn" şeklinde bitirecekleri (Yûnus 10/10) belirtilmiştir. Yine birçok âyetten, mahşer günü yapılacak değerlendirmede kişinin dünya hayatındaki davranışlarının esas alınacağı, ama oradaki nimetlerin sırf kulun kendi kazancı gibi düşünülmemesi ve Allah'ın lutfunun sonucu olarak görülmesi gerektiği anlaşılmaktadır (Râzî'nin Kur'an'da "el-hamdü lillâh" diye başlayan beş sûre bulunmasından hareketle yaptığı bir yorum için bk. XXV, 238-239).

2-3. İlk âyette yüce Allah'ın ilmiyle ilgili bir tasvire yer verilmiştir. Bu tasvire göre insanın yakın çevresinde mevcut bulunan veya olup biten maddî ve mânevî, açık ve gizli bütün varlık ve olaylar Allah Teâlâ'nın bilgisi dahilindedir (Taberî, XXII, 59; İbn Atıyye, IV, 404). Şu halde O'ndan başkasına kulluk etmek insana yaraşmaz. "Ona yükselen" anlamına gelen cümlede "ilâ" değil "fî" edatının kullanılmasındaki incelik şöyle açıklanır: *İlâ* "sona ulaşma"yı, *fî* ise "içine girip nüfuz etme"yi ifade eder. 3. âyette Allah'ın –insanın kendi imkânlarıyla bilgisine ulaşamayacağı bir alan olan– gaybı da bildiği, evrendeki bütün varlık ve olayların en küçük ayrıntısına kadar açık bir kitapta kayıtlı olduğu belirtilmektedir. Müfessirlerin çoğuna göre bu kitaptan maksat levh-i

mahfûzdur. Bunu şöyle anlamak da mümkündür: Gerek duyular âlemine dahil gerekse bunun ötesindeki her şey bütün ayrıntılarıyla Allah tarafından bilinmektedir (ayrıca bk. En'âm 6/59).

İnkârcıların insanların yapıp ettiklerinden hesaba çekilecekleri bir günün gelmeyeceği yönündeki iddiası, evrenin sonsuz olduğu, sadece değişebileceği ama asla yok olmayacağı fikrini içerir ki bu iddia aynı zamanda insanın varlığını anlamsız ve değersiz kabul etme mânasına gelir. Bazı tefsirlerde, âyette genel bir ifadeyle inkârcılara atfedilen bu sözün Ebû Süfyân tarafından söylendiğine dair bir rivayete yer verilir. Bu rivayete göre bir gün Ebû Süfyân, "Ne gelecek bir son saat var, ne kıyamet var, ne de haşir var" diyerek –en büyük putlardan– Lât ve Uzzâ'nın adı üzerine yemin etmişti. Bunun üzerine Cenâb-ı Allah peygamberine, onun da aksi yönde yemin etmesini buyurdu (İbn Atıyye, IV, 405).

Gayb, Allah'ın, yarattıklarından gizli tuttuğu hususlar demektir (bilgi için bk. Bakara 2/3; Mâide 5/94-96). Burada Cenâb-ı Allah'ın kendisini "gaybı bilen" şeklinde nitelemesi, kıyametin mutlaka kopacağını fakat zamanını sadece kendisinin bildiğini vurgulama amacı taşımaktadır (Taberî, XXII, 61). Elmalılı, bunun yanı sıra burada, bedenleri çürüyüp darmadağın olmuş insanların yeniden diriltilmesini imkânsız görenlere cevap verme tarzında bir mâna inceliğinin de bulunduğunu belirtir (VI, 3943).

4. "O, Allah'ın iman edip iyi işler yapanları mükâfatlandırması için gelecektir" şeklinde çevrilen yan cümle, 3. âyette geçen "o mutlaka gelecektir" veya "O'nun bilgisi dışında kalamaz" ya da "apaçık bir kitapta kayıtlıdır" ana cümlesine bağlanabilir (İbn Atıyye, IV, 405). Birinci ihtimalde kıyamet vaktinin gelmesinin, ikincisinde Allah'ın her şeyi bilmesinin, üçüncüsünde ise her şeyin bir kitapta kayıtlı olmasının hikmeti açıklanmış olmaktadır. Taberî bunu "Apaçık bir kitapta kayıtlıdır" cümlesine bağlayan bir yorum yapmayı tercih etmiştir (XXII, 61).

5. "Âyetlerimizi boşa çıkarmak için" diye çevrilen kısmı "birbirleriyle yarışırcasına" ve "(Allah'ı) âciz bırakabileceklerini sanarak" şeklinde de tercüme etmek mümkündür. Muhammed Esed'e göre "ricz" kelimesinden önceki "min" edatı, bu günahkârları öteki dünyada bekleyen azabın

bu dünyada bilerek yaptıkları kötü fiillerin tabii bir "sonucu" olduğunu göstermektedir; bu sebeple yazar, âyetin "En kötüsünden, elem verici bir azap vardır" şeklinde çevirdiğimiz kısmına "(yaptıkları) çirkinliklerin bir sonucu olarak onlar için acıklı bir azap vardır" anlamını vermiştir (II, 871).

6. Burada sözü edilen "kendilerine bilgi verilenler" ile Abdullah b. Selâm gibi Ehl-i kitap'tan İslâmiyet'i kabul edenlerin veya Hz. Muhammed'in ashabının ya da onun ümmetinden olan herkesin kastedildiği yorumları yapılmıştır (Taberî, XXII, 62; İbn Atıyye, IV, 406).

Bize göre burada "aklını ve bilgisini iyi kullanan" bütün insanlar kastedilmiştir.

7-8. Hz. Muhammed'in peygamberliği ile ilgili olarak etrafa yayılan haberler karşısında Mekke müşrikleri hac mevsiminde dışarıdan geleceklere olumsuz telkinde bulunmak üzere bir fikrî hazırlık yapma ihtiyacı hissetmişlerdi. İşte bu sözün böyle bir hazırlık sonunda üretilmiş olması muhtemeldir. Onu dışarıdan gelenlerin gözünde küçük düşürmek ve kendilerinin ona karşı düşmanca tavır takınmalarını mâzur göstermek üzere geliştirdikleri bu olumsuz propaganda ifadesinde "Bir adam gösterelim mi size?" şeklinde bir üslûp kullanmaları da özel bir amaç taşıyordu: Resûlullah Mekke müşrikleri arasında çok iyi tanınan bir kişi olmasına rağmen, dışarıdan gelip onun hakkında soru soracak kimselerin kendisini ciddiye almamaları için, fazla tanınıp bilinmeyen bir şahıstan söz ediliyor izlenimi vermek istiyorlardı (İbn Âşûr, XXII, 147-151).

"Asıl âhirete inanmayanlar azaptadırlar" cümlesindeki azaptan maksat âhiretteki azap olabileceği gibi dünyada çekecekleri azap da olabilir (İbn Atıyye, IV, 406). Zira âhiret inancı olmayan kimsenin hayata bakışı kötümserdir, geleceğe yönelik ümitleri zayıftır, yapıp ettikleriyle ilgili açık bir hedefi yoktur. Bu hâlet-i rûhiye, onun dünyada da için için bir azap yaşaması sonucunu doğurur. Müşrik Araplar'da da görülen bu ruh hali âhirete inanmayan modern insanda daha çok ölümden kaçış ve ölümü unutma çabası şeklinde, bu kaçış da âhiret inancının yerine ihtiraslarını ikame etme tarzında tezahür etmektedir. Oysa bu gibi kimse-

lerin ölümü hatırlamaları kendilerine bir acı veriyorsa, hatırlamamaları –daha doğrusu unutmak için ortaya koydukları zorlama çabaların verdiği tatminsizlik ve huzursuzluk– bin acı vermektedir. Bu durum, İslâmî öğretilerde ölümü hatırlamaya özel bir önem verilmesini daha anlamlı kılmaktadır.

9. Bu âyetin "Kendilerini her yönden kuşatan göğe ve yere bakıp düşünmezler mi?" şeklinde çevrilen kısmı için yapılan yorumlardan biri şöyledir: Onlar bütün yönlerden bizim yarattığımız gök ve yer ile kuşatılmış olduklarını görmüyorlar mı ki, yere onları yutmasını veya göğe üzerlerine parçalar düşürmesini emretmemizden çekinmiyorlar! (Taberî, XXII, 64). Bunun deyimsel bir ifade olduğu kanaatini taşıyan Muhammed Esed'in yorumu şöyledir: "Yukarıdaki ifade bu bağlamda –ve 2/255'te– insanın ulaştığı yahut kendisine sunulan bilginin önemsizliğini vurgular; o halde insan, yeniden dirilmenin ve öldükten sonraki hayatın insan tecrübesinin ulaşamayacağı bir fenomen olduğunu, diğer taraftan, evrendeki her şeyin Allah'ın sınırsız yaratma gücünü ispatladığını gördüğü halde nasıl bu realiteleri inkâr edecek kadar küstah olabilir?" Onun için yazar bu cümleyi şöyle çevirmiştir: "Göğün ve yerin ne kadar az kısmının önlerine serildiğini, ne kadarının da gizlendiğini anlamazlar mı?" Aynı yazar âyetin devamındaki, "yerin dibine geçirme ve gökten parçalar düşürme" ifadesinin, önceden kestirilemeyen jeolojik ve kozmik olaylara –yer sarsıntısı, meteor veya meteoritlerin düşüşü, kozmik ışınlar vb.– yapılan bir atıf olduğunu, bunun yukarıda verilen tercümeyi desteklediğini ve Allah'ın bilgisinin kuşatıcılığına ve yüceliğine nazaran insanın güçsüzlüğünü vurguladığını belirtmektedir (II, 872, 873).

Bize göre de insanlar önlerinde (fiilen bilgi alanlarında) olan şeyler üzerine düşündükleri gibi, bir yandan da bilgilerinin sınırlı olduğunu (bilinmeyen, önde değil arkada olan şeylerin de bulunduğunu) idrak eder ve düşünürler. Bu iki alanlı düşünme onları bir Allah'a iman etmeye götürebilir.

10 – 14

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا دَاوُ۫دَ مِنَّا فَضْلًاۜ يَا جِبَالُ اَوِّب۪ي مَعَهُ وَالطَّيْرَۚ
وَاَلَنَّا لَهُ الْحَد۪يدَۙ ﴿١٠﴾ اَنِ اعْمَلْ سَابِغَاتٍ وَقَدِّرْ فِي السَّرْدِ وَاعْمَلُوا
صَالِحًاۜ اِنّ۪ي بِمَا تَعْمَلُونَ بَص۪يرٌ ﴿١١﴾ وَلِسُلَيْمٰنَ الرّ۪يحَ غُدُوُّهَا
شَهْرٌ وَرَوَاحُهَا شَهْرٌۚ وَاَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقِطْرِۜ وَمِنَ الْجِنِّ
مَنْ يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِاِذْنِ رَبِّه۪ۜ وَمَنْ يَزِغْ مِنْهُمْ عَنْ اَمْرِنَا نُذِقْهُ
مِنْ عَذَابِ السَّع۪يرِ ﴿١٢﴾ يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَٓاءُ مِنْ مَحَار۪يبَ
وَتَمَاث۪يلَ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَاسِيَاتٍۜ اِعْمَلُٓوا
اٰلَ دَاوُ۫دَ شُكْرًاۜ وَقَل۪يلٌ مِنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ ﴿١٣﴾ فَلَمَّا
قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلٰى مَوْتِه۪ٓ اِلَّا دَٓابَّةُ الْاَرْضِ
تَأْكُلُ مِنْسَاَتَهُۚ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنُّ اَنْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ
مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُه۪ينِ ﴿١٤﴾

Meâli

10. Andolsun biz Dâvûd'a tarafımızdan müstesna bir lutufta bulunduk. "Ey dağlar! Onunla birlikte tesbih edin. Ve ey kuşlar, siz de!"

dedik. Ve onun için demiri yumuşattık. **11.** (Ona şöyle buyurduk:) "Geniş zırhlar imal et, örgüsünü ölçülü yap." "Siz de (ey müminler) iyi ve yararlı işler yapın; şüphesiz ben yaptıklarınızı görmekteyim." diye emrettik." **12.** Süleyman'ın emrine de rüzgârı verdik; onunla sabahleyin bir aylık, akşamleyin bir aylık yol alırdı. Onun için bakır madenini eritip akıttık. Cinlerden de rabbinin izniyle onun maiyetinde çalışanlar vardı. Onlardan kim buyruğumuzdan sapsa, ona yakıcı ateşin azabını tattırırdık. **13.** Onlar Süleyman'a, isteğine göre yüksek ve görkemli binalar, heykeller, havuz gibi lengerler, yerinden kalkmaz kazanlar imal ederlerdi. Ey Dâvûd ailesi! Şükür için çaba gösterin. Kullarım arasında hakkıyla şükredenler pek azdır. **14.** Süleyman'ın ölümüne hükmettiğimizde, öldüğünü, ancak asâsını kemiren ağaç kurdu göstermişti. Süleyman'ın cesedi yere yıkılınca ortaya çıktı ki, eğer cinler gaybı bilmiş olsalardı o aşağılayıcı eziyete katlanıp durmazlardı.

Tefsiri

10. Hz. Dâvûd İsrâiloğulları'na gönderilmiş olan, Kur'an-ı Kerîm'de ve Kitâb-ı Mukaddes'te hakkında geniş bilgi verilen peygamberlerdendir (Hz. Dâvûd hakkında bilgi için bk. Bakara 2/251; Neml 27/15). Bazı müfessirler bu ve müteakip âyetlerde Dâvûd ve Süleyman'dan söz edilmesi ile önceki âyetin sonunda geçen "Allah'a yönelen kul" anlamındaki *münîb* kelimesinin kullanılmış olması arasında şöyle bir bağ kurmuşlardır: Cenâb-ı Allah başka âyetlerde de (bk. Sâd 38/24, 34) bu iki kulu hakkında bu kelimeyle aynı kökten gelen *enâbe* fiilini kullanmıştır (Şevkânî, IV, 360). "Tevbe ve ihlâs ile Allah'a yönelmek" söz konusu olduğunda bu erdemin iki güzel örneği de bu iki peygamberdir.

Bu âyette *fadl* kelimesiyle ifade edilen ve Dâvûd'a verildiği bildirilen "müstesna lutuf"un ne olduğuna ilişkin belli başlı yorumlar şunlardır: Peygamberlik, hükümdarlık, Zebûr isimli kutsal kitap, ilim, adaletle hükmetme yeteneği, savaşta üstün cesaret, güç kuvvet, bol nimet, güzel ses, sağlıklı uzun ömür, insanların işlerini düzeltme ve aralarını bulma mahareti, dağları etkileme veya buyruğuna alma kudreti, özel zırhlar imal etme becerisi ve bu sayede başkalarına muhtaç olmadan geçimini sağlayabilmesi (Şevkânî, IV, 360; İbn Âşûr XXII, 155-156). Bu kelimeye "müstesna,

üstün" nitelemesi eklemeden âyetin ilk cümlesini "Andolsun biz Dâvûd'a bir lutufta bulunduk" şeklinde çevirmek de mümkündür.

Âyette emir kipiyle geçen *evvebe* fiili sözlükte "dönme, döndürme, yürüme" gibi mânalara gelmektedir. Müfessirler genellikle –sözlük anlamlarıyla da bağ kurarak– burada "tesbih etme"nin kastedildiğini belirtirler (Habeş dilinde bunun "tesbih etme" anlamına geldiği görüşünü İbn Atıyye zayıf bulur). *Tesbîh* Allah Teâlâ'nın yüceliğini, O'nun her türlü noksanlıktan münezzeh olduğunu ifade etmek demektir; bu da sözle veya hal ile olabilir. Dağların ve kuşların tesbih etme biçimi hakkında ise farklı yorumlar vardır. Bazı müfessirler bu varlıklara kendilerine özgü tesbih ile Dâvûd'a eşlik etmelerinin emredildiği kanaatindedirler. Diğer bir yoruma göre ise âyette, Hz. Dâvûd'un kendini kullukta kusurlu bularak Allah'a yakarırken gür sesiyle dağı taşı inletmesine ve âhenkli terennümüne kuşların eşlik etmesine değinilmektedir (bk. Taberî, XXII, 65-66; Zemahşerî, III , 253; İbn Atıyye, IV, 407). Elmalılı, bu âyet –ve başka bazı deliller– dikkate alındığında, mûsikinin İslâm'da mutlak biçimde yasaklandığı düşüncesinin yanlış olduğunun anlaşılacağına dikkat çeker (bk. VI, 3948-3949). Hz. Dâvûd'un sesinin bu tarzda mâkes bulması, dağların ve kuşların onunla birlikte tesbih etmesi ister aklî ve tecrübî ölçüler içinde ister bir mûcize olarak açıklansın, âyetin mesajını şöyle özetlemek mümkündür: Hz. Dâvûd'un yakarışı öylesine içten ve güçlü idi ki, bu yüce Allah'ın hoşnutluğunu kazanmasına, O'nun dilemesiyle dağlar ve kuşlar üzerinde bile etki meydana getirmesine, kulluktaki samimiyet ve yürekten bağlılık konusunda insanlığa örnek gösterilmesine vesile olmuştur. 11. âyetin sonunda açıkça ifade edildiği üzere, bütün bu anlatımlardan çıkarılması istenen sonuç, "kişinin ilâhî kontrol altında bulunduğu bilincini koruyarak daima iyi ve yararlı işler yapma çabası içinde olması gereği"dir.

"Onun için demiri yumuşattık" ifadesi açıklanırken birçok tefsirde, Allah'ın lutfuyla demirin Hz. Dâvûd'un elinde –ateşte eritmeksizin– mum veya çamur gibi oluverdiği ve çekiç gibi âletler kullanma ihtiyacı duymadan demire istediği biçimi verebildiği belirtilir (Taberî, XXII, 66-67; İbn Atıyye, IV, 407; Râzî, XXV, 245-246). Kuşkusuz tabiat kanunlarının da vâzıı olan yüce Allah dilediğinde istediği kulları için olağan üstülükler

sağlayabilir. Dolayısıyla, tefsirlerdeki bu ayrıntılar naklî delillerle bildirilmiş olsaydı bunları olduğu gibi kabul etmek gerekirdi. Fakat müteakip âyet dikkatle incelendiğinde, bu ifadenin Dâvûd'u demiri işlemeye yöneltme, bu konuda ona yeterli bir güç ve özel bir maharet verme anlamıyla açıklanması daha uygun görünmektedir.

11. Hz. Dâvûd'a gömlek şeklinde zırhlar imal etmesi buyurulmuş ve bunu yapabilmesi için kendisine özel bir yetenek verilmişti; daha önce zırhlar, levha biçiminde yapılırdı (Taberî, XXII, 66-67; B. Carra de Vaux, "Dâ'ûd", *İA*, III, 493-494). Hz. Dâvûd'a ince örgülü zırh gömlek yani taarruz silâhı değil savunma aracı yapmanın emredilmesi ve kendisine bu konuda özel bir beceri verilmesi oldukça mânidardır. Bu, Allah katında insanın ne kadar değerli ve canın muhafazasının ne kadar önemli olduğunu açıkça göstermektedir (Râzî, XXV, 246). Zaten başka bir âyette zırh yapmayı öğretme insanın yine insana karşı korunması gerekçesiyle açıklanmıştır (bk. Enbiyâ 21/80). İçinde zor hareket edilen levha zırhlar yerine insanın vücuduna uygun gömlek şeklinde zırhlar imalinin istenmesini de insana değer verme temasıyla ilintilendirmek mümkündür; yine bu buyrukta, yararlı her işin inceliklerine inmesi, sürekli gelişme içinde olması, böylece uygarlık yolunda mesafe alması yönünde insana yapılmış bir teşvik bulunduğu açıktır.

Âyetin "örgüsünü ölçülü yap" şeklinde çevirdiğimiz kısmıyla ilgili açıklamalarda daha çok halkaların birbirine geçirilmesinde ölçülü ve dikkatli olunması, zırhın deliklerinin koruma işlevine imkân vermeyecek kadar geniş, zırhın mukavemetini zayıflatacak kadar da ince ve sık olmaması anlamı üzerinde durulmuştur (Taberî, XXII, 67-68; İbn Atıyye, IV, 408). Başka yorumlar da bulunmakla beraber (meselâ bk. Râzî, XXV, 246, 249), âyetin gerek lafzı gerekse bağlamı zırhın örgüsüne özen gösterilmesi anlamını düşündürdüğü için meâlde yukarıda belirtilen mânayı tercih ettik.

Bazı tefsirlerde, Hz. Dâvûd'un bu tür bir faaliyete kendisini vermesiyle ilgili olarak şöyle bir olay anlatılır: Dâvûd zaman zaman tebdili kıyafet yaparak halkın arasında dolaşır ve kendisi hakkında ne düşünüldüğünü öğrenmeye çalışırdı. Bir gün insan kılığına girmiş bir melekle karşılaşır, onun fikrini sorar. Melek, "Dâvûd çok iyi bir hükümdardır ama bir

kusuru var" der. Dâvûd merakla bu kusurun ne olduğunu sorar. "Keşke kendisinin ve ailesinin geçimini devlet hazinesinden karşılamasa" cevabını alır. Bunun üzerine kimseye muhtaç olmadan kendi geçimini sağlayabileceği bir yol lutfetmesi için Allah'a dua eder. Cenâb-ı Allah da ona demiri işleme sanatını öğretir (Zemahşerî, III, 253; İbn Atıyye, IV, 407-408). Bu anlatımı, Hz. Peygamber'in Dâvûd ile ilgili şu övücü ifadelerinin açıklaması olarak düşünmek uygun olur: "İnsanın yediğinin en güzeli, kendi kazandığıdır. Allah'ın peygamberi Dâvûd da kendi el emeğini yerdi" (Buhârî, "Büyû'", 15).

12. "Sabahleyin" şeklinde çevirdiğimiz *gudüv* kelimesi genellikle sabahtan öğleye kadarki, "akşamleyin" diye çevirdiğimiz *ravâh* kelimesi de öğleden güneşin batımına kadarki zaman dilimi olarak anlaşılmış olup âyetin açıklamasıyla ilgili rivayetlerde bu iki zaman diliminin her birinde bir aylık mesafeyi katetmesine imkân veren bir rüzgârın Süleyman'ın emrine verildiği belirtilir. Bunların bazılarında o günkü ulaşım araçları göz önünde bulundurularak Şam, Tedmür, İstahr, Kâbil şeklinde yer isimleri de zikredilir (meselâ bk. Taberî, XXII, 68-69; İbn Atıyye, IV, 408-409; Zemahşerî, III, 253). İbn Âşûr gudüv kelimesinin "gidiş, hareket etme", ravâh kelimesinin de "dönüş" anlamını esas alarak şöyle bir yorum yapar: Allah Teâlâ Süleyman'ın savaş veya ticaret gemilerinin seyrine uygun düşen bir rüzgâr oluşturmuştu; bir ay Filistin sahillerindeki limanlarından yola çıkan gemileri için doğu istikametinde, bir ay da bunların aynı yere dönmelerini sağlayan batı istikametinde dönemlik rüzgârlar estiriyordu; Enbiyâ sûresinin 81. âyetinde de bu bölgeye dönüşe işaret edilmektedir (XXII, 158). Râzî ise Hz. Süleyman'ın bütün rüzgârlara egemen kılındığı gibi bir sonuç çıkarılmaması üzerinde durur ve bu hususu belirtmek üzere Süleyman'ın emrine verilen özel bir rüzgârın söz konusu olduğunu yazar. Râzî'ye göre bunun delili, "rüzgâr" anlamındaki kelimenin bütün kıraatlerde *rîh* şeklinde tekil olması ve hiç birinde *riyâh* şeklinde çoğul okunmamış olmasıdır (XXV, 247). Elmalılı da bu yorumu ve delilini benimseyerek aktarmaktadır (VI, 3950-3951). Kanaatimizce bu yorumun böyle bir delille desteklenmesine ihtiyaç yoktur, zira çoğul olarak kullanılması onun bütün rüzgârlara hâkim kılındığı

mânasını zaruri kılmaz; kaldı ki bu kelimeyi "riyâh" şeklinde okuyanlar olmuştur (bk. İbn Atıyye, IV, 408; İbn Âşûr, XXII, 158-159).

"Onun için bakır madenini eritip akıttık" şeklinde çevirdiğimiz cümlede geçen *kıtr* kelimesi "bakır" veya "bakır, demir vb. madenlerin cevheri" anlamına gelir; daha çok "su kaynağı" anlamında kullanılan ve birçok mânası bulunan *ayn* kelimesi de bu bağlamda bakır madeninin kaynağı veya bakırın kendisi şeklinde anlaşılmıştır. Bu arada Hz. Süleyman için Yemen'de ve ayda üç gün bakır madeninin akıtıldığı şeklinde rivayetlere de yer verilmiştir (Zemahşerî, III, 253; İbn Atıyye, IV, 409). İbn Âşûr burada ayn kelimesinin hakikat anlamında değil "güçlü ve tazyikli biçimde, suyun kaynağından aktığı gibi" mânasında kullanıldığı kanaatindedir (XXII, 159).

Derveze, burada "akıtma" kelimesiyle birlikte kullanılmış olmasından hareketle kıtr ile *katran*ın yani petrolün kastedilmiş olabileceği yorumunu yapar (V, 34). Süleyman Ateş de bazı delillerle destekleyerek bu yorumun akla uygun olduğunu, o zaman için bakırın sel gibi akıtılmasının ise akla uygun düşmediğini belirtir (VII, 241-242). Hz. Süleyman'ın hükümranlığı altındaki bölgelerin özelliği açısından bu yorum mantıklı görünmekle beraber, petrol (zift, katran) kullanılarak ne yapıldığı hususu kapalı kalmakta, özellikle tarihî verilerle desteklenmediği için soyut bir düşünce niteliğini aşmamaktadır (burada önemli bir husus, Kur'an'da "akıttık" ifadesinin geçtiği, yoksa –Ateş'in yazdığı üzere– "sel gibi akıttık" tarzında bir tasvirin yer almadığıdır). Buna karşılık, Fenikeli ustaların Hz. Süleyman için inşa ettikleri Etsyon-Geber limanında çağımızda gerçekleştirilen arkeolojik araştırmalar sonucunda ortaya çıkan bakır dökümhanesi Kur'an'daki ifadenin lafzına göre yapılan yorumları desteklemektedir (Ömer Faruk Harman, "Süleyman (Hz.)", *İFAV Ans.*, IV, 163-164).

"Cinlerden de (...) onun maiyetinde çalışanlar vardı" cümlesi Hz. Süleyman'ın bütün işçilerinin cinler olmadığını, onlardan da işçilerinin bulunduğunu gösterir (İbn Âşûr, XXII, 159-160). Bu cümlenin "rabbinin izniyle" şeklinde çevrilen kısmı "rabbinin emriyle" mânasındadır (Zemahşerî, III, 253). "Onlardan kim buyruğumuzdan sapsa, ona yakıcı ateşin azabını tattırırdık" ifadesinden de, itaatsizlik edenlerin dünyada bir şekilde cezalandırıldıkları anlaşılmaktadır.

13. "Yüksek ve görkemli binalar" şeklinde çevirdiğimiz mehârîb kelimesi "korunaklı yüksek mekânlar, kaleler, ihtişamlı yüksek binalar, saraylar, mâbedler" gibi mânalarla açıklanmıştır (Zemahşerî, III, 253; İbn Atıyye, IV, 409). Meâlde "mâbedler" anlamını vermeyi tercih eden Esed bunu, "yeni inşa edilen mâbedin çeşitli salonları" şeklinde açıklamıştır (II, 873. Mehârîb kelimesinin tekili olan mihrabın anlamları ve İslâm kültüründe camilerde imamın namaz kıldırdığı yere ad oluşu hakkında bilgi için bk. İbn Âşûr, XXII, 160-161). Hz. Süleyman zamanında inşa edilen saray, kale, sarnıç, hamam vb. yapıların kalıntıları araştırmacılar tarafından Filistin, Arabistan ve başka yerlerde gösterilmektedir (bk. J. Walker, "Süleyman [Sulaymân b. Dâvûd]", İA, XI, 173).

"Heykeller" diye tercüme edilen *temâsîl* kelimesi ile ilgili olarak tefsirlerde genellikle, bunların bakır, cam, mermer gibi maddelerden yapılmış melek, peygamber ve sâlih kişilerin heykelleri olduğu, insanların bu sembolleri görüp onlar gibi kulluk etmelerinin sağlanmasının amaçlandığı belirtilmekte; heykel yapmanın –zulüm ve yalan söyleme gibi– özündeki kötülük sebebiyle yasak bir fiil olmadığı hatırlatılıp bu konuda şeriatlar arasında farklılıkların bulunabileceği, Hz. Süleyman zamanında dinen yasak sayılmayan bu fiilin belirli şartlar altında ve belirli gerekçelerle İslâm'da yasaklandığı üzerinde durulmaktadır; bazı müfessirler ise o dönemdeki heykellerin de insan heykeli olmayabileceğinden söz ederler (meselâ bk. Zemahşerî, III, 253-254; İbn Atıyye, IV, 409; Kitâb-ı Mukaddes'te konuya ışık tutan bazı bilgiler için bk. II. Tarihler 3/10-13, 4/1-22).

Âyette "şükredin" denmeyip "Şükür için çaba gösterin" şeklinde çevrilebilecek bir ifade kullanılmış olması, İslâmî anlayışta şükrün davranışlara yansıtılmasının esas olduğuna işaret eder (bu hususta bilgi için bk. İbrâhim 14/7'nin tefsiri). Gramer açısından yapılan izahlar dikkate alınarak (meselâ bk. Şevkânî, IV, 363) âyet metnindeki ilgili cümleyi, "Size verdiklerinden ötürü O'na şükür olmak üzere Allah'a itaat kapsamında ameller yapın", "Şükür mahiyetinde ameller yapın" veya "Hakkıyla şükredin" şeklinde de çevirmek mümkündür. Hz. Peygamber'in minbere çıkıp bu âyeti okuduktan sonra şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Şu üç haslet kime verilmişse –âyetteki ifadesiyle– 'şükür davranışı göstermek'

de kendisine nasip olmuş demektir: Kızgınlık ve sükûnet halinde adaletli davranmak, yoksulluk ve zenginlikte itidalli harcama yapmak, gizli ve açık durumlarda Allah korkusunu korumak" (İbn Atıyye, IV, 410).

"Hakkıyla şükredenler" diye çevirdiğimiz *şekûr* için "şükrü edâ edebilen; sağlam bir inançla, aczini ve kusurluluğunu itiraf ederek bütün kalbini, dilini, bedenini ve vakitlerinin çoğunu şükrün ifasına veren ve bunun için âzami çabayı sarfeden kişi; içinde bulunduğu şartlar ne olursa olsun bütün durumlarda şükretme tavrını koruyabilen kişi" gibi açıklamalar yapılmıştır. Bazı müfessirlerin "Bundan maksat, şükretmekten âciz olduğunu anlayan kişidir" (Zemahşerî, III, 253-254) şeklindeki yorumu, bu gibi kişilerin "pek az" olduğu bilgisinin izahını da kolaylaştırmaktadır, nitekim bir âyette (İbrâhim 14/34) belirtildiği üzere insanlar Allah'ın nimetlerini adet değil tür olarak bile saymaya kalksalar başaramazlar; dolayısıyla belirtilen âyet ışığında burada şükürden âciz olduğunu idrak edebilenlerin çok az olduğuna işaret edildiği söylenebilir. Bu temayı destekleyen bir rivayete göre Hz. Dâvûd şöyle münâcâtta bulunmuştu: Ey rabbim! Sana şükretmemi sağlayan ilham ve güç de senin nimetlerin olduğuna göre, ben senin nimetlerine şükre nasıl güç yetirebilirim! Bunun üzerine Allah Teâlâ şöyle buyurdu: "Ey Dâvûd! İşte şimdi beni hakkıyla tanıma mertebesine erişmiş bulunuyorsun" (İbn Atıyye, IV, 410).

14. Rivayete göre Hz. Süleyman ayakta ansızın vefat etmiş, bir süre bastonuna dayalı olarak öylece kalmış, cinler onun öldüğünü bilememişlerdi. Bir ağaç kurdu bastonu kemirmiş, baston kırılınca Hz. Süleyman yere düşmüş ve böylece öldüğü anlaşılmıştı.

Hz. Süleyman'ın ölümüyle ilgili bu tasvir hakkında değişik izahlar yapılmıştır (meselâ bk. Taberî, XXII, 74-76). İbn Atıyye –bu konuda bazı rivayetlere yer vermekle beraber (bk. IV, 411)– tefsirlerde sıhhatli olmayan ve Kur'an'ın lafzından çıkmayan, mâna itibariyle de ona uzak duran birçok ayrıntıya yer verildiğini belirtir (IV, 412); Elmalılı da "Biz onlardan sarfı nazar ediyoruz" diyerek (VI, 3954) bu rivayetlerin zaafına üstü kapalı biçimde işaret eder.

Muhammed Esed burada bu kıssanın, insanın doğal güçsüzlüğü ile dünyevî kudret ve ihtişamın boşluğu ve geçiciliğini anlatan bir mecaz olarak kullanıldığını ifade eder (II, 874). Kanaatimizce Süleyman kıssasının genelinden böyle bir sonuç çıkarılabilir, ancak buradaki ifadeyi gerçek olarak kabul etmeye de bir engel yoktur. Asıl mesaj âyetin sonunda ifade edilmiştir: Gaybı yalnız Allah bilir, gaybı bildiğini iddia ederek değişik sömürü yollarına başvuranların sahtekârlığını ortaya koyma ve bazı zaafları sebebiyle bu sömürüye konu veya âlet olanların uyanık ve dikkatli davranmaları açısından bu kıssa canlı bir örnek olarak göz önüne getirilmelidir. Ayrıca Râzî'nin işaret ettiği üzere (XXV, 250) âyet, rüzgârın ve cinlerin emrine âmâde kılındığı, muhteşem bir saltanatın sahibi olan Süleyman aleyhisselâm için dahi ölümden kurtuluş olmadığına dikkat çekmekte, herkesi dünya hayatının geçiciliğini unutmamaya davet etmektedir.

Yukarıdaki âyetlerde, Süleyman'ın atlarının rüzgâr gibi seri koştuğuna, o dönem insanlarının bakır ve demiri ateşle eritmeye ve bunlardan yapılmış aletler kullanmaya çalıştıklarına ve Süleyman'ın emrindekilerin güçlü kuvvetli insanlar olduğuna işaret edildiği tarzındaki yorumları inanç zayıflığına bağlayan Râzî âyetlerde bildirilenlerin hepsine Allah Teâlâ'nın kadir olduğunu vurgular (bk. XXV, 247; aynı müfessirin Dâvûd ve Süleyman hakkında zikredilenlerin mukayesesini içeren bir yorumu için bk. XXV, 247-248; yine Râzî'nin Dâvûd zamanında savaşın, Süleyman zamanında barışın hâkim olmasından hareketle yaptığı bir yorum için bk. XXV, 248; Hz. Süleyman hakkında bilgi için bk. Bakara 2/102-103; Neml 27/16-44).

15 – 21

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فٖى مَسْكَنِهِمْ اٰيَةٌۚ جَنَّتَانِ عَنْ يَمٖينٍ وَشِمَالٍۜ
كُلُوا مِنْ رِزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُۜ بَلْدَةٌ طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ

غَفُورٌ ﴿١٥﴾ فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرِمِ وَبَدَّلْنَاهُمْ
بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتَيْ أُكُلٍ خَمْطٍ وَأَثْلٍ وَشَيْءٍ مِنْ سِدْرٍ قَلِيلٍ
﴿١٦﴾ ذَٰلِكَ جَزَيْنَاهُمْ بِمَا كَفَرُوا وَهَلْ نُجَازِي إِلَّا الْكَفُورَ ﴿١٧﴾
وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا قُرًى ظَاهِرَةً
وَقَدَّرْنَا فِيهَا السَّيْرَ سِيرُوا فِيهَا لَيَالِيَ وَأَيَّامًا آمِنِينَ ﴿١٨﴾ فَقَالُوا
رَبَّنَا بَاعِدْ بَيْنَ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ
وَمَزَّقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٩﴾
وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾
وَمَا كَانَ لَهُ عَلَيْهِمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يُؤْمِنُ بِالْآخِرَةِ
مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ وَرَبُّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٢١﴾

Meâli

15. Andolsun ki oturdukları yerlerde Sebe' kavmine ait büyük bir işaret vardı. Biri sağda diğeri solda iki bahçe. "Rabbinizin bahşettiği rızıktan yiyin ve O'na şükredin. Ne güzel bir belde, ne bağışlayıcı bir rab!" **16.** Ama onlar yüz çevirdiler. Biz de üzerlerine Arim selini gönderdik. Onların iki bahçesini, acı yemişli, ılgınlı ve birkaç da sedir ağacı bulunan iki bahçeye çevirdik. **17.** Nankörlük etmelerinden ötürü

onları işte böyle cezalandırdık. Biz, sadece nankörlük edenleri cezalandırırız. **18.** Bereketli kıldığımız beldeler ile onlar arasında birbirini gören birçok yerleşim yeri oluşturduk ve bunlar arasında seyahati uygun konaklara ayırmış olduk. "Oralarda geceleri, gündüzleri güven içinde seyahat edin" dedik. **19.** Onlar ise "Rabbimiz! Konak yerlerimizin arasını uzaklaştır" dediler ve kendilerine yazık ettiler. Biz de onları darmadağın ederek ibret kıssaları haline getirdik. Kuşkusuz bunda, yeterince sabretmesini ve şükretmesini bilenler için ibretler vardır. **20.** Gerçek şu ki, İblis onlar hakkındaki tahminini doğrulamış oldu; çünkü inanan bir grup hariç hep ona uymuşlardı. **21.** Oysa onun onlar üzerinde hiç bir zorlayıcı gücü yoktu. (Şeytana, kendine uyanları ayartma fırsatı vermemiz ise) sadece, âhirete inananı ona şüpheyle bakandan ayırt etmemiz içindir. Rabbin her şeyi görüp gözetir.

Tefsiri

15-17. Şükreden iki kulunu, Dâvûd ve Süleyman'ı iyi örnek olarak zikrettikten sonra yüce Allah, kötü bir örneğe, nankör bir toplum olan Sebe' halkının başından geçenlere dikkat çekmektedir.

Bu âyetlerde Sebe' halkının bunca nimete ve –rivayete göre on üç peygamberin yaptığı uyarılara (Taberî, XXII, 78; Zemahşerî, III, 255)– rağmen Allah'a kulluktan ve O'na şükretmekten yüz çevirdikleri, bu sebeple büyük bir sel felâketiyle cezalandırıldıkları, had bilmezlikleri yüzünden verimli arazilerinin çorak topraklara, türlü nimetlerin de mahrumiyetlere dönüştüğü belirtilmektedir.

Türkçe eserlerde yaygın kullanımı Seba veya Saba şeklinde olan *Sebe'*, Arabistan'ın güneybatısında hüküm sürmüş, Ahd-i Atîk'te, Yunan, Roma ve Arap edebiyatında sık sık zikredilen bir kavmin ve devletin adıdır (J. Tkatsch, "Seba [Saba']", *İA*, X, 267). Kurucusu Sebe b. Yeşcüb adlı kişi olduğundan devlet ve hükmettiği kavim bu ismi almıştır. Anılan şahsın bu adı almasıyla ilgili olarak değişik izahlar yapılmıştır. Bir görüşe göre Sebe', Yemen hükümdarlarının ilkidir; Yemen Arapları'nın bütün kabile ve hükümdarları onun soyundandır. Hz. Peygamber'e "Sebe' nedir? Bir erkek, kadın, dağ, hayvan veya yer ismi midir?" diye sorulmuş; o da "O, Araplar'dan bir adamın adıdır; on çocuğu vardı, altısı

hayırlı, dördü hayırsız çıktı" cevabını vermiş ve bunlardan türeyen kabilelerin isimlerini saymıştır. 15. âyette geçen Sebe' kelimesiyle bir şahıs değil bir toplumun kastedildiği açıktır. Sebe' yönetimi –Neml sûresinin 22-44. âyetlerinde açıklandığı üzere– Kraliçe Belkıs döneminde Hz. Süleyman'a bağlılığını bildirmiş; o sıralarda güneşe tapmakta olan bu kavim Hz. Süleyman'ın çağrısına uyarak tevhid inancını benimsemişti (bk. Taberî, XXII, 76-77; Elmalılı, VI, 3937-3938).

Sebe' (*Saba*) Devleti'nin başşehri olan Me'rib (Türkçe eserlerde yaygın kullanımı "Mârib" veya "Ma'rib" şeklindedir), Balak dağının doğusunda uzanan ve binlerce sene muazzam bir balçık tabakası bırakarak, bitkilerin gelişmesine elverişli şartlar oluşturan Zenne (Azana) vadisinin suladığı, deniz seviyesinden 1160 metre yükseklikteki Sebe ovasında bulunmaktadır. Aynı ismi taşıyan şimdiki kasaba, şehrin eski duvarları içinde, çok eski büyük bir harabe bakıyesi üzerinde San'a'nın doğusuna düşer. Belirtilen müsait konumu sayesinde Me'rib Arabistan yarımadasının güneybatı köşesinin esas kısmını teşkil eden ve değişik devirlerde, Hadramut ve Mahra dahil olmak üzere, Aden körfezinin doğu hinterlandına da sahip olan Sebe' Devleti'nin merkezi olmuştu. Bunun yanı sıra Me'rib günlük isimli baharatı üreten bölgeler ile Akdeniz'i (Gazze) birleştiren önemli kervan yolu üzerinde bulunuyordu. Bu yol Necran'a doğru, oradan da Mekke, Yesrib (Medine), Fedek, Hayber, Teymâ, Tebük, Medyen, Ezruh'tan Petra'ya, oradan da Gazze'ye doğru gidiyordu. Me'rib aynı zamanda, Necran üzerinden Vâdiddevâsir'i takip eden yol ile, Yemâme, Basra Körfezi sahilleri ve Babilonya'ya bağlanıyordu. Ülkenin zenginleşmesi iki temel sebebe dayanıyordu: **a)** Halkın ticarî faaliyetlere yoğun ilgisi ve Me'rib'den kuzeyde Suriye'ye, doğuda Arap denizi kıyılarındaki Zufâr'a doğru ilerleyen ve böylece Hindistan ve Çin'e bağlanan deniz yolları ile birleşen baharat yolunu kontrol etmeleri. **b)** Sebeliler'in başkent Me'rib'in çevresinde, yüzlerce yıllık bir zaman dilimi içinde, günümüze kadar ayakta kalabilmiş muhteşem kalıntılarıyla tarihte büyük bir ün yapmış hârikulâde bentler, barajlar ve sulama şebekeleri inşa etmeleri (Seddülarim veya Seddülme'rib diye meşhur olan büyük barajın özellikleri ve tarihî süreç içinde geçirdiği değişiklikler ile ilgili ayrıntılar için bk. Adolf Grohmann, "Mârib [Ma'rib]", *İA*, VII, 330-337). Klasik tarih ve coğrafya kaynakları Sebe ülkesinin tabii güzellikleri, mûtedil

iklimi ve arazisinin verimliliği ile ilgili geniş ve ilginç tasvirler içerir (tefsirlere yansıyan örnekler için bk. Taberî, XXII, 77; Zemahşerî, III, 255). Yine bu kaynaklarda, "Seylü'l-Arim" diye bilinen büyük felâketin nasıl meydana geldiği ve sonuçları hakkında değişik öyküler ve canlı anlatımlar yer almaktadır. Ne var ki tarihçiler seddin ne zaman yıkıldığı hususunda, milâttan önce IV. asır ile milâdî VI. asır arasında değişen farklı tarihler vermektedir; bu farklılık felâketin muhtelif zamanlarda tekerrür etmiş olmasıyla da açıklanabilir (Sebe ve Arim seli hakkında geniş bilgi için bk. J. Tkatsch, "Seba [Saba']", *İA*, X, 267-288; Adolf Grohmann, "Mârib [Ma'rib]", *İA*, VII, 322-340). Seddin yıkılış sebebi de kesin olarak bilinememektedir. Hükümdarların iç çekişmeler dolayısıyla tamirine fırsat bulamamaları veya düşmanlarının tahrip etmeleri sonucunda yıkılmış olması kuvvetle muhtemeldir. Bu yapının iri fareler tarafından yıkıldığı bilgisi ise hurafeden ibarettir (İbn Âşûr, XXII, 170).

15. âyetin "biri sağda diğeri solda iki bahçe" şeklinde çevirdiğimiz kısmıyla sadece iki bahçenin bulunduğu mânası anlaşılmamalıdır, her iki yanı bahçelerle kuşatılmış olduğundan her bir tarafta mevcut bahçeler topluluğu bir bahçe gibi ifade edilmiştir (Zemahşerî, III, 255). Dolayısıyla, bunu "sağında solunda bahçeler" şeklinde de tercüme etmek mümkündür. Yine bu âyette geçen ve "büyük bir işaret" şeklinde çevirdiğimiz *âyet* kelimesi "bir delil" olarak tercüme edilebilir. Bu mânaya göre, buradaki nimetlerde Allah'ın varlığına, kudretine, ihsanına ve O'na yapılması gereken şükre delâlet eden açık işaretler vardı yorumu yapılabilir. Bu kelimeye "ibret" anlamı verildiğinde de ibretin sadece bu bahçelerde olduğu düşünülmemelidir; çünkü burada ibret gösterilen husus Sebeliler'in kıssasının tamamı yani kendilerine sağlanan büyük imkânlara karşılık onların nankörlük etmeleridir (Zemahşerî, III, 255). O devre ait olup asırlarca devam eden ihtişam ve refah kalıntıları, daha sonra gelen nesiller için de ibret teşkil etmektedir.

"Rabbinizin bahşettiği rızıktan yiyin ve O'na şükredin" hitabı ile onu takip eden "Ne güzel bir belde, ne bağışlayıcı bir rab!" ifadesi onlara gönderilen peygamberlerin sözleri olabileceği gibi, bunlardan önce, "Âdeta bu nimetler lisân-ı hal ile onlara şöyle diyordu" veya "Onlar şöyle denmeyi hak ediyorlardı" tarzında bir mâna da takdir edilebilir (Zemahşerî, III, 255).

"Ne güzel bir belde" diye çevirdiğimiz *beldetün tayyibetün* cümlesinin lafızları, o tarihe ait anlamı dışında, ebced hesabıyla İstanbul'un fethedildiği hicrî 857 tarihine de denk düşmekte olup bunun ilk defa Molla Câmî tarafından farkedildiği söylenir (Elmalılı, VI, 3956).

16. âyette geçen ve "Arim seli" diye çevrilen *seylü'l-Arim* tamlaması değişik şekillerde açıklanmıştır: Arim kelimesi "çok şiddetli, karşı konamaz" anlamında ve sel kelimesinin sıfatı olarak düşünülürse bu tamlamayı içeren cümle için, "Biz de üzerlerine o karşı konamaz seli gönderdik" gibi bir mâna verilebilir. Arim kelimesi oradaki seddin yani barajın adı kabul edilirse mevcut meâli "...Arim Seddi'nin selini gönderdik" şeklinde, oradaki vadinin veya akarsuyun adı kabul edildiği takdirde de, "... Arim vadisinin veya ırmağının selini gönderdik" şeklinde anlamak gerekir (kelimenin başka anlamlarıyla birlikte bk. Şevkânî, IV, 367; barajın nasıl yıkıldığına ilişkin bazı anlatımlar için bk. Taberî, XXII, 80).

"... iki bahçeye çevirdik" ifadesinde edebî bir sanat kullanılmış, âdeta "Görün bakalım, işte bunlar da bahçe!" veya "İşte size yakışan bahçeler de bunlar!" der gibi bir mâna kastedilmiştir (İbn Atıyye, IV, 414; Zemahşerî, III, 256).

17. âyetteki "Biz, sadece nankörlük edenleri cezalandırırız" şeklinde çevrilen cümle için, "Allah kulunu onurlandırmak isterse iyiliklerini kabul eder; kulunu alçaltmak isterse günahını onun üstünde tutar, böylece kıyamet günü karşılığını verir" gibi farklı açıklamalar da yapılmıştır (meselâ bk. Taberî, XXII, 82-83; İbn Atıyye, IV, 415; Şevkânî, IV, 367-368).

18-19. Allah Teâlâ'nın Sebeliler'e lutfu sadece çekici güzelliklere sahip bir ülke nasip etmekle sınırlı değildi; yukarıda açıklandığı üzere bulundukları yer ile Suriye-Filistin bölgesi arasında güvenli bir yol güzergâhının ve çok sık yerleşim yerlerinin oluşmasına, seyahat ve ticaretin nimetlerinden yararlanmalarına imkân sağlanmıştı. Onlar ise bu nimetlerin değerini bilemediler, şımarıklık edip Allah'a isyan yolunu tercih ettiler.

18. âyetin "bereketli kıldığımız" şeklinde çevrilen kısmı hemen bütün müfessirlerce Şam bölgesi olarak gösterilmiştir (Taberî, XXII, 83; Zemahşerî, III, 256; İbn Atıyye, IV, 415); bazıları özel olarak Kudüs'ü

zikrederler (Taberî, XXII, 84). Bunu "mübarek, kutlu kıldığımız" şeklinde çevirmek de mümkündür. "Belde" ve "yerleşim yeri" anlamlarını verdiğimiz *karye* kelimesi Arapça'da şehirler ve yer zikredilip oturanlar kastedilmek suretiyle küçük topluluklar için kullanılır (İbn Atıyye, IV, 415). 15-17. âyetlerin tefsirinde belirtilen güzergâhta büyüklü küçüklü çok sayıda yerleşim yeri bulunuyordu (yukarıda sayılanlardan başka aradaki diğer yerleşim yerlerinin isimleri için bk. Adolf Grohmann, "Mârib [Ma'rib]", *İA*, VII, 322). "Birbirini gören" anlamını verdiğimiz *zâhiraten* kelimesinin yorumları şöyle özetlenebilir: Şam'a kadar uzanan yol üzerinde peş peşe gelen yerleşim yerleri (Taberî, XXII, 84); birbirinin görüş mesafesinde; yolcuların kolay görebileceği tarzda yani yol güzergâhı üzerinde (Zemahşerî, III, 256).

"Bunlar arasında seyahati uygun konaklara ayırmış olduk" şeklinde tercüme edilen cümle daha çok şöyle açıklanmıştır: Bir yerleşim yerinden diğerine muayyen, mâkul, kolay varılabilir mesafeler vardı, meselâ yarım günde varılabiliyordu (Râzî, XXV, 252; Şevkânî, IV, 368); birinden yola çıkan kimse azık ve su taşımadan, açıkta yatmadan ve tehlike görmeden diğerine ulaşabilirdi (Taberî, XXII, 84-85; Zemahşerî, III, 256). Muhtemelen mola verilen her durakta yolcular için hazırlanmış binalar ve kuyular vardı, yeterli mal ve hizmet üretimi sağlanıyordu ve bu sistemin yürümesi için belirli görevliler vardı. Bu, çevredekilerin oralara gelip yolcu kafileleriyle temas etmesini cazip kılmaktaydı (İbn Âşûr, XXII, 174).

"Oralarda geceleri, gündüzleri güven içinde seyahat edin" şeklinde çevirdiğimiz cümlede yer alan "geceleri, gündüzleri" kaydı ile ilgili başlıca izahlar şunlardır: İster gece ister gündüz seyahat edin, güvenlik durumu vakitten vakte farklılık göstermez veya geceler ve gündüzler boyu seyahat etseniz güvenlik sorunuyla karşılaşmazsınız (Zemahşerî, III, 256); bir yoruma göre ise burada yerleşim yerlerinin sıklığına işaret edilmektedir (Râzî, XXV, 252). Kur'an-ı Kerîm'de ve Hz. Peygamber'in uygulamalarında, seyahat etme, değişik toplumların kültür ve medeniyetlerine muttali olma, bilgi ve fikir alışverişinde bulunmanın önemini gösteren birçok delil vardır. Bu arada güvenlik içinde seyahat edebilmenin ne büyük nimet olduğuna göndermeler yapılmıştır (bu konuda bk.

Kureyş 106/1-4). Bu sebeple tefsirlerdeki ortak kanaat dikkate alınarak âyette lafzan yer almayan "güven içinde" kaydı meâle eklenmiştir.

Müfessirlerin 19. âyette geçen ve "Rabbimiz! Konak yerlerimizin arasını uzaklaştır" şeklinde tercüme edilen cümlenin anlamı ile ilgili belli başlı açıklamaları şunlardır: **a)** Rahatlık battı, şımardılar; **b)** Benî İsrail'in iyiyi kötüyle değiştirmek istemesi (bk. Bakara 2/61) gibi davrandılar; **c)** "Bahçelerimiz bulunduğu yerlerden daha uzak mesafelerde olsaydı istek ve iştahımızı arttırırdı" dediler; **d)** Şam bölgesi ile aralarında çöller bulunmasını temenni ettiler ve uzun yol hazırlıkları yaparak seyahat etme özlemini dile getirdiler (Taberî, XXII, 85-86; Zemahşerî, III, 257; Şevkânî, IV, 369). Bu sözleri, kendilerine öğüt veren peygamberlere veya iyi kişilere karşı söylemiş olmaları muhtemeldir (İbn Âşûr, XXII, 176). Fakat onlar bu tavrı sözle değil, lisân-ı halleriyle yani davranışlarıyla da ortaya koymuş olabilirler (Râzî, XXV, 252). Bir okuyuşa göre "rabbimiz" kelimesi öznedir ve cümle, "Rabbimiz aramızdaki mesafeleri uzattı" anlamına gelmektedir, bunun yorumu ise şöyledir: Nimetler bol ve refah düzeyi yüksek olduğundan, kısacık mesafeler olmasına rağmen uzunluktan şikâyet ediyorlar, şımarıklık edip "Rabbimiz aramızdaki mesafeleri uzattı" diyerek sahte bir hüzün izhar ediyorlardı (Zemahşerî, III, 257; Şevkânî, IV, 369). Muhammed Esed bu kıraatin daha uygun olduğunu savunurken şöyle bir açıklama yapmaktadır: "Çünkü (Zemahşerî'nin de işaret ettiği gibi), Sebe halkının devletlerinin yıkılmasından, nüfusun büyük kısmının sürgüne gönderilmesinden ve neticede (büyük kervan yolları üzerindeki) birçok köy ve kasabanın terkedilmesinden duydukları gecikmiş üzüntü ve pişmanlığı dile getirmektedir" (II, 876). Oysa bu yorumun kaynağı olarak gösterdiği Zemahşerî'nin açıklaması böyle değil, yukarıda belirttiğimiz şekildedir.

Âyetin "Onları ibret kıssaları haline getirdik" şeklinde çevrilen kısmı için "efsaneye, halk masallarına çevirdik" şeklinde tercümeler de yapılmıştır. Burada Sebeliler'in başına gelenler, özellikle onların parçalanmışlıklarıyla ilgili olarak Arapça'da meşhur olmuş özdeyişlere atıf yapıldığı (bk. Taberî, XXII, 86; İbn Atıyye, IV, 415; Zemahşerî, III, 257), ibret ve öğüt alınacak kıssalar haline getirildiklerinin vurgulandığı ya da o saltanatın yerinde yeller estiğine, onlardan geriye ancak öykülerin kaldığına bir telmihin bulunduğu (İbn Âşûr, XXII, 177-178) söylenebilir. Tarihî

verilerden, "Darmadağın ettik" diye tercüme edilen cümle ile, büyük sel felâketini takiben Güney Arabistan sakinlerinin özellikle Arabistan'ın içlerine ve kuzey bölgelerine göç etmelerinin, kabilelerin bölünüp birbirlerine iltihak etmek zorunda kalmalarının kastedildiği anlaşılmaktadır (Zemahşerî, III, 257).

20-21. Cenâb-ı Allah'ın buyruğuna isyan eden İblis, kendisine insanları doğru yoldan saptırmak için fırsat verilmesini istemiş, bu dileği kabul edilince yeryüzündeki sınav düzeni içinde yerini almıştı. İşte 20. âyette, başlangıçta İblis'in Allah Teâlâ'ya hitaben söylediği sözün ve yaptığı tahminin insanların bir kısmı hakkında doğru çıktığı belirtilmektedir. Hicr sûresinin 39-40. âyetlerinde geçtiği üzere İblis şöyle demişti: "Rabbim! Benim sapmama imkân verdiğin için yemin olsun ki ben de yeryüzünde onlara (günahları) şirin göstereceğim ve –senin samimi kulların hariç– onların topunu kesinlikle yoldan çıkaracağım." Ayrıca A'râf sûresinin 17. âyetinde şeytanın şu sözüne yer verilmiştir: "Sonra elbette onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım ve sen onların çoğunu şükredenlerden bulmayacaksın."

Buna karşılık 21. âyette şeytanın onlar üzerinde hiçbir zorlayıcı gücünün bulunmadığı ve sorumluluğun kendilerine ait olduğu hatırlatılmaktadır (sözlükte "delil, hüccet" anlamına da gelen *sultân* kelimesinin burada "zorlayıcı güç" mânasında kullanıldığı kabul edilir; bk. İbn Atıyye, IV, 417). Nitekim İbrâhim sûresinin 22. âyetinde bu hususun iyi anlaşılması için, mahşer günü karşılaşılacak bir sahne şöyle canlandırılmıştır: "Allah'ın hükmü yerine getirilince şeytan şöyle der: 'Şüphesiz Allah size gerçek bir vaadde bulunmuştu; ben de size bir söz verdim ama yalancı çıktım. Aslında benim sizi zorlayacak gücüm yoktu; benim yaptığım size çağrıda bulunmaktan ibarettir; siz de benim çağrıma uydunuz. O halde beni kınamayın, kendinizi kınayın. Ne ben sizi kurtarabilirim ne de siz beni kurtarabilirsiniz. Ben daha önce de beni Allah'a ortak koşmanızı reddetmiştim.' Doğrusu zalimler için elem verici bir azap vardır." İsrâ sûresinin 65. âyeti de şeytanın istemeyeni zorla saptırma gücünün bulunmadığını göstermektedir (İblis ve şeytan hakkında bilgi için bk. Fâtiha 1/1 [Eûzü]; Bakara 2/34; Nisâ 4/117-121; Enfâl 8/48; Kehf 18/50).

"Ayırt etmemiz içindir" şeklinde tercüme ettiğimiz yan cümle lafzan "bilelim diye" şeklinde çevrilebilir. Burada "bilme ve ayırt etme"den maksat, "bilfiil ortaya çıksın diye" anlamındadır; zira olacak her şey yüce Allah'ın ezelî ilminde mevcuttur; âyetin sonunda "Her şeyi görüp gözetir" diye çevrilen *hafîz* isminin zikredilmesi de bu hususa dikkat çekmektedir (İbn Atıyye, IV, 417).

22 – 30

قُلِ ادْعُوا الَّذٖينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِ اللّٰهِۚ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ
ذَرَّةٍ فِي السَّمٰوَاتِ وَلَا فِي الْاَرْضِ وَمَا لَهُمْ فٖيهِمَا مِنْ شِرْكٍ
وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِنْ ظَهٖيرٍ ﴿٢٢﴾ وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ عِنْدَهُٓ اِلَّا
لِمَنْ اَذِنَ لَهُۜ حَتّٰٓى اِذَا فُزِّعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَاۙ قَالَ رَبُّكُمْۜ
قَالُوا الْحَقَّۚ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبٖيرُ ﴿٢٣﴾ قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضِۜ قُلِ اللّٰهُۙ وَاِنَّٓا اَوْ اِيَّاكُمْ لَعَلٰى هُدًى اَوْ فٖي ضَلَالٍ
مُبٖينٍ ﴿٢٤﴾ قُلْ لَا تُسْـَٔلُونَ عَمَّٓا اَجْرَمْنَا وَلَا نُسْـَٔلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٥﴾
قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّۜ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلٖيمُ ﴿٢٦﴾
قُلْ اَرُونِيَ الَّذٖينَ اَلْحَقْتُمْ بِهٖ شُرَكَٓاءَ كَلَّاۜ بَلْ هُوَ اللّٰهُ الْعَزٖيزُ

الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلٰكِنَّ
أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾ وَيَقُولُونَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ
صَادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قُلْ لَكُمْ مِيعَادُ يَوْمٍ لَا تَسْتَأْخِرُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا
تَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٠﴾

Meâli

22. De ki: "Allah'tan başka (ilâhî güçlere sahip) sandığınız varlıkları çağırın bakalım! Onlar göklerde ve yerde zerre miktarı bir şeye sahip olmadıkları gibi buralarda herhangi bir ortaklıkları da yoktur; Allah'ın onlardan bir destekçiye de ihtiyacı bulunmamaktadır." **23.** Allah katında, O'nun izin verdiği kimselerden başkasının şefaati yarar sağlamaz. Sonunda kalplerinden korku giderilince "Rabbiniz ne buyurdu?" derler. Onlar da şu cevabı verirler: "Hak olanı buyurdu. O yücedir, uludur." **24.** De ki: "Göklerden ve yerden size rızık veren kimdir?" De ki: "Allah'tır. O halde biz veya siz, iki taraftan biri ya doğru yoldadır yahut açık bir sapkınlık içindedir." **25.** De ki: "Bizim işlediğimiz suçlardan dolayı siz sorumlu olmayacağınız gibi sizin yapıp ettiklerinizden ötürü de biz hesaba çekilmeyiz." **26.** De ki: "Rabbimiz hepimizi bir araya getirecek, sonra aramızda adaletle hükmünü verecektir. O en âdil hüküm veren ve her şeyi bilendir." **27.** De ki: "Ortak diye O'nun yanına kattıklarınızı bana gösterin bakalım! Hayır asla (gösteremezsiniz)! Bilâkis yegâne galip ve her şeyi hikmetle yöneten O Allah'tır." **28.** Biz seni sadece müjdeleyici ve uyarıcı olarak bütün insanlara gönderdik; fakat insanların çoğu bunu anlamıyorlar. **29.** "Eğer doğru söylüyorsanız, bu vaad ne zaman gerçekleşecek, söyleyin bakalım!" diyorlar. **30.** De ki: "Sizin için öyle bir vakit belirlenmiştir ki, ondan ne bir an geri kalabilirsiniz ne de ileri geçebilirsiniz."

Tefsiri

22-27. Önceki âyetlerde verilen örneklerden ve yapılan uyarılardan çıkarılması gereken sonuca geçilmekte ve şirkin her türünün yanlışlığı üzerinde durulmaktadır. 23. âyette canlandırılan sahne ve "sonunda kalplerinden korku giderilince" şeklinde tercüme edilen kısım ile ilgili olarak değişik yorumlar yapılmıştır. Bazı müfessirlere göre âyetin mânası şudur: Nihayet âhirette müşriklerin kalplerinden korku giderildiğinde melekler onlara sorar: "Dünyadayken rabbiniz size ne demişti?" Onlar: "Hak olanı buyurdu" derler ve ikrarın fayda sağlamadığı bir vakitte gerçeği ikrar ederler (Şevkânî, IV, 372). Bazılarına göre burada sözü edilen korku ölüm esnasındaki korkudur. Ölüm sırasında Allah kalplerden korkuyu giderir, herkes Allah'ın bildirdiklerinin hak olduğunu itiraf eder; bu, önceden aynı şeyi söylemekte olana fayda, aksini söylemekte olana ise zarar verir; her ikisinin ruhu önceki inanç ve ikrarına göre kabzedilir (Râzî, XXV, 255). İbn Atıyye bu ifadenin açıklamasıyla ilgili hadislerden hareketle burada meleklerin kastedildiğini savunur. Bu yoruma göre melekler Cebrâil'e vahiy verildiğini duyduklarında dehşete kapılırlar ve korkuları zâil olduğunda aralarında âyetteki konuşma cereyan eder (IV, 418). Birçok müfessir de şu açıklamayı yapmıştır: Âyetten, âhirette gerek başkalarına şefaatçi yapılma gerekse şefaate nail olma umudu taşıyanların bir endişe ve heyecan dönemi yaşayacaklarına ve uzun bir bekleyişten sonra iznin verileceğine işaret edildiği anlaşılmaktadır. İzin çıktığı belli olduğunda korkuları zâil olur, birbirlerini müjdelemeye başlarlar, "Rabbiniz ne buyurdu?" diye sorarlar… (Zemahşerî, III, 258). Değişik görüşleri nakleden Taberî'nin –konuyla ilgili rivayetler ışığında– yaptığı tercih şudur: Allah katında ancak O'nun şefaatine izin verdiklerinin şefaati fayda sağlar, Allah'ın kendisine bu yönde müsaade verdiğini duyan kişi büyük bir heyecan duyar, nihayet bu heyecan yatıştığında "Rabbiniz ne buyurdu?" diye meleklere sorar… (XXII, 89-93; diğer yorumlar için bk. Râzî, XXV, 255; Şevkânî, IV, 372; şefaat hakkında bilgi için bk. Bakara 2/48, 255).

24. âyette geçen ve "O halde biz veya siz, iki taraftan biri ya doğru yoldadır yahut açık bir sapkınlık içindedir" şeklinde tercüme edilen cümleyle ilgili yorumlarda ağırlıklı olarak, üstün bir ifade biçimiyle ve münazara (cedel) kuralları içinde muhatapların iddialarının reddedildi-

ği belirtilir (bk. Taberî, XXII, 94-95; Zemahşerî, III, 259; buradaki edebî sanatlar için bk. İbn Âşûr, XXII, 192-193). Râzî ise konuya farklı bir açıdan bakarak şu yorumu yapar: Yüce Allah resûlüne ve müminlere münazara âdâbı ve fikrî tartışmaların verimliliği açısından önemli bir metodu hatırlatıyor. Tartışan kişi karşı tarafın hatalı olduğunu peşinen ifade ederek başlarsa bu tartışmadan verim alınmaz; halbuki önce iki taraftan birinin hatalı olabileceğinin kabulü, taassubun atılmasına ve tarafların fikirlerini samimi olarak gözden geçirmelerine imkân sağlar (XXV, 257).

26. âyette geçen ve sözlükte "açar" anlamına gelen *yeftehu* fiili bu bağlamda "Hak üzere yargılar ve hüküm verir" demektir (İbn Atıyye, IV, 420; Şevkânî, IV, 372). Bu sebeple meâlde gerek bu fiile gerekse aynı kökten türeyen *fettâh* kelimesine buna uygun bir anlam verilmiştir.

28. "Bütün insanlara" şeklinde çevrilen *kâffeten li'n-nâs* ifadesi, "insanları uyarı ve tebliğ ile toplayıp birleştiren, onları küfür ve mâsiyetten engelleyen" şeklinde de anlaşılmıştır. Hatta bu anlamı savunan Zemahşerî "bütün insanlara" tarzında yorumlanmasını Arap dili kuralları açısından hatalı bulur (III, 260); fakat Taberî (XXII, 96) ve İbn Atıyye (IV, 420) burada kastedilen mânanın bu olduğunu yani Hz. Muhammed'in peygamberliğinin evrenselliğine vurgu yapıldığını ısrarla belirtirler (Arap dili kuralları açısından yapılan itiraza cevap için bk. Şevkânî, IV, 374-375).

29-30. Burada sözü edilen vaadden maksat kıyamet günüdür. Belirlendiği belirtilen gün de kıyamet ve haşir günüdür; bazı müfessirler bunu ölüm vakti olarak da yorumlamışlardır (Şevkânî, IV, 375; "ne bir an geri kalabilirsiniz ne de ileri geçebilirsiniz" ifadesinin açıklaması için bk. A'râf 7/34).

31 – 36

وَقَالَ الَّذٖينَ كَفَرُوا لَنْ نُؤْمِنَ بِهٰذَا الْقُرْاٰنِ وَلَا بِالَّذٖي بَيْنَ
يَدَيْهِ وَلَوْ تَرٰٓى اِذِ الظَّالِمُونَ مَوْقُوفُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ

بَعْضُهُمْ اِلٰى بَعْضٍۨ الْقَوْلَۚ يَقُولُ الَّذٖينَ اسْتُضْعِفُوا لِلَّذٖينَ
اسْتَكْبَرُوا لَوْلَٓا اَنْتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنٖينَ ﴿٣١﴾ قَالَ الَّذٖينَ اسْتَكْبَرُوا
لِلَّذٖينَ اسْتُضْعِفُٓوا اَنَحْنُ صَدَدْنَاكُمْ عَنِ الْهُدٰى بَعْدَ اِذْ جَٓاءَكُمْ
بَلْ كُنْتُمْ مُجْرِمٖينَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ الَّذٖينَ اسْتُضْعِفُوا لِلَّذٖينَ اسْتَكْبَرُوا
بَلْ مَكْرُ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ اِذْ تَأْمُرُونَنَٓا اَنْ نَكْفُرَ بِاللّٰهِ وَنَجْعَلَ لَهُٓ اَنْدَادًاۜ
وَاَسَرُّوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَاَوُا الْعَذَابَۜ وَجَعَلْنَا الْاَغْلَالَ فٖٓي اَعْنَاقِ
الَّذٖينَ كَفَرُواۜ هَلْ يُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَٓا اَرْسَلْنَا
فٖي قَرْيَةٍ مِنْ نَذٖيرٍ اِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَٓاۙ اِنَّا بِمَٓا اُرْسِلْتُمْ بِهٖ كَافِرُونَ ﴿٣٤﴾
وَقَالُوا نَحْنُ اَكْثَرُ اَمْوَالًا وَاَوْلَادًاۙ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبٖينَ ﴿٣٥﴾ قُلْ اِنَّ رَبّٖي
يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَٓاءُ وَيَقْدِرُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾

Meâli

31. İnkâr edenler şöyle dediler: "Biz ne bu Kur'an'a inanırız ne de bundan öncekilere." Sen o zalimleri rablerinin huzurunda, tutuklanmış halde birbirlerine söz atarlarken bir görsen! Horlananlar büyüklük taslayanlara şöyle derler: "Siz olmasaydınız, hiç kuşkusuz biz iman ederdik." **32.** Büyüklük taslayanlar horlananlara "Size doğru yol gösterildikten sonra sizi ondan biz mi çevirdik? Hayır, günah işleyenler sizdiniz" derler. **33.** Horlananlar büyüklük taslayanlara şöy-

le cevap verirler: "Bilâkis! İşiniz gece gündüz dolap çevirmekti; bize Allah'ı inkâr etmemizi ve ona ortaklar koşmamızı telkin ediyordunuz." Sonunda azabı görünce için için yanarlar. Biz de inkârcıların boyunlarına halkalar geçiririz. Onlar ancak yapıp ettiklerinin karşılığını görürler. **34.** Biz hangi topluma bir uyarıcı göndermişsek oranın sefahata dalmış olanları mutlaka şöyle demişlerdir: "Biz sizin tebliğ ettiklerinize inanmıyoruz." **35.** Ardından şunu eklemişlerdir: "Biz servet ve nüfus açısından üstünüz; dolayısıyla, azaba uğratılacaklar biz olamayız." **36.** De ki: "Rabbim rızkı dilediğine bol verir, dilediğine kısar; fakat insanların çoğu (bunun hikmetini) bilmezler."

Tefsiri

31-33. İnkârcılıkta direnenlerin, Kur'an'da ve onun sık sık gönderme yaptığı diğer ilâhî kitaplarda ortaya konan ibret levhalarına ve ikna edici kanıtlara değer vermeyeceklerini kesin bir dille açıkladıklarına değinildikten sonra, bu dünyada kendinden emin bir biçimde bu bağnaz tavrı sürdüren ve böbürlenen bu kimselerin âhirette ne hallere düşecekleri, bu arada iradelerine hâkim olamayan ve onların yolunu izleme zaafı gösterenlerin suçu onlara yüklemeye çalışmalarının bir yarar sağlamayacağı canlı biçimde tasvir edilmektedir.

31. âyetin "bundan öncekilere" diye tercüme edilen kısmı genellikle "daha önceki peygamberlerin getirdiklerine" şeklinde açıklanmıştır (Taberî, XXII, 97; İbn Atıyye bazılarının buna "kıyamet vaktinin geleceğine" şeklinde mâna vermesini eleştirir; bk. IV, 420-421).

33. âyette geçen "eserrü'n-nedâmete" cümlesi, iç dünyalarındaki inanç ve hissiyatı belirten bir ifade olduğundan (İbn Atıyye, IV, 421), bunu "için için yanarlar" şeklinde tercüme etmeyi uygun bulduk. Bu kısımla ilgili diğer bazı yorumlar ise şunlardır: Önce birbirlerini itham eden sözlerle karşılıklı konuşurlarken azabı görüverince artık pişmanlığa delâlet eden bu birbirini suçlamayı gizlerler yani bundan vazgeçerler. Şöyle bir yorum da yapılabilir: Birbirlerine söz atıp dururlarken azabı görünce Secde sûresinin 12. âyetinde tasvir edildiği üzere Allah'a yalvarıp dünyaya döndürülmeleri ve iyi işler yapmak için kendilerine bir fırsat daha verilmesi yönünde dilekte bulunurlar. Bir görüşe göre buradaki *eserra* fiili "açığa

çıkarma" anlamında olup, cümle "Pişmanlıklarını açıkça ortaya koyarlar" demektir (Râzî, XXV, 261; İbn Atıyye de bu kelimenin Arapça'da zıt anlamda asla kullanılmadığı gerekçesiyle bu yorumu eleştirir, IV, 421).

34-36. Her toplumda görülen sefahata dalmış varlıklı şımarık kesimin ilâhî bildirimler karşısında ortaya koyduğu çarpık mantığın ve küstah tavrın tasvir edildiği bu âyetlerde, rızkın asıl sahibi Allah Teâlâ olduğu halde bazı insanların yine O'nun verdiği imkânlara dayanarak O'na karşı direnmeye ve baş kaldırmaya çalışmasının tutarsızlığına dikkat çekilmektedir. Şayet onların gerekçeleri sağlıklı olsaydı o zaman insanlığın bütün imkânların paylaşımını kendi tercihlerine göre düzenleyebilmesi gerekirdi. Oysa bu hiçbir zaman gerçekleştirilememiştir (bk. Rûm 30/37).

37 – 45

وَمَٓا اَمْوَالُكُمْ وَلَٓا اَوْلَادُكُمْ بِالَّت۪ي تُقَرِّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفٰٓى اِلَّا
مَنْ اٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًاۘ فَاُو۬لٰٓئِكَ لَهُمْ جَزَٓاءُ الضِّعْفِ بِمَا عَمِلُوا
وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ اٰمِنُونَ ﴿٣٧﴾ وَالَّذ۪ينَ يَسْعَوْنَ ف۪ٓي اٰيَاتِنَا مُعَاجِز۪ينَ
اُو۬لٰٓئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ اِنَّ رَبّ۪ي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَٓاءُ
مِنْ عِبَادِه۪ وَيَقْدِرُ لَهُۜ وَمَٓا اَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُۚ وَهُوَ خَيْرُ
الرَّازِق۪ينَ ﴿٣٩﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَم۪يعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اَهٰٓؤُ۬لَٓاءِ
اِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ اَنْتَ وَلِيُّنَا مِنْ دُونِهِمْۚ

بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّۚ اَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ فَالْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ
بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفْعًا وَلَا ضَرًّاۜ وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ
الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ
قَالُوا مَا هٰذَا اِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ اَنْ يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ اٰبَاؤُ۬كُمْۚ
وَقَالُوا مَا هٰذَا اِلَّا اِفْكٌ مُفْتَرًىۜ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا
جَٓاءَهُمْۙ اِنْ هٰذَا اِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٤٣﴾ وَمَٓا اٰتَيْنَاهُمْ مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا
وَمَٓا اَرْسَلْنَٓا اِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ نَذِيرٍۜ ﴿٤٤﴾ وَكَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْۙ
وَمَا بَلَغُوا مِعْشَارَ مَٓا اٰتَيْنَاهُمْ فَكَذَّبُوا رُسُلِي فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٥﴾

Meâli

37. Sizi bize yaklaştıracak olan, ne servetiniz ne evlâtlarınızdır. Ama iman edip iyi işler yapanlar başka, yaptıklarına karşılık onlara kat kat fazlası mükâfat vardır ve onlar köşkler içinde hiçbir endişe taşımadan yaşayacaklardır. **38.** Âyetlerimizi etkisiz kılmak için çaba gösterenler ise azap içinde bırakılacaklardır. **39.** De ki: "Rabbim kullarından dilediğine rızkı bol verir, dilediğine de kısar. Başkaları için ne harcarsanız Allah onun yerine yenisini verir. O rızık verenlerin en büyüğüdür." **40.** O gün Allah onların hepsini toplayacak ve meleklere soracak: "Bunlar mıydı size tapmakta olanlar?" **41.** Melekler şöyle cevap verecekler: "Hâşâ! Sen yüceler yücesisin. Bizim velîmiz onlar değil, sensin. Gerçekte onlar cinlere tapıyorlardı; çoğu onlara inanmıştı."

42. (Ey tapanlar ve tapılanlar!) Artık bugün birbirinize ne fayda sağlayabilirsiniz ne de zarar verebilirsiniz. Zulmedenlere şöyle diyeceğiz: "Yalan sayıp durduğunuz ateşin azabını tadın bakalım!" **43.** Onlara apaçık âyetlerimiz okunduğunda "Bu, başka değil, sizi atalarınızın taptıklarından vazgeçirmek isteyen biri" demişler ve eklemişlerdi: "Bu da ancak düzmece bir yalan." İnkâr edenler kendilerine hakikat ulaştığında onun hakkında "Bu, besbelli bir büyüdür" demişlerdi. **44.** Oysa biz onlara okuyacakları kitaplar vermemiştik ve senden önce onlara uyarıcı da göndermemiştik. **45.** Onlardan öncekiler de (ilâhî bildirimleri) yalan saymışlardı. Bunlar (şimdikiler) onlara verdiklerimizin onda birine bile ulaşamadılar. Buna rağmen onlar peygamberlerimi yalancılıkla itham etmişlerdi. Ben de bilseniz onları nasıl cezalandırdım!

Tefsiri

37. Önceki âyetlerde servet ve nüfuzunu her türlü kurtuluşun teminatı gibi görenlerin bu yanlış düşünceleri, rızkı sağlayanın yüce Allah olduğunu unutmaları açısından eleştirilmişti; burada ise bu imkânların kişiyi Allah'a yaklaştırma, O'nun rızasını elde etme ölçüsü olamayacağı; ancak bu imkânlar sağlam bir imana dayalı olarak ortaya konan iyi davranışlara dönüştürüldüğünde Allah katında değer bulacağı ifade edilmektedir.

39. Hayır amacıyla yapılan harcamalar Allah katında karşılıksız kalmadığı gibi gönül rızasıyla veren kişi bundan ötürü bir kayba da uğramış olmaz; onların yeri Allah Teâlâ tarafından bir şekilde doldurulur. Bu, ya yerine benzeri maddî imkânlar verilmesi ya da bitmez tükenmez bir hazine olan kanaat duygularının geliştirilmesi ve kişinin iç huzurunun arttırılması biçiminde olabilir (Zemahşerî, III, 262).

41. Kendilerinden söz edilen müşrikler melekleri de Allah'a ortak koşuyorlardı; dolayısıyla meleklerin buradaki beyanı onların asla kendilerine tapmadıklarını değil buna razı olmadıklarını, buna karşılık cinlerin kendilerine tapılmasını istediklerini belirtmek içindir (İbn Âşûr, XXII, 223; cin konusunda bilgi için bk. En'âm 6/100; Hicr 15/27; Kehf 18/50; Cin 72/1-3).

44-45. Kur'an'ın ilk muhatapları olan Mekke müşriklerine yakın zamanlarda gönderilmiş bir kitap ve peygamber yoktu; dolayısıyla onların Hz. Muhammed'in bildirdiklerine karşı direnmeleri ve peygamberliğini kabul etmeyip onu sihirbazlık vb. sıfatlarla itham etmeleri, ilâhî dinlerden kaynaklanan hiçbir sağlam kanıta dayanmamaktaydı (Taberî, XXII, 103; Râzî, XXV, 267; "Senden önce onlara uyarıcı da göndermemiştik" ifadesinin açıklaması için bk. Secde 32/3).

45. âyetin, "Onlardan öncekiler de (ilâhî bildirimleri) yalan saymışlardı. Bunlar (şimdikiler) onlara verdiklerimizin onda birine bile ulaşamadılar. Buna rağmen onlar peygamberlerimi yalancılıkla itham etmişlerdi. Ben de bilseniz onları nasıl cezalandırdım!" şeklinde çevirdiğimiz kısmına müfessirlerin genel kanaatine göre mâna verilmiştir. Bunun izahı şöyledir: Şu müşrikler öncekilerin sahip olduğu güç, nimet ve uzun ömrün onda birine bile erişemediler; Allah onları cezalandırdığına ve sahip oldukları imkânlar kendilerine bir yarar sağlayamadığına göre şu zayıf kişilerin hali nice olur! Râzî bu yaygın yoruma yer verdikten sonra kendisinin âyeti başka bir yoruma açık gördüğünü belirtir. Onun yorumu şöyledir: Öncekiler Hz. Muhammed'in kavmine gösterilen açık kanıtların ve yapılan açıklamaların onda birine bile sahip değillerdi ve peygamberleri yalanlamalarından ötürü cezalandırılmışlardı; böyle olunca Hz. Muhammed'i yalancılıkla itham edenler nasıl cezalandırılmaz! 44. âyetin ifadesi de bu yorumu destekleyici niteliktedir (XXV, 267). Aynı yorum daha özet biçimde İbn Atıyye'nin tefsirinde de yer almaktadır. Ayrıca o, buradaki zamirlerin her ikisinin önceki toplumların yerini tuttuğunu kabul eden üçüncü bir yoruma da değinir. Buna göre mâna, "Önceki toplumlar kendilerine verdiğimiz nimetlerin onda birinin bile şükrünü eda edebilmiş değillerdi" şeklinde olmaktadır (IV, 424).

46 – 54

قُلْ إِنَّمَا أَعِظُكُمْ بِوَاحِدَةٍ أَنْ تَقُومُوا لِلّٰهِ مَثْنٰى وَفُرَادٰى ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِكُمْ
مِنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٦﴾ قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ

مِنْ اَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلَى اللّٰهِ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَه۪يدٌ ٤٧
قُلْ اِنَّ رَبّ۪ي يَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ٤٨ قُلْ جَٓاءَ الْحَقُّ وَمَا
يُبْدِئُ الْبَاطِلُ وَمَا يُع۪يدُ ٤٩ قُلْ اِنْ ضَلَلْتُ فَاِنَّمَٓا اَضِلُّ عَلٰى
نَفْس۪ي وَاِنِ اهْتَدَيْتُ فَبِمَا يُوح۪ٓي اِلَيَّ رَبّ۪ي اِنَّهُ سَم۪يعٌ قَر۪يبٌ ٥٠ وَلَوْ تَرٰٓى
اِذْ فَزِعُوا فَلَا فَوْتَ وَاُخِذُوا مِنْ مَكَانٍ قَر۪يبٍ ٥١ وَقَالُٓوا اٰمَنَّا بِه۪ وَاَنّٰى
لَهُمُ التَّنَاوُشُ مِنْ مَكَانٍ بَع۪يدٍ ٥٢ وَقَدْ كَفَرُوا بِه۪ مِنْ قَبْلُ وَيَقْذِفُونَ
بِالْغَيْبِ مِنْ مَكَانٍ بَع۪يدٍ ٥٣ وَح۪يلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا
فُعِلَ بِاَشْيَاعِهِمْ مِنْ قَبْلُ اِنَّهُمْ كَانُوا ف۪ي شَكٍّ مُر۪يبٍ ٥٤

Meâli

46. De ki: "Size tek bir öğüt vereceğim: Allah için, başkalarıyla birlikte veya tek başınıza şöyle bir durup düşünün! (Görüyorsunuz ki) arkadaşınızda cinnetten eser yok; o ancak şiddetli bir azap öncesinde sizi uyaran bir kimsedir." **47.** De ki: "Sizden isteyebileceğim bir karşılık varsa o da sizin olsun; benim mükâfatımı verecek olan yalnız Allah'tır. O her şeye tanıktır." **48.** De ki: "Kuşkusuz rabbim gerçeği ortaya koyar; O gaybı hakkıyla bilendir." **49.** De ki: "Hak gelmiştir; bâtıl ne yeni bir şey var edebilir, ne de eskiyi geri getirebilir." **50.** De ki: "Şayet ben yanlış yolda isem bunun vebali banadır. Eğer doğru yolda isem bu da rabbimin bana vahyettiği sayesindedir. Şüphesiz O işitendir, yakındır." **51.** Korkuya ve telâşa kapıldıklarında onları bir

görsen! Artık kaçış-kurtuluş yoktur, yakın bir yerden yakalanmışlardır. **52.** "Artık ona inandık" diyecekler; ama (dünyaya) bu kadar uzak bir yerden (kurtarıcı bir imana) kavuşmak ne mümkün! **53.** Daha önce onu inkâr etmişlerdi, körü körüne gayb hakkında atıp tutuyorlardı. **54.** Artık kendileriyle arzuladıkları arasına bir set çekilmiştir; tıpkı daha önce benzerlerine yapıldığı gibi. Çünkü onlar sürekli şaşkınlığa iten bir kuşku içindeydiler.

Tefsiri

46-48. Bunca ibret örneği ve delilden sonra artık muhatapların ister vicdanlarıyla baş başa kalarak ister –çevresel baskılardan uzak ortamlarda– fikir alışverişinde bulunarak düşüncelerini bir noktaya odaklamaları istenmektedir: Kendilerine çağrıda bulunan kişinin soyu sopu, çocukluğundan itibaren o güne kadar ortaya koyduğu davranışlar hepsinin mâlûmu; hiçbir zaman ve hiçbir şekilde güvenilirliği, hak severliği, söz ve eylemlerinde mâkul ve tutarlı olma hususunda en küçük bir ithama mâruz kalmamış; –son sıralarda belirli kişilerce ortaya atılan (sihirbazlık yaptığı veya aklını yitirdiği gibi) bazı mesnetsiz iddialar dışında– şu an söylediklerinde çelişki bulunduğunu kimse ileri süremiyor, aklî dengesine gölge düşürecek somut bir kanıt gösteremiyor; ayrıca, yaptığı iş için kendilerinden bir karşılık beklemediğini de açıkça ifade ediyor. Şayet bunun üzerinde taassuptan uzak biçimde ve insafı elden bırakmadan düşünebilecek olurlarsa zaten mesele bitmiş olacak, apaçık hakikati önlerinde bulacaklardır.

"Kuşkusuz rabbim gerçeği ortaya koyar" diye çevrilen 48. âyetteki cümle ile ilgili başlıca açıklamalar şunlardır: Vahiy ile gerçekleri açıklar, peygamberlerinin dilinden delilleri ortaya koyar; gerçekleri kalplere ulaştırır, yerleştirir; hakkı bâtılın üzerine atar ve onu siler (Zemahşerî, III, 264; Râzî, XXV, 269-270; "hak" ve "bâtıl" hakkında bilgi için bk. İsrâ 17/81).

51-54. Sûrenin başında kıyametin kendilerine gelmeyeceğini iddia edenlerden söz edilmişti; bu âyetlerde de, o inkârcıların kaçışı, kurtuluşu olmayan güne yakalanmanın telâşı içindeki halleri tasvir edilerek sûre tamamlanmaktadır.

51. âyette geçen "yakın bir yerden yakalanma", bazı müfessirler tarafından, yeryüzünden, kabirlerden, mahşerde hesap görülen yerden veya bulundukları yerden alınıp cezalandırılma şeklinde açıklanmıştır (Taberî, XXII, 107-109; Şevkânî, IV, 384). Diğer bir yoruma göre ise burada, o kişilerin çepeçevre kuşatılmaları kastedilmektedir (İbn Atıyye, IV, 426). Muhammed Esed bunu "kendi içlerinden, kişiliklerinden, can damarından" şeklinde yorumlar (II, 883). 52. âyette geçen ve "Ama bu kadar uzak bir yerden (kurtaracak bir imana) kavuşmak ne mümkün!" şeklinde çevrilen cümle, imanın fayda vermesi ve kurtuluşa erme fırsatının çoktan kaçırılmış olduğunu veya tövbe etme ve tekrar dünyaya döndürülme isteğinin kabul edilmeyeceğini belirten temsilî bir anlatımdır (Taberî, XXII, 110-111; Şevkânî, IV, 384). 53. âyetin "körü körüne" şeklinde çevrilen kısmı lafzan "uzak yerden" anlamına gelmekte olup, bununla hiçbir sağlam delile dayanmadan ve bilinçsizce ortaya atılan iddialar kınandığı için (Şevkânî, IV, 384) böyle tercüme edilmiştir.

35 (43)

Fâtır Sûresi

Mekke, 45

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada otuz beşinci, iniş sırasına göre kırk üçüncü sûredir. Furkan sûresinden sonra, Meryem sûresinden önce Mekke'de inmiştir.

Adı

İlk âyetinde "yaratan" anlamına gelen *fâtır* kelimesi geçtiği için bu adı almıştır; aynı âyette "melekler" mânasına gelen kelimenin yer alması sebebiyle "Melâike sûresi" olarak da isimlendirilmiştir.

Konusu

Allah'ın yaratıcılığı, O'ndan başka tanrı bulunmadığı ve şirkin çarpık düşüncelere dayalı bir zihniyet ve tutum olduğu, Hz. Muhammed'in önceki peygamberler gibi Allah katından mesaj getirmiş hak peygamber olduğu, öldükten sonra dirilmenin gerçekleşeceği ve dünyadaki amellerin karşılığının âhirette mutlaka görüleceği açıklanmakta, Cenâb-ı Allah'ın kudretinin delillerinden örnekler verilmektedir.

1 – 8

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله فاطر السماوات والأرض جاعل الملائكة رسلا أولي

أجنحة مثنى وثلاث ورباع يزيد في الخلق ما يشاء إن الله على كل شيء

قَد۪يرٌ ﴿١﴾ مَا يَفْتَحِ اللّٰهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَاۚ وَمَا يُمْسِكْۙ
فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِه۪ۜ وَهُوَ الْعَز۪يزُ الْحَك۪يمُ ﴿٢﴾ يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ
اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْۜ هَلْ مِنْ خَالِقٍ غَيْرُ اللّٰهِ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَٓاءِ
وَالْاَرْضِۜ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَۘ فَاَنّٰى تُؤْفَكُونَ ﴿٣﴾ وَاِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَتْ
رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَۜ وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُورُ ﴿٤﴾ يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ اِنَّ وَعْدَ
اللّٰهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللّٰهِ الْغَرُورُ ﴿٥﴾
اِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّاۜ اِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ
لِيَكُونُوا مِنْ اَصْحَابِ السَّع۪يرِۜ ﴿٦﴾ اَلَّذ۪ينَ كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ شَد۪يدٌۜ
وَالَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَاَجْرٌ كَب۪يرٌ ﴿٧﴾ اَفَمَنْ زُيِّنَ
لَهُ سُٓوءُ عَمَلِه۪ فَرَاٰهُ حَسَناًۜ فَاِنَّ اللّٰهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَٓاءُ وَيَهْد۪ي مَنْ يَشَٓاءُۘ
فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسَرَاتٍۜ اِنَّ اللّٰهَ عَل۪يمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٨﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Hamd, gökleri ve yeri yoktan var eden, melekleri ikişer, üçer, dörder kanatlı elçiler kılan Allah'a mahsustur. O dilediği kadar fazlasını da yaratır. Kuşkusuz Allah her şeye kadirdir. **2.** Allah'ın insanlar için açtığı rahmeti kısabilecek yoktur, O'nun kıstığını da O'ndan başkası açamaz. O mutlak galiptir, hikmet-

le yönetendir. **3.** Ey insanlar! Allah'ın üzerinizdeki nimetlerini hatırınızdan çıkarmayın. Allah'tan başka gökten ve yerden sizi rızıklandıran yaratıcı var mı? O'ndan başka tanrı yoktur. Öyleyse niçin haktan dönüyorsunuz! **4.** Sana yalancı diyorlarsa (bilesin ki) senden önceki peygamberler de yalancılıkla itham edilmişlerdir. Bütün işler sonunda Allah'a döndürülecektir. **5.** Ey insanlar! Allah'ın verdiği söz gerçektir. Dünya hayatı sakın sizi aldatmasın, o aldatma ustası da Allah hakkında sizi kandırmasın. **6.** Şüphe yok ki şeytan sizin düşmanınızdır, siz de onu düşman belleyin. Çünkü o kendisine uyacaklara yakıcı ateşin mahkûmlarından olsunlar diye çağrıda bulunur. **7.** İnkâr edenler için çetin bir azap vardır; iman edip iyi işler yapanlar için ise bağışlanma ve büyük bir mükâfat vardır. **8.** Kötü işleri kendisine hoş görünüp de onları güzel bulan kimse (ile böyle olmayan bir) mi? Allah dilediğini sapkınlık içinde bırakır, dilediğini de doğruya iletir. O halde onlar için üzülerek kendini helâk etme. Allah onların yaptıklarını elbette biliyor.

Tefsiri

1-4. Mekke döneminin ilk yıllarında inen sûrenin bu ilk âyetlerinde, tek tanrı inancını zedeleyen telakkilerin yıkılması ve bu konudaki muhâkeme ârızalarının onarılması hedeflenmekte; yüce Allah'ın mutlak kudret ve egemenliği ile ilgili uyarılar yapılmaktadır. Bunları şöyle özetlemek mümkündür: **1.** Hamd, evrendeki bütün varlıkların yegâne yaratıcısı ve sahibi olan yüce Allah'a mahsustur (dilimizdeki övme ve teşekkür kelimeleriyle hamd arasındaki farklar için bk. Fâtiha 1/2; Râzî'nin Kur'an'da "el-hamdü lillâh" diye başlayan beş sûre bulunmasından hareketle yaptığı bir yorum için bk. XXV, 238-239). **2.** Melekleri yaratan, onlara dilediği yapıyı veren ve görevlerini belirleyen O'dur. **3.** Hayır kapılarını açma ve kapama O'nun irade ve kudretine bağlıdır; kula yaraşan, başkalarından değil yalnız O'nun lutfundan istemektir. **4.** Nimetlerin asıl kaynağı O olduğuna göre, şükre lâyık olan da O'dur. **5.** Tevhid mücadelesinde en ağır yükleri taşıyan peygamberlerin karşılaştığı ortak tavır, yalancılıkla itham edilmek olmuş, fakat bu önyargılı tutum iman nurunu söndürmeye yetmemiştir. **6.** Yüce Allah olup bitenlerden haberdardır; her işin inceden inceye hesabının görüleceği bir gün mutlaka gelecektir.

"Yoktan var eden" diye çevirdiğimiz 1. âyetteki *fâtır* kelimesinin kök anlamı "yaratmak, yoktan var etmek, bir şeyi yapmada ilk olmak, icat etmek"tir. Yüce Allah, evreni ve evrendeki bütün varlıkları ilk olarak yaratması, her varlığa aslî (fıtrî) özelliklerini vermesi sebebiyle kendi zâtını "fâtır" olarak nitelemiştir (Zemahşerî, III, 266).

Âyetin "melekleri ikişer, üçer, dörder kanatlı elçiler kılan" şeklinde çevrilen kısmını "ikişer, üçer, dörder kanatlı melekleri elçiler kılan" şeklinde de tercüme etmek mümkündür (İbn Âşûr, XXII, 249).

Büyük ve küçük melekler, vahyi iletmek, Allah'ın kulları ve evren ile ilgili emirlerini yerine getirmek gibi görevleri sebebiyle O'nun elçileridir.

"Kanatlar" şeklinde çevrilen *ecniha* kelimesi (tekili: cenâh), bir şeyin kol, kanat gibi cüzlerini veya yönlerini ifade eder. Kanat kelimesinin bu âyette ve Hz. Peygamber'in bazı hadislerinde hakikat anlamında mı yoksa meleklerin engelleri süratle ve kolayca aşma gücüne sahip olduklarını ifade etmek üzere, mecaz yollu mu kullanılmış olduğunu kesin olarak ortaya koyan bir delil bulunmamaktadır (İbn Âşûr, XXII, 249). Hakikat anlamında kullanılmış olsa da bunun mahiyet ve biçimini Allah bilir. Tefsirlerde değişik açıklamalar yapılmış olmakla beraber, buradaki sayıların muayyen bir miktar bildirmeyip çokluğu belirttiği söylenebilir. Âyetin devamında Allah Teâlâ'nın yaratma veya yaratılmışlarda dilediği arttırmayı yapma gücüne sahip olduğunun belirtilmesi ve Hz. Peygamber'in Cebrâil'i altı yüz kanatlı olarak gördüğüne dair rivayet bu anlayışı destekleyen delillerdendir (Zemahşerî, III, 266; Elmalılı, VI, 3973).

Âyette, bir yandan meleklere inanmanın İslâm'ın iman esasları arasında önemli bir yer tuttuğuna, diğer yandan da onları yaratan ve görevlendirenin yüce Allah olduğuna, yani bu inancın Allah'a ortak koşma sınırına vardırılmaması gerektiğine dikkat çekilmektedir. Böylece –özellikle Araplar arasında yaygın bulunan– bazı putları melekleri sembolize eden, melekleri de insanları Allah'a yaklaştırmada aracılık eden varlıklar olarak görme telakkisi eleştirilmiş olmaktadır. Burada şöyle bir inceliğe işaret edildiği söylenebilir: Cenâb-ı Allah'ın bazı işler için melekleri görevlendirmesi veya vasıta kılması, insanların kulluklarını ifa ederken

onları aracı kılmasına haklılık kazandırmaz; kulluk yalnız Allah'a yapılır. Meleklerin varlık sebebini de tam olarak yalnız, onları yaratan bilir. Fakat bunun hikmetleri üzerinde İslâm âlimleri bazı açıklamalar yapmaya çalışmışlardır. Bu hikmetlerden, tefsir etmekte olduğumuz âyet kümesi ile yakından ilgili olanı şudur: Melek inancına sahip olan kimse, kendisini iyiliğe çağıran her sese kulak verir; çünkü bunun meleğin sesi olduğuna, –5 ve 6. âyetlerde belirtildiği üzere– kötülüğe çağıran sesin de şeytana ait olduğuna inanır. Nitekim Hz. Peygamber bu konuda şöyle bir uyarıda bulunmuştur: "Şeytan da melek de insana sokularak kalbine bir şeyler getirir. Şeytanın işi kötülüğü telkin edip hakkı yalanlamaktır. Meleğin işi ise iyiyi tasvip edip hakkı doğrulamaktır. İçinde böyle bir duyguyu bulan kimse onun Allah'tan olduğunu bilsin ve O'na hamdetsin. Şeytanın telkinini hisseden ise şeytandan korunması için Allah'a sığınsın" (Tirmizî, "Tefsîr", 3. Melekler hakkında bilgi için bk. Bakara 2/30; Ahmet Saim Kılavuz, "Melek", *İFAV Ans.*, III, 187-190).

"O dilediği kadar fazlasını da yaratır" diye çevrilen cümle, "O yarattıklarında dilediği arttırmayı yapar" şeklinde de anlaşılmıştır. Bazı müfessirler bu ifadeyi, Allah Teâlâ'nın meleklerin kanatlarını dilediği kadar arttırabileceği şeklinde açıklamışlardır. Bazılarına göre ise bunu daha genel bir bakışla yorumlamak mümkündür. Onlara göre burada, meleklerle ilgili ifadenin uyandıracağı hayret sebebiyle muhataplara âdeta şöyle denmektedir: Evrende gördüğünüz mükemmel düzen ve denge ilâhî kudretin son sınırı gibi düşünülmemelidir. Allah dilerse müşahede veya tesbit ettiğiniz güzellik ve mükemmelliklerin, akıl, güç, ilim, sanat gibi imkân ve donanımların daha nicelerini yaratır (Zemahşerî, III, 267; Şevkânî, IV, 387).

2. âyetin ilk cümlesinde söz konusu edilen "ilâhî rahmetin kısılması"yla ilgili olarak dua, tövbe, başarı veya hidayetin nasip edilmemesi gibi açıklamalar yapılmışsa da sınırlandırıcı bir yoruma gitmeden, "Allah'ın insanlar için rahmeti açması"nı, O'nun rahmet hazinelerinden değişik nimetler lutfetmesini, "kısması"nı da bu nimetlerden mahrum bırakmasını içine alacak şekilde anlamak uygun olur (Şevkânî, IV, 387). Taberî de âyetin bu kısmını şöyle açıklamıştır: Hayır kapılarının anahtarları da kilitleri de Allah'ın elindedir; onu kime açarsa artık kim-

se onu kapayamaz, kime de kapatırsa kimsenin onu açmaya gücü yetmez (Taberî, XXII, 115).

5-8. İbn Abbas'tan nakledilen bir rivayette, "aldatma ustası" diye çevirdiğimiz *ğarûr* kelimesiyle şeytanın kastedildiği belirtilmiştir (Taberî, XXII, 117). Müteakip âyet de bu açıklamayı desteklemektedir. Şeytanın aldatması daha çok, kişiye "Allah çok bağışlayıcıdır, en büyük günahları bile affeder; bu kadarcık günahtan bir şey çıkmaz" gibi telkinlerde bulunması şeklinde açıklanmıştır (meselâ bk. Zemahşerî, III, 268).

6. âyetin "Siz de onu düşman belleyin" diye çevrilen cümlesi için, "Allah'ın buyruklarına ve yasaklarına titizlikle uyarak şeytana karşı çıkın ve onu hayal kırıklığına uğratın" gibi izahlar yapılmıştır (meselâ bk. İbn Atıyye, IV, 430). Aynı âyetin "Çünkü o kendisine uyacaklara, yandaşlarına yakıcı ateşin mahkûmlarından olsunlar diye çağrıda bulunur" şeklinde çevrilen kısmını, "Çünkü o kendisine uyanlara, yandaşlarına çağrıda bulunur, böylece onlar da yakıcı ateşin mahkûmlarından olurlar" şeklinde de tercüme etmek mümkündür (İbn Âşûr, XXII, 261-262; İblis ve şeytan hakkında bilgi için bk. Fâtiha 1/1 [Eûzü]; Bakara 2/34; Nisâ 4/117-121; Enfâl 8/48; Kehf 18/50-54; şeytanın Allah'a itaat yolunu seçenleri saptırmak için her türlü çabayı harcayacağına dair sözleri için bk. A'râf 7/17; Hicr 15/39).

8. âyetin "kötü işleri kendilerine hoş görünüp, onları güzel bulan kimse" şeklinde çevrilen kısmı yeni bir isim cümlesinin öznesi olup yüklemi gizlenmiştir. Bu sebeple, ifade akışına uygun düşen değişik yüklemlere göre bu kısım için şöyle meâller de verilebilir: **a)** Böyle kimseler için mi üzülüp kendini helâk ediyorsun? **b)** Bunlar, Allah'ın hidayet nasip ettiği kimseler gibi midir? (Zemahşerî, III, 269; Şevkânî, IV, 388). Bu âyette Hz. Peygamber'e ve tebliğ görevini yaparken onun yolunu izleyenlere bir teselli verildiği açıktır. Dolayısıyla, âyetin devamındaki, "Allah dilediğini sapkınlık içinde bırakır, dilediğini de doğruya iletir" cümlesini buna göre yorumlamak gerekir. Yüce Allah'ın, kulun hiçbir katkısı olmadan onu sapkınlığa ve dolayısıyla cehenneme itmesi O'nun engin hikmetiyle bağdaşmaz. Allah'ın bir kimseyi dalalette bırakması, kendisine verilen akıl yeteneğini ve irade gücünü kötüye kullanmakta ısrar etmesi sebebiyle onu tercihiyle ve sonuçlarıyla baş başa bırakması demektir. Birçok

âyet ve hadiste yer alan açıklamaların ışığında, bu tür ifadelerin, Allah'ın mutlak iradesine bir gönderme yapma veya –burada olduğu gibi– dini tebliğle görevli olanların başkalarını hidayete eriştirmekle yükümlü olmadıklarını ve zaten buna güçlerinin yetmeyeceğini belirtme amacı taşıdığı anlaşılmaktadır.

9 – 14

وَاللّٰهُ الَّذ۪ٓي اَرْسَلَ الرِّيَاحَ فَتُث۪يرُ سَحَاباً فَسُقْنَاهُ اِلٰى بَلَدٍ مَيِّتٍ
فَاَحْيَيْنَا بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَاۜ كَذٰلِكَ النُّشُورُ ﴿٩﴾ مَنْ كَانَ يُر۪يدُ
الْعِزَّةَ فَلِلّٰهِ الْعِزَّةُ جَم۪يعاًۜ اِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ
يَرْفَعُهُۜ وَالَّذ۪ينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّـَٔاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَد۪يدٌۜ وَمَكْرُ
اُو۬لٰٓئِكَ هُوَ يَبُورُ ﴿١٠﴾ وَاللّٰهُ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ
اَزْوَاجاًۜ وَمَا تَحْمِلُ مِنْ اُنْثٰى وَلَا تَضَعُ اِلَّا بِعِلْمِه۪ۜ وَمَا يُعَمَّرُ مِنْ مُعَمَّرٍ
وَلَا يُنْقَصُ مِنْ عُمُرِه۪ٓ اِلَّا ف۪ي كِتَابٍۜ اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَس۪يرٌ ﴿١١﴾ وَمَا
يَسْتَوِي الْبَحْرَانِۗ هٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَٓائِغٌ شَرَابُهُ وَهٰذَا مِلْحٌ اُجَاجٌۜ وَمِنْ
كُلٍّ تَأْكُلُونَ لَحْماً طَرِياًّ وَتَسْتَخْرِجُونَ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَاۚ وَتَرَى
الْفُلْكَ ف۪يهِ مَوَاخِرَ لِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِه۪ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾

يُولِجُ ٱلَّيْلَ فِى ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِى ٱلَّيْلِ وَسَخَّرَ ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ
كُلٌّ يَجْرِى لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ ٱلْمُلْكُ وَٱلَّذِينَ تَدْعُونَ
مِن دُونِهِۦ مَا يَمْلِكُونَ مِن قِطْمِيرٍ ﴿١٣﴾ إِن تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا۟ دُعَآءَكُمْ
وَلَوْ سَمِعُوا۟ مَا ٱسْتَجَابُوا۟ لَكُمْ وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ
وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿١٤﴾

Meâli

9. Rüzgârları gönderip bulutları harekete geçiren Allah'tır. Böylece onu ölü bir bölgeye sevkeder, ölümünden sonra yeryüzüne onunla hayat veririz. İşte öldükten sonra dirilme de böyle olacaktır. **10.** Kim izzet isterse bilmeli ki izzet tamamıyla Allah'a aittir. Güzel sözler O'na yükselir; iyi iş ve davranışları da O yüceltir. Sinsi sinsi kötülük tasarlayanlar için çetin bir azap vardır ve onların tuzakları altüst olur. **11.** Allah sizi topraktan, sonra nutfeden yarattı. Sonra da sizi eşler kıldı. O'nun bilgisi olmadan hiçbir dişi ne gebe kalır ne doğurur. Bir canlının ömrünün uzun olması da kısa tutulması da mutlaka yazgıya uygun olarak gerçekleşir. Kuşkusuz bunlar Allah için kolaydır. **12.** Şu iki çeşit su kütlesi birbirine eşit olmaz; birisi tatlıdır, susuzluğu giderir ve içimi güzeldir, ötekisi ise tuzlu ve acıdır. İkisinden de taze et yersiniz ve takınacağınız süs eşyaları çıkarırsınız. Gemilerin denizi yararak gittiklerini görürsün ki bu da O'nun lutfuna nâil olmanız ve O'na şükretmeniz içindir. **13.** Allah, geceyi gündüze, gündüzü de geceye katıyor. O güneşi ve ayı da buyruğu altına almıştır; her biri belirlenmiş bir vadeye kadar kendi yolunu izler. İşte rabbiniz Allah budur, mülk O'nundur. O'ndan başka yalvarıp durduklarınız ise bir çekirdek zarına bile hükmedemezler. **14.** Onlara yalvarsanız duanızı işitmezler, işitseler bile size karşılık veremezler. Kıyamet günü de (onları Allah'a) ortak

koşmanızı kabullenmezler. Hiç kimse sana, her şeyden haberdar olan Allah gibi haber veremez.

Tefsiri

9. Peygamber efendimizin, bu hayatın ardından yeni bir hayatın geleceği ve herkesin burada yaptıklarından sorguya çekileceği yönündeki uyarılarını mantıksız bulan ve çoğu zaman alayla karşılayan inkârcılara, insanlara öldükten sonra tekrar hayat vermenin yüce Allah'ın kudret ve azametini kavrayanlar için hiç de yadırganacak bir şey olmadığını anlatan bir örnek verilmektedir. Rüzgârların oluşturulması, onların bulutları harekete geçirmesi, bulutların yağmura dönüşmesi, yağmurun kurumuş toprağı canlandırması şeklinde sıralanan ve ilim, hikmet, kudret gerektiren bu olaylar dizisi üzerinde birazcık düşünmek, bunları gerçekleştiren gücün sahibi için insanları öldükten sonra diriltmenin kolaylığını anlamaya yetecektir.

10. *İzzet* kelimesi "onur, saygınlık ve güçlü olma" anlamlarına gelir. "Kim izzet isterse bilmeli ki izzet tamamıyla Allah'a aittir" şeklinde çevirdiğimiz cümleye, bazı müfessirler, "Kim o sözde tanrılara ve putlara taparak bir izzet elde etmek istiyorsa bilsin ki izzet tümüyle Allah'a aittir", bazıları "Kim izzet istiyorsa Allah'a itaat etsin, izzet bulsun", bazıları da "Gerçek anlamda izzetin kime ait olduğunu öğrenmek isteyenler bilsinler ki, her yönden izzet Allah'a mahsustur" mânasını vermişlerdir (Taberî, XXII, 119-120). Şeref, onur, güç, pâye, üstünlük gibi anlamları olan "izzet"in bütünüyle Allah'a ait kılınması, bu kavramın insanlar açısından asla kullanılamayacağını değil, insanların elde edebilecekleri her türlü onur ve pâyenin Allah'tan olduğunu ve ancak O'nun hoşnutluğuna uygun olması halinde değer taşıyacağını ifade etmektedir. Nitekim başka bir âyette bu kavram Allah'a, resûlüne ve müminlere izâfe edilmiştir (bk. Münâfikûûn 63/8). Âyetin devamında yer alan ve "Sinsi sinsi kötülük tasarlayanlar için çetin bir azap vardır ve onların tuzakları altüst olur" şeklinde çevirdiğimiz cümle ile de, izzetin şeytanî düşünceleri geliştirmekle elde edilemeyeceğine bir telmihte bulunulduğu anlaşılmaktadır.

Birçok müfessir "güzel söz"den maksadın, başta kelime-i tevhid olmak üzere Allah'ı anma ve yüceltme mânası içeren her türlü tesbih, tehlil, Kur'an tilâveti, dua, istiğfar vb. sözler olduğunu kaydeder (meselâ Zemahşerî, III, 270). Fakat bunu belirli sözlerle sınırlandırmayıp iyiliği teşvik, kötülüğü engelleme gibi "iyi, temiz, güzel" vasfına uyan başka sözleri de bu kapsamda düşünmek uygun olur (Şevkânî, IV, 390). "O'na yükselir" ifadesinden maksat, Allah'ın bunları kabul etmesi, Allah katında makbul olması veya yazıcı meleklerin yazdıklarıyla yükselmeleridir (Şevkânî, IV, 390).

"İyi iş ve davranışları da O yüceltir" şeklinde yapılan tercümede öznenin Allah Teâlâ olduğu görüşü esas alınmıştır. Burada öznenin güzel sözler olduğu kanaatini taşıyanlar da vardır; buna göre cümleyi şöyle çevirmek gerekir: "Onları da (iyi işleri de) Allah'a güzel sözler yükseltir." Meâlin böyle olması durumunda cümlenin izahı şöyle olur: İyi işlerin Allah katında değer bulması sağlam bir imana, Allah'ın birliği inancına dayalı olmasına bağlıdır, kelime-i tevhidi benimsemeden yapılan iyi işler O'nun nezdine yükselmez (Zemahşerî, III, 270). Öte yandan bu cümlede öznenin iyi işler ve tümlecin güzel söz olduğu da ileri sürülmüştür. Bu takdirde anlam "Güzel sözleri yükselten iyi işlerdir" şeklinde olur. Bu görüşün İbn Abbas gibi bazı ilk dönem âlimlerine nisbet edilmesini ihtiyatla karşılayan İbn Atıyye şu açıklamayı yapar: Bu görüşte iyi amel olmadan iman sözünün değerinin olmayacağı kastediliyorsa bu Ehl-i sünnet inancıyla bağdaşmaz ve İbn Abbas gibi birinin bunu söylemesine ihtimal yoktur. Ama güzel söz iyi amelle desteklenirse daha değerli olur ve daha yücelere çıkar mânası kastedilirse tutarlı olur (IV, 431). Râzî, insanı diğer canlılardan üstün kılan temel özelliğin söz olduğu ve bunun kalp ile ilişkisi üzerinde durur; âyetin sözün önemine ve değerine bir atıfta bulunduğunu belirtir (XXVI, 9).

11. Bir taraftan Cenâb-ı Hakk'ın yaratıcılık sıfatına değinilirken, diğer taraftan da O'nun bütün yaratılmışlara ait ayrıntıların bilgisine sahip olduğu belirtilmektedir. Bu çerçevede, bir dişinin gebe kalması ve doğurması yani yeni bir canlının dünyaya gelmesinden her bir canlının ömrünün miktarına kadar evrende olup biten bütün olaylar ve incelikleri

O'nun nezdinde mâlûmdur. Bir insanın ömrünün uzun veya kısa oluşu tesadüfe yahut kendiliğinden oluşa değil Allah'ın iradesine bağlıdır; bu irade değişmemek üzere levh-i mahfûz diye bilinen özel bir kayıt sistemine de bağlanmıştır. Âyetin "Bir canlının ömrünün uzun olması da kısa tutulması da mutlaka yazgıya uygun olarak gerçekleşir" şeklinde çevrilen kısmı için şu yorumlar da yapılmıştır: **a)** Herkesin ömrünün ne kadar olacağı tamı tamına kayıtlı olduğu gibi bunun yaşanan her günü, ayı, senesi de kaydedilmektedir. Bu cümlenin "ömründen eksilen, eksiltilen" anlamına gelen ikinci kısmından maksat işte ömrün bu bölümü yani yaşanan ve bu yönde kayda geçirilen miktarıdır; "verilen ömür" anlamına gelen birinci kısmından maksat ise ömrün kalan bölümüdür. **b)** Bu cümle "Bir canlının ömrünün uzatılması da kısaltılması da mutlaka yazılıdır" anlamına gelmektedir. Hadislerde belirtildiği üzere bazı sebeplerle ömür uzatılabilir veya kısaltılabilir; ama bu da Allah'ın iradesiyle olmaktadır ve O'nun ezelî ilminde mevcuttur (bir kitapta kayıtlıdır). Allah'ın bildikleri insanlar tarafından bilinmediğinden, bu durum dünya hayatının sınav düzenini ve kişinin sorumluluğunu etkilemez (Şevkânî, IV, 391-392; irade ve kader konusunda bilgi için bk. Bakara 2/7; Enfâl 8/20-23; insanın topraktan yaratılması ve nutfe hakkında bilgi için bk. Hac 22/5; Mü'minûn 23/13-14; Rûm 30/20; insanların kendi nefislerinden eşler yaratılması hakkında bk. Nisâ 4/1).

12-13. "Su kütlesi" diye çevirdiğimiz *bahr* kelimesi Arap dilinde büyük sular için kullanılır; Kur'an'da da gerek nehir gerekse deniz anlamında kullanılmıştır. 12. âyette varlıklar âlemindeki rabbânî bir hikmete, onların farklı özelliklerle ve benzer özelliklerdeki farklı nevilerle birbirinden ayırt edilebilmesi biçiminde özetlenebilecek tabiî-ilâhî kanuna değinilmekte; hepsi bir su ile sulandığı halde bazılarının yemişlerini diğerlerine üstün kılma hikmetine temas eden âyette (Ra'd 13/4) olduğu gibi burada da yüce Allah'ın yaratışındaki sanatın inceliklerine dikkat çekilmektedir (İbn Âşûr, XXII, 279). Râzî de çoğu müfessirlerin bu âyette iki tür su örneğine iman ile küfür veya mümin ile kâfir arasında bir mukayese yapılması için yer verildiği tarzında bir yorum yaptığını hatırlattıktan sonra kendi görüşünü şöyle açıklar: Görünen o ki burada kastedilen, Allah'ın kudre-

tine başka bir delil göstermektir. Şöyle ki, iki büyük su kütlesi görünüşte birbirine benzemekte, fakat sularının özellikleri açısından birbirinden farklılık taşımaktadır. Bu farklılıklarına rağmen ikisinde birbirine benzer durumlar da vardır; meselâ ikisinde de taze et bulunmakta, ikisinden de süs eşyası çıkarılabilmektedir. İki benzerde farklılıklar meydana getirebilen ve iki farklı şeyde benzerlikler var edebilen, ancak fiillerinde muhtar ve mutlak kudret sahibi Allah olabilir. "İki su kütlesinin bir olmadığı"na işaret etmesi de O'nun eşsiz kudretine ve iradesinin her yere nüfuz ettiğine delildir (XXVI, 10-11; ayrıca bk. Furkan 25/53).

Birçok âyette belirtildiği üzere insanlara büyük yararlar sağlayan gemilerin sularda yüzdürülmesi de Allah'ın koyduğu yasalar sayesinde gerçekleşmektedir. İbn Âşûr, "denizi yararak" şeklinde tercüme edilen kısımda geçen zarfın burada –Nahl sûresinin 14. âyetindekinden farklı olarak– öne alınmasının ve "O'nun lutfuna nâil olmanız" diye çevrilen cümlenin başında vav harfinin bulunmamasının sebebini şöyle açıklar: Nahl sûresinde amaç Allah'ın kullarına sağladığı nimetleri hatırlatmak, burada ise amaç kendi sanatının inceliklerine ve kudretinin kanıtlarına dikkat çekmektir (XXII, 280-281. Gecenin gündüze, gündüzün de geceye katılması hakkında bk. Âl-i İmrân 3/27; İsrâ 17/12. Güneşin ve ayın belirlenmiş vadeye kadar kendi yolunu izlemesi hakkında bk. Ra'd 13/2; ayrıca bk. Yâsîn 36/ 38-40).

14. Allah'tan başka kendilerine tapılan varlıkların âcizliği önceki âyetin son cümlesinde en küçük bir şeye mâlik olamadıkları ve hükmedemedikleri şeklinde belirtildikten sonra burada kendilerinden medet umulmasının ne kadar abes olduğu somut bir anlatım tarzı ile açıklanmaktadır: Onlar işitmezler, işittikleri varsayılsa bile karşılık veremezler; kıyamet günü de Allah'ın onlara vereceği bir yetenekle kendilerine yüklenen bu sıfatı tanımadıklarını beyan ederler. Müfessirler genellikle bu varlıkları putlar olarak açıklamışlardır; fakat âyetin ifadesi genel olduğu için kendilerine tanrı gözüyle bakılan insan, hayvan, ay, güneş gibi bütün varlıkların bu kapsamda düşünülmesi daha uygun görünmektedir. Bu takdirde, tanrı yerine konarak kendilerinden medet umulan veya korkulan insanların herhangi bir insan gibi işitememesi veya karşılık verememesinin

değil, gizli-açık, uzak-yakın nerede ve nasıl yalvarırlarsa yalvarsınlar kendilerine tapanları işitip cevaplayamamalarının kastedildiği söylenebilir.

Son cümle açıklanırken daha çok şu noktaya dikkat çekilir: Sözde tanrıların kıyamet günü kendilerine tapanlara karşı takınacakları tavır gayb kapsamında bir olay olduğu için bunu ancak Allah Teâlâ'nın haber vermesiyle biliriz; bu sebeple "Hiç kimse sana, her şeyden haberdar olan Allah gibi haber veremez" buyurulmuştur (Râzî, XXVI, 13).

15 – 26

يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ اَنْتُمُ الْفُقَرَٓاءُ اِلَى اللّٰهِۚ وَاللّٰهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَم۪يدُ
﴿١٥﴾ اِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَد۪يدٍۚ ﴿١٦﴾ وَمَا ذٰلِكَ عَلَى
اللّٰهِ بِعَز۪يزٍ ﴿١٧﴾ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرٰىۜ وَاِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ اِلٰى
حِمْلِهَا لَا يُحْمَلْ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبٰىۜ اِنَّمَا تُنْذِرُ الَّذ۪ينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ
بِالْغَيْبِ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَۜ وَمَنْ تَزَكّٰى فَاِنَّمَا يَتَزَكّٰى لِنَفْسِه۪ۜ وَاِلَى اللّٰهِ
الْمَص۪يرُ ﴿١٨﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْاَعْمٰى وَالْبَص۪يرُۙ ﴿١٩﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُۙ ﴿٢٠﴾
وَلَا الظِّلُّ وَلَا الْحَرُورُۚ ﴿٢١﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْاَحْيَٓاءُ وَلَا الْاَمْوَاتُۜ اِنَّ اللّٰهَ
يُسْمِعُ مَنْ يَشَٓاءُۚ وَمَٓا اَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَنْ فِي الْقُبُورِ ﴿٢٢﴾ اِنْ اَنْتَ اِلَّا نَذ۪يرٌ ﴿٢٣﴾
اِنَّٓا اَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَش۪يرًا وَنَذ۪يرًاۜ وَاِنْ مِنْ اُمَّةٍ اِلَّا خَلَا ف۪يهَا نَذ۪يرٌ ﴿٢٤﴾

وَاِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذٖينَ مِنْ قَبْلِهِمْۚ جَٓاءَتْهُمْ
رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالزُّبُرِ وَبِالْكِتَابِ الْمُنٖيرِ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ اَخَذْتُ الَّذٖينَ
كَفَرُوا فَكَيْفَ كَانَ نَكٖيرِ ﴿٢٦﴾

Meâli

15. Ey insanlar! Allah'a muhtaç olan sizlersiniz. Allah ise hiçbir şeye muhtaç değildir ve mutlak kemaliyle hep övgüye lâyık olan O'dur. **16.** O dilerse sizi yok eder ve yerinize yenilerini yaratır. **17.** Bu, Allah için güç de değildir. **18.** Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenemez. Günah yükü ağır gelen kimse onun taşınması için yardım çağrısında bulunsa, çağırılan yakını bile olsa o yükten hiçbir şey başkasınca yüklenilmez. Sen ancak, görmedikleri halde rablerinden korkanları ve namazı özenle kılanları uyarabilirsin. Kim arınırsa sadece kendi yararına arınmış olur. Her şeyin sonu Allah'a varır. **19-21.** Görmeyenle gören, karanlıklarla aydınlık, gölge ile sıcak bir olmaz. **22.** Dirilerle ölüler de bir değildir. Allah dilediğine elbette işittirir; ama sen kabirlerdekilere de işittirecek değilsin! **23.** Sen ancak bir uyarıcısın. **24.** Doğrusu biz seni hak ile desteklenmiş bir müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik. Hiçbir ümmet yoktur ki içlerinden bir uyarıcı gelip geçmemiş olsun. **25.** Seni yalancılıkla itham ediyorlarsa, bil ki daha öncekiler de (peygamberlerini) yalancılıkla itham etmişlerdi. Peygamberleri onlara açık kanıtlar, sahifeler ve aydınlatıcı kitap getirmişlerdi. **26.** Sonra ben o inkârcıları yakalayıverdim; bilsen nasıl bir cezalandırıştı o!

Tefsiri

15. İnsanı yaratan ve onun ihtiyaçlarını en iyi bilen Cenâb-ı Allah bütün beşeriyete yönelik bir uyarıda bulunmaktadır: Allah'a muhtaç olan insanlardır, Allah ise hiçbir şeye ve hiç kimseye muhtaç değildir. Üstelik yaratılmışlar üzerindeki üstün nimetlerinden ötürü hamdedilmeye lâyık

olan yalnız O'dur. Bu uyarıdan, insanın ibadete ihtiyacı olduğu, dolayısıyla din duygusunun ve Allah'a ibadet etme eğiliminin fıtrî olduğu ve baskı yöntemleriyle yok edilmesinin mümkün olmadığı anlaşılmaktadır.

16-17. İlk âyetin "Yerinize yenilerini yaratır" diye çevrilen kısmı "Sizin türünüzden başka nesillere hayat hakkı tanır" şeklinde anlaşıldığı gibi, "Başka bir tür yaratır" ve "Sizin bilmediğiniz başka bir âlem var eder" tarzında da yorumlanmıştır (Şevkânî, IV, 395). Yenilerin temel özelliği ise, Allah'a itaat etme, buyruklarına uyup yasaklarından kaçınma şeklinde tasvir edilir (Taberî, XXII, 127). İbn Âşûr'un yorumuna göre burada insanlar hak ettikleri halde Cenâb-ı Allah'ın onları helâk etmeyip –sınav alanı olan dünyada– kendilerine imkân ve mühlet verdiği belirtilmektedir (XXII, 286).

18. İlk cümle sorumlulukla ilgili önemli bir ilkenin ifadesidir. Dinî sorumluluğun, kişinin âhirette vereceği hesabın temel ölçütlerinden birini ortaya koyan bu ifade aynı zamanda bir hukuk vecizesi niteliğindedir. Batı dünyası cezaların şahsîliği ilkesine ancak yakın zamanlarda ulaşabilmiştir; buna karşılık, birçok âyette değişik vesilelerle ifade edilen bu esas ilk dönemlerden itibaren İslâm âlimlerinin hukuk tefekkürünü etkilemiştir.

Kur'an'ın inmeye başladığı sıralarda Mekke toplumunda, suçlu, dost ve yakınları yardımıyla cezalandırılmaktan kurtulabiliyordu; bu duruma bakarak bazı müşrikler de –âhiret hayatı gerçek olsa bile– dünyadaki gibi kendilerine şefaat edecekler sayesinde kurtuluşa ereceklerini ileri sürüyorlardı. Âyetin ikinci cümlesinde buna telmihte bulunulmakta ve bu düşüncenin boş bir hayalden ibaret olduğuna dikkat çekilmektedir. Zemahşerî, iki cümle arasındaki farkı belirtirken birincinin Allah'ın hükmündeki adaleti ve kimseyi kendi işlemediği bir günahtan dolayı sorumlu tutmayacağı, ikincinin ise kimsenin başkalarından yardım alarak günahından kurtulamayacağı hakkında olduğunu kaydeder (III, 272). Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta, âyetin hiçbir kimsenin kendisi istese dahi başkasının günahını üstlenmeye ve onu sorumluluktan kurtarmaya gücünün yetmeyeceğini bildirmesidir. Başkalarını saptıranların hem kendi sapkınlıklarının hem de onları kötü yola itme-

lerinin vebalini çekmeleri ise ayrı bir konudur, bu durumda iradesini kullanmadığı için doğru yolu bırakıp kötülük işleyenlerin kendi veballeri ortadan kalkmış olmaz. Nitekim bu husus başka bazı âyetlerde ve Resûlullah'ın hadislerinde ayrıca belirtilmiştir (bk. Ankebût 29/13). Öte yandan bu âyette, Hıristiyanlık'taki Hz. Îsâ'nın bütün insanlığın günahının kefâretini hayatıyla ödediğini ifade eden "aslî günah" telakkisinin reddedildiği de söylenebilir.

Daha sonra âyette Resûlullah'ın uyarılarının kimlere fayda vereceği belirtilmekte ve samimi müminlerin iki temel özelliğine değinilmektedir: **1.** Görmediği halde Allah'tan korkma yani O'na içtenlikle, tam bir teslimiyet içinde iman etme, O'na karşı gelmekten kaçınma, bu hususta bir sorumluluk ve kaygı taşıma; **2.** Namazı özenle kılma yani imanını davranışlarına yansıtma, O'na kulluk görevlerini ihmal etmeme. Bu ifadeden peygamberin uyarılarının yarar sağlamasının ön şartının, muhatapların kendi bâtıl inanç ve davranışlarında inat etmemesi olduğu (Zemahşerî, III, 273), bağnazca direnenlere peygamberin yapabileceği bir şeyin bulunmadığı ve zaten görevi de olmadığı anlaşılmaktadır. "Kim arınırsa sadece kendi yararına arınmış olur" şeklinde çevrilen cümle genellikle, Allah'ın buyruklarına uyup yasaklarından kaçınma çabası içinde olanların ve iyi işler yapanların bundan yine kendilerinin yararlanacakları şeklinde açıklanmıştır.

19-22. Müfessirlerin genel kanaatine göre bu karşılaştırmalı örneklerin olumlu olanları hakkı, imanı, iman sahiplerini ve kavuşacakları güzellikleri; olumsuz olanları da bâtılı, inkârcılığı, inkârcıları ve kötü âkıbetlerini temsil etmektedir. Bu konudaki yorumları şöyle özetlemek mümkündür: Müminin tuttuğu yol sağlam, ufku ve basireti açık, niyet ve iradesi güçlü, yaptıkları kalıcı ve yarayışlıdır; kâfir ise ölüden farksızdır, basireti kapalı, kalbi kararmış, yaptıkları anlam kazanamamış ve boşa gitmiştir (Taberî, XXII, 128-129). Râzî bu örneklere şöyle bir izah getirir (XXVI, 16): "Gören" kelimesi mümini, "kör" kelimesi kâfiri, "aydınlık" imanı, "karanlıklar" küfrü, "gölge" rahatlığı ve huzuru, "sıcak" sıkıntıyı ve yakıcı ateşi, "diriler" müminleri, "ölüler" kâfirleri anlatmak için kullanılmıştır. Zira mümin önündeki açık yolu (dünya hayatından sonra yeni bir

hayatın başlayacağını) görmekte, inkârcı ise bunu görmemektedir. Ama unutulmamalıdır ki kişinin görme duyusu ne kadar keskin olursa olsun, ışık olmazsa bir şey göremez. İşte iman ışık demektir ki gören kişinin önünü aydınlatır, küfür ise karanlığı temsil ettiğinden kâfirin hakikati görmesine engeldir. Sonra her ikisinin âkıbetine, müminin rahata ve huzura kavuşacağına, kâfirin ise sıkıntı ve yakıcı ateş ile karşılaşacağına işaret edilmiştir. Yüce Allah mümin ve kâfir hakkında bir başka örneğe daha yer vermekte, âdeta şöyle buyurmaktadır: Mümin ve kâfirin durumunu anlatmaya, gören ile körün mukayesesi bile az gelir. Çünkü âmâ bazı şeyleri idrak etmede gören ile ortak özelliğe sahiptir, kâfir ise hiçbir yararlı idrak gücüne haiz değildir, ölü gibidir. 19. âyette geçen "bir olmaz" fiilinin dirilerle ölülerden söz eden 22. âyette tekrar edilmesi de bu yorumu desteklemektedir. Öte yandan Râzî, gören ile kör mukayesesinde olumsuzluk edatının tekrar edilmeyip diğerlerinde tekrar edilmesinde şöyle bir mâna inceliği bulunduğunu belirtir: Bu tekrar tekit anlamı taşır. Birinci örnekte birbirine eşit olmama zıtlık düzeyinde değildir, diğerleri ise aynı zamanda birbirine zıttır. Şöyle ki, bir şahıs görür olabildiği gibi aynı şahıs âmâ da olabilir. Oysa karanlık ve aydınlık, gölge ve sıcak, diriler ve ölüler mahiyetleri bakımından da farklıdır; kör olma ve görür olma da böyledir, fakat âyette âmâ ile gören karşılaştırılmıştır. Aynı vücudun hem hayata hem ölüme konu olabileceği dikkate alındığında bu örneği birinciye paralel görmek mümkünse de gerçekte diri ile ölü arasındaki farklılık kör ile gören arasındaki farklılıktan çok fazladır. Daha önce belirttiğimiz üzere âmâ bazı şeyleri idrak etmede gören ile ortak özelliğe sahiptir, diri ile ölü arasında ise böyle bir ortaklık da yoktur, yani ölü sadece vasıf açısından değil işin gerçeği ve mahiyeti bakımından da diriden farklıdır (XXVI, 16; bu konuda başka görüşler için bk. Taberî, XXII, 129). Bazı müfessirlere göre ise diriler ve ölüler örneği, âlimlerle câhilleri, bazılarına göre de aklını kullananlarla aklını kullanmayanları anlatmaktadır (Şevkânî, IV, 396).

22. âyetin son cümlesinde, getirilen bütün kanıtları görmezden gelen ve inatla inkârcılığını sürdürenler kabirlerdekilere yani ölülere benzetilmiştir (İbn Atıyye, IV, 436). Bu benzetmedeki maksat, inkârcıların Resûlullah'ın bildirdiklerine kulaklarını tamamen tıkamış olduklarını

belirtmek olabileceği gibi, o ne yaparsa yapsın onların izʽanını harekete geçiremeyeceğini bildirmek olabilir (Râzî, XXVI, 18).

23-26. Bu âyetlerde kendisine, ilâhî mesajı bütün insanlığa ulaştırma gibi ağır bir görev yüklenmiş olan ve yakın çevresindeki birçok insanın şirk batağından çıkmamak için direndiklerini gördüğünden ruhen daralmış bulunan Resûl-i Ekrem teselli edilmekte, onun, insanları uyarmakla görevli olduğu ve herkesi imana getirmek gibi bir vazifesinin bulunmadığı bildirilmekte, önceki peygamberlerin durumları hatırlatılarak mâneviyatını yüksek tutması istenmektedir.

24. âyetin son cümlesi, ilâhî mesajın ve tevhid çağrısının bütün insanlığı kapsayacak biçimde peygamberler vasıtasıyla ulaştırıldığını ifade etmektedir. Her topluluğa Allah tarafından bir uyarıcı gönderilmiş, uzun veya kısa bir süre uyarıcının mesajı korunmuş, sonra unutulmuş (araya fetret yani mesajın unutulduğu, bozulduğu bir süre girmiş), arkadan yeni bir uyarıcı gönderilmiştir. Burada bu ifadeye yer verilmesindeki maksat iki şekilde açıklanabilir: **a)** Kendi toplumunda şiddetli baskı ve eziyetlere mâruz kalan Resûl-i Ekrem'e önceki peygamberlerin de benzeri durumlarla karşılaştığını hatırlatıp ona direnme gücü aşılamak (ki 25. âyet bu yorumu destekler niteliktedir), **b)** Hz. Muhammed'in daha önce hiç karşılaşılmamış bir görev iddiasıyla ortaya çıkmış olmadığına dikkat çekmek ve böylece Kur'an'ın muhataplarını kendilerini bağlayan bir argüman üzerinde düşünmeye çağırmak. Bu durumda onlara düşen, peşinen reddetmek yerine onun gerçek bir peygamber olup olmadığını araştırmak olacaktır (Râzî, XXVI, 18).

27 – 37

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللّٰهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُخْتَلِفًا
أَلْوَانُهَا وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بِيضٌ وَحُمْرٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا

وَغَرَابِيبُ سُودٌ ﴿٢٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ وَالدَّوَابِّ وَالْاَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ
اَلْوَانُهُ كَذٰلِكَۜ اِنَّمَا يَخْشَى اللّٰهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمٰٓؤُاۜ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيزٌ
غَفُورٌ ﴿٢٨﴾ اِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللّٰهِ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ
وَاَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تِجَارَةً لَنْ تَبُورَۙ ﴿٢٩﴾ لِيُوَفِّيَهُمْ
اُجُورَهُمْ وَيَزِيدَهُمْ مِنْ فَضْلِهٖۜ اِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٣٠﴾ وَالَّذٖٓي اَوْحَيْنَٓا
اِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِۜ اِنَّ اللّٰهَ بِعِبَادِهٖ
لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٣١﴾ ثُمَّ اَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَاۚ فَمِنْهُمْ
ظَالِمٌ لِنَفْسِهٖۚ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌۚ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ بِاِذْنِ اللّٰهِۜ
ذٰلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُۜ ﴿٣٢﴾ جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُحَلَّوْنَ فِيهَا
مِنْ اَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًاۚ وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٣٣﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ
لِلّٰهِ الَّذٖٓي اَذْهَبَ عَنَّا الْحَزَنَۜ اِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌۙ ﴿٣٤﴾ اَلَّذٖٓي
اَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِنْ فَضْلِهٖۚ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نَصَبٌ وَلَا يَمَسُّنَا
فِيهَا لُغُوبٌ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَۚ لَا يُقْضٰى عَلَيْهِمْ

فَيَمُوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذٰلِكَ نَجْزِي كُلَّ كَفُورٍ ٣٦
وَهُمْ يَصْطَرِخُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ
أَوَلَمْ نُعَمِّرْكُمْ مَا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَنْ تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمُ النَّذِيرُ فَذُوقُوا
فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ٣٧

Meâli

27. Allah'ın gökten su indirdiğini görmez misin? Sonra onunla renkleri ve çeşitleri farklı ürünler çıkardık. Dağların da farklı renklerde; beyaz, kırmızı, simsiyah yolları, kısımları vardır. **28.** Aynı şekilde, insanlardan, binek hayvanlarından ve eti yenen hayvanlardan da farklı tür ve renklerde olanlar var. Kulları içinden ancak bilenler, Allah'ın büyüklüğü karşısında heyecan duyarlar. Şüphesiz Allah azîzdir, gafûrdur. **29.** Allah'ın kitabını okuyanlar, namazı özenle kılanlar ve kendilerine verdiğimiz rızıktan başkaları için gizli açık harcayanlar, asla zararla sonuçlanmayacak bir ticaret umabilirler. **30.** Zira Allah karşılıklarını tam olarak ödediği gibi lutfundan onlara fazlasını da verir. O çok bağışlayıcıdır, şükrün karşılığını bol bol verir. **31.** Sana vahyettiğimiz kitap kendinden öncekileri doğrulayıcı bir hakikattir. Kuşkusuz Allah kullarından haberdardır, her şeyi görmektedir. **32.** Sonra biz kullarımızdan seçtiklerimizi o kitaba mirasçı kıldık. Onlardan kimi kendine kötülük eder, kimi orta bir durumdadır, kimi de Allah'ın izniyle hayır işlerinde yarışır; işte büyük lutuf budur. **33.** Onların gireceği yer adn cennetleridir. Orada altın bilezikler ve incilerle süsleneceklerdir. Orada onların giysileri de ipektir. **34.** Şöyle derler: "Bizden tasayı gideren Allah'a hamdolsun. Doğrusu rabbimiz çok bağışlayıcı, şükrün karşılığını tam verendir. **35.** O ki bizi lutfuyla sonsuza dek kalınacak yurda yerleştirdi. Orada artık biz ne bir yorgunluk duyarız ne de bize bir bık-

kınlık gelir." **36.** İnkâr edenlere gelince, cehennem ateşi de onlarındır. Ne ölmelerine hükmedilir ki ölsünler ne de onlar için cehennem azabı hafifletilir. İşte inkârcılığa saplanıp kalmış herkesi böyle cezalandırırız. **37.** Ve onlar orada, "Rabbimiz! Bizi çıkar da yapmış olduklarımızdan tamamen başka, iyi işler yapalım" diye feryat ederler; size düşünecek kimsenin düşünebileceği kadar bir ömür vermedik mi? Üstelik size uyarıcı gelmişti. Şimdi tadın bakalım! Zalimlerin hiçbir yardımcısı da yoktur!

Tefsiri

27-28. Dikkatlerimizi bir yandan tabiatın ihtişamına diğer yandan da bu muhteşem görünümü meydana getiren farklılıkların tek kaynaktan neşet ettiğine ve bunu sağlayan yüce kudrete çeken bu âyetlerde renk ve tür faktörüne ağırlık verildiği görülmektedir. 27. âyetin (dağlar hakkındaki) "farklı renklerde" şeklinde çevrilen kısmıyla her bir rengin farklı tonlarına işaret edildiği ve siyahın en koyu tonunu belirtmek üzere "simsiyah" anlamına gelen nitelemenin cümlenin sonuna bırakıldığı da düşünülebilir (Râzî, XXVI, 21). Çıplak gözle gözlemleyebildiğimiz âlemde ilk bakışta farklılıkları ayırt etme hususunda renklerin etkisi son derece açık olduğundan bu özellik ön plana çıkarılmıştır. Fakat bunlar üzerinde inceleme yapmaya ve düşünmeye başlayanlar hemen göreceklerdir ki, bu türleri ayırt ettiren yegâne ayıraç renkler değildir. İnsanlar, dağlar, bitkiler, hayvanlar renk renk olduğu gibi daha pek çok özellik ve yetenek farklarıyla da birbirlerinden ayırt edilirler. İster ilk nazarda göze çarpan ister daha dikkatli bir incelemeyle tesbit edilen bu farklılıkların hepsi son tahlilde biçimseldir; özü itibariyle bunların tamamı tek bir şeye işaret etmektedir ki o da böylesine bir âhenk içerisinde bu çeşitliliği sağlayan irade ve güçtür. Bunu anlamamızı kolaylaştırmak üzere türlü renkler taşıyan bitkisel ürünlerin varlığını bir kaynağa yani suya borçlu bulunduğu, onu da indirenin yüce Allah olduğu belirtilmiştir.

28. âyette *haşyet* kökünden gelen ve "büyüklüğü karşısında heyecan duyarlar" diye çevirdiğimiz kelime burada, "büyüklük karşısında duyulan heyecan ve korku, zarar görmekten değil, hakkını verememekten kaynaklanan endişe" mânasına gelmektedir. Muhataplarını doğadaki muhteşem

görünümlerden hareketle akıllara durgunluk verecek incelikleri keşfetmeye yönlendiren Kur'an'ın, bu bağlamda bilmenin değerine vurgu yapması oldukça ilginçtir. Fakat burada kullanılan ve "bilenler" şeklinde çevrilen *ulemâ* kelimesinin kök anlamları arasında, bir şeyi derinlemesine tanıyıp mahiyetini idrak etme, bir konuda kesin bilgiye ulaşma, bir işin hakikatine nüfuz etme mânalarının bulunduğu göz önüne alınırsa, kendilerine gönderme yapılan ve Allah'a saygı duyma hususunda ön plana çıkarılan kişilerin, meslek olarak bilimsel faaliyet icra edenler veya birtakım bilgileri öğrenip belleklerine yerleştirmiş olanlar değil, zihnî çabalarını Allah'ın evrendeki kudret delillerinden sonuçlar çıkarabilme düzeyine yükseltebilmiş kişiler olduğu anlaşılır. Zaten sahâbe ve tâbiîn büyüklerinin birçoğundan yapılan rivayetlerde ne kadar bilgili olurlarsa olsunlar Allah'a saygı yolunda mesafe alamamış kimselerin âlim olarak nitelenemeyecekleri belirtilmiştir (meselâ bk. Zemahşerî, III, 274; Şevkânî, IV, 398). Gerek insanı ve toplumları gerekse evrendeki diğer varlıkları inceleyen değişik bilim dallarına mensup bilim adamlarından pek çoğunun –başlangıçta ateist veya Allah inancı konusunda mütereddit olsalar bile– bu araştırmalar sonucunda kâinattaki şaşmaz dengeyi, akılları zorlayan ince hesapları ve hayranlık uyandıran âhengi müşahede ederek ya doğrudan ilâhî kudret ve azamete atıf yapan veya bu güç karşısındaki aczin itirafı anlamına gelen ifadeler kullanmaları, bu âyetlerde ilme yapılan göndermenin anlaşılmasını daha kolaylaştırmaktadır. Yine, sosyal çevrenin etkisiyle dine karşı kayıtsız kalmış ve metafizik konularıyla ilgilenme fırsatı bulamamış birçok insanın az önce sözü edilen araştırmaların sonuçlarını izleyince düşünce dünyalarında önemli değişiklerin hatta sarsılmaların meydana gelmesi, varlıklar âlemindeki bu düzenin bir tesadüfün eseri olamayacağı üzerinde düşünmeye başlamaları, bu sayede kendilerini sorgulama ve hayatı anlamlandırma çabası içine girmeleri de, Kur'an'a gönül vermiş kişilere önemli bir görevi yani ilim yolunda öncülük etmenin de Müslümanlığın gereklerinden olduğunu hatırlatmış olmaktadır.

Râzî'nin açıklaması esas alınarak, 28. âyette geçen ve "hayvanlar" anlamına gelen *devvâb* ve *en'âm* kelimelerinden birincisine meâlde "binek

hayvanları" ikincisine "eti yenen hayvanlar" mânası verilmiştir (bk. XXVI, 21).

29-30. Önceki âyette kalple ilgili bir durum olan Allah korkusu yani Allah'a saygı duygusundan söz edilmiş; burada da dil ve beden ile ortaya konan ve bu duyguyu pekiştiren davranışların önemine değinilmiştir (Râzî, XXVI, 22; bu bağlamda "başkaları için harcama" anlamını verdiğimiz *infak* hakkında bilgi için bk. Bakara 2/245, 254, 261).

31-32. İlk âyette Kur'an'ın kendinden önceki ilâhî kitapların aslî durumlarını onaylayan ve Allah katından geldiğinde kuşku bulunmayan bir kitap olduğu belirtilmektedir (bu konuda bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/3-4).

Müfessirlerin çoğunluğu 32. âyette geçen "kitap"tan maksadın Kur'an-ı Kerîm ve "mirasçı kılınanlar"dan maksadın da müminler olduğu kanaatindedirler. Buna göre âyette zikri geçen üç grup insan da hep müminler olmaktadır. Allah'ın, kendilerine peygamberler aracılığı ile kitabını göndermek için seçtiği kulların tamamı ondan eşit derecede yararlanmış değillerdir. Râzî, bu yoruma göre âyette belirtilen üç mertebe için yapılmış izahları aktardıktan sonra kendi tercihini şöyle açıklar: Birinci gruptakiler, Allah'ın buyruklarını terkedip yasaklarını işleyenlerdir. Bunlar "bir işi yerli yerince yapmayan" kimseler oldukları için (meâlde "kendine kötülük eder" diye çevrilen) zalim kelimesiyle ifade edilmiştir. "Orta bir durumdadır" (muktesıd) diye söz edilenler, –sonuç almada tam başarılı olmasalar da– ilâhî buyruklara karşı gelmemek için çaba harcayanlardır. "Allah'ın izniyle hayır işlerinde yarışır" (sâbık bi'l-hayrât) diye anılanlar ise hem belirtilen çabayı harcayan hem de Allah'ın izniyle bunu başaranlardır. Taberî de mirasçı kılınanlar ile müminlerin kastedildiği kanaatini taşımaktadır, fakat kitap ile ilgili yorumlar arasından tercih ettiği şudur: Burada Kur'an'dan önceki ilâhî kitaplar kastedilmektedir; nitekim müslümanlar onlara inanmayı da iman esaslarından sayarlar. Âyetin sonundaki "büyük lutuf" da, "kitaba mirasçı kılma, hayır işlerinde yarışma veya Allah'ın buna muvaffak kılması" mânalarıyla açıklanmıştır (diğer yorumlarla birlikte bk. XXVI, 24-26; Taberî, XXII, 133-137; Zemahşerî, III, 275-276; Şevkânî, IV, 400).

33-35. Müminlerin ve özellikle iyi işlerde önderlik edenlerin kavuşacakları cennet nimetleri kısmen dünyadaki tasavvurlarımıza göre anlatılmakta, fakat asıl mutluluğun bütün bu nimetleri bahşeden yüce Allah'a hamdetme mutluluğunu tadabilmeyi sürdürmede ve O'nun hoşnutluğuna erişmiş olarak, dünyadaki kaygı ve endişelerin uzağında ebediyet yurduna yerleştirilmiş olmakta gizli bulunduğuna işaret edilmektedir (adn cennetleri hakkında bilgi için bk. Ra'd 13/23-24).

36-37. Âhiret sahnelerine yer veren bu ve benzeri âyetlerde, dünyada iken yapılan uyarıları hafife alan inkârcıların kötü âkıbetle karşılaştıklarında kendilerine yeni bir fırsat verilmesi için çırpınmaları tasvir edilir ve bu feryatların hiçbir yarar sağlamayacağı vurgulanır (ayrıca bk. Mü'minûn 23/107-108).

38 – 41

إِنَّ اللّٰهَ عَالِمُ غَيْبِ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ اِنَّهُ عَلٖيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ
٣٨ هُوَ الَّذٖي جَعَلَكُمْ خَلَٓائِفَ فِي الْاَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ
كُفْرُهُ وَلَا يَزٖيدُ الْكَافِرٖينَ كُفْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ اِلَّا مَقْتاً وَلَا
يَزٖيدُ الْكَافِرٖينَ كُفْرُهُمْ اِلَّا خَسَاراً ٣٩ قُلْ اَرَاَيْتُمْ شُرَكَٓاءَكُمُ
الَّذٖينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ اَرُونٖي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْاَرْضِ اَمْ لَهُمْ
شِرْكٌ فِي السَّمٰوَاتِ اَمْ اٰتَيْنَاهُمْ كِتَاباً فَهُمْ عَلٰى بَيِّنَتٍ مِنْهُ بَلْ اِنْ
يَعِدُ الظَّالِمُونَ بَعْضُهُمْ بَعْضاً اِلَّا غُرُوراً ٤٠ اِنَّ اللّٰهَ يُمْسِكُ

السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ اَنْ تَزُولَا وَلَئِنْ زَالَتَا اِنْ اَمْسَكَهُمَا
مِنْ اَحَدٍ مِنْ بَعْدِهِ اِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤١﴾

Meâli

38. Kuşkusuz Allah göklerin ve yerin sırlarını bilmektedir ve O, kalplerin gizlediklerini de çok iyi bilir. **39.** Sizi yeryüzünde halifeler yapan O'dur. Artık kim inkâr ederse inkârcılığı yalnız kendi aleyhinedir. Kâfirlerin küfrü rableri katında gazabı arttırmaktan başka bir sonuç doğurmaz; şu halde kâfirlerin küfrü ancak kendi ziyanlarını arttırır. **40.** De ki: "Allah'ı bırakıp da taptığınız ve O'na ortak koştuğunuz varlıklar üzerinde hiç düşündünüz mü? Gösterin bana bakalım, yeryüzündeki hangi nesneyi yaratmışlar? Yoksa onların göklerde mi ortaklığı var? Yahut biz onlara bir kitap vermişiz de onlar oradaki kesin bir delile mi dayanmaktalar? Hayır hayır! O zalimlerin birbirlerine vaadleri aldatmacadan başka bir şey değildir. **41.** Gerçek şu ki Allah, düzenden sapmamaları için gökleri ve yeri tutmaktadır. Şayet sapacak olsalar artık O'ndan başka hiç kimse onları tutamaz. Şüphesiz O halîmdir, gafûrdur.

Tefsiri

38-40. Allah Teâlâ'nın ilmine sınır olmadığı hatırlatılıp insanın yeryüzündeki görevine atıfta bulunulduktan sonra birtakım varlıklara tanrılık yakıştıranların ne kadar şuursuzca bir davranış sergiledikleri ortaya konmakta; onlardan, sözde tanrılarının ya yeryüzünde yarattıkları bir nesne göstermeleri veya göklerde paydaşlıklarının bulunduğunu ya da Allah tarafından kendilerine ayrıcalık tanındığına dair bir kanıt verildiğini ispat etmeleri istenmektedir. Ardından da bu hakikatleri görmezden gelen ve şirke batarak haksızlığın en büyüğünü yapan bu kimselerin put, melek, insan vb. varlıkların kendilerine şefaatçi olacaklarını iddia edip birbirlerini ayartmalarının birer aldatmacadan ibaret olduğu belirtil-

mektedir (halife kelimesinin anlamları ve Kur'an'daki kullanımları hakkında bilgi için bk. Bakara 2/30).

41. Göklerin yani ilâhî yasalar düzenine uygun olarak uzay içinde işlevlerini sürdüren bütün galaksilerin, gök cisimlerinin ve bu düzen içinde insan bakımından özel bir önemi haiz olan yerkürenin yörüngelerinden sapmaması Allah Teâlâ'nın irade ve kudretiyle mümkün olmaktadır. Yüce Allah bu hassas dengenin bozulmasını murat etmiş olsa artık bu sapmayı önleyebilecek hiçbir güç yoktur (bu konuda ayrıca bk. Ra'd 13/2). Âyetin "sapmamaları için" şeklinde çevrilen kısmında kullanılan ve *zevâl* kökünden türetilen fiil hem "bir şeyin nizamının bozulması" hem de "yok olması" anlamına gelir. Burada her iki mânanın birlikte kastedildiği anlaşılmaktadır. Zira göklerin ve yerin hareketindeki en küçük bir sapma ve dengesindeki en küçük bir bozulma aynı zamanda onların yok olması demektir (İbn Âşûr, XXII, 327-328).

42 – 45

وَاَقْسَمُوا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَٓاءَهُمْ نَذ۪يرٌ لَيَكُونُنَّ اَهْدٰى مِنْ اِحْدَى
الْاُمَمِۚ فَلَمَّا جَٓاءَهُمْ نَذ۪يرٌ مَا زَادَهُمْ اِلَّا نُفُورًاۙ ﴿٤٢﴾ اِسْتِكْبَارًا فِي الْاَرْضِ
وَمَكْرَ السَّيِّئِۜ وَلَا يَح۪يقُ الْمَكْرُ السَّيِّئُ اِلَّا بِاَهْلِه۪ۜ فَهَلْ يَنْظُرُونَ اِلَّا سُنَّتَ
الْاَوَّل۪ينَۚ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللّٰهِ تَبْد۪يلًاۚ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللّٰهِ تَحْو۪يلًا ﴿٤٣﴾
اَوَلَمْ يَس۪يرُوا فِي الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذ۪ينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
وَكَانُٓوا اَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةًۜ وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ فِي السَّمٰوَاتِ

وَلَا فِي الْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾ وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا
كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَىٰ ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَٰكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ
مُسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا ﴿٤٥﴾

Meâli

42. Onlar kendilerine bir uyarıcı gelirse herhangi bir ümmetten daha fazla doğru yolu tutacaklarına dair var güçleriyle Allah adına yemin etmişlerdi. Ama onlara uyarıcı gelince bu sadece (haktan) uzaklaşmalarını arttırdı. **43.** Çünkü yeryüzünde büyüklük taslıyor ve kötülük tuzakları kuruyorlardı. Halbuki kötülük tuzakları, kuranların ayağına dolaşır. Yoksa onlar öncekilere uygulanan yasalardan başkasını mı bekliyorlar? Allah'ın yasalarında asla bir değişme bulamazsın; Allah'ın yasalarında asla bir sapma da bulamazsın. **44.** Yeryüzünde gezip dolaşmazlar mı ki, kendilerinden öncekilerinin sonu nice olmuş görsünler! Kaldı ki onlar bunlardan daha güçlüydüler. Göklerde ve yerde Allah'ın kudretine karşı durabilecek yoktur. Şüphe yok ki O, her şeyi bilmektedir, her şeye kādirdir. **45.** Şayet Allah insanları yapıp ettikleri yüzünden hemen cezalandıracak olsaydı, yerin üstünde tek bir canlı bırakmazdı; fakat onlara belirlenmiş bir vadeye kadar mühlet veriyor. Vadeleri dolduğunda ise (herkes anlayacaktır ki) Allah kullarını hakkıyla görüp bilmektedir.

Tefsiri

42-45. Kur'an'ın ilk muhatapları olan Mekke müşrikleri, peygamberleri yalanlamadıklarını söyleyip şayet kendilerine gerçek bir peygamber gönderilmiş olsa, eski ümmetlerin yaptığını yapmayacaklarına, yani peygamberi asla inkâr etmeyeceklerine ve onun getireceği mesaja, geçmiş ümmetlere nazaran çok daha fazla sahip çıkacaklarına yemin ediyorlardı. Ama Hz. Muhammed peygamber olarak gönderildiğini açıklayınca

ondan sür'atle uzaklaştılar (Taberî, XXII, 145; Râzî, onların yahudileri ve hıristiyanları kınayarak bu tarzda yemin ettikleri görüşünü tarihî verilere uygun bulmaz, bk. XXVI, 33-34). Resûlullah'a ve müslümanlara karşı cephe almalarının sebebi ise –bazı âyetlerde ifade edildiği ve siyer kaynaklarındaki olaylardan anlaşıldığı üzere– açıktı: Resûl-i Ekrem onların beklentilerine göre bir peygamber değildi ve getirdiği mesaj çıkarlarına alet edebilecekleri bir içerik taşımıyordu. Âyetin "herhangi bir ümmetten daha fazla doğru yolu tutacaklarına dair" şeklinde çevrilen kısmı "bulundukları durumdan çok daha iyi bir yol tutacaklarına dair" ve "geçmiş ümmetlerin hepsinden daha iyi olacaklarına dair" şeklinde de anlaşılmıştır (Zemahşerî, III, 278; Râzî, XXVI, 34. "Allah'ın yasaları" diye çevirdiğimiz *sünnetullah* kavramının Kur'an'daki kullanımları hakkında bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/137).

45. âyetin son cümlesi daha çok "Vadeleri dolduğunda ise Allah kime nasıl muamele edeceğini takdir eder veya gereken cezayı verir, çünkü O kullarını hakkıyla görmektedir" tarzında açıklanmıştır (Allah'ın insanları hemen cezalandırmayışının hikmeti ve "canlı" diye tercüme edilen *dâbbe* kelimesi hakkında bilgi için bk. Nahl 16/61).

36 (41)

Yâsîn Sûresi

Mekke, 83

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada otuz altıncı, iniş sırasına göre kırk birinci sûredir. Cin sûresinden sonra, Furkan sûresinden önce Mekke'de inmiştir. Yerinde açıklanacak bir sebeple 12. âyetin Medine'de indiğini ileri sürenler de olmuştur.

Adı

Sûre, adını iki harften ibaret olan ilk âyetinden almıştır. 1. âyetin tefsiri yapılırken bunun anlamı üzerinde durulacaktır.

Konusu

Hz. Muhammed aleyhisselâmın hak peygamber olduğu ona indirilen Kur'an deliliyle desteklenerek açıklanır; başka peygamberlerin tevhid mücadelelerinden bir kesit verilerek bu uğurda büyük sıkıntılara katlanan Resûl-i Ekrem ve ona tâbi olanlar teselli edilir. Allah Teâlâ'nın birlik ve kudret delillerine ve evrendeki yaratılış sırlarına dikkat çekilerek öldükten sonra dirilme gerçeği ve bunun sonuçları üzerinde durulur. Râzî'nin belirttiği üzere bu sûrenin, İslâm inançlarının üç temel umdesinin (Allah'ın birliği, peygamberlik ve âhiret) en güçlü delillerle işlenmesine hasredildiği söylenebilir. Şöyle ki: 3. âyette –devamındaki delillerle teyit edilerek– peygamberlik müessesesi üzerinde durulmuş; müteakip âyetlerde Allah'ın birliği ve eşsiz gücü, öldükten sonra dirilmenin ve ilâhî huzurda yargılanmanın kaçınılmazlığı ortaya konmuş, son âyette de yine bu iki nokta (vahdâniyet ve haşir) özetlenmiştir. Kur'an'dan bu ölçüde de

olsa nasibini alan kimse artık kalbinin payı olan imanı elde etmiş demektir ki bunun tezahürleri de diline ve davranışlarına yansıyacaktır (XXVI, 113).

Fazileti

Hadis kaynaklarında Hz. Peygamber'den Yâsîn sûresinin faziletine dair nakledilmiş sözler yer alır. Bunlardan biri şöyledir: "Her şeyin bir kalbi vardır; Kur'an'ın kalbi de Yâsîn'dir" (Tirmizî, "Fezâilü'l-Kur'ân", 7; Dârimî, "Fezâilü'l-Kur'ân", 21; krş. Müsned, V, 26. Diğer bazı rivayetler için bk. Şevkânî, IV, 410-411). İbn Abbas'ın da –bu sûrenin son âyeti hakkında– "Yâsîn'in ve onu okumanın niçin bu kadar faziletli olduğunu bilmiyordum; meğer bu âyetten dolayı imiş" dediği nakledilir (Zemahşerî, III, 294-295). Hadislerin sıhhat durumu tartışmalı olmakla beraber, öteden beri İslâm âlimleri Resûlullah'ın bu sûreye özel bir ilgi gösterdiği kanaatini taşımışlar ve müslümanlar da Kur'an tilâvetinde ona ayrı bir yer vermişlerdir. Bu sebeple Yâsîn sûresi için özel tefsirler kaleme alınmıştır (Ölülere Yâsîn okunmasıyla ilgili hadiste "ölmek üzere olanlar"ın kastedildiği kanaati hâkim olmakla beraber, bunu öldükten sonra veya ölünün kabri başında okunacağı şeklinde anlayanlar da vardır, bk. Elmalılı, VI, 4004).

1 – 12

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

يٰسٓ ۚ ﴿١﴾ وَالْقُرْاٰنِ الْحَك۪يمِۙ ﴿٢﴾ اِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَل۪ينَۙ ﴿٣﴾ عَلٰى صِرَاطٍ
مُسْتَق۪يمٍۜ ﴿٤﴾ تَنْز۪يلَ الْعَز۪يزِ الرَّح۪يمِۙ ﴿٥﴾ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَٓا اُنْذِرَ
اٰبَٓاؤُ۬هُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ ﴿٦﴾ لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلٰٓى اَكْثَرِهِمْ فَهُمْ
لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٧﴾ اِنَّا جَعَلْنَا ف۪ٓي اَعْنَاقِهِمْ اَغْلَالًا فَهِيَ اِلَى الْاَذْقَانِ فَهُمْ

مُقْمَحُونَ ﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ اَيْدٖيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا
فَاَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿٩﴾ وَسَوَٓاءٌ عَلَيْهِمْ ءَاَنْذَرْتَهُمْ اَمْ
لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾ اِنَّمَا تُنْذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمٰنَ
بِالْغَيْبِ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَاَجْرٍ كَرٖيمٍ ﴿١١﴾ اِنَّا نَحْنُ نُحْيِ الْمَوْتٰى وَنَكْتُبُ
مَا قَدَّمُوا وَاٰثَارَهُمْ وَكُلَّ شَيْءٍ اَحْصَيْنَاهُ فٖٓي اِمَامٍ مُبٖينٍ ﴿١٢﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Yâ-sîn. **2-4.** Hikmet dolu Kur'an'a andolsun ki sen, kesinlikle dosdoğru bir yolda yürümek üzere gönderilmiş peygamberlerden birisin. **5-6.** (Bu kitap) azîz ve rahîm olan Allah tarafından ataları uyarılmamış, bu yüzden kendileri de gaflet içinde bulunan bir toplumu uyarasın diye indirilmiştir. **7.** Andolsun ki onların çoğu hakkında o söz gerçekleşecektir; çünkü onlar iman etmeyecekler. **8.** Biz onların boyunlarına çenelerine kadar dayanan halkalar geçirdik, bu yüzden kafaları yukarı kalkık durmaktadır. **9.** Onların önlerinden bir set, arkalarından da bir set çektik, böylece gözlerini perdeledik; onlar artık göremezler. **10.** Kendilerini uyarsan da uyarmasan da onlar için birdir, asla iman etmezler. **11.** Sen ancak o zikre uyanı ve görmediği halde rahmândan korkanı uyarabilirsin. İşte böylesini hem bir af hem de değerli bir ödülle müjdele. **12.** Şüphesiz ölüleri diriltecek olan biziz. Onların gelecek için yaptıkları her şeyi ve bıraktıkları her izi de yazmaktayız. Zaten biz her şeyi apaçık bir ana kitaba kaydetmişizdir.

Tefsiri

1. Tâhâ sûresinin ilk âyetinde olduğu gibi buradaki iki harfin mahiyeti ve anlamı hususunda da müfessirler arasında iki eğilim bulunmaktadır. Bir anlayışa göre bunlar, bazı sûrelerin başında yer alan ve ayrı ayrı okunduğu

için "hurûf-ı mukattaa" diye adlandırılan harflerdendir (bu konuda bilgi için bk. Bakara 2/1). Diğer eğilime göre ise "yâsîn" ayrı iki harf değil, anlamı olan bir kelimedir. Bu eğilim içinde kuvvetli bulunan görüşe göre bu kelime Arapça'nın bazı lehçelerinde "ey kişi, ey insan!" anlamına gelmektedir; burada kendisine hitap edilen kişi ise Hz. Muhammed'dir. Hatta Saîd b. Cübeyr'den, bunun Resûlullah'ın isimlerinden biri olduğu da rivayet edilmiştir (İbn Atıyye, IV, 445). Bu kelimenin Allah'ın isimlerinden biri olup burada o isme yemin edildiği, söze başlama ifadesi ve Kur'an'ın isimlerinden olduğu görüşleri de vardır (Taberî, XXII, 148-149).

2-5. Araplar'da yalan yere yemin etmenin dünyanın harabına yol açacak kadar ağır bir kötülük olduğuna inanılırdı. Resûl-i Ekrem de bir hadisinde bu anlayışı teyit etmiştir. İşte bu âyetlerde Hz. Muhammed'in gerçek bir peygamber olduğu bir yemine bağlı olarak ifade edilmektedir; üzerine yemin edilen ise muhataplarınca kendileri tarafından bir benzerinin ortaya konamayacağı anlaşılmış bulunan eşsiz mûcize Kur'an-ı Kerîm'dir (Râzî, XXVI, 41).

"Hikmet dolu" diye çevrilen 2. âyetteki *hakîm* kelimesi, "muhkem, sağlam; öğütleri, buyruk ve yasakları yerli yerince olan" şeklinde de anlaşılmıştır (İbn Atıyye, IV, 446).

6. Genellikle müfessirler, "ataları uyarılmamış" ifadesiyle, Hz. Muhammed'in ilk muhatap kitlesi olan Kureyş ve çevresindekilere yakın zamanlarda bir peygamber gönderilmemiş olduğuna işaret edildiği kanaatindedirler (bu konuda ayrıca bk. Secde 32/3; Sebe' 34/44; Fâtır 35/24). Meâlde esas alınan bu mâna burada geçen "mâ" kelimesinin olumsuzluk edatı sayılmasına göredir. Bu kelimenin mahiyeti ve cümledeki rolü konusundaki farklı kanaatlere göre âyetin aynı kısmına "ataları uyarılmış" veya "atalarının uyarıldığı şeyle" anlamı da verilebilir. Bu takdirde geçmiş devirlerdeki bütün insanlar kastedilmiş olur (Taberî, XXII, 150; İbn Atıyye, IV, 446). Yine bu yaklaşıma göre cümlenin devamı ile uyumu açısından meâlin "Ataları uyarılmış ama kendileri gaflet içinde bulunan bir toplumu uyarasın diye" şeklinde olması gerekir (Zemahşerî, III, 280).

7. Tefsirlerde genellikle, gerçekleşeceği belirtilen "söz"den maksadın Hûd sûresinin 119. âyeti ile Secde sûresinin 13. âyetinde geçen Allah Teâlâ'nın "Cehennemi hem cinlerden hem insanlardan bir kısmıyla dolduracağım!" şeklindeki yemin ifadesi olduğu belirtilir (meselâ Zemahşerî, III, 280; başka yorumlar için bk. Râzî, XXVI, 43-44).

8-10. İlk âyette inkârda direnenlerin durumuna ait temsilî bir anlatıma yer verilmiştir. Bunun inkârcıların âhiretteki halleriyle ilgili bir ifade olduğu da ileri sürülmüştür. Fakat müteakip âyette gözlerine perde indirildiğinin ve artık görmediklerinin belirtilmesi bu yorumu zayıflatmaktadır, zira kıyamet günü inkârcılar kendi durumlarının ne kadar kötü olduğunu çok iyi göreceklerdir (İbn Atıyye, IV, 446-447; inkârcıların âhirette kör olmalarının ne anlama geldiği konusunda bk. İsrâ 17/72, 97; Tâhâ 20/124-125).

8 ve 9. âyetlerdeki tasvir için yapılan izahları şöyle özetlemek mümkündür: Pek çok açık kanıta rağmen inatla inkârcılıklarını sürdürenler öyle iç ve dış etkenler, öyle psikolojik ve sosyolojik şartlar ve alışkanlıklarla kuşatılmışlardır ki, boyunlarına çenelerine kadar dayanan boyunduruklar geçirilmiş gibidirler; kafaları yukarı kalkık, gözleri aşağıya kaymıştır; hangi yöne dönseler hidayet ışığına uzaktırlar; böbürlendikleri ve nefislerine tutsak oldukları için Fussılet sûresinin 53. âyetinde sözü edilen delilleri, gerek kendilerini çevreleyen dış âlemdeki gerekse ruhî ve biyolojik yapılarındaki kanıtları artık göremezler. Boyunlarına halkalar geçirildiğinin belirtilmesi, insanın fıtratına yerleştirilen cebrî bir durumdan değil, onların kendi işledikleri suçtan ötürü gördükleri bir karşılıktan söz edildiğini gösterir; zira bunlar birer cezalandırma aracıdır, ceza ise suçun karşılığıdır (başka açıklamalarla birlikte bk. Râzî, XXVI, 44-46; Elmalılı, VI, 4010). Bazı müfessirlere göre 8. âyette, inkârcıların bu tutumlarının onları sahip oldukları imkânlardan başkalarını yararlandırmaktan ve Allah yolunda harcama yapmaktan da alıkoyduğuna işaret edilmektedir (Taberî, XXII, 151; Şevkânî, IV, 413).

Halkaların çenelere kadar dayandığı belirtilirken kullanılan "onlar" zamiri bazı müfessirlere göre daha sonra gelen "eller" anlamındaki kelimenin yerini tutmakta ve burada ellerin boyuna bağlanmış halinden söz

edilmektedir (Taberî'nin farklı bir kıraatle desteklediği bu yorumun ayrıntısı için bk. XXII, 150-151; Zemahşerî'nin bu yoruma yöneltiği eleştiri için bk. III, 280-281).

10. âyette, Hz. Peygamber'in inkârcılıkta direnenleri iman dairesine sokmakla yükümlü olmadığına, bu gibilerin kendi tercihlerinin sonucuna katlanmak zorunda kalacaklarına işaret edilmektedir (bu konuda ayrıca bk. Bakara 2/6-7).

11. Buradaki "ancak" kaydı, belirtilenler dışındakilerin uyarı kapsamında olmadıkları anlamında değil, uyarının sadece onlara yarar sağlayacağını belirtmek içindir (İbn Atıyye, IV, 448). Müfessirler arasında, bu âyette geçen "zikir" kelimesiyle Kur'an-ı Kerîm'in kastedildiği kanaati hâkimdir. Bunu Kur'an'daki âyetler veya insanın fıtratını tamamlayan açık kanıtlar şeklinde yorumlayanlar da olmuştur (Râzî, XXVI, 47).

12. Müşriklerin ağır baskıları altında büyük sıkıntılar çeken Hz. Peygamber ve müminler için teselli ve moral kaynağı özelliği taşıyan bu âyet kümesi, yüce Allah'ın eşsiz kudret ve ilmine, ölüleri diriltmeye kadir olanın da, herkesin yapıp ettiklerini bilenin de yalnız O olduğuna özel bir vurgu yapılarak bitirilmektedir. Bazı ilk dönem müfessirleri bu âyetteki "ölüleri diriltme" ifadesinden maksadın şirkten çıkarıp imana eriştirmek olduğunu belirtmişlerdir (Zemahşerî, III, 281).

Bir taraftan kişinin bütün yapıp ettiklerinin kayda geçirildiğinin, diğer taraftan da olup bitecek her şeyin zaten Allah Teâlâ'nın ezelî ilminde mâlûm olduğunun belirtilmesinden şöyle bir anlam çıkarılabilir: İnsanın bütün eylemlerinin kayda geçirilmesine yüce Allah'ın ihtiyacı yoktur; bu, insanın bu bilgiyi her zaman göz önünde bulundurup dünya hayatındaki varlığını anlamlandırabilmesi ve her adımını varlık sebebine uygun bir bilinç içinde atması içindir. Bu sayede insan soyut bir ahlâkî görev telakkisiyle baş başa kalmamış olur; yaşanan hayat gibi canlı, her anını kuşatan ve her davranışına yön veren somut bir tasavvurdan güç alır. Yine bu inanç kişiye, insanın metafizik âlemle ilişkisinin sırf Tanrı'ya yalvarılan ve belirli dinî vecîbelerin ifa edildiği zaman dilimle-

rine hapsedilemeyeceği şuurunu kazandırır, fizik âlemde olup bitenlerle fizik ötesi gerçekler arasındaki sıkı bağı kavramasını kolaylaştırır.

Tefsirlerde âyetin "gelecek için yaptıkları her şey ve bıraktıkları her iz" şeklinde tercüme edilen kısmı açıklanırken, bir yandan iyi olsun kötü olsun insanların bütün işlediklerinin tesbit edildiği belirtilir; diğer yandan da kişinin öbür dünyada karşısına çıkacak amel defterinin ölümle kapanmadığı, yararlı bir bilgiyi öğretme veya kaleme alma, bir imkânını vakfedip kalıcı hayır yapma, insanların faydalanacakları hizmet binası, cami, misafirhane, köprü vb. iyi eserler bırakmanın yahut bazı zalim yöneticilerin yaptığı gibi insanların eziyet çekmesine, zarara girmesine veya Allah yolundan sapmasına sebep olacak usuller ihdas etmek suretiyle geride kötü izler bırakmanın –bu iz ve eserler varlığını koruduğu sürece– insanın sorumluluk hanesine olumlu veya olumsuz puanlar halinde kaydedildiği üzerinde durulur (Zemahşerî, III, 281; Şevkânî, IV, 414). Bu bakımdan âyeti "ölmeden yapıp tükettikleri, bitirdikleri ile izi ve eseri devam eden bütün işlerini (amellerini) ..." şeklinde çevirmek de mümkündür. Hz. Peygamber'in şu meâldeki hadisi insanların yararı devam ettiği sürece sevabı da yenilenen hayır faaliyetlerine yoğun biçimde yönelmelerinde ve özellikle vakıf kurumunun gelişmesinde çok etkili olmuştur: "İnsan öldükten sonra amel (defteri) kapanır; yalnız şu üç şeyin sevabı devam eder: Sadaka-i câriye, yararı sürekli olan ilim ve ölenin ardından dua eden hayırlı evlât" (Müslim, "Vasiyet", 14; Tirmizî, "Ahkâm", 36). Fakat bu hadiste amel defterinin kapanması sevapların yazılması açısındandır. Birçok müfessirin konumuz olan âyetin yorumu sırasında belirttiği üzere, başkalarının kötülük işlemesine sebebiyet verecek kötü bir yol açanlar da bu âyetin kapsamındadırlar ve etkileri öldükten sonra devam eden bu kötülüklerden ötürü veballeri de artmaktadır. Nitekim Peygamber efendimiz şu hadisinde başkalarını etkileyecek çığır açmanın iki şeklini de ayrı ayrı ifade etmiştir: "Kim iyi bir uygulamaya öncülük ederse, kendisine hem o davranışın hem de kıyamete kadar onu örnek alan kimselerin sevabı verilir. Yine kim kötü bir uygulamaya öncülük ederse, kendisine hem o davranışın hem de kıyamete kadar onu örnek alan kimselerin günahı yüklenir" (Müslim, "İlim", 15, "Zekât", 44, 69; *Müsned*, IV, 362).

"Ana kitap" diye çevrilen *imâm* kelimesi, "delil niteliği taşıyan, kendisine uyulan kitap", "levh-i mahfûz" ve "amel defterleri" gibi mânalarla açıklanmıştır (İbn Atıyye, IV, 448). Yüce Allah'ın kendi ilmini sözlükte "öncü, kendisine uyulan" anlamlarına gelen bu kelimeyle nitelemesi, rabbânî irade ve kudretin ilişkili olduğu her şeyin ona uygun biçimde cereyan ettiğini belirtmek içindir (İbn Âşûr, XXII, 357; bu hususun insanın mesuliyeti ile ilişkisi hakkında bk. Fâtır 35/11; irade ve kader konusunda bilgi için bk. Bakara 2/7; Enfâl 8/17-23).

Ensardan Selemeoğulları'nın yerlerini yurtlarını terkedip Mescid-i Nebevî çevresine yerleşmek istemeleri üzerine Resûlullah bunu uygun görmemiş ve onlara "Kendi bulunduğunuz yerde de yaptıklarınızın izleri kayda geçirilir" buyurmuştu. Bazıları bu olayı delil göstererek bu âyetin Medine'de indiğini ileri sürmüşlerdir. Halbuki Hz. Peygamber'in bu âyetteki ifadeyi Medine'de geçen olayda kullanmış olması onun Medine'de indiğini göstermez (İbn Atıyye, IV, 445, 448).

13 – 32

وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا اَصْحَابَ الْقَرْيَةِۢ اِذْ جَٓاءَهَا الْمُرْسَلُونَۚ ﴿١٣﴾
اِذْ اَرْسَلْنَٓا اِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُٓوا
اِنَّٓا اِلَيْكُمْ مُرْسَلُونَ ﴿١٤﴾ قَالُوا مَٓا اَنْتُمْ اِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَاۙ وَمَٓا اَنْزَلَ
الرَّحْمٰنُ مِنْ شَيْءٍۙ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا تَكْذِبُونَ ﴿١٥﴾ قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ اِنَّٓا اِلَيْكُمْ
لَمُرْسَلُونَ ﴿١٦﴾ وَمَا عَلَيْنَٓا اِلَّا الْبَلَاغُ الْمُب۪ينُ ﴿١٧﴾ قَالُٓوا اِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْۚ
لَئِنْ لَمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُمْ مِنَّا عَذَابٌ اَل۪يمٌ ﴿١٨﴾ قَالُوا

طَائِرُكُمْ مَعَكُمْ أَئِنْ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُسْرِفُونَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا
الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَىٰ قَالَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٠﴾ اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْأَلُكُمْ
أَجْرًا وَهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا لِيَ لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٢﴾
أَأَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ آلِهَةً إِنْ يُرِدْنِ الرَّحْمَٰنُ بِضُرٍّ لَا تُغْنِ عَنِّي شَفَاعَتُهُمْ
شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ ﴿٢٣﴾ إِنِّي إِذًا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٢٤﴾ إِنِّي آمَنْتُ بِرَبِّكُمْ
فَاسْمَعُونِ ﴿٢٥﴾ قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ بِمَا غَفَرَ لِي
رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٧﴾ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ
مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴿٢٨﴾ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ
خَامِدُونَ ﴿٢٩﴾ يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا
بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ
إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٣١﴾ وَإِنْ كُلٌّ لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٣٢﴾

Meâli

13. Onlara mâlûm şehir halkını örnek göster. Oraya elçiler gelmişti. **14.** Biz kendilerine iki kişi göndermiştik, ama ikisini de yalancılıkla itham ettiler. Bunun üzerine onları bir üçüncüyle destekledik. Onlar "Biz size gönderilmiş elçileriz" dediler. **15.** Diğerleri ise şöyle karşılık verdi-

ler: "Siz de ancak bizler gibi insanlarsınız. Hem rahmân herhangi bir şey indirmiş değildir. Siz sadece yalan söylüyorsunuz!" **16.** "Rabbimiz biliyor ki, dediler, biz gerçekten size gönderilmiş elçileriz. **17.** Bize düşen, açıkça tebliğ etmekten ibarettir." **18.** (İnkârcılar) şu karşılığı verdiler: "Doğrusu sizin yüzünüzden üzerimize uğursuzluk geldi. Eğer vazgeçmezseniz, bilin ki sizi taşlayacağız ve tarafımızdan size acı veren bir işkence yapılacaktır." **19.** Onlar da dediler ki: "Uğursuzluğunuz kendinizdendir. Size öğüt verildi diye öyle mi? Hayır! Siz sınırı aşmış bir topluluksunuz." **20.** O sırada şehrin öbür ucundan bir adam koşarak geldi; şöyle dedi: "Ey kavmim! Bu elçilere uyun. **21.** Sizden bir ücret istemeyen o kimselere tâbi olun; onlar doğru yoldadırlar. **22.** Hem ne diye beni yaratan Allah'a kulluk etmeyeyim ki! Ancak O'na döndürüleceksiniz. **23.** Hiç O'ndan başka mâbudlar edinir miyim! Eğer rahmân benim hakkımda bir zarar murat ederse onların şefaati bana hiçbir yarar sağlamaz ve onlar beni kurtaramazlar. **24.** İşte o takdirde ben apaçık bir sapkınlık içine düşmüş olurum. **25.** İşte ben rabbinize iman etmiş bulunuyorum; bana kulak verin." **26-27.** Ona, "Cennete gir" denildi. "Keşke rabbimin beni bağışladığını ve güzel biçimde ağırlananlardan eylediğini kavmim bilseydi" dedi. **28.** Ondan sonra kavmi üzerine gökten bir ordu indirmedik, indirmeyiz de. **29.** (Cezaları) korkunç bir sesten ibaretti; hemen sönüverdiler. **30.** O kullara yazıklar olsun! Kendilerine bir peygamber gelmeye görsün, onu mutlaka alaya alırlardı. **31.** Onlardan önce nice nesilleri helâk ettiğimizi ve onların artık kendilerine dönüp gelmediğini görmezler mi! **32.** Elbette onların hepsi toplanıp huzurumuza getirilecekler.

Tefsiri

13-32. Kendilerine üç peygamber birden gönderilmesine rağmen inkârcılıkta direnen, üstelik onlara iman eden kişiyi horlayan –hatta muhtemelen onu hunharca öldüren–, bu yüzden de feci bir ilâhî cezaya çarptırılan bir belde halkının durumu, Hz. Muhammed'in peygamberliğini reddetmekte ısrar eden ve ona inananları ağır baskılara mâruz bırakan ve kendisini de öldürmeyi düşünen Mekke müşriklerinin gözleri önüne bir ibret levhası olarak konmaktadır. "Şehir halkı" şeklinde tercüme

edilen *ashâbü'l-karye* tamlamasında nerenin kastedildiği kesin olarak bilinmediği için bu tamlama dinî eserlerde oranın ahalisini ifade eden bir terim haline gelmiştir. "İnsanların toplandığı yer" mânasına gelen *karye* kelimesi, daha çok köy ve kasaba gibi küçük yerleşim merkezleri için kullanılır; fakat Kur'an'da Mekke ve Kudüs gibi şehirler için de kullanılmaktadır. 20. âyetteki "şehrin öbür ucundan" ifadesi burada sözü edilen yerleşim yerinin de şehir büyüklüğünde olduğunu düşündürmektedir.

Halkın iki elçiyi dinlememesi üzerine bir üçüncüsü gönderilmiş, 14-19. âyetlerde özetlenen diyalogdan anlaşıldığı üzere şehir halkı, hakaret ve tehditlerle dolu bir üslûp kullanarak inkârcılıkta direneceklerini açıkça ifade etmişlerdir. Bu tutumun elçilere karşı bir eyleme dönüşmesinden endişe ettiği anlaşılan ve onlara inanan bir müminin ikna edici sözlerle onları elçilere tâbi olmaya çağırması da fayda etmemiş, âyetin ifade akışından anlaşıldığına göre o da şehir halkınca öldürülmüştür.

Kur'an-ı Kerîm'de ve sahih hadislerde burada sözü edilen şehrin neresi, ahalisinin ve gönderilen elçilerin kimler olduğuna dair bilgi bulunmamaktadır. Tefsirlerde söz konusu yerleşim merkezinin Antakya ve gönderilen elçilerin ise Hz. Îsâ'nın havârileri olduğu belirtilir; buna göre karye halkı da Romalılar olmaktadır. Fakat 14. âyette elçilerin Allah tarafından gönderildiği ifade edildiğine göre bunların Hz. Îsâ tarafından yollanan havâriler şeklinde anlaşılması isabetli olmaz. Kaldı ki Yeni Ahid'de Antakya'ya gittiği belirtilen Barnabas, Petrus ve Paul'ün oraya gidişleri Îsâ'nın semaya urûcundan sonra olmuştur yani bunlar onun tarafından da gönderilmiş değildirler. Öte yandan havâriler Antakya'da herhangi bir direnişle karşılaşmamış, bu yerin halkı Hz. Îsâ'ya inanmakta gecikmemiş ve şehir bir müddet sonra Hıristiyanlığın belli başlı merkezlerinden biri olmuştur (bk. Resullerin İşleri, 11/19-26, 14/8-28, 15/22, 35-36. Elçilerin isimleri, Allah tarafından mı Hz. Îsâ tarafından mı gönderildikleri ve karşılaştıkları muamele hususunda müfessirlerin verdikleri bilgiler birbirini tutmamaktadır, meselâ krş. Taberî, XXII, 156; Râzî, XXVI, 54; İbn Atıyye de zikredilen bu bilgiler sağlıklı olmadığı için kendisinin ihtisar yolunu tuttuğunu belirtir, IV, 450).

Müfessirlere göre elçilerin tebliğini kabul edip onlara uyulmasını tavsiye eden mümin kişinin adı Habîb b. Mûsâ, Habîb b. İsrâil veya Habîb b. Mer'î'dir. Başka mesleklerden de söz edilmekle beraber daha çok marangoz (neccâr) olduğu belirtildiğinden bu kişi İslâmî kaynaklarda Habîb en-Neccâr diye anılır. Hatta İbn Âşûr 1078 yılında meşrık hattıyla istinsah edilmiş bir mushaf gördüğünü ve burada Yâsîn sûresine, "Habîb en-Neccâr sûresi" başlığının konmuş olduğunu yazmaktadır (XXII, 341). Bazı eserlerde Habîb'in günlük kazancının yarısını ailesine ayırıp diğer yarısını hayır yolunda harcadığı, cüzzam hastalığına yakalandığı için şehirden uzak bir yerde oturup ibadetle meşgul olduğu, sözde mâbudların ahşap heykellerini yapan bir dülger iken elçilerin mûcizelerini görünce hidayet bulduğu, halkı da iman etmeye çağırınca taşlanarak, linç edilerek veya hızarla kesilerek öldürüldüğü, bir keramet olarak kesilmiş başını eline alıp dolaştığı gibi rivayetler yer alır. Antakya yöresi halkı, çok ziyaret edilen ve ona ait olduğu sanılan bir kabrin bulunduğu Silpius dağına onun adını vermişlerdir. Yeni Ahid'de (bk. Resullerin İşleri, 11/28, 21/10) sözü edilen Agabus'un Habîb en-Neccâr olduğu ileri sürülmüşse de bunu ispat eden bir delil bulunmamaktadır.

Kıssanın amacı, ilâhî mesaja kulak tıkamakta ısrar eden ve Allah'ın elçilerine karşı bağnaz bir tutum sergileyenlerin âkıbetleri hakkında bir örnek vermek, bir taraftan Hz. Muhammed'in peygamberliğini inkâr edenlere güçlü bir uyarı yaparken diğer yandan da ona tâbi olanların mâneviyatını yükseltmektir. (Bu konuda bilgi ve değişik yorumlar için bk. Taberî, XXII, 155-162, XXIII, 1-4; Abdullah Aydemir, "Ashâbü'l-Karye", *DİA*, III, 468-469; Ömer Faruk Harman, "Ashâb-ı Karye", *İFAV Ans.*, I, 166-167; "Habîbünneccâr", *İA*, V/1, 9-10; Süleyman Ateş, "Habîb en-Neccâr, *DİA*, XIV, 373-374; Elmalılı, VI, 4016; Esed, II, 898-899; elçiler ile şehir halkı arasında geçen diyalogda ve mümin kişinin çağrısında yer alan ifadelerin mâna incelikleri hakkında özellikle bk. Râzî, XXVI, 50-65).

19. âyette geçen ve lafzan "Kuşunuz sizinle beraberdir" demek olan cümle Arap dilinde meâlde olduğu gibi, "Uğursuzluğunuz kendinizdendir" şeklinde deyimsel bir anlam kazanmıştır (izahı için bk. A'râf 7/131; İbn Atıyye, IV, 450). 20. âyetin "şehrin öbür ucundan bir adam" diye çev-

rilen kısmıyla, o memleketteki insanların ileri gelenlerinden biri mânası da kastedilmiş olabilir (Elmalılı, VI, 4017). 25. âyetteki hitabın peygamberlere yönelik olduğu kabul edilirse mâna şöyle olur: "Şimdi beni duyun da şahit olun, yarın âhirette O'nun huzurunda tanıklık edin." Şayet kendi toplumuna hitap olarak düşünülürse, "Ey kavmim! Gelin beni dinleyin de o elçilere uyun" şeklinde anlaşılmalıdır. Bunu, gelecekteki insanlar da dahil olmak üzere duyma yeteneği olan herkese bu olaydan ibret alınması için yapılmış bir çağrı olarak da düşünmek mümkündür (Elmalılı, VI, 4019). 26. âyette yer alan "Cennete gir" anlamındaki cümle genellikle iman ettiğini açıklayan kişiye verilmiş ilâhî bir müjde olarak yorumlanmış, bunun hemen imanını açıklaması veya şehit edilmesi üzerine söylenmiş olabileceği üzerinde durulmuştur (bk. Zemahşerî, III, 284; Râzî, XXVI, 60). 29. âyetteki "dehşet verici ses" anlamına gelen *sayha* kelimesi "tek" anlamına gelen *vâhide* sıfatı ile nitelenmiştir. Buna göre âyetin ilk cümlesinin lafzî karşılığı "(Cezaları) tek bir korkunç sesten ibaretti" şeklinde olur. Fakat burada sesin sonuna kadar aynı şekilde devam etme özelliğine işaret bulunduğu için (İbn Âşûr, XXIII, 6), bu cümle "(Cezaları) korkunç bir sesten ibaretti" şeklinde tercüme edilmiştir. Korkunç sesin mahiyeti hakkında burada bir açıklama bulunmamakla beraber, Kur'an'ın haklarında aynı kelimeyi kullandığı kavimlerle ilgili başka ifadelerinden hareketle bu cezanın yıldırım çarpması ve deprem olabileceği açıklamaları yapılmıştır; bazı müfessirler ise bunu Cebrâil'in çıkardığı bir ses olarak yorumlamışlardır. 30. âyetin başındaki "Yazık o kullara!" şeklinde tercüme edilen ifadenin inkârcıların ilâhî azabı gördükten sonra üç peygamberi kastederek ve fırsatı kaçırdıklarını anlatmak üzere söyledikleri bir söz olduğu görüşü esas alınırsa (bk. İbn Atıyye, IV, 452) buna "Ah! O kullar nerede!" gibi bir anlam vermek gerekir.

33 – 37

وَاٰيَةٌ لَهُمُ الْاَرْضُ الْمَيْتَةُۚ اَحْيَيْنَاهَا وَاَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ٣٣

وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِنْ نَخِيلٍ وَاَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿٣٤﴾
لِيَاْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ اَيْدِيهِمْ اَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾
سُبْحَانَ الَّذٖي خَلَقَ الْاَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ الْاَرْضُ وَمِنْ اَنْفُسِهِمْ
وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَاٰيَةٌ لَهُمُ الَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ
فَاِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾

Meâli

33. Onlar için ölü toprak açık bir kanıttır. Ona can verdik ve ondan taneler çıkardık; işte bundan yiyorlar. **34.** Orada nice hurma bahçeleri ve üzüm bağları meydana getirdik, içinde gözelerden su fışkırttık; **35.** Onun ürünlerinden ve kendi elleriyle ürettiklerinden yesinler diye. Hâlâ şükretmeyecekler mi? **36.** Toprağın bitirdiklerini, kendilerini ve daha bilmedikleri nice şeyleri çifter çifter yaratan Allah her türlü eksiklikten uzaktır. **37.** Gece de onlar için açık bir kanıttır. Gündüzü ondan çekip alırız da karanlıkta kalıverirler.

Tefsiri

33-36. Yeryüzü sönmüş bir ateş halinde yani hayat ile tamamen zıt bir mahiyette iken ona can veren, bitkisel ve hayvansal organizmalarla onu diri kılan ve orayı yaşanır hale getirenin kim olduğunu düşünmek bile yüce Allah'ın varlığını, birliğini ve eşsiz kudretini kavramak için yetecek kanıtları gözlerimizin önüne serecektir (ayrıca bk. Hac 22/5). Peygamberlerin ve onların haklılığını savunan mümin kişinin yalnız Allah'a kulluk etme çağrısı üzerinde hiç düşünmeksizin bağnaz bir tutum sergileyen toplum örneğine değinildikten sonra bu ve müteakip âyetlerde, her dönemde benzerleri bulunabilen bu tür insanların gerçekleri görmeleri için evrende ve yakın çevrelerinde olup bitenlere ibret gözüyle bakmalarının yeterli olacağı mesajı verilmektedir.

"Taneler" şeklinde çevrilen 33. âyetteki *hab* kelimesi bir cins ismi olup miktar olarak azı da çoğu da kapsar; yaygın anlamı "tahıl türünden taneler" olmakla beraber, genel olarak bütün bitkilerin tohumlarını ifade etmek için de kullanılır. Bir yoruma göre burada hayatın ilk başlangıcına dikkat çekilmekte yani ölü arza bitkisel hayattan başlayan bir canlılık verilip ondan habbeler çıkarıldığı, böyle tek hücrecikten başlayan bu hayatın insan hayatına doğru terbiye ve tekemmül ettirildiği belirtilmektedir (bk. Elmalılı, VI, 4024-4025; ayrıca bk. En'âm 6/95, 99). Yaratma ile ilgili başka bazı âyetler ışığında burada, tabiattaki sürekli yenilenmenin ve insanın temel gıdalarını oluşturan bitkisel ürünlerin meydana gelmesinin daima Allah Teâlâ'nın irade ve kudretine, O'nun koyduğu yasalara bağlı olduğunu hatırlatmanın amaçlandığı da söylenebilir. Müfessirler bu kelimeyi daha çok tahıl anlamıyla açıklamışlar ve hububatın insanın günlük yaşantısındaki önemine dikkat çekmişlerdir (meselâ Zemahşerî, III, 285-286; Râzî, XXVI, 66, 67).

35. âyette "onun ürünlerinden" denirken "o" anlamındaki zamirin daha önce anılan nimetlerin, fışkırtıldığı belirtilen suyun veya bahçelerin yerini tuttuğu düşünülebilir. Bazı müfessirlere göre bu zamirle Allah Teâlâ kastedilmiş olup burada "Allah'ın yarattığı ürünlerden" mânası vardır. Râzî ise bu tamlamaya "kaynaklardan su akıtmanın yararlarından" mânasının da verilebileceği kanaatindedir (Zemahşerî, III, 286; İbn Atıyye, IV, 453; Râzî, XXVI, 67-68; Şevkânî, IV, 422). Yine aynı âyetin "... onun ürünlerinden ve kendi elleriyle ürettiklerinden yesinler" diye çevrilen kısmında geçen "mâ" kelimesi meâlde ilgi zamiri olarak değerlendirilmiştir. Buna göre ziraat, ticaret gibi yollarla elde edilen ürünler, ziraî mahsullerin el emeği ile üretilenleri, yenmesi için pişirme, değişik işlemlerden geçirme gibi emek isteyenleri kastedilmiş olur (Râzî, XXVI, 68). "Mâ" ilgi zamiri değil olumsuzluk edatı kabul edildiği takdirde bu kısmın meâli "—meydana getiren kendileri olmadığı halde— onun ürünlerinden yesinler" şeklinde olur. Bu mânayı esas alan müfessirler bu ifadeyi şöyle açıklamışlardır: Üretmek için çaba sarfedip katkı sağlamış olsalar bile bu ürünler onlar tarafından yaratılmış değildir, Allah'ın bir ihsanıdır, buna rağmen hâlâ şükretmezler mi? (Şevkânî, IV, 422; şükür hakkında bk. İbrâhim 14/7).

36. âyette, kâinatta insanın bildiği ve bilmediği bütün çiftleri yüce Allah'ın yarattığı belirtilerek her birinin paydaşı, eşi, benzeri, karşıtı olan bu çiftlerin hepsinin yaratılmışlık özelliğine, dolayısıyla bunları yaratanın tek olduğuna dikkat çekilmektedir. İnsanların Kur'an'ın indiği sırada bilmediği birçok şeyde de çift yaratılma özelliğinin bulunduğu modern araştırmalar tarafından ortaya çıkarılmış olup bu, ileride daha nice varlık, olay ve kavram çiftlerinin keşfedilebileceğinin işaretidir. Paul Dirac adlı bilim adamının atom parçacıklarının da çift yaratıldığını yani elektron karşısında pozitronun bulunduğunu tesbit edip, "parite kanunu"nu keşfetmesi ve bu sayede Nobel ödülü kazanması, bu âyetteki anlam derinliğine ışık tutucu bir gelişme olarak değerlendirilebilir.

Bu âyetin "sübhân" yani Allah'ı yüceltme ve O'nun her türlü eksiklikten uzak olduğunu belirten hayranlık ifadesiyle başlamasından hareketle, burada zikredilen nimetin öncekilerden de mühim olduğu, dolayısıyla insan hayatında izdivacın önemi ve değeri hakkında bir mâna inceliği taşıdığı yorumu da yapılmıştır (Elmalılı, VI, 4028). Burada toprağın bitirdiklerine özel yer verilmesi, bunların gerek insanlar gerekse yine insanın besin kaynaklarından olan hayvanlar için hayatî bir önem taşıması ile izah edilebilir (İbn Âşûr, XXIII, 17).

37. Gündüzün geceden çekilip alınması ile ilgili olarak âyette kullanılan fiil hem "deriyi yüzmek" veya "kabuğu soymak" hem de "çıkarmak" anlamlarına gelmektedir. Müfessirlerin çoğunluğu âyetin devamında "Karanlık içinde kalıverirler" cümlesinin yer aldığını göz önüne alarak bu olayın ürkütücü ve mahrumiyette bırakma etkisine dikkat çekildiği yorumunu yapmışlar; bazıları ise bu ifadeyle insanlara sağlanan aydınlık nimetine ve daha geniş bir bakışla yüce Allah'ın ölülere hayat verme kudretine işaret edildiğini belirtmişlerdir (Zemahşerî, III, 286; Elmalılı, VI, 4028-4029). Taberî bu ifadenin gecenin gündüze ve gündüzün geceye katılması hakkındaki âyete (bk. Âl-i İmrân 3/27) göre yorumlanmasını uygun bulmaz (XXIII, 5, 36). Âyetin bu kısmı için şöyle bir açıklama uygun olabilir: Gezegenimizde asıl olan karanlık olup dönme sebebiyle dünyanın güneşe bakan yüzü o konumunu değiştirince gündüz çekilip alınmış olmakta, asıl olan karanlık devam etmektedir (36. âyette makro

planda mekân deliliyle, burada da makro planda zaman deliliyle istidlâl edildiğine dair felsefî ve kelâmî bazı izahlar için bk. Râzî, XXVI, 69-70).

38 – 40

وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَاۜ ذٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِۜ ﴿٣٨﴾ وَالْقَمَرَ
قَدَّرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتّٰى عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَٓا
اَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا الَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِۜ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾

Meâli

38. Güneş kendisine ait yerleşik bir düzene göre hareket eder. Bu, çok güçlü ve her şeyi bilen Allah'ın takdiridir. **39.** Ay için de menziller belirledik; sonunda o, hurma salkımının (ağaçta kalan) yıllanmış sapı gibi olur. **40.** Ne güneşin aya yetişip çatması uygundur ne de gece gündüzü geçebilir. Her biri bir yörüngede yüzüp gider.

Tefsiri

38-40. Güneş, yer kürenin ve güneş sisteminin diğer üyelerinin çevresinde dolandıkları yıldızın adıdır ve güneş sistemi Samanyolu galaksisi içinde yer alan yıldız sistemlerinden biridir. Samanyolu da, sayısı milyarlarla ifade edilen galaksilerden (gökada) sadece birisidir. Astronomi alanındaki incelemeler güneşin hem parlaklık hem büyüklük açısından vasat, sıradan bir yıldız olduğunu, fakat yere en yakın yıldız olması sebebiyle diğer yıldızlardan daha büyük ve parlak göründüğünü ortaya koymuştur.

Güneşin önemi dünyamızın, etrafında dolandığı bir gezegen olmasından ve yeryüzündeki hayatın sürdürülmesi için gerekli ısı ve ışığın kaynağını teşkil etmesinden ileri gelir. İnsanların ihtiyaç duyduğu besinler güneş enerjisi sayesinde oluştuğu gibi doğal gaz, petrol, kömür

gibi yakıtların kaynağı da güneş enerjisidir. Atmosferdeki iklim olayları, rüzgâr ve yağışlar güneş enerjisiyle oluşur; yerdeki suyun dolanımı güneş enerjisiyle gerçekleşir; yeşil bitkiler güneş enerjisiyle fotosentez yapar. Ay da dünyamızın yegâne tabii uydusu olup güneşten aldığı ışığın çok az bir kısmını dünyaya göndermekte, böylece –evrelerine göre farklılık taşımakla beraber– geceleri açık havada yeryüzünü aydınlatmaktadır. Yine güneş ve ay, vakitlerin hesaplanması ve takvim yapılması konularında özel bir yere sahiptir (bu konuda bilgi için bk. Muammer Dizer, "Ay", *DİA*, IV, 185-186). Özet olarak her ikisinin önemi dünya, dolayısıyla insan ile ilgilerinden kaynaklanmaktadır.

Bâriz biçimde göze hitap etmeleri ve insan hayatındaki önemlerinin bilinmesi sebebiyle güneş ve ay öteden beri insanların ilgisini celbetmiş, hatta –tanrılaştırma düzeyine varacak kadar– dinî inançları etkilemiştir (insanlık tarihinde güneş kültü ve değişik dinî ve kültürel çevrelerin kozmogonilerinde güneşin ve ayın yeri hakkında bilgi için bk. Ahmet Güç, "Güneş", *DİA*, XIV, 288-291; Mahmut Kaya, "Ay", *DİA*, IV, 183; Hz. İbrâhim'in dahi evrenin yaratıcısını araştırırken ayın ve güneşin doğuşundan etkilenme tecrübesi yaşadığına dair Kur'an'daki anlatım için bk. En'âm 6/75-78).

Yahudi geleneğine göre güneş, mevsimlerin düzenlenmesi ve günün aydınlatılması için Allah tarafından yaratılışın dördüncü gününde meydana getirilmiştir (Tekvin, 1/14-19). Eski Ahid'deki ifadelerden erken yahudi düşüncesinde güneşin sadece bir gök cismi olarak algılandığı anlaşılmaktadır. Öte yandan Eski Ahid'de Filistin'deki güneş kültleri hakkında bilgi verilirken güneşe temas edilmekte ve yahudilere bu kült kesin olarak yasaklanmaktadır; ancak, bu konuda bazı kralların değişik tavırları ile karşılaşılmakta, Hezekiel'in günlerinde (m.ö. VI. yüzyıl başlarında) dahi bu kültün yahudiler arasında sürdüğü görülmektedir.

Yeni Ahid'de güneşle ilgili inançlar geleneksel yahudi görüşü doğrultusundadır. Güneş yalnızca bir gök cismidir ve kutsallığı söz konusu değildir; bazan ölümü sembolize etmek için kullanılmıştır. Fakat Ortaçağ ikonografisinde güneşin, Hz. Îsâ'nın sembolü olarak kullanıldığı görülür. Romanesk sanatta zamana hâkim olan Hz. Îsâ, zamanı belirleyen güneşle özdeş tutulmuş ve bir güneş diski halinde tasvir edilmiştir (Ahmet Güç, "Güneş", *DİA*, XIV, 290).

İslâm öncesi Arap tarihiyle ilgili araştırmalar, Araplar'ın –Arap Yarımadasının muhtelif yerlerinde olmak üzere– güneşe tapmış olduklarını ve bu durumun milât öncesine uzandığını göstermektedir. Yine bu araştırmalar Câhiliye dönemi dininin yıldızlara tapma temeline dayalı olduğunu, bütün tanrı isimlerinin özde Ay (baba), Güneş (anne) ve bunların kızları Zühre'den (Venüs) meydana gelen semavî üçlüye bağlı bulunduğunu ve Câhiliye Arapları arasında güneş kültünün var olduğunu ortaya koymaktadır (bk. Cevâd Ali, *el-Mufassal fî târîhi'l-Arab kable'l-İslâm*, VI, 50-57). Dolayısıyla, bu tesbit ile şu anlamdaki âyetin örtüştüğü söylenebilir: "Gece ve gündüz, güneş ve ay O'nun işaretlerindendir. Eğer gerçekten Allah'a tapıyorsanız güneşe de aya da secde etmeyin, onları yaratan Allah'a secde edin" (Fussılet 41/37; Sebe halkının güneşe secde ettikleri hakkında bk. Neml 27/24).

Kur'an güneş ve aya temas ederken, Allah'ın ilminin kuşatıcılığına, bunların O'nun kudretinin eseri olduğuna ve yüce yaratıcının insanlara lutfettiği nimet ve imkânlara dikkat çekmeyi hedeflemiştir. Nitekim 38. âyetin son cümlesinde de bu yönde bir vurgu yer almıştır. Güneş ve ayın evrendeki yeri, önemi ve hareketlerinden söz eden âyetlerin hepsinin –ağırlıklı görüşe göre– Mekkî oluşu da bu konuya değinilmesindeki asıl amacın yanlış inançların tashihi ve Allah Teâlâ'ya kullukta mutlak teslimiyetin telkini olduğunu göstermektedir (Kur'an'da ve hadislerde güneş ve ay hakkında yer alan açıklamalara genel bir bakış için bk. Celal Yeniçeri, "Güneş", *DİA*, XIV, 291-292; Mahmut Kaya, "Ay", *DİA*, IV, 182-183).

Kur'an'ın Allah kelâmı olduğuna ve evrendeki bütün varlıkların O'nun tarafından yaratıldığına inanan mümin, diğer konularda olduğu gibi Kur'an'ın güneş, ay vb. konulardaki açıklamalarını da üzerinde düşünülüp sonuçlar çıkarılacak hareket noktaları olarak görür. Bu anlayış birbirini besleyen iki yönlü bir gelişmeyi beraberinde getirir: Bir yandan insanların düşünce ufukları genişler, bu konular üzerinde yoğunlaşmayı özendiren bir ortam oluşur; diğer yandan da bu yönelişin harekete geçirdiği gözlem, deney ve araştırmalar ışığında hem bunların yaratılmasındaki hikmetler hem âyetlerde bulunan onlara ilişkin açıklamalardaki derin mânalar kavranmaya çalışılır. Nitekim pozitif bilimlerle meşgul olan müslüman bilginler erken dönemlerden itibaren astronomi alanında –kendilerinden önceki bilgi birikiminden de yararlanarak– ilimler

tarihi içinde seçkin bir yere sahip önemli çalışmalar gerçekleştirmişlerdir (güneşle ilgili bazı örnekler için bk. Yavuz Unat, "Güneş", *DİA*, XIV, 293; ayla ilgili bazı örnekler için bk. Muammer Dizer, "Ay", *DİA*, IV, 183, 184, 185, 186). Din âlimleri de bu tesbit ve teorilerden yararlanarak güneş ve ay ile ilgili âyetler hakkında değişik yorumlar yapmaya başlamışlardır. Ancak bu yorumların o dönemlerin imkân ve şartları içinde ulaşılan bilgi birikimine göre değerlendirilmesi gerektiği, onları günümüz şartları ve imkânları içinde ulaşılan sonuçlarla kıyaslamanın doğru olmayacağı açıktır. İslâm dünyasının fikir ve ilim hayatında ilk zamanlardakine göre önemli bir irtifa kaybına uğraması kuşkusuz bu iki yönlü gelişmeyi de oldukça zayıflatmıştır. Fakat günümüzde çok ileri bir düzeye gelmiş olan astronomi, astrofizik ve güneş fiziği gibi bilim dallarının verileri, yakın zamanlarda yeni bir ivme kazanmış olan Kur'an araştırmaları açısından da ayrı bir önem taşımakta ve işaret edilen iki yönlü gelişmenin yeniden canlanması ihtimalini güçlendirmektedir. Özellikle bu alanda çalışan araştırmacıların kâinat kitabının ihtişamı karşısındaki hayranlıklarını gizlemeyip onun arkasındaki kudrete dikkat çekmeleri, bunun da fikir ve ilim çevrelerini, dinî telakkilerin, otantikliğinde kuşku bulunmayan kutsal bir metinle temellendirilmesi arayışına yönlendirmesi bu gelişmelerin önemli işaretlerindendir.

38. âyetin ilk cümlesinde geçen "müstakar" kelimesi mimli masdar, ism-i zaman veya ism-i mekân olabilir; başındaki "lâm" harfi de birkaç mânada kullanılabilmektedir. Bu sebeple âyetin bu kısmı için değişik yorumlar yapılabilir. Bunları şöyle özetlemek mümkündür: Güneş, **a)** Kendisi için belirlenmiş bir zamana (bu âlemdeki mevcut düzenin bozulmasına yani duracağı ana, kıyamet gününe) kadar, **b)** Kendine özgü istikrar mahallinde yani sabit eksen (kendi ekseni) etrafında, **c)** Kendisinin karargâhı olan âlemin yararına, **d)** Kendisi için belirlenmiş yere doğru (ki bu da, başlangıç noktasına, varabileceği en yüksek noktaya ve inebileceği en düşük noktaya, doğunun ve batının en uç noktalarına doğru vb. şekillerde açıklanmıştır), **e)** Kendisi için takdir edilmiş düzen sebebiyle; yani hesapsız, kör bir tesadüf ile değil düzenli bir kanuna göre, **f)** Kendi âleminde bir istikrar ve denge meydana getirmek amacıyla, **g)** Sonunda sükûna erip durması için, **h)** Yıllık veya günlük hareketini tamamlamak üzere hareket eder (Râzî, XXVI, 71; Elmalılı, VI, 4030; Celal

Yeniçeri "Güneş", *DİA*, XIV, 292). Kur'an ve hadislerdeki kıyamet tasvirlerinde güneşin mevcut düzeninin bozulmasından hatta dürülüp tortop edilmesinden söz edildiği gibi, her yıldızın sınırlı bir yaşa sahip olduğu da bilimsel araştırmalarca ortaya konmuş bir gerçektir. Bu sebeple 38. âyet için bu sonucu ön plana çıkaran bir yorum yapılması mümkündür ve bu mânayı tercih edenler olmuştur. Kıyamet vaktine hasretmeyenlerce de, bu âyete genellikle zaman veya mekân unsurlarına göre, "kendisi için belirlenmiş zamana kadar; yerde veya yere doğru" tarzında anlamlar verilmiştir. Elmalılı bu konuda şu hususa dikkat çeker: Bu cereyanı güneşin yalnız mekânda hareketi diye anlamamalı, mekânla ve zamanla ilgili bütün etki, sonuç ve durumlarıyla varlığını sürdürmesi mânasında anlamalıdır. Meselâ ışık ve ısı yayması da onun bir cereyanıdır (VI, 4029-4030). Kanaatimizce bu âyete Elmalılı'nın bu yaklaşımına göre ve günümüz güneş astronomisi araştırmalarında yapılan tesbitler de göz önüne alınarak mâna verilmesi uygun olur. Zira bu yaklaşım güneşin dönme hareketinin yanı sıra, çekirdeğinde enerji üretmesini, "spikül" (iğnecik) adı verilen fışkırtıların yükselmesini, fışkırmalar (güneş yüzeyinde şerit biçimli gaz akımları), püskürmeler (genellikle renkküre beneklerinde zaman zaman ortaya çıkan âni parlamalar) vb. güneş olaylarını da kapsamına alır. Bu sebeple meâlde güneşin fonksiyonları ve var oluş hikmeti dikkate alınarak ilk cümle, "Güneş kendisine ait yerleşik bir düzene göre hareket eder" şeklinde tercüme edilmiştir. Bu yorum Rahmân sûresinin 5. âyetindeki ifadeyle uyumludur. Güneşin ömrünü tamamlaması ve bununla ortaya çıkacak sonuçlar da esasen bu düzenin ve ince hesabın bir parçasıdır.

Öte yandan, 38. âyette geçen *tecrî* fiilinin "döner" şeklinde anlaşılması, bu kelimenin sözlük anlamına uygun olduğu gibi güneşle ilgili bilimsel tesbitlere de aykırı değildir. Zira güneş magnetik alanı olan ve kendi çevresinde dönen bir gök cismidir. Şu var ki yavaş dönen bir gök cismi olduğu için –çok hızlı dönen ve bu sebeple son derece basık küremsi (sferoit) bir şekil alan bazı yıldızların aksine– güneşin basıklığı önemsenmeyecek kadar küçüktür ve düzgün küresel bir yapıya sahiptir. Dönme periyodu, ekvator bölgesinde 25 gün, kutup bölgesinde 35 gün olarak hesaplanmıştır (Patrick Martinez, I, 9; William J. Kaufmann III – Neil F. Comins, s. 206, 212). Belirtilen fiilin "dönme" anlamı, güneş sisteminin içinde yer

aldığı Samanyolu galaksisinin kendi merkezi etrafında dönmesini de hatıra getirmekle beraber bu, uzak ihtimale dayalı bir yorum olur. Bu fiilin sözlük anlamları dikkate alınarak "akıp gider" şeklinde anlaşılması da mümkündür. Bu mânayı esas alan bazı yazarlar 38. âyetin yorumu çerçevesinde şöyle bir görüşe yer verirler: "Herhalde güneşin bu tayin edilmiş akıp gitme hareketiyle Herkül takım yıldızına doğru gidişi, yani Samanyolu içerisindeki saatte 72.000 km. hızla 250 milyon yılda tamamladığı hesaplanan bir dönüşü kastedilmiştir" (Celal Yeniçeri, "Güneş", *DİA*, XIV, 292). Kanaatimize göre bu âyette geçen tecrî fiiline "akıp gider" anlamı verilip bu hareket Herkül takım yıldızına doğru gidiş şeklinde yorumlandığı takdirde, bu bağlamda *şems* kelimesini de "güneş sistemi" şeklinde anlamak uygun olur. Zira yaklaşık dairesel bir yörüngede ve 250 milyon yılda tamamlandığı belirlenen bu hareket doğrudan güneşe değil güneş sistemine aittir ve dünyamız da bu hareketin içindedir; güneş sisteminin yerin oluşumundan beri bu şekilde on dokuz dönüş yaptığı hesaplanmıştır.

38. âyetin son cümlesinde, üzerinde düşünmemiz istenen konunun ana teması veciz bir biçimde ifade edilmekte, akıllara durgunluk veren bu mükemmel işleyişin ve ince hesapların, çok güçlü ve her şeyi bütün ayrıntılarıyla bilen yüce Allah tarafından belirlendiği, ölçülerini O'nun koyduğu belirtilmektedir (Zemahşerî, III, 286).

39. âyetteki *menâzil*in tekili olan *menzil* kelimesinin sözlük anlamı "inilecek yer, durak"tır. Dünya etrafında hareket ederken ayın ışık alan yüzünün dünyadan görünüşü bir günden diğerine gözle farkedilecek şekilde değişir. Ayın gökyüzündeki hareketi için, her biri bir günlük yola karşılık gelmek üzere 13'er derecelik yaylardan oluşan 28 menzil tesbit edilmiş olup Araplar bu menzillere ayrı ayrı isimler vermişlerdir. Ay, yirmi dokuz gün olduğunda bir, otuz gün olduğunda iki gece görünmez. Buna göre adı belirlenen menzillerin sayısı 28'dir (bk. Zemahşerî, III, 286-287; Muammer Dizer, "Ay", *DİA*, IV, 183). Ayın yer ve güneşe oranla konumundan ileri gelen bu periyodik olayın yaklaşık birer haftalık sürelere göre incelenmesi neticesinde ayın dünyadan değişik görünümlerine ayın safhaları (evreleri) denmiştir. Bu evreler yeni ay, ilk dördün, dolunay ve son dördün diye anılır. Âyette bu evrelerin kastedildiği de düşünülebilir. Yine bu âyetteki "Sonunda hurma salkımının (ağaçta kalan)

yıllanmış sapı gibi olur" benzetmesi tefsirlerde genellikle şöyle açıklanmıştır: "Urcûn" kelimesi hurma salkımı kesildikten sonra bu salkımın ağaçta kalan sapını ifade eder (İbn Âşûr, XXIII, 22); bu odunumsu sap yıllandığında incelir, eğrilir ve sararır. Âyette ayın durumu bu üç açıdan ona benzetilmiştir. "Eski" anlamına gelen *kadîm* sıfatı bu tür nesneler için üzerinden en az bir yıl geçme durumlarında kullanıldığı için (Zemahşerî, III, 286-287) meâlde "yıllanmış" şeklinde tercüme edilmiştir (bu sıfatın her şey hakkında üzerinden bir yıl geçme ölçütüne bağlanamayacağı yönündeki bir açıklama için bk. Râzî, XXVI, 72-73; bunu "kuru" şeklinde ifade etmek de mümkündür, Taberî, XXIII, 6-7).

40. âyetin "Ne güneşin aya yetişip çatması uygundur" anlamındaki cümlesiyle, güneşin ve ayın dünya ve insanlar için büyük önemi ve güçlü etkileri bulunmakla beraber, bunların kendileri için belirlenen düzenin dışına çıkamayacakları, hepsinin Allah Teâlâ'nın iradesine ve belirlediği yasalara tâbi oldukları vurgulanmaktadır. Bu cümle için "Birinin ışığı diğerininkine benzemez", "Biri doğduğunda diğerinin ışığı kalmaz" gibi yorumlar da yapılmıştır (bk. Taberî, XXIII, 7-8; Şevkânî, IV, 424). "Yetişme" anlamına gelen fiilin güneş hakkında kullanılmasının sebebi, ayın yörüngesini bir ayda katetmesi, dünyanın güneş etrafındaki dönüşünü ise bir yılda tamamlaması olabilir (Zemahşerî, bu karşılaştırmayı o günün bilgilerine göre "güneşin kendi yörüngesini bir yılda katetmesi" şeklinde verir; III, 287). Bu âyetin "ne de gece gündüzü geçebilir" anlamına gelen kısmı için Râzî'nin tercih ettiği yorum burada gecenin ayı, gündüzün de güneşi temsil etmesi esasına dayalıdır; buna göre kastedilen anlam şudur: Ayın gücü ve etkisi güneşin gücüne ve etkisine baskın gelemez (iki cümlenin yapısı ve içeriğiyle ilgili izahlarla birlikte bk. XXVI, 73).

Bu âyetin "Her biri bir yörüngede yüzüp gider" diye tercüme edilen son cümlesinde geçen *felek* kelimesi bir astronomi terimi olarak "yıldızların döndüğü yer" anlamına gelir. Bu âyette ve Enbiyâ sûresinin 33. âyetinde geçen felek kelimesiyle gök cisimlerinin üzerinde döndüğü yer veya yörüngelerinin kastedildiği yorumları yapılmıştır. Bu cümleye "Hepsi, bir felek içinde yüzüp gider" şeklinde mâna verildiği takdirde felek kelimesi, galaksi (gökada) şeklinde yorumlanabilir (bu kelimenin etimolojisi ve müslüman filozofların ve astronomlarının bu konuda-

ki düşünceleri hakkında bilgi için bk. İlhan Kutluer, "Felek", *DİA*, XII, 303-306; ünlü müfessir Râzî'nin, bu konudaki tasavvurları ve –kendi dönemindeki– astronomi bilginlerinin bazı görüşlerine yönelttiği eleştiriler için bk. XXVI, 75-77; ay ve güneş hakkında bilgi için bk. Stanley P. Wyatt, *Principles of Astronomy*, s. 115-144, 269-298; Patrick Martinez, *a.g.e.*, I, 1-49, 107-186; William J. Kaufmann III – Neil F. Comins, *a.g.e.*, s. 99-222; Stuart Atkinson, *Astronomi*, s. 4-7, 12-13).

41 – 44

وَاٰيَةٌ لَهُمْ اَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِۙ ﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا لَهُمْ
مِنْ مِثْلِه۪ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾ وَاِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَر۪يخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ
يُنْقَذُونَۙ ﴿٤٣﴾ اِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعاً اِلٰى ح۪ينٍ ﴿٤٤﴾

Meâli

41-42. Onları ve nesillerini yüklü gemide taşımamız ve binecekleri benzer araçlar yaratmamız da kendileri için açık bir kanıttır. **43.** Dilesek onları batırırız, kimse de onların yardımına koşamaz ve artık kurtarılamazlar. **44.** Ama tarafımızdan bir rahmet ve belli zamana kadar faydalanma fırsatı vermemiz başkadır.

Tefsiri

41-44. İnkârcılıkta direnenlere yüce Allah'ın kendileri üzerindeki nimetleri düşünüp ibret almaları için yakın çevrelerinden bir delil gösterilmekte, taşımacılığı kolaylaştıran ulaşım araçlarının da O'nun insanlara sağladığı bir imkân ve bir lutuf olduğu hatırlatılmaktadır. Dolu dolu gemilerin batmadan suların üzerinde seyredebilmesi ve insan neslinin bu gemilerde taşınabilmesi Allah Teâlâ'nın koyduğu yasalar sayesinde gerçekleşmektedir. İnsanların üzerlerinde egemenlik kurup binek olarak kullandıkları hayvanlar da Allah tarafından yaratılmıştır. 42. âyetle,

o gün bilinen ve bilinmeyen diğer deniz araçlarına işaret edilmiş olması ihtimali lafız ve bağlam açısından daha güçlü görünmektedir. Böylece 41 ve 42. âyetlerde iki tür nimete dikkat çekilmiş olmaktadır: İnsanın hayatını kolaylaştıracak doğa yasaları ve bunlardan yararlanmayı mümkün kılacak akıl nimeti Allah'ın bir lutfudur; bu dolaylı nimetlerin yanı sıra yine hayatı kolaylaştırmada yararlandığımız birçok imkân doğrudan O'nun tarafından yaratılmıştır.

41. âyetteki *zürriyet* kelimesinin "gelecek nesiller" anlamını esas alan müfessirler bu âyetteki ifadeyi mecaz (istiâre) olarak düşünmüşler, "yüklü gemi" mânasına gelen *el-fülkü'l-meşhûn* tamlamasıyla annelerin rahimlerinin, *zürriyet* kelimesiyle de bu rahimlerdeki ceninlerin kastedildiği yorumunu yapmışlardır. Bu kelimeyi "geçmiş nesiller" mânasına alanlar yüklü gemiden maksadın Hz. Nûh'un gemisi olduğu kanaatindedirler. Bu yorumla bağlantılı olarak birçok müfessir 42. âyette genel olarak gemilerin veya küçük gemilerin kastedildiğini düşünür (bk. Taberî, XXIII, 9; İbn Atıyye, Hz. Nûh'la beraber olanlar yorumunu yapmak için zürriyet kelimesine "atalar" anlamının verilmesini –bu kelimenin dilde böyle bir anlamı bulunmadığı gerekçesiyle– eleştirir; IV, 455). Şevkânî, ana rahmi benzetmesine dayalı yorumu oldukça tuhaf, Nûh'un gemisi yorumunu da zayıf bulur (IV, 425-426).

Bize göre yukarıdan beri Allah "Onlar için bir kanıt da..." cümlesini tekrar ederek "onlar"dan, kulluk için yaratılan insanları kastetmiş ve onlara çeşitli kanıtlar göstermişti. Burada da "nesillerini" diyerek nesiller boyu insanları murat etmiş, deniz, kara ve diğer yollardan onlara taşınma, seyahat imkânı vermiş olmasını bir başka kanıt olarak zikretmiştir.

"Fülk" kelimesi gerek tekil gerekse çoğul anlamına göre kullanılabildiğinden meâlin "... yüklü gemilerde..." şeklinde verilmesi mümkündür. 43. âyetin "kimse onların yardımına koşamaz" anlamı verilen kısmı "Onlar için feryat eden bulunmaz" şeklinde de tercüme edilebilir (İbn Âşûr, XXIII, 29).

45 – 50

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾
وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾
وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا
أَنُطْعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَطْعَمَهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ
مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً
تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ
يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾

Meâli

45. Onlara "Önünüzdekinden ve arkanızdakinden sakının ki rahmet göresiniz" dendiğinde (aldırış etmezler). **46.** Onlara rablerinin âyetlerinden bir âyet gelmeyedursun, illâ da ondan yüz çevirirler. **47.** Onlara "Allah'ın size verdiği rızıktan başkaları için de harcayın" dendiğinde, inkârcılar müminlere derler ki: "Dilese Allah'ın doyuracağı kimseleri biz mi besleyeceğiz! Doğrusu siz açık bir yanılgı içindesiniz." **48.** Ve şöyle derler: "Şayet gerçekten doğru söylüyorsanız, bu tehdit hani ne zaman gerçekleşecek?" **49.** Onlar, besbelli ki, birbirleriyle uğraşırken kendilerini ansızın yakalayacak korkunç bir sesi bekliyorlar! **50.** İşte o anda onlar ne bir vasiyette bulunabilecekler ne de ailelerine dönebilecekler.

Tefsiri

45. Evrende olup bitenlerden ve insanların yakın çevrelerindeki gerçeklerden örnekler göstererek muhatapları Allah'ın birliği ve kudreti üzerinde düşünmeye çağıran âyetlerden sonra bu ve müteakip âyetlerde imanın gerekleri ve ahlâkî ödevlerle ilgili bazı uyarılara yer verilmektedir. "Önünüzdekinden ve arkanızdakinden sakının" diye tercüme edilen cümlenin iki türlü felâket ve cezaya karşı bir uyarı anlamı taşıdığı açıktır. Bu ikili ayırımla ne kastedildiği hususunda yapılan yorumları ise şöyle özetlemek mümkündür: **a)** Sizden önceki toplumların başına gelenlerin benzerinin sizin de başınıza gelmesinden ve âhiret azabından, **b)** Geçmişteki günahlarınızın ve gelecekte işleyeceklerinizin cezasından, **c)** Dünyadaki ve âhiretteki cezalardan, **d)** Görebildiğiniz ve göremediğiniz felâketlerden sakının (Taberî, XXIII, 11-12; Şevkânî, IV, 426-427).

Bize göre "sakının" emri ancak sakınılarak kurtulmak mümkün olan tehlikeler karşısında anlamlı olur. Bu nedenle âyeti "Görüp bildiğiniz günahlardan da, açık olmasa bile günaha götürmesi muhtemel davranışlardan da sakının." şeklinde yorumlamak daha uygundur.

İnkârcılara bu uyarı yapıldığında nasıl bir tepki verdikleri onların daha genel bir tavrına değinilen 46. âyetin sonunda "yüz çevirirler" şeklinde açıklanmıştır.

46. Aklını ve gönlünü iman çağrısına kapatmakta direnenlerin kendilerine hangi türden âyet gelirse gelsin, ön yargılı davranıp yüz çevirdikleri belirtilmektedir. Önceki açıklamalar dikkate alındığında, buradaki âyet kelimesini, Allah'ın birlik ve yüceliğini açıkça ortaya koyan her türlü delil yani peygamber, vahiy (ilâhî bildirim) ve mûcizeler, evrende, insanın öz benliğinde ve yakın çevresinde kolayca gözlemlenebilen kanıtlar şeklinde anlamak uygun olur.

47. Mekke döneminde inen âyetlerde ağırlıklı olarak biri iman, diğeri ahlâkla ilgili iki büyük yanlışlığın düzeltilmesine önem verildiği görülür. Bu iki yanlışlığı, "Allah'a kullukla yetinmeyip O'na eş-ortak aramak ve sahip olduğu imkânları başkalarıyla paylaşmaktan kaçınmak" şeklinde özetlemek mümkündür. Esasen insanın kâinattaki her şeyin yaratıcısı ve sahibi olan Allah'ın mülkünü, yaratıp yönetmesini başka ortaklar ara-

sında pay etmeye kalkışırken zâhiren kendisinin gibi görünen imkânlardan başkalarını yararlandırmak hususunda hasis ve cimri davranması büyük bir çelişki taşımaktadır. Kur'an, ilk muhataplarını oluşturan Mekke toplumunda olduğu gibi tarih boyunca hemen bütün toplumlarda görülen bu tutarsızlık üzerinde ısrarla durmuş, bir yandan tevhid inancını pekiştirerek insanı Allah'tan başka gerçek mâlik bulunmadığını kavramaya, diğer yandan da onu kendinden bir şeyler vermeye alıştırarak iman ve ahlâkındaki yanlışlardan arınmaya yöneltmiştir.

Âyetteki anlatım daha çok şöyle yorumlanmıştır: İnkârcılar kendilerine verilen rızıktan başkaları için de harcamaya davet edildiğinde müminleri kendi argümanlarıyla bağlamaya çalışıyor, "Siz, 'Rızkı veren Allah'tır; dilediğine bol verir, dilediğine kısar' diyordunuz ya! O halde Allah'ın rızık vermek istemediklerini biz niye besleyelim ki?" tarzında demagoji yapıyorlar, onları alaya alıyorlardı. Oysa rızık verme Allah'ın kendi yarattıkları üzerindeki bir tasarrufu olup yine kendi irade ve kudretine bağlıdır, O'nu kimse sorgulayamaz. İnfak (başkaları için, Allah yolunda harcama) ise insana yüklenmiş ahlâkî bir ödev ve kendisine sağlanmış bir altın fırsattır. Ayrıca Allah'ın doyurması, rızıklandırması doğrudan olduğu gibi dolaylı da olabilir; dilediğinde yoksul ve yoksunların ihtiyaçlarını, bol rızık verdiği kulları aracılığıyla da karşılar. Bu âyetin Mekke müşriklerinin müslüman olan kölelerine ve yoksul yakınlarına yardımı kesmeleri veya müslüman olsun olmasın bütün yoksullara yardım ve ilgiyi kesme kararı almaları karşısında Hz. Peygamber tarafından yoksullara yardım etme ve ilgi gösterme çağrısı yapılması üzerine indiği yönünde rivayetler bulunmaktadır (İbn Atıyye, IV, 456). Meâlde "Doğrusu siz açık bir yanılgı içindesiniz" anlamındaki cümle inkârcıların sözünün devamı olarak verilmiştir. Bunu, Allah Teâlâ'nın onların mantığını red anlamındaki sözü olarak düşünmek de mümkündür (İbn Atıyye, IV, 456). Bazı âlimler İbn Abbas'tan gelen bir rivayete dayanarak bu âyetin Allah'ın varlığını temelden inkâr eden ve müslümanları alaya alan bir grup (zındıklar) hakkında indiğini belirtmişlerdir (Zemahşerî, III, 288).

48-50. Peygamberlerin uyarılarını hafife alıp "Sözünü ettiğiniz o gün gelecekse gelsin artık!" kabilinden sözler söyleyen inatçı münkirleri hizaya getirecek tek şey, kendilerine iyi ve kötüyü özgürce seçme imkânının verildiği sınav ortamının kapanmasından sonra ilâhî bildirimlerdeki gerçeklerle yüzleşmeleri olacaktır. 49. âyette "korkunç bir ses" diye çevrilen *sayha* kelimesinin bu bağlamdaki anlamı, dünyanın sonu geldiğinde büyük meleklerden İsrâfil'e verilen görev gereği onun sûru ilk üflemesi sonucunda çıkacak dehşet verici sestir (Taberî, XXIII, 13-14; ayrıca bk. 29. âyetin tefsiri; sûr hakkında bk. En'âm 6/73). Âyetin "birbirleriyle uğraşırken" anlamındaki kısmı, "dünya işlerine dalmışlarken, kendi aralarında çekişmekte iken, öldükten sonra dirilme konusunu tartışıp dururlarken, hak ehline karşı mücadele vermeye çalışırlarken" tarzında yorumlanmıştır (İbn Atıyye, IV, 456; Râzî, XXVI, 87; Şevkânî, IV, 427). Tefsirlerde genellikle, 50. âyetin "o anda onlar ne bir vasiyette bulunabilecekler..." mânasına gelen kısmıyla, geride bıraktıklarına ilişkin bir vasiyet yapma veya birbirlerine tövbe edip günahlardan kaçınma tavsiyesinde bulunma fırsatı dahi bulamayacaklarının kastedildiği belirtilir. Bu âyetin "... ne de ailelerine dönebilecekler" diye tercüme edilen kısmı için de şu yorumlar yapılmıştır: Ölüm anında ailesini yanında görmek isterler ama evlerine dönme imkânı bile verilmez; ailelerine bir mesaj iletme fırsatı dahi tanınmaz; aileleriyle ilişkileri tamamen kesilmiştir (İbn Atıyye, IV, 456-457; Şevkânî, IV, 427-428). Muhammed Esed bu cümleyi "ne de yakınlarına sığınabilecekler" şeklinde çevirmiştir (II, 902). Ölüm her bir fert açısından kıyametin kopması demek olduğundan, buradaki tasvirlerin ve karşılaşılacak durumların sırf dünyanın sonu geldiğinde mevcut bulunacak nesille ilgili olmayıp bütün insanları kapsadığı açıktır; bu tasvirler arasından sadece sûrun üflenmesiyle ilgili olanı kıyametin kopuşuna ilişkin bir anlatımdır.

51 – 68

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَى رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ ﴿٥١﴾ قَالُوا يَا وَيْلَنَا

مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا هٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾ اِنْ
كَانَتْ اِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَاِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٣﴾ فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ
نَفْسٌ شَيْـًٔا وَلَا تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾ اِنَّ اَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ
فِي شُغُلٍ فَاكِهُونَ ﴿٥٥﴾ هُمْ وَاَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلَالٍ عَلَى الْاَرَائِكِ مُتَّكِؤُنَ ﴿٥٦﴾
لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُمْ مَا يَدَّعُونَ ﴿٥٧﴾ سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبٍّ رَحِيمٍ ﴿٥٨﴾
وَامْتَازُوا الْيَوْمَ اَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٩﴾ اَلَمْ اَعْهَدْ اِلَيْكُمْ يَا بَنِي اٰدَمَ
اَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ اِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٦٠﴾ وَاَنِ اعْبُدُونِي هٰذَا
صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ اَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا اَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ﴿٦٢﴾
هٰذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٦٣﴾ اِصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ
تَكْفُرُونَ ﴿٦٤﴾ اَلْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلٰى اَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا اَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ
اَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلٰى اَعْيُنِهِمْ
فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَاَنّٰى يُبْصِرُونَ ﴿٦٦﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلٰى

مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ
فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٨﴾

Meâli

51. Sûra üflenmiştir. Artık onlar kabirlerinden kalkıp rablerine doğru koşmaktadırlar. **52.** Derler ki: "Vay başımıza gelenlere! Bizi yattığımız yerden kim diriltip kaldırdı? Rahmânın vaad ettiği işte bu! Peygamberler gerçekten doğru söylemişler!" **53.** Olup biten yalnızca bir ses! Ama ardından onların tamamı, birden toplanmış olarak işte huzurumuzdalar. **54.** Bugün hiç kimse en küçük bir haksızlığa uğratılmaz. Sadece yapıp ettiklerinizin karşılığını görürsünüz. **55.** O gün cennetlikler safa sürmekle meşguldürler. **56.** Kendileri ve eşleri gölgelik yerlerde, tahtlarına kurulacaklar. **57.** Orada onlar için her tür meyve vardır ve bütün istekleri yerine getirilir. **58.** Engin merhamet sahibi rabden gelen söz şu olacak: "Selâm size!" **59.** Ve "Ey günahkârlar! Siz bugün şöyle ayrılın!" (denir). **60-61.** Ey Âdemoğulları! Size "Şeytana kulluk etmeyin, o sizin için apaçık bir düşmandır; bana kulluk edin, doğru yol budur" dememiş miydim? **62.** Nitekim o şeytan sizden nice nesillleri saptırdı. Hiç aklınızı kullanmıyor muydunuz? **63.** İşte size bildirilen cehennem bu! **64.** İnkârcılıkta ısrar etmenize karşılık girin oraya! **65.** O gün onların ağızlarını mühürleriz; yapmış olduklarını elleri bize anlatır, ayakları da tanıklık eder. **66.** Dilesek (dünyada da) gözlerini büsbütün kör ederdik de yolu bulmak için koşuşurlardı; ama o takdirde nasıl görebilecekler ki? **67.** Yine dilesek oldukları yerde onların mahiyetlerini değiştirirdik de (taş gibi) artık ne ileri gidebilirler ne de geri dönebilirlerdi. **68.** Kime uzun ömür verirsek onu yaratılış çizgisinde tersine çeviririz. Hiç düşünmezler mi?

Tefsiri

51-54. Sûra üflenip insanlar yeniden canlandığında ve hızla mahşer yerine doğru giderlerken dünyada bu gerçeği inkâr edenlerin önce neye uğradıklarını bilemez bir halde birbirlerine olup biten hakkında soru sormaya çalışacakları, hemen ardından da durumu anlayıp derin bir pişmanlık içinde Allah'ın vaadinin ve peygamberlerin bildirdiklerinin doğru çıktığını itiraf edecekleri canlı bir anlatımla tasvir edilmekte; böylece öldükten sonra dirilmeye inanma çağrısı soyut bir iman esası düzeyinde bırakılmayıp aklı eren herkesin durum muhasebesi yapmasına ve konu üzerinde daha bir ilgiyle düşünmesine imkân verilmektedir. Ayrıca, öldükten sonra dirilmenin sırf geleceğe dönük bir korku motifi olarak algılanmaması için insanın fıtratındaki adalet duygusuna hitap edilmekte, haşir gününün temel özelliği olarak herkesin yüce Allah'ın şaşmaz adaletinin güvencesi altında bulunduğu, hiç kimsenin en küçük bir haksızlığa uğratılmadan sadece yaptıklarının karşılığını göreceği belirtilmekte, dolayısıyla muhataplar dünya hayatından sonra böyle bir hesaba çekilmenin zaten gerekli ve hayata anlam kazandırıcı bir safha olacağını düşünmeye yönlendirilmektedir.

52. âyette geçen inkârcılara ait sözün –buradaki bir gramer özelliği dolayısıyla– "Vay başımıza gelenlere! Bizi yattığımız bu yerden kim diriltip kaldırdı? Rahmânın vaad ettiği (hakikatmiş), peygamberler de gerçekten doğru söylemişler" şeklinde anlaşılması da mümkündür (Râzî, XXVI, 89-90). Öte yandan, sadece soru kısmının inkârcılara ait, rahmânın vaadinin bu olduğuna ve peygamberlerin sözlerinin doğru çıktığına dair ifadenin ise melekler veya müminler tarafından onlara verilmiş cevap olması da muhtemeldir; Taberî, müminlerin sözü olması ihtimalini daha kuvvetli bulur (Taberî, XXIII,16-17; Şevkânî, IV, 428-429). "Yattığımız yer" mânasına gelen tamlamadan hareketle bazı müfessirler herkesin kendi öldüğü yerden, kabrinden kaldırılacağı yorumunu yapmışlarsa da, İbn Atıyye burada bir edebî sanat (istiâre ve teşbih) bulunduğunu, yoksa gerçek anlamıyla kabirlerin kastedilmediğini belirtir (IV, 458). 53. âyette "olup biten yalnızca bir ses" diye çevrilen cümledeki *sayha*, bu bağlamda kıyametin kopup hayatın sona ermesinden bir süre sonra, –yeniden dirilmeyi sağlayacak biçimde– sûrun

ikinci defa üflenmesini ifade etmektedir (Râzî, XXVI, 88; ayrıca bk. 49. âyetin tefsiri).

55-58. Cennet ehlinin durumuna ilişkin genel bir tasvir içeren 55. âyetteki *şuğul* kelimesi sözlükte "meşguliyet, eğlenme, oyalanma" anlamına gelmekle beraber burada kastedilen mâna ile ilgili olarak değişik açıklamalar yapılmıştır (meselâ bk. Taberî, XXIII, 17-18; Râzî, XXVI, 91-92). Bu açıklamaların ortak noktası, cennetle ödüllendirilenlerin cehennemdekilerin karşılaştığı durumlardan uzak, asla sıkıcı olmayan ve eşsiz haz veren tatlı bir meşguliyet ve nimetler içinde olacakları şeklinde özetlenebilir; bu sebeple belirtilen kelimeyi içeren 55. âyet, "O gün cennetlikler safa sürmekle meşguldürler" diye çevrilmiştir. 57. âyetin ilk cümlesi lafzan "Orada onlar için meyve vardır" anlamına gelmektedir. Fakat ifadenin akışı ve bağlamı dikkate alındığında, "Orada onlar için her tür meyveden, yenecek içecek, haz verecek her nimetten bol miktarda vardır" mânasının kastedildiği anlaşılmaktadır (Şevkânî, IV, 431). 58. âyetle ilgili değişik izahlar bulunmakla beraber, burada önemli olan husus, cennet nimetleri hakkında yapılan tasvirlerden sonra, Allah'ın hoşnutluğunu kazanmış olma müjdesinin, belirtilen maddî nimetlerin hepsinden daha değerli olduğuna vurgu yapılmış olmasıdır. Meâlde esas alınan mânaya göre yapılan yorumlarda yüce Allah'ın selâm sözünün melekler vasıtasıyla veya vasıtasız olarak cennet ehline ulaştırılacağı belirtilir (Zemahşerî, III, 290). Farklı bir gramer tahliliyle buradaki selâm kelimesi 57. âyete de bağlanabilmekte ve bu kelimenin başka sözlük anlamlarına göre "istedikleri her şey saftır, şâibesizdir", "istedikleri her şey verilecektir, teminat altındadır" veya "onlar için esenlik vardır" gibi mânalar verilebilmektedir (Râzî, XXVI, 94-95; Şevkânî, IV, 431; Cenâb-ı Allah'ın cennet ehlini selâmlaması, onlara ne istediklerini sorması ve onların da kendisinin hoşnutluğunu dilediklerini belirtmeleriyle ilgili bazı rivayetler için bk. Taberî, XXIII, 21-22; Elmalılı, VI, 4036-4037; cennet ve nimetleri hakkında bilgi ve değerlendirme için bk. Bakara 2/25; Zuhruf 43/68-73).

59. Bu sözle ilgili belli başlı yorumlar şöyledir: İyi kişilerden ayrılın; tek başınıza durun; müminlerin arasına karışmayın; her türlü güzellikten

mahrum kalın; her bir inkârcı grup ayrı ayrı dursun (Şevkânî, IV, 431-432). Müminlere söylenen güzel ve iltifatkâr söze mukabil günahkârlara da bu şekilde hitap edileceği, böylece 54. âyette belirtildiği üzere herkesin dünyada yaptıklarına göre muamele göreceği anlaşılmaktadır.

60-67. Şeytana kulluktan maksat, onun kışkırtmalarına kapılmak ve telkinlerine uymak, Allah'a isyan teşkil eden buyruklarını yerine getirmektir (Taberî, XXIII, 23; İbn Atıyye, IV, 459). Başta şirk ve inkârcılık olmak üzere günahları bağışlanmayanların işitecekleri azara değinilen bu âyetlerde, kendilerine verilen cezanın yadırganacak bir şey olmadığı, şeytana kulluk edilmeyip yalnız Allah'a kulluk edilmesi gerektiği konusunda vakti zamanında gerekli uyarıların yapılmış olduğu belirtilmektedir.

İnsanlar arası ilişkilerde sorguya çekmenin normal yolu sorgulanan kişiye sorular yöneltilmesi ve onun bunlara cevap vermesidir. Bazan sorgulanan kişi muhatabını yanıltabilir veya –ağır baskı ve işkence altında dahi– doğruyu söylememekte direnebilir. Hele yalancı şahit bulabildiğinde gerçekleri saptırması daha da kolaylaşır. 65. âyette, hesap gününün bu dünyadaki tasavvurlarımıza göre düşünülmemesi ve o gün bütün hakikatlerin ayan beyan ortaya çıkacağının iyice kavranması için, mûtat konuşma organının bağlanacağı (ağızların mühürleneceği), başka bazı organların (ellerin) dile geleceği ve yalan söylemesi asla muhtemel olmayan tanıkların bulunacağı (ayakların şahitlik edeceği) belirtilmektedir (Nûr sûresinin 24. âyetinde "diller"in sahipleri aleyhine tanıklık edeceğinin belirtilmesinin bu âyetle çelişmediği, çünkü orada münafıkların durumundan söz edildiği hakkında bk. İbn Âşûr, XXIII, 50).

Genellikle 66 ve 67. âyetlerin de âhiret hayatına ilişkin bir anlatım olduğu düşünülmüştür. Fakat bu ifadeleri, inkârcılardan söz eden 45-48. âyetlere ve özellikle, "Dileseydi Allah'ın doyuracağı kimseleri biz mi besleyeceğiz?" diye nankörlük edenleri eleştiren 47. âyete bağlamak ve şöyle açıklamak mümkündür: Evet âhirette bütün gerçekler açığa çıkacak; fakat biz dileseydik şimdi de onların gözlerini büsbütün siler, kör ediverirdik de yolu bulmak için koşuşurlardı. Bu ise imana zorlamak olurdu. O kadar açık kanıtları göremeyen veya görmemekte direnen o basiretsizler bunu böyle yapabileceğimizi nasıl idrak edecekler

ki? Aynı şekilde, dileseydik onları (varlık türü olarak) değiştiriverirdik de oldukları yerde donup kalırlar, artık böyle münkirlik edemezlerdi. Bu yapılmıyorsa yapılamayacağından değil cezalarının âhirette verilmesinin irade buyrulmasından dolayıdır (Elmalılı, VI, 4037-4038). 66. âyet bütün insanları kapsayacak tarzda, "Dileseydik gözlerinin önüne inkâr perdesi çeker, basiretlerini bağlardık da artık hiç kimse doğru yolu bulamazdı. Bir düşün, o zaman yolu nasıl arar dururlardı; ama bu durumda nasıl göreceklerdi ki?" şeklinde de açıklanmıştır (İbn Atıyye, IV, 461). Burada asıl amacın müminlerin dikkatini şu noktaya çekmek olduğu söylenebilir: İman ve inkâr konusunda sağlanan seçim imkânı bir hikmete dayalıdır. Dünya hayatı iyiyi kötüden ayırmayı sağlayacak sınav alanı olarak düzenlenmiştir; şu halde imanlı insanlar birçok eziyetle karşılaşsalar da Allah'ın yardımından ümit kesmeden azimle tevhit mücadelesine devam etmelidirler (İbn Âşûr, XXIII, 51).

68. Cenâb-ı Allah dilediği insanların daha gençlik çağındayken hayatını sona erdirmekte, dilediklerine de uzun ömür vermektedir. Fakat uzun ömür vermesi insanın asla ölmeyeceği anlamına gelmemekte, aksine yaşlanan kimse gün be gün ölüme yaklaştığının alâmetlerini daha iyi görebilmektedir. Önceki iki âyetle bağ kurularak yorum yapılacak olursa bu hatırlatmadan başlıca iki sonuç çıkarılabilir: **a)** Dilediği kişilerin –gençlik hatta çocukluk çağında– hayatını sona erdiren yüce Allah elbette 66 ve 67. âyetlerde belirtildiği üzere inkârcıların gözlerini kör edip imana gelmelerini sağlayabilir veya daha dünyadayken cezalarını verebilirdi. Ama O, insanları böyle bir zorunluluk altında bırakmamış, onları doğru-yanlış, iyi-kötü ayırımı yapacak kabiliyetlerle donatmıştır. **b)** İnsana uzun ömür verilmesi kendisi için ileriye dönük bir teminat olmayıp aksine hayatın sonlu olduğunu daha açık biçimde görme imkânı sağlamaktadır. Şu halde inkârcıların dünyada kendilerine tanınan fırsatı ve süreyi bitmez tükenmez bir sermaye olarak görmeleri büyük bir yanılgıdır. Âyette onların akıllarını kullanmamaları ve bu gerçekler üzerinde düşünmemeleri kınanmaktadır (Zemahşerî de bu âyetle ilgili olarak, yaşlılıkta insanın özelliklerini ve yeteneklerini tersine çevirip bildiğini bilmez hale getiren Allah Teâlâ'nın 66 ve 67. âyetlerde belirtilenlere de elbette kadir olduğu açıklamasını yapar, III, 292).

Daha genel bir yorum yapılarak bu âyette, inkârcılıkta ısrar edenlere, "Yüce Allah'ın insanı halden hale soktuğu açıkça ortadayken, bu realite üzerinde düşünüp O'nun öldükten sonra diriltmeye de kadir olduğunu anlamazlar mı?" tarzında bir eleştiri yöneltildiği de düşünülebilir (Şevkânî, IV, 434). İbn Âşûr ise burada şöyle bir mânanın bulunduğu kanaatindedir: Onlardan uzun ömür verdiklerimize 66 ve 67. âyetlerde belirtilenleri yapmıyorsak bu, sırf mühlet vermemize rağmen hâlâ inkâr ve kötülükte direnmeleri yüzünden zelil ve yenik düşmelerini sağlamak içindir (XXIII, 53-54; Kur'an'ın insanın organik ve zihinsel yeteneklerinin gitgide zayıflamasına değinen ve ileri yaşlılık çağını "ömrün en düşkün dönemi" olarak niteleyen ifadeleri için bk. Nahl 16/70 ve Hac 22/5).

69 – 70

وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُبِينٌ ﴿٦٩﴾

لِيُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٠﴾

Meâli

69. Biz ona şiir öğretmedik; zaten ona yaraşmazdı da. Ona vahyedilen, ancak bir öğüt ve apaçık Kur'an'dır. **70.** Diri olanları uyarsın ve inkârcılar hakkındaki o söz gerçekleşsin diye (gönderilmiştir).

Tefsiri

69. Resûlullah'a şiir öğretilmediği ve zaten ona yaraşmayacağı ifadesi ilk bakışta şiiri kötüleme izlenimi vermektedir. Halbuki o dönemde *şair* kelimesi sadece şiir sanatında becerisi olanlar için değil, aynı zamanda görünmeyen âlemle irtibatları bulunan kişiler hakkında da kullanılıyordu. Hz. Muhammed'in peygamber olduğunu kabul etmek istemeyen ve hakkında türlü sıfatlar uyduran müşriklerin onu şair olarak nitelemeleri de bu sebebe dayanıyordu. Zaten Kur'an'ın şiir olmadığı açıkça görüldüğü için, Hz. Peygamber hakkında bugün bilinen anlamıyla şair demeleri, ileri sürdükleri iddiaya güç katamaz ve böyle bir gerekçeyle kamuoyunu etkileyemezlerdi. Nitekim müşriklerin Resûlullah hakkında ithamlar

içeren ifadelerinde Kur'an için "şiir" nitelemesi yer almamakta, sadece Hz. Peygamber şair olarak nitelenmekteydi (bk. Enbiyâ 21/5; Sâffât 37/36; Tûr 52/30; Hâkka 69/41. Kur'an'da şiir kelimesi sadece konumuz olan bu âyette geçmektedir; şairler hakkında değerlendirme için bk. Şuarâ 26/224-227). Bilinen anlamıyla şair de kendisine doğan ilhamdan güç alır; fakat İslâm öncesi Araplar'da şair, tabiat üstü bir varlık tarafından sahip olunmuş (kuşatılmış, onun hükmü altına girmiş) kişi demekti. Onlara göre bu varlık (bir cin) vecd halindeki bir kişiye (şair) geçici olarak sahip olur, onun ağzından çoğunlukla beyitler şeklinde, normal haldeki insanın söyleyemeyeceği heyecan veren kelimeler söylerdi. Cinin insana sahip olması (tecnîn) olayı, yalnız Araplar'a veya Sâmîler'e özgü olmayıp eskiden beri bilinen ve modern zamanlarda Şamanizm olarak adlandırılan yaygın bir inanç ve anlayıştır. Şu hususa da dikkat edilmelidir ki, bize kadar gelen İslâm öncesi şiirlerin çoğunluğu, son Câhiliye devrine yani Arap şiirinin ilkel Şamanizm devrinden çok sonraya aittir; İslâm zuhur ettiği zaman şiir düzeyi çok yükselmiş, hemen hemen bugünkü mânada bir sanat dalı haline gelmişti. Dolayısıyla Kur'an'ın geldiği sıralarda şairlerin hep bir cin tarafından sahip olunmuş kişiler olarak telakki edildikleri de ileri sürülemez; fakat hâkim kültürün etkisiyle şair kelimesinin ilk çağrıştırdığı mânanın bu olması önemlidir. Yine İslâm'dan hemen önceki son Câhiliye döneminde şairin sosyal mevkiinin Arabistan'ın eski devirlerindeki gibi yüksek olmadığı da göz ardı edilmemelidir (bu konuda bk. Toshihiko Izutsu, *Kur'an'da Allah ve İnsan*, s. 158-162. Müfessirler ve i'câzü'l-Kur'ân gibi Kur'an ilimleriyle meşgul olanlar genellikle, burada Kur'an için, bilinen anlamıyla şiir nitelemesi yapıldığı düşüncesinden hareketle bu iddiayı çürütecek açıklamalar üzerinde dururlar, bk. İbn Âşûr, XXIII, 56-65; Râzî, müşriklerin Hz. Peygamber'i sihirbaz ve kâhin olarak da itham etmelerine rağmen Kur'an'da ona sihir ve kehanetin öğretilmediğine dair bir ifade kullanılmayıp sadece şair ithamına bu şekilde cevap verilmesini, Resûlullah'ın da sadece Kur'an'ın benzerini getiremeyecekleri konusunda meydan okumuş olmasına bağlar, XXVI, 104).

Bu açıklamalar ışığında âyetin hedefi daha iyi anlaşılmaktadır ki, bu da sûrenin başında kendisi üzerine yemin edilen Kur'an'ın ve hak peygamber olduğu vurgulanan Hz. Muhammed'e verilen görevin mahiyetini aydınlığa kavuşturmaktır. Buna göre muhataplar Resûlullah'ın özellik-

lerine dikkat ettiklerinde onun şiir öğretilmiş bir kişi olmadığını, zaten bunun ona yaraşmayacağını ve ilâhî mesajı getiren gerçek bir peygamber olduğunu anlayacaklardır. Yine açıktır ki, onun getirdiği vahiy sırf bir öğüt niteliğindedir yani kendisi için bir menfaat sağlama aracı olmayıp sadece insanlığın hayrına ve kurtuluşuna vesile olacak açıklamalar içermektedir. O, insanların beyinlerini uyuşturacak esrarengiz bilgiler ve bilmece gibi ifadeler taşıyan bir kelâm değildir; aksine muhteva ve üslubuyla insanı düşünmeye sevkeden apaçık bir Kur'an'dır. Yine o, bazı ibadetlerde okunan ve okunup gereğince amel edilmesi karşılığında ecir alınan ilâhî bir kitaptır (Zemahşerî, III, 292).

70. Kur'an'ın indiriliş amacının kısa ve öz bir ifadeyle ortaya konduğu bu âyette, iki temel sonuca değinilmektedir. Akıl nimetini gereğince değerlendirebilen ve iman ışığının gönlüne girmesini önlemek için özel bir çaba harcamayan yani basireti açık, ruhuyla, aklıyla, yüreğiyle diri olanlar bu mesajdan gerekli uyarıları alabilecekler; bağnaz biçimde inkârcılığa sarılanlar ise, –artık mazeretleri kalmayacağından– cezaya müstahak olacaklar, böylece şuurlu varlıkları yaratırken yüce Allah'ın belirlediği hüküm (cehennemi şeytana uyanlarla dolduracağına dair sözü) yerine gelmiş olacaktır (Taberî, XXIII, 27-28; İbn Atıyye, IV, 462; bu söz hakkında bk. 6. âyetin tefsiri). İlk cümlenin öznesi genellikle Kur'an olarak düşünülmüştür; özne açık isim olmadığı için bunu "Peygamber uyarsın diye" şeklinde anlamak da mümkündür. Ayrıca "uyarasın diye" anlamına gelen bir kıraat de vardır. Fakat her iki duruma göre ifadenin özünde bir değişiklik olmamaktadır (Zemahşerî, III, 292; Şevkânî, IV, 435).

71 – 83

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا
مَالِكُونَ ﴿٧١﴾ وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾
وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبُ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَاتَّخَذُوا مِنْ

دُونِ اللّٰهِ اٰلِهَةً لَعَلَّهُمْ يُنْصَرُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ
لَهُمْ جُنْدٌ مُحْضَرُونَ ﴿٧٥﴾ فَلَا يَحْزُنْكَ قَوْلُهُمْ اِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا
يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾ اَوَلَمْ يَرَ الْاِنْسَانُ اَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَاِذَا هُوَ خَصِيمٌ
مُبِينٌ ﴿٧٧﴾ وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿٧٨﴾
قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِٓي اَنْشَاَهَٓا اَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٧٩﴾ اَلَّذِي
جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ الْاَخْضَرِ نَارًا فَاِذَٓا اَنْتُمْ مِنْهُ تُوقِدُونَ ﴿٨٠﴾ اَوَلَيْسَ
الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ بِقَادِرٍ عَلٰٓى اَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلٰى وَهُوَ
الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨١﴾ اِنَّمَٓا اَمْرُهُٓ اِذَٓا اَرَادَ شَيْـًٔا اَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾
فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

Meâli

71. Görmezler mi ki kendi kudretimizin eserlerinden olmak üzere onlar için sahip oldukları nice hayvanlar yarattık. **72.** Bunları kendilerine boyun eğdirdik ki bir kısmı binekleridir, bir kısmını da yerler. **73.** Bunlarda kendileri için içecekler ve başkaca yararlar da vardır. Hâlâ şükretmeyecekler mi? **74.** Onlar yardım göreceklerini umarak Allah'tan başka tanrılar edindiler. **75.** Halbuki o sözde tanrılar kendilerine yardım edemezler, aksine kendileri onların hizmetindeki askerlerdir. **76.** Onların sözleri seni üzmesin. Biz onların gizlediklerini de

açığa vurduklarını da elbette biliyoruz. **77.** İnsan kendisini bir nutfeden yarattığımızı görmez mi? Oysa bak, şimdi o, açıktan açığa bize karşı duran biri olmuştur. **78.** Kendi yaratılışını unutup bize örnek getirmeye kalkışıyor ve "Şu çürümüş kemiklere kim can verecekmiş!" diyor. **79.** De ki: "Onları ilk başta yaratmış olan diriltecek. O yaratmanın her türlüsünü bilir." **80.** Yemyeşil ağaçtan sizin için ateş çıkaran O'dur; işte ondan yakıp durmaktasınız. **81.** Gökleri ve yeri yaratan Allah onların benzerini yaratmaya kadir değil mi? Elbette öyledir. O eşsiz yaratıcıdır, her şeyi bilir. **82.** Bir şey murat ettiğinde, O'nun buyruğu "ol!" demekten ibarettir; hemen oluverir. **83.** Her şeyin egemenliği kendi elinde olan Allah bütün eksikliklerden uzaktır ve hepiniz sonunda O'na döndürüleceksiniz.

Tefsiri

71-76. İlk âyette geçen *en'âm* kelimesini (tekili neam) belirli tür hayvanlarla sınırlandırarak tercüme etmek de mümkün olmakla beraber (bilgi için bk. Mâide 5/1), kelime bu bağlamda insanların binmek, etlerinden, sütlerinden vb. ürünlerinden yararlanmak üzere kendi hâkimiyetleri altına alabildikleri hayvanlar için kullanılmıştır. Âyetin devamından ve müteakip iki âyetten bu mâna zaten anlaşıldığı için meâlde "hayvanlar" şeklinde mutlak bir karşılık verilmiştir. 71. âyetin "kendi kudretimizin eserlerinden" şeklinde çevrilen kısmı lafzan "kendi ellerimizle yaptıklarımızdan" mânasına gelmektedir. Burada insanlara lutfedilmiş bir nimet olarak zikredilen hayvanların meselâ tarımsal veya endüstriyel ürünlerde olduğu gibi insanın da katkılarıyla oluşan ürünlerden farklı ve doğrudan doğruya ilâhî kudretin eserleri olduğunu belirtmek üzere böyle bir üslûp kullanıldığı düşünülebilir. Ayrıca bu hayvanların doğasına güdülme, üzerinde hâkimiyet kurulabilme özelliğini yerleştirenin de Cenâb-ı Allah olduğu bu âyetlerde açıkça ifade edilmiştir. Âyetlerin asıl amacının da Allah Teâlâ'nın insanlara lutfettiği nimetlerin kadrini bilmediklerini, gereğince şükretmediklerini, üstelik kendilerine hiçbir yararı dokunmayan varlıkları tanrı edindiklerini hatırlattıktan sonra Resûlullah'a teselli vermek ve onların sözlerinden ötürü üzülmesine gerek olmadığını bildirmek olduğu anlaşılmaktadır. Nitekim 77 ve 78. âyetlerde müşrik-

lerin küstahlık derecesine varan had bilmez tavırları için canlı bir örnek üzerinde durulacaktır. Burada verilmek istenen mesajın da şu olduğu söylenebilir: Bunca nimetine karşılık Allah'a şükretmek şöyle dursun bir de O'na ortak koşarak nankörlüğün en büyüğünü yapan bu insanların Hz. Peygamber hakkında ağır hakaretlerde bulunmaları ve haksız sözlerle onu incitmeleri yadırganacak bir şey değildir. Şu halde Resûlullah ve onun yolunu izleyen müminler bu durumdan müteessir olmamalı, haklı mücadelelerini azimle sürdürmelidir. 74. âyette müşriklerin düzmece tanrılardan yardım göreceklerini umdukları belirtilirken, putların –dünya işleriyle ilgili olarak– Allah katında kendileri için şefaatçilik yapacağı yönündeki inançlarına işaret edilmektedir (İbn Âşûr, XXIII, 71). 75. âyetin ikinci cümlesindeki zamirlerden ilkinin müşriklerin, ikincisinin ise sahte tanrıların (putların) yerini tuttuğu görüşü esas alındığında âyetin meâli değişir ve açıklaması şöyle olur: Halbuki o putlar âhirette müşriklerin çarptırıldığı azabı seyretmek üzere toplanmıştır ve sayıları da çok olduğu halde onlara yardım edemezler (İbn Atıyye, IV, 463; İbn Âşûr, XXIII, 71).

77-79. İnsanın kendi yaratılışı üzerinde düşünmeyi bir kenara bırakıp, küstahça bir tavırla yüce yaratıcının ve peygamberinin bildirdiklerini yalnızca aklıyla yargılamaya kalkışmasının ne kadar çelişkili olduğu bir örnek ışığında ortaya konmaktadır. Bu örnekte iki nesne (nutfe ve çürümüş kemik) kıyaslanmaktadır. Bunlardan nutfe, Kur'an'daki kullanımlarına göre erkeğin menisi veya döllenmiş hücre (zigot) mânasına gelmektedir. Böylesine önemsiz görünen bir cismin belirli süreçlerden geçtikten sonra yetişkin bir insan haline gelebilmesini sağlayan bir irade ve kudretin yani yaratıcının bulunduğunu kabul eden kişinin –ki başka âyetlerde belirtildiği üzere müşrik Araplar evrenin ve evrendeki varlıkların yaratıcısının Allah olduğunu itiraf ediyorlardı–, işte bu gücün çürümüş kemiğe de can verebileceğini yadırgamaması gerekir. Ne var ki Resûlullah'ın peygamberliğini ve onun bildirdiklerini, dolayısıyla öldükten sonra dirilme gerçeğini kabul etmemek, sonuç olarak da Allah'ın yanı sıra başka mâbudlara tapma esasına dayalı kurulu düzenlerini sürdürmek için kırk dereden su getiren Mekke müşrikleri, akıllarınca bu tür örneklerden de yararlanarak alaycı ifadelerle çevre-

lerindekileri etkilemeye çalışıyorlardı. Tefsirlerde bu âyetlerin nüzûl sebebi olarak şöyle bir olaya yer verilir: Müşriklerin önde gelenlerinden biri Hz. Peygamber'e elinde çürümüş bir kemik parçasıyla gelir ve onu ufalayıp, "Böyle un ufak olduktan sonra Allah bunu diriltecek öyle mi?" der. Resûl-i Ekrem de "Evet. Nitekim O seni de öldürecek, sonra diriltip cehenneme atacak!" cevabını verir. Rivayetlerde Resûlullah'la konuşan kişi ile ilgili olarak Übey b. Halef, Âsî b. Vâil, Ebû Cehil ve Velîd b. Mugīre isimlerinin geçmesi, olayın benzerlerinin birkaç defa meydana gelmiş olması ihtimalini düşündürmektedir (İbn Âşûr, XXIII, 73; rivayetler için ayrıca bk. Taberî, XXIII, 30-31; İbn Atıyye, Abdullah b. Übeyy'in adının zikredilmesini haklı olarak eleştirir; IV, 463-464). Fakat en çok adı geçen Übey b. Halef'in, isimleri belirtilen diğer kişilerin bulunduğu bir toplulukta, "Muhammed Allah'ın ölüleri diriltec eğini söylüyor, bunu onunla tartışacağım!" dedikten sonra çürümüş bir kemik alıp Resûlullah'a gittiği rivayeti daha mâkul görünmektedir (Zemahşerî, III, 293). Râzî'nin belirttiği üzere önemli olan, özel sebep ne olursa olsun sözün genelinden çıkan mânadır, ki bu da Allah'ın kudretini ve haşri inkâr eden zihniyetin mahkûm edilmesidir (XXVI, 107-108). 79. âyetin son cümlesinde geçen *halk* kelimesi hem "yaratma" hem "yaratılanlar" (mahlûkat) anlamına geldiği için, bu cümle genellikle bu iki mânayı da yansıtmak üzere şu şekilde açıklanmıştır: Allah Teâlâ, yaratılanların hepsini bütün ayrıntılarıyla, her birini toplanan ve dağılan parçalarıyla, usulü ve fürûu, içinde bulunduğu durumları, nitelik ve nicelikleri, her türlü özellikleriyle bilir; yaratmanın da her türlüsünü, maddeli-maddesiz, aletli-aletsiz, örnekli-örneksiz, ilkin ve sonra her çeşidini bilir (Elmalılı, VI, 4041).

80. Ölüden dirinin çıkarılması ile ilgili tereddüt ve itirazlara karşı verilen bu örnekte yine birbirine tamamen zıt görünen iki özellikten ve birincinin diğerine dönüşmesinden söz edilmektedir: Islaklık ve ateş. Âyette ağaç için yeşil sıfatının kullanılması renk belirtmek için değil, bu durumdaki ağacın temel özelliği olan ıslaklığa dikkat çekmek içindir (İbn Âşûr, XXIII, 76-77). Yemyeşil ağaçtan ateş çıkarma, genellikle, bedevî Araplar'ca iyi bilinen merh ve afar adlı ağaçların –ikisi de yemyeşil ve üzerlerinden su damlarken– birbirine sürtülmesiyle ateş çıkması

olayı olarak açıklanmıştır. Bunların biri dişi diğeri erkek olarak düşünülmüştür. Bazı müfessirler, "Her ağaçta ateş vardır; ama merh ve afarda bolca bulunur" anlamındaki meşhur sözü de dikkate alarak burada maksadın ağaç cinsi olduğunu ve bu iki türün örneklendirme amacıyla zikredildiğini belirtmişlerdir (Zemahşerî, III, 294).

81. Göklerin ve yerin ihtişamına ve bunların yaratılışındaki sırlara işaret eden âyetlerden sonra, aklını kullananlara, Allah Teâlâ'nın insanları diriltip huzuruna getirmeye kadir olup olmadığı hususunda bir soru yöneltilmekte ve hemen ardından O'nun ilminin ve yaratma gücünün sonsuzluğunu belirten sıfatlarına vurgu yapılarak hiçbir tereddüt bırakmayacak biçimde soru cevaplanmaktadır: Elbette kadir. "Onların benzerini yaratmaya kadir değil mi?" diye tercüme edilen soruda, "onların benzeri" anlamına gelen *mislehüm* tamlamasının geçmesi İslâm âlimlerini, öldükten sonra diriltilmenin nasıl gerçekleşeceği problemi üzerinde durmaya yöneltmiştir. Bu ifadenin başka âyet ve hadislerle birlikte değerlendirilmesi neticesinde âlimler, öldükten sonra diriltilmenin sadece ruhanî değil aynı zamanda bedenle de (cismanî) olacağı kanaatine ulaşmışlardır (bu konuda bilgi için bk. Yusuf Şevki Yavuz, "Acbü'z-Zeneb", *DİA*, I, 319-320; a.mlf., "Ba's", *DİA*, V, 98-100; Süleyman Toprak, "Haşir", *DİA*, XVI, 416-417). Fakat âhiret hayatıyla ilgili olduğu dikkate alındığında, bu olay için dünyadaki tasavvurlarımıza göre bir keyfiyet biçmemizin doğru olmayacağı, bedenle haşrin de âhirete mahsus bir şekilde gerçekleşeceği söylenebilir. Bu ve benzeri âyetlerdeki asıl amacın, diriltmenin mahiyetine ilişkin ayrıntı vermek değil, mahlûkatı ilkten yaratmaya muktedir olan Allah Teâlâ'nın tekrar yaratma gücünden kuşku duyulmasının tutarsızlığını ortaya koymak olduğu anlaşılmaktadır.

82. Zemahşerî, buradaki ifadenin Allah Teâlâ'nın evrendeki egemenliğinin mutlak olduğunu, irade buyurduğu bir şeyi gerçekleştirmek için vasıtaya ihtiyacının bulunmadığını ve O'nun hakkında zorluk, yorgunluk gibi yaratılmışlara ait kusurların düşünülemeyeceğini vurgulayan mecazi bir anlatım olduğu kanaatindedir (III, 294). Katâde, bu âyetin tefsiriyle ilgili olarak Arap dilinde "kün" (ol) demekten daha kolay bir ifade

bulunmadığını belirtir (Taberî, XXIII, 32). Esasen "kün" kelimesinin basit yapısı da konuyu bizim zihnimize yaklaştırma amacı taşır (ayrıca bk. Bakara 2/117).

83. Sûre, yüce Allah'ın mutlak ilâh ve rab olduğunun en veciz ifadesi olan bir âyetle son bulmaktadır. "Egemenlik" diye çevirdiğimiz melekût kelimesi mülkiyette mübalağayı ifade eder; bununla, Allah Teâlâ'nın her şeyin sahibi ve mâliki olduğu, onlar üzerinde dilediği gibi ve hikmetine uygun olarak tasarruf gücünün bulunduğu anlatılmaktadır (Zemahşerî, III, 294).

Sonunda herkesin Allah'a döndürülmesi, genellikle, mahşer günü verilecek hesap için bütün insanların O'nun huzuruna çıkarılması şeklinde açıklanır. Bazı müfessirler bu dönüşün izahı sadedinde, iman sahiplerinin 20. âyette zikri geçen mümin kişi gibi koşarak ve kendi istekleriyle Allah'a yöneleceklerini, ilâhî bağış ve ikrama erişmek istemeyen münkirlerin ise zorla O'nun huzuruna sevkedileceklerini belirtirler.

37 (56)

Sâffât Sûresi

Mekke, 182

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada otuz yedinci, iniş sırasına göre elli altıncı sûredir. En'âm sûresinden sonra, Lokman sûresinden önce Mekke'de inmiştir.

Adı

Bütün kaynaklarda sûre Sâffât adıyla anılmış olup 1. âyette geçen ve "sıra sıra dizilenler, saf tutanlar" anlamına gelen bu kelime, ağırlıklı yoruma göre melekleri ifade etmektedir.

Konusu

Sâffât sûresinde Allah'ın birliği, âhiret hayatının gerçekliği, o hayatta neler olacağı, inkârcıların âhiretteki pişmanlıkları ve birbirlerini suçlamaları, ayrıca Allah'ın samimi kullarının cennetteki mutlu yaşayışları hakkında bilgi verildikten sonra Nûh, İbrâhim, İsmâil, İshak, Mûsâ ve Hârûn, İlyâs, Lût ve Yûnus peygamberlerin hayat hikâyelerinin ibretli yanları ve Allah'ın onları yardımıyla desteklemesi anlatılmakta; putperestlerin bâtıl inançları eleştirilmektedir. Sûre, genellikle Kur'an tilâveti ve duaların sonunda okunması âdet haline gelen ve "Sübhâne rabbike..." diye başlayıp "ve'l-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn" diye biten âyetlerle son bulmaktadır.

1 – 10

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

وَالصَّٓافَّاتِ صَفًّاۙ ﴿١﴾ فَالزَّاجِرَاتِ زَجْرًاۙ ﴿٢﴾ فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًاۙ ﴿٣﴾

اِنَّ اِلٰهَكُمْ لَوَاحِدٌۜ ﴿٤﴾ رَبُّ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا

وَرَبُّ الْمَشَارِقِۜ ﴿٥﴾ اِنَّا زَيَّنَّا السَّمَٓاءَ الدُّنْيَا بِز۪ينَةِنِ الْكَوَاكِبِۙ ﴿٦﴾

وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍۚ ﴿٧﴾ لَا يَسَّمَّعُونَ اِلَى الْمَلَاِ الْاَعْلٰى

وَيُقْذَفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍۗ ﴿٨﴾ دُحُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌۙ ﴿٩﴾

اِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَاَتْبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ ﴿١٠﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah’ın adıyla... **1-3.** Sıra sıra dizilmiş olanlara, engellemeye çalışanlara ve anmak için okuyanlara andolsun ki; **4.** Kuşkusuz tanrınız bir tektir. **5.** O, göklerin, yerin, bunlar arasındakilerin rabbi ve doğuların rabbidir. **6.** Biz yakın semayı yıldızların güzelliğiyle bezedik. **7.** Ve (onu) her türlü isyankâr şeytanî güce karşı koruduk. **8-9.** Onlar artık o yüce topluluğu dinleyemezler, (bölgeden) uzaklaştırmak için üzerlerine her yönden atış yapılır; ayrıca onlar (âhirette de) bitmez bir azaba çarptırılacaklardır. **10.** Ancak, (o yüce topluluktan) bir bilgi kırıntısı kapan olursa onu da delip geçen bir ışık topu kovalar.

Tefsiri

1-5. İlk üç âyette hangi varlık topluluğundan bahsedildiği ve bunlara yüklenen işlevlerle ilgili ifadelerin ne anlama geldiği konusunda farklı görüşler ileri sürülmüştür. Bu ifadelerle ya melek veya insan topluluklarının kastedilmiş olabileceğini belirten Râzî'nin açıklamalarından da (XXVI, 114-117) yararlanarak bu husustaki görüşleri şöyle özetleyebiliriz:

a) Yaygın yorum, burada meleklerden söz edildiği yönündedir. Şevkânî'ye göre "sıra sıra dizilmiş olanlar"la dünyada insanların (ibadet için) saf tutmaları gibi semada saf tutan melekler kastedilmiştir. İbn Mes'ûd, İbn Abbas, İkrime, Saîd b. Cübeyr, Mücâhid ve Katâde bu görüştedirler (IV, 442). İbn Âşûr da, Arap putperestlerinde putların emrinde melekler bulunduğu şeklinde bir inancın yer almadığını, meleklerin, buyruğu altında görev yaptığı tek gerçek Tanrı'nın Allah olduğunu, dolayısıyla aşkın âlemin en değerli yaratıkları olan melekler üzerine yemin edilmekle sûrenin temel amacı olan ve 4. âyette altı çizilen Allah'ın birliği inancına dikkat çekildiğini söyler (XXIII, 82). Buna göre bu âyetlerde dolaylı olarak putperestlere hitaben şöyle denilmektedir: "Allah'ın huzurunda sıra sıra dizilip ibadetle meşgul olan, buyruğunun yerine getirilmesine hizmet eden ve zikir okuyan melekler bulunmaktadır. Tanrı yerine koyup taptığınız putların böyle hizmetçileri bulunmadığını siz de kabul ettiğinize göre onları Allah'a nasıl ortak koşabilirsiniz!"

Meleklerin sıra sıra dizilmesi, çoğunlukla saf tutarak ibadet etmeleri şeklinde yorumlanmıştır. Ancak bunun mecazi bir ifade olup meleklerin Allah katındaki farklı derecelerine işaret ettiği de belirtilmektedir (Râzî, XXVI, 114).

"Engellemeye çalışanlar" diye çevirdiğimiz 2. âyet, meleklerin gök cisimlerini, en küçük bir sapmaya izin vermeksizin ilâhî buyruk ve yasalara itaat ettirmeleri, sevk ve idare etmeleri veya bütün kozmik ve dünyevî varlıkların ilâhî hüküm ve kanunlara boyun eğmelerini sağlamaları şeklinde açıklanır (İbn Atıyye, IV, 465) . Bunlar, ilk âyetteki meleklerden ayrı, özellikle bu işle görevlendirilmiş ayrı bir melekler topluluğu da olabilir (Taberî, XXIII, 34).

"Anmak için okuyanlar"la da meleklerin Kur'an'ı, ilâhî kitapları (Zemahşerî, III, 295) veya ilâhî kitaplar da dahil olmak üzere Allah'ı zikir mahiyetindeki sözleri okumaları kastedilmiştir (Şevkânî, IV, 442).

b) Bu âyetlerde bazı insan topluluklarından söz edilmiş olması da mümkündür. Bunlar, Râzî'nin ifadesiyle "Kendilerini Allah'a ibadete adamış olan ve bu özellikleriyle âdeta yer yüzünün melekleri sayılmaya değer bulunan yüce ve tertemiz beşerî ruhlar olabilir. Bu insanlar, Allah'ın huzurunda saf tutup namaz kıldıkları, "Eûzü billâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm" diyerek şeytanın kalplerine zararlı dürtüler vermesini önledikleri ve namazda okudukları âyetlerle Allah'ı zikrettikleri için burada belirtilen niteliklerle Allah tarafından takdir edilmişlerdir. Ayrıca burada, insanları Allah'ın dinine davet eden, dinî ve ahlâkî bakımdan sakıncalı davranışlardan alıkoyan, Allah'ın hükümlerini yaşayan ve yaşatan âlimler topluluğu veya düşmana karşı saf tutup savaşan, harp meydanlarında yiğitçe haykırarak düşmanlarının kalplerine korku salan, Kur'an okuyup tekbir getirerek düşman üzerine saldıran mümin savaşçılar kastedilmiş olabilir.

c) Burada Kur'an âyetlerinin bazı özellikleri de kastedilmiş olabilir. Buna göre ilk âyette Kur'an'ın konularının zenginliğine, tertip ve düzenine, âyetler arasındaki uyuma; 2. âyette insanların kötü fiilleri işlemelerini yasaklayan, 3. âyette de iyi işler yapmalarını emreden âyetlere işaret edilmiştir (Zemahşerî, III, 295; Râzî, XXVI, 116). Muhammed Esed, Kur'an âyetlerini aklîleştirme yönündeki temel eğiliminin bir sonucu olarak, Râzî'ye nisbet ettiği, aslında diğer tefsirlerde de geçen (meselâ bk. Taberî, XXIII, 33-34; İbn Atıyye, IV, 465) bu şıktaki görüşü tercih ederse de bu yaklaşımın "melekler" anlamını vermekten kaçınma saikine dayandığı anlaşılmaktadır. Oysa Kur'an'ın başka yerlerinde de gerek meleklerin gerekse ay, güneş gibi kozmik varlıkların Allah'ı tesbih ettikleri, buyruğuna göre hareket ettikleri yönünde sarih ifadeli birçok âyet bulunmaktadır.

Bize göre bu âyetleri belli bir varlık türüne veya bir tür içindeki belli bir gruba hasretmek yerine, –ifadelerinin mutlaklığını da dikkate alarak– ilâhî yasalara boyun eğen bütün kozmik varlıklar yanında; aynı inanç ve kulluk bilincinde buluşup birleşerek Allah'a yönelen, ona kul olan; varlık düzeninde, ahlâkî ve dinî hayatta O'nun yasalarının egemen olması için çalışan; dilinde, gönlünde ve hayatında O'nun âyetlerini yaşatan, meleğiyle insanıyla bütün görünür ve görünmez varlıkların kastedildiğini düşünmek daha isabetlidir.

Böylece bu âyetlerde başlıca özelliklerine işaret edilen varlıklar üzerine yemin edilerek Tanrı'nın birliğine vurgu yapılmakta ve bu suretle Araplar'ın benimsediği putperestlik yanında bütün çok tanrıcı inançlar kesin bir dille reddedilmekte; Allah, "göklerin, yerin ve bunlar arasındakilerin rabbi, doğuların rabbi" olduğuna göre, O'ndan başkasına tanrılık nitelikleri yükleyip kulluk etmenin anlamsızlığı dile getirilmektedir.

"(Güneşin) doğuş yerleri" diye çevirdiğimiz 5. âyetteki *meşârık*, *meşrık* kelimesinin çoğulu olup bu bağlamda mevsimlere, hatta yılın her bir gününe göre güneşin farklı doğuş noktalarına işaret etmektedir (bk. Taberî, XXIII, 35; İbn Âşûr, XXIII, 86-87). Muhammed Esed, âyetle ilgili olarak –bizim de katıldığımız– notunda şöyle demektedir: "Muhtelif gündoğumu noktalarının (meşârik) vurgulanması, yaratılmış fenomenlerdeki sonsuz çeşitliliğin, yaratıcının birliği ve benzersizliği ile karşıtlığını sergiler" (II, 910); yani yaratılanların çeşitliliğini ve yaratanın tekliğini ortaya koyar. Aynı yazarın, Rahmân sûresinin 17. âyetine düştüğü notta (III, 1097) belirttiği görüşe de katılıyoruz; orada olduğu gibi bu âyeti de Esed'in ifadesiyle, "Allah'ın, uzaydaki yörünge hareketlerinin nihaî etkeni olduğunu mecaz yoluyla anlatan bir ifade" olarak düşünmek yerinde olur.

6. "Yakın sema"dan maksat, arzdan bakıldığında gözlenen gök yüzüdür. Burada gökyüzünün, özellikle ay ışığının olmadığı berrak gecelerde çıplak gözle izlenen, yıldızlarla donatılmış muhteşem güzelliği hatırlatılarak bunu yaratan gücün mükemmellik ve eşsizliğine dikkat çekilmektedir. Gökyüzünün bu estetik manzarası başka âyetlerde, "Biz, yakın semayı kandillerle donattık" şeklinde tasvir edilmektedir (Fussılet 41/12; Mülk 67/5).

7-10. "Yüce topluluk" diye çevirdiğimiz 8. âyetteki *mele-i a'lâ*, dünyaya göre yücelerde bulunduğu kabul edilen, ayrıca mânevî mertebeleri de yüksek olan melekler için kullanılan bir deyimdir. Burada, şeytanların bu yüce topluluğa kadar ulaşarak onların sahip olduğu bilgileri öğrenmelerinin önlendiği, nâdiren yanlarına kadar yaklaşıp bir bilgi kırıntısı kapanların olabileceği, ancak onların da isabet ettiği şeyi delip geçecek kadar etkili olan ateş toplarıyla kovalanıp uzaklaştırılacağı bildirilmektedir. Bugün sahip olduğumuz bilgilerle anlamlarını tam olarak kavramamız imkânsız

veya son derece güç olduğu için "müteşâbihât" grubu içinde değerlendirilmesi gereken bu âyetler hakkında klasik tefsirlerde o dönemlerin bilgi birikimine ve doğruluğu kuşkulu rivayetlere dayanarak bazı yorumlar yapılmaya çalışılmıştır (meselâ bk. Taberî, XXIII, 36-39). Fakat burada Allah'ın meleklere verdiği bilgilerin ve özellikle vahyin korunmuşluğunu, bu bilgilere herhangi bir şeytanî gücün vakıf olup gerçekliğini bozmasına veya ehliyetsiz olanların açıklamasına izin verilmeyeceğini belirten kısmen sembolik bir anlatımın yer aldığı düşünülebilir (benzer bir anlatım ve açıklaması için bk. Hicr 15/16-18). Bu âyetlerde, olağan üstü niteliklere sahip olduklarına inanılan kâhinlerin semavî güçlerden bilgi aldıkları yolundaki inançların asılsız olduğuna dikkat çekildiği de belirtilmektedir (Kurtubî, XV, 66-67; İbn Âşûr, XXII, 92).

11 – 34

فَاسْتَفْتِهِمْ اَهُمْ اَشَدُّ خَلْقًا اَمْ مَنْ خَلَقْنَا اِنَّا خَلَقْنَاهُمْ
مِنْ طِينٍ لَازِبٍ ﴿١١﴾ بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ ﴿١٢﴾ وَاِذَا ذُكِّرُوا
لَا يَذْكُرُونَ ﴿١٣﴾ وَاِذَا رَاَوْا اٰيَةً يَسْتَسْخِرُونَ ﴿١٤﴾ وَقَالُوا اِنْ
هٰذَا اِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿١٥﴾ ءَاِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا ءَاِنَّا
لَمَبْعُوثُونَ ﴿١٦﴾ اَوَاٰبَاؤُنَا الْاَوَّلُونَ ﴿١٧﴾ قُلْ نَعَمْ وَاَنْتُمْ دَاخِرُونَ ﴿١٨﴾
فَاِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَاِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا يَا وَيْلَنَا هٰذَا
يَوْمُ الدِّينِ ﴿٢٠﴾ هٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿٢١﴾

اُحْشُرُوا الَّذٖينَ ظَلَمُوا وَاَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٢٢﴾ مِنْ دُونِ
اللّٰهِ فَاهْدُوهُمْ اِلٰى صِرَاطِ الْجَحٖيمِ ﴿٢٣﴾ وَقِفُوهُمْ اِنَّهُمْ مَسْؤُ۫لُونَ ﴿٢٤﴾
مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُونَ ﴿٢٥﴾ بَلْ هُمُ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ﴿٢٦﴾ وَاَقْبَلَ
بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٧﴾ قَالُوا اِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ
الْيَمٖينِ ﴿٢٨﴾ قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنٖينَ ﴿٢٩﴾ وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُمْ
مِنْ سُلْطَانٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طَاغٖينَ ﴿٣٠﴾ فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا اِنَّا
لَذَٓائِقُونَ ﴿٣١﴾ فَاَغْوَيْنَاكُمْ اِنَّا كُنَّا غَاوٖينَ ﴿٣٢﴾ فَاِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي
الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٣﴾ اِنَّا كَذٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمٖينَ ﴿٣٤﴾

Meâli

11. Şimdi onlardan şu sorunun cevabını iste: Kendilerini yaratmak mı daha zor, yoksa başka yarattıklarımızı mı? Nitekim biz onları yapışkan bir çamurdan yarattık. **12.** Doğrusu sen hayranlık duydun, onlarsa alay etmektedirler. **13.** Kendilerine öğüt verildiğinde gerekli öğüdü almıyorlar. **14.** İlâhî bir işaret gördüklerinde alaya alıyorlar; **15.** Ve "Bu, diyorlar, apaçık sihirden başka bir şey değil. **16.** Sahi biz, ölüp de toprak ve kemik yığını haline gelmişken yeniden mi diriltilecekmişiz! **17.** Geçmişteki atalarımız da mı?" **18.** De ki: "Evet, hem de burnunuz yere sürtülerek!" **19.** Kuşkusuz o, bir tek korkunç sesten ibarettir; bunun ardından onlar şaşkınlıkla etrafa bakıyor olacaklar! **20.** "Eyvah, diyecekler, işte hesap günü!" **21.** Evet bu, asılsız olduğunu savunduğunuz yargı günüdür. **22-23.** (Allah, görevlilere

buyurur:) "Toplayın o zalimleri, onların yoldaşlarını ve Allah'ın dışında taptıklarını! Ve hepsini cehennemin yoluna sürün! **24.** Durdurun onları; çünkü sorguya çekilecekler!" **25.** "(Ey inkârcılar!) Size ne oldu ki birbirinize yardım etmiyorsunuz!" **26.** Evet, o gün onlar artık çaresiz boyun eğmişlerdir. **27.** Biri diğerine yönelir, karşılıklı birbirini sorumlu tutup suçlarlar. **28.** Derler ki: "Siz, evet siz, iyi niyetliymiş gibi görünerek gelirdiniz." **29.** Diğerleri, "Aksine, derler, siz inanmış kimseler değildiniz. **30.** Bizim, sizin üzerinizde hiçbir etkili baskımız olmamıştı; bilâkis siz azgın bir topluluktunuz. **31.** Sonuçta rabbimizin hükmünü hepimiz hak ettik; artık (gerekli cezayı) mutlaka tadacağız. **32.** Sizi saptırdık, çünkü biz kendimiz de sapmıştık." **33.** O gün onlar azap görmede ortaktırlar. **34.** İşte biz suçlulara böyle yaparız!

Tefsiri

11-12. Yukarıdaki âyetlerde bazılarına değinilen melekler, yer ve göklerle bunlarda bulunanlar, semayı bezeyen yıldızlar da dahil olmak üzere görünen ve görünmeyen varlıklarıyla bütün evrenin yaratılışı ile evrenin son derece karmaşık yapısı içinde kozmik bakımdan anılmaya bile değmeyecek kadar önemsiz bir yer tutan insanın yaratılışı arasında bir karşılaştırma yapılması, bu suretle ilâhî kudretin mükemmellik ve ihtişamına dair bir fikre varılması istenmektedir. Bu karşılaştırmanın bir amacı da böylesine yüce bir kudretin insanları yeniden diriltip hesaba çekmekten âciz olmadığını anlatmak, dolayısıyla putperest muhatapların bu konuyla ilgili 16-17. âyetlerde özetlenen inkârcı yaklaşımlarının temelsizliğini ortaya koymaktır.

İnsanların atası olan Hz. Âdem "yapışkan çamurdan", dolayısıyla toprak ve su unsurlarından yaratıldığı için âyet, Âdem'in bu aslî yaratılışını, soyundan gelenlere de genellemiştir. Râzî, bu yorumun yanında özetle şöyle bir yorum da getirmektedir: "Yapışkan çamur" toprak ve suyu ifade eder. Aslında her insan, sperm halinden dünyaya gelmesine, büyüyüp gelişmesine kadar hayatının her aşamasında toprak ve suya bağımlıdır; besinler, bu iki hayat kaynağına dayanır, diğer canlılar gibi insanlar da onlarla beslenir. Şu halde âyet, sadece Hz. Âdem'in değil, bütün insanların yaratılışının ve fizikî varlığının özünü dile getirmektedir (XXVI, 124).

12. âyette varlığın yaratılışı üzerine bu şekilde derinden düşünen ve oradaki ilâhî kudretin tecellilerini gören Hz. Peygamber'in hissettiği, şaşkınlık derecesine varan hayranlık duygusu; buna karşılık tefekkür derinliğinden yoksun oldukları için varlığa derinden bakmaktan âciz bulunan, üstelik uyarı ve aydınlatmalardan yararlanmaya da yanaşmayan müşriklerin alaycı tavırları bağlamında bir zihniyet ve fikir düzeyi mukayesesi yapılmaktadır (12. âyetle ilgili değişik yorumlar için bk. İbn Atıyye, IV, 467; Râzî, XXVI, 126-127; Kurtubî, XV, 69-71; İbn Âşûr, XXIII, 96).

13-15. Verilen öğütlerden maksat, Kur'an'ın doğru inanç ve düzgün yaşayışla ilgili olarak muhataplarına yaptığı açıklamalar, inkâra sapmaları halinde dünya ve âhirette başlarına geleceklere dair uyarılar, geçmişteki inkârcı toplulukların uğradıkları felâketler hakkındaki ibret verici bilgiler; kısaca onların ıslah olup yollarını düzeltmeleri için Allah'ın âyetlerinde ve Hz. Peygamber'in hadislerinde yer alan öğütler, uyarılardır. Alaya aldıkları "ilâhî işaret" (âyet) ise Hz. Muhammed'in hak peygamber olduğunu kanıtlayan mûcizeler veya öğüt ve uyarı amacı taşıyan Kur'an âyetleri ya da Allah'ın birliği, âhiret hayatının gerçekliği gibi konulara dair vahyin ortaya koyduğu kanıtlar olarak açıklanmıştır (Taberî, XXIII, 44; Râzî, XXVI, 127-128). 15. âyette inkârcılar, bütün bu öğütlere, uyarılara rağmen Resûlullah'a gelen vahyin, onun sergilediği mûcizelerin "apaçık bir sihir" olduğunu söylüyorlardı.

"Kendilerini yaratmak mı daha zor, yoksa varlık alanına çıkardığımız başkalarını mı?" anlamında inkârcılara yöneltilen 11. âyetteki sorunun bir amacının da evreni ve ondaki varlıkları yaratan ulu kudretin, insanları yeniden diriltip hesaba çekmekten âciz olmadığını anlatmak olduğunu belirtmiştik. İbn Âşûr'a göre putperestlerin sihir olduğunu söyledikleri şey, Allah'ın çürümüş bedenlere hayat verileceğini bildiren açıklamalarıdır. Onlara göre bu, anlamsız bir iddia olup bununla dinleyenin büyü yoluyla etkilenmesi amaçlanmıştır (XXIII, 98).

16-20. Putperest Araplar'da âhiret inancı yoktu; bu da onlarda sadece bir inanç eksikliği olarak kalmıyor, ayrıca tam bir ahlâkî sorumsuzluğa kapılmalarına yol açıyor; toplumda gücüne ve servetine güvenen seçkinler zümresinin bilhassa insan haklarına dair konularda her türlü haksız-

lık ve adaletsizliği kendileri için meşrû görmeleri gibi tehlikeli bir anlayışı besliyordu. Bu sebeple Kur'an-ı Kerîm'in, Allah'ın birliği ilkesinin yanında en önemli itikad konusu olarak, herkesten bu dünyada yapıp ettiklerinin hesabının sorulacağı bir ikinci hayatın varlığını kabul etmeyi gerektiren âhiret inancı üzerinde ısrarla durduğu, birçok defa bu iki inanç ilkesini yan yana zikrettiği, buna karşılık putperestlerin de burada ileri sürdükleri gibi güya aklî bakımdan imkânsız gördüklerini söyleyerek bu inancı şiddetle reddettikleri görülmektedir.

Bir önceki sûrede (Yâsîn 36/77-83) putperestlerin öldükten sonra tekrar dirilmeyi ve âhireti inkâr etmelerine karşı çok açık ve ikna edici kanıtlar ortaya konmuştu; burada ise onların, "Sahi biz, ölüp de toprak ve kemik yığını haline gelmişken yeniden mi diriltilecekmişiz? Geçmişteki atalarımız da mı?" şeklindeki alaylı bir üslûpla sordukları soruya, "Evet, hem de burnunuz yere sürtülerek!" diye cevap verildikten sonra kısaca kıyametin dehşetine ve bunun inkârcılar üzerinde doğuracağı psikolojik etkiye değinilmektedir.

Tefsirlerde "korkunç ses" diye çevirdiğimiz 19. âyetteki *zecre* kelimesinin, sûrun ikinci üflenişi sırasında çıkaracağı, bütün ölülerin kaçınılmaz olarak dirilmelerini sağlayacak olan dehşetli sesi ifade ettiği belirtilmektedir; "Bunun ardından birden onlar etrafa şaşkınlıkla bakıyor olacaklar" anlamındaki ifade de bunu göstermektedir. Nitekim Zümer sûresinde de sûra iki defa üfleneceği bildirilmiş, ardından da, "Sonra sûr yeniden üflenecek ve onlar birden ayağa kalkmış, etrafa bakıyor olacaklar" buyurulmuştur. 20. âyet, âhireti inkâr edenlerin, yeniden dirildikten sonra gerçeği anlayıp hayıflanmalarını ve "İşte hesap günü!" diyerek artık sonuç getirmeyecek bir ikrarda bulunacaklarını anlatmaktadır (Süddî, 20. âyet metnindeki *yevmü'd-dîn* deyimini "hesap günü" olarak yorumlamıştır; bk. Taberî, XXIII, 46).

21. Zemahşerî (III, 299), İbn Âşûr (XXIII, 101) gibi müfessirlere dayanarak "yargı günü" diye çevirdiğimiz âyet metnindeki *yevmü'l-fasl* (ayrım günü) deyimi, âhirette kurulacak mahkeme-i kübrâda kusursuz bir âdil yargılama sonunda haklıyla haksızın, iyilerle kötülerin birbirinden

ayırt edileceğine, herkese hak ettiği karşılığın verileceğine işaret eder (Kurtubî, XV, 72; Şevkânî, IV, 447).

22-23. "Zalimler"den maksat inkârcılardır. Nitekim Bakara sûresinde de (2/254), "Kâfirler zalimlerin ta kendileridir" buyurulmuştur. "Eş (karı / koca) anlamındaki *zevc* kelimesinin çoğulu olan *ezvâc*, "bir kişi veya grupla aynı inancı, eylemi paylaşan, diğerlerine uyan, onların yolundan, peşinden giden" anlamına da gelir. Bu bağlamda ise özellikle putperest önderlerin peşine takılıp onların uydusu olan, onların sapkın inançlarını ve kötü işlerini paylaşan taklitçi kesim için kullanılmıştır; şeytanların kışkırtmasına uyan inkârcıları veya kocalarının yolunu izleyen kadınları ifade ettiği de söylenmiştir (bk. Taberî, XXIII, 46-47; Zemahşerî, III, 299). Kısaca Râzî'nin Vâkıdî'ye atfen belirttiği gibi (XXVI, 132) burada, "zalimler"den maksat, inkârcıların liderleri, "ezvâc"dan maksat da onların buyruğuna girip uydusu olanlardır; bu uydu kesimi, diğerlerinin eşleri de başka insanlar da olabilir. "Allah'ın dışında taptıkları" ifadesiyle inkârcıların, peşine takıldıkları şeytanların kastedildiğini ileri sürenler varsa da burada putperestlerin, tanrısal nitelikler yüklemek suretiyle Allah'a ortak koştukları putlardan söz edildiği yorumu daha mâkul görünmektedir.

24. "Durdurun" buyruğu genellikle "hapsedin" şeklinde açıklanmıştır. "Sorguya çekilme" ile ilgili farklı açıklamalar yapılmışsa da bunun, inkârcılara dünyada yaptıklarının hesabının sorulacağı şeklinde yorumlanması isabetli görünmektedir. 23. âyette inkârcıların cehenneme sürülmesi yönünde bir buyruk yer almakta, 24. âyette ise sorgulamadan söz edilmektedir. Mantıkî olarak önce onların sorgusunun yapılması yani yargılanmaları, suçlulukları kesinleştikten sonra da cezalandırılacakları yere sevkedilmeleri gerektiği düşünülerek ilk bakışta 23. âyetle 24. âyetin sıralamasıyla ilgili bir tereddüt hatıra gelebilirse de (bk. Râzî, XXVI, 132), 23. âyet, yargılama öncesindeki genel bir itham ve tehdidi, 24. âyet ve devamı ise yargı sürecindeki gelişmeleri ifade ettiğinden böyle bir tereddüt yersizdir.

25-26. Mekkeli putperestler, 22. âyette "zalimler" diye anılan lider kesiminin öncülüğünde İslâm'a, Kur'an'a ve Hz. Peygamber'e karşı tam bir yardımlaşma ve dayanışma halinde mücadele veriyorlar; özellikle bu sûrenin indiği Mekke döneminin ortalarından itibaren bu baskı ve zulümleri giderek şiddetleniyordu. İşte 25. âyette, onların aralarındaki bu dayanışma ve yardımlaşmanın hem haksız olduğuna hem sonuç vermeyeceğine hem de ağır bir cezayı gerektirdiğine işaret edilmiş; 26. âyette de İslâm'a ve müslümanlara karşı amansız bir baskı ve zulüm için yardımlaşanların âhirette Allah'ın hükmüne teslim olmaktan başka çarelerinin kalmayacağı belirtilmiştir. Böylece bu âyetler, –22. âyetle de bağlantılı olarak– başta Kur'an'ın ilk muhatapları olmak üzere, bâtıl inanç ve ideolojiler, haksız ve adaletsiz uygulamalar uğruna dayanışmaya girişenlere, bu yolda öncülük edenlere ve onları destekleyenlere yönelik veciz bir uyarı değeri taşımakta, uğrayacakları nihaî hezimeti dile getirmektedir.

27-34. Militan örgüt mensuplarının, yaşadıkları hezimet ve dağılma sürecinin ardından birbirine düşmeleri, birbirlerini suçlamaları gibi inkârcıların da dünyadaki sapkınlık ve haksızlıklarının bedelini ödeme noktasına geldiklerini görünce birbirlerini nasıl suçlayacakları anlatılmaktadır.

Taberî (XXIII, 48-49), İbn Atıyye (IV, 469) gibi bazı müfessirler, burada suçlayanların inkârcılar, suçlananların da onları hak yoldan saptıran görülmez varlıklar (cinler, şeytanlar) olduğunu ileri süren rivayetlere itibar etmişlerdir. Ancak çoğunluğun yorumuna göre suçlayanlar sıradan inkârcılar, suçlananlar da onların liderleri konumunda olanlardır.

Sözlükte "sağ taraf" ve "and" mânalarına gelen âyet metnindeki *yemîn* kelimesinin kullanımdaki değişik anlamları nedeniyle 28. âyet farklı şekillerde yorumlanmıştır (bk. Zemahşerî, III, 299). Bizim de tercih ettiğimiz bir yoruma göre eski Arap kültüründe sağ taraf uğurlu, sol taraf uğursuz sayılır, bir şeyin sağdan gelmesi uğur ve hayır olarak yorumlanırdı. Kur'an'da iyilerin amel defterlerinin sağ taraflarından, kötülerin amel defterlerinin de sol taraftan verileceğini bildiren ifade tarzı da (Hâkka 69/19, 25) sağ ve sol kelimelerinin gelenekteki bu sim-

gesel kullanımına dayanmaktadır (Zemahşerî, III, 299; Râzî, XXVI, 134). Dolayısıyla âyetteki "Sağ taraftan gelirdiniz" ifadesi mecazi bir anlatım olup, "Bize hakkımızda hayırlı olacak teklifler getirdiğinizi söyler, bize karşı iyi niyetli, sureti haktan görünürdünüz; ama şimdi anlıyoruz ki gerçekte bizi kandırmış, haktan saptırmışsınız, bize kötülük etmişsiniz" anlamına gelmektedir. Hemen bütün tefsirlerde yemîn kelimesinin "and" mânasından hareketle âyetin, "İnkârcılar, kendilerini saptıran liderlerine âhirette, 'Siz yeminler ederek bizi ayartıp yoldan çıkardınız' diye suçlayacaklar" şeklinde anlaşılabileceği veya aynı kelimenin "kuvvet, otorite" anlamında da kullanıldığını dikkate alarak âyeti, "Bize karşı kuvvet kullanarak, üzerimizde otorite kurarak bizi haktan saptırdınız" şeklinde yorumlanabileceği de söylenmiştir.

Sonuç olarak burada inkârcıların, âhiretteki âkıbetlerini görünce kendilerini saptıran önderleri suçlayacakları; onların da bu suçlamalara karşı 29-32. âyetlerdeki ifadelerle kendilerini savunacakları bildirilmektedir. Kuşkusuz âhiretle ilgili bu tasvirin yapılmasının asıl amacı, toplumların hem yöneten hem de yönetilen kesimlerini uyarmaktır. Buna göre yönetenler böyle bir suçlamayla karşı karşıya kalacaklarını düşünerek despotik ve saptırıcı uygulamalardan kaçınmalıdırlar; yönetilenler de başkalarının güdümüne girmeden, onurlu bir kişilik sergileyerek, Allah'ın karşısında sorumlu tutulacakları inanç ve davranış konularında kendi iradeleriyle özgür ve bilinçli bir şekilde karar verip seçim yapmalıdırlar. 31-33. âyetlerin üslûbundan öyle anlaşılıyor ki, yönetimi altındakileri peygamberin gösterdiği doğru yoldan saptıranlar hem kendi günahlarından hem de başkalarını saptırmalarından dolayı, kezâ sapanlar da yine hem yoldan çıkmalarından hem de başkalarının uydusu olmalarından dolayı ceza göreceklerdir.

Devamındaki açıklamalar, 34. âyetteki "suçlular" (mücrimîn) kelimesiyle inkârcıların kastedildiğini göstermektedir.

35 – 49

اِنَّهُمْ كَانُوٓا اِذَا قِيلَ لَهُمْ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ يَسْتَكْبِرُونَۙ ﴿٣٥﴾ وَيَقُولُونَ
اَئِنَّا لَتَارِكُوٓا اٰلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَجْنُونٍۜ ﴿٣٦﴾ بَلْ جَٓاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِينَ
﴿٣٧﴾ اِنَّكُمْ لَذَٓائِقُوا الْعَذَابِ الْاَلِيمِۚ ﴿٣٨﴾ وَمَا تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَۙ ﴿٣٩﴾ اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾ اُو۬لٰٓئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَعْلُومٌۙ
﴿٤١﴾ فَوَاكِهُۚ وَهُمْ مُكْرَمُونَۙ ﴿٤٢﴾ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِۙ ﴿٤٣﴾ عَلٰى سُرُرٍ
مُتَقَابِلِينَ ﴿٤٤﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَاْسٍ مِنْ مَعِينٍۙ ﴿٤٥﴾ بَيْضَٓاءَ لَذَّةٍ
لِلشَّارِبِينَۚ ﴿٤٦﴾ لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْزَفُونَ ﴿٤٧﴾ وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ
الطَّرْفِ عِينٌۙ ﴿٤٨﴾ كَاَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَكْنُونٌ ﴿٤٩﴾

Meâli

35. Ne zaman onlara, "Allah'tan başka tanrı yoktur" denilse küstahlık edip kibre kapılırlar. **36.** "Mecnun bir şairin sözüyle tanrılarımızı mı bırakacağız?" derler. **37.** Aksine o, gerçeği getirdi, Allah'ın diğer elçilerini de tasdik etti. **38.** Ama siz, o acı azabı tadacaksınız! **39.** Ve sadece yapmış olduklarınızdan dolayı cezalandırılacaksınız. **40.** Ancak, Allah'ın samimi kulları bu cezanın dışındadır. **41.** Onlar için bilinen bir nasip vardır: **42.** Türlü meyveler... Onlara nice ikram-

larda bulunulacaktır; **43.** Nimetlerle dolu cennetlerde; **44.** Karşılıklı oturdukları tahtlar üzerinde. **45.** Aralarında, kaynaktan doldurulmuş kadehler dolaştırılır; **46.** Bembeyaz; içenlere lezzet verir. **47.** Onun çarpması yoktur, içenleri sarhoş etmez. **48-49.** Yanlarında da eşinden başkasına bakmayan ceylan gözlü, gün görmemiş güzel tenli kadınlar bulunur.

Tefsiri

35-37. Bir önceki âyette "suçlular" olarak anılan Mekke putperestlerinin, İslâm'ın tevhid ilkesi olan âyet metnindeki, "lâ ilâhe illallâh" (Allah'tan başka tanrı yoktur) ifadesini duyduklarında gösterdikleri tepkinin mahiyetine dikkat çekilmektedir. Çünkü bu ifade sadece onların tanrı inançlarını değiştirmiyor; asıl bu inanç üzerine kurulu bütün Câhiliye telakkisini, değer yargılarını, toplumsal düzenlerini tehdit ediyordu. Bu sebeple de söz konusu ifadeyi duyduklarında, başka bir yerde (Feth 48/26) "hamiyyetü'l-Câhiliyye" (Câhiliye dönemine özgü büyüklenme kompleksi) denilen duygu onların benliklerini sarıyor ve mâkul gerekçelerle davasını çürütemedikleri Resûlullah hakkında delilik, şairlik, kâhinlik gibi saçma ithamlarda bulunuyor, bu tür içi boş iddialarla onu insanların gözünden düşürüp başarısız kılacaklarını zannediyorlardı. Buna karşı Kur'an, kesin bir dille onun gerçeği getirdiğini bildirmektedir. Hz. Muhammed'in, önceki peygamberleri tasdik ettiğinin özellikle belirtilmesi, onun getirdiği dinin, diğer dinlerde de mevcut olan evrensel gerçekleri, ilkeleri içerdiğini göstermektedir. Bunlar, başta "lâ ilâhe illallah" cümlesinin özetlediği tevhid ilkesi olmak üzere, bu sûrede önemle üzerinde durulan ve putperestlerce reddedilen âhiret inancı ve diğer iman esaslarıyla dürüstlük, adalet, hakka saygı, insanların yaratılıştan eşitliği gibi ahlâk ve hukuk prensipleri; kısaca Kur'an'ın başından sonuna kadar putperestlerle tartışıp onlara kabul ettirmeyi, uzun vadede kalıcı hale getirmeyi amaçladığı temel gerçekler ve değerlerdir.

38-39. Allah âdildir; O'nun mutlak adaleti de âhirette gerçekleşecek; bu da Allah'ın inançta, ahlâk ve yaşayışta doğru yolu izleyenleri ödüllendi-

rirken bâtıl inançları, kötü huyları ve haksız davranışlarıyla yoldan çıkmış olanlara hak ettikleri cezayı vermesi sûretiyle olacaktır.

40-49. Yukarıda inkârcıların âhiretteki durumları hakkında bilgi verilmişti; burada da müminlerin nâil olacakları nimetlerden örnekler sıralanmaktadır. "Bilinen bir nasip" ifadesiyle ne kastedildiği hususunda şu yorumlar yapılmıştır: **a)** Vakti bilinen rızıklar. Nitekim başka bir âyette (Meryem 19/62) "Orada, sabah akşam rızıkları hazırdır" buyurulmuştur; **b)** Niteliği bilinen rızıklar. Buna göre cennet nimetlerinin tadı, kokusu ve görünüşüyle kendilerine mahsus özellikleri olacaktır; **c)** Bir görüşe göre cennetteki rızıkların bilinmesinden maksat, dünya nimetlerinin aksine sürekliliğinden emin olunmasıdır; **d)** Veya herkesin, dünyadaki iyiliklerine göre hak ettiği miktar ne ise o ölçüde rızıklara nâil olmasıdır (bk. Râzî, XXVI, 136). İbn Âşûr, üçüncü yorumu tercih etmiştir (XXIII, 111). Cennet meyveleri, aynı olmamakla beraber, dünya meyvelerine benzerlikler taşıyacağı için bu yönden "bilinen meyveler" denilmiş olabilir. 42. âyetteki "türlü meyveler" ifadesi bir önceki âyette geçen rızıkların ne olduğunu açıklamaktadır. Müfessirlere göre "meyveler" kelimesi, cennet nimetlerinin beslenme amaçlı değil, lezzet amaçlı olduğunu göstermektedir; çünkü orada yaşamak için dünyadaki gibi beslenmeye ihtiyaç duyulmayacaktır.

Taberî'nin 45. âyetin tefsiri münasebetiyle Süddî'den naklettiğine göre Araplar şarap dolu kaba "ke's" (kadeh), boş olanına da "inâ'" (kap) derlerdi (XXIII, 53). Taberî ve sonraki müfessirler, Süddî'nin verdiği bu bilgi yanında Katâde, Dahhâk gibi başka âlimlere dayanarak bu kelimenin Kur'an'da da özellikle "şarap dolu kâse" anlamında kullanıldığını belirtirler.

"İçenleri sarhoş etmez" diye çevirdiğimiz 47. âyetin ilgili kısmına, kıraat farkından dolayı, "İçilmekle tükenmez" şeklinde de mâna verilmiş; 48. âyetteki "kısa bakışlı, ürkek bakışlı kadınlar" anlamına gelen "kāsırâtü't-tarf" ise mecazi bir ifade olup "sadece eşlerine bakan, eşlerinden başkasında gözü olmayan kadınlar" şeklinde açıklanmıştır (bk. Taberî, XXIII, 54-56; İbn Atıyye, IV, 472-473).

50 – 70

فَاَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَتَسَٓاءَلُونَ ﴿٥٠﴾ قَالَ قَٓائِلٌ مِنْهُمْ اِنّ۪ي
كَانَ ل۪ي قَر۪ينٌۙ ﴿٥١﴾ يَقُولُ اَئِنَّكَ لَمِنَ الْمُصَدِّق۪ينَ ﴿٥٢﴾ ءَاِذَا
مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا ءَاِنَّا لَمَد۪ينُونَ ﴿٥٣﴾ قَالَ هَلْ اَنْتُمْ
مُطَّلِعُونَ ﴿٥٤﴾ فَاطَّلَعَ فَرَاٰهُ ف۪ي سَوَٓاءِ الْجَح۪يمِ ﴿٥٥﴾ قَالَ تَاللّٰهِ اِنْ كِدْتَ
لَتُرْد۪ينِۙ ﴿٥٦﴾ وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبّ۪ي لَكُنْتُ مِنَ الْمُحْضَر۪ينَ ﴿٥٧﴾ اَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّت۪ينَۙ ﴿٥٨﴾
اِلَّا مَوْتَتَنَا الْاُو۫لٰى وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّب۪ينَ ﴿٥٩﴾ اِنَّ هٰذَا لَهُوَ الْفَوْزُ
الْعَظ۪يمُ ﴿٦٠﴾ لِمِثْلِ هٰذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ ﴿٦١﴾ اَذٰلِكَ خَيْرٌ نُزُلًا اَمْ شَجَرَةُ
الزَّقُّومِ ﴿٦٢﴾ اِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِم۪ينَ ﴿٦٣﴾ اِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ ف۪ٓي
اَصْلِ الْجَح۪يمِۙ ﴿٦٤﴾ طَلْعُهَا كَاَنَّهُ رُؤُ۫سُ الشَّيَاط۪ينِ ﴿٦٥﴾ فَاِنَّهُمْ لَاٰكِلُونَ
مِنْهَا فَمَالِؤُ۫نَ مِنْهَا الْبُطُونَۜ ﴿٦٦﴾ ثُمَّ اِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِنْ حَم۪يمٍ ﴿٦٧﴾
ثُمَّ اِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَاِلَى الْجَح۪يمِ ﴿٦٨﴾ اِنَّهُمْ اَلْفَوْا اٰبَٓاءَهُمْ ضَٓالّ۪ينَۙ ﴿٦٩﴾
فَهُمْ عَلٰٓى اٰثَارِهِمْ يُهْرَعُونَۙ ﴿٧٠﴾

Meâli

50. (Cennet sohbetinde) birbirlerine dönüp karşılıklı sorular sorarlar. **51.** İçlerinden biri şöyle der: "Benim bir arkadaşım vardı; **52.** Derdi ki: Sen de onaylıyor musun gerçekten? **53.** Biz, ölüp de toprak ve kemik yığını haline gelmişken mutlaka hesaba çekilecekmişiz öyle mi?" **54.** Ve ekler: "Şimdi dönüp bakar mısınız (ona)?" **55.** Sonra kendisi dönüp bakar ve arkadaşını cehennemin ortasında görür. **56.** "Allah'a yemin ederim ki, der, neredeyse beni de mahvedecektin! **57.** Rabbimin lutfu olmasaydı, ben de şimdi cehenneme getirilenler arasında olacaktım. **58.** (Ne mutlu bize ki), artık bir daha ölmeyeceğiz, değil mi? **59.** Önceki ölümümüzden başka ölüm yok; azap da görmeyeceğiz. **60.** Bu, gerçekten çok büyük bir başarıdır." **61.** Amel sahipleri böylesi bir başarı için çalışmalıdırlar. **62.** Bu mu daha iyi bir ikramdır, yoksa zakkum ağacı mı? **63.** Biz o zakkumu zalimler için bir sınama aracı yaptık. **64.** O, cehennemin ta dibinde yetişen bir ağaçtır. **65.** Tomurcukları sanki şeytanların başları gibidir. **66.** Zalimler mutlaka onu yiyecekler, karınlarını onunla dolduracaklar. **67.** Sonra onların, bu yediklerinin üzerine, kaynar su karıştırılmış bir içecekleri de olacaktır. **68.** Nihayet onların dolaşıp dönecekleri yer mutlaka cehennem olacaktır. **69.** Çünkü onlar atalarını doğru yoldan sapmış olarak buldular; **70.** Ama kendileri de çılgınca onların izinden koşuyorlar.

Tefsiri

50-57. Tahtlar üzerinde karşılıklı oturan (44. âyet) cennet ehlinden bir grup arasındaki konuşmalardan bir kesit veren temsilî bir anlatım olup iki insan tipi, dolayısıyla iki inanç grubunun âkıbetleri arasında bir karşılaştırma yapılmakta; dünyadayken âhirete inanan ve hayatlarını bu inancın yüklediği sorumluluk bilinciyle geçirenlerin en sonunda inandıkları şeyin doğruluğunu görecekleri ve –41. âyetten itibaren özetlendiği şekilde– iyiliklerinin karşılığını cennetteki mutlu bir hayat olarak alacakları; âhirete inanmayan, dolayısıyla vicdanlarında nihaî sorumluluğa yer vermeyen ve sorumsuzca bir hayat geçirenlerin de cehennemde onulmaz bir bedbahtlığa gömülecekleri anlatılmaktadır.

58-61. "Artık bir daha ölmeyeceğiz değil mi?" anlamındaki soru cümlesi, cennet hayatının sonsuzluğu konusunda bir kuşku ifadesi değil, orada bulunanların, nâil oldukları nimetlerden dolayı hissettikleri şaşkınlık ve mutluluğun büyüklüğünden dolayı söylenecek bir sözdür (Râzî, XXVI, 139). "Önceki ölüm"le bireyin dünya hayatının son bulduğu ölümü kastedilmiştir. "Amel sahipleri böylesi bir kurtuluş için çalışmalıdırlar" ifadesi ise âhiret mutluluğunu kazanmanın, dünyada bu uğurda harcanacak çabaya bağlı olduğunu göstermektedir.

62-68. Râgıb el-İsfahânî *zakkûm* kelimesini kısaca, "cehennemde bulunan iğrenç yiyecekler" şeklinde açıklar (*el-Müfredât*, "zkm" md). Kaynaklar, Yemen'in Tihâme bölgesiyle çöle yakın kurak arazilerde yetişen, küçük yapraklı, kötü kokulu, deriye isabet ettiğinde ölüme götürebilecek ölçüde yara açan zehirli bir bitkiye zakkum denildiğini belirtirler (İbn Âşûr, XXIII, 122). 65. âyette zakkumun tomurcuklarının "şeytanların başları"na benzetilmesi, onun gerek tadı gerekse görünüşü itibariyle son derece iğrenç olduğuna delâlet eder. Nitekim Araplar çirkin görüntülü şeylere, "şeytanın kellesi gibi" derlerdi. Bir yılan türüne şeytan isminin verildiği, dolayısıyla âyette zakkum başağının yılan başına benzetilmiş olabileceği de söylenmektedir (Taberî, XXIII, 64; Zemahşerî, III, 302). Müfessirler genellikle "Kur'an'da lânetlenen ağaç" tabiriyle (İsrâ 17/60) zakkumun kastedildiğini belirtirler. Zemahşerî, 62. âyet metnindeki "nüzül" kelimesiyle müminlerin cennette nâil olacakları güzel ikramlara, zakkum kelimesiyle de inkârcıların cehennemde maruz kalacakları elem ve acılara işaret edildiğini belirtir ve her iki durumu da insanların kendi seçimlerinin birer sonucu olarak gösterir (III, 302).

"Sınama aracı" diye çevirdiğimiz 63. âyetteki *fitne*, "sınav, deneme" demektir; Kur'an'da daha çok müminin inancını tehlikeye sokan, yer yer de burada olduğu gibi inkârcıların bir imtihan vermelerine yol açan sıkıntılı olaylar, durumlar için kullanılır (bilgi için bk. Bakara 2/191). Müfessirler zakkum ağacının bir fitne (deneme aracı) olarak gösterilmesini de şöyle açıklarlar: Cehennemde böyle bir ağaç bulunacağı bildirilince Ebû Cehil gibi fırsatçı müşrikler, "Muhammed hem cehenne-

min taşı bile kavuracağını söylüyor hem de orada ağaç biteceğinden söz ediyor" diyerek Resûlullah'ı alaya almışlar, bunun üzerine konumuz olan âyet inmiştir (Taberî, XXIII, 63-64; İbn Atıyye, IV, 475). Buna göre söz konusu ağaçla ilgili olarak Kur'an'da verilen bilgi bir imtihandır; mümin bu bilgiye inanmakla bu imtihanı da kazanmış, kâfir ise inkâr etmekle imtihanı kaybetmiş olur.

69-70. İnkârcıların, yukarıda belirtilen kötü sonla karşılaşmalarının sebebini özetleyen bu âyetlerde Câhiliye Arapları örneğiyle taklitçilik denilen genel bir tutum yanlışlığına dikkat çekilmekte; insanın atalarına veya herhangi bir kişi ya da zümreye olan saygısının, onların yanlış inanç ve fikirlerini, kötü davranışlarını benimseyip devam ettirmesini mazur gösteremeyeceği, aksine onun ebedî hayatını mahvedeceği uyarısı yapılmaktadır.

71 – 82

وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ اَكْثَرُ الْاَوَّلِينَۙ ﴿٧١﴾ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا فِيهِمْ
مُنْذِرِينَ ﴿٧٢﴾ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَۙ ﴿٧٣﴾ اِلَّا
عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٧٤﴾ وَلَقَدْ نَادٰينَا نُوحٌ فَلَنِعْمَ الْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾
وَنَجَّيْنَاهُ وَاَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾ وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ
الْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْاٰخِرِينَ ﴿٧٨﴾ سَلَامٌ عَلٰى نُوحٍ فِي
الْعَالَمِينَ ﴿٧٩﴾ اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾ اِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾ ثُمَّ اَغْرَقْنَا الْاٰخَرِينَ ﴿٨٢﴾

Meâli

71. Onlardan önce de geçmiştekilerin çoğu yollarını sapıtmıştı. **72.** Oysa içlerinden uyarıcı elçiler de göndermiştik. **73-74.** Bak şimdi, Allah'ın samimi kulları dışında, uyarılanların âkıbeti ne oldu? **75.** Vaktiyle Nûh bize yakarmıştı; biz de ne güzel karşılık vermiştik! **76.** Nitekim kendisini ve ailesini o büyük felâketten kurtardık. **77.** Ve yalnız onun soyunu kalıcı kıldık. **78-79.** Onun hakkında, "Bütün âlemlerde Nûh'a selâm olsun!" ifadesini sonradan gelen kuşaklar arasında devam ettirdik. **80.** İşte biz, iyileri böyle ödüllendiririz. **81.** Çünkü o, bizim mümin kullarımızdandı. **82.** Sonunda ötekileri sulara gömdük.

Tefsiri

71-74. "Onlar"dan maksat, putperest atalarını körü körüne taklit eden Araplar'dır. Henüz inkârcıların sayılarının müminlerden çok olduğu Mekke döneminde inen bu âyetlerde hidayet ve dalâletin ölçüsünün azlık-çokluk değil, doğruluk-yanlışlık şeklindeki sabit ve objektif değerler olduğu; nitekim geçmiş çağlarda da kendilerine peygamberler gönderilip uyarılmış oldukları halde nice toplumların, sayılarının çokluğuna rağmen, inkâr ve günahlarda ısrar ederek yollarını sapıtmaları yüzünden başlarına gelen felâketlerle yok olup gittikleri, sadece içtenlikle Allah'a inanıp yolundan gidenlerin kurtulabildikleri hatırlatılmaktadır. Burada inkârcılara yönelik bir uyarı bulunduğu gibi Hz. Peygamber'e de onların çokluğuna bakarak ümitsizliğe kapılmadan görevini sabırla sürdürmesi yönünde bir teşvik vardır (Râzî, XXVI, 143).

75-82. Yukarıda geçmişteki topluluklara da uyarıcı elçiler gönderildiği belirtilmişti. Buradan 148. âyete kadar geçen bölümde bu konuya dair bazı örneklere işaret edilmektedir. Örneklerden ilki Hz. Nûh ve kavminin durumudur. Nûh'un, rabbine hangi sözlerle yakardığı konusunda Nuh (71/26-28) ve Kamer (54/10-17) sûrelerinde bilgi verilmektedir. Bu bilgilere göre Nûh aleyhisselâm, bütün çabalarına rağmen kavminin inkâr ve isyanda direnmeleri sonucunda onların durumunu Allah'a arzetmiş ve sonuçta yüce Allah, –Nûh'un karısı ve bir oğlu da dahil olmak üzere (bk.

Hûd 11/42-43; Tahrîm 66/10)– inkâr ve isyanda direnenleri 76. âyette belirtilen "büyük felâket"le yani tûfanla cezalandırmış (bk. Hûd 11/36-49), Nûh ve ailesiyle diğer müminleri ise bu felâketten kurtarmış ve böylece Nûh'un soyunu yaşatmıştır.

Eski tefsir ve tarih kitaplarında, Kitâb-ı Mukaddes'teki bilgiler doğrultusunda (bk. Tekvin, 6-9. bablar), bütün insanlığın sadece Nûh'un Sâm, Hâm ve Yâfes isimli üç oğlunun soyundan gelişip yayıldığı belirtilir (Meselâ bk. Taberî, XXIII, 67-68). Buna göre Nûh tûfanından sonra yeryüzünde sadece Nûh'un soyu devam etmiştir. Tefsirlerde buna karşılık iki farklı görüşten daha söz edilmektedir:

a) Şevkânî'nin aktardığı bir görüşe göre (IV, 458) âyetteki, "Nûh'un soyu"ndan maksat, onunla birlikte tûfandan kurtulan müminlerdir. Nitekim İsrâ sûresinde (17/3) Nûh ile birlikte taşınanların soyundan, Hûd sûresinde de (11/48) Nûh ile birlikte olan gruplardan, milletlerden (ümem) söz edilmektedir. Buna göre Nûh ile birlikte kurtulanların soyu da devam etmiştir.

b) Tûfanın bütün dünyayı kapladığı, dolayısıyla yeryüzünde Nûh'un gemisinde bulunanlardan başka kurtulan kalmadığı görüşü yaygın olmakla birlikte Nûh'un, Hz. Muhammed gibi bütün insanlığa gönderilmediği, sadece kendi kavminin peygamberi olduğu, şu halde burada ve diğer ilgili âyetlerde verilen tûfanla ilgili bilgilerin de bu sınır dahilinde anlaşılması gerektiği kanaatinde olanlar da vardır. Buna göre tûfan bölgeseldir; Nûh'un davetinin ulaşmadığı, tûfanın dışında kalan bölgelerdeki insanların nesilleri de devam etmiştir (Âlûsî, XXIII, 98; ayrıca bk. Hûd 11/42-43).

80. âyetteki *muhsin* kelimesinin mastarı olan *ihsan*, genel olarak imanda doğruluk ve içtenliği, söz ve davranışta iyilik ve güzelliği ifade eden geniş kapsamlı bir Kur'an terimidir (bk. Bakara 2/112). Âyette bütün peygamberler gibi Hz. Nûh'un da belirtilen anlamıyla ihsan içinde geçen bir hayat yaşadığına, bu yönüyle de insanlığa örnek olduğuna işaret edilmektedir.

83 – 113

وَاِنَّ مِنْ شٖيعَتِهٖ لَاِبْرٰهٖيمَ ﴿٨٣﴾ اِذْ جَٓاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلٖيمٍ ﴿٨٤﴾ اِذْ قَالَ
لِاَبٖيهِ وَقَوْمِهٖ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿٨٥﴾ اَئِفْكًا اٰلِهَةً دُونَ اللّٰهِ تُرٖيدُونَ ﴿٨٦﴾
فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمٖينَ ﴿٨٧﴾ فَنَظَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ ﴿٨٨﴾ فَقَالَ اِنّٖي
سَقٖيمٌ ﴿٨٩﴾ فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرٖينَ ﴿٩٠﴾ فَرَاغَ اِلٰٓى اٰلِهَتِهِمْ فَقَالَ اَلَا
تَأْكُلُونَ ﴿٩١﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ ﴿٩٢﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمٖينِ ﴿٩٣﴾
فَاَقْبَلُوا اِلَيْهِ يَزِفُّونَ ﴿٩٤﴾ قَالَ اَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ ﴿٩٥﴾ وَاللّٰهُ خَلَقَكُمْ
وَمَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُنْيَانًا فَاَلْقُوهُ فِي الْجَحٖيمِ ﴿٩٧﴾ فَاَرَادُوا
بِهٖ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْاَسْفَلٖينَ ﴿٩٨﴾ وَقَالَ اِنّٖي ذَاهِبٌ اِلٰى رَبّٖي سَيَهْدٖينِ ﴿٩٩﴾
رَبِّ هَبْ لٖي مِنَ الصَّالِحٖينَ ﴿١٠٠﴾ فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلٖيمٍ ﴿١٠١﴾
فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ اِنّٖٓي اَرٰى فِي الْمَنَامِ اَنّٖٓي اَذْبَحُكَ فَانْظُرْ مَاذَا
تَرٰى قَالَ يَٓا اَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنٖٓي اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ مِنَ الصَّابِرٖينَ ﴿١٠٢﴾
فَلَمَّٓا اَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبٖينِ ﴿١٠٣﴾ وَنَادَيْنَاهُ اَنْ يَٓا اِبْرٰهٖيمُ ﴿١٠٤﴾

قَدْ صَدَّقْتَ الرُّءْيَا اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٥﴾ اِنَّ
هٰذَا لَهُوَ الْبَلٰٓؤُا الْمُبِينُ ﴿١٠٦﴾ وَفَدَيْنَاهُ بِذِبْحٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٧﴾ وَتَرَكْنَا
عَلَيْهِ فِي الْاٰخِرِينَ ﴿١٠٨﴾ سَلَامٌ عَلٰٓى اِبْرٰهِيمَ ﴿١٠٩﴾ كَذٰلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٠﴾ اِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١١﴾ وَبَشَّرْنَاهُ بِاِسْحٰقَ نَبِيًّا
مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٢﴾ وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلٰٓى اِسْحٰقَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا
مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِنَفْسِهِ مُبِينٌ ﴿١١٣﴾

Meâli

83. Kuşkusuz İbrâhim Nûh'un yolunu izleyenlerdendi. **84.** O, tertemiz bir kalple rabbine yönelmişti. **85.** Babasına ve halkına, "Siz neye tapıyorsunuz?" demişti; **86.** "Allah'tan başka birtakım düzmece tanrılar mı edinmek istiyorsunuz? **87.** Peki, âlemlerin rabbiyle ilgili düşünceniz nedir?" **88.** Sonra yıldızlara şöyle bir baktı; **89.** "Ben rahatsızım" dedi. **90.** Bunun üzerine diğerleri onu arkalarında bırakıp gittiler. **91.** İbrâhim gizlice tanrılarının yanına vardı; "Neden bir şeyler yemiyorsunuz?" dedi; **92.** "Neyiniz var, niçin konuşmuyorsunuz?" **93.** Sonra onlara güçlü darbeler indirmeye başladı. **94.** Diğerleri öfke içinde koşarak İbrâhim'in yanına geldiler. **95.** Dedi ki: "Kendi ellerinizle yonttuğunuz şeylere mi tapıyorsunuz? **96.** Oysa sizi de yaptıklarınızı da Allah yarattı." **97.** Ötekiler, "Onun için bir yapı kurun ve (orada hazırlayacağınız) kuvvetli ateşe atın onu!" dediler. **98.** Böylece onu engellemek için bir plan kurdular; ama biz onları alta düşürdük. **99.** İbrâhim, "Ben rabbime gidiyorum" dedi, "O bana yol gösterecektir." **100.** "Rabbim! Bana iyilerden olacak bir evlât ver!" **101.** Bunun üzerine kendisine akıllı ve iyi huylu bir er-

kek çocuğu olacağını müjdeledik. **102.** Çocuk, babasıyla beraber iş güç tutacak yaşa gelince babası ona, "Yavrucuğum" dedi, "Rüyamda seni kurban ettiğimi gördüm; düşün bakalım görüşün ne olacak?" Dedi ki: "Babacığım! Sana buyurulanı yap; inşaallah beni sabredenlerden biri olarak bulacaksın." **103.** Her ikisi de (ilâhî buyruğa) teslim olunca ve babası onu yüzüstü yatırınca, **104.** "Ey İbrâhim" diye ona seslendik; **105.** "Tamam, rüyanı gerçekleştirmiş oldun." İşte iyileri biz böyle ödüllendiririz. **106.** Bu, kesinlikle apaçık bir imtihandı. **107.** Biz, (oğlunun canına) bedel olarak ona iri bir kurbanlık verdik. **108-109.** Onun hakkında, "İbrâhim'e selâm olsun!" ifadesini sonradan gelen kuşaklar arasında devam ettirdik. **110.** Evet, iyileri işte böyle ödüllendiririz. **111.** Çünkü o, bizim mümin kullarımızdandı, **112.** Sâlihlerden bir peygamber olarak ona İshak'ı da müjdeledik. **113.** Ona ve İshak'a bereketler verdik. Onların soyu içinde iyisi bulunduğu gibi açıkça kendine kötülük edeni de olacaktı.

Tefsiri

83-84. "Yolunu izleyenler" diye çevirdiğimiz 83. âyet metnindeki *şîa* kelimesi, "önder konumundaki birine tam bağlılık gösterip onun yolundan gidenler, ona ve etrafındakilere yardım edenler, destek verenler" anlamında kullanılır (İbn Âşûr, XXIII, 136). Bu ifade, Hz. Nûh'tan sonra gelen Hûd ve Sâlih peygamberler gibi Hz. İbrâhim'in de Nûh'un tebliğ ettiği tevhid inancını devam ettirmek suretiyle onun yolunu izlediğini, onunla aynı inanç ilkelerini ve temel değerleri paylaştığını; onun gibi halkını inkârdan, şirkten ve isyankâr davranışlardan kurtarma mücadelesi verdiğini gösterir.

"Tertemiz kalp" diye çevirdiğimiz 84. ayetteki *kalb-i selîm* deyimi, inkâr ve şirkten, kibir, gurur, kıskançlık, kin, öfke, riya, cimrilik gibi ahlâkî hastalıklardan ve nefsânî tutkulardan kurtulmuş; ruha yetkinlik kazandıran ve erdemli davranışların kaynağı, güzel hasletlerle bezenmiş olan mânevî kişiliği ifade eder (İbn Âşûr, XXIII, 137). Hz. İbrâhim böyle bir kişiliğe sahip olduğundan, kendisine uyanlarla birlikte müslümanlar için "güzel bir örnek" olarak gösterilmiştir (Mümtehine 60/4).

85-93. Çok tanrılı inançları sebebiyle babasını ve halkını eleştiren Hz. İbrâhim, putları kırmayı planlıyordu; bunun için 88. âyetteki deyimiyle "Yıldızlara şöyle bir baktı", ardından kendisinin hasta olduğunu söyle-

di. Râzî, Hz. İbrâhim'in yıldızlara bakması ve kendisinin hasta olduğunu belirtmesi hususunda şu iki soruyu sormaktadır: **1.** Yıldızlara bakmak (onlardan kehanet yollu bilgiler almak) câiz olmadığına göre İbrâhim bunu nasıl yapabilir? **2.** O, gerçekten hasta değilse neden asılsız olarak "Ben hastayım" demiştir? Râzî, bu sorulara verilen cevapları da şöyle sıralar: **a)** Muhtemelen kendisi gerçekten bir nöbetli hastalık geçiriyordu ve hastalık nöbetinin başlama vaktini yıldızların durumundan anlamak üzere göğe baktı ve o vaktin geldiğini anladığı için "Ben hastayım" dedi. **b)** İbrâhim'in kavmi astrolojiye önem verir, bu yolla tahminlerde bulunur, hüküm çıkarırlardı. Hz. İbrâhim de halkı kadar astroloji konusunda maharetli idi. Şu halde âyette onun yıldızlara bakarak değil, geleneksel astroloji bilgisine müracaat ederek hasta olduğu sonucunu çıkardığı bildirilmektedir. Nitekim hasta olduğunu söyleyince yanındakiler sözüne inandılar (XXVI, 147). İbn Atıyye'nin aktardığı bir yoruma göre "yıldız" anlamına gelen *necm* kelimesinin, mecazi olarak "bir şeyin insanın içine doğması" anlamına da geldiği dikkate alınarak âyeti, "Kavminin hallerine ve kendisinin onlarla ilgili durumuna dair içine bir fikir doğdu ve o bu fikre baktı, ona itibar etti..." şeklinde anlamak mümkündür.

Müfessirler, Hz. İbrâhim'in, hasta olmadığı halde inkârcı topluluğu başından savıp putları kırmak için hasta olduğunu söylemesinin peygamberlik sıfatıyla uyuşup uyuşmadığı konusuna açıklık getirmeye çalışmışlardır. İslâm inancına göre doğruluk (*sıdk*), güvenilirlik (*emanet*), yüksek zihin kabiliyeti (*fetânet*), günahtan korunmuşluk (*ismet*) ve ilâhî tâlimatı insanlara eksiksiz ulaştırma (*tebliğ*) peygamberlerin temel özellikleridir. Dolayısıyla herhangi bir meşrû mazeret yokken onların yalan söyleyebileceği düşünülemez. İbn Atıyye, peygamberler hakkında câiz olmayan yalanın, hiçbir şer'î faydası olmadığı halde asılsız bir söz söylemek olduğunu ifade eder (IV, 478). İbrâhim ise, "Ben hastayım" derken putperestleri yanlarından uzaklaştırarak putları kırmak, dolayısıyla hayırlı bir iş yapmak istiyordu. Şu halde o, peygambere yakışmayan bir iş yapmak şöyle dursun, tam aksine, bir peygamberin birinci görevi olan putperestlikle mücadele amacı taşıyordu; sonuçta asıl niyeti yalan söyleyerek insanları aldatmak değil, putları kırmak ve böylece putperestlikle mücadele görevini yerine getirmek olduğu için herhangi bir günah işlemiş değildir. Nitekim Gazzâlî, şöyle der: "Yalan söz, özü gereği değil, muhataba veya başkasına bir zarar doğurduğu için haramdır... Söz, maksatlara ulaşmaya vesiledir. Eğer maksada doğru sözle ulaşılabi-

liyorsa yalan söylemek haramdır. Maksada ancak yalan söyleyerek ulaşılabiliyorsa ve bu maksat da meşrû ise yalan söylemek sakıncalı değildir; hatta maksat –meselâ bir mâsum müslümanın canını kurtarmak gibi– zorunlu bir görev olup bu görevi yerine getirmek için yalan söylemek gerekiyorsa bu durumda yalan söylemek farz olur" (*İhyâ*, III, 137).

Zemahşerî, İbrâhim'in yıldızlara bakmasını şöyle açıklar: İbrâhim'in kavmi yıldızperestti; bu sebeple o, yanındakilere, yıldızlara bakarak astroloji sayesinde yıldızlardan kendisinde bir hastalık bulduğu sonucunu çıkardığını ima etti (III, 304). Asıl maksadı ise yalnız kalarak putları kırıp dökmek, böylece onların –tanrı olmaları şöyle dursun– kendi kendilerini korumaktan bile âciz nesneler olduklarını göstermekti; her şeyi planladığı şekilde gerçekleştirdi.

Sonuç olarak bize göre Hz. İbrâhim, aslında kendisi böyle bir şeye inanmamakla birlikte halk, gök cisimlerinden haber alınabileceğine inandığı için yıldızlara bakarak güya oradan kendisinin hasta olduğu yolunda bir hüküm çıkardığını söylemiştir. Sonra da hasta olmadığını, onları denediğini, yıldızlardan hüküm çıkarmanın aslı esası olmadığını bu denemeyle ortaya koymuştur; nitekim aynı yıldızlara bakan ve bu işten anladığını söyleyen insanlar da sonunda yanıldıklarının farkına varmışlardır.

Bütün bu yorumlar "Yıldızlara ... baktı" diye çevirdiğimiz cümleyi, "Geleceğe dair bilgi almak için astrolojiye müracaat etti" şeklindeki anlamaya dayanmaktadır. Halbuki bu cümle, oradakileri savmak için "Bir çare düşündü" mânasını da ifade etmektedir (Şevkânî, IV, 459).

Hz. İbrâhim'in, inkârcılara karşı yönelttiği "Peki, âlemlerin rabbiyle ilgili düşünceniz nedir?" meâlindeki sorusu genellikle, "Allah âlemlerin rabbi olduğu halde siz kalkıp başka varlıkları tanrı kabul eder ve onlara taparken, yarın Allah'ın huzuruna vardığınızda O'nun sizin hakkınızda nasıl bir hüküm vereceğini, nasıl bir muameleyle karşılaşacağınızı hiç düşünüyor musunuz?" şeklinde bir uyarı ve eleştiri olarak yorumlanmıştır (Taberî, XXIII, 70; farklı yorumlar için bk. İbn Âşûr, XXIII, 139-141). Ancak bunu, "Âlemlerin bir rabbi, yaratıcı ve yöneticisi olduğuna inanıyor musunuz? Aslında sizin dinî geleneğinizde bu inanç vardır. Şu halde O'nu bırakıp da putlara nasıl tapabilirsiniz?" şeklinde anlamak da mümkündür.

Kur'an-ı Kerîm'in, putlara yönelik olarak Hz. İbrâhim'in ağzından aktardığı, "Neden bir şeyler yemiyorsunuz; neyiniz var, niçin konuşmuyorsunuz?" şeklindeki müstehzî sözlerde aslında putperest Araplar'a yönelik alay yollu bir uyarı vardır.

94-100. Hz. İbrâhim'in putları kırması etrafında gelişen olaylar burada en dikkate değer yönleriyle özetlenmiş; başka sûrelerde ise daha ayrıntılı bilgi verilmiştir. Şöyle ki, halk bayram şöleni için şehrin dışına çıkınca İbrâhim, hasta olduğunu söyleyerek yalnız kalmış; bu sırada, en büyüğü dışındaki bütün putları kırmıştı. Törenden dönenler durumu görünce, yaptıkları soruşturma sonucunda İbrâhim'i sorguya çekmişlerdi. Bu sırada bâtıl inançlarına karşı Hz. İbrâhim'in yönelttiği eleştirilere karşı inançlarını savunamayan, haklı cevaplar bulamayan putperestler, onun varlığını ortadan kaldırmak istediler; ancak bir mûcize gerçekleşti ve Allah onu yanmaktan korudu (Hz. İbrâhim'in eleştirileri, putları kırması ve diğer gelişmeler konusunda ayrıntılı bilgi için bk. Enbiyâ 21/51-70). Artık halkını putperestlikten vazgeçiremeyeceğini anlayan İbrâhim, yurdunu terketti. "Ben rabbime gidiyorum, O bana yol gösterecektir" ifadesi, Allah'ın buyruğuna uyarak ülkesinden ayrılıp O'nun kendisi için takdir ettiği başka bir yere gideceğini açıkladığı şeklinde yorumlanmaktadır (Zemahşerî, III, 306; Hz. İbrâhim ve hayatı hakkında bilgi için bk. Bakara 2/124).

Hz. İbrâhim'in, putperestlerin inançlarındaki mantıksızlığı açıkça ortaya koymak üzere 96. âyette geçen, "Oysa sizi de yaptıklarınızı da Allah yarattı" şeklindeki sözü iki şekilde açıklanmıştır: **a)** "Sizi de sizin yaptığınız putları da Allah yarattı." Böylece yaratılmış olanın yaratana ortak koşulmasındaki mantıksızlık dile getirilmektedir. **b)** "Sizi de sizin amellerinizi, işlerinizi de Allah yarattı." Şu halde Allah dilemese ve insanlara iş yapma gücü ve imkânını vermeseydi hiç kimsenin hiçbir eylemde bulunması mümkün değildi. Kader inancına bağlı olan Ehl-i sünnet bu açıklamayı, Mu'tezile ise ilk açıklamayı benimsemişlerdir (kader konusuyla ilgili bilgi için bk. Bakara 2/7, 286).

101-103. Dilcilerin hem zihinsel gelişmişlik hem de ahlâkî olgunluk anlamı içerdiğini belirttikleri, bu sebeple "akıllı ve iyi huylu" diye çevirdiğimiz *halîm*, Kur'an-ı Kerîm'de, on bir âyette "sabırlı, yapacağını ace-

leyle ve kızgınlıkla yapmayan" anlamında Allah'ın sıfatı olarak geçmektedir (bilgi için bk. İsrâ 17/44). "Sabırlı ve temkinli, akıllı, ağır başlı" gibi anlamlar içeren diğer dört kullanımından ikisi Hz. İbrâhim (Tevbe 9/114; Hûd 11/75), biri Hz. Şuayb (Hûd 11/87) hakkındadır. Sonuncusunun da konumuz olan âyette Hz. İbrâhim'e müjdelenen oğlu ile ilgili olduğu anlaşılmaktadır.

"Çocuk, babasıyla beraber iş güç tutacak yaşa gelince" diye çevirdiğimiz 102. âyetin ilgili kısmı, "Çocuk, babasının yanında koşup dolaşacak yaşa gelince" şeklinde de anlaşılmıştır. Âyette Hz. İbrâhim'e müjdelenen ve daha sonra kurban edilmesi istenen bu çocuğun isminin verilmemesi, onun İbrâhim'in İsmâil ve İshak isimli iki oğlundan hangisi olduğu hususunda tartışmalara yol açmıştır. Tevrat'ta onun İshak olduğu bildirilmektedir (Tekvin, 22/9-13). Taberî, her iki yöndeki rivayetleri aktardıktan sonra kendisi, müjdelenen ve kurban edilmek istenenin İshak olduğunu kabul eder (XXIII, 76-79, 81-83; 83-86). İbn Atıyye de Ashaptan Abbas ve oğlu Abdullah ile Hz. Ali, Abdullah b. Mes'ûd, Kâ'b el-Ahbâr, Ubeyd b. Amr'ın isimlerini de vererek, "Âlimlerin çoğu"na göre müjdelenen ve kurban edilmek istenen çocuğun İshak olduğunu, "İsmâil'dir" diyen "bir fırka"nın da bulunduğunu belirtir (IV, 480). Zemahşerî, âyetin uslûbundan bu çocuğun erkek olduğu, kurban edilmek istendiğinde buluğ çağına ulaştığı ve halîm olduğu sonucunu çıkarmakta; hilmine en güzel kanıt olarak, hayatı söz konusu olduğu halde "İnşaallah beni sabredenlerden biri olarak bulacaksın" demek suretiyle kurban edilmesiyle ilgili buyruğa teslim olmasını göstermekte (III, 347), daha sonra kurban edilmesi istenenin veya İshak olduğunu ileri sürenlerin gerekçelerini sıralamaktadır (III, 306-307). Râzî de İshak ve İsmâil diyenlerin gerekçelerini maddeler halinde zikrettikten sonra, eğer İshak ise kurban olayının Diyârışam'da, bir görüşe göre Kudüs'te, İsmâil ise Mina'da (Mekke) geçmiş olması gerektiğini belirtmektedir. Râzî, sonuçta Zeccâc'ın, "Hangisinin kurban edildiğini en iyi Allah bilir" dediğini belirtmekte ve kendisi de, "Evet en iyi Allah bilir" diyerek bu hususta bir tercih yapmaktan kaçınmaktadır (XXVI, 133-155). Şevkânî de tartışmaların geniş bir özetini verdikten sonra her iki tarafın görüşlerinin de tartışmaya açık olduğunu belirtmekle yetinir (IV, 462).

Sonuç olarak 100-101. âyetlerden anlaşıldığına göre Hz. İbrâhim bu duasından sonra ilk oğluna sahip olmuştur. Bu sûrenin 100-107. âyetler ile 112-113. âyetlerinin içeriği, ilk oğulun Hz. İsmâil olduğunu gösteriyor. Kurban edilmesi istenen de ilk oğul olduğuna göre bunun İsmâil olması kuvvetle muhtemeldir. (Bilgi için bk. Ömer Faruk Harman "İsmâil", *DİA*, XXIII, 80-82) Öte yandan konumuz olan âyetlerin asıl amacı, kurban olayının kahramanlarını tanıtmak ve olayın tarihsel gelişimini anlatmak değil, Hz. İbrâhim'in tevhid mücadelesinden alınacak dersleri hatırlatmak, onun çok sevdiği oğlunu bile Allah uğrunda feda etmekten kaçınmayacak kadar ilâhî iradeye teslim oluşundan ders almamızı sağlamak; kezâ oğlunun da yaşının küçüklüğüne rağmen aynı teslimiyet şuuruna sahip olduğunu bir ibret levhası olarak ortaya koymaktır.

104-111. Kaynaklarda verilen ayrıntılı bilgilere göre Hz. İbrâhim, rüyasında aldığı buyruğu yerine getirmeye karar verip gerçekleştirmek üzereyken, bu tutumuyla Allah tarafından tâbi tutulduğu büyük teslimiyet sınavını kazandığı için Allah Teâlâ, Cebrâil aracılığıyla (Zemahşerî, III, 307) görkemli bir koç göndererek oğlunun yerine bunu kurban etmesini istemiş, İbrâhim de öyle yapmıştır. Hz. İbrâhim, daha önce yakılmayı göze alacak derecede tehlikelere göğüs gererek putperestlere karşı mücadele verdiği gibi bu defa da evlâdını kurban etme buyruğuna da tereddütsüz boyun eğmiş; bu büyük özveriye karşı yüce Allah hem onun vaktiyle ateşte yanmasını önlemiş hem de şimdi oğlunu ölümden kurtarmıştır. 105 ve 110. âyetlerde iki defa tekrar edilen, "İşte iyileri biz böyle ödüllendiririz" ifadesi bu lutuflara işaret etmekte; 108-109. âyetlerde de İbrâhim'in sonraki bütün kuşaklar arasında selâm ve saygıyla anılmasının sağlandığı, isminin ebedîleştirildiği bildirilmektedir. Nitekim bugün de Hz. İbrâhim kitâbî dinlerde saygın bir yere sahiptir. Biz müslümanlar, bütün peygamberleri derin bir saygıyla andığımız gibi özellikle "Allahümme salli..." ve "Allahümme bârik..." diye başlayan dualarımızda Peygamber efendimizin yanında Hz. İbrâhim'i de anarız.

112-113. İshak Hz. İbrâhim'in ikinci oğludur; İsmâil'in annesi Hacer, İshak'ın annesi Sâre'dir. Kitâb-ı Mukaddes'e göre Hz. İbrâhim 86 yaşındayken İsmâil, 100 yaşındayken İshak dünyaya gelmiştir (Tekvin,

16/16, 21/5; İshak'ın doğumuyla ilgili ayrıntılı bilgi için bk. Hûd 11/69-83; Hicr 15/53-56). Kurban edilmesi istenenin İshak olduğunu savunanlara göre buradaki müjde onun doğumuyla değil, peygamber olmasıyla ilgilidir (bk. Taberî, XXIII, 88). İshak'ın, peygamber olması yanında "sâlihlerden biri" olarak da nitelenmesi, şanının yüceliğine delâlet eder (Şevkânî, IV, 464). İbrâhim ve İshak'a "bereketler" verilmesi, ikisinin de dünya durdukça saygı ve övgüyle anılmaları, nesillerinin çoğalarak devam etmesi, İsrâiloğulları'nın bütün peygamberlerinin İshak'ın soyundan gelmesi şeklinde açıklanmıştır (Zemahşerî, III, 310; Râzî, XXVI, 159).

"İyi" diye çevirdiğimiz 113. âyetteki *muhsin* kelimesi, doğru bir inanca sahip olmaları yanında işlerini de en güzel şekilde yapanları; "kendine kötülük eden" diye çevirdiğimiz *zâlimün li-nefsih* deyimi de inkârcı ve isyankâr tutumlarıyla bizzat kendilerinin mânevî varlıklarına zarar verenleri ifade etmektedir (Şevkânî, IV, 464). Râzî, "Onların soyu içinde iyisi bulunduğu gibi açıkça kendine kötülük edeni de olacaktı" meâlindeki bu kısmı, "Ataların üstünlüğü, evlâtlarının da üstün olmasını gerektirmez; bu sebeple yahudiler bundan kendilerine bir övünç payı çıkarmamalıdırlar" anlamında bir uyarı olarak değerlendirir (XXVI, 159).

114 – 122

وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلٰى مُوسٰى وَهٰرُونَ ﴿١١٤﴾ وَنَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ
الْكَرْبِ الْعَظٖيمِ ﴿١١٥﴾ وَنَصَرْنَاهُمْ فَكَانُوا هُمُ الْغَالِبٖينَ ﴿١١٦﴾
وَاٰتَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ الْمُسْتَبٖينَ ﴿١١٧﴾ وَهَدَيْنَاهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقٖيمَ ﴿١١٨﴾
وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْاٰخِرٖينَ ﴿١١٩﴾ سَلَامٌ عَلٰى مُوسٰى وَهٰرُونَ ﴿١٢٠﴾
اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنٖينَ ﴿١٢١﴾ اِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنٖينَ ﴿١٢٢﴾

Meâli

114. Mûsâ ve Hârûn'a da lutuflarda bulunmuştuk. **115.** Onları ve kavimlerini büyük bir sıkıntıdan kurtardık. **116.** Onlara yardım ettik ve bu sayede galip çıkanlar onlar oldu. **117.** O ikisine açık seçik anlaşılabilen kitabı verdik. **118.** Onları doğru yola ilettik. **119-120.** Ve onların hakkında, "Mûsâ ve Hârûn'a selâm olsun!" ifadesini sonradan gelen kuşaklar arasında devam ettirdik. **121.** İşte iyileri biz böyle ödüllendiririz. **122.** Çünkü ikisi de bizim mümin kullarımızdandı.

Tefsiri

114-122. Mûsâ ve Hârûn'un peygamberliklerinin, ataları İbrâhim ve İshak'tan kalan bir miras değil, Allah Teâlâ'nın onlara bir lutfu olduğu bildirilmektedir.

"Büyük sıkıntı"dan maksat, Şevkânî'nin ifadesiyle (IV, 467) Firavun yönetiminin, Mısır'da yaşayan İsrâiloğulları'na köle muamelesi uygulaması, bu muameleden dolayı çektikleri maddî ve mânevî sıkıntılardır (bilgi için bk. A'râf 7/104-105). "Açık seçik anlaşılabilen kitap" ise Tevrat'tır. Bu âyetlerde İsrâiloğulları'nın Hz. Mûsâ önderliğinde Mısır'dan ayrılıp Sina yarımadasına geçmeleri ve Tevrat'ın indirilmesi konusunda kısaca bilgi verilmekte, Allah'ın Mûsâ ve Hârûn ile İsrâil kavmine büyük lutufları hatırlatılmaktadır (ayrıntılı bilgi için bk. Bakara 2/49-93; A'râf 7/103-156).

123 – 132

وَاِنَّ اِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلٖينَۜ ﴿١٢٣﴾ اِذْ قَالَ لِقَوْمِهٖٓ اَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾
اَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ اَحْسَنَ الْخَالِقٖينَۜ ﴿١٢٥﴾ اَللّٰهَ رَبَّكُمْ وَرَبَّ اٰبَٓائِكُمُ
الْاَوَّلٖينَ ﴿١٢٦﴾ فَكَذَّبُوهُ فَاِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَۙ ﴿١٢٧﴾ اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ

الْمُخْلَصِينَ ﴿١٢٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْاٰخِرِينَ ﴿١٢٩﴾ سَلَامٌ عَلٰٓى اِلْ يَاسِينَ ﴿١٣٠﴾
اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣١﴾ اِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾

Meâli

123. Kuşkusuz İlyâs da elçilerimizden biriydi. **124.** Kavmine, "Sakınmaz mısınız?" dedi; **125-126.** "En güzel yaratanı, sizin de geçmişteki atalarınızın da rabbi olan Allah'ı bırakıp Baal'e mi taparsınız?" **127-128.** Ama onu yalancılıkla suçladılar. Bu yüzden, Allah'ın samimi kulları dışında, onlar mutlaka cehenneme konulacaklar arasında olacaklar. **129-130.** Onun hakkında, "İlyâs'a selâm olsun!" ifadesini sonradan gelen kuşaklar arasında devam ettirdik. **131.** İşte iyileri biz böyle ödüllendiririz. **132.** Çünkü o bizim mümin kullarımızdandı.

Tefsiri

123-132. *İlyâs* aleyhisselâm Ahd-i Atîk'te İlya ismiyle geçen peygamberdir (II. Tarihler, 21/12). Bu ismin, Yunanca ve Latince'deki Elias, Etiyopya dilinde Elyas şeklinde okunduğu, bu son okunuşunun Arapça'ya İlyâs şeklinde geçtiği belirtilir. Yahudi kaynaklarında İlyâs'ın milâttan önce IX. yüzyılda yaşadığı bildirilir. İsrail Kralı Ahab'ın, Sâmiriye'de Baal adlı sözde tanrı için bir mâbed yaptırmasına İlyâs karşı çıkmış, bâtıl inançlarla mücadele etmiştir. En'âm sûresinde (6/85) onun adı on yedi peygamberle birlikte "sâlihlerden biri" olarak anılmaktadır.

Yahudi ve hıristiyan kültüründe İlyâs'ın ölmediği, bedeni ve ruhuyla semaya yükseltildiği kabul edilmektedir. Ahd-i Atîk'in sonunda (Malaki, 4/5-6) Tanrı'nın "dünyayı lânetle vurmaması için" İlya'nın (İlyâs) tekrar dünyaya gönderileceği bildirilmektedir. Bu sebeple yahudiler ve daha sonra hıristiyanlar, semaya çekilen İlyâs'ın tekrar dünyaya döneceğine inanmışlardır. Hz. Yahyâ'nın beklenen İlyâs olduğuna inananlar da olmuştur. Ahd-i Cedîd bu konuda Hz. Îsâ'dan farklı açıklamalar aktarmaktadır (meselâ bk. Matta, 11/ 14; krş. Luka, 1/17). İlyâs'ın halen hayatta olduğuna dair Kur'an'da ve hadislerde bilgi yoktur. İsrâiliyat türü

rivayetlerde bu yönde açıklamalar bulunmakla birlikte âlimlerin çoğu İlyâs'ın öldüğü kanaatindedirler. Ayrıca bazı rivayetlerde onun İdrîs peygamberle aynı kişi olduğu ileri sürülmüşse de (meselâ bk. Buhârî, "Enbiyâ", 4; Taberî, XXIII, 91), bunlar farklı zamanlarda yaşamış iki ayrı şahsiyettir.

130. âyette geçen İlyâsîn'le ilgili olarak "Âl-i Yâsîn" şeklindeki kıraat farkını da dikkate alan değişik açıklamalar yapılmıştır. Sonuncu okunuşu tercih eden İbn Âşûr, İlyâs'ın bir adının da Yâsîn olduğunu belirten görüşten hareketle Âli Yâsîn'in, "Yâsîn'in dinini kabul edip ona tâbi olan ve yardım edenler" anlamına geldiğini belirtir (XXIII, 170). Ancak bize göre İlyâsîn şeklindeki kıraatı tercih etmek, bununla da Hz. İlyâs'ın kastedildiğini düşünmek daha isabetli görünmektedir. Bu durumda İlyâs isminin sonundaki "în" eki, ismin aslından olmayıp âyetlerin sonundaki nazma uygun düşmesi için getirilmiştir (Hasan el-Mustafavî, I, 113 vd.; İlyâs hakkında bk. Ömer Faruk Harman, "İlyâs", *DİA*, XXII, 160-162).

Baal, Başta Ken'ânîler olmak üzere eski Yakındoğu topluluklarının çoğunda tanrı ismi olarak kullanılan bir kelimedir. Ken'an ülkesinde bereket verme, yağmur yağdırma, verimli kılma fonksiyonlarına sahip bir tanrı olarak kabul ediliyordu. İsrâiloğulları, Yeşu isimli peygamberin ölümünden sonra Baal'e tapmaya başlamışlardı (Hâkimler, 2/11-13). İlyâs, Baal inancını ortadan kaldırarak gerçek tanrı olan Yahve inancını tekrar hâkim kılmak için mücadele vermiştir. Konumuz olan âyetlerle İlyâs'ın bu mücadelesine değiniliyor. Önceleri soyut bir tanrı olarak tasavvur edilen Baal'in, zamanla boğa şeklinde temsil edilip putlaştırıldığı bildirilmektedir.

Bu âyetlerde Hz. İlyâs'ın Baal inancına karşı çıkmasından söz edilmesinin asıl amacı, geçmişteki bütün peygamberlerin tevhid inancında birleştiklerini, bu inancı yerleştirmek ve devam ettirmek için çalıştıklarını ve bu sayede isimlerinin ebedîleştirildiğini hatırlatmaktır.

133 – 138

وَاِنَّ لُوطًا لَمِنَ الْمُرْسَلِينَۜ ﴿١٣٣﴾ اِذْ نَجَّيْنَاهُ وَاَهْلَهُٓ اَجْمَعِينَۙ ﴿١٣٤﴾

اِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِر۪ينَ ﴿١٣٥﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا الْاٰخَر۪ينَ ﴿١٣٦﴾ وَاِنَّكُمْ
لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِمْ مُصْبِح۪ينَۙ ﴿١٣٧﴾ وَبِالَّيْلِۜ اَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾

Meâli

133. Kuşkusuz Lût da elçilerimizdendi. **134-135.** Geride kalanlar arasında bırakılan yaşlı bir kadın dışında onu ve bütün ailesini kurtarmıştık; **136.** Sonra diğerlerini helâk ettik. **137-138.** Siz de sabah akşam onların yurtlarından gelip geçmektesiniz. (Bunları görüp de) aklınızla değerlendirmiyor musunuz?

Tefsiri

133-136. Lût aleyhisselâm, Hz. İbrâhim'in yeğeni olup Ölüdeniz kıyısındaki Sodom ve Gomore'de (Ammûre) peygamber olarak görevlendirilmiştir. Halkı, onun uyarılarına rağmen sapkın inanç ve yaşayışlarından vazgeçmeyince büyük bir felâketle yok edilmişlerdir (bk. A'râf 7/80-84; Hûd 11/77-83; Hicr 15/58-77).

137-138. Lût'un ülkesi Araplar'ın kuzeye doğru ticaret yolculuğu yaptıkları güzergâhta olduğu için bu kavme ait kalıntıları görmeleri ve bunlardan ibret almaları gerektiğine işaret edilmektedir (bk. Hicr 15/78).

"Yaşlı kadın", Lût'a iman etmeyen eşidir (bk. Tahrîm 66/10).

139 – 148

وَاِنَّ يُونُسَ لَمِنَ الْمُرْسَل۪ينَۜ ﴿١٣٩﴾ اِذْ اَبَقَ اِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُونِۙ ﴿١٤٠﴾
فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَض۪ينَۚ ﴿١٤١﴾ فَالْتَقَمَهُ الْحُوتُ وَهُوَ مُل۪يمٌ ﴿١٤٢﴾
فَلَوْلَا اَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّح۪ينَۙ ﴿١٤٣﴾ لَلَبِثَ ف۪ي بَطْنِه۪ اِلٰى يَوْمِ

يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾ فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَاَنْبَتْنَا
عَلَيْهِ شَجَرَةً مِنْ يَقْطِينٍ ﴿١٤٦﴾ وَاَرْسَلْنَاهُ اِلٰى مِائَةِ اَلْفٍ
اَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾ فَاٰمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ اِلٰى حِينٍ ﴿١٤٨﴾

Meâli

139. Kuşkusuz Yûnus da elçilerimizdendi. **140.** Vaktiyle o, yüklü bir gemiyle ülkesinden kaçmıştı. **141.** Kur'aya girdi ve kaybedenlerden oldu. **142.** Kendisini (büyük bir) balık yuttu. Doğrusu o kınanacak bir iş yapmıştı. **143.** Eğer o, Allah'ın şanını yüceltenlerden olmasaydı, **144.** Kıyamete kadar balığın karnında kalacaktı. **145.** Sağlığı bozulmuş olarak onun ıssız bir kıyıya bırakılmasını sağladık; **146.** Üstüne (gölge yapması için) kabak türünden bir bitki bitirdik. **147.** Bir defa daha onu yüz bin ya da daha fazla kişiye elçi olarak gönderdik. **148.** Bu defa onlar iman ettiler, biz de kendilerini belirli bir vakte kadar nimetlerimizle yaşattık.

Tefsiri

139-148. Yûnus aleyhisselâm, Kur'an-ı Kerîm'de altı yerde anılmaktadır; Nisâ sûresinde (4/163) kendilerine vahiy gönderilen peygamberler arasında zikredilmekte; En'âm sûresinde (6/86) on yedi peygamberin ismi sıralanırken onun da adı geçmekte; Yûnus sûresinde (10/98) kavminin inkârdan vazgeçerek helâk edilmekten kurtuldukları bildirilmekte; Enbiyâ sûresinde (21/87-88) tebliğinin başlangıcında halkının kendisine inanmamasına kızarak ülkesini terkettiği, ancak Allah tarafından sıkıntıya uğratılınca yanlışlığının farkına varıp "karanlıklar içinde" (balığın karnında) iken, "Senden başka hiçbir tanrı yoktur. Seni tenzih ederim. Gerçekten ben kötü işler yapmışım!" diyerek Allah'a yakardığı; bunun üzerine duasının kabul edilip sıkıntı ve kederden kurtarıldığı bildirilmekte; Kalem sûresinde (68/48-50) sabırsızlık gösterip öfkeye

kapılması eleştirilmekte, ardından Allah'ın nimeti sayesinde içine düştüğü durumdan kurtulduğu anlatılmaktadır. Konumuz olan âyetlerde ise ülkesinden ayrıldıktan sonra başına gelenler hakkında kısa bilgi yer almaktadır. Kur'an'ın amacı, salt tarihî bilgi vermek değil, olayın ibret verici yönünü öne çıkarmak olduğu için onun hayatı hakkında daha fazla ayrıntı vermeye gerek görülmemiştir.

Kitâb-ı Mukaddes'te Hz. Yûnus hakkında genel hatlarıyla Kur'an'da verilenlerle de uyuşan daha ayrıntılı bilgi bulunmaktadır (Yunus, 1-4. bablar). Buna göre milâttan önce VIII. yüzyılda Asur Devleti'nin başşehri Ninevâ'nın halkını Allah yoluna davet etmesi için Rab tarafından görevlendirilen Yûnus, bu emri dinlemeyip ülkesinden kaçmak üzere Yafa'dan Tarşiş'e (Tarsus) gidecek olan bir gemiye biner. Fırtınaya yakalanan geminin batmaması için bütün yükü denize bırakıldığı gibi çekilen kur'a sonucu Yûnus da atılır ve onu Rabbin gönderdiği bir balık yutar. Balığın karnında hatasını anlayıp dua eder; bunun üzerine balık onu karaya kusar. Tekrar Ninevâ'ya gitmekle görevlendirilir. Halkı tövbe edip kendisine inanır ve cezalandırılmaktan kurtulur.

Yûnus kıssasından çıkan sonuç şudur: Allah Teâlâ peygamberlerini, başlarına gelen olağan dışı olaylarla eğitmiş, zorlu geçecek bir tevhid mücadelesine hazırlamıştır. Hz. Yûnus'un büyük bir balık, muhtemelen bir balina aracılığıyla boğulmaktan kurtulması mûcizevî bir olaydır.

Tefsirlerde verilen bilgiye göre Yûnus kavmini uzun süre (bir rivayete göre otuz üç sene) putperestlikten vazgeçirip tevhid inancını benimsemeye çağırmışsa da bunda başarılı olamayınca artık onların ıslah olmayacağını düşünüp kızgınlıkla ülkesini terketmiş ve bu sabırsızlığı sebebiyle cezalandırılmıştır (bk. Enbiyâ 21/87-88). Taberî, 143. âyete dayanarak Yûnus'un, bu musibet başına gelmezden önce Allah'a karşı kulluk görevlerini titizlikle uygulamış olması sayesinde balık vasıtasıyla kurtarıldığını belirtir (XXIII, 99). Buna göre onun, kötü olarak nitelediği ve pişman olduğu davranışı (Enbiyâ 21/87), bir anlık gaflet ve öfkeden kaynaklanmış, çektikleriyle de bedelini ödemiştir. "...balığın karnında kalırdı" ifadesi, "...olsaydı ...olurdu" şeklinde bir varsayıma dayanıyor; yani o, iyi bir kul olmasaydı balık kendisini yutacak, orada ölecek ve tekrar dirilmesi kıyamete kalacaktı.

149 – 163

فَاسْتَفْتِهِمْ اَلِرَبِّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبَنُونَۙ ﴿١٤٩﴾ اَمْ خَلَقْنَا
الْمَلٰٓئِكَةَ اِنَاثاً وَهُمْ شَاهِدُونَ ﴿١٥٠﴾ اَلَٓا اِنَّهُمْ مِنْ اِفْكِهِمْ
لَيَقُولُونَۙ ﴿١٥١﴾ وَلَدَ اللّٰهُۙ وَاِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٥٢﴾ اَصْطَفَى الْبَنَاتِ
عَلَى الْبَنٖينَۜ ﴿١٥٣﴾ مَا لَكُمْۜ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾ اَفَلَا تَذَكَّرُونَۚ ﴿١٥٥﴾ اَمْ لَكُمْ
سُلْطَانٌ مُبٖينٌۙ ﴿١٥٦﴾ فَأْتُوا بِكِتَابِكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صَادِقٖينَ ﴿١٥٧﴾ وَجَعَلُوا
بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجِنَّةِ نَسَباًۜ وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ اِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَۙ ﴿١٥٨﴾
سُبْحَانَ اللّٰهِ عَمَّا يَصِفُونَۙ ﴿١٥٩﴾ اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصٖينَ ﴿١٦٠﴾ فَاِنَّكُمْ وَمَا
تَعْبُدُونَۙ ﴿١٦١﴾ مَٓا اَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفَاتِنٖينَۙ ﴿١٦٢﴾ اِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحٖيمِ ﴿١٦٣﴾

Meâli

149. Şimdi onlardan şunu cevaplamalarını iste: Kızlar rabbinin de erkek çocuklar mı onların? **150.** Yoksa biz gözlerinin önünde melekleri dişi olarak mı yarattık? **151.** İyi bilin ki onlar, sırf kendi uydurmaları olarak şöyle diyorlar: **152.** "Allah çocuk sahibi oldu!" Onlar katıksız yalancıdırlar. **153.** Allah, kızları oğlanlara tercih mi etmiş? **154.** Ne oluyor size! Nasıl yargıda bulunuyorsunuz? **155.** Hiç düşünmüyor musunuz? **156.** Yoksa açık bir kanıtınız mı var? **157.** Eğer gerçekten doğru sözlü iseniz belgenizi getirin. **158.** Onlar Allah ile görülmez varlık türleri arasında da bir soy birliği yakıştırdılar. Oysa

bu varlıklar iyi biliyorlar ki kendileri de mutlaka hesap yerine götürüleceklerdir! **159.** Allah, onların isnat ettikleri niteliklerden uzaktır. **160.** Allah'ın samimi kulları başkadır. **161.** Siz ve taptıklarınız, **162.** Hiçbiriniz onu (samimi kulu), Allah'a inancı hususunda saptıramazsınız; **163.** Ancak cehennemi boylayacak olan başka.

Tefsiri

149-157. Sûrenin başında Allah'ın birliği ve evrenin tek yaratıcı ve yöneticisi olduğu belirtildikten sonra putperestlerin buna aykırı inançları ve özellikle âhireti ve Allah'ın huzurunda hesap vermeyi inkâr etmeleri eleştirilmiş; bu tutumları yüzünden mâruz kalacakları acı âkıbet hatırlatılmış; ayrıca peygamberlerine inanmamakta direnen bazı geçmiş toplulukların bu inançsızlıklarının bedelini nasıl ödediklerine dair uyarıcı bilgiler verilmişti. Sûrenin sonuç kısmı diyebileceğimiz bu bölümde ise tekrar putperest muhatapların tutumlarına dönülmekte; onların bir başka bâtıl inançlarına, yani Allah'a çocuk isnat etmelerine, melekleri Allah'ın kızları kabul etmelerine, dolaylı olarak evlâtlar arasında ayırımcılığa giderek kızları küçümsemelerine eleştiriler yöneltilmektedir. Nitekim Huzâa ve Kinâne gibi bazı önde gelen putperest Arap kabileleri Allah'ın kızları olduğuna inanırlardı (Taberî, XXIII, 105-106; Şevkânî, IV, 474). Bu inancın temelinde kız çocuklarını erkek çocuklardan daha aşağı gören bir zihniyet de vardı. Burada, –aslında saçma olmakla birlikte kendi telakkilerine göre– putperestlerin, daha değerli olanı kendilerine nisbet ederken değersiz gördüklerini Allah'a nisbet etmeleri, Allah'a karşı saygısızlıklarının bir kanıtı olarak gösterilmektedir (Taberî, XXIII, 107; Zemahşerî, III, 312). Ayrıca 149-150. âyetlerdeki soru ifadeleriyle ve devamındaki, "Ne oluyor size? Nasıl yargıda bulunuyorsunuz? Hiç düşünmüyor musunuz?" şeklindeki vurgulu cümlelerle bu inancın saçmalığı ortaya konmakta, bunu kabul edenler beyinsizlik ve cahillikle suçlanıp kınanmaktadır (Taberî, XXIII, 106; Zemahşerî, III, 312, 313). Böylece, Allah'a evlât isnat etmenin kesinlikle aklî ve mantıkî temele dayanmadığı açıkça ortaya konduğu gibi, "Yoksa açık bir kanıtınız mı var? Eğer gerçekten doğru sözlü iseniz belgenizi getirin" meâlindeki 156-157. âyetlerle bu inancın naklî (sem'î) delilinin yani dinî ve kitabî bir teme-

linin de bulunmadığı belirtilmektedir (Zemahşerî, III, 312; Şevkânî, IV, 473; İbn Âşûr, XXIII, 184).

Zemahşerî (III, 312) putperestlerin, Allah'ın kızları olduğuna inanmakla üç yönden gerçeği saptırdıklarını belirtir: **a)** Tecsîme sapmışlardır (Allah'ı cismanî bir varlık gibi düşünmüşlerdir); çünkü çocuk meydana getirmek cismanî varlıklara özel bir durumdur; **b)** Kendilerini Allah'tan daha üstün görmüşlerdir; çünkü bâtıl telakkilerine göre daha değerli olduğuna inandıkları erkek çocukları kendilerine, değersiz olduğunu ileri sürdükleri kızları Allah'a nisbet etmişlerdir; **c)** Yine aynı bâtıl telakkileriyle kızları aşağı varlıklar görüp melekleri de kız saymakla melekleri aşağılamışlardır (ayrıca bk. İbn Âşûr, XXIII, 180).

158-159. Müfessirlerin çoğu, "görülmez varlıklar" diye çevirdiğimiz 158. âyetteki *cinne* kelimesiyle meleklerin kastedildiğini, gözle görülemez oldukları için meleklerin böyle anıldığını belirtirler; bu kelimenin bütün gayri cismanî yaratılmışları kapsadığı da söylenmektedir (İbn Atıyye, IV, 488; Şevkânî, IV, 474). 158. âyet, Câhiliye döneminde bazı Arap topluluklarının Allah, cin, melek gibi metafizik varlıklar arasında akrabalık bağının bulunduğu yönünde bir inanca sahip olduklarını gösterir (bu yöndeki inançlara dair bazı örnekler için bk. Taberî, XXIII, 107-108). 159. âyette Allah Teâlâ bu tür saçma yakıştırmalardan tenzih edilmektedir. Aslında Mekke putperestlerinin Allah ile görülmez varlıklar arasında akrabalık ilişkisi kurmaları ve Allah'a evlât isnat etmeleri, ulûhiyyetle ilgili bâtıl inançların bir örneği olup –159. âyetin de işaret ettiği gibi– bu bağlamda, hangi dönemde ve kimler tarafından ileri sürülürse sürülsün, (Mecûsîlik'teki düalist tanrı inancı, Hıristiyanlık'taki teslîs inancı gibi) Allah'ın birliğine ve şanının yüceliğine yakışmayan her türlü inanç ve isnat dolaylı olarak reddedilmektedir. Nitekim Râzî, 158. âyetle ilgili farklı yorumları sıralarken şöyle bir görüşten de söz eder: "Zenâdikadan bir topluluk, Allah ile İblis'in kardeş olduğunu, Allah'ın iyilik ve cömertliği, İblis'in kötülük ve cimriliği temsil ettiğini söyler. 158. âyetin 'Onlar Allah ile görülmez varlık türleri arasında da bir soy birliği yakıştırdılar' meâlindeki kısmıyla bu anlayış kastedilmiştir. Bana göre âyet hakkındaki yorumların doğruya en yakın olanı budur. Söz konusu sapkın anlayış, Yezdan ve Ehrimen diye iki tanrı kabul eden Mecûsîler'in anlayışıdır" (XXVI, 168).

160-163. Allah'ın ihlâslı, samimi kullarının önceki âyetlerde ele alınan saçma inançlardan uzak durduklarına işaret edildikten sonra bâtıl ve temelsiz inançların ve bu inançların taraftarlarının, gerçek müminler olan bu kullar üzerinde etkili olamayacağı, onların ayağını kaydıramayacağı; bu saptırma çabalarının ancak "cehennemi boylayacaklar" üzerinde etkili olacağı bildirilmektedir. Bu âyetlerde bir yandan inkârcıların inananlar üzerindeki kötü emelleri kırılmak istenirken bir yandan da inananlara moral ve metanet verilmekte, aynı zamanda saptırıcılara karşı uyanık ve dirençli olmaları gerektiği ima edilmektedir.

Ehl-i Sünnet ve Mu'tezile âlimleri, bu âyetlere dayanarak kader ve irade hürriyeti konusunda yoğun bir tartışmaya girişmişler; özellikle bir kısım Ehl-i sünnet âlimleri, "Hiçbiriniz onu, Allah'a inancı hususunda saptıramazsınız; ancak cehennemi boylayacak olan başka" meâlindeki 162-163. âyetleri, kimlerin cehenneme gideceğinin "önceden" takdir ve tayin edilmiş olduğu şeklinde yorumlayarak bu âyetleri kendi kaderci görüşleri için kesin delil saymışlardır (bilgi için bk. Râzî, XXVI, 169-171). Ancak kader meselesiyle ilgili olarak sadece belli âyetlere dayanmak suretiyle sonuç elde etmeye çalışmak son derece yanıltıcıdır. Zira Kur'an-ı Kerîm'in bütünü dikkate alındığında hem küllî planda ilâhî irade, ilim ve kudretin mutlak kuşatıcılığını hem insanın belli davranışlarını seçip yapmada bir ölçüde özgür bırakıldığını, bunun da yine Allah'ın küllî yasası içinde değerlendirilmesi gerektiğini görürüz. Kurân-ı Kerîm'in Allah inancını ortaya koyan âyetleri, selim akla ve mümin kalbe, ilâhî kudret karşısındaki küçüklüğünü, aczini ve sınırlılığını hissettirir. Böylece insan, bu üstün kudretin korumasına, inâyetine ve hidayetine muhtaç olduğunun bilincine varır. Öte yandan bir inanç, ahlâk ve aksiyon varlığı olarak insandan söz eden âyetlere baktığımızda kendi aklî ve ahlâkî kapasitemizin farkına varır; bu âyetlerin bizi, Allah'a, hemcinslerimize, canlı ve cansız tabiata karşı nasıl bir tavır takınmamız gerektiği konusunda karar verme ve seçim yapma imkânına sahip, hür ve yükümlü varlık olarak değerlendirdiğini görürüz. Başka âyetler gibi konumuz olan âyetleri de Kur'an'ın bu bütüncül bakışını dikkate alarak kavramaya çalıştığımızda daha sağlıklı sonuçlar çıkarmamız ve onlardan kendimiz için daha isabetli dersler almamız mümkün olur.

162. âyette geçen "onu" zamirini Allah'a ait kılarak, "Samimi kulları ile Allah'ın arasını bozamazsınız" şeklinde çevirmek de mümkündür.

164 – 166

وَمَا مِنَّا إِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَعْلُومٌ ﴿١٦٤﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُّونَ ﴿١٦٥﴾
وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ ﴿١٦٦﴾

Meâli

164. (Putperestlerce Allah'ın kızları sayılan melekler şöyle derler:) "Bizim her birimizin mutlaka belli bir yeri vardır. **165.** Biz mutlaka (o yerlerde) saf tutarız. **166.** Ve biz, kuşkusuz Allah'ı tesbih ederiz."

Tefsiri

164-166. Sûrenin başında Allah'ın huzurunda O'na ibadet etmek ve buyruklarını almak üzere sıra sıra dizilen meleklerden söz edilmişti. Burada aynı şey meleklerin ağzından ifade edilmektedir. Amaç putperestlerin, önceki âyetlerde söz konusu edilen melek telakkisinin yanlışlığını, meleklerle Allah arasında bir nesep ilişkisi değil rab-kul ilişkisi bulunduğunu ortaya koymaktır. 166. âyet, Allah nezdinde meleklerin farklı derecelerde ve değişik görevlerle yükümlü olduklarını ifade etmektedir (Râzî, XXVI, 171). "Ve biz, kuşkusuz Allah'ı tesbih ederiz" cümlesi bu bağlamda özellikle şu anlama gelir: Putperestlerin melekleri Allah'ın kızları sayması, Allah ile görülmez varlıklar arasında bir akrabalık bağı kurmaları gibi insanlar tarafından ileri sürülen ve asla yüce Allah'ın şanına yakışmayan her türlü isnatlardan, yakıştırmalardan Allah'ı tenzih eder; O'nu zatına lâyık olduğu şekilde anarız (bk. Şevkânî, IV, 475; İbn Âşûr, XXIII, 192).

Meleklerin saf saf dizilişinden söz eden 165. âyette müslümanların namazlarında saf tutmalarının melekleri andırdığına da bir ima vardır. Nitekim Hz. Peygamber, müslümanların başka ümmetlerden üstün olduklarını gösteren özelliklerden birini şöyle ifade etmiştir: "Saflarımız meleklerin safları gibidir" (Müslim, "Mesâcid", 4). Hz. Ömer'in de cemaatle

namaza dururken, "Ey insanlar! Saflarınızı düzeltin; Allah, sizin meleklere benzemenizi istiyor" dedikten sonra bu âyeti okuduğu, safların iyice düzeltildiğini görünce namaza başladığı rivayet edilir (Taberî, XXIII, 112).

167 – 170

وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُونَ ﴿١٦٧﴾ لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦٨﴾
لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٩﴾ فَكَفَرُوا بِهِ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾

Meâli

167. O putperestler hep şöyle derlerdi: **168.** "Elimizde öncekilerden gelmiş bir kitap bulunsaydı, **169.** Elbette biz de Allah'ın hâlis kulları olurduk." **170.** Ama şimdi bu kitabı inkâr ediyorlar! Yakında her şeyi öğrenecekler!

Tefsiri

167-170. "Kitap" diye çevirdiğimiz 168. âyetteki *zikir*den maksat, Allah tarafından gönderilmiş uyarıcı, aydınlatıcı, yol gösterici metinlerdir. Öyle anlaşılıyor ki meleklerle ilgili telakkilerine yöneltilen eleştirilerde olduğu gibi Kur'an'ın yaptığı açıklamalarla inanç ve anlayışlarının ne kadar sakat olduğunun farkına varan, eleştiriler karşısında haklı ve geçerli cevaplar bulamayan putperestler, kendilerinin Tevrat, İncil gibi eskilere gelmiş olanlara benzer bir kitaba sahip olmamalarını mazeret olarak göstermişlerdir. Ancak bu iddialarıyla iyice çelişkiye düşüyorlardı. Zira kendilerine böyle bir kitabın âyetleri peş peşe geliyor, Hz. Peygamber bu âyetleri her gün onlara duyuruyor, bu âyetlerde "Allah'ın hâlis kulları" olmaları için gerekli bütün bilgiler, uyarılar yer alıyor ama onlar bu âyetleri inkâr ettikleri gibi peygamberi susturmak için mümkün olan her çareye başvuruyor, Kur'an'ın sesini boğmak için türlü tuzaklar kuruyorlardı (bk. Fussılet 41/26).

171 – 182

وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧١﴾ اِنَّهُمْ لَهُمُ
الْمَنْصُورُونَ ﴿١٧٢﴾ وَاِنَّ جُنْدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٧٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتّٰى
حِينٍ ﴿١٧٤﴾ وَاَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٥﴾ اَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾
فَاِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَٓاءَ صَبَاحُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٧﴾ وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتّٰى
حِينٍ ﴿١٧٨﴾ وَاَبْصِرْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾ سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا
يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾

Meâli

171. Andolsun ki elçi olarak gönderdiğimiz kullarımıza geçmişte söz vermiştik: **172.** Zafere mutlaka onlar ulaşacaklardır. **173.** Galip gelenler kesinlikle bizim ordumuz olacaktır. **174.** (Ey Resulüm!) Şimdi sen bir süre için o inkârcıları kendi hallerine bırak. **175.** Hallerini gör onların; ileride kendileri de görecekler! **176.** Azabımızın çabuklaştırılmasını mı istiyorlar? **177.** İstedikleri başlarına geldiğinde (önceden) uyarılmış olanların sabahı çok kötü olacaktır! **178.** Evet, sen bir süre için onları kendi hallerine bırak. **179.** Ve hallerini gör; ileride kendileri de görecekler! **180.** Senin rabbin, mutlak izzet sahibi, onların yakıştırdığı nitelemelerden münezzehtir. **181.** Bütün peygamberlere selâm olsun! **182.** Âlemlerin rabbi olan Allah'a hamdolsun.

Tefsiri

171-173. Kur'an, hakkın bâtılı yendiğini, bâtılın yenilgiye mahkûm olduğunu bildirir (İsrâ 17/81). Peygamberler inanç ve yaşayışta hakkın

temsilcileri, hak yolunun davetçileridir. Şu halde zafer peygamberlerin ve onların temsil ettiği tevhid inancına, üstün ahlâka dayalı dinin olacak; "Allah'ın ordusu" yani peygamberler ve onların yolunu izleyenler, bâtıl ve dalâletin temsilcileri olan inkârcılara, putperestlere, hak ve adalet yolundan sapmışlara karşı galip geleceklerdir. Hayatın ârızî şartları veya inananların kendi kusurları yüzünden yahut Allah'ın bir imtihanı olarak zaman zaman aksi görülse de Allah'ın vaadi, dolayısıyla genel yasası budur. Allah, geçmişteki peygamberlere bunu müjdelemiştir ve bu müjde her dönem için geçerlidir; çünkü Râzî'nin deyimiyle, "Hayır dâimî, şer ârizîdir ve dâimî olan ârizî olandan daha güçlüdür" (XXVI, 172). Böylece bu âyetlerde Kur'an'ın birçok defa tekrarladığı ifadeyle, "inanıp iyi ve erdemli işler yapanlar"a inanç, güven, kararlılık ve iyimserlik telkin edilmektedir.

174-175. Resûlullah'tan, inkârcıların inatçı, kaba davranışlarına, davetini şuursuzca reddetmelerine karşı sabırlı olması, bir süreye kadar onları kendi halleriyle baş başa bırakması istenmektedir. Bu "bir süre" hakkında "onlar ölünceye kadar, Bedir zaferine kadar, kıyamete kadar" gibi farklı açıklamalar yapılmışsa da (Taberî, XXIII, 115; İbn Atıyye, IV, 490) bunu belli bir zaman olarak görmeyip burada putperestlerin sapkınlık ve azgınlığının ilânihaye sürüp gitmeyeceğine, –önceki âyetlerde de belirtildiği üzere– sonlarının yakın olduğuna, günün birinde mutlaka putperestliğin sonunun geleceğine bir ima yapıldığı şeklinde düşünmek daha isabetli olur. "Hallerini gör onların; ileride kendileri de görecekler!" meâlindeki 175. âyet de inkârcılara yönelik olarak ileride başlarına yenilgi, ölüm, esirlik gibi nice hallerin geleceği şeklinde bir uyarı ve tehdit anlamı taşımakta; o zaman müminlerin sevineceğine, münkirlerin üzüleceğine işaret edilmektedir (Râzî, aynı yer; İbn Âşûr, XXIII, 196).

176-179. Başka birçok âyette de belirtildiği üzere Hz. Peygamber, zulümlerini, günah ve isyankârlıklarını devam ettiren putperestleri, ileride bütün bu tutum ve davranışlarının hesabını vereceklerini ve cezasını çekeceklerini bildirip uyardıkça onlar, "Şu dediklerin bir an önce gerçekleşse de görsek!" gibi alay yollu sözler ederlerdi. Burada şimdi cezanın çabuklaştırılmasını isteyenlerin, uyarılara aldırış etmeyenlerin, vakti

geldiğinde "sabahlarının çok kötü olacağı" bildirilmektedir. Sabah kelimesine dayanarak, inkârcıların beklenen ceza ile sabah vaktinde karşılaşacakları söylenmişse de bu bağlamda "uykudan uyanma" anlamında bir mecaz olduğu, buna göre âyetin ilgili cümlesinin, "Uyarılmış olanların uyanmaları çok kötü olacaktır!" mânasına geldiği anlaşılmaktadır.

Bir yoruma göre 175. âyet, inkârcıların dünyada uğrayacakları yenilgi ve sıkıntılarla, bir kelime eksiğiyle onun tekrarı olan 179. âyet ise âhirette uğrayacakları azapla ilgilidir (Şevkânî, IV, 476)

180-182. Sûrenin bu son âyetlerinde yüce Allah, putperestlerin sûre boyunca üzerinde durulup eleştirilen tanrı telakkilerinden, O'na isnat ettikleri yanlış nitelemelerden zatını tenzih etmekte; bir kısmına yukarıda işaret edilen peygamberlerini selâmla anmaktadır. Bu âyetler, Allah'ı takdis ve tenzih ederek övgüyle anmanın ve peygamberleri yâdetmenin en güzel ifadeleri olduğu için, özellikle Kur'an'dan bir parça okunduktan ve dua edildikten sonra bu üç âyetin okunması müslümanlar arasında gelenek halini almıştır.

38 (38)

Sâd Sûresi

Mekke, 88

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada otuz sekizinci, iniş sırasına göre de otuz sekizinci sûredir. Kamer sûresinden sonra, A'râf sûresinden önce Mekke'de inmiştir.

Adı

Sûre, ilk dönemlerden itibaren hemen bütün kaynaklarda, 1. âyetin başında bulunan ve hurûf-ı mukattaadan olan "Sâd" ismiyle anılır.

Konusu

Sûrenin temel konusu, Resûl-i Ekrem'in hak peygamber olduğu gerçeğinin ispatıdır. Kur'an üzerine yeminle başlayan sûrede Hz. Muhammed'in peygamberliğini inkâr eden müşriklerin iddiaları reddedilmekte; çok tanrıcı inançlarının kısa eleştirisi yapıldıktan sonra onlara, önceki peygamberlere karşı benzer tavırlar sergileyenlerin âkıbetleri hatırlatılmakta, Hz. Peygamber'e de sabır tavsiye edilmektedir. Hz. Dâvûd, oğlu Süleyman ve Eyyûb'un hayatlarından kesitler verilmekte; Hz. İbrâhim, İshak, Ya'kub, İsmâil, Elyesa', Zülkifl'in isimleri sıralanarak bunların yolundan gidenlerin âhiretteki mutlu hayatları, buna karşılık yoldan çıkanların kötü âkıbetleri hakkında kısa ve uyarıcı açıklamalar yapılmaktadır. Sûrenin son bölümünde insanlığın atası olan Hz. Âdem'in yaratılışı anlatıldıktan sonra İblis'in, kendisine rahmet kapılarının kapanmasına sebep olduğunu düşündüğü için Âdem'in soyuna hınç

beslediği ve onları doğru yoldan saptırmaya ahdettiği anlatılmakta, Hz. Muhammed'in hak peygamber olduğu gerçeği bir defa daha vurgulanmaktadır.

1 – 11

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

صٓ وَالْقُرْاٰنِ ذِي الذِّكْرِۜ ﴿١﴾ بَلِ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا ف۪ي عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ ﴿٢﴾
كَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ فَنَادَوْا وَلَاتَ ح۪ينَ مَنَاصٍ ﴿٣﴾
وَعَجِبُٓوا اَنْ جَٓاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكَافِرُونَ هٰذَا سَاحِرٌ
كَذَّابٌۚ ﴿٤﴾ اَجَعَلَ الْاٰلِهَةَ اِلٰهًا وَاحِدًاۚ اِنَّ هٰذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ﴿٥﴾
وَانْطَلَقَ الْمَلَاُ مِنْهُمْ اَنِ امْشُوا وَاصْبِرُوا عَلٰٓى اٰلِهَتِكُمْۚ اِنَّ هٰذَا
لَشَيْءٌ يُرَادُۚ ﴿٦﴾ مَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِي الْمِلَّةِ الْاٰخِرَةِۚ اِنْ هٰذَٓا اِلَّا اخْتِلَاقٌۚ ﴿٧﴾
ءَاُنْزِلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَاۜ بَلْ هُمْ ف۪ي شَكٍّ مِنْ ذِكْر۪يۚ بَلْ لَمَّا
يَذُوقُوا عَذَابِۜ ﴿٨﴾ اَمْ عِنْدَهُمْ خَزَٓائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ الْعَز۪يزِ الْوَهَّابِۚ ﴿٩﴾
اَمْ لَهُمْ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَاۗ فَلْيَرْتَقُوا فِي
الْاَسْبَابِ ﴿١٠﴾ جُنْدٌ مَا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِنَ الْاَحْزَابِ ﴿١١﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1-2.** Sâd. Öğüt ve uyarı dolu Kur'an'a andolsun ki inkâr edenler, bu uyarıya kulak verecekleri yerde, tam bir gurur ve muhalefet duygusu içindedirler. **3.** Onlardan önce nice nesilleri helâk ettik; o sırada feryat ettiler ama artık zaman kurtulma zamanı değildi. **4.** Şimdi bunlar da kendilerine aralarından bir uyarıcı gelmesine şaşıyorlar ve bu inkârcılar şöyle diyorlar: "Bu adam bir sihirbazdır, tam bir yalancıdır; **5.** Tanrıları tek tanrıya mı indiriyor! Bu gerçekten şaşılacak bir şey!" **6.** Onların ileri gelenleri harekete geçip şöyle dediler: "Yolunuzda yürüyün! Tanrılarınıza bağlılıkta direnin! İşte (sizden) istenen budur. **7.** Biz bilinen son dinde böyle bir şeyi işitmedik; bu uydurmadan başka bir şey değil. **8.** İlâhî uyarı içimizden ona mı indirildi şimdi?" İşin doğrusu onlar benim uyarım karşısında kuşku içindedirler. Hayır, azabımı henüz tatmadılar! **9.** Yoksa senin aziz ve lutufkâr rabbinin rahmet hazineleri onların elinde midir? **10.** Ya da göklerle yerin ve ikisi arasında bulunanların hükümranlığı onlarda mı? Öyleyse çareler bulup göklere yükselseler ya! **11.** Onlar, orada çeşitli gruplardan oluşmuş, şimdiden yenilmeye mahkûm bir ordudur.

Tefsiri

1-2. Sûrenin başında yer alan "sâd", hurûf-ı mukattaa denilen harflerdendir (bu konuda bilgi için bk. Bakara 2/1).

İlk âyetteki "Kur'an" kelimesiyle Kur'an-ı Kerîm'in bütünü veya özellikle bu sûre kastedilmiş olabilir. "Öğüt ve uyarı" diye çevirdiğimiz aynı âyetteki *zikr* kelimesi "şeref, şan" anlamına da gelmektedir. Bu anlam dikkate alındığında ilgili cümleyi, "Şerefli, şanlı Kur'an'a andolsun ki" şeklinde anlamak gerekir. Birinci anlama göre Kur'an'ın, insanları bâtıl inançlardan kurtarıp doğru inançlara yöneltmeyi; hak ve adaletle bağdaşmayan, insanlık onuruna yakışmayan tutum ve davranışlardan arındırıp temiz bir hayata, erdemli davranışlara kavuşturmayı amaçlayan buyruk ve yasaklarına, aydınlatıcı ve uyarıcı mahiyetteki açıklamalarının önemine dikkat çekilmekte; ikinci anlama göre bu ifade, anılan özellikleriyle Kur'an'ın müslümanlar için gelecekte bir şeref kaynağı olacağı, Kur'an sayesinde müslümanların şanlı bir uygarlık kuracakları müjdesi-

ni içermektedir. Nitekim sûrenin son âyetinde de bu müjdenin mutlaka gerçekleşeceği bildirilmektedir.

İnkârcıların genel tutumu, öğüt ve uyarı dolu Kur'an'ı Allah kelâmı saymama ve onun bu özelliklerini tanımama yönünde olduğu için 2. âyetin başındaki "bel" edatını, "bu uyarıya kulak verecekleri yerde" şeklinde çevirmeyi uygun bulduk. Burada inkârcıların belirtilen tutumlarının haklı bir gerekçeye dayanmadığı, yani onların inkârlarının, Kur'an'ın gerçekten bir öğüt ve uyarı taşımamasından yahut bir değer eksikliğinden kaynaklanmadığı; aksine câhilce bir gurur, büyüklenme ve benlik duygusuyla inatlaşma ve düşmanlık psikolojisinden doğduğu bildirilmektedir (İbn Âşûr; XXIII, 204-206). Nitekim Bakara sûresinde de (2/206) aynı tutum, "Ona, 'Allah'tan kork!' dense gururu kendisini günaha sürükler" şeklinde dile getirilmiştir.

3-4. Câhilce ve haksız sebeplerle kendi peygamberlerinin tebliğ ve uyarılarına karşı direnen ve ayrıntısı muhtelif sûrelerde anlatılan eski inkârcı nesillerin kötü âkıbetleri Kur'an'ın ilk muhatapları olan Araplar'a bir ibret örneği olarak hatırlatılmakta; eğer onların yaptıkları gibi bunlar da fırsat eldeyken Hz. Muhammed'in davetini ciddiye alıp kabul etmez, bâtıl inançlarını, kötü yaşayışlarını sürdürürlerse başlarına gelmesi kaçınılmaz olan büyük bir felâketten kurtulma fırsatını kaçırmış olacakları, feryatlarına kulak verilmeyeceği uyarısında bulunulmaktadır. Buna rağmen müşrikler, kendi aralarından, yani kendileri gibi beşerî özellikler taşıyan birinin peygamber olmasını şaşkınlıkla karşılayıp onu büyücü ve yalancı olmakla suçladılar. Akıllarınca eğer Allah katından bir elçi, bir uyarıcı gelecekse bu bir beşer değil, melek olmalıydı (bk. En'âm 6/8-9) veya hiç değilse bu peygamber, servet veya sosyal statü açısından Araplar'ın en itibarlıları arasından seçilmeliydi.

5-8. Hz. Peygamber'in, özellikle Allah'ın birliği inancını tâvizsiz bir şekilde savunarak yüzyıllardan gelen çok tanrıcılık inancını reddetmesi, putperestler için "gerçekten şaşılacak bir şey" idi. Bu sebeple Hz. Muhammed'in peygamberlikle ilgili faaliyetlerini başlangıçta ciddiye almayan Mekke'nin ileri gelen müşrikleri, zaman geçtikçe geleneksel inançlarının, toplumsal konumlarının ve çıkarlarının tehlikeye girdiğini görmeye başlamışlar; hadis, tefsir ve tarih kaynaklarında –bazı önem-

siz farklılıklarla– anlatıldığına göre Resûlullah'ı durdurmak için o güne kadar uyguladıkları daha çok alay ve hakaret şeklindeki psikolojik baskılarının sonuç vermediğini görünce, içlerinde Ebû Cehil'in de bulunduğu bir heyet oluşturarak Resûlullah'ı, Mekke'nin saygın kişilerinden olan, ayrıca dedesi Abdülmuttalib'in vefatından sonra onu himayesine alan, bu sebeple de Resûlullah'ın kendisine büyük bir saygı ve minnet duyduğu amcası Ebû Tâlib'e şikâyet etmiş, üzerinden himayesini çekmesini istemişlerdi. Hz. Peygamber'i meclise çağıran Ebû Tâlib ona, yapılan şikâyeti aktardı. Resûl-i Ekrem ise yaptığı etkili konuşmada onları, aynı zamanda kendilerine parlak bir gelecek sağlayacak olan bir inanca davet ettiğini belirtti ve bunun Allah'ın birliği inancı oluğunu söyledi. Ancak putperestler, bu cevaba öfkelenerek 5-8. âyetlerdeki sözleriyle bâtıl inançlarındaki kararlılıklarını bir defa daha belirtip meclisi terkettiler (*Müsned*, I, 227, 362; Tirmizî, "Sûre 38"; İbn Hişâm, *es-Sîretü'n-Nebeviyye*, I, 283-285; Taberî, XXIII, 124-126, 127-128; Râzî, XXVI, 177; Kurtubî, XV, 150-151).

"İşte (sizden) istenen budur" diye çevirdiğimiz 6. âyetin sonunda aktarılan sözleriyle müşriklerin neyi kastettikleri hususunda yapılan yorumlardan bazıları şöyledir: **a)** Muhammed'in söylediği sözler, bizi çağırdığı tek tanrı inancı, onun üzerimizde hâkimiyet kurup bizi kendisinin uydusu yapmak istediği bir plandır; ama biz ona olumlu karşılık vermeyeceğiz; **b)** Bu durum, zamanın başımıza açtığı belâlardan biridir; öyle murat edilmiştir, onun için bundan kurtulmamız mümkün değildir; **c)** Sizden istenen ve yapmanız gereken şey, dininize bağlanmaktır; dininize sımsıkı sarılıp Muhammed'i yenilgiye uğratmaktır (Taberî, XXIII, 126; Râzî, XXVI, 178; Zemahşerî, III, 318). Biz meâlimizde bu son yorumu dikkate aldık.

Putperestlerin, "Biz bilinen son dinde böyle bir şeyi işitmedik" anlamındaki sözleriyle İslâm'dan önceki son kitâbî din olan ve teslîs inancını benimseyen Hıristiyanlığı veya kendi putperestlik dinlerini kastettikleri yönünde farklı görüşler vardır. Aynı cümle, "Biz, yahudiler ve hıristiyanlardan Muhammed'in peygamberliğiyle ilgili bir şey duymadık" şeklinde de yorumlanmıştır (Taberî, XXIII, 126-127; Zemahşerî, III, 317; Râzî, XXVI, 178; Şevkânî, IV, 482).

Zemahşerî, 8. âyetin "İlâhî uyarı içimizden ona mı indirildi şimdi?" meâlindeki cümlesini açıklarken, müşriklerin bu tâvizsiz inkârcı tutumlarının altındaki psikolojik sebebi şöyle özetler: "Aslında onlar, onca itibarlı kişiler, önderler arasından hususiyle Hz. Muhammed'in peygamberlikle onurlandırılmasını, içlerinden özellikle ona kitap indirilmesini hazmedemiyorlardı. Nitekim bir defasında da, 'Bu Kur'an, şu iki şehirden büyük bir kişiye indirilseydi ya!' demişlerdi (Zuhruf 43/31). Bu inkâr, peygamberlik şerefinin aralarından kendileri gibi beşerî özellikler taşıyan birine verilmesi karşısında içlerini kaplayan derin kıskançlık duygusunun dışa yansımasıydı" (III, 317). Bu kıskançlığın temelinde de Kur'an'ın vahiy eseri olması konusunda taşıdıkları kuşku, dolayısıyla inançsızlık bulunduğu için âyetin devamında, "İşin doğrusu onlar benim uyarım karşısında kuşku içindedirler" buyurulmuş; ardından da "Hayır, azabımı henüz tatmadılar" denilerek o zaman akıllarının başlarına geleceği uyarısında bulunulmuştur.

9-10. Müşriklerin, Hz. Muhammed'e peygamberlik şerefinin verilmesi karşısındaki kıskançlıklarının ve inkârcı tutumlarının mantıksızlığına işaret edilmektedir. Buna göre peygamberlik, Allah'ın kendi hazinelerinden dilediği kimseye verdiği bir lutuftur ve buna kimsenin itiraz etmeye hakkı yoktur. Allah'ın hazineleri onların elinde mi veya evrenin hükümranlığı onlarda mı ki kime peygamberlik verilmesi, kime verilmemesi gerektiği konusunda fikir yürütmeye, verileni beğenmemeye, kimin neye lâyık olduğunu kendilerinin daha iyi bildiğini iddia etmeye kalkışıyorlar! Eğer göklerin hâkimiyeti ellerindeyse bir yolunu bulup oralara yükselseler ve böylece (hâşâ) hükümranlık makamına geçerek Allah'ın verdiğini geri alsalar, vahiy meleğinin kime vahiy indireceğini kendileri belirleseler ya!

11. Bu âyeti iki şekilde anlamak mümkündür: **a)** "Onlar, çeşitli gruplardan oluşmuş, şurada hezimete uğrayacak olan bir ordudur." Buna göre âyet, müşriklerin gelecekte yıkıma uğrayacaklarını haber vermektedir. Yukarıda inkârcıların âcizliklerine rağmen Allah'ın peygamber seçmesine karşı itiraz mahiyetindeki küstahlıkları eleştirildikten sonra, onlar hakkında bir tehdit, peygamber ve müminler için de bir müjde olan

11. âyette çeşitli gruplardan, kabile ve aşiretlerden oluşan putperestler ordusunun, taşıdıkları büyüklük duygusunun (2. âyet) boş olduğu, vakti geldiğinde hezimete uğrayacakları, yıkılıp gidecekleri bildirilmektedir. Nitekim hicretten sonra müşrikler, Bedir Savaşı'ndaki yenilgileriyle başlayan bir hezimet sürecine girmişler ve kısa zamanda yok olup gitmişlerdir. **b)** "Onlar, çeşitli gruplardan oluşmuş, şimdiden yenilmeye mahkûm bir ordudur." Bizim tercihimiz olan bu meâle göre putperestlik ve buna dayalı toplum düzeni insan fıtratına aykırı olduğu için hak dinin gelmesiyle yıkılmaya mahkûm olmuş, yani Câhiliye toplumu şimdiden yenilmiştir.

Bazı müfessirler, 11. âyet metnindeki "mâ" edatının bu bağlamda küçümseme (tahkîr) ifade ettiğini belirtirler. Buna göre ilgili bölümü "sıradan, önemsiz bir topluluk" şeklinde anlamak gerekir.

12 – 14

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو الْاَوْتَادِ ﴿١٢﴾ وَثَمُودُ
وَقَوْمُ لُوطٍ وَاَصْحَابُ لْـَٔيْكَةِ اُولٰٓئِكَ الْاَحْزَابُ ﴿١٣﴾ اِنْ كُلٌّ اِلَّا
كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ ﴿١٤﴾

Meâli

12-13. Bunlardan önce Nûh kavmi, Âd kavmi, kazıklı Firavun, Semûd kavmi, Lût kavmi ve Eyke halkı, bütün bu topluluklar ısrarla gerçeği yalanlamışlardı. **14.** Hepsi de elçileri yalancılıkla suçladılar, bu yüzden de kendilerini cezalandırmam hak oldu.

Tefsiri

12-14. Araplar'a, kendilerinin de az çok bilgi sahibi olduğu geçmişin bazı inkârcı topluluklarının başına gelenler hatırlatılmakta ve uyarılar yapılmaktadır. Geçmişte maddî ve dünyevî güçlerine güvenerek inkâr ve kötü-

lüklere dalan, üstelik kendilerini kurtarmak için gönderilmiş peygamberleri yalancılıkla suçlayanlar mutlaka cezalandırılmıştır, bu bir ilâhî yasadır (sünnetullah). Şu halde Hz. Muhammed'e karşı benzer tutumlar sergileyenlerin, aynı âkıbete uğramamak için akıllarını başlarına toplayıp geçmişten ibret almaları, geçmiştekilerin yanlışlarını tekrar etmemeleri gerekmektedir.

"Kazıklı" diye çevirdiğimiz, Firavun'u niteleyen *zü'l-evtâd*, sözlük anlamıyla "kazıklar sahibi" demektir. Bu deyim hakkında tefsirlerde başlıca üç yorum yapılmıştır: **a)** Eski Araplar'da çadırların büyüklüğü, sağlamlığı, dolayısıyla çadır kazıklarının, direklerinin çokluğu, orada yaşayanın askerî gücüne ve toplumsal itibarına, statüsüne bir işaret sayıldığı için genellikle güç ve itibar "zü'l-evtâd" gibi deyimlerle ifade edilirdi; **b)** Firavun, kızdığı kimseleri ellerinden ve ayaklarından yere çakılı kazıklara bağlayarak cezalandırdığı için âyette kendisinden "kazıklar sahibi" diye söz edilmiştir; **c)** "Evtâd" kelimesinin temelleri sağlam, görkemli binaları ifade ettiği de söylenir. Buna göre "zü'l-evtâd" deyimi, (ehramlar gibi) "görkemli yapıların sahibi" anlamına gelmektedir. Sonuç itibariyle bu deyim her üç anlamıyla da Firavun'un sahip olduğu büyük gücü, iktidar ve statüyü ifade etmektedir.

15 – 26

وَمَا يَنْظُرُ هٰٓؤُلَٓاءِ اِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً مَا لَهَا مِنْ فَوَاقٍ ﴿١٥﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا
عَجِّلْ لَنَا قِطَّنَا قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ ﴿١٦﴾ اِصْبِرْ عَلٰى مَا يَقُولُونَ
وَاذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُ۫دَ ذَا الْاَيْدِۚ اِنَّهُٓ اَوَّابٌ ﴿١٧﴾ اِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ
مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعَشِيِّ وَالْاِشْرَاقِۙ ﴿١٨﴾ وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةًۜ كُلٌّ لَهُٓ اَوَّابٌ ﴿١٩﴾
وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَاٰتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصْلَ الْخِطَابِ ﴿٢٠﴾ وَهَلْ

اَتٰيكَ نَبَؤُا الْخَصْمِۢ اِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَۙ ﴿٢١﴾ اِذْ دَخَلُوا عَلٰى دَاوُ۫دَ فَفَزِعَ
مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْۚ خَصْمَانِ بَغٰى بَعْضُنَا عَلٰى بَعْضٍ فَاحْكُمْ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ
وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَٓا اِلٰى سَوَٓاءِ الصِّرَاطِ ﴿٢٢﴾ اِنَّ هٰذَٓا اَخ۪ي لَهُ تِسْعٌ
وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِيَ نَعْجَةٌ وَاحِدَةٌ فَقَالَ اَكْفِلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي
الْخِطَابِ ﴿٢٣﴾ قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعْجَتِكَ اِلٰى نِعَاجِه۪ۜ وَاِنَّ كَث۪يرًا
مِنَ الْخُلَطَٓاءِ لَيَبْغ۪ي بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ اِلَّا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

وَقَل۪يلٌ مَا هُمْۜ وَظَنَّ دَاوُ۫دُ اَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا
وَاَنَابَ ﴿٢٤﴾ فَغَفَرْنَا لَهُ ذٰلِكَۜ وَاِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفٰى وَحُسْنَ مَاٰبٍ ﴿٢٥﴾
يَا دَاوُ۫دُ اِنَّا جَعَلْنَاكَ خَل۪يفَةً فِي الْاَرْضِ فَاحْكُمْ بَيْنَ النَّاسِ
بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوٰى فَيُضِلَّكَ عَنْ سَب۪يلِ اللّٰهِۜ اِنَّ الَّذ۪ينَ يَضِلُّونَ
عَنْ سَب۪يلِ اللّٰهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَد۪يدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ ﴿٢٦﴾

Meâli

15. Bunlar da şimdi, bir daha geri dönüşe imkân bırakmayacak olan korkunç bir sesi, yalnızca bunu beklemektedirler. **16.** Onlar, (alaycı bir tavırla) "Rabbimiz! Hesap gününden önce payımıza düşen azabı hemen şimdi ver!" dediler. **17.** Sen, onların söyledikleri-

ne sabret; güçlü kulumuz Dâvûd'u hatırla! Yönü hep Allah'a dönüktü. **18-19.** Dağları onun emrine verdik. Sabah akşam yaratıcılarını tesbih ederlerdi; toplu halde kuşları da. Hepsi de Allah'a yönelmişlerdi. **20.** Onun hükümdarlığını güçlendirmiş, kendisine hikmet (peygamberlik) ve anlaşmazlıkları halletme yeteneği vermiştik. **21-22.** Davalaşanlara dair bilgi sana ulaştı mı? Bu adamlar mâbedin duvarına tırmanıp Dâvûd'un yanına girmişlerdi. Dâvûd onları görünce telâşlandı; "Korkma" dediler, "birimizin diğerini haksızlık etmekle suçladığı iki davacıyız biz. Aramızda âdil bir hüküm ver; doğruluktan sapma, bize de doğru yolu göster." **23.** "Şu adam benim kardeşim. Onun doksan dokuz koyunu, benim ise bir tek koyunum var. Buna rağmen 'Bunu da bana ver' dedi ve bu tartışmada bana baskın çıktı." **24.** Dâvûd şöyle dedi: "Senin koyununu kendi koyunlarına katmak istemekle doğrusu sana karşı haksızlık etmiştir. Zaten aralarında ortaklık ilişkileri bulunanların çoğu birbirine haksızlık ederler; yalnız iman edip iyi işler yapmakta olanlar böyle değildir; ama onlar da o kadar az ki!" Dâvûd (böyle bir temsil ile) kendisini sınadığımızı anladı. Bunun üzerine rabbinden kendisini bağışlamasını dileyerek secdeye kapandı, O'na yönelip tövbe etti. **25.** Biz de onu bağışladık. Kuşkusuz yanımızda onun yüksek bir makamı, güzel bir geleceği vardır. **26.** "Ey Dâvûd! Biz seni yeryüzünde halife yaptık; onun için insanlar arasında adaletle hükmet; nefsin isteklerine uyma, sonra seni Allah yolundan saptırır. Kuşkusuz, Allah yolundan sapanlara, hesap verme gününü unutmaları yüzünden çok ağır bir azap vardır."

Tefsiri

15. Yukarıda anılan eski inkârcı zümrelerden veya Hz. Peygamber'in muhataplarından söz edildiği yönünde iki farklı yorum vardır. İlk yoruma göre "geri dönüşe imkân bırakmayacak olan korkunç ses", kıyametin kopması sırasındaki sûrun üflenmesi üzerine çıkacak olan sestir. Bizim de katıldığımız ikinci yoruma göre burada söz, Hz. Peygamber'in muhataplarına getirilmiştir. Bu durumda "geri dönüşe imkân bırakmayacak olan korkunç ses" de putperest Araplar'ın müslümanlar karşısındaki

nihaî yenilgileri için kullanılan mecazi bir ifadedir (İbn Âşûr, XXIII, 223-224). 11. âyette bu yenilgiye değinilmişti.

16-17. Kur'an-ı Kerîm'de çeşitli vesilelerle bildirildiği üzere, Resûlullah inkâr ve kötülüklerinde ısrar edenleri uyarmak maksadıyla başlarına böyle felâketlerin geleceğini, dünyada ve âhirette cezalarını göreceklerini bildirdikçe putperestler, alay maksadıyla sık sık bu tür isteklerde bulunurlardı. 17. âyette, bu küstahça sözler karşısında son derece üzüldüğü anlaşılan Hz. Peygamber'e sabırlı olması öğütlenmekte; ayrıca İsrâil peygamberleri içinde özellikle dünyevî gücü ve iktidarıyla tanınan Hz. Dâvûd'u hatırlaması istenmektedir. Burada o gün putperest muhaliflerinin kendisini ciddiye almadıkları, mesajıyla alay ettikleri Hz. Muhammed'in de bir zaman sonra Dâvûd aleyhisselâm gibi muzaffer ve muktedir bir konuma ulaşacağına ima vardır. Nitekim tarih bunu göstermiştir.

18-19. Müfessirlerin çoğunluğuna göre bu âyetler, Hz. Dâvûd Allah'ı tesbih ederken dağların ve kuşların da dile gelerek onun tesbihine katıldıkları şeklindeki mûcizevî bir olayı anlatmaktadır. Ancak bu âyetleri mecazi anlamda yorumlayanlar da vardır. Buna göre Dâvûd Zebûr okuyarak Allah'ı tesbih ettiği gibi kuşlar ve dağlar da kendi varlık yapılarıyla Allah'ın kudretini ve yüceliğini yansıtmakta, böylece lisân-ı halleriyle Allah'ı tesbih etmektedirler (ayrıca bk. Enbiyâ 21/79). Bu mânaya göre cansız tabiatın Allah'ı tesbih etmesine dağlar, canlı varlıkların tesbihine de kuşlar örnek olarak zikredilmiştir; özellikle inanmış insanların bilinçli tesbihine örnek de Hz. Dâvûd'un tesbihidir.

"Hepsi de Allah'a yönelmişlerdi" diye çevirdiğimiz 19. âyetin son cümlesi, "Gerek dağlar gerekse kuşlar Dâvûd'un etrafında toplanıp ona itaat ederlerdi" veya "Dâvûd tesbihe başlayınca onlar da kendisine katılırlardı" şeklinde de açıklanmıştır (Taberî, XXIII, 138; Râzî, XXVI, 186; İbn Âşûr, XXIII, 228-229).

20. Dâvûd'a verilen "hikmet"le peygamberliğin, Zebûr'un, hukuk bilgisinin veya gerçeğe uygun olan her türlü sözün kastedildiği belirtilir. Râzî, felsefî birikiminin bir sonucu olarak hikmeti, "bilgi ve amelde

tam yetkinlik" anlamına gelecek bir kapsamda açıklamıştır (XXVI, 187). İbn Âşûr, "anlaşmazlıkları bitiren konuşma yeteneği" diye çevirdiğimiz "fasle'l-hitâb" deyimini, "sözün belâgatlı olması, dinleyenin daha fazla açıklama yapılmasına ihtiyaç duymayacağı derecede beklenen anlamı içermesi" şeklinde açıklar (XXIII, 229). Aynı deyim, Hz. Dâvûd'un, özellikle yargılama sırasında konuyu iyice kavrayarak adalete uygunluk bakımından isabetli hükümler verme yeteneği şeklinde de açıklanmıştır. Zemahşerî'ye göre bu deyim, Dâvûd'un yargı, hükümet işleri, yönetim ve meşveret gibi konulara dair konuşmalarındaki doğruluğu, hak ve adalete uygunluğu ifade eder (III, 321). Böylece âyet, iyi bir devlet ve hukuk adamının sahip olması gereken özelliklere de işaret etmektedir.

21-23. Dâvûd'un yargı adaletine verdiği önemi gösteren bir olay anlatılmaktadır. "Davalaşanlara dair bilgi sana ulaştı mı?" şeklinde soru ifadesiyle söze başlanması, konunun önemine muhatabın dikkatini çekmek maksadıyla Kur'an'ın sıkça kullandığı bir anlatım tarzıdır. Kaynaklarda verilen bilgilere göre Dâvûd bir mâbedde ibadetle meşgul iken iki kişi, mabedin duvarını aşarak ansızın onun karşısına çıkmışlardı (mâbed [mihrâb] hakkında bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/37). Muhtemelen onlar, Allah tarafından gönderilmiş iki melekti. Fakat Dâvûd bunların, daha önce yaptığı bir hata sebebiyle (aşağıya bk.) kendisine zarar vermelerinden kaygılanıp telâşa kapıldı. Onlar, Dâvûd'un telâşa düştüğünü görünce korkulacak bir şey olmadığını söylediler ve âyette belirtildiği şekilde geliş maksatlarını anlattılar.

Davacıların, Dâvûd'u, "Doğruluktan sapma!" diyerek uyardıklarının özellikle zikredilmesi, yargıdan temel beklentinin tarafsızlık olduğuna ve bu niteliği yitirdiğinde yargının da anlamını yitirmiş olacağına dikkat çekme anlamını düşündürmekte; bunlar aslında melek oldukları için söz konusu uyarının bir eğitim amacı taşıdığı anlaşılmaktadır. "Bize de doğru yolu göster" ifadesi ise yargılama sırasında hâkimin tarafları ifadelerinde dürüst davranmaları, bile bile haksız iddialar ileri sürmekten, gerçeği saklamaktan kaçınmaları yönünde uyarılar yapmasının uygun olacağına işaret eder. Böylece Kur'an'ın, geçmişteki bir olayı naklederken kendi muhataplarını eğitmeyi amaçlayan noktaları öne çıkarmaya özen gösterdiği dikkati çekmektedir.

"Bu tartışmada bana baskın çıktı" anlamındaki son cümle, "Zekâsının kıvraklığı, delillerini dile getirmedeki becerisi sayesinde tartışmada bana baskın çıktı" anlamına gelebileceği gibi, "Tartışma sırasında güç kullanma tehdidinde bulundu" şeklinde de yorumlanmıştır.

24. Yukarıda bu davanın taraflarından birinin iddiası özetlenirken diğerinin savunmasına yer verilmemiştir. Muhtemelen Kur'an, olayın ders almaya değer yönünü anlatmakla yetinmiştir. Bununla birlikte Dâvûd'un, "Senin koyununu kendi koyunlarına katmak istemekle..." şeklindeki ifadesinden, muhtemelen davalının ikrarıyla davacının iddiasının sübût bulmuş olduğu ve buna dayalı olarak da Dâvûd'un hükmünü verdiği anlaşılmaktadır.

Aralarında mal ilişkisi bulunanların bu tür ihtilâflara düşmelerine sık rastlandığını, ancak inanmış, erdemli ve iyi işler yapmaya kendilerini adamış olanların böylesi anlaşmazlıklara düşmekten kendilerini koruyabileceklerini belirten ifade, âyetin bize verdiği diğer bir önemli derstir. "Ama onlar da o kadar az ki!" şeklindeki ifade, nefsin bencil isteklerinden korunarak, kendi aleyhine bile olsa adalette kararlı olmanın hem çok önemli hem de çok güç olduğuna işaret eden veciz bir uyarıdır.

Tefsirlerde Dâvûd'un neden kendisinin sınandığı düşüncesine kapıldığı ve rabbinden kendisini bağışlamasını dileyerek secdeye kapandığı, O'na yönelip tövbe ettiği konusunu aydınlatmak üzere aslında İslâm'ın peygamberlik öğretisiyle uyuşmayan İsrâiliyat türü bazı rivayetler aktarılmaktadır. Aslı Kitâb-ı Mukaddes'e dayanan (II. Samuel, 11/1-27; 12/1-10) bu rivayetlerin özeti şöyledir: Dâvûd, tesadüfen açık vaziyette gördüğü bir kadının güzelliğinden çok etkilenmiş; onun Uhriya (Uriya) isimli bir askerin eşi olduğunu öğrenince kadınla evlenebilmek için kocasını öldürtmeyi planlamış; Dâvûd'un emriyle savaşa katılıp ön safta çarpışan adam ölünce Dâvûd da karısıyla evlenmiş. İşte Dâvûd, muhtemelen mâbedde o iki adamın ansızın karşısına çıkmasının bu hatasıyla bir ilgisi bulunduğunu, böylece Allah tarafından sınandığını düşünerek yaptıklarından dolayı pişmanlığını dile getirip tövbe etmiştir.

Yine aslı Kitâb-ı Mukaddes'te geçen (II. Samuel, 12/7 vd.) bir rivayete göre bu olayda söz konusu edilen iki melekten, şikâyet eden taraf kadı-

nın kocasını, şikâyet edilen de Dâvûd'u temsil etmektedir. Şikâyetçi olan, doksan dokuz koyunu olan kardeşinin, kendisinin tek koyununa da göz diktiğini söylerken aslında Dâvûd'un yaptıklarını ima ediyor; onun çok sayıda eşi olmasına rağmen askerin tek eşini de kendisine almasının, üstelik bu emelini gerçekleştirebilmek için adamı bile bile ölüme göndermesinin haksızlığını bizzat kendisine onaylatmak istiyordu. Bu suretle Dâvûd Allah tarafından sınandığını farketti ve suçunu anlayarak pişman olup tövbe etti. Dâvûd'un hatasını bağışlatmak için kırk gün kırk gece durmadan ibadet, tövbe ve istiğfar ettiği de anlatılır (bu rivayetler için bk. Taberî, XXIII, 146-151).

Yahudi kültüründe Dâvûd kral olarak bilindiği için Kitâb-ı Mukaddes yazarının onun hakkında belirtildiği türden çirkin olaylar yakıştırması veya nakletmesi, üstelik onun daha kocası sağ iken kadınla yattığını ve kadının hamile kaldığını dahi ileri sürmesi (bk. II. Samuel, 11/4-5) yahudi geleneği açısından normal görülebilir. Ancak Kur'an'da Dâvûd aleyhisselâm, peygamberler arasında zikredilmiş; İslâmî öğretide peygamberler birer iman ve erdem âbideleri olarak gösterilmiş ve bu türden büyük günahlar işlemeleri mümkün görülmemiştir. Bu sebeple yukarıda özeti verilen rivayetlerin gerçeği yansıttığı kesinlikle kabul edilemez.

Sonuç olarak, bu açıklamalar doğrultusunda Hz. Dâvûd, güzelliğinden etkilendiği bu kadınla evlenmeyi gerçekten düşünmüş ve kendisinin bir planı olmadan kocası savaşta ölmüş, bunun üzerine onunla meşrû usulle evlenmiş, bu olay halkın ağzında yukarıdaki hayalî kurguya dönüşmüş olabilir. Kuşkusuz burada sıradan insan için ciddi bir günah söz konusu olmamakla birlikte bir peygamberin, nefsinin bayağı arzusuna kapılarak güzelliğine vâkıf olduğu evli bir kadından etkilenmesi onun kişiliğiyle bağdaşmadığı için olay onun hakkında bir sınama (fitne) kabul edilmiş; Hz. Dâvûd da olayın kendisi için bir sınav olduğunu anlayarak, pişman olup tövbe etmiştir. Kur'an'da Allah'tan başkasının yanılgılardan uzak kalamayacağı, peygamberlerin de birer insan olarak hatasız olmadıkları, yüksek özelliklerine rağmen nâdiren de olsa –sonradan telâfi ettikleri– bazı hatalar işledikleri örnekleriyle zikredilmektedir.

25-26. Hz. Dâvûd'un içten pişmanlığı ve tövbesi sonucunda hatasının bağışlandığı, bu sayede Allah katındaki üstün makamını koruduğu bildirilmektedir. Dâvûd'un yeryüzüne halife yapılması, onun geçmiş peygamberlerin halefi olarak onların misyonunu devam ettirmesi veya ülkesinde hükümdarlığın ona verilmesi olarak açıklanmıştır. Dâvûd hem peygamber hem hükümdar olduğu için kelimenin her iki anlamıyla da halifedir. Burada şu noktalara da dikkat çekilmektedir: Herkes hakkında gerekli olmakla birlikte özellikle Dâvûd gibi peygamber ve hükümdar olanlar için daha da önemli bazı görevler vardır, bunların başında da adalete riayet ve nefsanî arzuları yenme gelir. Aksine davranışlar, kişiyi Allah yolundan saptırır, dolayısıyla daha başka günahların işlenmesine de sebep olur. 26. âyetin sonunda bütün bunların âhiret hesabını unutmak veya önemsememekten kaynaklandığına da işaret edilmekte, bunun cezasının şiddetli olacağı hatırlatılmaktadır.

Sûrenin başında putperestlerin Kur'an ve Hz. Peygamber karşısındaki inkârcı ve alaycı tutumları hakkında bilgi verildikten sonra 17. âyette onların bu tutumlarına karşı Hz. Peygamber'e sabırlı olması öğütlenmiş ve "güçlü kulumuz" diye anılan Dâvûd'u örnek alması istenmişti. Sonraki âyetlerde ise Dâvûd'un bu gücünün iki kaynağına değinilmiştir. Bunlardan biri yönetim ve hükümlerinde adaleti gözetmesi, diğeri de hatalarının farkına varıp pişman olması ve Allah'a yönelip O'na ibadet ve dua etmesi, tövbe edip bağışını dilemesidir. Böylece Hz. Peygamber'e ve onun şahsında ümmetine şu ders verilmektedir: İşlerinizde adaletten ayrılmaz, yanlışlarınızı düzeltip Allah'a yönelir, O'nun huzurunda ibadet eder, engin mağfiretine sığınır, böylece ruhunuzu kötülüklerden arındırırsanız, Allah katında değeriniz yükseleceği gibi düşmanlarınıza karşı da güçlü olur, sonunda başarıyı siz elde edersiniz.

27 – 29

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًاۜ ذٰلِكَ ظَنُّ الَّذ۪ينَ كَفَرُواۚ
فَوَيْلٌ لِلَّذ۪ينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِۜ ﴿٢٧﴾ اَمْ نَجْعَلُ الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا

الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ ﴿٢٨﴾
كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٩﴾

Meâli

27. Göğü, yeri ve ikisi arasındakileri boş yere yaratmadık. Bu, inkâr edenlerin zannıdır. Vay cehennem ateşinden o inkârcıların başına geleceklere! **28.** Yoksa inanıp erdemli ve düzgün işler yapanları yer yüzünde fesat çıkaranlarla bir mi tutacaktık? Yahut günah işlemekten sakınanları günaha batanlar gibi mi sayacaktık? **29.** Bu bir mübarek kitaptır ki onu sana, insanlar âyetleri üzerinde iyice düşünsünler, akıl iz'an sahipleri ondan dersler, öğütler alsınlar diye indirdik.

Tefsiri

27-29. Yukarıdaki bölümün sonunda "hesap günü"nü unutmanın, yani âhirete ve oradaki büyük yargılamaya inanmamanın insanın ebedî hayatıyla ilgili doğuracağı tehlikeye dikkat çekilmişti. Burada ise âhiret hayatının gerçekliğinin aklî ve mantıkî gerekçesi ortaya konmaktadır. Buna göre Allah göğü, yeri ve ikisi arasındakileri yani evreni ve evrendekileri boş yere yaratmamıştır. Yaratılışın mutlaka bir anlamı, hikmeti, amacı vardır. İnsan davranışları bakımından bu amaç nihaî adaletin yerini bulmasıdır. Şu halde, inkârcıların zannettiklerinin aksine, bu dünyanın ötesinde yeni bir âlem ve yeni bir hayat olacak; bu dünyadaki inkâr ve kötülükleriyle cezayı hak edenler öteki dünyada "ateş" kavramıyla dile getirilen azapla cezalandırılacaktır. Bu dünyada inanıp erdemli ve yararlı işler yapanlarla yer yüzünde fesat çıkaranlar, günah işlemekten sakınanlarla günaha boğulanlar o dünyada asla bir tutulmayacak, herkes ilâhî adalete göre hak ettiği karşılığı bulacaktır. 28. âyette sorulu bir anlatım tarzının seçilmesi, bu sonucun kesinliğini vurgulama amacı taşır. 29. âyete göre Allah Teâlâ peygamberine kutsal kitabı Kur'an-ı Kerîm'i göndermiştir ki insanlar onu okuyup dinleyerek âyetleri üzerinde düşünsünler de doğru inanca ulaşmanın, erdemli ve yapıcı işlerle meşgul olmanın nihaî anlamda kendileri için tek kurtuluş yolu olduğunu anlasınlar.

30 – 40

وَوَهَبْنَا لِدَاوُدَ سُلَيْمٰنَۜ نِعْمَ الْعَبْدُۜ اِنَّهُٓ اَوَّابٌۜ ٣٠ اِذْ عُرِضَ
عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ الصَّافِنَاتُ الْجِيَادُۙ ٣١ فَقَالَ اِنّ۪ٓي اَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ
عَنْ ذِكْرِ رَبّ۪يۚ حَتّٰى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِۜ ٣٢ رُدُّوهَا عَلَيَّۜ فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ
وَالْاَعْنَاقِ ٣٣ وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمٰنَ وَاَلْقَيْنَا عَلٰى كُرْسِيِّه۪ جَسَدًا
ثُمَّ اَنَابَ ٣٤ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ ل۪ي وَهَبْ ل۪ي مُلْكًا لَا يَنْبَغ۪ي لِاَحَدٍ مِنْ
بَعْد۪يۚ اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ ٣٥ فَسَخَّرْنَا لَهُ الرّ۪يحَ تَجْر۪ي بِاَمْرِه۪ رُخَٓاءً
حَيْثُ اَصَابَۙ ٣٦ وَالشَّيَاط۪ينَ كُلَّ بَنَّٓاءٍ وَغَوَّاصٍۙ ٣٧ وَاٰخَر۪ينَ
مُقَرَّن۪ينَ فِي الْاَصْفَادِ ٣٨ هٰذَا عَطَٓاؤُ۬نَا فَامْنُنْ اَوْ اَمْسِكْ بِغَيْرِ
حِسَابٍ ٣٩ وَاِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفٰى وَحُسْنَ مَاٰبٍ ٤٠

Meâli

30. Biz Dâvûd'a Süleyman'ı armağan ettik. O ne iyi kuldu! Yönü hep Allah'a dönüktü. **31-32.** Bir gün akşama doğru alımlı, soylu koşu atları önüne getirildiğinde, "Ben malı (atları), rabbimi hatırlattığı için sevdim" dedi. Nihayet onlar karanlığın perdesiyle gizlendi. **33.** "Onları bana yaklaştırın" dedi; bacaklarını ve boyunlarını sıvazlamaya başladı. **34.** Andolsun biz Süleyman'ı bir sınavdan geçirmiş, tahtının üstüne bir ceset koymuştuk; sonra o bize yöneldi; **35-38.** "Rabbim"

dedi, "Beni bağışla; benden sonra hiç kimsenin ulaşamayacağı bir hükümranlık ver bana. Sonsuz lutufkâr yalnız sensin, sen!" Bunun üzerine, emriyle dilediği yöne doğru tatlı tatlı esen rüzgârı, bina kuran ve dalgıçlık yapan bütün şeytanları ve zincirlerle bağlanmış diğer yaratıkları onun buyruğuna verdik. **39.** "Bu bizim bağışımızdır; hiçbir hesap kaygısı taşımadan ister başkalarına ver ister elinde tut" (dedik). **40.** Kuşkusuz onun katımızda yüksek bir yakınlık derecesi ve güzel bir geleceği vardır.

Tefsiri

30. Yukarıda Allah Teâlâ'nın Dâvûd'a çeşitli lutuflarda bulunduğu bildirilmişti. Burada ise belki de ona en büyük lutuf olmak üzere özellikle oğlu Hz. Süleyman'ın verildiği bildirilmektedir.

31-33. Tefsirlerde bu âyetlere, bizim tercih ettiğimizden oldukça farklı bir anlam daha verilmektedir. Buna göre söz konusu âyetlerin meâli şöyledir: Bir gün akşama doğru alımlı, soylu koşu atları Süleyman'ın önüne getirilmişti. Süleyman, "Ben mal sevgisini rabbimi anmaya tercih ettim (Mal sevgisi bana rabbimi anmayı, ikindi namazını kılmayı unutturdu)!" dedi. Artık güneş perdesinin arkasına çekilip gözden kaybolmuştu. Süleyman "Atları bana geri getirin" dedi; getirilince de (günah işlemesine sebep oldukları için) bacaklarını ve boyunlarını bir bir kestirmeye başladı.

Tefsirlerde her iki meâl istikametinde de yorumlar yer almaktadır. Ancak biz, bu ikinci meâli isabetli görmüyoruz. Çünkü öncelikle bir peygamberin, Allah'ı unutacak kadar kendisini mal sevgisine kaptırması, ayrıca çok sayıda (bazı rivayetlerde yirmi bin) atı katliamdan geçirecek kadar insafsız, kendi hatasının bedelini mâsum hayvanlara ödetecek kadar adaletten uzak olması mümkün değildir. Bu anlayışa bakılırsa Hz. Süleyman kendisini atların sevgisine kaptırmışken güneş batmış, ikindi namazının vakti geçmişti. Öncelikle âyette güneş kelimesi geçmiyor; atlardan söz edilirken mecazi bir ifadeyle onun / onların gözden kaybolduğu bildiriliyor (Burada "gözden kaybolma" anlamındaki "tevâret" fiili-

nin gizli öznesi tekil de çoğul da olabilir). Gözden kaybolanın atlar olması sözün akışına daha uygun düşmektedir.

Öyle anlaşılıyor ki Süleyman'ın peygamber kişiliğiyle bağdaşmayan, bu sebeple de bizim tercih etmediğimiz yorumun aslı İsrâiliyat kaynaklıdır. Ayrıca hikayeye ikindi namazı gibi bazı İslâmî unsurlar da katılmıştır. Yahudi geleneğinde babası Dâvûd gibi Süleyman da bir kral olarak telakki edildiği için ona peygamberlikle bağdaştırılması imkânsız bu tür kötü isnatlarda bulunulmuş olabilir (bazı örnekler için bk. Kitâb-ı Mukaddes, I. Krallar, 11/1-10). İslâm inancında Dâvûd gibi Süleyman da peygamber olduğundan, peygamberler hakkında son derece yüceltici ifadeler kullanan Kur'an'da Süleyman'ın Allah'ı unutacak kadar mal tutkunu, zalim ve insafsız biri olarak tanıtılması mümkün değildir. Nitekim Kitâb-ı Mukaddes'in anılan bölümünde Hz. Süleyman'ın âhir ömründe ecnebi asıllı eşlerinin telkiniyle tek tanrı inancından saptığı, putlara taptığı bildirilirken Kur'an-ı Kerîm'de bu iddialar, "şeytanların uydurmaları" olarak nitelenmekte ve Süleyman hakkında böyle bir inancı benimseyen yahudiler eleştirilmektedir (Bakara 2/102).

34-40. Süleyman'ın sınavdan geçirilmesi ve tahtının üstüne ceset konulmasının ne anlama geldiği, Allah'tan bağışlanmasını dilemesine sebep olan hatasının ne olduğu konularında tefsirlerde yine İsrâiliyat türünden bazı rivayetler ve bir peygamberin kişiliğine yakışmayan hikâyeler bulunmaktadır (meselâ bk. Taberî, XXIII, 156-159; Kurtubî, XV, 199-202). Fahreddin Râzî, "haşiv ehli"ne isnat ettiği bu rivayetleri kesinlikle asılsız saymaktadır. Râzî, kendisinin de katıldığı "ehl-i tahkik"in bu rivayetlere yönelttiği eleştirileri sıraladıktan sonra onların kabul edilebilir gördükleri ihtimalleri özetle şöyle açıklar: **a)** Hz. Süleyman, yeni doğan bir çocuğunu kötü güçlerden korumak için planlar düşünmekle birlikte Allah'a tevekkül etmeyi unuttuğu için korktuğu başına gelmişti; bu olay onun için bir sınavdı. Nitekim çocuğun cesedini tahtında görünce hatasının farkına varıp Allah'tan af dilemiştir. **b)** Bir hadise göre Hz. Süleyman, bir ara Allah yolunda savaşacak yiğit evlatları doğması için eşleriyle yatacağını söylemiş; fakat "inşaallah" demeyi unuttuğu için sadece bir kötürüm oğlu olmuş, böylece beklentisi gerçekleşmemişti (Buhârî, "Enbiyâ",

40; Müslim, "Eymân", 23). İşte Süleyman'ın sınavı bu olay olabilir. Buna göre onun Allah'tan af dilemesinin sebebi "inşaallah" demeyi unutmasıdır; tahtına ceset bırakılması ise temsilî bir anlatım olup doğan sakat çocuğa işaret eder. **c)** Hz. Süleyman'ın hastalıkla imtihan edildiği, hastalık yüzünden çok zayıflayıp tahtında âdeta ceset gibi göründüğü de düşünülebilir. **d)** Nihayet burada Süleyman'ın büyük bir felâket beklentisi içine girdiği, böyle bir kaygı ve korku yüzünden zayıflayıp âdeta cesede döndüğü anlatılmak istenmiş olabilir (XXVI, 208-209).

Bize göre bu âyetlerde değinilen olayın mahiyetinden ziyade Kur'an'ın vermek istediği mesaj önemlidir. O mesaj da şudur: Hz. Süleyman gibi Allah'ın, "O ne iyi kuldu" diye övdüğü (30. âyet), kendi yanında kesin bir yakınlık derecesine sahip olduğunu bildirdiği (40. âyet) büyük bir peygamber ve çok güçlü bir hükümdar bile bazı sıkıntılarla veya hatalarla imtihan edilebilir ve edilmiştir. Şu halde Allah katındaki mânevî mertebesi ve dünyadaki gücü ne olursa olsun her insan Allah'ın yardımına, himayesine, affına ve keremine muhtaçtır; hiç kimse maddî gücüne, hatta mânevî mertebesine güvenerek kendisini Allah'tan bağımsız hissetmemeli, bu anlama gelebilecek bir tutum içine girmemelidir. Burada ayrıca şu hususlara da işaret edilmiştir: **1.** İnsanın gönlü Allah ile birlikte olduğu, sorumluluğunu hissettiği sürece mal sevgisi kötü değildir, böyle insanlara değerli mallar dünya mutluluğu verdiği gibi onu veren Allah'ı daha çok anıp şükretmesine de vesile olacaktır. **2.** Bir kimsenin, Hz. Süleyman gibi yeryüzünde hakkı, iyilik ve adaleti hakim kılma niyetiyle varlığını ve gücünü Allah yoluna adaması, mal ve iktidar sevgisinin kendisine Allah'ı unutturmasına izin vermemesi, hatalarını görüp hemen tövbe ve istiğfarla tamir etmesi, adalete riayet etmesi ve nefsinin zararlı isteklerine karşı dirençli olması şartıyla en yüksek seviyede siyasi güç ve iktidar istemesinde bir sakınca yoktur.

Hz. Süleyman'ın, "Benden sonra hiç kimsenin ulaşamayacağı bir hükümranlık (mülk) ver bana" şeklinde çevirdiğimiz duasıyla Allah'tan siyasî iktidar değil, bir peygamber olarak yalnız kendisine mahsus olmak üzere mûcize gerçekleştirme gücü istediği de belirtilir. Nitekim arkasından ona verilen mûcizevî güçler anlatılmaktadır (bu ve başka yorumlar için bk. Râzî, XXVI, 209-210).

41 – 44

وَاذْكُرْ عَبْدَنَٓا اَيُّوبَۢ اِذْ نَادٰى رَبَّهُٓ اَنّ۪ي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍۜ
﴿٤١﴾ اُرْكُضْ بِرِجْلِكَۚ هٰذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾ وَوَهَبْنَا
لَهُٓ اَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرٰى لِاُو۬لِي الْاَلْبَابِ
﴿٤٣﴾ وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَاضْرِبْ بِه۪ وَلَا تَحْنَثْۜ اِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًاۜ
نِعْمَ الْعَبْدُۜ اِنَّهُٓ اَوَّابٌ ﴿٤٤﴾

Meâli

41. Kulumuz Eyyûb'u da an. O, rabbine, "Şeytan bana sıkıntı ve acı vermektedir" diye seslenmişti. **42.** "Ayağını yere vur (dedik), işte yıkanılacak ve içilecek serin bir su!" **43.** Tarafımızdan bir rahmet ve akıl iz'an sahipleri için de anılacak bir örnek olmak üzere ona aile efradını, ayrıca bunlarla birlikte bir mislini daha bağışladık. **44.** (Bir yemini vardı.) "Eline bir demet bitki sapı alıp onunla vur ve böylece yeminini yerine getirmiş ol" (dedik). Gerçekten biz onu sıkıntılara dayanıklı bulduk. O ne güzel bir kuldu! Yönü hep Allah'a dönüktü.

Tefsiri

41-44. Hz. Eyyûb'un sabrı Hz. Muhammed'e ve ümmetine örnek gösterilmektedir. Kitâb-ı Mukaddes'te anlatıldığına göre (Eyub, 1/1-8) Eyyûb'un yedi oğlu, üç kızı vardı; ayrıca çok büyük bir servete sahipti. Fakat Allah onu büyük bir imtihana tâbi tuttu, Eyyûb çocuklarını ve servetini kaybetti, ağır bir hastalığa tutuldu, bütün bedenini çıban sardı. Nihayet Eyyûb sabrıyla imtihanı başardığını ispatlayınca, Allah da onun hastalığını iyileştirdiği gibi kaybettiklerinin yerine iki mislini verdi; böylece Eyyûb yeni evlâtlara ve büyük servete sahip oldu. "Ve bun-

dan sonra yüz kırk yıl daha yaşadı ve oğullarını ve torunlarını gördü, dört göbek" (Eyub, 1/1-8; 42/10-17).

Müfessirlerin çoğunluğunun yorumunu dikkate alarak, "Şeytan bana sıkıntı ve acı vermektedir" diye çevirdiğimiz 41. âyetteki cümleyi İbn Âşûr, "Şeytan, hastalıktan çektiğim meşakkat ve acıyı kullanarak bana vesvese veriyor, hastalığı veren Allah'a karşı beni isyana zorluyor" veya "Hastalığın meşakkat ve acısı yanında bir de şeytanın vesvesesiyle uğraşıyorum!" şeklinde anlamanın daha isabetli olacağını belirtir (XXIII, 270). Eyyûb'un bu sızlanması, şeytandan gelen ve kendisini isyan etmeye zorlayan psikolojik baskıdan sıkıntı çektiğini ve bu baskıya karşı savaş verdiğini göstermektedir. 42. âyete göre Allah Eyyûb'un şifa bulmasını murat edince, ayağını yere vurmasını buyurdu; böylece yerden şifalı bir su fışkırdı. Âyette suyun "yıkanılacak ve içilecek soğuk bir su" şeklinde tanıtılması, Eyyûb'un bu sudan hem içerek hem de yıkanarak şifa bulduğuna işaret etmektedir.

Eyyûb'un eşi, hastalığı süresince ona hizmetten bir an bile geri durmamıştı. Fakat bir defasında üzüntüsü yüzünden Eyyûb'u isyana teşvik eden bazı sözler söylemiş, buna canı sıkılan Eyyûb da iyileştiği zaman ona yüz sopa vurarak cezalandıracağına yemin etmişti. Ancak kadının maksadı kötü olmadığı, Eyyûb da sadakatinden ve hizmetinden dolayı onu çok sevdiği için 44. âyette Allah Teâlâ Eyyûb'a bu cezayı sembolik bir şekilde uygulama yolunu göstermiştir. Bu olay, cezadan maksadın, insanlara acı çektirmek değil, düzeni ve asayişi korumak, haksızlıkları engellemek olduğunu; uygulamada suçlunun özel durumunun, iyi halinin göz önüne alınması gerektiğini hatırlatması bakımından da önem taşımaktadır.

45 – 48

وَاذْكُرْ عِبَادَنَا اِبْرٰهٖيمَ وَاِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ اُولِي الْاَيْدٖي وَالْاَبْصَارِ ﴿٤٥﴾

اِنَّا اَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى الدَّارِ ﴿٤٦﴾ وَاِنَّهُمْ عِنْدَنَا

وَاِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْاَخْيَارِۜ ﴿٤٧﴾ وَاذْكُرْ اِسْمٰعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِۜ
وَكُلٌّ مِنَ الْاَخْيَارِۜ ﴿٤٨﴾

Meâli

45. Güçlü ve basiretli kullarımız İbrâhim, İshak ve Ya'kub'u da an. **46.** Âhiret yurdunu hatırda tutmadaki samimiyetleri sayesinde onları günahlardan arındırdık. **47.** Doğrusu onlar bizim katımızda gerçekten seçkin kılınmış, hayırlı kimseler arasındadırlar. **48.** İsmâil'i, Elyesa'ı ve Zülkifl'i de an. Hepsi de iyilerdendir.

Tefsiri

45-48. Mekke putperestlerinin İslâm davetini reddetmedeki akıl almaz ısrarları ve küstahça davranışları karşısında Hz. Peygamber'e geçmiş peygamberlerin ve diğer sâlih kulların güçlü iradeleri, basiretli tutumları hatırlatılmaktadır. Onlar, dünyada sıkıntı çekseler bile âhiret yurdunu asla unutmadıkları için Allah kendilerini günahlardan arındırmış, ruhlarını ismet (günahsızlık) sıfatıyla donatmış; bu sayede Allah katında seçkinler ve iyiler arasında yer almışlardır. Bu âyetlerin ifadesine göre anılan şahsiyetler şu üç değerli lutfa mazhar olmuşlardır: **a)** Allah onları günahlardan korumuştur; **b)** Kendilerini seçkinler arasına almıştır; **c)** İyilerden saymıştır. Bu mazhariyetlerin sebebi ise onların "âhiret yurdunu hatırda tutmadaki samimiyetleri", bu husustaki titizlik ve kararlılıklarıdır. Çünkü genellikle insanı dünya hayatında bazı zevkleri tatma arzusu veya bazı sıkıntılardan kurtulma telâşı kötülüklere itmekte; dinin ve ahlâkın buyruklarını yerine getirmekten uzaklaştırmakta; böylece o kişi zevk arzusu ve elem korkusuyla kolayca kötülüklere teslim olabilmektedir; bu ise dinî ve ahlâkî bakımdan tam bir çöküştür. İşte insanı bu çöküşten kurtaracak olan da âhiret bilincinin canlı olmasıdır. Çünkü bu bilinç insanda şu inancı güçlendirecek ve etkin kılacaktır: Allah'ın buyruk ve yasalarını hiçe sayarak dünyada bazı zevkleri tatsak bile bunlardan çok daha fazlasını âhirette kaybedeceğiz; kezâ bazı kederlerden kurtulsak bile âhirette bunlar-

dan daha fazlasına mâruz kalabiliriz. Böylece âhiret bilinci ve sorumluluğu dinî ve ahlâkî hayatın tam bir güvencesi olmaktadır.

49 – 64

هٰذَا ذِكْرٌۜ وَاِنَّ لِلْمُتَّق۪ينَ لَحُسْنَ مَاٰبٍۙ ﴿٤٩﴾ جَنَّاتِ عَدْنٍ
مُفَتَّحَةً لَهُمُ الْاَبْوَابُۚ ﴿٥٠﴾ مُتَّكِـ۪ٔينَ ف۪يهَا يَدْعُونَ ف۪يهَا
بِفَاكِهَةٍ كَث۪يرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾ وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ
الطَّرْفِ اَتْرَابٌ ﴿٥٢﴾ هٰذَا مَا تُوعَدُونَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٥٣﴾ اِنَّ هٰذَا
لَرِزْقُنَا مَا لَهُ مِنْ نَفَادٍۚ ﴿٥٤﴾ هٰذَاۜ وَاِنَّ لِلطَّاغ۪ينَ لَشَرَّ مَاٰبٍۙ ﴿٥٥﴾ جَهَنَّمَۚ
يَصْلَوْنَهَاۚ فَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٥٦﴾ هٰذَاۙ فَلْيَذُوقُوهُ حَم۪يمٌ وَغَسَّاقٌۙ ﴿٥٧﴾
وَاٰخَرُ مِنْ شَكْلِه۪ٓ اَزْوَاجٌۜ ﴿٥٨﴾ هٰذَا فَوْجٌ مُقْتَحِمٌ مَعَكُمْۚ لَا مَرْحَباً بِهِمْۜ اِنَّهُمْ
صَالُوا النَّارِ ﴿٥٩﴾ قَالُوا بَلْ اَنْتُمْ لَا مَرْحَباً بِكُمْۜ اَنْتُمْ قَدَّمْتُمُوهُ لَنَاۚ
فَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا مَنْ قَدَّمَ لَنَا هٰذَا فَزِدْهُ عَذَاباً ضِعْفاً
فِي النَّارِ ﴿٦١﴾ وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرٰى رِجَالاً كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِنَ الْاَشْرَارِۜ ﴿٦٢﴾
اَتَّخَذْنَاهُمْ سِخْرِياًّ اَمْ زَاغَتْ عَنْهُمُ الْاَبْصَارُ ﴿٦٣﴾ اِنَّ ذٰلِكَ
لَحَقٌّ تَخَاصُمُ اَهْلِ النَّارِ ﴿٦٤﴾

Meâli

49-50. Bu bir hatırlatmadır. Kuşkusuz Allah'a itaatsizlikten sakınanlara çok güzel bir gelecek, kapıları kendilerine ardına kadar açılacak adn cennetleri vardır. **51.** Orada yerlerine kurularak çeşit çeşit meyve ve içecek isteyecekler. **52.** Yanlarında eşlerinden başkasına bakmayan yaşıt dilberler olacaktır. **53.** İşte bunlar, hesap günü için size vaad edilenlerdir. **54.** Kuşkusuz bu, bitmek tükenmek bilmeyen nimetimizdir. **55-56.** Bu böyledir. Öte yandan azgınlara da çok kötü bir gelecek, cehennem vardır; orayı boylayacaklar. Ne kötü bir yerleşim yeri orası! **57.** İşte o, bir kaynar su, bir irindir! Tatsınlar onu! **58.** Bunun benzeri daha başka nice azap türleri! **59.** (İnkârcı önderlere) "İşte şunlar da sizinle beraber cehenneme girecek olanlardır" (denince), "Rahat yüzü görmesin onlar! Onlar ateşe gireceklerdir" (derler). **60.** Diğerleri, "Hayır, asıl rahat yüzü görmemesi gereken sizlersiniz; bizi bu duruma siz sürüklediniz. Ne kötü bir yer burası!" derler. **61.** "Ey Rabbimiz" diyecekler, "Bizi bu duruma sürükleyenlerin ateşte çekecekleri azabı bir kat daha arttır!" **62.** Ve soracaklar: "Nasıl oluyor da vaktiyle kendilerini kötülerden saydığımız bazı adamları şimdi burada göremiyoruz? **63.** Onları (haksız olarak) mı alaya almışız, yoksa (buradalar da) gözden mi kaçırdık?" **64.** İşte bu, yani cehennem ehlinin birbiriyle çekişmesi kesin bir gerçektir.

Tefsiri

49-54. Yukarıda isimleri anılan yüce şahsiyetlerin Allah katındaki mertebeleri ve bu mertebeye ulaşmalarında âhiret şuuru ve sorumluluğu taşımalarının rolüne dair bir hatırlatma yapıldıktan sonra burada da aynı sorumluluğu taşıyıp takva bilinciyle yaşayanlara, Allah'a saygısızlık ve itaatsizlikten sakınanlara âhirette kendilerini bekleyen mutlu hayattan söz edilmektedir. Gerek burada gerekse Kur'an'ın daha başka yerlerinde âhiret mutluluğunun maddî ve somut unsurlarla tasvir edilmesine, dünyevî zevkleri çağrıştıran ifadeler kullanılmasına bakarak bundan oradaki nimetlerinin mutlaka dünyadakilerin aynısı olacağı gibi bir sonuç çıkarmamak gerekir. Amaç insanın uhrevî mutluluğu tahayyül etmesini sağlamaktır. Orada dünyadakilere benzer veya onlardan farklı maddî nimetler

olsa bile her şeyin onlardan ibaret olmadığı, asıl ve yüce mutluluk unsurlarının mânevî nimet ve lutuflarda olduğu çeşitli âyet ve hadislerden anlaşılmaktadır (meselâ bk. Tevbe 9/72; Yûnus 10/10, 25; Hicr 17/45-48; Buhârî, "Tevhîd", 35; adn cennetleri hakkında bk. R'ad 13/23).

55-58. Bu âyetlerde de "azgınlar"ın, âhiretteki kötü hallerine dair tasvirler yapılmaktadır. Yukarıda cenneti hak edenlerin tamamını kapsamak üzere "müttakiler" kelimesi burada ise cehenneme müstahak olanların tamamı için "azgınlar" (tâğîn) kelimesi geçmektedir. Böylece anılan iki kavram bu bağlamda birbirinin zıt anlamlısı olarak kullanılmış olup bu tür kullanımlar Kur'an terimlerinin anlamlandırılması ve genel olarak Kur'an'ın yorumlanması bakımından oldukça önemlidir.

Yukarıda cennetle ilgili maddî tasvirler için söylediklerimiz bu âyetlerde cehennemin maddî unsurlarla tasviri konusunda da geçerlidir; bu maddî tasvirin asıl amacı da muhataba uhrevî cezaların dehşetini tahayyül ettirmektir. Âhirette inkârcı ve günahkârlara maddî ve bedensel cezaların yanında mânevî ve ruhî cezaların da uygulanacağına dair âyet ve hadisler vardır.

59-61. Dünya hayatının inkârcı ve saptırıcı önderleriyle onların peşinden giden kitleler arasında âhiretteki yargılama sırasında böyle çekişmeler ve suçlamaların olacağı Kur'an'da başka vesilelerle de anlatılmaktadır. Maksat her iki tarafı da şimdiden uyararak sonuç vermeyecek olan âhiretteki bu çekişmelerden onları korumaktır (ayrıca bk. Ahzâb 33/66-68; Sâffât 37/27-34).

62-64. İnkârcıların "vaktiyle kötülerden saydıkları adamlar", onların bâtıl inançlarını ve erdemsiz yaşayışlarını reddeden, bu sebeple de onlar tarafından değersiz sayılıp alay ve hakarete mâruz kalan müminlerdir. Burada, inkârcıların âhiretteki kötü âkıbetleriyle yüz yüze gelince asıl değersizlerin, hor görülmeyi hak edenlerin kendileri olduğunu anlayacaklarına işaret edilmektedir.

65 – 70

قُلْ اِنَّمَٓا اَنَا۬ مُنْذِرٌۗ وَمَا مِنْ اِلٰهٍ اِلَّا اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾ رَبُّ
السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ ﴿٦٦﴾ قُلْ هُوَ نَبَؤٌا
عَظِيمٌۙ ﴿٦٧﴾ اَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾ مَا كَانَ لِيَ مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَاِ
الْاَعْلٰى اِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٦٩﴾ اِنْ يُوحٰٓى اِلَيَّ اِلَّٓا اَنَّمَٓا اَنَا۬ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٧٠﴾

Meâli

65. De ki: "Ben sadece bir uyarıcıyım. Karşı konulmaz güç sahibi tek Allah'tan başka bir tanrı yoktur. **66.** O, göklerin, yerin ve ikisi arasındaki her şeyin rabbidir, daima galiptir, çok bağışlayıcıdır." **67.** De ki: "Bu (vahiy ile gelen) çok önemli bir bilgidir. **68.** Siz ise ona sırt çeviriyorsunuz. **69.** Yüce topluluk, kendi aralarında tartışırlarken onlarla bulunup bilgi edinmiş değilim; **70.** Bana, yalnızca apaçık bir uyarıcılık görevi yüklendiğim için vahiy gelmektedir."

Tefsiri

65-66. Sûrenin genel gayesi, Kur'an'ın muhataplarını İslâm ve Hz. Peygamber karşısında tuttukları yolun yanlışlığı konusunda uyarmaktır; geçmiş peygamberlere dair anlatılanlar da bu amaca yöneliktir. Bu âyetlerde ise aynı amacın Hz. Peygamber'in dilinden birkaç cümleyle özetlenerek ortaya konması istenmektedir. Buna göre, putperestlerin iddialarının aksine (bk. 4. âyet) Hz. Muhammed ne bir sihirbaz ne de yalancıdır; o yalnızca bir uyarıcıdır. Bütünüyle evrenin mutlak yönetici gücü, yalnız Allah'tır. O cebbârdır (Allah'ın birliğini tanımayıp kendisine baş kaldırmaya kalkışanları kahru perişan etmeye kesinlikle muktedirdir), güçlüdür; buna karşılık inançlarını ve yollarını düzeltenlere karşı da çok bağışlayıcıdır.

67-68. "Önemli bilgi"nin ne olduğu konusunda başlıca üç farklı yorum ileri sürülmüştür: **a)** Allah'ın birliğine ve Hz. Muhammed'in Allah tarafından görevlendirilmiş bir uyarıcı, bir elçisi olduğuna dair bilgiler; **b)** Bir önceki bölümde (49-64. âyetler) özetlenen âhiretle ilgili haberler, bilgiler; **c)** İnsanlara uyarıcı ve aydınlatıcı haberler, bilgiler aktaran Kur'an (Râzî, XXVI, 225). Bunların hepsinin kastedilmiş olması da mümkündür. Âyette bu bilgilerin "önemli bilgi" olarak nitelenmesi, muhatabı, anılan konularla ilgili bilgileri ciddiye almaya, bunların önemini kavramaya teşvik gayesi taşımaktadır. Zira bu bilgilerin kabul veya reddedilmesi, insanoğlunun yalnız dünyasının değil, âhiret hayatının da yönünü ve mahiyetini belirleyecektir. Bu bakımdan "Siz ise ona sırt çeviriyorsunuz" ifadesi, müşriklerin ve "önemli bilgi" karşısında onlar gibi ciddiyetsiz, düşüncesiz ve sorumsuz tavırlar sergileyenlerin tutumlarının ne kadar yanlış ve tehlikeli olduğuna dikkat çeken bir eleştiridir.

69-70. Tefsirlerde genellikle "yüce topluluk" tabiriyle melekler âleminin kastedildiği, meleklerin tartıştıkları konunun da Bakara sûresinde (2/30-33) anlatılan Hz. Âdem'in ve insan türünün yaratılması hadisesi olduğu ifade edilir. Bu bilgilere göre Hz. Muhammed'in peygamberliğini reddeden putperestlere karşı şöyle bir delil ortaya konmaktadır: O yüce topluluk yani melekler insanın yaratılması konusunda aykırı kanaatler ileri sürmüşler, böylece bir tartışmaya girişmişler; Hz. Muhammed de bu olayı anlatmıştır. Melekler tartışırlarken o yanlarında olmadığına göre kendisine bu bilgi ancak vahiy yoluyla gelmiş olabilir; şu halde o hak peygamberdir.

71 – 85

اِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنّ۪ي خَالِقٌ بَشَرًا مِنْ ط۪ينٍ ﴿٧١﴾ فَاِذَا
سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ ف۪يهِ مِنْ رُوح۪ي فَقَعُوا لَهُ سَاجِد۪ينَ ﴿٧٢﴾ فَسَجَدَ
الْمَلٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ اَجْمَعُونَۙ ﴿٧٣﴾ اِلَّٓا اِبْل۪يسَۜ اِسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ

الْكَافِرٖينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ يَٓا اِبْلٖيسُ مَا مَنَعَكَ اَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ
بِيَدَيَّۜ اَسْتَكْبَرْتَ اَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالٖينَ ﴿٧٥﴾ قَالَ اَنَا۬ خَيْرٌ مِنْهُۜ
خَلَقْتَنٖي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طٖينٍ ﴿٧٦﴾ قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَاِنَّكَ
رَجٖيمٌۚ ﴿٧٧﴾ وَاِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتٖٓي اِلٰى يَوْمِ الدّٖينِ ﴿٧٨﴾ قَالَ رَبِّ
فَاَنْظِرْنٖٓي اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٧٩﴾ قَالَ فَاِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرٖينَۙ ﴿٨٠﴾ اِلٰى يَوْمِ
الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٨١﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَاُغْوِيَنَّهُمْ اَجْمَعٖينَۙ ﴿٨٢﴾ اِلَّا عِبَادَكَ
مِنْهُمُ الْمُخْلَصٖينَ ﴿٨٣﴾ قَالَ فَالْحَقُّۘ وَالْحَقَّ اَقُولُۚ ﴿٨٤﴾ لَاَمْلَـَٔنَّ جَهَنَّمَ
مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ اَجْمَعٖينَ ﴿٨٥﴾

Meâli

71. Hani rabbin meleklere demişti ki: "Ben çamurdan bir insan yaratacağım. **72.** Ona tam şeklini verip ruhumdan da üflediğim vakit siz de hemen onun için secdeye kapanın." **73.** Bunun üzerine meleklerin hepsi secde ettiler. **74.** Yalnız İblis hariç; o, kibir duygusuna kapılıp kâfirlerden oldu. **75.** Allah, "Ey İblis" dedi, "Kendi ellerimle yarattığım şu varlığın önünde secde etmekten seni alıkoyan nedir? Büyüklük mü taslıyorsun, yoksa ululardan mısın?" **76.** İblis, "Ben ondan daha üstünüm. Çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın" diye cevap verdi. **77.** Allah, "O halde çık oradan!" dedi; "Sen artık kovuldun! **78.** Kıyamet gününe kadar rahmetimden uzak kalacaksın!"

79. "Rabbim! Öyleyse insanların yeniden diriltileceği güne kadar bana mühlet ver" dedi. **80-81.** Allah, "Mâlûm vakte kadar mühlet verilmiş olanlardansın" buyurdu. **82-83.** İblis, "Senin kudretine andolsun ki rabbim, içlerinden samimi kulların hariç, insanların topunu kesinlikle yoldan çıkaracağım" dedi. **84.** Allah buyurdu: "O zaman gerçek –ki ben hep gerçeği söylerim– şudur: **85.** Kesinlikle ben cehennemi, sen ve bütün sana uyanlarla dolduracağım!"

Tefsiri

71-85. Burada belirtilmemekle birlikte, başka âyetlerde meleklerin secde etmeleri emredilen bu ilk insanın Hz. Âdem olduğu bildirilmiştir. Bundan önceki âyetlerde melekler topluluğunun tartışmasına atıf yapılmasına ve ilk insan konusuyla münasebet kurulmasına bakılırsa burada Hz. Âdem'in yaratılışına ve İblis'in onun karşısındaki olumsuz tutumuna, bu yüzden Allah'a âsi olup rahmetten kovulmasına dair bilgilere yer verilmekle, bilhassa Hz. Muhammed'in bu bilgileri ancak vahiy yoluyla almış olabileceği ortaya konmuş; böylece ona vahiy geldiğine, dolayısıyla peygamberlik görevi verildiğine inanmayan müşrikler ikna edilmek istenmiştir. Ayrıca bu âyetler insanın, yaratıcısının kim olduğunu, kendi aslının ne olduğunu, nereden geldiğini anlayıp kavraması; şeytanî kışkırtmalara karşı dikkatli olması gerektiğini; Allah'a inanıp dayanan, ihlâsla Allah yoluna koyulanlar üzerinde şeytanî kışkırtmaların asla etkili olamayacağını, zira Allah'ın, yardımıyla onların yanında olduğunu bildirmektedir (âyetlerin ayrıntılı tefsiri için bk. Bakara 2/34; A'râf 7/11-18; Hicr 15/28-40).

86 – 88

قُلْ مَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ ﴿٨٦﴾
إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ ﴿٨٨﴾

Meâli

86. De ki: "Sizden görevimle ilgili bir karşılık istemiyorum; ben, olduğundan başka türlü görünenlerden de değilim. **87.** Bu (Kur'an) ise bütün âlemlere kesinlikle bir öğüt ve uyarıdır. **88.** Ve onun bildirdiklerinin gerçekliğini bir zaman sonra öğreneceksiniz.

Tefsiri

86-88. Temel gayesi nübüvvetin ispatı olan sûrenin bu son âyetlerinde bu gerçek üzerine son bir defa daha dikkat çekilmekte, Hz. Muhammed'in hak peygamber olduğunun kanıtları onun dilinden ifade edilmektedir. Buna göre Hz. Peygamber, görevini sürdürmek için muhataplarından kişisel bir çıkar, maddî veya mânevî bir karşılık beklememektedir; şayet gerçekten peygamber olmasaydı bir çıkar sağlamak için bu işe kalkışması gerekirdi. Böyle olmadığına göre o davetinde samimidir, söyledikleri gerçektir; sahte bir misyon üstlenen, peygamberlik taslayan biri değildir; tebliğ ettiği Kur'an da onun yakıştırması değil, bütün âlemlere, yani bütün akıllı ve yükümlü varlıklara gönderilen ilâhî bir öğüt ve uyarıdır.

Burada "bütün âlemlere" kaydı, Kur'an mesajının ve Hz. Muhammed'in peygamberliğinin evrenselliğini gösteren en kesin delillerdendir. Son âyette geçen *nebe'* kelimesi "haber" anlamına gelir. Haber, "realiteye uygun bildirim" demektir; nitekim asılsız bildirime "yalan haber" denir. Şu halde haberde asıl olan, duyurulan bilginin gerçekliğidir. Bu sebeple âyetteki nebe' kelimesini "bildirdiklerinin gerçekliği" şeklinde çevirdik. "Onun bildirdiklerinin gerçekliğini bir zaman sonra öğreneceksiniz" ifadesi, müslümanlar için gelecekte İslâm'ın başarıya ulaşacağını bildiren bir müjde, inkârcılar için de bir uyarı anlamı taşımaktadır. Nitekim, müşriklerin bütün karşı çabalarına, mücadelelerine, zulüm ve baskılarına rağmen bu müjde adım adım gerçekleşmiş; daha Resûlullah aleyhisselâm hayattayken Arap yarımadasında şirkin kökü kazınmış; nihayet bir asır gibi kısa bir zamanda İslâm üç kıtaya yayılan, çeşitli milletlerce benimsenen evrensel bir din haline gelmiştir.

39 (59)

Zümer Sûresi

Mekke, 75

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada otuz dokuzuncu, iniş sırasına göre elli dokuzuncu sûredir. Sebe' sûresinden sonra, Mü'min (Gāfir) sûresinden önce Mekke'de inmiştir. Allah'ın rahmetinden ümit kesilmemesi gerektiğini belirten 53. âyetten itibaren üç veya yedi âyetin Medine döneminde indiği yolunda rivayetler varsa da bu rivayetler zayıf bulunmaktadır (bk. İbn Âşûr, XXIII, 311).

Adı

Sûreye ad olan ve "gruplar, topluluklar" anlamına gelen *zümer* kelimesi, inkârcıların gruplar halinde cehenneme sürüleceğini, müminlerin de yine topluluklar halinde cennete götürüleceğini anlatan 71 ve 73. âyetlerde geçmektedir. Kurtubî, 22. âyette cennetteki köşkler için kullanılan "guref" kelimesinden dolayı Guref sûresi olarak da anıldığına dair bir rivayet nakleder (XV, 222).

Konusu

Sûrenin temel konusu Allah ve âhiret inancıdır. Bu çerçevede hiçbir şeyin Allah'a ortak ve denk tutulamayacağı, O'nun mutlak ve eşsiz yaratıcı olduğu, bu sebeple insanın her durumda O'na yönelip bağlanması gerektiği belirtilmekte; bu şekilde inanan ve yaşayanların ulaşacağı âhiret nimetlerine ve cennet hayatına dair bilgi verilmekte; inkârcıların olumsuz duygu ve davranışları değerlendirilmekte; bunların kötü sonuçları

hakkında uyarıda bulunulmaktadır. Her şeye rağmen Allah'ın rahmetinden ümit kesilmesinin doğru olmadığı, çünkü Allah'ın, dönüş yapıp kendisine yönelenlerin bütün günahlarını bağışlayacağı müjdelenmekte ve insanlar, âhiret azabıyla yüz yüze gelmeden önce, fırsat eldeyken inançlarını ve yaşayışlarını düzeltmeye çağırılmaktadır. Sûre, müminlerin âhiret mutluluğunu tasvir eden âyetlerle son bulmaktadır.

Fazileti

Hz. Âişe, Resûlullah'ın genellikle her gece yatmadan önce Zümer ve Benî İsrâil (İsrâ) sûrelerini okuduğunu söylemiştir (Tirmîzî, "Sevâbü'l-Kur'ân", 21).

1 – 7

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

تَنْز۪يلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَز۪يزِ الْحَك۪يمِ ﴿١﴾ اِنَّٓا اَنْزَلْنَٓا اِلَيْكَ الْكِتَابَ
بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللّٰهَ مُخْلِصاً لَهُ الدّ۪ينَۜ ﴿٢﴾ اَلَا لِلّٰهِ الدّ۪ينُ الْخَالِصُۜ
وَالَّذ۪ينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِه۪ٓ اَوْلِيَٓاءَۢ مَا نَعْبُدُهُمْ اِلَّا لِيُقَرِّبُونَٓا اِلَى اللّٰهِ
زُلْفٰىۜ اِنَّ اللّٰهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ ف۪ي مَا هُمْ ف۪يهِ يَخْتَلِفُونَۜ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْد۪ي مَنْ
هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾ لَوْ اَرَادَ اللّٰهُ اَنْ يَتَّخِذَ وَلَداً لَاصْطَفٰى مِمَّا يَخْلُقُ
مَا يَشَٓاءُۙ سُبْحَانَهُۜ هُوَ اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٤﴾ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّۚ يُكَوِّرُ الَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ النَّهَارَ عَلَى الَّيْلِ وَسَخَّرَ

الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْر۪ي لِاَجَلٍ مُسَمًّى اَلَا هُوَ الْعَز۪يزُ الْغَفَّارُ ﴿٥﴾
خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَاَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ
الْاَنْعَامِ ثَمَانِيَةَ اَزْوَاجٍ يَخْلُقُكُمْ ف۪ي بُطُونِ اُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِنْ
بَعْدِ خَلْقٍ ف۪ي ظُلُمَاتٍ ثَلٰثٍ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ
فَاَنّٰى تُصْرَفُونَ ﴿٦﴾ اِنْ تَكْفُرُوا فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ وَلَا يَرْضٰى لِعِبَادِهِ
الْكُفْرَ وَاِنْ تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرٰى ثُمَّ اِلٰى
رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ اِنَّهُ عَل۪يمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٧﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Kitabın indirilişi, azîz ve hakîm olan Allah'ın katındandır. **2.** Biz bu kitabı sana gerçeğin bilgisi olarak indirdik; öyleyse, içten bir inanç ve bağlılık göstererek sadece Allah'a ibadet et. **3.** Bilinmeli ki halis dindarlık, yalnız Allah'a ait olanıdır. Allah'tan başka şeyleri kendilerine koruyucu kabul edenler, "Sadece bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye onlara tapıyoruz" diyorlar. Doğrusu ayrılığa düştükleri konularda Allah onların arasında hükmünü verecektir. Yalancı ve inkâra saplanmış kimseyi Allah kesinlikle doğru yola yöneltmez. **4.** Eğer Allah (iddia ettikleri gibi) bir evlât sahibi olmak isteseydi, elbette yarattıklarından dilediğini seçerdi. Ama O bundan münezzehtir; O mutlak otorite sahibidir, eşi benzeri yoktur. **5.** O, gökleri ve yeri hikmet ve fayda esasına göre yarattı; sürekli olarak geceyi gündüzün, gündüzü gecenin üstüne sarmaktadır; güneşi ve ayı da yasalarına boyun eğdirmiştir. Her biri belirlenmiş bir süreye kadar akıp gitmektedir. Unutmayın ki Allah çok güçlüdür, çok bağışla-

yıcıdır. **6.** O sizi bir tek candan yaratmış, sonra ondan da eşini var etmiştir; hayvanlardan da sizin için sekiz eş lutfetti. Sizi annelerinizin karnında üç karanlık içinde türlü yaratılış safhalarından geçirmektedir. İşte bu yaratıcı, rabbiniz Allah'tır. Hükümranlık O'nundur; O'ndan başka tanrı yoktur. Buna rağmen nasıl olup da hakikatten uzaklaşabiliyorsunuz? **7.** Eğer inkâr ederseniz bilesiniz ki Allah'ın size ihtiyacı yoktur; ama O, kullarının nankörlüğüne razı olmaz, şükrederseniz bu tutumunuzdan hoşnut olur. Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenemez; sonunda dönüşünüz rabbinize olacak, ardından O, neler yapıp ettiğinizi size bildirecektir. O, kalplerin derinliklerini bilmektedir.

Tefsiri

1-2. Müfessirlerin çoğuna göre her iki âyette geçen "kitap" ile Kur'an-ı Kerîm kastedilmiştir; ilk âyetteki kitapla bu sûrenin, ikincisiyle Kur'an'ın kastedildiğini düşünenler de vardır (Zemahşerî, III, 337). İbn Atıyye'nin tercih ettiği (IV, 517), bize de daha isabetli görünen diğer bir görüşe göre ilk âyetteki kitapla başlangıçtan itibaren bütün peygamberlere indirilen kitaplara, ikincisiyle de Kur'an-ı Kerîm'e işaret edilmiş; yüce Allah'ın, önceki peygamberlere, insanlık için yol gösterici olan ve yasalar koyan kitaplar indirdiği gibi Hz. Muhammed'e de bu kitabı, Kur'an'ı indirdiği belirtilmiştir.

Râzî, Mu'tezile'nin görüşünden de yararlanarak ilk âyetteki *azîz* ve *hakîm* sıfatlarını bu bağlamda özetle şöyle açıklamaktadır (XXVI, 238): Azîz, "asla yenilemeyecek derecede güçlü"; hakîm, "arzularına göre değil hikmetin gereğine göre iş yapan" demektir; bu da Allah'ın evrendeki bütün olup bitenleri eksiksiz bildiği anlamına gelir. Buradan Allah'ın üçüncü bir niteliği ortaya çıkar ki o da hiçbir şeye muhtaç olmayışıdır. İşte âyetteki "el-azîzi'l-hakîm" kısmı Allah'ın bu üç sıfatını yani güçlü, kusursuz hikmet sahibi ve ihtiyaçtan münezzeh olduğunu ifade etmektedir. Bu sıfatlara sahip olan Allah'ın bütün yapıp yarattıkları kesinlikle iyidir, doğrudur; engel tanımayan mutlak gücü sayesinde, olağan üstü bir iletişim yolu olan vahiy ile indirdiği kutsal kitaplar da O'nun engin ilim ve hikmetinin dünyaya ve insanlığa yansıyan ışıklarıdır. 2. âyette Kur'an'ın indirilişini "gerçeğin bilgisi" (hak) kavramıyla ilişkilendiren ifade de

bunu göstermektedir. Her iki âyette Kur'an'ın Allah katından geldiği gerçeğine itiraz edenlere cevap verilmektedir.

Allah, hiçbir şeye muhtaç olmadan dilediği her şeyi en doğru ve en iyi bir şekilde yapabilecek derecede güç, bilgi ve hikmet sahibidir; geçmişteki kutsal kitapları ve Kur'an'ı da O indirmiştir. Bu gerçek açıkça belli olduktan sonra, 2. âyette artık insanın görevinin, içten bir saygı ve bağlılıkla yalnızca Allah'a kulluk etmek olduğu sonucuna varılmıştır. Âyette bu saygı, bağlılık ve kulluk *ihlâs* kavramıyla ifade edilmektedir. İhlâs, "gerek ibadetleri gerekse diğer dinî ve ahlâkî davranışları riyâ ve gösterişten, çıkar kaygılarından uzak olarak yalnızca Allah rızası için yapmak" anlamına gelir.

3. "Katıksız (hâlis) din" deyimini, kelime-i şehâdete dayalı din veya İslâm dini şeklinde açıklayanlar olmuştur (Zemahşerî, III, 337). Ancak bu deyimi, daha açık olarak "her türlü şirkten, bâtıl inanç ve hurafelerden uzak bulunan; vahye dayanan ve kutsal kitabıyla, inanç ve amellere dair hükümleriyle orijinalliğini koruyan din" şeklinde anlamak isabetli görünmektedir.

"Sadece bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye onlara tapıyoruz" şeklindeki ifadelerinden de anlaşılacağı üzere Câhiliye putperestleri, Allah'ın varlığına ve yaratıcı gücüne inanmakla birlikte, putları aracı tanrılar kabul edip kendilerine şefaat edeceklerine inandıkları için onlara taparlardı. Görünür veya görünmez varlıklara tapan başka çok tanrılı din mensuplarıyla Hz. Îsâ'yı tanrı kabul eden hıristiyanlar da benzer bir anlayışa sahiplerdi (Taberî, XXIII, 193). Âyette, bu şekilde değişik bâtıl inanç gruplarıyla ilgili son hükmü Allah'ın vereceği, yani onları hak ettikleri şekilde cezalandıracağı belirtilmektedir. Yaratılmış ve sonlu, böyle olduğu için de eksik ve âciz varlıkları tanrı kabul etmek bir yalandan ibarettir, dolayısıyla bir küfürdür, yani gerçeği ters yüz etmek, inkâr etmektir; bu sebeple de hidayetten mahrum kalmayı gerektirir (Râzî, XXVI, 242). Bu suretle âyet şu gerçeği dile getirmektedir: Melekler veya cinler gibi görülmez varlıklara, güneş vb. gök cisimlerine, Hz. Îsâ veya başka bir beşere, ata ruhlarına veya bu sayılanların sembollerine, heykellerine tapanlar ve Allah'ı bırakıp bunları koruyucu (veli) ve kurtarıcı kabul edenler, onlar-

dan medet umanlar hak yoldan sapmışlardır; bunların inançları yalandan ve küfürden ibarettir. Yegâne hak din, tevhid inancıdır; kurtuluşu hak edenler de sadece muvahhid (tek tanrı inancını benimseyen) müminlerdir.

4. Putperest Araplar Lât, Uzzâ, Menât gibi putların Allah'ın kızları olduğuna inanırlardı. Âyete göre farzımuhal Allah evlât sahibi olmak isteseydi, iddia edildiği gibi taş toprak cinsinden yapılmış şeyleri değil, yarattıkları içinden en güzel varlıkları seçerdi. Ama Allah ile yarattıkları arasında hangi şekilde olursa olsun bir baba-evlât ilişkisi söz konusu olamaz, Allah bundan münezzehtir; O'nunla yarattıkları arasındaki ilişki hâlik-mahlûk, ulûhiyyet-ubûdiyyet ilişkisinden ibarettir. Şu halde melekler, Îsâ, Muhammed veya herhangi bir canlı ya da cansız varlık, bunların hepsi yalnız ve yalnız O'nun mahlûkudur ve bunların her biri Hakk'ın yasalarına boyun eğerek, bazıları da bilinçli ve iradeli olarak O'nu hamd ile tesbih eder (İsrâ 17/44). "O mutlak otorite sahibi tek Allah'tır"; dolayısıyla O'nun herhangi bir varlıkla ne bir ortaklık ilişkisinden ne de babalık-evlâtlık ilişkisinden söz edilebilir.

5-6. Büyük âlem (makrokozmos) ve küçük âlem (mikrokozmos, insan) denilen iki varlık alanını yaratan gücün ululuk ve yetkinliğine dikkat çekilmektedir. "Hikmet ve fayda esasına göre" diye çevirdiğimiz "bi'l-hakkı" deyimi, yaratma ve yönetmenin temelindeki ilâhî hikmete, yani eksiksiz kusursuz bilgiye ve yarara işaret eder. Buna göre yaratılışta saçmalıktan, anlamsızlık ve hikmetsizlikten söz etmek mümkün değildir; özünde her şey, iyidir, güzeldir, yararlıdır. Bütün İslâm âlimlerinin birleştiği bu inancın, en güzel ifadesini Gazzâlî'nin şu sözünde bulduğu kabul edilir: "İmkân âleminde halen mevcut olandan daha güzel, daha tam ve daha mükemmelinin bulunması mümkün değildir" (*İhyâ'*, IV, 258; *el-İmlâ' fî işkâlâti'l-İhyâ'*, V, 35-36). Evren hakkındaki bu iyimser düşünce, yine Gazzâlî'ye isnat edilen bir özdeyişte, "Leyse fi'l-imkân ebde'u mimmâ kân" (Var olandan daha mükemmeli mümkün değildir) şeklinde ifade edilmiştir.

Allah'ın, "sürekli olarak geceyi gündüzün, gündüzü gecenin üstüne sarması"ndan maksat, gündüzden geceye geçilirken yavaş yavaş aydınlığın çekilip karanlığın bastırması, geceden gündüze geçilirken de tersine karanlığın yerini aydınlığın almasıdır. Âyetin bu cümlesi, "Geceyi gündüze ekler, gündüzü de geceye ekler" şeklinde de yorumlanmıştır (Şevkânî, IV, 515). Her gün tekrar ettiği için önemini fark edemediğimiz bu olaylar, ilâhî kudretin ve yaratılıştaki hikmetin durmadan tecelli ettiğini gösteren birer âyettir, işarettir. Güneş ve ayın, Hakk'ın yasalarına boyun eğerek semamızı süslemesi, ısı ve ışık vermesi de böyledir. İnsanlık âleminin bir tek candan, Âdem'den gelişi de evrenin oluşu ve işleyişi kadar muhteşem bir olaydır. Bu olay da düşünen aklı, hisseden kalbi dehşete düşürüp o yüce kudret karşısında secdeye kapandıracak derecede derin hikmetler taşıyan ilâhî tecellilerdendir. Âyet, bütünüyle insanlığın bu oluş süreci yanında her bir insanın ana rahmindeki yaratılış sürecine de veciz bir üslûpla değinmektedir ("... sonra ondan da eşini yaratmıştır" ifadesinin açıklaması için bk. Nisâ 4/1).

Müfessirler, "üç karanlık" tabirini, annenin karın duvarı, rahim duvarı ve cenini kuşatan zar (amnion zarı) içindeki karanlık tabakalar olarak açıklarlar. Bu karanlık tabakaları, rahim içinde birbirini kuşatan üç zarın teşkil ettiği tabakalar olarak anlamak da mümkündür. Bunların ilki, cenini koruyan, içi sıvı dolu amnion zarı, ikincisi amnionu dıştan kuşatan ve daha çok ceninin besin ve oksijen almasını sağlayan korion zarıdır. Rahim içini astar gibi kaplayan ve hamileliğin sonuna doğru gittikçe kalınlaşan üçüncü zar, üzerindeki kan damarlarıyla çocuk için besin deposudur. Hamilelikten sonra düştüğü için buna "düşen zar" (zara decidua) denilmektedir. Âyette bu tabakaların karanlık oluşuna bilhassa dikkat çekilmekle, bu karanlık ortamlarda olup bitenlerin dahi Allah'ın bilgisi ve kudreti sayesinde gerçekleştiğine; dışarıdan farkına bile varılmayan bu ortamda yaratılış harikalarının gerçekleştirildiğine işaret edilmiştir. "Türlü yaratılış safhalarından geçme" ifadesiyle, Hac (22/5) ve Mü'minûn (23/12-14) sûrelerinde açılımı verilen nutfe, alaka ve mudga safhalarının ve bundan sonraki gelişmelerin kastedildiği anlaşılmaktadır (İbn Âşûr, XXIII, 333-334). Rahim karanlığında döllenmiş hücreye (zigot) *nutfe*, hücrenin rahim cidarındaki asılı vaziyetine *ala-*

ka denir. Bu suretle rahimde gelişimini sürdüren embriyo, önce *mudga* denilen şekilsiz etimsi bir parçaya dönüşür ve zamanla diğer aşamalarda kemikler oluşur; kemikler kaslar, damar ve sinirlerle kaplanarak insan bedeninin oluşumu tamamlanır.

Hayvanlardan lutfedildiği bildirilen "sekiz eş", En'âm sûresinin 143-144. âyetlerinde zikredilen erkekli-dişili eşler olarak koyun, keçi, deve ve sığır çiftleridir.

7. Bütün bu kanıtlara ve uyarıcı açıklamalara rağmen Allah'a gereği gibi iman etmemekte direnenler bilmeliler ki Allah'ın hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı gibi insanların kendisine inanmalarına da ihtiyacı yoktur. Şu halde inkârcılar bu tutumlarıyla yalnız kendilerine zarar verirler. Her ne kadar Allah, kullarını inanıp inanmamakta özgür bırakmışsa da (Kehf 18/29; İnsân 76/3), merhameti gereği kullarının iman edip kurtuluşa ermelerini ister, rızası bundadır; bu yüzden insanlara doğru yolu bulmaları için akıl vermekle kalmayıp ayrıca peygamberleri aracılığıyla gönderdiği kutsal kitaplarında varlığının ve birliğinin nice kanıtlarını göstermiş, inananlara müjdeler vermiş, inanmayanları ikaz etmiş ve böylece iman edip hükümlerini yerine getirmek suretiyle kendisine şükredenleri rızasına kavuşturacağını bildirmiştir. Onun rızası, yani kulundan hoşnut olup onu sevmesi ise bütün nimetlerin en büyüğü, en değerlisidir (bk. Tevbe 9/72). İnsanın ödevi, kendisini bu değerli nimete lâyık kılacak bir hayat geçirmektir.

Aklî melekeleri yerinde olan her insan kendinden sorumludur ve yaptığı kötülüğün sonucu da yalnız ona aittir; ne o başkasının günahını taşır, ne de başkası onun günahını taşır. Onun için özgür ve bilinçli olarak yaptığımız işlerin sorumluluğunu başkasına yıkmaya kalkışmamalıyız; suçumuzu günahımızı başka birinin yükleneceğini ümit etmemeli, kendi hayatımızın iyi ve kötü sonuçlarının kendimize ait olduğunu bilmeliyiz. Dünyada hukuk ve kamuoyu karşısında bu böyle olduğu gibi âhirette Allah'ın huzurunda da böyle olacak; hepimiz sonunda kalplerimizin derinliklerini, en gizli sırlarımızı dahi bilen rabbimizin divanına çıkıp dünyadayken yaptığımız her şeyi karşımızda bulacak, O'nun şaşmayan adaletiyle yargılanacağız.

8 – 9

وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً
مِنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلَّ عَنْ
سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ﴿٨﴾ أَمَّنْ هُوَ
قَانِتٌ آنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ
يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٩﴾

Meâli

8. İnsanın başına bir sıkıntı geldi mi rabbine yönelip O'na yalvarır; sonra rabbi ona katından bir nimet verince, daha önce yalvardığını unutarak yolundan saptırmak için Allah'a eşler koşmaya kalkar. De ki ona: "İnkârcı tutumunla biraz eğlenedur bakalım! Gerçek şu ki sen ateşi boylayacaklardansın! **9.** (Bu adam mı,) yoksa âhiret kaygısıyla ve rabbinin rahmetine nâil olma ümidiyle gece vakitlerinde secde ederek, ayakta durarak kendini ibadete veren kişi mi (daha iyi)?" De ki: "Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" Doğrusu bunu ancak akıl iz'an sahipleri anlar.

Tefsiri

8-9. Buradaki "insan"la öncelikle Kur'an'ın muhatapları arasındaki inkârcı kişilerin kastedildiği âyetin devamından anlaşılmaktadır. Başka yerlerde de belirtildiği gibi (meselâ bk. Bakara 2/177) gerçek mümin hem sıkıntılı zamanlarında hem rahat zamanlarında hep Allah ile olur, O'na güvenip dayanır. Bu bağlılığını kötü günlerinde isyan etmeden sabırla, iyi günlerinde azmadan şükürle gösterir. Allah'tan gelen her şeyi, "Lutfun da

hoş, kahrın da hoş" diyerek karşılar. 9. âyet, inancında döneklik yapan biriyle her durumda Allah'a iman ve bağlılığını sürdürenin aynı değerde olamayacağını ifade etmektedir. Hâlis imanın ve samimi dindarlığın çok veciz bir özeti olan bu âyette, böyle bir dindarlığın en çarpıcı amelî tezahürü olan gece namazına, sorumluluk boyutu olan âhiret endişesiyle rahmet ümidine ve dindarlığın zihnî şartı olan bilgi donanımına dikkat çekilmiştir. İbadette dinî şuur ve duygu ne kadar yoğun olursa ibadetin değeri de o oranda yüksek olur. Bu yoğunluk geceleri daha da fazla olacağı için âyette özellikle gece ibadetinden söz edilmiştir. Derin dindarlığın diğer bir tezahürü de âhiret bilincinin canlı oluşudur. Ebedî hayata inanan iyi bir mümin, her durumda rabbine kulluk görevlerini yerine getirmekle birlikte, bir yandan da kulluğuyla O'nun merhamet ve sevgisini kazanmayı, bu sayede âhiret kurtuluşuna nâil olmayı arzular.

"Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" ifadesindeki "bilme"den maksat, bu âyetler bağlamında öncelikle, yalnız zor durumda kalındığı zaman değil, her zaman Allah'ı bilip tanımayı (ma'rifetullah), bu irfan sayesinde yaratılmışlara kul olmaktan kurtulup yaratana kul olmanın önemini kavramayı ifade eder. Bununla birlikte "Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" cümlesi, daha genel olarak –hangi konuda olursa olsun– ilmin yani doğru bilginin Allah katında mutlak bir değer olduğuna işaret eder. Esasen iman da ilim sayesinde kazanılır. Nitekim kaynaklarda *ilim*, "bir şeyi gerçek yönüyle kavramak, gerçekle örtüşen inanç" (itikad) şeklinde tanımlanır (Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "İlm" md.; Cürcânî, *et-Ta'rîfât*, "el-İlm" md.). Kur'an-ı Kerîm'de gerek dinî gerekse din dışı konularla ilgili olarak ilim kelimesi ve türevlerinin 750 defa geçmesi, bilginin ve bilme faaliyetinin önemine işaret eder. Kendisini de Allah'tan gelmiş bir bilgi olarak tanıtan Kur'an (Bakara 2/120), "Rabbim, ilmimi arttır!" diye Allah'a dua etmemizi öğütler. Hz. Peygamber de ilmi övmüş ve teşvik etmiştir (Tirmîzî, "İlim", 19). Âlimleri peygamberlerin vârisleri olarak gösteren hadis (Buhârî, "İlim" 10), bilginin değeri yanında ilim adamlarının, bilgilerini insanlığın hayrına kullanmakla sorumlu olduklarına da işaret eder. Buna göre, ilim bizâtihi bir değer olsa da birçok hadiste ilmin amelle bütünleşmesi gerektiğine vurgu yapılmıştır (meselâ bk. Müslim, "ez-Zikir ved'du'â",

73; İbn Mâce, "Mukaddime" Duâ", 2, 3). Şu halde davranış ve uygulama planında olumlu sonuçlar doğurmayan veya kötülüklere alet edilen bilgi, kıymeti bilinmemiş, şükrü eda edilmemiş bir nimet olup ayrıca sorumluluğu gerektirir. Nitekim bir hadiste, sadece basit dünyevî emellere ulaşmayı amaçlayan ve bu suretle bilgisini kötüye kullananlar "erdemsiz bilginler" diye anılmıştır (Dârimî, "Mukaddime", 29, 34; İslâm'da ilmin yeri ve müslümanların bilime katkıları konusunda bilgi için bk. İlhan Kutluer, "İlim", *DİA*, XXII, 109-114).

10 – 20

قُلْ يَا عِبَادِ الَّذِينَ اٰمَنُوا اتَّقُوا رَبَّكُمْؕ لِلَّذِينَ اَحْسَنُوا فِي هٰذِهِ الدُّنْيَا
حَسَنَةٌؕ وَاَرْضُ اللّٰهِ وَاسِعَةٌؕ اِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ اَجْرَهُمْ بِغَيْرِ
حِسَابٍ ١٠ قُلْ اِنِّي اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ اللّٰهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَۙ ١١
وَاُمِرْتُ لِاَنْ اَكُونَ اَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ ١٢ قُلْ اِنِّي اَخَافُ اِنْ عَصَيْتُ رَبِّي
عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ١٣ قُلِ اللّٰهَ اَعْبُدُ مُخْلِصًا لَهُ دِينِيۙ ١٤ فَاعْبُدُوا
مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِؕ قُلْ اِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا اَنْفُسَهُمْ وَاَهْلِيهِمْ
يَوْمَ الْقِيٰمَةِؕ اَلَا ذٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ١٥ لَهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ
مِنَ النَّارِ وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلَلٌؕ ذٰلِكَ يُخَوِّفُ اللّٰهُ بِهِ عِبَادَهُؕ يَا عِبَادِ
فَاتَّقُونِ ١٦ وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ اَنْ يَعْبُدُوهَا وَاَنَابُوا اِلَى

اللّٰهِ لَهُمُ الْبُشْرٰىۚ فَبَشِّرْ عِبَادِۙ ﴿١٧﴾ اَلَّذٖينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ
فَيَتَّبِعُونَ اَحْسَنَهُۜ اُو۬لٰٓئِكَ الَّذٖينَ هَدٰيهُمُ اللّٰهُ وَاُو۬لٰٓئِكَ هُمْ اُو۬لُوا
الْاَلْبَابِ ﴿١٨﴾ اَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِۜ اَفَاَنْتَ تُنْقِذُ مَنْ فِي
النَّارِۚ ﴿١٩﴾ لٰكِنِ الَّذٖينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِنْ فَوْقِهَا غُرَفٌ مَبْنِيَّةٌۙ
تَجْرٖي مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُۜ وَعْدَ اللّٰهِۜ لَا يُخْلِفُ اللّٰهُ الْمٖيعَادَ ﴿٢٠﴾

Meâli

10. De ki (Allah şöyle buyuruyor): "Ey inanan kullarım! Rabbinize karşı gelmekten sakının. Bu dünyada iyilik yapanlar iyilik bulacaklardır. Allah'ın arzı geniştir. Sabredenlere mükâfatları hesapsız verilecektir." **11.** De ki: "Kuşkusuz bana, kendisine içten bir inanç ve bağlılık göstererek Allah'a ibadet etmem emredildi. **12.** Ve bana müslümanların ilki olmam emredildi." **13.** De ki: "Eğer rabbime isyan edersem, dehşetli bir günün azabına uğrayacağımdan korkarım." **14.** De ki (o putperestlere): "Ben, kendisine içten bir inanç ve bağlılık göstererek yalnız Allah'a ibadet ederim. **15.** Artık siz de O'nun dışında dilediğinize tapın bakalım!" De ki: "Asıl hüsranda olanlar, kıyamet gününde hem öz benliklerini hem de yakınlarını kaybedecek olanlardır. Bilesiniz ki kesin hüsran işte budur!" **16.** Onların üstünde kat kat ateş olacak, altlarında da (böyle) katlar bulunacak. İşte Allah kullarını bununla korkutup uyarır. Ey kullarım, bana karşı gelmekten sakının! **17-18.** Sahte tanrılara kulluk etmekten kaçınan, yüzünü ve özünü Allah'a çevirenlere müjdeler vardır. Söylenenleri dinleyip de en güzeline uyan kullarımı müjdele! İşte Allah'ın doğru yolu buldurduğu kimseler onlardır, asıl akıl iz'an sahipleri de onlardır. **19.** Hakkında azap hükmü kesinleşmiş kimseyi, sonuçta ateşi boylayacak olanı sen mi kurtaracaksın! **20.** Öte yan-

dan, rablerine karşı gelmekten sakınanlara gelince onların, altlarından ırmaklar akan, üst üste yapılmış köşkleri olacak. İşte Allah'ın vaadi! Allah sözünden dönmez.

Tefsiri

10. Müslüman sayılmanın vazgeçilmez şartı iman etmektir. Bununla birlikte âyette ayrıca, "Rabbe karşı gelmekten sakınma" olarak çevirdiğimiz *takvâ* ile "iyilik" olarak çevirdiğimiz *hasene* de iyi bir müslüman olmanın şartı olarak gösterilmiştir. Takvâ, Allah'a sorumluluk bilinciyle saygı gösterip buyruklarını titizlikle yerine getirmek suretiyle ilâhî cezadan korunmayı (bilgi için bk. A'râf 7/26); hasene ise doğru inançtan başlayarak, ister büyük ister küçük olsun her türlü iyi ve güzel halleri, erdemleri, tutum ve davranışları ifade eder (bk. En'âm 6/160). Âyette bu anlamda iyiliğin karşılığının da iyilik olacağı bildirilmektedir. Tefsirlerde çoğunlukla, karşılık olarak verilecek bu iyilik cennet olarak açıklanmışsa da âyette böyle bir sınırlama olmadığına göre bunu her türlü dünyevî ve uhrevî hayır ve mutluluk olarak anlamak daha isabetli görünmektedir.

"Allah'ın arzı geniştir" ifadesindeki "arz"dan cennetin kastedilmiş olabileceği yönünde zayıf bir görüş varsa da (Râzî, XXVI, 253), müfessirler genellikle bu ifadeyi hicrete işaret olarak anlamışlardır. Kuşkusuz her müslümanın, sosyal çevresinde veya ülkesinde inançlı ve erdemli olarak yaşayabileceği düzeyde bir özgürlük ortamının oluşması için çaba göstermesi; ayrıca özgür bir ortamda yaşıyorsa bunun değerini bilmesi gerekir. Ancak âyetteki "Allah'ın arzı geniştir" cümlesi, bir kimsenin, bulunduğu yerde dinî ve ahlâkî hayatını gerektiğince yaşama şartlarından yoksun kaldığı ve bu ortamı olumlu yönde değiştirme imkânı da bulamadığı takdirde, inandığı değerlerden vazgeçmeyip serbestçe yaşayabileceği başka bir ortam bularak oraya gitme alternatifini de dikkate alması gerektiğine işaret etmektedir. Bu, iş yerini değiştirmekten, başka bir ülkeye göç etmeye kadar her türlü yer değişikliğini kapsar. Nitekim bu âyetin gelmesinden birkaç yıl sonra Hz. Peygamber ve arkadaşları, bütün çabalarına rağmen Mekke'de dinlerini yaşama özgürlüğünü sağlayamayınca Allah'ın emri uyarınca Medine'ye göç etmişlerdir. İnsanın değerleri uğruna böylesine bir özveriyi göze alması büyük bir sabır ve

kararlılık işi olduğu için âyette, "Sabredenlere mükâfatları hesapsız verilecektir" buyurulmuştur (bu konuda bilgi ve değerlendirme için bk. Nisâ 4/97-100).

11-14. Bu âyetler, Hz. Peygamber'in, ümmetine tebliğ ettiği buyruklara öncelikle kendisinin uyması, kendisini kanunlar üstü görmemesi gerektiğini ifade eder. 10. âyette iyi bir müslüman olmanın şartları, doğru inançtan ibadetlere ve güzel ahlâka kadar bütün İslâmî yükümlülükleri kapsayan şu üç kelimeyle özetlenmişti: İman, takvâ, hasene (iyilik). Burada ise aynı görevler başka ifadelerle dile getirilerek Resûlullah'ın bu görevlerle yükümlü kılındığı ve bu suretle, "müslümanların ilki olmak"la sorumlu tutulduğu bildirilmekte, ayrıca bu durumunu insanlara açıklaması istenmektedir. Özellikle "Eğer rabbime isyan edersem, dehşetli bir günün azabına uğrayacağımdan korkarım" şeklindeki ifade, kötülük yapması halinde onun da başka insanlar gibi Allah'ın azabına uğrayacağını, teorik olarak kendisine bu hususta bir ayrıcalık, bir dokunulmazlık tanınmadığını ifade etmesi bakımından son derece anlamlıdır. Nitekim Abese sûresinin başında (80/1-10) Hz. Peygamber, yanlış bulunan bir davranışı dolayısıyla ikaz edilmiştir. Kuşkusuz bu âyetler, onun bir ilâh gibi hatasız görülmemesi gerektiğini ortaya koyması bakımından önemlidir. Fakat bundan daha önemli olanı şudur ki, Resûlullah bu âyetleri de bütün âyetler gibi kutsal saymış ve en ufak bir komplekse kapılmadan insanlara duyurmuştur. İşte bundan dolayı o, insanlığa örnek, âlemlere rahmet kabul edilmiştir (Enbiyâ 21/107; Ahzâb 33/21).

15-16. Peygamber, Allah'ın bildirdiği hükümleri eksiksiz ve yanlışsız duyurduğu gibi, bizzat kendisinin de bu hükümleri yerine getirmekle yükümlü olduğunu, aksine davranırsa cezalandırılacağını açıkça ortaya koymuştur. Buna rağmen Kur'an'ın muhatapları Allah'ı bırakıp sahte tanrılara tapmaya devam edeceklerse yapılacak bir şey yoktur. Âyetteki "Artık siz de O'nun dışında dilediğinize tapın bakalım!" cümlesi bir uyarı ve tehdit ifadesidir. Bu uyarıyı dikkate almayanların âkıbeti sadece "hüsran" (zarar, ziyan, kayıp) olacaktır. Onların âhirette öz benliklerini kaybetmeleri, "cehennemde hak ettikleri cezaya çarptırılmaları"; yakınları-

nı kaybetmeleri de "içinde bulundukları cehennem ortamında akraba ve dostlarıyla buluşup görüşme ve yardımlaşma imkânından yoksun kalmaları" şeklinde açıklanır (İbn Atıyye, IV, 524-525; Râzî, XXVI, 255-256). 16. âyet, inkârcıların âhiretteki hüsranlarına kısa ve öz olarak açıklama getirmektedir. Tefsirlerde bu âyetin, cehennemde tabakalar bulunduğuna ve her tabakada ateş bulutları veya katmanlarının yer aldığına işaret ettiği; bir tabakada azap görenleri üstten kaplayan ateş kümelerinin, bir üst tabakadakilerin altlarına denk geldiği için âyette "Onların üstünde kat kat ateş olacak, altlarında da (böyle) katlar bulunacak" buyurulduğu belirtilir (İbn Atıyye, IV, 525; İbn Âşûr, XXIII, 361-362).

17-18. "Sahte tanrılar" diye çevirdiğimiz âyet metnindeki *tâgūt* kelimesi insanlar tarafından tapılan bâtıl tanrıları; Allah Teâlâ'ya isyan edilmesine sebep olan, görünür ve görünmez varlıkları; insanlık tarihi boyunca hakkı bâtıl, bâtılı hak gösterme gayretlerini yansıtan, bütün küfür ve ilhad faaliyetlerini ifade eden bir terim olarak kullanılır. Muhammed Esed'in bu kelimeye yüklediği "kişinin bütün mânevî bağlarını kaybetmesine ve duygularının esiri olmasına yol açan, belli bazı şeytanî ihtirasların veya arzuların... ifsat edici gücü" şeklindeki açıklamasına (III, 939-940) –diğer anlamları dışlamamak kaydıyla– biz de katılıyoruz (ayrıca bk. Mâide 5/60). Kendi dışında veya içinde bu şekilde sahte tanrılar üretip onlara tapmaktan kurtularak Allah'a yönelen insanlar, içten veya dıştan gelebilecek her türlü saptırıcı telkinlerden, baskılardan ruhlarını kurtardıkları için duydukları, öğrendikleri sözler içinde akıl ve sağduyularıyla en iyi ve en doğru bulduklarına değer verir, ona uyarlar. Râzî'ye göre duyulan bir söz doğru da yanlış da olabilir ve bunu ayıracak olan da aklî kanıttır. Râzî, bu âyetten yola çıkarak, aklın en iyi ve en doğru olanı ayırt etme konusundaki yetkisini iman, ibadet ve hukukî uygulamalara kadar bütün konulara genellemiş; insanın her konuda aklî kanıta (hüccetü'l-akl), eleştirel düşünmeye (nazar) ve mantıksal çıkarıma (istidlâl) değer vermesi gerektiği yönünde geniş açıklamalar yapmıştır (XXVI, 260-262). Râzî'ye göre "Bir insan akıllı ve kavrayışı güçlü değilse belirtilen gerçek bilgileri zihninde toplaması da mümkün olmaz."

19-20. "Hakkında azap hükmü kesinleşmiş kimse" tefsirlerde genellikle inkârcı tutumu sebebiyle azabı hak etmiş kişi olarak açıklanmış; âyet, "Kim azabı hak ederse artık o kişi ateşe atılacak ve senin onu kurtarman da mümkün olmayacaktır" şeklinde yorumlanmıştır. 16. âyette inkârcıların âhiretteki cezaları hakkında bilgi verilirken cehennemin katlarından söz edilmişti; 20. âyette ise "Rablerine karşı gelmekten sakınanlar" için kat kat cennet köşkleri hazırlandığı bildirilmektedir.

21 – 28

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللّٰهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَلَكَهُ يَنَابِيعَ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِ
زَرْعًا مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرٰيهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُهُ حُطَامًا إِنَّ
فِي ذٰلِكَ لَذِكْرٰى لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٢١﴾ أَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهُ
لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلٰى نُورٍ مِنْ رَبِّهِ فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ اللّٰهِ
أُولٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٢٢﴾ اَللّٰهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا
مُتَشَابِهًا مَثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ
جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلٰى ذِكْرِ اللّٰهِ ذٰلِكَ هُدَى اللّٰهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ
وَمَنْ يُضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٢٣﴾ أَفَمَنْ يَتَّقِي بِوَجْهِهِ سُوءَ الْعَذَابِ
يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٤﴾

كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَأَتَيٰهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ٢٥
فَأَذَاقَهُمُ اللّٰهُ الْخِزْيَ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ
لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ٢٦ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هٰذَا الْقُرْاٰنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ
لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ٢٧ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ٢٨

Meâli

21. Görmedin mi, Allah'ın gökten su indirip onu yerdeki kaynaklara akıttığını? Sonra onunla değişik renklerde ürünler bitirir, sonra bu bitkiler gelişip olgunlaşır; ardından onun sarardığını görürsün, sonunda Allah onu kırılıp ufalanmış hale getirir. Kuşkusuz bunda akıl iz'an sahipleri için bir ders vardır. **22.** Allah kimin gönlünü İslâm'a açmışsa o, rabbinden gelen bir aydınlık içinde olmaz mı? Allah'ı anma konusunda kalpleri katılaşmış olanlara ise çok yazık! Onlar apaçık bir sapkınlık içindedirler. **23.** Allah, kendi içinde uyumlu, gerçekleri tekrar tekrar dile getiren bir kitap olarak sözlerin en güzelini indirdi. Rablerinden korkanların onun etkisiyle tüyleri ürperir, sonra yine Allah'ı anmaya yönelerek bedenleri ve kalpleri huzura kavuşur. İşte bu kitap, Allah'ın bir rehberi olup dilediği kimseyi onunla doğruya yönlendirir; ama Allah kimi şaşırtırsa artık ona doğru yolu gösterecek yoktur. **24.** Kıyamet gününde o şiddetli azaba karşı kendini yüzüyle korumaya çalışan kişi mi (daha kötü durumda, yoksa cennette bulunan mümin mi)? O gün zalimlere, "Vaktiyle kazandığınızı tadın şimdi!" denir. **25.** Onlardan öncekiler de doğruyu yalan saymışlar; bunun üzerine tepelerine, nereden geldiğini anlamadıkları bir azap inmişti. **26.** Böylece Allah onlara dünya hayatında rezilliği tattırdı, âhiretteki azap ise daha büyük olacak. Keşke bilselerdi! **27.** Muhakkak ki biz, düşünüp ders alsınlar diye insanlar için bu Kur'an'da her türlü örneği ortaya koyduk. **28.** (Bunu)

insanlar Allah'a karşı gelmekten korunsunlar diye Arap diliyle indirdiğimiz çelişkisiz Kur'an'da (yaptık).

Tefsiri

21-22. Yağmur ve onun sayesinde yetişen bitki çeşitleriyle tabiatın canlanması, ardından bitkilerin kuruyup toza toprağa karışması örneğinden yola çıkılarak, ilâhî kudret ve iradenin evren üzerindeki mutlak hükümranlığına dikkat çekilmekte; daha sonra aynı güç ve iradenin, insanın mânevî gelişimindeki tesirine atıfta bulunulmaktadır. Yağmurla tabiatı canlandıran irade, hidayetiyle de insanın gönlünü İslâm'a açmakta; ona, ilâhî buyruklara teslim olan bir ruh yapısı kazandırmakta, bu suretle kendisinden gelen bir ışıkla aydınlanmasını sağlamaktadır.

"Allah'ı anma konusunda kalpleri katılaşanlar"dan maksat, gönüllerinde Allah'a yer vermeyen, –putperest Araplar'ın yaptığı gibi– sorulduğunda O'na inandıklarını söyleseler bile, hayatlarında bu inancın izi görülmeyen, kendilerine yapılan uyarılardan akıllarını kullanarak yararlanmasını bilmeyen, hakikatlere karşı duyarsız hale gelmiş kimselerdir. İnanç ve değerler konusunda doğru ile yanlışı, iyi ile kötüyü, yararlı ile zararlıyı ayırma kaygısı taşımadıkları, bu husustaki yeteneklerini de köreltikleri için âyette bunların "apaçık bir sapkınlık" içinde bulundukları bildirilmektedir.

23. "Gerçekleri tekrar tekrar dile getiren" diye çevirdiğimiz *mesânî* kelimesi, sözlükte "ikili ikili" anlamına gelen *mesnâ* veya *müsennâ* kelimesinin çoğulu olup burada "tekrar tekrar söylenen, okunan veya bildirilmesi gerekeni sık sık dile getiren sözler, açıklamalar" anlamında olmak üzere Kur'an hakkında kullanılmıştır.

Âyette Kur'an'ın başlıca özelliklerinin şu şekilde sıralandığı görülmektedir:

a) Kur'an'ı Allah indirmiştir, o ilâhî kelâmdır; vahiy meleği ve peygamber ise bu kelâmın insanlığa ileticileridir.

b) Bunun zorunlu sonucu olarak Kur'an "sözlerin en güzeli"dir; yani ondaki bilgiler ve haberler gerçek, hükümler adaletli ve yararlı; onun gösterdiği yol doğru ve kurtarıcıdır.

c) Kur'an bir kitaptır; insanlığın kurtuluş rehberi olarak kıyamete kadar yaşatılması, okunması, istifade edilmesi için yazılı belge haline getirilmesi gereken ve öyle de yapılmış olan ilâhî bir rehberdir.

d) Bu kitap aynı zamanda kendi içinde uyumlu; sözleri, nazmı ve üslûbu güzel, ahenkli, içeriği tutarlıdır; onda mâkul ve izahı mümkün olmayan hiçbir açıklama yoktur.

e) Kur'an "mesânî"dir, yani onu okuyanı, dinleyeni yeterince aydınlatmak için aynı bilgileri bazan aynı, bazan farklı ifadelerle tekrar tekrar dile getiren veya bıkkınlık vermeden tekrar tekrar zevkle okunan, dinlenen bir kitaptır. Mesânî kelimesinin, yaratıcı-yaratılan, melek-şeytan, aydınlık-karanlık, dünya-âhiret, cennet-cehennem, vaad-vaîd (tehdit), korku-ümit, buyruklar-yasaklar gibi ikişerli kavramların, hükümlerin Kur'an'da sıklıkla yer aldığını belirtmek üzere kullanıldığı yorumları da yapılmıştır (Râzî, XXVI, 271-272).

f) Kur'an, hem ifade ve üslûbuyla hem de içeriğiyle okuyucuyu derinden etkiler; yerine göre korkutup kaygılandırır, yerine göre sevindirip ümitlendirir. Hatta âyetlerindeki ses-anlam uyumu dolayısıyla Kur'an, mânasını anlamayanlar üzerinde bile bu etkisini gösterir.

24-26. Tefsirlerde, 24. âyette inanç yönünden iki insan tipinin durumu arasında bir karşılaştırma yapıldığı kabul edilir. Bunlardan inkârcı olması sebebiyle cehenneme atılacak olan zikredilmekle birlikte, bunun kiminle karşılaştırılabileceği belli olduğu için âyette onun zikredilmesine gerek görülmemiştir. Müfessirler, bu karşılaştırmada zikredilmeyen tarafı belirtmek üzere, "âhirette kendisini ateşten korumak gibi bir tehlikeyle karşılaşmayacak olan mümin" veya "mutluluğu hak eden mümin" ya da "cennette olan mümin" gibi içerik olarak birbirinden farklı olmayan değişik açıklamalar yapmışlardır (Taberî, XXIII, 212; Şevkânî, IV, 526).

İnsan, bir tehlikeye karşı yüzünü başka bir uzvu ile korumaya çalışır ama yüzünü bir koruma aracı olarak kullanması mümkün değildir. Buna göre 24. âyetteki "şiddetli azaba karşı kendini yüzüyle korumaya çalışma" ifadesi, cehenneme atılan birinin, artık en değerli varlığı olan yüzünü dahi koruma imkânından yoksun kalacağı, tamamen çaresizlik içinde

bulunacağı anlamına gelmektedir (İbn Âşûr, XXIII, 393). Sonuçta âyet, "zalimler"in yani Allah'a ait olan tanrılığı Allah'tan başkasına tanımak yahut O'nu inkâr etmekle en büyük haksızlığı işleyenlerin ve daha başka haksızlıklar yapanların acıklı durumunu dile getirmekte; bunun sebebinin de yine onların bizzat kendileri, kendi kazandıkları olduğunu hatırlatmaktadır. 25-26. âyetlerde ise ilâhî hakikatleri yalan sayıp inkâr ve isyanlarını sürdüren eski toplulukların, daha bu dünyada belâlarını buldukları, rezilliği tattıkları, âhirette ise daha ağır cezaya çarptırılacakları belirtilerek insanlığa dünya ve âhiret hayatlarını kurtarmaları hususunda hayatî bir uyarıda bulunulmaktadır.

27-28. Kur'an, birçok yerde olduğu gibi yukarıda geçen âyetlerde de bazı inanç ve zihniyet gruplarından örnekler vermiştir; maksadı da muhatabını bunların durumu üzerinde düşündürüp kendisi için ders çıkarmasını, aklını başına almasını, yolunu düzeltmesini sağlamaktır. 22-23. âyete göre bir tarafta gönlü İslâm'a açılmış ve bu sayede rabbinin ışıklı yolunu bulmuş olanlar var; diğer tarafta Allah'ı anma konusunda kalbi katılaşmış, bu sebeple de sapkınlığa boğulmuş olanlar var; keză 24. âyete göre bir tarafta kıyamet günündeki dehşetli azaba karşı korumasız durumda kalacak inkârcılar var; diğer tarafta cennetteki mutlu hayata kavuşacak müminler var. Bu örneklerin yanında 25-26. âyetlere göre ilâhî hakikatleri yalan saydıkları için dünyada cezalandırılmış, âhirette de cezalandırılmayı hak etmiş olanların durumu da ders alınması gereken bir örnektir. Kur'an'ın asıl maksadı, muhataplarından kendi kurtuluşları için bu örnekleri değerlendirmelerini sağlamaktır. Onun ilk muhatapları Araplar olduğu ve ilâhî kelâmın, ondaki çelişkisiz bilgilerin, yüce gerçeklerin insanlığa tanıtılmasına öncülük edenler de yine Araplar olacağı için doğal olarak Kur'an'ın dilinin de Arapça olması gerekiyordu.

Gerek burada, gerekse başka âyetlerde (meselâ bk. Yûsuf 12/2; Tâhâ 20/13; Fussılet 41/3) Kur'an'ın Arap diliyle indirildiği bildirilmektedir. Kur'an yalnız Araplar'ın kutsal kitabı olmadığından Arapça bilmeyenlerin de onu anlayabilmeleri ve böylece İslâm'ı birinci kaynağından öğrenme imkânını elde etmeleri için Kur'an'ın başka dillere çevrilmesi zorunludur; nitekim günümüzde bütün dünya dillerine çeviriler yapılmış ve

yapılmaktadır. Ancak şu tarihî gerçeği de unutmamak gerekir ki son ilâhî vahiyde Allah'ın kelâm sıfatı Arapça olarak tecelli etmiştir ve Kur'an'ın orijinal metni bu dildeki metindir. Eğer şartlar gereği Allah onun başka bir milletin diliyle inmesini murat etseydi orijinal metin de o dildeki metin olurdu. Şu halde hiçbir çeviri Kur'an'ın kendisi değildir, sadece çeviriyi yapanın asıl metinden anladığı mânalardır; çevirinin kelimeleri Allah'ın kelâmı değil çevirenin kelâma bulduğu karşılıklardır. Ancak bu karşılıkların ilâhî kelâmı eksiksiz fazlasız karşılaması mümkün değildir. Hatta bu, sadece Kur'an çevirileri için değil, herhangi bir yazara ait bir eserin çevirisi için dahi böyledir.

29 – 37

ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا رَجُلًا ف۪يهِ شُرَكَٓاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا
لِرَجُلٍۜ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًاۜ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِۚ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾
اِنَّكَ مَيِّتٌ وَاِنَّهُمْ مَيِّتُونَۘ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ اِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ
تَخْتَصِمُونَ ﴿٣١﴾ فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللّٰهِ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ اِذْ جَٓاءَهُۜ
اَلَيْسَ ف۪ي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِلْكَافِر۪ينَ ﴿٣٢﴾ وَالَّذ۪ي جَٓاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ
بِه۪ٓ اُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿٣٣﴾ لَهُمْ مَا يَشَٓاؤُ۫نَ عِنْدَ رَبِّهِمْۜ ذٰلِكَ جَزٰٓؤُا
الْمُحْسِن۪ينَۚ ﴿٣٤﴾ لِيُكَفِّرَ اللّٰهُ عَنْهُمْ اَسْوَاَ الَّذ۪ي عَمِلُوا وَيَجْزِيَهُمْ
اَجْرَهُمْ بِاَحْسَنِ الَّذ۪ي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٥﴾ اَلَيْسَ اللّٰهُ بِكَافٍ عَبْدَهُۜ

وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٦﴾

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ ﴿٣٧﴾

Meâli

29. Allah şöyle bir örnek veriyor: Bir adam var ki onun birbiriyle ihtilaflı birçok ortak efendisi bulunmaktadır; bir adam da var ki bir tek kişiye bağlıdır. Şimdi bu iki adamın durumları eşit olabilir mi? Bütün övgüler Allah'a mahsustur; fakat çoğu bunu anlamamaktadır. **30.** Elbette sen öleceksin, onlar da ölecekler. **31.** Sonra da kıyamet gününde rabbinizin huzurunda davalaşacaksınız. **32.** Allah hakkında asılsız inançlar uyduran ve gerçek kendisine ulaştığında onu yalan sayandan daha zalim kim vardır? Kâfirlerin yeri cehennemde değil mi? **33.** Gerçeği getiren kişiye ve onu tasdik edene gelince, işte takvâ sahipleri onlardır. **34.** Rableri katında onlar için diledikleri her şey vardır; işte bu, güzel davrananların ödülüdür. **35.** Çünkü Allah onların geçmişte yaptıkları en kötü şeyleri bile bağışlayıp silecek ve onları yaptıkları en güzel işlere göre ödüllendirecektir. **36.** Allah kuluna kâfi değil mi? Öyleyken onlar kalkmış seni O'ndan başkalarıyla korkutuyorlar. Allah kimi şaşırtırsa artık ona doğru yolu gösterecek yoktur. **37.** Kimi de Allah doğru yola yöneltirse onu şaşırtabilecek bir güç yoktur. Allah mutlak güç sahibi ve kötüleri hak ettikleri şekilde cezalandırıcı değil midir?

Tefsiri

29. İnsanlık tarihinin en köklü realitelerinden biri olarak binlerce yıldan beri yakın zamana kadar devam eden kölelik uygulaması, Kur'an'ın ilk muhatabı olan Arap toplumunda da geçerli idi. Bu sebeple âyette tevhid inancının makullüğü, sağlayacağı huzur ve rahat, bu toplumun bir realitesiyle, köleliğe dair bir örnekle anlatılmaktadır. Buna göre bir insan, her biri kendisinden yararlanmak isteyen, bunun için de hep birbiriyle ihtilâf ve çekişme halinde olan birkaç efendisinin olmasını

mı ister, yoksa sadece bir tek efendiye bağlı olmayı mı ister? Elbette bu ikincisini tercih eder. İşte çok tanrıcılığın her çeşidini reddedip bir olan Allah'a inanmak da böyledir; bu hem aklın gereğidir, hem de huzur ve mutluluk getirir. Yalnız Allah tanrılığa lâyıktır; bunun için bütün övgüler de O'na mahsustur.

30-31. Özellikle Mekke'nin ileri gelen Arap müşrikleri, daha çok maddî çıkarlarının ve toplumsal mevkilerinin sarsılacağı korkusuyla İslâm'ın iman esaslarına, ahlâkî ve toplumsal hayatla ilgili esaslarına karşı koymuşlardı; esasında inkârcı tavırların hepsinde bu tür psikolojik ve toplumsal sebeplerin etkisinden söz edilebilir. İşte bunun için âyetlerde peygamberinden en azılı inkârcısına kadar herkesin öleceği gerçeği hatırlatılmakta; yargılanmak üzere Allah'ın huzurunda toplandıkları zaman peygamberin de inkârcının da iddiasını ortaya koyacağı belirtilmektedir. Bu durumda her insan, Allah'ın huzurunda haksız çıkıp âhiret azabıyla cezalandırılması sonucunu doğuracak inanç ve davranışlardan kaçınmalı; bunun için de duyguları ve ihtiraslarıyla değil, aklı ve basiretiyle davranmalıdır.

32. "Allah hakkında asılsız inançlar uydurmak"tan maksat, O'nun ortakları bulunduğu veya çocuk edindiği gibi ulûhiyyetle bağdaşmayan bâtıl inançlara sahip olmak; "gerçeği yalan saymak"tan maksat ise kısaca Allah'ın insanlığa kurtarıcı olarak gönderdiği Kur'an'ın hak kitap ve Hz. Muhammed'in hak peygamber olduğunu inkâr etmektir (Taberî, XXIV, 2). Bu tür haksız iddia ve isnatlarda bulunmak âyette zulümlerin en büyüğü olarak gösterilmiştir.

33-35. "Gerçeği getiren" ile Cebrâil'in, "onu tasdik eden" ile Hz. Peygamber'in kastedildiği veya gerçeği getirenin Hz. Peygamber, onu tasdik edenin Hz. Ebû Bekir yahut Hz. Ali gibi önde gelen bazı sahâbîler olduğu yönünde görüşler varsa da burada Hz. Peygamber ile onu tasdik eden bütün müminlerin kastedildiği şeklindeki yaygın görüşün daha isabetli olduğu anlaşılmaktadır. İbn Mes'ûd'dan nakledilen bir kıraat farkına dayanarak âyetin bu bölümünün, insanları Allah'ın birliğine inanmaya çağıran ve Allah tarafından kullarının iyiliği için konulmuş hükümlere uymaları yönünde insanları aydınlatan herkesi içine aldığı da ileri sürül-

müştür (İbn Atıyye, IV, 531; Râzî, XXVI, 279; Şevkânî, IV, 350). 33. âyetteki "takvâ sahipleri" bu bağlamda üzerinde durulan tevhid ilkesiyle çelişen inançlara sapmaktan, ilâhî gerçeğe sırt çevirmekten sakınan samimi müminleri ifade etmektedir. Bunların niteliği olarak 34. âyetin metninde geçen "muhsinîn" kelimesinin masdarı olan *ihsan* kavramı ise her türlü iyi ve güzel davranış için kullanılmakla birlikte, bir hadiste "Allah'a O'nu görüyormuş gibi derin bir saygı ve huşû içinde ibadet etmek" şeklinde açıklanmıştır (Buhârî, "Îmân", 37; Müslim, "Îmân", 5, 7). Böylesine yüksek bir kulluk bilincine ve duyarlılığına ulaşan insanın, diğer işlerinin iyi ve güzel olmasında da aynı duyarlılığı göstereceğinde kuşku yoktur.

İnsanın yanlışlarının, günahlarının farkına vararak hatalı yolda olduğunu kabul edip dönüş yapması da günah işlememek kadar önemlidir, değerlidir. İnsan, yanlış yoldan dönüp iyi şeyler yapma fırsatına sahip olduğu sürece İslâm ona kapıyı açık tutmaktadır. Tövbenin başlı başına bir ibadet değeri taşıması da buradan ileri gelir. Bu sebeple 35. âyette yüce Allah, bu şekilde dönüş yapanların geçmişteki en büyük kötülüklerini dahi bağışlayacağı, onları geçmişteki günahlarına göre değil yaptıkları en güzel işlere göre ödüllendireceği müjdesini vermektedir.

36-37. Tefsirlerde belirtildiğine göre Kureyş putperestleri, Hz. Peygamber'e, "Sen putlarımız hakkında kötü sözler söylüyorsun ama biz putlarımızın seni çarpmasından, hastalandırmasından kaygı duyuyoruz" diyerek onu korkutmaya çalışırlardı. 36. âyetle bu hususta onun gönlünün rahatlatılması amaçlanmış (Taberî, XXIV, 5; İbn Atıyye, IV, 532) ve bu tür inançların birer sapkınlık alâmeti olduğu bildirilmiştir; 37. âyette ise Allah'ın yolundan gideni hiçbir gücün bu yoldan saptıramayacağı hatırlatılmıştır. Allah azîzdir, güçlüdür; peygamberini ve onu izleyenleri düşmanları karşısında başarılı kılar; bâtıl inançları ve haksız eylemleriyle yoldan çıkmış olanları da hak ettikleri şekilde cezalandırır. Böylece her iki âyette inançları ve davranışlarıyla iyi yolda olan müminlere, doğru bildikleri yolda azimle ve güvenle ilerledikleri sürece Allah'ın yardımının kendileriyle beraber olacağı ümidi ve güvencesi verilmektedir.

38 – 41

وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللّٰهُ قُلْ اَفَرَاَيْتُمْ مَا
تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ اِنْ اَرَادَنِيَ اللّٰهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ ضُرِّه۪ٓ
اَوْ اَرَادَن۪ي بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَاتُ رَحْمَتِه۪ ؕ قُلْ حَسْبِيَ اللّٰهُ ؕ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ
الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ يَا قَوْمِ اعْمَلُوا عَلٰى مَكَانَتِكُمْ اِنّ۪ي عَامِلٌ ۚ فَسَوْفَ
تَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾ مَنْ يَأْت۪يهِ عَذَابٌ يُخْز۪يهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُق۪يمٌ ﴿٤٠﴾
اِنَّٓا اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ ۚ فَمَنِ اهْتَدٰى فَلِنَفْسِه۪ ۚ
وَمَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۚ وَمَٓا اَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَك۪يلٍ ﴿٤١﴾

Meâli

38. Gerçek şu ki onlara, "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye soracak olsan, tereddüt etmeden "Allah" derler. De ki: "O halde söyler misiniz, Allah'ı bırakıp da taptığınız şu şeyler, Allah bana bir zarar vermek istese, O'nun vereceği zararı önleyebilirler mi? Yahut O bana bir rahmet dilese, O'nun rahmetini durdurabilirler mi?" De ki: "Allah bana yeter! Tevekkül ehli olanlar yalnız O'na güvenip dayanırlar." **39-40.** De ki: "Ey kavmim! Elinizden geleni yapın! Muhakkak ki ben de yapmam gerekeni yapacağım! Kime alçaltıcı bir azabın geleceğini, kimin tepesine sonu gelmez bir azabın ineceğini yakında öğreneceksiniz!" **41.** Biz sana insanlar için gerçeği ortaya koymak üzere kitabı indirdik; artık

kim doğru yolu izlerse kendi iyiliği için izlemiş olur, kim de yoldan sa- parsa kendi aleyhine sapmış olur; sen onların vekili değilsin.

Tefsiri

38-40. Putperest Araplar, aslında Allah'ın varlığına inanıyor, sorulduğunda O'nun yaratıcı kudretini tanıdıklarını ifade ediyorlardı; fakat putlarını aracı tanrılar saydıkları için Allah'ı bırakıp putlara tapıyor, onlara sığınıyor, onlardan yardım istiyor, böylelikle şirk inancına sapıyorlardı. Oysa onların insanlara yardım etmek şöyle dursun, Allah'tan gelen bir zararı veya bir rahmeti, nimet ve bereketi önleme güç ve imkânları yoktu. Bunun âyette soru ifadesiyle ortaya konması, eğer akıllarını kullanırlarsa bunun, o putlara tapanlarca dahi rahatlıkla anlaşılabilecek açık bir gerçek olduğu anlamına gelir.

"Allah bana yeter" ikrarı ve bunun devamındaki ifade, müminin sadece Allah'a inanmakla kalmayıp her türlü tutum ve davranışında, faaliyetlerinde yalnız Allah'a dayanıp güvenmesi, ihtiyacını sadece O'na arzederek yardım ve desteği O'ndan beklemesi, böylece inancını eylemleriyle bütünleştirmesi gerektiğine işaret eder. Âyette geçen tevekkülün anlamı da budur. Bu anlamıyla tevekkül kişiye güç ve onur kazandırır, kendine güvenini arttırır; kısaca –yine Kur'an'ın tabiriyle– onu izzet sahibi yapar (bk. Münâfikūn 63/8). Nitekim 39-40. âyetler de Hz. Peygamber'in, bu anlamdaki tevekkül anlayışından kaynaklanan kendine güvenini, onurlu ve kararlı duruşunu ifade etmektedir.

Müfessirler, 40. âyette geçen iki azaptan ilkini, putperestlerin müslümanlar karşısındaki yenilgisi, ikincisini de âhiret azabı olarak yorumlamışlardır.

41. Kitaptan maksat Kur'an-ı Kerîm'dir. Kur'an, Resûlullah'a Allah tarafından gönderilmiştir; gönderiliş amacı ise gerçeğin ortaya konması, insanların bâtıl inançlara ve yanlış davranışlara sapmalarının önlenmesidir. Bundan sonra Kur'an'ın aydınlığından yararlanarak doğru yolu tutmak veya ona sırt çevirip yanlış yollara sapmak insanların kendi seçimlerine kalmıştır. Peygamber de insanların vekili değildir; yani

insanların sorumluluğunu kendisi yüklenmek veya onları ilâhî hükümlere zorla inandırmak gibi bir görevi yoktur. "Çünkü yükümlülük zorlamaya değil, insanın kendi seçimine dayanır" (Zemahşerî, III, 348).

42 – 48

اَللّٰهُ يَتَوَفَّى الْاَنْفُسَ حٖينَ مَوْتِهَا وَالَّتٖي لَمْ تَمُتْ فٖي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ الَّتٖي
قَضٰى عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْاُخْرٰٓى اِلٰٓى اَجَلٍ مُسَمًّىۜ اِنَّ فٖي ذٰلِكَ
لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ اَمِ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللّٰهِ شُفَعَٓاءَۜ قُلْ
اَوَلَوْ كَانُوا لَا يَمْلِكُونَ شَيْـًٔا وَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٣﴾ قُلْ لِلّٰهِ الشَّفَاعَةُ
جَمٖيعًاۜ لَهُ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۜ ثُمَّ اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٤٤﴾ وَاِذَا
ذُكِرَ اللّٰهُ وَحْدَهُ اشْمَاَزَّتْ قُلُوبُ الَّذٖينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِۚ
وَاِذَا ذُكِرَ الَّذٖينَ مِنْ دُونِهٖٓ اِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٥﴾ قُلِ اللّٰهُمَّ فَاطِرَ
السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ عَالِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ اَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ
عِبَادِكَ فٖي مَا كَانُوا فٖيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْ اَنَّ لِلَّذٖينَ ظَلَمُوا مَا فِي
الْاَرْضِ جَمٖيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهٖ مِنْ سُٓوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ

الْقِيٰمَةِ وَبَدَا لَهُمْ مِنَ اللّٰهِ مَا لَمْ يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ ﴿٤٧﴾ وَبَدَا لَهُمْ
سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهٖ يَسْتَهْزِؤُ۫نَ ﴿٤٨﴾

Meâli

42. Allah, ölüm vakitleri geldiğinde insanları vefat ettirir, ölmeyenleri de uykularında (bilinç kaybına uğratır). Ölümüne hükmettiklerinin canlarını alır, diğer canları da belli bir süreye kadar bedenlerine salar. Kuşkusuz bunda iyice düşünenler için dersler vardır. **43.** Yoksa onlar kendilerine Allah'tan başka şefaatçiler mi edindiler? De ki: "O şefaatçiler hiçbir şeye güç yetiremez, hiçbir şeyi kavrayamaz olsalar da mı!" **44.** De ki: "Şefaat yetkisi bütünüyle Allah'a aittir; göklerin ve yerin hükümranlığı O'nun elindedir; sonunda kaçınılmaz olarak dönüp O'na varacaksınız." **45.** Ne zaman tek başına Allah'ın ismi zikredilse âhirete inanmayanların kalplerindeki nefret yüzlerine vurur; ama Allah'ın dışındakiler anıldığında hemen sevinçten yüzlerinin parladığını görürsün. **46.** De ki: "Ey gökleri ve yeri yaratan, duyular ötesini ve duyular âlemini bilen Allahım! İhtilâfa düştükleri konularda kulların arasında hükmü sen vereceksin." **47.** O zalimler yeryüzündeki her şeye, hatta bunun yanında bir kat fazlasına daha sahip olsalardı, kıyamet günündeki korkunç azaptan kurtulmak için hepsini feda ederlerdi. Daha önce hiç hesap etmedikleri şeyler Allah tarafından onların karşısına çıkarılacaktır! **48.** İşledikleri kötülükler önlerine apaçık konacak, alay edip durdukları şeyler onları çepeçevre kuşatacaktır.

Tefsiri

42. Bir önceki âyette insanların hidayete yönelmelerinin de yoldan çıkmalarının da kendi seçimlerine bağlı bulunduğuna işaret edilmişti. Hidayetin birinci şartı Allah'a imandır. İşte burada insanların Allah'a, O'nun yaratıp yönetmesindeki hikmetlere dikkat çekilmekte; sonraki âyetlerde de diğer bazı delillere yer verilmektedir. İnsanı öteki var-

lıklardan ayıran en temel özelliği ruh sahibi bir varlık oluşudur. Allah Teâlâ'nın insanı öldürmesi, ruhun bedenle ilişkisini kesmesidir. Âyette de işaret buyurulduğu gibi ruhun başta gelen niteliği can ve şuur kaynağı olmasıdır. Ölüm olayında Allah ruhu bedenden tamamen ayırdığından beden hem candan hem de şuurdan yoksun hale gelmekte, uyku denilen psiko-fizyolojik olayda ise can bedende kalmakla birlikte geçici bir duyum ve bilinç kaybı yaşanmaktadır. Bu kayıp bir bakıma ruhun bedeni kısmen terketmesi anlamına geldiği için âyette uyku ölüme benzetilmiştir (Zemahşerî, IV, 349). Ölüm olayında –âyetteki deyimiyle– Allah ruhu tutarken uyku olayının sonunda ruh, uyanıklıktaki fonksiyonunu yeniden kazanır. Ama bunun da ölümle son bulacak belli bir süresi (ecel-i müsemmâ) vardır. 44. âyetin sonunda da ifade buyurulduğu üzere, sonunda herkes O'nun huzuruna dönecektir (nefis-ruh-insan ilişkisi için bk. Nisâ 4/1; İsrâ 17/85).

43-44. "Şefaatçiler"den maksat, putperestlerin, zor durumda kaldıklarında Allah katında kendileri için aracılık yaparak dileklerinin yerine gelmesine yardımcı olacağına inandıkları putlar veya bu sembollerin temsil ettiği, Allah'ın yanında hatırlı olduğuna inandıkları bazı kişilerdir (Râzî, XXVI, 285). Oysa putların böyle bir aracılıkta bulunması imkânsızdır, çünkü bunlar cansız, güçsüz ve bilinçsiz varlıklardır. Belirtilen hatırlı kişiler de böyle bir imkâna sahip olamazlar, çünkü kıyamet gününde Allah'tan başka bir güç kalmayacak ve O izin vermedikçe kimse kimseye şefaat edemeyecektir. Sonuç olarak kurtuluş yalnız Allah'a kulluktadır. Bu sebepledir ki 44. âyette şefaat yetkisinin bütünüyle Allah'a ait olduğu, yani bu yetkiyi yalnız O'nun vereceği bildirilmiş ve O'nun hükümdarlık (mülk) ve mükemmelliğine özlü bir ifadeyle dikkat çekilmiştir.

Tarihî bağlamda Mekke putperestlerinin bazı nesnelere veya kişilere kurtarıcı bir rol biçmelerini ve onlara tapmalarını eleştiren 43. âyette daha genel olarak şu gerçek ortaya konmaktadır: Ölmüş veya yaşamakta olan velîlere, azîzlere, önderlere vb. şahsiyetlere yahut hayalî varlıklara ya da bunları sembolleştiren çeşitli cansız nesnelere âdeta tanrı gibi aşkın mahiyetler yüklemek ve –ister din ister dünya konusunda olsun– onlardan olağan üstü işlevler beklemek saçmalıktan başka bir şey

değildir. Halbuki –konumuz olan âyetlerde tefekkür ve akıl kelimelerine vurgu yapılarak işaret buyurulduğu üzere– insan, zihnî melekelerini doğru kullanırsa, kula kul olma zilletinden kendini koruması ve yalnızca Allah'a inanıp şefaat izni O'ndan geleceği için sadece O'na güvenmesi gerektiğini anlar.

45-46. Bâtıl da olsa geleneksel inançlardan, alışkanlıklardan kurtulmak zordur: Müşrik Araplar da atalarından gelen putperestlikle, çeşitli bâtıl inanç ve geleneklerle bütünleştikleri, bunları âdeta kişiliklerinin birer parçası olarak algıladıkları için kendi putlarının göz ardı edilerek yalnız Allah'ın isminin anılmasından nefret ediyor; Allah'ın ismiyle birlikte olsun veya olmasın, sözde tanrılarının anılmasından ise büyük bir sevinç duyuyorlardı. 45. âyette onların bu inkârcı tutumları hatırlatıldıktan sonra 46. âyette Hz. Peygamber'in şahsında müslümanlara, kendi doğru inançlarını nasıl dile getirecekleri öğretilmektedir. Bu ifadede Allah'ın özellikle yaratıcı kudretinin üstünlüğüne ve bilgisinin sınırsızlığına dikkat çekilmiştir. Çünkü yaratma kudreti olmayan veya –farzımuhal– böyle bir kudreti olsa bile neyi yaratacağını bilmeyen bir varlık için tanrılıktan söz edilemez. Hatta bazı İslâm bilginleri asıl ulûhiyyet sıfatlarının kudret ve ilimden ibaret olduğunu savunarak Allah'ın diğer sıfatlarını bu ikisi içinde değerlendirmişlerdir.

47-48. "Zalimler"den maksat, inkârcı putperestlerdir. Kur'an, gerçekleri inkâr etmeyi, özellikle en büyük gerçek olduğu için bir ismi de Hak olan Allah'a ortak koşmayı çok büyük bir zulüm sayar (bk. Lokman 31/13). 45. âyette bu zalimlerin âhirete de inanmadıklarına dikkat çekilmişti. Burada ise onların, inanmadıkları kıyamet gününün dehşet verici azabı karşısındaki derin pişmanlıkları çarpıcı bir üslûpla ifade edilmektedir. 47. âyetin son cümlesiyle ilgili olarak Mücâhid'den aktarılan bir yoruma göre inkârcılar bu dünyada iyi olduğunu zannettikleri çeşitli işler yaparlar; ama kıyamet gününde bunların kötü olduğu apaçık ortaya konunca şaşkına döneceklerdir (Kurtubî, XV, 254). 48. âyet, insanların âhirette başlarına geleceklerin, bu dünyada işlediklerinin sonucu olduğunu, dolayısıyla hiç kimseye haksızlık edilmeyeceğini göstermektedir.

49 – 52

فَاِذَا مَسَّ الْاِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَانَاۘ ثُمَّ اِذَا خَوَّلْنَاهُ نِعْمَةً مِنَّاۙ قَالَ اِنَّمَٓا اُو۫تِيتُهُ
عَلٰى عِلْمٍۜ بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾ قَدْ قَالَهَا الَّذِينَ
مِنْ قَبْلِهِمْ فَمَٓا اَغْنٰى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾ فَاَصَابَهُمْ سَيِّـَٔاتُ
مَا كَسَبُواۜ وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ هٰٓؤُ۬لَٓاءِ سَيُص۪يبُهُمْ سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُواۙ
وَمَا هُمْ بِمُعْجِز۪ينَ ﴿٥١﴾ اَوَلَمْ يَعْلَمُٓوا اَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَٓاءُ
وَيَقْدِرُۜ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾

Meâli

49. İnsana bir zarar dokunduğunda bize yalvarır; sonra ona katımızdan bir nimet verdiğimizde, "Bunu ancak bir bilgi sayesinde elde ettim" der. Aksine o nimet bir imtihandır, ama çokları bunu bilmez. **50.** Onlardan öncekiler de böyle sözler söylemişti; ama elde ettikleri şeyler onlara fayda vermedi. **51.** İşledikleri kötülükler kendilerine ceza olarak döndü. Bunlardan haksızlığa sapanlar da yaptıkları kötülüklerin cezasını çekeceklerdir. Onlar Allah'ı âciz bırakacak değillerdir. **52.** Bilmiyorlar mı ki Allah rızkı dilediğine bol bol verir, dilediğine de ölçülü verir. Kuşkusuz inanan bir topluluk için bunda dersler vardır.

Tefsiri

49-52. Kötülüğü Allah'a nisbet ederken nimeti, iyiliği kendinden bilme tarzındaki yanlış telakki eleştirilmekte; gerek eski inkârcı toplulukların gerekse 51. âyette "bunlar" şeklinde kendilerine işaret edilen putperest

Araplar'ın bu telakkiye göre davrandıkları; sonuçta öncekiler gibi bunların da kendi kazanımları olan kötülüklerinin cezasını çekecekleri açıklanmaktadır. 52. âyette rızık örneğinden hareketle bolluğun da sıkıntının da Allah'ın irade ve takdirine bağlı olduğu ortaya konmuştur.

Kötülüğün Allah'tan geldiğini kabul ederken iyi durumları kendinden bilen, bunları kendi bilgisinin, yetenek ve deneyiminin sonucu olarak gören anlayışı Kur'an-ı Kerîm reddeder. Aslında Allah'ın izni ve iradesi olmadan evrende hiçbir olay gerçekleşmediği gibi insanlar da herhangi bir iyi veya kötü durumla karşılaşmazlar. Bu açıdan iyilik de kötülük de Allah'tandır (bk. en-Nisâ 4/78). Öte yandan insanın kendi niyet ve seçiminin etkili olduğu iyilik veya kötülükler –her üç âyette geçen deyimiyle– onun kendi kesbi (kazanımı) olup sonuçları da etkisinin derecesine göre kendisine aittir; sorumluluğu oranında kötülüğün cezasını görür, iyiliğin ödülünü alır. Bu bakımdan Kur'an-ı Kerîm'de insanlarla ilgili eylemler, iyilik veya kötülük, nimet veya sıkıntı türünden olgular, yerine göre Allah'a da insanlara da nisbet edilmiştir. 49. âyete göre nimetin verilmesi bir imtihandır; onu Allah'ın rızasına ve hükümlerine uygun olarak değerlendirenler imtihanı kazanmış, aksine hareket edenler de kaybetmiştir.

53 – 63

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ
يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا ۚ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾ وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ
وَأَسْلِمُوا لَهُ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنْصَرُونَ ﴿٥٤﴾ وَاتَّبِعُوا
أَحْسَنَ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَغْتَةً

وَاَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٥٥﴾ اَنْ تَقُولَ نَفْسٌ يَا حَسْرَتٰى عَلٰى مَا فَرَّطْتُ فٖى
جَنْبِ اللّٰهِ وَاِنْ كُنْتُ لَمِنَ السَّاخِرٖينَ ﴿٥٦﴾ اَوْ تَقُولَ لَوْ اَنَّ اللّٰهَ هَدٰينٖى
لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقٖينَ ﴿٥٧﴾ اَوْ تَقُولَ حٖينَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ اَنَّ لٖى كَرَّةً
فَاَكُونَ مِنَ الْمُحْسِنٖينَ ﴿٥٨﴾ بَلٰى قَدْ جَٓاءَتْكَ اٰيَاتٖى فَكَذَّبْتَ بِهَا
وَاسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ الْكَافِرٖينَ ﴿٥٩﴾ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ تَرَى الَّذٖينَ
كَذَبُوا عَلَى اللّٰهِ وُجُوهُهُمْ مُسْوَدَّةٌ اَلَيْسَ فٖى جَهَنَّمَ مَثْوًى
لِلْمُتَكَبِّرٖينَ ﴿٦٠﴾ وَيُنَجِّى اللّٰهُ الَّذٖينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ
السُّٓوءُ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦١﴾ اَللّٰهُ خَالِقُ كُلِّ شَیْءٍ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَیْءٍ
وَكٖيلٌ ﴿٦٢﴾ لَهُ مَقَالٖيدُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَالَّذٖينَ كَفَرُوا بِاٰيَاتِ اللّٰهِ
اُولٰٓئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٣﴾

Meâli

53. De ki (Allah şöyle buyuruyor): "Ey kendi aleyhlerine olarak haddi aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Allah (dilerse) bütün günahları bağışlar; doğrusu O çok bağışlayıcı, çok merhametlidir." **54.** Azap size gelip çarpmadan önce rabbinize yönelip O'na teslim olun; sonra kimseden yardım göremezsiniz. **55.** Hiç farkında olmadığınız bir sırada azap ansızın başınıza gelmeden önce rabbinizden size indirilen en güzel hükümlere uyun; **56.** Ki sonra hiç kimse, "Allah'a itaat hususunda gerekeni yapmadığım için yazıklar olsun bana! Ben

gerçekten de (İslâm ile) alay edenler arasında yer almıştım" diyerek; **57.** Yahut "Eğer Allah bana hidayet nasip etseydi, günahtan sakınanlardan olurdum" diyerek; **58.** Ya da azabı gördüğünde "Keşke bana bir fırsat daha tanınsa da iyilerden biri olsam!" diyerek hayıflanmasın. **59.** (Allah ona şöyle diyecek:) "Hayır! Vaktiyle âyetlerim sana gelmişti ama sen onların asılsız olduğunu söylemiştin, büyüklük taslayıp inkârcılar arasında yer almıştın." **60.** Artık kıyamet gününde Allah hakkında asılsız inançlar ileri sürenleri yüzleri kararmış göreceksin. Büyüklük taslayanların kalacağı yer cehennemde değil midir? **61.** İsyandan sakınanları da Allah, amaçlarına ulaşmalarıyla kurtuluşa erdirecektir; onlara ne bir kötülük dokunacak ne de üzüntü çekecekler. **62.** Allah her şeyin yaratıcısıdır ve O her şeyin üzerinde vekildir. **63.** Göklerin ve yerin anahtarları O'ndadır. Allah'ın âyetlerini inkâr edenlerin durumuna gelince işte hüsrana uğrayanlar onlardır.

Tefsiri

53. "Haddi aşmak"tan maksat, günahlara dalarak Allah'ın hükümlerini çiğnemektir. "Kendi aleyhlerine olarak" diye çevirdiğimiz *alâ enfüsihim* deyimiyle, günah işleyen kişinin, her şeyden önce kendi ruhunu ve hayatını kirletmiş, kendisine zarar vermiş olacağına dikkat çekilmektedir (Râzî, XXVII, 4). Bu âyet, Allah'ın rahmet ve affının asla ümitsizliğe izin vermeyecek derecede geniş olduğunu en açık bir şekilde ortaya koyan ilâhî müjde olarak değerlendirilir. Allah'ın iradesini sınırlayacak hiçbir güç bulunmadığı için O'nun bağışlama yetkisine belli şartlarla sahip olduğu gibi bir görüş de ileri sürülemez.

Bununla birlikte âyetin "Allah bütün günahları bağışlar" meâlindeki bölümünü, O'nun bir taahhüdü olarak anlayıp, inanan inanmayan, tövbe eden etmeyen, kendisine yönelen yönelmeyen herkesi bağışlayacağını düşünmek, kaçınılmaz olarak dinî ve ahlâkî gevşekliğe hatta anarşiye yol açar. Öte yandan kural olarak Kur'an'ın bir âyetini bütününden kopararak tek başına değerlendirmek ciddi yanlışlar doğurabilir. Nitekim bu âyette "Allah bütün günahları bağışlar" buyurulurken, Nisâ sûresinin 48 ve 116. âyetlerinde aynı ifadelerle, "Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz; bundan başkasını dilediği kimse hakkında

bağışlar" buyurulmuştur. Görüldüğü üzere burada Allah'a ortak koşanların bağışlanmayacağı açıkça belirtildiği gibi bunların dışında kalanları bağışlaması da mutlak olarak ifade edilmeyip Allah'ın dilemesi şartına bağlanmıştır. Yanlış anlama ihtimalini önlemek düşüncesiyle konumuz olan âyetin meâlinde bu şartı (dilerse) şeklinde göstermeyi yararlı gördük. Esasen bir sonraki âyet de Allah'ın affına lâyık olabilmek için her şeyden önce O'na yönelip teslim olmak gerektiğine işaret etmektedir. Bununla birlikte Ehl-i sünnet âlimleri, affın tövbe şartına bağlı olmadığını belirtmişler; bu şartı ileri sürenlerin keyfî olarak âyetin kapsamını daralttıklarını savunmuşlardır (bk. Şevkânî, IV, 538; Allah'ın affının kapsamı konusundaki değişik görüş ve yorumlar hakkında bilgi için bk. Nisâ 4/48).

54-55. Allah'ın yardımını kazanarak affına ve rahmetine nâil olmanın, böylece ebedî kurtuluşa ermenin temel şartı, Allah'a yönelip teslim olmak yani O'na gerektiği şekilde iman edip hükümlerine boyun eğmektir. Her ne kadar Ehl-i sünnet âlimleri, 53. âyette belirtilen ilâhî af ve mağfiretin tövbe etme şartına bağlı olmadığını belirtmişlerse de buradaki, "Allah'a yönelme ve O'na teslim olma" buyruğunun anlam olarak tövbeden farkı yoktur. Zira tövbe de sonuç itibariyle kulun günahlarından pişmanlık duyup vazgeçerek Allah'a yönelip teslim olmaya karar vermesi ve bu kararını eyleme dönüştürmesidir. 55. âyetteki "Rabbinizden size indirilen en güzel hükümlere uyun" buyruğu da bunu göstermektedir.

Müfessirlerin ağırlıklı görüşlerine göre bu âyetteki "azap"la dünyevî ceza, yani müşriklerin müslümanlar karşısındaki yenilgileri kastedilmiştir; "indirilen"den maksat ise Kur'an-ı Kerîm'dir. Bu kelimenin geçtiği cümleyi, "Rabbinizden size indirilenin en güzeline uyun" diye çevirmek mümkünse de bu çeviri, Kur'an'ın bir bölümünün diğerinden daha güzel olduğu yönünde bir anlamaya yol açacağından isabetli görülmemiştir. Bu durumda âyetteki *ahsen* kelimesini, "daha güzel olan" değil, Kur'an'ın bütün hükümlerini kapsamak üzere "kusursuz güzel olan" şeklinde anlamak gerekmektedir (İbn Âşûr, XXIV, 44).

56. Burada, dünyada fırsat eldeyken Allah'a yönelip O'na teslim olmaları ve O'nun "en güzel hükümler"ine uymaları gerektiği halde bu fırsa-

tı kaçıranların; Allah'ın varlığını, birliğini ve hükümlerini tanımayan, İslâm'a ilgi duyup yönelmeyen veya ona karşı düşmanlık tavırları sergileyerek ömürlerini küfür ve günahlar içinde tüketenlerin âhiretteki derin pişmanlıkları, itirafları, yakınmaları ve karşılıksız kalacak temennileri etkileyici ifadelerle yansıtılmaktadır.

"Gerekeni yapmamak" şeklinde çevirdiğimiz bu âyetteki *tefrît* kavramı değişik şekillerde yorumlanmışsa da bu yorumların sonucu İbn Âşûr'un verdiği (XXIV, 46), bizim de tercih ettiğimiz anlama varmaktadır. "Allah'a itaat" diye çevirdiğimiz *cenbullah* deyimi de farklı şekillerde açıklanmış olup bizim tercihimiz Zemahşerî (III, 352) ve Şevkânî'nin (IV, 539) yorumuna dayanmaktadır. Taberî'nin aktardığı bazı rivayetlerde bu deyim "Allah'ın emri" şeklinde de açıklanmıştır (XXIV, 19).

57-59. İnkârcı kişinin âhirette azabı görünce dile getireceği, "Keşke bana bir fırsat daha tanınsa da iyilerden biri olsam!" şeklindeki temennisinin (58. âyet) karşılıksız kalacağı ifade edilmekte ve bunun gerekçesi gösterilmektedir.

60-61. Bir yoruma göre inkârcıların âhirette yüzlerinin rengi kararacak ve onlar bu görünüşleriyle diğer insanlardan kolaylıkla ayırt edilebileceklerdir (İbn Atıyye, IV, 539; İbn Âşûr, XXIV, 49). Râzî'ye göre bu, sıradan bir kararma değil, âdeta onların Allah hakkındaki cehaletlerine ve uydurma inançlarına işaret eden özel damga şeklinde bir siyahlık olacaktır (XXVII, 9). Başka bir yoruma göre kıyamet gününde inkârcıların korku ve kederden yüzleri simsiyah kesilecek, müminlerin de sevinç ve mutluluktan yüzleri aydınlanacaktır (bk. Âl-i İmrân 3/106). 61. âyet müminlerin bu mutluluğunu ve sebebini özetlemektedir.

"Amaca ulaşma" olarak çevirdiğimiz 61. âyet metnindeki *mefâze* kelimesi, "kurtuluş (fevz, felâh), ameller" gibi farklı şekillerde açıklanmıştır. Süddî'ye atfedilen bir yorumda aynı kelimenin bu bağlamda "erdemli işler" anlamına geldiği de belirtilmektedir (Taberî, XXIV, 22; İbn Atıyye, IV, 539).

62-63. *Vekil* kelimesi, "birinin adına onun işlerini yöneten, bu hususta kendisine güvenilen" demektir (Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "vkl"

md.). Kelime Allah için kullanıldığında yerine göre, "Kulun kendisine dayanıp güvendiği, umduklarına ulaşıp korktuklarından emin olabilmesi için yardımına bel bağladığı üstün güç" veya –burada olduğu gibi– "varlıkları kendi tekelinde bulunduran, onları ortaksız ve rakipsiz olarak yöneten, koruyup gözeten" (Râzî, XXVII, 11) şeklinde kısmen iki farklı anlama gelir.

"Anahtarlar" diye çevirdiğimiz 63. âyetin metnindeki *mekālîd* kelimesine "hazineler" anlamı da verilmiştir. Her iki durumda da âyet, Allah Teâlâ'nın evren üzerindeki mutlak hükümranlığını, yönetim ve gözetimini, sınırsız bilgisini ifade eder. Sonuçta bu iki âyette bütün varlıklar üzerinde en yüksek seviyede hâkimiyet ve yönetimin Allah' a ait olduğu kesin bir dille ve özlü bir ifadeyle ortaya konmuştur. Râzî'ye göre 63. âyette geçen "Allah'ın âyetleri" ile bilhassa burada değinilen ilâhî hakikatler kastedilmiş, bu hakikatleri inkâr edenlerin hüsrana uğrayacakları bildirilmiştir (XXVII, 12).

64 – 66

قُلْ اَفَغَيْرَ اللّٰهِ تَأْمُرُونّ۪ٓي اَعْبُدُ اَيُّهَا الْجَاهِلُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ
اُو۫حِيَ اِلَيْكَ وَاِلَى الَّذ۪ينَ مِنْ قَبْلِكَۚ لَئِنْ اَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ
وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِر۪ينَ ﴿٦٥﴾ بَلِ اللّٰهَ فَاعْبُدْ وَكُنْ مِنَ
الشَّاكِر۪ينَ ﴿٦٦﴾

Meâli

64. De ki: "Ey cahiller! Bana Allah'tan başkasına kulluk etmemi mi teklif ediyorsunuz?" **65.** Sana ve senden öncekilere şöyle vahyedildi: Eğer Allah'a ortak koşarsan bilmiş ol ki yaptıkların boşa gidecek ve

mutlaka hüsrana uğrayanlardan olacaksın. **66.** Hayır! Yalnız Allah'a kulluk et ve şükredenlerden ol!

Tefsiri

64-66. Mekke putperestleri, Hz. Peygamber'i atalarının dinine karşı çıkmakla suçlar ve onu putlarına tapmaya davet ederlerdi. Burada onlara verilmesi gereken cevap özetlenmektedir. Cevabın soru şeklinde düzenlenmesi, ayrıca putperestlere "ey cahiller" diye hitap edilmesi hem Hz. Peygamber'in bu teklifi reddetmedeki kararlılığını yansıtma hem de böyle bir teklif yapmaya kalkıştıkları için muhatapları ayıplama amacı taşımaktadır. Nitekim "cahil" kelimesi özellikle dönemin putperest Araplar'ı için kullanıldığında özetle "küstah, bağnaz düşünceli, akılsız" anlamına gelir (bk. Mâide 5/50; Furkan 25/63-65). 65-66. âyetler ise putperestliğe karşı koymanın bütün peygamberlere yüklenmiş aslî görev olduğunu göstermektedir.

67 – 75

وَمَا قَدَرُوا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِه۪ۗ وَالْاَرْضُ جَم۪يعاً قَبْضَتُهُ يَوْمَ
الْقِيٰمَةِ وَالسَّمٰوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَم۪ينِه۪ۜ سُبْحَانَهُ وَتَعَالٰى عَمَّا
يُشْرِكُونَ ﴿٦٧﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ وَمَنْ
فِي الْاَرْضِ اِلَّا مَنْ شَٓاءَ اللّٰهُۜ ثُمَّ نُفِخَ ف۪يهِ اُخْرٰى فَاِذَا هُمْ قِيَامٌ
يَنْظُرُونَ ﴿٦٨﴾ وَاَشْرَقَتِ الْاَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَج۪ٓيءَ
بِالنَّبِيّ۪نَ وَالشُّهَدَٓاءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٩﴾

وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَا عَمِلَتْ وَهُوَ اَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٠﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ
كَفَرُوا اِلٰى جَهَنَّمَ زُمَرًا حَتّٰٓى اِذَا جَٓاؤُ۫هَا فُتِحَتْ اَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ
خَزَنَتُهَٓا اَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ اٰيَاتِ رَبِّكُمْ وَيُنْذِرُونَكُمْ
لِقَٓاءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا قَالُوا بَلٰى وَلٰكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى
الْكَافِرِينَ ﴿٧١﴾ قِيلَ ادْخُلُٓوا اَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ
مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٢﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ اِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا حَتّٰٓى
اِذَا جَٓاؤُ۫هَا وَفُتِحَتْ اَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ
طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ ﴿٧٣﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذٖى صَدَقَنَا
وَعْدَهُ وَاَوْرَثَنَا الْاَرْضَ نَتَبَوَّاُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَٓاءُ
فَنِعْمَ اَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿٧٤﴾ وَتَرَى الْمَلٰٓئِكَةَ حَٓافّٖينَ مِنْ
حَوْلِ الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ
بِالْحَقِّ وَقٖيلَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمٖينَ ﴿٧٥﴾

Meâli

67. Onlar Allah'ı gereği gibi takdir edip tanımadılar. Kıyamet gününde bütün dünya O'nun avucundadır; gökler de O'nun kudret elinde dürülüp bükülmüştür. Allah, müşriklerin koştukları ortaklardan uzaktır ve yücedir. **68.** (O gün) sûra üflenecek, ardından –Allah'ın diledikleri dışında– göklerde ve yerde bulunanların hepsi düşüp ölecek; sonra sûra yeniden üflenecek ve onlar birden ayağa kalkmış, etrafa bakıyor olacaklar. **69.** Artık rabbinin nuruyla ortalık aydınlanır, hesap kitap ortaya konur, peygamberler ve şahitler getirilir, insanlar hakkında doğruluk ve adalet ölçüsüne göre hüküm verilir, onlara asla haksızlık edilmez. **70.** Herkese yaptığının karşılığı tastamam ödenir; Allah onların yaptıklarını en iyi şekilde bilmektedir. **71.** Gerçekleri inkâr etmiş olanlar gruplar halinde cehenneme sevkedilecek; nihayet oraya vardıklarında cehennemin kapıları açılacak; bekçileri onlara, "İçinizden, size rabbinizin âyetlerini okuyup duyuran ve böyle bir günle karşılaşacağınızı bildirerek sizi uyaran bir elçi gelmedi mi?" diye soracak; onlar da "Evet geldi" diyecekler. Ama inkârcılar için artık azap hükmü kesinleşmiştir. **72.** Onlara, "İçinde ebedî olarak kalacağınız cehennemin kapılarından girin içeri!" denilecek. (Vaktiyle) ululuk taslamış olanların kalacağı (bu) yer ne kötü! **73.** Rablerine karşı gelmekten sakınanlar da gruplar halinde cennete sevkedilecek; nihayet oraya vardıklarında cennetin kapıları açılmış olacak; bekçileri onlara, "Selâm size! Hoş geldiniz! Ebedî olarak kalmak üzere buyurun girin cennete!" diyecekler. **74.** Onlar da "Bize verdiği sözü yerine getiren ve cennetten bize dilediğimiz yerinde yerleşebileceğimiz yurt bağışlayan Allah'a hamdolsun!" diyecekler. Çalışıp çabalayanların ecri ne güzeldir! **75.** Meleklerin de arşın çevresinde dönerek rablerini hamd ile tesbih ettiklerini görürsün. Böylece insanlar hakkında doğruluk ve adalet ölçüsüne göre hüküm verilir ve şöyle denir: Bütün övgüler âlemlerin rabbi olan Allah içindir.

Tefsiri

67. "Bütün dünya O'nun avucundadır" cümlesi temsilî bir anlatım olup kıyametin kopmasından sonra yeryüzünde sadece Allah'ın hâkimiyetinin geçerli olacağı, orada artık ne bir insanın ne de başka bir canlının

gücünden, etkisinden, faaliyetinden söz edilebileceği anlatılmaktadır. İbn Âşûr'a göre bu ifade, kıyametin kopmasıyla yerin hareketinin duracağına ve onun bütün özelliklerini kaybedeceğine işaret eder. Meselâ yerin çekim gücünü kaybetmesi, hayatın varlığını ve devamını sağlayan imkânların yok olması yüzünden artık arz işlevsiz hale gelecektir (XXIV, 62). Bazı rivayetlerde kıyametin kopmasından sonra yerkürenin ilâhî kudret karşısındaki durumu, avuç içindeki cevize veya hardal tanesine benzetilir (Taberî, XXIV, 25).

Yine bir temsilî anlatım olan "göklerin Allah'ın kudret eliyle dürülüp bükülmesi" de kıyametin kopması sırasında sadece yerkürenin değil göklerin, gök cisimlerinin de düzeninin altüst olacağını ve ilâhî güç karşısında evrenin büyüklüğünden söz bile edilemeyeceğini ifade eder (ayrıca bk. Enbiyâ 21/104).

İbn Âşûr'a göre bu âyet, kıyametin kopması üzerine yer ve göklerin tamamen yok olmayıp varlığını sürdüreceğine, ancak bildiğimiz şekil, düzen ve işleyişlerinin son bulacağına delâlet etmektedir. İbn Âşûr, bu görüşünü destekleyen bazı hadislere de yer verir (XXIV, 63). Nitekim İbrâhim sûresinde de (14/48), "Bir gün gelecek yer başka bir yere, gökler de başka göklere dönüştürülecek" buyurulmuştur.

68. "Bayılmak" anlamına da gelen, âyet metnindeki *sa'ika* fiili tefsirlerde çoğunlukla "korkudan düşüp ölecek" şeklinde yorumlanmıştır (meselâ bk. Râzî, XXVII, 18; Şevkânî, IV, 544). Sûrun etkisinden istisna edilenlerin, Cebrâil, Mikâil ve Azrâil isimli büyük melekler olduğu belirtilir; bazı rivayetlerde bunlara rıdvân isimli melek ile arşı taşıyanlar, cennet ve cehennemde bekçilik görevi yapanlar gibi başka melekler de ilâve edilmiştir (bk. Kurtubî, XV, 268-269; Şevkânî, IV, 544).

69-70. Zemahşerî (III, 357), Râzî (XXVII, 19) gibi müfessirler, "Allah'ın nuru ile aydınlanma" ifadesini "Allah'ın âdil yargılaması" şeklinde yorumlamışlardır. Her iki âyette âhiretteki ilâhî yargılamanın özetlenmesi ve hiç kimseye haksızlık yapılmadan herkese hakkının verileceğine vurgu yapılması bu yorumu destekler görünmektedir. Burada ilâhî adaletin âhirette nasıl işleyeceğine dair özlü bilgi verilmesi yanında, dolaylı olarak yönetim ve yargılamada şeffaflık ve adaleti gözetmenin önemi-

ne, âdil yönetim ve yargının ülkeyi topyekün aydınlatan bir ışık kadar değerli olduğuna da işaret edilmiştir. Özetle yönetim ve yargıda adalet bir ışık gibi herkese ulaşmalı, yargıyla alâkalı bilgi ve belgeler ortaya konmalı, şahitler dinlenmeli, kimsenin kimseye hakkı geçirilmeden herkesle ilgili doğru ve adaletli hüküm verilmeli ve nihayet herkes kendi seçimiyle yapıp ettiğinin karşılığını bulmalıdır. Aksi halde buyruklar ve yasaklar yani kanunlar anlamını ve işlevini yitirir.

71-75. Âhiretteki adaletli yargının sonucu, münkir ve mücrimlerin cezalandırılmak üzere cehenneme; âyetteki deyimiyle müttakilerin yani Allah'a saygı duyup hükümlerini çiğnemekten sakınmaya özen göstermiş müminlerin de cennete gönderilmesidir. Cehennem bekçilerinin, oraya getirilenlere soracakları soruya dair kınama mahiyetindeki ifadeler, aslında bu dünyada henüz ellerinde fırsat bulunanlar için dolaylı bir uyarı maksadı taşımaktadır. Buna karşılık cennet bekçilerinin oraya gelenlere söyleyecekleri güzel sözler ve iltifatlar ile bunun ardından cennete girenlerin, rablerine karşı minnetlerini dile getiren mutluluk dolu sözleri de aslında yine bu dünyada yaşayanları imana ve takvâ çizgisinde bulunmaya, Allah'ın rızasına uygun işler yapmaya teşvik etmektedir.

Sûrenin sonunda meleklerin oradaki hitaplarıyla ilgili etkileyici bir tasvirin ardından uhrevî yargılamada hakkın yerini bulduğunun bir defa daha altı çizilmekte; nihayet bu adaletinden dolayı Allah'a duyulan derin minnet ve şükranın, "Bütün övgüler âlemlerin rabbi olan Allah içindir" şeklinde dile getirileceği bildirilmektedir.

Zümer sûresinin son âyetlerinde veciz bir şekilde anlatılan ve dinî literatürde "âhiret halleri" denilen mahşer, mizan, hesap, sırat, cennet, cehennem gibi varlık ve olaylar, henüz gerçekleşmediği, örneği yaşanmadığı için –tekrarı mümkün olmayan her olay gibi– insanların bilgi sınırlarını aşmakta, iman alanına girmektedir. Kur'an-ı Kerîm'de bunlarla ilgili açıklamalar, tasvirler genellikle insanların zihinlerinde olabildiğince isabetli çağrışımlar ve gönüllerinde verimli etkiler doğmasını sağlayacak şekilde somutlaştırılarak verilmiştir. Sûrenin bu son âyetlerinde de önemli ölçüde bu anlatım tarzı hâkimdir. Bu temsilî açıkla-

maları tam ve doğru olarak tefsir ve te'vil etmemiz mümkün değildir; bu hususta yapılan yorumlar, te'viller ancak onu yapan kişilerin kendilerine ait yorum ve anlayışlar olup başkalarını bağlayıcı nitelikte kesin bilgiler değildir. Bu hususta öteden beri benimsenen en sağlıklı yaklaşım, bu konularda âyetlerin ve sahih hadislerin asıl anlamlarının ne olduğunu kavrayıp açıklayamasak da onların bildirdiklerine şeksiz şüphesiz iman etmek, açıklamaların amacına yönelmek ve bu imanın gereğince yaşamaktır.

40 (60)

Mü'min (Gāfir) Sûresi

Mekke, 85

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada kırkıncı, iniş sırasına göre altmışıncı sûredir. Zümer sûresinden sonra, Fussılet sûresinden önce Mekke'de inmiştir. "Hâ-mîm" diye başlayan ve arka arkaya gelen yedi sûrenin ilkidir.

Adı

Sûre yaygın olarak iki isimle anılmaktadır. Bunlardan ilki olan "Mü'min", Firavun ailesinden olup imanını saklayan kişiden söz eden 28. âyette; ikincisi ise "bağışlayan" anlamına gelen "Gāfir" olup yüce Allah'ın günahları bağışlamasından, tövbeleri kabul etmesinden söz eden 2. âyette geçmektedir.

Konusu

Mü'min sûresinde ağırlıklı olarak "Allah'ın âyetlerini tartışmaya kalkışanlar"dan, bu âyetlere karşı mücadele verenlerden söz edilmekte; genellikle Mekke putperestlerinin aristokrat tabakasından oluşan bu kesimin karakteri, genel tutumları ve amaçlarıyla görecekleri cezalar üzerinde durulmaktadır. Sûre, Allah'ın rahmetinin ve ilminin genişliği, kudretinin sınırsızlığı; ilâhî hakikatleri yalanlamaya kalkışanların cezaları ve pişmanlıkları, uhrevî yargılamanın adaletli oluşu gibi konulara dair açıklamalarla başlar. Hz. Mûsâ ile Firavun ve onu izleyenler arasında geçen mücadeleye değinilirken Mûsâ'nın dinine gizlice inanmış bir müminin inkârcılara yönelttiği anlamlı ve yararlı uyarılara yer verilir.

Allah'tan başka ilâh bulunmadığı ve O'ndan başkası için yapılan ibadetlerin geçersiz olduğu, Allah'a şükretmekten yüz çevirenlerin bu yanlıştan dönmelerini sağlamak üzere onlara ilâhî nimetlerin hatırlatılması, öldükten sonra tekrar dirilmenin mümkün olduğunun kanıtlanması ve bu konuda insanların uyarılması, Allah Teâlâ'nın resulünü destekleyeceğine dair vaadi sûrenin başlıca konularındandır. Sûre, ellerinde fırsat varken gerçeği görüp Hz. Peygamber'in getirdiği açık seçik gerçekleri kabul edecekleri yerde, kendi temelsiz bilgilerine güvenerek kibre kapılıp inkâr yolunu seçenlerin ilâhî ceza ile yüzyüze geldiklerinde inanmalarının artık kendilerine fayda vermeyeceği uyarısında bulunan açıklamalarla son bulmaktadır.

Fazileti

Ebû Hüreyre'nin bildirdiğine göre Hz. Peygamber, Mü'min sûresinin ilk üç âyeti ile Âyetü'l-kürsî'yi (Bakara 2/255) sabah akşam okuyan bir kimsenin bu sayede korunacağını ifade etmiştir (Tirmizî, "Sevâbü'l-Kur'ân", 2).

1 – 9

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

حٰمٓ ﴿١﴾ تَنْز۪يلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَز۪يزِ الْعَل۪يمِۙ ﴿٢﴾ غَافِرِ الذَّنْبِ
وَقَابِلِ التَّوْبِ شَد۪يدِ الْعِقَابِ ذِي الطَّوْلِۜ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَۜ اِلَيْهِ
الْمَص۪يرُ ﴿٣﴾ مَا يُجَادِلُ ف۪ٓي اٰيَاتِ اللّٰهِ اِلَّا الَّذ۪ينَ كَفَرُوا فَلَا
يَغْرُرْكَ تَقَلُّبُهُمْ فِي الْبِلَادِ ﴿٤﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ
وَالْاَحْزَابُ مِنْ بَعْدِهِمْۖ وَهَمَّتْ كُلُّ اُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ

وَجَادَلُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَاَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ
عِقَابِ ﴿٥﴾ وَكَذٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا
اَنَّهُمْ اَصْحَابُ النَّارِ ﴿٦﴾ اَلَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ
بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ اٰمَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ
كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ
عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٧﴾ رَبَّنَا وَاَدْخِلْهُمْ جَنَّاتِ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدْتَهُمْ
وَمَنْ صَلَحَ مِنْ اٰبَائِهِمْ وَاَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿٨﴾ وَقِهِمُ السَّيِّاٰتِ وَمَنْ تَقِ السَّيِّاٰتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ
رَحِمْتَهُ وَذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٩﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Hâ-mîm. **2-3.** Kitabın indirilişi azîz ve alîm olan, günahı bağışlayan, tövbeyi kabul eden, hem cezalandırması şiddetli hem lutfu bol olan Allah'ın katındandır. O'ndan başka tanrı yoktur, dönüş yalnız O'nadır. **4.** İnkâra sapanlardan başkası Allah'ın âyetleri hakkında tartışmaya girişmez. Onların şehirden şehire rahat rahat dolaşabilmesi seni yanıltmasın. **5.** Bunlardan önce Nûh'un kavmi, onların ardından da çeşitli topluluklar ilâhî gerçeği yalanlamış, her topluluk kendi peygamberlerini yakalayıp etkisiz hale getirmeye kalkışmış, asılsız iddialarla

gerçeği ortadan kaldırmak için mücadele vermişlerdi; sonunda onların yakalarına yapıştım. Nasılmış benim cezalandırmam gördüler! **6.** Böylece (kavminden) inkâra sapanlar hakkında rabbinin verdiği, "Onlar artık cehennem ehlidirler" şeklindeki hüküm gerçekleşmiş olacak. **7.** Arşı yüklenenler ile onun çevresinde bulunanlar rablerini hamd ile tesbih ederler, O'na inanırlar ve müminlerin bağışlanmasını dilerler: "Ey Rabbimiz! Sen, rahmetin ve ilminle her şeyi kuşattın. Tövbe edenleri ve yolundan gidenleri bağışla, onları cehennem azabından koru! **8.** Rabbimiz! Onları ve atalarından, eşlerinden ve nesillerinden olup da iyi yolda bulunanları kendilerine vaad ettiğin adn cennetlerine kabul buyur. Kuşkusuz sen azîzsin, hakîmsin. **9.** Onları kötü sonuçlardan koru. O gün sen kimi kötü sonuçlardan korumuşsan onu rahmetine mazhar kılmışsın demektir. İşte en büyük kurtuluş da budur."

Tefsiri

1. Sûre başlarındaki bu tür harflere "hurûf-ı mukattaa" denir (bilgi için bk. el-Bakara 2/1).

2-3. Kitaptan maksat Kur'an-ı Kerîm'in tamamı veya özellikle bu sûredir. Bu iki âyette Allah Teâlâ'nın altı sıfatı zikredilmiştir. Bunlardan azîz, Allah'ın kudretinin üstünlüğünü ve şanının yüceliğini; alîm, ilminin genişliğini ifade eder. Zikredilen diğer sıfatları da günahları bağışlaması, tövbeleri kabul etmesi, cezalandırmasının şiddetli olması ve lutuf sahibi olmasıdır. Böylece bu iki âyetin, Cenâb-ı Hakk'ın ulûhiyyet özelliklerini veciz bir ifadeyle özetlediği görülmektedir.

4-6. "Allah'ın âyetleri hakkında tartışmaya girişmek"ten maksat, yüce Allah'ın kelâmından olabildiğince doğru ve sağlıklı bir şekilde yararlanmak için bunların anlamını kavrama çabası içinde olmak, bu amaçla âyetlerin anlamları üzerine bilimsel tartışmalar yapmak değildir; zira bu, müslümanların başlıca görevlerinden olup İslâm tarihi boyunca da başta tefsir olmak üzere fıkıh, kelâm gibi ilimlerde bu tür tartışmalar geniş bir biçimde yapılmıştır. Âyetin eleştirdiği tutum, Mekke putperestlerinin, akıllarınca 2. âyette vurgulanan hakikati yani Kur'an'ın

Allah katından indirildiği gerçeğini inkâr maksadıyla tartışmaya girişerek bu gerçekle mücadele etmeye, onu çürütmeye çalışmalarıydı. Bunlar çoğunlukla o günkü toplumun ekonomik ve sosyal statü bakımından ileri gelen kesimini oluşturdukları için Kur'an'ın hak, adalet, eşitlik, özgürlük gibi değerleri önde tutan öğretisi karşısında bu konumlarının sarsılacağından kaygı duyuyor, bu sebeple Allah'ın âyetlerini etkisiz kılma savaşı veriyorlardı. Onlar, bütün inkârcı ve zorba tutumlarına rağmen, belirtilen ekonomik ve sosyal konumları sayesinde çeşitli şehirlere daha çok ticaret amaçlı geziler yapabiliyor, geniş imkânlar elde edebiliyorlardı. Muhtemelen bu durumun müslümanlar üzerinde bir moral bozukluğuna ve ümitsizliğe yol açmasını önlemek üzere âyette, "Onların şehirden şehire rahat rahat dolaşabilmesi seni yanıltmasın" buyurulmuş; böylece yüce Allah'ın onlara bu imkânları vermesinin, kendileri için bir fırsat ve imtihan olduğu, sonunda hak edenlerin gerektiği şekilde cezalandırılacağı ima edilmiştir (İbn Âşûr, XXIV, 83). Nitekim 5-7. âyetlerde Hz. Nûh'un inkârcı kavmiyle bunların ardından gelen çeşitli toplumların benzer tutumlarına ve bunların âkıbetlerine yapılan kısa değinmeler de bunu göstermektedir. Kur'an-ı Kerîm, inkâr ve haksızlıkta ısrar eden hiçbir toplumun bu tutumunu devam ettirdiği sürece ayakta kalamayacağını, mutlaka günün birinde kahredici bir ceza ile yok olup gideceğini, âhirette de cehenneme atılacaklarını, bunun ilâhî bir yasa (sünnetullah) olduğunu sık sık vurgular.

7-9. "Arşı yüklenenler" de "onun çevresinde bulunanlar" da melekler topluluğudur. Hâkka sûresinin 17. âyetinde kıyamet sırasında arşı sekiz meleğin yükleneceği bildirilmektedir. Arşın anlamı, onu sekiz meleğin yüklenmesi ve onun çevresinde yine meleklerin bulunmasıyla ilgili olarak eski tefsirlerde –klasik astronomiden de etkilenen– bazı açıklamalar yapılmıştır; ancak bu açıklamaları, İslâm'ın tenzihe ağırlık veren ulûhiyyet telakkisiyle bağdaştırmanın güç olduğu görülmektedir. Bu sebeple âyette mecazi bir anlatım bulunduğunu düşünerek "arş"ı Allah'ın mutlak hükümranlık ve yönetimi; meleklerin arşı yüklenmesini, Allah'ın buyruğuna eksiksiz uyarak işlerini yürütmeleri; yine bazı meleklerin arşın çevresinde bulunmalarını da Allah'a yakın olmala-

rı, O'nun iradesini gerçekleştirmesinde araç işlevi görmeleri şeklinde açıklayanlar olmuştur (bk. Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "arş" md.; Yusuf Şevki Yavuz, "Arş", *DİA*, III, 408; ayrıca bk. A'râf 7/54).

Yukarıda inkârcıların acı âkıbetleri özetlendikten sonra bu âyetlerde de meleklerin dua mahiyetindeki sözleri çerçevesinde müminleri bekleyen kurtuluşa ve mutlu geleceğe işaret edilmektedir. Râzî, meleklerin buradaki dualarıyla ilgili olarak özetle şu açıklamaları yapmaktadır (XXVII, 31-37):

a) Meleklerin Allah'ı hamd ve tesbih ile anmaları ve O'na iman etmeleri, Allah'ın emrine saygının (et-ta'zîm li-emrillâh); müminler için dua edip onların bağışlanmasını dilemeleri de yaratılmışlara şefkatin (eş-şefkatü alâ halkıllâh) ifadesidir.

b) Âlimlerin çoğu bu âyetlere dayanarak meleklerin insanlardan daha üstün olduğunu savunmuşlardır. Çünkü melekler, günah işlemekten uzak oldukları için burada kendileri hakkında bağış dilemeyip müminler hakkında dilekte bulunmuşlar, onların kurtuluşu için dua etmişlerdir.

c) Bu âyetler dua âdâbına da işaret etmektedir. Buna göre melekler Allah'ı hamd ve tesbih ile anarlar, ardından "ey rabbimiz!" diyerek başlar, önce Allah'ın rahmetinin ve ilminin genişliğini dile getirirler; daha sonra da Allah'a inanıp O'na yönelen, yolundan giden insanlar için bağış, kurtuluş ve mutluluk dileklerinde bulunurlar.

d) Meleklerin yüce Allah'ı anarken 7. âyette sırasıyla rubûbiyyet, rahmet ve ilim sıfatlarını öne çıkardıkları görülmektedir. *Rubûbiyyet*, Allah'ın eşsiz-örneksiz yaratıcılığını (îcâd ve ibdâ') ifade eder; *terbiye* kelimesi de rubûbiyyetten gelmekte olup "bir şeyi en mükemmel durumlara ve en güzel niteliklere kavuşturma" anlamına gelir. Buna göre *rab* ismi, bütün mümkün varlıkların hem ortaya çıkmalarının hem de varlıklarını sürdürmelerinin yüce Allah'ın yaratma ve yaşatmasına bağlı bulunduğuna işaret eder. Âyetteki *rahmet* ile ilgili ifade Allah'ta iyilik, merhamet ve cömertlik yönünün, kötülüğe uğratma yönüne baskın bulunduğunu; *ilim* ile ilgili ifade de O'nun bilgisinin, küllîsiyle cüz'îsiyle her bir varlık ve olayı bütün ayrıntılarıyla kuşattığını göstermektedir. Bu duada ilim sıfatına bu şekilde yer verilmesinin sebebi, Allah'ın kendisi-

ne yöneltilen dilekleri de eksiksiz bildiğine vurgu yapmaktır; zira duymayan, bilmeyen birinden dilekte bulunmanın anlamı yoktur.

e) Melekler, kendileri hakkında dua ettikleri müminlerin atalarından, eşlerinden ve nesillerinden olup iyi yolda bulunanların kurtuluşları için de dilekte bulunmuşlardır; çünkü bu dünyada olduğu gibi *öteki dünyada da (cennet)* yakınlarıyla birlikte olmak kişinin mutluluğuna mutluluk katar.

10 – 12

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنَادَوْنَ لَمَقْتُ اللَّهِ أَكْبَرُ مِنْ مَقْتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ
إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى الْإِيمَانِ فَتَكْفُرُونَ ﴿١٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا أَمَتَّنَا اثْنَتَيْنِ
وَأَحْيَيْتَنَا اثْنَتَيْنِ فَاعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا فَهَلْ إِلَى خُرُوجٍ مِنْ سَبِيلٍ ﴿١١﴾
ذَٰلِكُمْ بِأَنَّهُ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ كَفَرْتُمْ وَإِنْ يُشْرَكْ بِهِ تُؤْمِنُوا فَالْحُكْمُ
لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ ﴿١٢﴾

Meâli

10. İnkâra sapanlara (âhirette) şöyle seslenilecek: "Siz inanmaya çağrıldığınızda inkâr ederken Allah'ın size kızması şimdi sizin kendinize kızmanızdan elbette daha şiddetlidir." **11.** "Ey rabbimiz, diyecekler, bizi iki defa öldürdün, iki defa dirilttin. Şimdi günahımızı itiraf etmiş bulunuyoruz, bir çıkış yolu yok mu?" **12.** Bu duruma düşmenizin sebebi şudur: Allah'ın ismi tek başına anıldığı zaman inkâra sapardınız, ama O'na ortak koşulduğunda da inanırdınız. Artık hüküm, yüce ve ulu olan Allah'ındır.

Tefsiri

10-12. Tefsirlerde, "Allah'ın kızması" diye çevirdiğimiz ifadedeki makt kelimesinin, insanlardaki öfke duygusuyla karıştırılmaması gerektiğine önemle dikkat çekilir. Zira insanlardaki bu tür duygular azalıp artmakta, hatta zaman zaman aklın kontrolünden çıkabilmekte, hak ve adalet ölçülerinin dışına çıkabilmektedir. Bu sebeple İslâm bilginleri, öfkeyi geçici delilik olarak değerlendirmişlerdir (Râgıb el-İsfahânî, *ez-Zerîʿa ilâ mekârimi'ş-şerîa*, s. 346; Gazzâlî, *İhyâ*, III, 167). Allah bu tür beşerî duygulardan münezzeh olduğundan, "öfke, kızgınlık" anlamına gelen gazap, makt, suht kelimeleri Allah hakkında kullanıldığında genellikle, "Allah'ın günah işlenmesinden hoşnut olmaması, günahkârları rahmetinden uzaklaştırması, cezalandırmayı murat etmesi" şeklinde ulûhiyyetin şanına uygun düşecek tarzda açıklanmıştır (Zemahşerî, III, 363; Râzî, XXVII, 38; İbn Âşûr, XXIV, 96).

Allah'ın, kitapları ve peygamberleri aracılığıyla yaptığı uyarılara kulak tıkayarak dünya hayatını inkâr ve isyanlarla geçirenler, âhirette hak ettikleri kötü âkıbetle yüz yüze gelince üzüntü ve pişmanlıklarından dolayı kendilerine büyük bir kızgınlık duyacaklar; suçlu olduklarını itiraf ederek kurtuluş yolu arayacaklar, ancak cezalandırılmaktan kurtulamayacaklardır. Çünkü onlar, bütün uyarılara rağmen tevhid inancını reddetmişler, din olarak putperestliği seçmişlerdir; Allah'ın ismi anıldığında veya O'nun dinine çağırıldıklarında inkârcı bir tavır takındıkları halde Allah'a ortak koşulduğunda tereddüt etmeden bu bâtıl inanca kendileri de katılmışlardır.

"Ey rabbimiz! Bizi iki defa öldürdün, iki defa dirilttin" şeklindeki ifadede geçen "iki ölüm"den biri, –ağırlıklı yoruma göre– insanın ana rahminde hayata kavuşmazdan önceki yokluk hali, ikincisi dünya hayatının sona ermesi hali; "iki dirilme"den ilki ana rahminde hayat kazanması, ikincisi de öldükten sonra diriltilmesidir. Buna göre insanlar yok (ölü) iken var edilirler, sonra dünyada bir kere ölürler; kıyametten sonra da ikinci defa hayata kavuşturulurlar (Şevkânî, IV, 554); iki ölüm ve iki dirilme bundan ibarettir (bu konuda bilgi ve özellikle reenkarnasyon (tenâsüh) görüşü yönündeki yorumların reddi için bk. Bakara 2/28).

13 – 18

هُوَ الَّذٖي يُرٖيكُمْ اٰيَاتِهٖ وَيُنَزِّلُ لَكُمْ مِنَ السَّمَٓاءِ رِزْقًاۜ وَمَا يَتَذَكَّرُ اِلَّا
مَنْ يُنٖيبُ ﴿١٣﴾ فَادْعُوا اللّٰهَ مُخْلِصٖينَ لَهُ الدّٖينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿١٤﴾
رَفٖيعُ الدَّرَجَاتِ ذُو الْعَرْشِۚ يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ اَمْرِهٖ عَلٰى مَنْ يَشَٓاءُ
مِنْ عِبَادِهٖ لِيُنْذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِۙ ﴿١٥﴾ يَوْمَ هُمْ بَارِزُونَۚ لَا يَخْفٰى عَلَى اللّٰهِ
مِنْهُمْ شَيْءٌۜ لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَۜ لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿١٦﴾ اَلْيَوْمَ تُجْزٰى كُلُّ
نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْۜ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَۜ اِنَّ اللّٰهَ سَرٖيعُ الْحِسَابِ ﴿١٧﴾ وَاَنْذِرْهُمْ
يَوْمَ الْاٰزِفَةِ اِذِ الْقُلُوبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ كَاظِمٖينَۜ مَا لِلظَّالِمٖينَ
مِنْ حَمٖيمٍ وَلَا شَفٖيعٍ يُطَاعُۜ ﴿١٨﴾

Meâli

13. Size işaretlerini gösteren, sizin için gökten rızık indiren O'dur. Ama Allah'a yönelenden başkası (bundan) ders çıkarmaz. **14.** Haydi, inkârcıların hoşlarına gitmese de içten bir dindarlıkla yalnız Allah'a bağlanarak O'na dua edin. **15.** O'nun dereceleri yüksektir, arşın sahibidir; buluşma günü hakkında uyarıda bulunmak için iradesiyle kullarından dilediğine vahyi indirir. **16.** O gün onlar, Allah'a gizli kalan hiçbir şeyleri olmadan (kabirlerinden) çıkarlar. Bugün hü-

kümranlık kimindir? Elbette tek ve mutlak hükümran olan Allah'ındır! **17.** O gün herkes yaptığının karşılığını bulur. O gün hiçbir haksızlık olmayacaktır; kuşkusuz Allah'ın hesabı çok hızlıdır. **18.** Yaklaşan gün konusunda onları uyar; çünkü dehşet içinde yutkunurlarken yürekleri ağızlarına gelmiş olacak; zalimlerin ne bir dostu, ne de sözü dinlenir bir şefaatçisi olacaktır.

Tefsiri

13-15. Bir önceki âyetin sonunda Allah, zâtını "yüce ve ulu" şeklinde nitelemişti; burada ise kendi yüceliği ve ululuğunun bazı kanıtlarını göstermektedir. "İşaretler" (âyât), Allah'ın varlığına, birliğine, yaratıp yönetmesine delâlet eden varlık ve olaylar; "gökten indirilen rızık" ise gerek insanların gerekse bitkilerin ve hayvanların yararlandığı yağmurdur. Burada ayrıca insanın zihnini ve gönlünü bu ilâhî işaretlere açık tutup onlardan gerekli sonuçları çıkarması, bunun için samimi bir yöneliş ve arayış içinde olması, içten bir bağlılıkla Allah'a yönelip O'na kulluk ve dua etmesi gerektiği de belirtilmektedir.

"O'nun dereceleri yüksektir" diye çevirdiğimiz *refîu'd-derecât* tamlamasındaki *refî'* kelimesi hem "yüksek" hem de "yükselten" anlamına geldiğinden âyetin bu bölümü iki farklı şekilde yorumlanmıştır (meselâ bk. Râzî, XXVII, 42-43; Şevkânî, IV, 555; İbn Âşûr, XXIV, 106-107): **a)** "Allah'ın dereceleri yüksektir"; yani Allah, kendisinin saygınlığını ve yüceliğini gösteren sayılamayacak derecede üstün niteliklere sahiptir; bu sebeple dua ve ibadete de ancak O lâyıktır; O'nu bırakarak hangi türden olursa olsun asla O'nun derecesine ulaşması düşünülemeyecek varlıkları tanrı yerine koyup onlara tapmak akıl ve iz'anla bağdaşmaz. **b)** "Allah, dereceleri yükseltendir"; meleklerin, peygamberlerin, sevdiği ve himayesine aldığı diğer kullarının derecesini yükselten O'dur. Şu halde maddî ve manevî alanda sağlıklı ve hayırlı gelişme de ancak O'nun lutuf ve inâyetiyle mümkündür. Çünkü O, "Arşın sahibidir"; yani mutlak hükümranlık O'nundur, bütün varlık ve olayların yönetimi ve nihaî kaderi O'nun elindedir.

Râzî, 15. âyet metninde vahyin "ruh" kelimesiyle ifade edilmesini özetle şöyle açıklar: "Ruhlar, ilâhî bilgiler ve kutsal hakikatlerle hayat kaza-

nır; vahiy ruhlara bu bilgileri ve hakikatleri kazandırdığı için ruh diye anılmıştır. Ruh, canlı olmanın sebebi, vahiy ise belirtilen mânevî hayata ulaşmanın sebebidir" (XXVII, 44). Yüce Allah, kullarından dilediğine, yani peygamberlerine vahiy indirmek suretiyle dinî ve ahlâkî hayatları bakımından bireyler ve toplumlar için bir ruh ve can değerinde olan lutufta bulunmuş olmaktadır. Son ilâhî vahiy olan Kur'an da bu anlamda ruh olarak isimlendirilmiştir (Zuhruf 42/52).

Âhiret gününde bütün yaratılmışlar veya semavî varlıklarla dünyevî varlıklar ya da yaratıcıyla kulları bir araya geleceği için 15. âyette o gün "buluşma günü" şeklinde nitelendirilmiştir. Bu buluşmayı, zalimlerle mazlumların veya insanlarla onların dünyadayken yaptıkları işlerin buluşması olarak açıklayanlar da vardır (Zemahşerî, III, 365; Şevkânî, IV, 555; İbn Âşûr, XXIV, 109).

16-18. "Buluşma günü"nde yani âhirette olup biteceklerin bir özeti verilmektedir. Buna göre bütün insanlar, –dünyadayken yaptıkları eylemlerin hiçbiri Allah'a gizli kalmaksızın– yeniden hayat sahnesine çıkacaklar; kendisinden başka hiç kimsenin hükümranlık yetki ve imkânının bulunmadığı, sınırsız otorite sahibi, dolayısıyla tek ve mutlak hâkim olan Allah'ın âdil ve süratli yargılamasının sonunda hiç kimseye en küçük bir haksızlık yapılmaksızın herkes dünyada yaptıklarının karşılığını bulacak; cenneti hak edenler cennete, cehennemi hak edenler cehenneme gönderilecektir.

Bir yoruma göre bütün insanlar mahşerde toplandıklarında bir görevli, 16. âyetteki ifadesiyle "Bugün hükümranlık kimindir?" diye seslenecek; bunun üzerine mahşerde toplananların hepsi bir ağızdan, "Elbette tek ve mutlak hükümran olan Allah'ındır!" diye cevap vereceklerdir. Soru soranın bir melekler topluluğu, cevap verenin de başka bir melekler topluluğu veya soru soranın ve cevap verenin bizzat yüce Allah olacağı yönünde görüşler de vardır (Râzî, XXVII, 46-47). 16. âyette, insanların ya inanmadıkları için hiç hesaba katmadıkları veya inanmakla birlikte gaflet ve ihmalleri yüzünden yeterince dikkate almadıkları âhiret gerçeğiyle yüz yüze gelince hissedecekleri korku ve çaresizliğin, içine düşecekleri yalnızlık halinin veciz ve sarsıcı bir ifadesi yer almaktadır.

19 – 22

يَعْلَمُ خَٓائِنَةَ الْاَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ ﴿١٩﴾ وَاللّٰهُ يَقْضٖي بِالْحَقِّۜ
وَالَّذٖينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِه۪ لَا يَقْضُونَ بِشَيْءٍۜ اِنَّ اللّٰهَ هُوَ السَّمٖيعُ
الْبَصٖيرُ ﴿٢٠﴾ اَوَلَمْ يَسٖيرُوا فِي الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الَّذٖينَ كَانُوا مِنْ قَبْلِهِمْۜ كَانُوا هُمْ اَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَاٰثَارًا فِي الْاَرْضِ
فَاَخَذَهُمُ اللّٰهُ بِذُنُوبِهِمْۜ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنَ اللّٰهِ مِنْ وَاقٍ ﴿٢١﴾
ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتٖيهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَكَفَرُوا
فَاَخَذَهُمُ اللّٰهُۜ اِنَّهُ قَوِيٌّ شَدٖيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٢﴾

Meâli

19. Allah, gözlerin kötü niyetli bakışını ve kalplerin sakladıklarını bilir. **20.** Ve Allah adaletle hüküm verir; onların Allah'tan başka taptıkları ise hiçbir şeye hükmedemezler. Kuşkusuz Allah her şeyi en iyi işiten ve en iyi görendir. **21.** Yeryüzünde dolaşıp da kendilerinden öncekilerin âkıbetlerinin nice olduğunu görmediler mi? Onlar, güçleri ve yer yüzünde bıraktıkları eserler itibariyle bunlardan daha üstün idiler. Böyleyken Allah onları günahları yüzünden yakalayıp cezalandırdı; kendilerini Allah'a karşı koruyan da olmadı. **22.** Bunun sebebi, peygamberleri onlara açık seçik kanıtlar getirdiklerinde bunları inkâr etmeleriydi. İşte bunun için Allah onları yakalayıp cezalandırdı. Çünkü O güçlüdür, cezası çok çetindir.

Tefsiri

19-20. "Gözlerin kötü niyetli bakışı"ndan maksat, bakılması helâl olmayan şeylere veya helâl olmayan şekilde, tarzda bakmak; "kalplerin sakladıkları" ise insanın içinden benimsediği, ancak farklı sebeplerle eylem olarak dışa yansıtmadığı veya yansıtamadığı niyet ve düşünceleridir (Zemahşerî, III, 366). Daha çok ahlâk kitaplarında insanın bütün tutum ve davranışları "uzuvların fiilleri ve kalbin fiilleri" diye ikiye ayrılır. Allah'ın ilmi her iki fiil alanını da kuşatmıştır. Hz. Peygamber, amellerin niyetlere göre değerlendirileceğini (Buhârî, "Îmân", 41; Müslim, "İmâre", 155); bir kimse hayırlı bir iş yapmaya niyet etmekle birlikte herhangi bir engel yüzünden bunu gerçekleştiremese bile yine de Allah'ın ona sevap yazacağını bildirmiştir (Nesâî, "Kıyâmü'l-leyl", 63; İbn Mâce, "İkāme", 177). Buna karşılık insan, içinden bir kötülük yapmayı düşünmek, hatta kesin karar vermekle birlikte, düşünce ve niyetini eyleme dönüştürmezse bundan dolayı günahkâr sayılmaz (bk. Buhârî, "Talâk", 11; Müslim, "Îmân", 201, 203, 204). Hatta Gazzâlî'nin açıklamalarına göre eğer kötü eylemden vazgeçmenin arkasında Allah korkusu, insan sevgisi, pişmanlık duyup günah işlemekten sakınma gibi olumlu sebepler varsa, iyi bir nedenle ondan vazgeçtiği için sevap bile kazanır. Ancak –günah işleme arzusu değişmemekle birlikte– korku, acizlik, şartların elverişli olmaması gibi sebeplerle niyet ve düşüncesini gerçekleştirememiş kişi, buna rağmen kötü niyet ve düşüncesinden dolayı günahkâr sayılır (*İhyâ*, III, 42). Nitekim 20. âyette Allah'ın adaletle hüküm vereceğini bildiren ifade de buna işaret etmektedir.

Bütün bu açıklamalarda putperestlerin bâtıl inançlarından kurtarılması, onlara yeni bir dinî ve ahlâkî zihniyet aşılanması amaçlanmaktadır. Gerçek Tanrı her bir kulunun neler yaptığını, hatta neler düşündüğünü, içinde ne tür niyetler taşıdığını bilir; onlar hakkında niyet ve amellerine göre hükümler verir, nihayet ödüllendirir veya cezalandırır. Buraya kadar geçen âyetlerde gerçek ilâh hakkında iki kategoride bilgi verildi: **1.** O vardır, birdir; bilgisi, kudreti, hükümranlığı gibi niteliklerinde eşsiz ve mükemmeldir; **2.** O aynı zamanda insanlar için dinî, ahlâkî planda yasa koyucudur; buyrukları ve yasaklarıyla bireylerin ve toplumların hayatlarına, iradesine uygun bir düzen vermek ister. Nihaî planda

bütün insanları âhirette âdil bir şekilde yargılayıp hükümlerine uyanları ödüllendirecek, uymayanları cezalandıracaktır. Putperestlerin tanrı diye taptıkları nesnelerin sadece hüküm verme gücüne sahip olmamaları bile onlara tapmanın anlamsız ve yersiz olduğunu göstermeye yeteceği için 20. âyette bu hatırlatmayla yetinilmiştir.

21-22. Yüce Allah'ın, kendilerine gönderilen peygamberleri ve onların doğruluklarının belgeleri olan kutsal kitapları yahut mûcizeleri red ve inkâr eden; böylece inkâr ve kötülükte direnen toplumları daha dünyadayken cezalandırıp tarih sahnesinden sildiğini hatırlatan bu kısa değinme, Kur'an'ın ilk muhataplarıyla ilâhî hakikatler karşısında benzer tutumlar sergileyen diğer topluluklar için anlamlı bir uyarıdır. Kur'an'a ve peygambere karşı direnen putperestler, genellikle güçlerine ve servetlerine güvendikleri için, bunun nasıl bir aldanış olduğuna dikkat çekilmektedir. 22. âyetin sonunda Allah'ın gücünün ve çetin azabının hatırlatılması da güçlerine ve servetlerine güvenenlere yöneltilen uyarıyı pekiştirmektedir.

23 – 46

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مُوسٰى بِاٰيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿٢٣﴾ اِلٰى فِرْعَوْنَ
وَهَامَانَ وَقَارُونَ فَقَالُوا سَاحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٢٤﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ
بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا اَبْنَاءَ الَّذِينَ اٰمَنُوا مَعَهُ وَاسْتَحْيُوا
نِسَاءَهُمْ وَمَا كَيْدُ الْكَافِرِينَ اِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿٢٥﴾ وَقَالَ
فِرْعَوْنُ ذَرُونِي اَقْتُلْ مُوسٰى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ اِنِّي اَخَافُ اَنْ يُبَدِّلَ
دِينَكُمْ اَوْ اَنْ يُظْهِرَ فِي الْاَرْضِ الْفَسَادَ ﴿٢٦﴾ وَقَالَ مُوسٰى

اِنّ۪ي عُذْتُ بِرَبّ۪ي وَرَبِّكُمْ مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٢٧﴾
وَقَالَ رَجُلٌ مُؤْمِنٌۗ مِنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ ا۪يمَانَهُٓ اَتَقْتُلُونَ رَجُلًا اَنْ
يَقُولَ رَبِّيَ اللّٰهُ وَقَدْ جَٓاءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ رَبِّكُمْۜ وَاِنْ يَكُ كَاذِبًا
فَعَلَيْهِ كَذِبُهُۚ وَاِنْ يَكُ صَادِقًا يُصِبْكُمْ بَعْضُ الَّذ۪ي يَعِدُكُمْۜ اِنَّ اللّٰهَ
لَا يَهْد۪ي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ﴿٢٨﴾ يَا قَوْمِ لَكُمُ الْمُلْكُ الْيَوْمَ
ظَاهِر۪ينَ فِي الْاَرْضِۘ فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَأْسِ اللّٰهِ اِنْ جَٓاءَنَاۜ قَالَ
فِرْعَوْنُ مَٓا اُر۪يكُمْ اِلَّا مَٓا اَرٰى وَمَٓا اَهْد۪يكُمْ اِلَّا سَب۪يلَ الرَّشَادِ ﴿٢٩﴾
وَقَالَ الَّذ۪ٓي اٰمَنَ يَا قَوْمِ اِنّ۪ٓي اَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ الْاَحْزَابِۙ ﴿٣٠﴾
مِثْلَ دَأْبِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذ۪ينَ مِنْ بَعْدِهِمْۜ وَمَا اللّٰهُ يُر۪يدُ
ظُلْمًا لِلْعِبَادِ ﴿٣١﴾ وَيَا قَوْمِ اِنّ۪ٓي اَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِۙ ﴿٣٢﴾
يَوْمَ تُوَلُّونَ مُدْبِر۪ينَۚ مَا لَكُمْ مِنَ اللّٰهِ مِنْ عَاصِمٍۚ وَمَنْ يُضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا
لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ جَٓاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ
ف۪ي شَكٍّ مِمَّا جَٓاءَكُمْ بِه۪ۜ حَتّٰٓى اِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَنْ يَبْعَثَ اللّٰهُ مِنْ بَعْدِه۪

رَسُولاًۜ كَذٰلِكَ يُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُرْتَابٌۚ ﴿٣٤﴾ اَلَّذ۪ينَ يُجَادِلُونَ
ف۪ٓي اٰيَاتِ اللّٰهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ اَتٰيهُمْۜ كَبُرَ مَقْتاً عِنْدَ اللّٰهِ وَعِنْدَ الَّذ۪ينَ
اٰمَنُواۜ كَذٰلِكَ يَطْبَعُ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ قَلْبِ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿٣٥﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ
يَا هَامَانُ ابْنِ ل۪ي صَرْحاً لَعَلّ۪ٓي اَبْلُغُ الْاَسْبَابَۙ ﴿٣٦﴾ اَسْبَابَ
السَّمٰوَاتِ فَاَطَّلِعَ اِلٰٓى اِلٰهِ مُوسٰى وَاِنّ۪ي لَاَظُنُّهُ كَاذِباًۜ وَكَذٰلِكَ زُيِّنَ
لِفِرْعَوْنَ سُٓوءُ عَمَلِه۪ وَصُدَّ عَنِ السَّب۪يلِۜ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ اِلَّا ف۪ي تَبَابٍ ﴿٣٧﴾
وَقَالَ الَّذ۪ٓي اٰمَنَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُونِ اَهْدِكُمْ سَب۪يلَ الرَّشَادِۚ ﴿٣٨﴾
يَا قَوْمِ اِنَّمَا هٰذِهِ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا مَتَاعٌۘ وَاِنَّ الْاٰخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ ﴿٣٩﴾
مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزٰٓى اِلَّا مِثْلَهَاۚ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحاً مِنْ ذَكَرٍ اَوْ
اُنْثٰى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَاُو۬لٰٓئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ ف۪يهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤٠﴾
وَيَا قَوْمِ مَا ل۪ٓي اَدْعُوكُمْ اِلَى النَّجٰوةِ وَتَدْعُونَن۪ٓي اِلَى النَّارِۜ ﴿٤١﴾
تَدْعُونَن۪ي لِاَكْفُرَ بِاللّٰهِ وَاُشْرِكَ بِه۪ مَا لَيْسَ ل۪ي بِه۪ عِلْمٌۘ وَاَنَا۬ اَدْعُوكُمْ
اِلَى الْعَز۪يزِ الْغَفَّارِ ﴿٤٢﴾ لَا جَرَمَ اَنَّمَا تَدْعُونَن۪ٓي اِلَيْهِ لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي

الدُّنْيَا وَلَا فِي الْاٰخِرَةِ وَاَنَّ مَرَدَّنَٓا اِلَى اللّٰهِ وَاَنَّ الْمُسْرِفٖينَ هُمْ اَصْحَابُ النَّارِ ﴿٤٣﴾
فَسَتَذْكُرُونَ مَٓا اَقُولُ لَكُمْۜ وَاُفَوِّضُ اَمْرٖٓي اِلَى اللّٰهِۜ اِنَّ اللّٰهَ
بَصٖيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٤٤﴾ فَوَقٰيهُ اللّٰهُ سَيِّـَٔاتِ مَا مَكَرُوا وَحَاقَ بِاٰلِ
فِرْعَوْنَ سُٓوءُ الْعَذَابِۚ ﴿٤٥﴾ اَلنَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّاۚ
وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ اَدْخِلُٓوا اٰلَ فِرْعَوْنَ اَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿٤٦﴾

Meâli

23-24. Andolsun biz Mûsâ'yı âyetlerimizle ve apaçık bir kanıtla Firavun, Hâmân ve Karun'a gönderdik; ama onlar, "O bir yalancı, bir sihirbaz!" dediler. **25.** Mûsâ, katımızdan verilmiş hakikati onlara getirdiğinde, "Onunla birlikte olan inanmış kişilerin oğullarını öldürün, kızlarını diri bırakın!" dediler. Oysa inkârcıların tuzağı hep boşa çıkmıştır. **26.** Firavun, "Bırakın beni de şu Mûsâ'yı öldüreyim! Tanrısına yalvarsın bakalım! (kurtulabilecek mi?) Çünkü onun, dininizi değiştirmesinden yahut ülkede huzursuzluk çıkaracağından kaygı duyuyorum" dedi. **27.** Mûsâ ise, "Hesap gününe inanmayan her kibirli kişinin şerrinden, benim ve sizin rabbiniz olan Allah'a sığındım!" dedi. **28.** Firavun ailesinden olup imanını saklayan bir mümin kişi şöyle dedi: "Adamı, 'Rabbim Allah'tır' dediği için öldürecek misiniz? Oysa o size rabbinizden âyetler getirmiştir. Eğer yalancı biriyse yalanı kendi zararınadır; ama eğer doğru söylüyorsa size bildirip uyardığı şeyin bir kısmı başınıza gelecektir. Hiç kuşku yok ki Allah, aşırılığa sapmış, yalancı kimseyi doğru yola ulaştırmaz. **29.** Ey benim kavmim! Bugün ülkede hâkimiyeti elinde bulunduran bir toplum olarak hükümranlık sizindir. Ama eğer Allah'ın cezası başımıza gelirse ona karşı bize kim yardım edebilir?" Firavun ise, "Ben sadece kendi bilip gördüğü-

mü size gösteriyorum ve sizi yalnızca doğru yola yönlendiriyorum" dedi. **30.** İnanan kişi de şöyle dedi: "Ey kavmim! Doğrusu vaktiyle (peygamberlerine karşı) gruplar oluşturmuş eski toplulukların yaşadıkları felâketlerin benzerinin sizin de başınıza gelmesinden korkuyorum. **31.** Nûh kavminin, Âd, Semûd ve onlardan sonrakilerin durumu gibi. Allah kulları için hiçbir zulmü istemez. **32.** Ey kavmim! İnsanların çığlıklar atacağı günde başınıza gelecek olanlardan korkuyorum. **33.** Öyle bir gün ki, arkanızı dönüp kaçarsınız, ama sizi Allah'tan kurtaracak hiçbir güç bulamazsınız! Allah kimi şaşırtırsa artık onu doğru yola yönlendirebilecek bir güç yoktur. **34.** Daha önce Yûsuf da size açık kanıtlar getirmişti; ama siz onun getirdikleri hakkında da hep kuşku içinde oldunuz. Nihayet o vefat edince 'Artık Allah ondan sonra kesinlikle hiçbir elçi göndermeyecek' dediniz. Aşırılığa sapmış, kuşkulara boğulmuş kişiyi Allah işte böyle şaşırtır. **35.** Onlar, kendilerine ulaşmış kesin bir kanıt olmadan Allah'ın âyetleri hakkında tartışmaya girişirler. Bu tutum, gerek Allah yanında gerekse inananlar yanında büyük bir nefrete sebep olur. Allah, kendini beğenmiş her zorbanın kalbini işte böyle mühürler." **36-37.** Firavun, "Ey Hâmân" dedi, "Bana yüksek bir kule inşa et; belki bazı yollara, göklerin yollarına ulaşırım da bu sayede Mûsâ'nın ilâhını görebilirim! Doğrusu onun bir yalancı olduğunu düşünüyorum." İşte böylece, yaptığı çirkin iş Firavun'a güzel göründü ve doğru yolu bulması engellendi. Firavun'un tuzağı hüsrandan başka bir sonuç doğurmadı. **38.** Mümin kişi sözlerine şöyle devam etti: "Ey kavmim! Bana uyun, sizi doğru yola götüreceğim. **39.** Ey kavmim! Bu dünya hayatı bir sürelik yararlanmadan ibarettir; âhirete gelince ebedîlik yurdu işte orasıdır. **40.** Kim bir kötülük yapmışsa sadece o kötülüğünün miktarınca ceza görecektir; kim de –erkek olsun kadın olsun– inanmış bir kişi olarak iyi ve yararlı iş yapmışsa işte böyleleri de cennete girecekler, orada kendilerine hesapsız nimetler verilecektir. **41.** Ey kavmim! Nedir bu hal? Ben sizi kurtuluşa çağırıyorum, siz ise beni ateşe çağırıyorsunuz! **42.** Siz bana Allah'ı inkâr etmem ve hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığım şeyleri O'na ortak koşmam için çağrıda bulunuyorsunuz; ben ise sizi izzet sahibi, çok bağışlayıcı olan Allah'a davet ediyorum. **43.** Gerçek şu ki siz beni, bu dünya-

da da öteki dünyada da çağırılmaya değer olmayan bir şeye davet ediyorsunuz. Kuşku yok ki dönüşümüz Allah'adır ve hakikat çizgisinden sapanlar cehennem ehlidirler. **44.** Size söylediklerimi yakında hatırlayıp anlayacaksınız. Ben durumumu Allah'a havale ediyorum; kuşkusuz Allah kullarını çok iyi görmektedir." **45.** Nihayet Allah, onların kurdukları kötü tuzaklardan bu kişiyi korudu; Firavun ailesini ise şiddetli bir azap kuşatıp yok etti. **46.** Bu azap, onların sabah akşam sokulacakları ateştir. Kıyamet koptuğunda, "Firavun ailesini en şiddetli azabın içine atın!" denilecek.

Tefsiri

23-24. Yukarıda geçmiş toplulukların tarihlerinden ders alınması gerektiğine işaret edilmişti. Buradan itibaren 46. âyete kadar süren bölümde ise geçmişten bir örnek olmak üzere Firavun'un ve onu destekleyenlerin, Hz. Mûsâ'ya karşı inkâr, isyan ve haksızlıkta direnmeleri; bu yüzden dünyada cezalandırılıp yok edilmeleri; nihayet onları âhirette nasıl bir âkıbetin beklediği anlatılmaktadır. Amaç ise bir yandan Kureyş putperestlerini ve genel olarak inkârcıları, İslâm ve peygamber karşısında olumsuz tutumlarını sürdürdükleri takdirde aynı kötü âkıbetin kendi başlarına da geleceği hususunda uyarmak; bir yandan da henüz inkârcılar karşısında güçsüz durumda bulunan müslümanlara sabır ve ümit telkin etmektir (İbn Atıyye, IV, 554).

Hz. Mûsâ'nın, yüzyıllardır Mısır'da sıkıntı içinde yaşayan İsrâiloğulları'nı kurtarmak üzere Allah'ın emriyle Mısır'a gitmesi ve oradaki mücadeleleri, peygamberlik faaliyetleri ve kendi halkı olan İsrâiloğulları'yla ilişkileri hakkında Kur'an'ın başka yerlerinde geniş bilgiler verilmiştir (özellikle bk. Bakara 2/40-93; A'râf 7/103-171). Burada dikkati çeken en önemli ayrıntı, gizlice Mûsâ'ya iman etmiş olan kişinin son derece önemli uyarılarına dair geniş açıklamalardır.

Mûsâ'ya verildiği belirtilen "âyetler", genellikle Mûsâ'nın sergilediği mûcizeler olarak yorumlanmıştır. "Apaçık bir kanıt" diye çevirdiğimiz "sultânun mübîn" ifadesini Taberî, bizim çevirdiğimiz gibi açıklamakla yetinmiştir (XXIV, 55); Zemahşerî, bununla mûcizelerin kastedildiğini

belirtir (III, 363); İbn Âşûr, Hûd sûresinin 96. âyetinde geçen aynı ifadeyle "aklî delil ya da ilâhî teyit"in, Şevkânî ise Tevrat'ın kastedildiğini söyler (IV, 558). Ancak Mûsâ'nın o dönemde peygamberlikle görevlendirildiği kesin olmakla birlikte (bk. A'râf 7/104; Tâhâ 20/47) henüz Tevrat'ın indirilmemiş olduğu göz önüne alınırsa Şevkânî'nin açıklamasının isabetli olmadığı anlaşılır.

Tefsirlerde Hâmân, Firavun'un veziri veya sarayındaki önemli şahsiyetlerinden biri, Karun ise Hz. Mûsâ'nın amcazadesi ve Firavun'un üst düzey bir görevlisi olarak tanıtılmaktadır (bk. Kasas 28/6, 76).

25-27. Bu ifadelerden anlaşıldığına göre –henüz Tevrat gelmemiş olsa da– Mûsâ, kavmini kurtarmak için geldiği Mısır'da Firavun ve çevresine Allah'ın birliği inancına dayalı İsrâil dinî kültüründen gelen bazı inançlardan söz etmişti. Halbuki eski Mısır dinî geleneğine göre firavunlar hem kral hem de tanrının oğlu, dolayısıyla tanrı sayılıyorlardı. İşte Firavun, muhtemelen, Mûsâ'nın sözünü ettiği dinî inançların kendi halkının geleneksel dinî telakkisini ve kendisinin o telakkiye göre sahip olduğu konumu tehlikeye sokacağını gördüğü için bu kaygısını çevresindekilere, "Onun, dininizi değiştireceğinden yahut ülkede huzursuzluk çıkaracağından kaygı duyuyorum" şeklinde ifade etmiş ve Mûsâ'yı öldürmeye, ona inananların erkek çocuklarını katliama tâbi tutmaya karar vermişti. Nitekim İbn Atıyye de söz konusu âyetleri bu yönde yorumlamaktadır (IV, 555). Ancak bu büyük tehlikeye rağmen Hz. Mûsâ, âhirete inanmadıkları için yaptıklarının yanlarına kalacağını sanan bütün despotik güçlere karşı Allah'ın, kendisine inanıp güvenerek doğru yolda azimle ilerleyenlere yardım edeceğinden emindi.

28-29. Firavun'un ailesinden olduğu bildirilen bu mümin kişinin, Firavun'un amcasının oğlu, Kıptî asıllı biri olduğu rivayet edilir (Zemahşerî, III, 368; Râzî, XXVII, 58). İbn Âşûr'a göre ismi bilinmeyen bu kişi muhtemelen dinî arayışı olan, bu hususta düşünüp taşınan aklı selim sahibi ve erdemli biriydi. Mûsâ'nın davetini öğrendiğinde aradığı gerçeği bulduğunu düşünmüş ve ona iman etmiştir. Daha sonra Firavun'un Mûsâ'yı öldürmeye karar verdiğini öğrenince onun huzuruna

çıkarak kendisini bu kararından vazgeçirmek istemiş, Firavun ise kendi toplumundan olduğu için onu suçlamamış, aksine tavsiyesini dikkate almıştır. İbn Âşûr, Tevrat'ın Çıkış kitabında (10/7) geçen, "Ve Firavun'un kulları kendisine dönüp dediler: Ne vakte kadar bu adam bize tuzak olacak? Adamları salıver de Allahları rabbe ibadet etsinler..." ifadesiyle bu zata işaret edildiği kanaatindedir (XXIV, 128-129).

Ukbe b. Ebû Muayt isimli putperestin, Kâbe'de bulunan Hz. Peygamber'e saldırarak boğazına sarıldığını gören Hz. Ebû Bekir, saldırganı ellerinden yakalayarak Resûllah'ı kurtarmış; daha sonra burada kendisinden bahsedilen mümin kişinin sözlerini nakleden âyetin, "Adamı, 'Rabbim Allah'tır' dediği için öldürecek misiniz? Oysa o size rabbinizden âyetler getirmiştir" meâlindeki bölümünü aynen tekrarlamıştır (Buhârî, "Tefsîr", 40/1; *Müsned*, II, 204). Hz. Ali'nin, "Allah'a yemin ederim ki Ebû Bekir'in davranışı Firavun ailesinden olan mümin kişininkinden daha da önemlidir. Çünkü o kişi imanını saklamıştı, oysa Ebû Bekir inandığını açıkça ifade etmiş, malını ve canını bu yola adamıştır" dediği rivayet edilir (Bezzâr, III, 15).

Mümin kişinin, Mûsâ ile ilgili olarak "Eğer yalancı biriyse yalanı kendi zararınadır; ama eğer doğru söylüyorsa size bildirip uyardığı şeyin bir kısmı başınıza gelecektir" ifadesi, Mûsâ'nın ortaya koyduğu gerçekler hakkında kuşkusu olduğu anlamına gelmez. Bu ifadesiyle o, Firavun ve taraftarlarının fevrî davranarak Mûsâ'yı öldürmelerini önlemeyi, onun tebliğleri hakkında soğuk kanlı ve sağlıklı olarak düşündükten sonra bir karar vermelerini sağlamayı amaçlamıştı. Bu ifade, aynı zamanda farklı bir düşünce ve inanç ortaya koyanlar karşısında ölçülü, soğukkanlı davranmak, sağ duyuyla hareket etmek; bunların doğruluğu ve yanlışlığı üzerinde düşünüp taşındıktan sonra bir karara varmak ve tavır belirlemek gerektiği yönünde genel bir ders ve uyarı anlamı taşımaktadır. 29. âyet ise siyasî güç ve hâkimiyetin, zorbalık, baskı ve haksızlık aracı olarak kullanılmaması gerektiğini; aksine davranmakta ısrar edenlerin, sonunda ilâhî cezaya çarptırılmalarının kaçınılmaz olduğunu hatırlatması bakımından son derece önemlidir.

Firavun'un, "Ben sadece kendi gördüğümü size gösteriyorum ve sizi yalnızca doğru yola yönlendiriyorum" şeklindeki ifadesinden, mümin

kişinin söylediklerinin başkaları tarafından haklı görüldüğü veya en azından Firavun'un Mûsâ'yı öldürme düşüncesinin doğru olup olmadığı konusunda onların zihninde tereddüt uyandırdığı anlaşılmaktadır.

30-33. Mümin kişi, halkını iki büyük tehlike konusunda uyarmaktadır: İlki, peygamberlerine karşı gelip inkâr ve kötülüklerinde ısrar eden eski toplulukların kötü âkıbetleridir. Allah, onları hak ettikleri için cezalandırmıştır, çünkü O, kullarına haksızlık yapılmasını istemez. İkinci uyardığı tehlike ise "insanların (dehşet içinde) çığlıklar atacağı" mahşer gününde yardımsız, koruyucusuz kalacakları sıradaki çaresizlikleridir. 30-31. âyetlerdeki ifadeden, Kıptîler'den oluşan Mısırlılar'ın, Nûh kavmi, Âd ve Semûd gibi eski kavimlerin başlarına gelenlerden haberdar olduklarını göstermektedir. Zira Nûh tûfanı her dönemde bilinen meşhur bir olaydı; Mısır'a yakın bir coğrafî bölgede yaşamış olan Âd ve Semûd'un başına gelen büyük felâketlerden haberdar olmamaları da mümkün değildi.

"Allah, kulları için hiç bir zulmü istemez" cümlesindeki zulüm hem şirk ve inkârı hem de her türlü haksız muameleyi ifade etmekte olup âyette her iki anlamı da kastedilmiştir. Ayrıca zulüm kelimesinin nekre olması her türlü zulmü kapsar. Buna göre yüce Allah ne kendisi kullarına zulmeder ne de kullarının herhangi bir şekilde haksızlığa tevessül etmelerine razı olur (İbn Âşûr, XXIV, 135).

34-35. Kur'an-ı Kerîm'de 12. sûrenin hemen tamamı Hz. Yûsuf'la ilgili olup onun ismini taşımaktadır. Orada görüldüğü üzere Hz. Yûsuf, kardeşlerinin bir ihaneti sonucunda Mısır'a götürülüp köle olarak satılmış, iftiraya uğrayarak hapse atılmış, Allah'ın kendisine verdiği ilim ve hikmet sayesinde rüyaları yorumlamadaki maharetiyle ismini Mısır hükümdarının sarayına kadar duyurmuş, hükümdarın rüyasını yorumlayarak onun ilgisini kazanmış ve hazine işlerine bakmakla görevlendirilmişti.

Hz. Yûsuf'a özel bir kitap indirilmediği bilinmektedir. Ayrıca Yûsuf sûresinde (12/55) onun, kendisinin dürüstlüğünden söz ederek hazinenin yönetimine atanmasını talep ettiği bildirilmekle beraber açık bir dinî tebliğde bulunduğuna dair bilgi verilmemektedir. Bununla birlikte daha hapishanedeyken yanındakilere Allah'ın kendisine özel bir bil-

gi öğrettiğini söylüyor; ayrıca Mısır halkının Allah'a ve âhiret gününe inanmadıklarını belirtip bunu eleştiriyor; kendisinin, ataları İbrâhim ve İshak ile babası Ya'kub'un dinî geleneğine tâbi olduğunu açıklıyordu (Yûsuf 12/37-38). Bu şekildeki beyanlarını hapishaneden çıktıktan ve önemli devlet görevine getirildikten sonra da devam ettirmiş olabilir. Bu durumda konumuz olan 34. âyette Yûsuf'un Mısırlılar'a getirdiği bildirilen "açık kanıtlar" (beyyinât), muhtemelen onun, bir peygamber olarak Mısır yöneticilerine ve halkına İbrâhimî gelenekteki temel dinî inançlara dair zaman zaman yaptığı açıklamalar ve bu konularda verdiği açık seçik bilgiler, gösterdiği kanıtlar olmalıdır. Ne var ki Mısırlılar, dünya işleri konusunda Yûsuf'un bilgisinden ve dürüstlüğünden istifade ederken, 34. âyetten anlaşıldığına göre dinî meselelerde ortaya koyduğu bu açık gerçekleri kuşkuyla karşılamışlar; Hz. Yûsuf vefat ettikten sonra da âdeta ondan kurtulduklarına şükrettikleri anlamına gelen sözler söylemişlerdi.

İşte konumuz olan âyetlerde sözleri nakledilen mümin kişi, Mûsâ dönemindeki Mısırlılar'a yüzyıllar önce atalarının Yûsuf karşısında takındıkları olumsuz tavrı hatırlatıyor ve atalarının yaptıkları yanlışları tekrar etmemeleri gerektiği yönünde onları uyarıyordu.

Bu âyetlerde, peygamberler karşısında inkârcı ve isyankâr tutumlar sergileyenlerin niteliklerini ifade etmek üzere seçilmiş olan kelimeler özellikle dikkat çekicidir. Bunlardan *müsrif*, gerçeklik, adalet ve dürüstlük ölçülerini aşan her türlü inanç, düşünce ve eylemin sahibini ifade eder. Kur'an'da bu kelime yoğun olarak, peygamberler ve onların ortaya koydukları ilâhî hakikatler karşısında sağduyulu, adaletli ve gerçekçi davranış ölçüsünden sapan; çıkar kaygılarının veya öfke ve şiddet duygularının etkisine kapılıp tepkisel davranışlar sergileyen, taşkınlık yapan putperest ve inkârcılar için kullanılır. Meâlde "kuşkulara boğulmuş" diye çevirdiğimiz *mürtâb* kelimesi, müsbet anlamda hakikati arayıp bulmaya yönelik iyi niyetli kuşkuculukla ilgisi olmayan; aksine, vicdanen doğruluğuna kani olsa bile çıkar kaygılarının, bencil duygu ve tutkularının etkisinde kalan kimsenin ilâhî gerçekler hakkında kuşku uyandırmaya yönelik kötü niyetli çabalarını gösterir. "Büyüklük taslayan, kendini beğenmiş" anlamına gelen *mütekebbir* de saçma ve küstahça bir benlik duygusuyla Allah, peygamber ve vahiy karşısında bile gurur ve kibir

taslayan, bu sebeple de peşin bir red ve inkâr tavrına kendini kaptıran inkârcı kişiyi ifade eder. "Zorba" diye çevirdiğimiz *cebbâr* ise bu bağlamda anılan üç olumsuz ruh halinin bir bakıma sonucu olmak üzere zalim, baskıcı ve despotça davranış ve uygulamalar sergileyen kişi ve yönetime işaret eder. Böylece gizli olarak Mûsâ'ya inanmış olan mümin kişinin ifadesini aktaran bu âyetler, dolaylı olarak tam da Firavun'u hatırlatan bir tiran tipinin yanında, bir toplumsal zihniyeti, sınıf ve zümre psikolojisini tanımlamaktadır.

36-37. "Yollar" diye çevirdiğimiz âyet metnindeki esbâb (sebepler) kelimesi "kapılar" veya "gök tabakaları" şeklinde de açıklanmıştır (bk. Taberî, XXIV, 64-65). Müfessirlerin çoğu bu âyeti zâhirî ve lafzî anlamıyla yorumlamışlar, yani gerçekten Firavun'un "Mûsâ'nın ilâhını" görebilmek için veziri Hâmân'dan yüksek bir kule yapmasını istediğini belirtmişlerdir. Râzî (XXVII, 65) ve Şevkânî (IV, 563) gibi bazı müfessirler, Firavun'un bu şekilde Allah'ı göklerde aramak için kule yaptırmak istemesinin, onun son derece cahil ve ahmak oluşuna delâlet ettiğini belirtirler.

Ancak Râzî'ye göre Firavun, dağlardan daha yüksek bir kule yapılamayacağını bilmeyecek kadar ahmak değildi; dolayısıyla maksadı yüksek bir yer bulmak olsaydı, kule yaptırmak yerine yüksek bir dağa çıkardı. Gerçekte bir materyalist (dehrî) olan Firavun'un asıl amacı şunu kanıtlamaktı: Bir şeyin varlığını kabul etmek için onu görmek gerekir; en yüksek bir yerden bile Mûsâ'nın sözünü ettiği Tanrı'yı görmek mümkün olmadığına, O'nu görmenin bir yolu bulunamayacağına göre bu Tanrı'nın varlığına dair bilgi edinmek de mümkün değildir. Râzî'ye göre bilgi edinmenin sadece bir yoluna (duyu) dayandığı için Firavun'un bu kuşkusu temelsizdir; çünkü bilginin "haber ve düşünme"den (nazar) oluşan iki yolu daha vardır ve bu yollarla Mûsâ'nın sözünü ettiği Tanrı'nın varlığını kanıtlamak mümkündür (XXVII, 65-66).

Firavun'un kule yapma talebi, Mûsâ'nın tanrı anlayışıyla alay için söylenmiş boş bir söz de olabilir. Muhtemelen Firavun, alaylı ama gerçekte Allah'ın varlığı gibi insanoğlunun en büyük arayışı konusunda son derece çirkin ve yanlış olan bu tür söz ve davranışlardan zevk de alıyordu.

"İşte böylece, yaptığı çirkin iş Firavun'a güzel gösterildi" meâlindeki ifadeyle bu hususa işaret edildiği düşünülebilir.

Firavun'un yüksek bir kule yaptırıp oraya çıkarak Allah'ın olup olmadığını anlayacağını söylemesi, halkı kandırmak için bir düzen, bir hile de olabilir. Halk (avam tabakası), Tanrı'nın yukarıda olduğuna inanır. Plana göre Firavun, kimsenin çıkamayacağı bir yüksekliğe ulaşmış, fakat Tanrı'yı görememiş olacak; inince de "Baktım, göremedim, şu halde Tanrı yok" diyecekti.

"Firavun'un tuzağı", onun kule yaptırma tasarısı olarak açıklanmış ve bu tasarının başarısızlıkla sonuçlandığı, yaptığı harcamaların da boşa gittiği belirtilmiştir (Taberî, XXIV, 66). Onun tuzağı, Râzî'nin belirttiği yanlış akıl yürütme metodu veya alaylı ifade ve davranışlarla Mûsâ'nın etkisini azaltma planı da olabilir.

38-40. Buradan itibaren 44. âyete kadar devam eden sözlerin Hz. Mûsâ'ya ait olabileceği ileri sürülmüşse de (bk. Şevkânî, IV, 560-561), müfessirlerin çoğunluğunun da kabul ettiği üzere, ifadenin akışından bu sözlerin, Mûsâ'ya inandığını gizli tutmaya çalışan kişiye ait olduğu anlaşılmaktadır.

Önceki âyetlerde bildirildiğine göre söz konusu kişi, Firavun ve adamlarını, Mûsâ'ya karşı şiddete başvurmalarının kendileri için yanlış olduğu ve tehlikeli sonuçlar doğuracağı hususunda uyararak Mûsâ'nın söyledikleri üzerinde sabır, teenni ve sağduyu ile düşünüp sağlıklı karar vermeye çağırmıştı. Burada ise bu çağrısına uymaları halinde doğru yolu bulacaklarını bildirmektedir. "Doğru yol"dan maksat, dünyanın gelip geçici menfaatlerini aşıp "ebedîlik yurdu" olan âhiret kurtuluşuna götüren yoldur. Bu kurtuluşa ise ilâhî gerçekleri inkâr edip kötülükler yaparak değil, inanıp iyi ve yararlı işler yaparak ulaşılabilir. Bu âyetlerde özellikle şu hususlar dikkat çekmektedir: **a)** Dünya hayatı ve ondaki menfaatler geçici, âhiret hayatı ve oradaki nimetler ise süreklidir; şu halde dünyayı âhirete tercih ederek yalnız dünya için yaşamak akıllı bir seçim değildir. **b)** Âhirette kötülükler sadece dengiyle karşılık bulacak, iyilikler ise "hesapsız nimetler"le ödüllendirilecektir (bilgi için bk. el-En'âm 6/160). **c)** İyilik olsun kötülük olsun, insanların yaptıklarının karşılığını bulması bakımından Allah katında erkek-kadın ayırımı yapılmayacaktır.

Başka bir ifadeyle cinsiyet özellikleriyle uyumlu olarak belirlenmiş ödev ve sorumluluklarını yerine getiren erkekler ve kadınlar, cinsiyet ayırımı yapılmadan ödüllendirilecek, kötülük yapanlar da kötülüklerine denk olarak cezalandırılacaktır; çünkü Allah katında insan ve kul olarak erkek ve kadın eşittir. İbn Âşûr'un görüşünün aksine (XXIV, 151) burada erkek ve kadının özellikle zikredilmesi, âhirette amellerin karşılığını bulması bakımından iki cins arasında ayırım yapılabileceği yönündeki bir kanaati önleme amacı taşımaktadır. **d)** Yapılan iyiliklerin âhirette karşılığını bulması iman şartına bağlıdır. Allah'a ve âhirete inanmayanların bu dünyada yaptıklarının karşılığı yine bu dünyada elde ettikleriyle sınırlı olup âhiret kurtuluşunu sağlamayacaktır.

41-44. Allah'a iman edip gösterdiği yoldan gidenler kurtuluşa erecek, inkâr ve isyanda olanlar ateşe yani cehenneme gideceklerdir. 41. âyette mümin kişinin kurtuluşa, diğerlerinin ise ateşe çağırdıkları ifade buyurulmuş; sonraki âyetlerde bunun açılımı verilmiştir. Mümin kişinin, Allah'a ortak koşulan şeylere dair "hiçbir bilgiye sahip olmadığım şeyler" şeklindeki sözü, "Sizin tanrı kabul ettiğiniz Firavun'un, putların ve daha başka şeylerin tanrı olduğuna dair hiçbir bilgim yoktur, olması da mümkün değildir" anlamına gelir (Şevkânî, IV, 561).

Firavun'un Hz. Mûsâ'yı öldürmeye karar verdiğini bildiren âyetin ardından 28. âyette Mûsâ'nın hayatını kurtarmaya çalışan kişinin imanını gizlediği belirtilmişti. Bu son âyetlerden ise bu kişinin artık inancını açıkça ortaya koyduğu ve halkının çok tanrılı dinini reddettiği anlaşılmaktadır. Bu durumda söz konusu kişiyle ilgili âyetlerin uzunca bir zaman içinde olup bitenleri özetlediği, dolayısıyla onun başlangıçta inancını gizlerken zamanla ya ortamın yumuşaması veya –daha güçlü bir ihtimalle– şartların kendisini zorlaması sebebiyle inancını açıkça ortaya koyduğu anlaşılmaktadır. Nitekim 45. âyetin, "Nihayet Allah, onların kurdukları kötü tuzaklardan bu kişiyi korudu" meâlindeki cümlesi, Firavun tarafının o kişiyle ilgili gerçeği öğrendiklerini ve kendisi hakkında kötü planlar peşinde olduklarını göstermektedir.

45-46. Tefsirlerin çoğunda, Firavun taraftarlarının, bu kişinin Hz. Mûsâ'yı tasdik ettiğini öğrenince onu öldürmeye veya işkence etmeye

karar verdikleri, ancak Hz. Mûsâ ve İsrâiloğulları'yla birlikte bu zatın da Mısır'ı terkederek kurtulduğu belirtilir.

"Firavun ailesini kuşatıp helâk eden şiddetli azap", onların hem Kızıldeniz'de boğulmaları hem de âhirette cehenneme atılmaları olarak açıklanır (İbn Atıyye, IV, 562; Şevkânî, IV, 566). "Sabah akşam" sözü, azabın sürekliliğini ifade eden bir deyimdir. Âyetin bu bölümü, "berzah" denilen, ölümle kıyamet arasındaki dönemde inkârcıların ruhlarına her gün sabah ve akşam cehennemdeki yerlerinin gösterileceği şeklinde yorumlanmış ve âyetin bu bölümü kabir azabının varlığına delil olarak gösterilmiştir (bk. Râzî, XXVII, 73; Şevkânî, IV, 566).

47 – 52

وَاِذْ يَتَحَٓاجُّونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ الضُّعَفٰٓؤُا لِلَّذ۪ينَ اسْتَكْبَرُٓوا
اِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعاً فَهَلْ اَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا نَص۪يباً مِنَ النَّارِ
﴿٤٧﴾ قَالَ الَّذ۪ينَ اسْتَكْبَرُٓوا اِنَّا كُلٌّ ف۪يهَٓا اِنَّ اللّٰهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ
الْعِبَادِ ﴿٤٨﴾ وَقَالَ الَّذ۪ينَ فِي النَّارِ لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ ادْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ
عَنَّا يَوْماً مِنَ الْعَذَابِ ﴿٤٩﴾ قَالُٓوا اَوَلَمْ تَكُ تَأْت۪يكُمْ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنَاتِۜ
قَالُوا بَلٰىۜ قَالُوا فَادْعُواۚ وَمَا دُعٰٓؤُا الْكَافِر۪ينَ اِلَّا ف۪ي ضَلَالٍ ﴿٥٠﴾ اِنَّا لَنَنْصُرُ
رُسُلَنَا وَالَّذ۪ينَ اٰمَنُوا فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْاَشْهَادُۙ ﴿٥١﴾
يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِم۪ينَ مَعْذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُٓوءُ الدَّارِ ﴿٥٢﴾

Meâli

47. Ateşin içinde birbirleriyle çekişirlerken zayıflar, büyüklük taslamış olanlara, "Vaktiyle biz size uymuştuk, şimdi bu azabın hiç olmazsa bir kısmından bizi kurtarabilir misiniz?" dediklerinde; **48.** Büyüklük taslayanlar şöyle cevap verirler: "Doğrusu hepimiz onun içindeyiz; artık Allah, kulları arasında hükmünü vermiştir." **49.** Ateşte bulunanlar cehennemdeki görevlilere, "Rabbinize dua edin de bir günlüğüne olsun azabımızı hafifletsin!" diye seslenirler. **50.** Görevliler, "Peygamberleriniz size açık kanıtlar getirmemiş miydi?" diye sorarlar. Onlar da "Evet, getirmişlerdi" cevabını verirler. O zaman görevliler, "Yalvarın durun şimdi; ama inkârcıların yalvarmaları boşunadır" derler. **51.** Elbette biz, hem dünya hayatında hem de şahitlerin hazır bulunacağı günde elçilerimize ve inanmış kişilere yardım ederiz. **52.** O gün zalimlere mazeretlerinin hiçbir faydası olmaz. Lânet onlaradır, kalınacak yerin en kötüsü de onlar içindir.

Tefsiri

47-50. Başka birçok benzerinde olduğu gibi Firavun'un yönetimindeki toplum içinde de âyette "müstekbirler" (büyüklük taslayanlar) denilen, siyasî ve ekonomik güç sahibi bir aristokrat kesimin, bir de bunların etkisinde kalan ve genellikle zayıfların yani mevki ve itibarları düşük olanların (İbn Atıyye, IV, 563) oluşturduğu etkisiz çoğunluğun bulunduğu anlaşılmaktadır. Bu ikincilerden, dünyadayken inanç ve eylemlerini kendi özgür iradeleriyle seçmek yerine, baskıcı kesimin talepleri istikametinde hareket edenler, bu tutumları sebebiyle âhirette diğerleriyle birlikte cehenneme atılınca, dünyada onları izlediklerini ve onların yüzünden bu cezaya çarptırıldıklarını dikkate alarak, "Şimdi bu ateşin hiç olmazsa bir kısmından bizi kurtarabilir misiniz?" diye soracaklardır. Ancak diğerleri artık gerçeği görmüşler, ne kendilerini ne de başkalarını kurtaracak durumda olmadıklarını anlamışlardır. Esasen, öyle anlaşılıyor ki, istekte bulunanlar da bu gerçeği bilmektedirler (Râzî, XXVII, 74); maksatları ise onların, azabın bir kısmını bile giderecek güçlerinin bulunmadığını ve artık kendileri gibi sadece âciz varlıklar olduklarını yüzlerine vurmaktır.

Bu âyetlerde yüce Allah, Firavun toplumunun âkıbetini örnek göstererek insanlığa gerçek özgürlük ve gerçek kurtuluş için şu hayatî uyarılarda bulunmaktadır:

a) İnsanlar, hasbelkader yüksek bir ekonomik güç, toplumsal ve siyasî statü elde etmiş olan inkârcı ve erdemsiz kesimlerin, baskın grupların uydusu olmak yerine, kendilerini Allah karşısında sorumlu duruma düşürecek inanç ve davranış konularında özgür bireyler olarak seçimlerini hür iradeleriyle kendileri yapmalıdırlar; aksi halde âhirette "Allah kulları arasında hükmünü verince" artık kimse kimseyi kurtaramayacak, melekler bile yardım isteklerine olumsuz cevap vereceklerdir.

b) İnsan kendi kurtuluşunu arama görevini kıyamet gününe bırakmamalıdır; çünkü o zaman Allah'ın dilemesi dışında kimse kimseye yardımcı olamayacaktır. Şu halde insan, kurtuluş çarelerini dünyada aramalı, bunun için de kendisini yoldan çıkaran içindeki nefsânî arzulara mağlûp olmak ve dışındaki saptırıcı baskın gruplara bilinçsizce bağlanıp peşlerine takılmak yerine, görevi gerçek imanı, üstün ahlâk ve faziletleri öğretmek olan Allah elçisinin sesini dinlemeli, onun getirdiği açık seçik gerçeklere yönelmeli, onun sünnetini yani tertemiz hayat çizgisini izlemelidir.

51-52. Allah Teâlâ'nın elçilerine ve inanmış kişilere dünyadaki yar dımı, kendilerine düşmanlık yapanlar karşısında onları er geç zafere ulaştırması veya onlara kötülük eden düşmanlarını çeşitli felâketlerle cezalandırmasıdır; âhiretteki yardımı da onları cennetiyle ve en güzel nimetleriyle ödüllendirmesidir. Bu açıklamalar, Mekke döneminde inkârcıların maddî ve mânevî baskılarıyla büyük acılar çeken müslümanlara teselli ve ümit aşılama amacı taşımaktadır. Bu âyetlerin inmesinden birkaç yıl sonra Medine döneminde müslümanlar bu vaadlerin dünya ile ilgili olanlarına bir bir kavuşmuşlardır (Taberî, XXIV, 74-75; İbn Atıyye, IV, 564).

Zemahşerî 51. âyetteki "şahitler"i "melekler, peygamberler ve Muhammed ümmeti" olarak açıklamıştır (III, 374); Râzî de insanların yapıp ettiklerine şahit olan melek, peygamber ve mümin olarak herkesin kas-

tedildiğini belirtir (XXVII, 76; Muhammed ümmetinin şahitliği konusunda bk. Bakara 2/143).

53 – 60

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْهُدٰى وَاَوْرَثْنَا بَنٖٓي اِسْرَٓائٖلَ الْكِتَابَ ﴿٥٣﴾ هُدًى
وَذِكْرٰى لِاُو۬لِي الْاَلْبَابِ ﴿٥٤﴾ فَاصْبِرْ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَاسْتَغْفِرْ
لِذَنْبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَالْاِبْكَارِ ﴿٥٥﴾ اِنَّ الَّذٖينَ
يُجَادِلُونَ فٖٓي اٰيَاتِ اللّٰهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ اَتٰيهُمْ اِنْ فٖي صُدُورِهِمْ
اِلَّا كِبْرٌ مَا هُمْ بِبَالِغٖيهِ فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ اِنَّهُ هُوَ السَّمٖيعُ الْبَصٖيرُ ﴿٥٦﴾
لَخَلْقُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ اَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْاَعْمٰى وَالْبَصٖيرُ وَالَّذٖينَ
اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا الْمُسٖٓيءُ قَلٖيلًا مَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾
اِنَّ السَّاعَةَ لَاٰتِيَةٌ لَا رَيْبَ فٖيهَا وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٩﴾
وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونٖٓي اَسْتَجِبْ لَكُمْ اِنَّ الَّذٖينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتٖي
سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرٖينَ ﴿٦٠﴾

Meâli

53-54. Andolsun biz Mûsâ'ya hidayet vermiş; İsrâiloğulları'nı da akıl iz'an sahipleri için bir yol gösterici ve hatırlatıcı olmak üzere (gelen) kitaba mirasçı kılmıştık. **55.** Sen şimdi sabret, çünkü Allah'ın vaadi mutlaka gerçekleşir; günahının bağışlanmasını iste ve sabah akşam rabbini hamd ile tesbih et. **56.** Ellerinde hiçbir kesin bilgi olmadan Allah'ın âyetlerini tartışmaya kalkışanlara gelince, onların içlerinde, asla sonuna eremeyecekleri bir kibirden başka bir şey yoktur. Öyleyse sen Allah'a sığın; kuşkusuz her şeyi işiten, gören yalnız O'dur. **57.** Göklerin ve yerin yaratılması elbette ki insanların yaratılmasından daha büyük bir olaydır, ama insanların çoğu bunu bilmez. **58.** Görenle görmeyen bir olmaz, inanıp iyi işler yapanla kötülük yapan da bir değildir. Ne kadar kıt düşünüyorsunuz! **59.** Kıyametin vakti mutlaka gelecek, bunda kuşku yok! Ama insanların çoğu buna inanmıyor. **60.** Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana dua edin, kabul edeyim. Bana kulluk etmeyi kibirlerine yediremeyenler, aşağılanmış olarak cehenneme gireceklerdir!

Tefsiri

53-54. Yüce Allah, yukarıda peygamberlerine ve diğer inananlara dünyada ve âhirette yardım edeceğini bildirmişti. O'nun yardımına nâil olanlara bir örnek olarak burada Hz. Mûsâ ve onunla birlikte Firavun'un elinden kurtulup yurtlarına kavuşan İsrâiloğulları'nın durumuna değinilmektedir. Zemahşerî, Mûsâ'ya verilen "hidayet"in, mûcizeler, Tevrat ve şeriat gibi dinle ilgili ilâhî lutuflar olduğunu belirtir (III, 375), Râzî ise şunlardan biri olabileceğini söyler: **a)** Allah'ın Mûsâ'ya verdiği, dünya ve âhirette faydası bol olan ilim, **b)** Mûsâ'nın Firavun ve adamları karşısında üstün gelmesini sağlayan kanıtlar (mûcizeler), **c)** İnsanlara verilmiş en büyük pâye olan peygamberlik, **d)** Tevrat (XXVII, 77).

"İsrâiloğulları'nı kitaba mirasçı kıldık" ifadesi, Mûsâ'nın vefatıyla ona verilen Tevrat'ın yok olup gitmediğine, aksine nesiller boyunca yaşatıldığına işaret etmektedir. Kısacası Allah'ın dinini tanımayan ve peygamberine düşmanlık edip onu öldürmeye kalkışan Firavun ve onun yolunu izleyenler yok olup giderken Mûsâ kavmiyle birlikte Kızıldeniz'i geçmiş; Tûr'da Tevrat'a mazhar olmuş; yol gösterici ve ilâhî gerçekleri hatırlatıcı

olan bu kitap ve onun ortaya koyduğu din Mûsâ'dan sonra da var olmaya devam etmiştir. İşte bütün bunlar, 51. âyette bildirilen ilâhî yardım sayesinde gerçekleşmiştir.

55. "Allah'ın vaadi", peygamberlerine ve inananlara mutlaka yardım edeceğine dair 51. âyetteki sözüdür. Mekke döneminin en sıkıntılı günlerinde indiği anlaşılan bu âyetlerde Hz. Muhammed'e, "Sen şimdi sabret" buyurularak, Mûsâ ve ona inananlar hakkında olduğu gibi kendisi ve ümmeti hakkında da bu vaadin mutlaka gerçekleşeceği müjdelenmektedir.

Âyette Hz. Peygamber'den, günahının bağışlanması için dua etmesi istenmektedir; Fetih sûresinde ise ona gelmiş geçmiş bütün günahlarının bağışlandığı müjdelenmiştir. Müfessirler bu durumu, Mü'min sûresinin Fetih sûresinden önce inmiş olduğuna kanıt göstermişlerdir. Bu sûrenin Fetih'ten önce indiği kesin olmakla birlikte gösterilen bu kanıt isabetli değildir. Nitekim en son inen sûrelerden olan Nasr sûresinde de Resûlullah'a, Allah'ı hamd ile tesbih ederek O'ndan mağfiret dilemesi emredilmektedir.

İslâm inancına göre diğer peygamberler gibi Peygamber efendimiz de mâsum (günah işlemekten korunmuş) olduğu için bazı müfessirler, "Günahının bağışlanmasını dile" buyruğunun, peygamberlikten önceki hatalarıyla ilgili olduğunu veya bu buyruğun asıl muhatabının Resûlullah'ın şahsında onun ümmeti olduğunu ileri sürmüşlerdir. Ancak bize göre peygamberi bu buyruğun dışına çıkarma çabaları pek anlamlı görünmemektedir. Zira her şeyden önce tövbe ve istiğfar da birer ibadettir. Nitekim Resûlullah, kendisinin günde yetmiş veya yüz kere istiğfar ettiğini yeminle ifade etmiştir (Buhârî, "Da'avât", 3; *Müsned*, IV, 211; bu konuda ayrıca bk. Fetih 48/1-7).

Bazı müfessirler "Sabah akşam rabbini hamd ile tesbih et" cümlesiyle ikindi ve sabah namazlarının veya beş vakit namazın farz kılınmasından önce uygulanan iki vakit namazın kastedildiğini ileri sürmüşlerse de (bk. İbn Atıyye, IV, 565; Şevkânî, IV, 569), İbn Âşûr'un da haklı olarak belirttiği gibi (XXIV, 171) bu âyetin namazın farz olması veya namaz vakitleriyle

ilgisi yoktur; Nasr sûresinde olduğu gibi burada da sadece hamd, tesbih ve istiğfar emredilmiştir.

56. Zemahşerî, âyetteki kibir kavramını, "önder ve lider olma isteği, herkesten üstün olma arzusu" şeklinde tanımladıktan sonra özetle şu açıklamayı yapar: Peygamber'in inkârcı düşmanları, onun kendilerinden daha çok itibar kazanıp ileride kendilerini yönetimi altına almasından kaygı duydukları için ona düşmanlık duyguları besliyor; ortaya koyduğu kanıtları reddediyorlardı. Çünkü peygamberlik bütün liderliklerden üstündü (III, 375).

Âyet şu gerçeğe de işaret etmektedir: İnsan, bir konuda iki sebeple tartışmaya girişebilir. **a)** Kesin bilgi ve kanıt (sultân), **b)** Kibir duygusu. Kur'an üzerine tartışmaya girişenlerin tartışma sebepleri, akıl ve bilgi temeline değil, kibir duygusuna dayanıyordu. Onlar, Hz. Peygamber'e tâbi olmayı; daha önce müslüman olan, içlerinde kölelerin, câriyelerin de bulunduğu sıradan insanların arasına katılmayı kendilerine yediremiyorlardı. Kur'an'a karşı mücadele verirken amaçları Resûl-i Ekrem'in peygamberliğini başarısız kılmak, bu suretle onun yönetim ve önderliğini imkânsız hale getirerek putperest geleneğin kendilerine sağladığı statüyü devam ettirmekti. İşte "asla ulaşamayacakları" ifadesiyle onların bu amaçlarının gerçekleşmeyeceğine, kibirlerinin bir kuruntudan öteye geçmeyeceğine; temsil ettikleri şirk zihniyetinin –büyümek şöyle dursun– giderek küçüleceğine ve ortadan kalkacağına işaret edilmiştir.

Âyette özetlenen tavır, Câhiliye Arabı'nın baskın özelliği olmakla birlikte sadece o topluma ve o döneme mahsus olmayıp günümüzde de görülen hem bireysel hem toplumsal bir insanlık sorunudur. Kendilerini, soylu, uygar, kültürlü, aydın, çağdaş vb. sıfatlarla niteleyenlerden bazılarının, bu kavramların dışında tuttukları geniş kitlelerin inanç, değer, görüş ve yaşama tarzlarını açıkça veya dolaylı biçimde aşağılamaları aynı ilkel büyüklenme duygusunun aynı veya farklı görüntülerle dışa yansımasıdır. Genellikle seçkinlik iddiasında bulunanların, kendilerine daha çok söz, daha çok oy, daha çok özgürlük, daha çok imkân sağlanması gerektiği yönündeki anlayışları da yine bu duygunun tezahürlerindendir. İşte Kur'an en çok bu haksız ve zalim zihniyetle mücadele etmiştir; çünkü bu

anlayış, esas itibariyle insanın ve iyi, doğru olan insana yaraşır değerlerin aşağılanmasıdır.

57. Müşrikler, öldükten sonra tekrar dirilmeyi imkânsız görüyor, bu sebeple âhirete inanmıyorlardı. Allah'ın âyetleri hakkında tartışma yaparken en çok üzerinde durdukları konulardan biri de bu idi. Bunu o kadar imkânsız görüyorlardı ki, "Çürüyüp paramparça olduğunuzda yeni bir yaratılışa konu olacağınızı iddia eden bir adam gösterelim mi size?" (Sebe' 34/7) diyerek peygamberle alay ediyorlardı. Ama onlar, yeniden dirilmeyi imkânsız görürken gökleri ve yeri Allah'ın yarattığına da inanıyorlardı. Oysa –Allah hakkında bir güçlükten söz edilemezse de– insan mantığı açısından bakıldığında göklerin ve yerin yaratılması insanoğlunun ikinci defa yaratılmasından daha güçtür.

58-59. "Kör"den maksat, kibir, kıskançlık gibi kötü duygulara, sübjektif sebeplere veya taklide dayanarak hükümler veren; "gören"den maksat da akıl ve bilgiye, doğru kanıtlara dayanarak hükümler verendir (Râzî, XXVII, 79). Râzî, "Ne de kıt düşünüyorsunuz!" meâlindeki eleştiri cümlesini özetle şöyle açıklar: Aslında onlar, bilginin bilgisizlikten, erdemli işin erdemsiz işten daha iyi olduğunu bilirler; fakat bir inanç ilkesinin doğru bilgiye mi dayandığı, yoksa asılsız mı olduğu; bir işin erdemli mi erdemsiz mi olduğu hususunda yeterince düşünmezlerdi. Kıskançlık kalplerini kör eder; bu yüzden bilgisizlik ve taklidi bilgi, kin ve kibri de erdem zannederlerdi (XXVII, 79-80). İşte o dönemde Mekke toplumunun çoğunluğunu oluşturan inkârcıların, geleceği kesin olan kıyamete inanmamaları da böyle bir zihin ve ahlâk bozukluğunun sonucuydu.

60. Yukarıda inkârcıların, yeniden dirilme ve âhiret hayatı konusundaki kuşkuları reddedilmiş; bilginin cahillikle, iyi iş yapanların kötülük yapanlarla bir tutulamayacağı belirtilmiş; ardından "Kıyamet saati mutlaka gelecektir" buyurularak hem putperestlerin bu husustaki inkârları reddedilmiş hem de orada kurtuluşun Allah'ın âyetlerine, özellikle âhiretle ilgili açıklamalara içtenlikle inanan ve iyi işler yapanların hakkı olduğuna işaret edilmişti. Burada ise inkârcılara kurtarıcı bir çağrıda bulunulmaktadır.

Taberî, "Bana dua edin" buyruğunu, "Bana kulluk edin; ibadeti benden başkasına, putlara ve başka şeylere değil, sırf bana yapın ki duanızı kabul edeyim; size rahmetimle muamele edeyim ve sizi bağışlayayım" şeklinde açıklamıştır. Bu yorumdan anlaşıldığına göre âyetteki dua kavramı ibadeti de kapsamaktadır. Âyetin devamındaki ibadetle ilgili cümle de bu yorumu desteklemektedir. Hz. Peygamber'in "Dua ibadetin kendisidir" buyurduğu, ardından da bu âyeti okuduğu bildirilmiştir (Tirmîzî, "Tefsîr", 40). Hatta ünlü âlim Süfyân-ı Sevrî, günahlardan uzak durmanın bile dua olduğunu belirtmiştir (İbn Atıyye, IV, 566). İşte âyette, başta Kur'an'ın ilk muhatapları olmak üzere inkârcılar, bu geniş anlamda Allah'a dua etmeye ve O'ndan karşılık almaya çağırılmakta; ardından bu çağrıya uymak yerine, hâlâ kör bir inatla büyüklük taslayıp Allah'a kulluk etmeyi ve Resûlullah'ın getirdiği dinin kurallarına teslim olmayı kendilerine yediremeyenlerin varacakları son yerin, zelil ve hakir vaziyette girecekleri cehennem olduğu haber verilmektedir.

61 – 65

اَللّٰهُ الَّذٖي جَعَلَ لَكُمُ الَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فٖيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًاۜ اِنَّ اللّٰهَ
لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦١﴾
ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍۢ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَۘ فَاَنّٰى تُؤْفَكُونَ ﴿٦٢﴾
كَذٰلِكَ يُؤْفَكُ الَّذٖينَ كَانُوا بِاٰيَاتِ اللّٰهِ يَجْحَدُونَ ﴿٦٣﴾ اَللّٰهُ
الَّذٖي جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَٓاءَ بِنَٓاءً وَصَوَّرَكُمْ فَاَحْسَنَ
صُوَرَكُمْ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِۜ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْۚ فَتَبَارَكَ اللّٰهُ رَبُّ

الْعَالَمِينَ ﴿٦٤﴾ هُوَ الْحَيُّ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ اَلْحَمْدُ
لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٥﴾

Meâli

61. İçinde dinlenesiniz diye geceyi, aydınlatsın diye gündüzü yaratan Allah'tır. Şüphesiz Allah insanlara karşı lutufkârdır, ama insanların çoğu şükretmez. **62.** İşte rabbiniz olan Allah; her şeyin yaratıcısı olan O'dur. O'ndan başka tanrı yok. Öyleyse nasıl olup da saptırılıyorsunuz? **63.** Allah'ın âyetlerini inatla inkâr edenler işte böyle saptırılmaktadır. **64.** Yeryüzünü sizin için yerleşim alanı yapan, göğü de (üstünüze) bina eden, size şekil veren, şeklinizi de güzel yapan ve sizi temiz nimetlerle rızıklandıran Allah'tır. İşte rabbiniz olan Allah; âlemlerin rabbi olan Allah yüceler yücesidir. **65.** O diridir, O'ndan başka tanrı yoktur. Şu halde içten bir dindarlık ve bağlılıkla O'na dua edin. Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah'a mahsustur.

Tefsiri

61-64. Allah'ın, gecesiyle gündüzüyle, yeriyle göğüyle tabiatın kuruluş ve düzenini insanoğlunun varlığına ve yaşamasına ne kadar elverişli kıldığına, ayrıca insanın yaratılışındaki uyum ve güzelliğe dair özet bilgi verilerek insanlığı Allah'a dua ve ibadet etmeye çağıran 60. âyetin gerekçesi gösterilmektedir.

Zamanımızda özellikle elektriğin yaygın kullanımı sayesinde geceleri de kısmen aydınlık hale gelebilmekle beraber hiçbir yapay ışık ve aydınlatma aracının güneşe olan ihtiyacımızı tamamıyla ortadan kaldırması mümkün değildir. Ayrıca gerek elektriğin keşfi gerekse diğer ışık ve ısı imkânlarının geliştirilmesi, Allah'ın tabiata hâkim kıldığı düzen ve insana verdiği akıl sayesinde mümkün olmaktadır. Şu halde Allah'a dua, ibadet ve şükretmeyi gerektiren bütün sebepler devam etmektedir ve edecektir. Buna rağmen belirtilen türden nimetlerin anlamını ve değerini kavrayıp şükrünü eda edenler bulunduğu gibi bazıları bu lutufların sahi-

bi olan Allah'ı inkâr eder, bazıları da mümin olmakla birlikte gafletlerinden dolayı şükürde kusur ederler (Şevkânî, IV, 570).

Allah insanları yaratmakla yetinmiyor, 64. âyette belirtildiği üzere, ayrıca temiz nimetlerle hayatlarını sürdürme imkânlarını bahşediyor. Şu halde hem bizi yarattığı için hem de bu imkân ve nimetleri lutfettiği için O'na şükretmeliyiz. Çünkü bizim rabbimiz, kezâ âlemlerin yani var olan her şeyin yaratanı, yaşatanı ve yöneteni yalnızca O'dur. Gerek Kur'an'ın ilk muhatapları olan putperest Araplar'ın sözde tanrıları, gerekse ne türden olursa olsun tanrı yerine konup tapılan yahut taparcasına bağlanılan başka şeyler O'nun karşısında birer hiçten ibarettir.

65. Allah'a nisbet edilen bütün tesirler, yetkiler ve lutuflar öncelikle O'nun hayat sıfatına sahip olmasıyla izah edilebilir. Cansız bir varlıktan (meselâ kendilerine tanrısal nitelik ve işlevler nisbet edilen putlardan) bu fiiller beklenemez. Bu sebeple Tanrı'da hiçbir sıfat bulunmadığını ileri süren Aristo gibi bazı filozoflar bile hayat sıfatını bundan istisna etmişlerdir.

60. âyette Allah Teâlâ, kullarını kendisine dua ve ibadet etmeye davet etmişti; 65. âyette de aynı çağrı tekrarlanmakta; ayrıca bu duanın tam bir dindarlık ve derin bir samimiyetle yalnız Allah'a yöneltilmesi emredilmektedir. Şu halde inançta olduğu gibi dua ve ibadette de şirkten korunmak, Allah istemeyince hiç kimsenin hiçbir iyiliğe, yardıma gücünün yetmeyeceğini bilmek gerekir. Kuşkusuz insanlardan da yardım görürüz; ancak bu beklentilerin makul ölçülerde tutulması, mahlûkun hâlik yerine konmaması gerekir.

66 – 76

قُلْ اِنّ۪ي نُه۪يتُ اَنْ اَعْبُدَ الَّذ۪ينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ لَمَّا جَٓاءَنِيَ
الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبّ۪ي وَاُمِرْتُ اَنْ اُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿٦٦﴾
هُوَ الَّذ۪ي خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ

طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُٓوا اَشُدَّكُمْ ثُمَّ لِتَكُونُوا شُيُوخًاۚ وَمِنْكُمْ مَنْ
يُتَوَفّٰى مِنْ قَبْلُ وَلِتَبْلُغُٓوا اَجَلًا مُسَمًّى وَلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ٦٧
هُوَ الَّذ۪ي يُحْي۪ وَيُم۪يتُۚ فَاِذَا قَضٰٓى اَمْرًا فَاِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ٦٨ اَلَمْ
تَرَ اِلَى الَّذ۪ينَ يُجَادِلُونَ ف۪ٓي اٰيَاتِ اللّٰهِۜ اَنّٰى يُصْرَفُونَۚ ٦٩ اَلَّذ۪ينَ كَذَّبُوا
بِالْكِتَابِ وَبِمَٓا اَرْسَلْنَا بِه۪ رُسُلَنَاۜ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَۙ ٧٠ اِذِ الْاَغْلَالُ
ف۪ٓي اَعْنَاقِهِمْ وَالسَّلَاسِلُۜ يُسْحَبُونَۙ ٧١ فِي الْحَم۪يمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُونَۚ ٧٢
ثُمَّ ق۪يلَ لَهُمْ اَيْنَ مَا كُنْتُمْ تُشْرِكُونَۙ ٧٣ مِنْ دُونِ اللّٰهِۜ قَالُوا ضَلُّوا
عَنَّا بَلْ لَمْ نَكُنْ نَدْعُوا مِنْ قَبْلُ شَيْـًٔاۜ كَذٰلِكَ يُضِلُّ اللّٰهُ الْكَافِر۪ينَ ٧٤
ذٰلِكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَفْرَحُونَ فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَمْرَحُونَۚ ٧٥
اُدْخُلُٓوا اَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِد۪ينَ ف۪يهَاۚ فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّر۪ينَ ٧٦

Meâli

66. De ki: "Rabbimden bana açık kanıtlar gelince sizin Allah'ın dışında dua ettiğiniz şeylere tapmam bana yasaklandı ve kendimi âlemlerin rabbine teslim etmem emredildi." **67.** Sizi toprak, sonra nutfe, sonra alaka aşamalarından geçirerek yaratan O'dur. Sonra O sizi bir bebek olarak hayat alanına çıkarır; ardından güçlü çağınıza ulaşıncaya, sonra da yaşlılar haline gelinceye kadar sizi yaşatır; içinizden bazıları bundan önce vefat eder. Sonuçta belli bir vakte kadar yaşamaktasınız.

Umulur ki (bunlar üzerine) akıl yorarsınız. **68.** Yaşatan da öldüren de O'dur. Bir işe hükmettiğinde o konuda sadece "ol!" der, o da oluverir. **69.** Görmez misin, Allah'ın âyetlerini tartışmaya kalkışanları; gerçeklerden nasıl da uzaklaştırılıyorlar! **70.** Kitabın ve elçilerimize gönderdiklerimizin asılsız olduğunu savunanlar, evet onlar ileride gerçeği anlayacaklar! **71-72.** O zaman boyunlarında halkalar ve zincirler bulunur vaziyette şiddetli ateşe sürüklenirler; ardından da ateşte yakılırlar. **73-74.** Sonra onlara, "Vaktiyle Allah'ın dışında tanrısal nitelikler yüklediğiniz şeyler şimdi nerede?" denir. "Bizi bırakıp kayboldular. Meğer vaktiyle gerçek bir varlığa tapmıyormuşuz" derler. İşte Allah inkârcıları böyle şaşkın ve çaresiz bırakır. **75.** Bu duruma düşmenizin sebebi, vaktiyle haksız olarak böbürlenmeniz ve şımarmanızdır. **76.** Onlara, "içinde ebedî kalmak üzere cehennem kapılarından girin içeri! Büyüklük taslayanların kalacakları yer ne kötü!" denir.

Tefsiri

66. Hz. Muhammed peygamberlikten önce de sonra da hayatının hiçbir döneminde puta tapmamış; daima Allah'ın birliğine inanmıştır. Bu sebeple müfessirler, "Rabbimden bana açık kanıtlar gelince sizin Allah'ın dışında dua ettiğiniz şeylere tapmam bana yasaklandı" cümlesinden, bu kanıtlar gelmeden önce peygamberin Allah'tan başka bir şeye taptığı gibi bir anlam çıkarılmaması gerektiğini önemle belirtmişlerdir. Hz. Peygamber, kendisine vahiy gelmeden önce de aklıyla Allah'ın birliği inancına ulaşmış, daha sonra bu inancı onaylayan ve şirki yasaklayan vahiy gelmiştir.

"Açık kanıtlar" diye çevirdiğimiz *beyyinât* kelimesini Taberî, "Allah'ın, resulüne indirdiği kitabın âyetleri" (XXIV, 82); İbn Atıyye, "vahiy ve hidayet" (IV, 566); Şevkânî "aklî ve naklî deliller" (IV, 572) şeklinde açıklamışlardır. Zemahşerî bu hususta özetle şu açıklamayı yapar: Resûlullah, rabbinden kendisine açık kanıtlar (beyyinât = âyetler) gelmeden önce de aklî kanıtlara dayanarak putlara tapmaktan uzak durmuştu. Fakat açık kanıtlar aklî kanıtları destekleyip daha da güçlendirdiğine ve onların sözle ifadesini içerdiğine göre "beyyinât" kelimesi hem aklî kanıtları hem de vahyi (sem') içine almış olmakta; böylece âyette her iki kanıta da delâlet eden bir ifade zikredilmiş bulunmaktadır (III, 377). Âyette Resûlullah'a

böyle bir açıklama yapması buyurulurken sadece onun kendi inancını dile getirmesi istenmemekte, aynı zamanda ve daha da önemli olarak, onun muhatapları da bu açık kanıtlar sayesinde kendi inançlarını gözden geçirmeye davet edilmektedir.

67. Önceki âyette geçen "açık kanıtlar"a bir örnek olmak üzere insanın yaratılış süreci özetlenmektedir. Topraktan yaratılmanın Hz. Âdem'le ilgili olduğu belirtilir (Taberî, XXIV, 82; İbn Atıyye, IV, 568; Şevkânî, IV, 572). Ancak Râzî'nin de kaydettiği gibi (XXVII, 85) ifadeyi Hz. Âdem'le sınırlamaya gerek yoktur; zira bütün canlıların üremesi, beslenmesi ve yaşaması da toprak sayesinde mümkün olmaktadır (insanın yaratılış süreci, âyetteki nutfe ve alaka terimlerinin anlamları için bk. Hac 22/5; Mü'minûn 24/12-14).

68. Yukarıdaki kanıtlardan, yaşatanın da öldürenin de Allah olduğu sonucu çıkmaktadır. Âyet, Allah'ın gerek yaratma ve öldürmede gerekse diğer fiillerinde asla güçlük ve zahmet çekmeyeceğini ifade etmektedir. O'nun iradesi "ol!" buyruğuyla tecelli edince irade ettiği şey, zahmetsiz, külfetsiz ve eksiksiz oluverir. Bu ifadede dolaylı olarak putperestlere, "Tanrısal nitelikler yüklediğiniz şeylerin böyle bir gücü var mıdır?" anlamında bir uyarıda bulunulmakta, böylece İslâm'ın ana ilkesi olan tevhid inancına vurgu yapılmaktadır.

69-76. Yukarıda inkârcıların inanmalarını sağlamak maksadıyla bazı aklî deliller ortaya konduktan sonra, buna rağmen hâlâ "Allah'ın âyetlerini tartışmaya kalkışanlar"ın, O'nun kitabını ve peygamberlere gönderdiklerini asılsız saymakta ısrar edenlerin âhirette içine düşecekleri acıklı durum özetlenmektedir.

69. âyetteki "Allah'ın âyetleri" ifadesini Taberî, "Allah'ın hükümleri ve âyetleri" (XXIV, 82); İbn Atıyye, "Hz. Muhammed'in peygamberliği ve ona gelen kitap" (IV, 568) şeklinde açıklamışlardır. Sûrede "Allah'ın âyetlerini tartışmaya kalkışanlar" anlamındaki ifade beş defa tekrar edilmiş; böylece bir bakıma putperestlerin bu tutumlarında ne kadar ısrarcı oldukları ve bunun kendileri için vazgeçilmez bir dava olduğu

vurgulanmıştır. Kuşkusuz onların bu inatçı tutumlarının sebebi, Allah'ın âyetlerinde şirk inancını çürütme, tevhid inancını yerleştirme konusunda ısrar edilmesidir.

67. âyette insanın yaratılışı Allah'ın gücüne ve hikmetine kanıt olarak gösterilirken "Umulur ki (bunlar üzerine) akıl yorarsınız" buyurularak aklını doğru kullananın sahih inanca ulaşacağına işaret edilmişti. 69. âyetin sonunda ise inkârcıların, Allah'ın âyetlerini tartışmaları, onlarla mücadele etmeye kalkışmaları, "Gerçeklerden nasıl da uzaklaştırılıyorlar!" şeklinde meçhul (edilgen) bir fiil ile dile getirilmiştir. Buna göre eğer insan, inancını ve hayat çizgisini, temel insanî özelliği olan aklından destek alarak belirlemiyorsa mutlaka çeşitli olumsuz dış ve iç motiflerin etkisinde kalacak, akıllı ve özgür seçim yapamayacak ve sonuçta o motifler tarafından saptırılacaktır. Kur'an'ın her vesileyle gösterdiği gibi Mekke müşriklerinin İslâmî tebliğler karşısındaki tutumları da genellikle bu şekilde idi. Ayrıca tarihin her döneminde ve günümüzde de pek çok insanda bu zaaflar görülmektedir. Nefsânî duygular, çıkar hesapları, ideolojik saplantılar, yayın araçlarının yoğun şartlandırmaları gibi pek çok olumsuz iç ve dış âmiller insanları, 70. âyette belirtilen ilâhî kitaplardan ve onlardaki inanç, değer ve hayat ölçülerinden uzaklaştırmakta; nice yanlışları doğru, iyileri kötü, bâtılları hak göstermekte; onları –farkında olarak veya olmayarak– "Allah'ın âyetleri"ne, ilâhî hakikatlere ve bunların taraftarlarına karşı mücadeleye yönlendirmektedir.

Ama âhiret bütün hakikatlerin gün ışığına çıktığı, hakkın yerini bulduğu kusursuz bir adalet ve yargı günüdür. Bu sebeple 74. âyette belirtildiği üzere sahte tanrılar, bağlılarını mahşerde yüzüstü bırakıp ortadan kaybolacak; onların gerçekten tapmaya değer şeyler olmadığı en sadık bağlılarınca da anlaşılıp itiraf edilecektir. Bu dünyada günahları ve erdemsiz yaşayışlarıyla haksız yere böbürlenip şımaranlar; nefislerini ve sıradan nesneleri veya kimi insanları tanrılaştıracak kadar alçalırken Allah'a kul, peygambere ümmet olmaya davet edilince bunu nefislerine yediremeyip kibre kapılanlar, âhirette boyunlarında halkalar ve zincirlerle alçaltılmış bir vaziyette cehennemi boylayacaklardır.

77 – 85

فَاصْبِرْ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ فَاِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذٖى نَعِدُهُمْ اَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ
فَاِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٧٧﴾ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَنْ قَصَصْنَا
عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَنْ لَمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ اَنْ يَأْتِىَ بِاٰيَةٍ
اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ فَاِذَا جَٓاءَ اَمْرُ اللّٰهِ قُضِىَ بِالْحَقِّ وَخَسِرَ هُنَالِكَ
الْمُبْطِلُونَ ﴿٧٨﴾ اَللّٰهُ الَّذٖى جَعَلَ لَكُمُ الْاَنْعَامَ لِتَرْكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا
تَأْكُلُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَكُمْ فٖيهَا مَنَافِعُ وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فٖى
صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٨٠﴾ وَيُرٖيكُمْ اٰيَاتِهٖ فَاَىَّ اٰيَاتِ
اللّٰهِ تُنْكِرُونَ ﴿٨١﴾ اَفَلَمْ يَسٖيرُوا فِى الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الَّذٖينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُٓوا اَكْثَرَ مِنْهُمْ وَاَشَدَّ قُوَّةً
وَاٰثَارًا فِى الْاَرْضِ فَمَٓا اَغْنٰى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾
فَلَمَّا جَٓاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ
الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهٖ يَسْتَهْزِؤُنَ ﴿٨٣﴾ فَلَمَّا رَاَوْا بَأْسَنَا

قَالُوٓا اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَحْدَهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿٨٤﴾
فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ اِيمَانُهُمْ لَمَّا رَاَوْا بَأْسَنَا سُنَّتَ اللّٰهِ
الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ﴿٨٥﴾

Meâli

77. Sen şimdi sabret; Allah'ın vaadi mutlaka gerçekleşecek. Muhakkak ki biz, onlara vaktiyle bildirip uyarıda bulunduğumuz şeylerin bir kısmını (ölmeden) sana göstereceğiz, (bir kısmını da görmeden) seni vefat ettireceğiz; ama onlar da sonunda bize dönecekler! **78.** Senden önce de elçiler gönderdik; onlardan sana hayat hikâyelerini anlattıklarımız var, anlatmadıklarımız var. Allah'ın izni olmadıkça hiçbir elçi âyet getiremez. Allah'ın buyruğu geldiğinde artık hak yerini bulmuştur ve ilâhî hakikatleri yok etmeye kalkışanlar hüsrana uğramışlardır. **79.** Kimine binesiniz, kiminden yiyecek elde edesiniz diye sizin için hayvanları yaratan Allah'tır. **80.** Onlarda sizin için daha nice faydalar vardır; gönüllerinizdeki bir arzuya onlara binerek ulaşırsınız; onları da gemileri de taşıma aracı olarak kullanırsınız. **81.** Allah size kanıtlarını gösteriyor. Allah'ın kanıtlarının hangisini inkâr edebilirsiniz! **82.** Yeryüzünde gezip de kendilerinden önce yaşamış olanların âkıbetlerini görmezler mi? Onların sayısı bunlardan daha çoktu, daha güçlülerdi, yeryüzündeki eserleri de daha sağlamdı. Ne var ki yine de kazandıkları onları kurtaramadı. **83.** Elçileri onlara açık seçik kanıtlar getirdiklerinde, sahip oldukları bilgileriyle böbürlendiler. Ama alay ettikleri şey onları kuşatıverdi! **84.** Dehşetli cezamızı gördüklerinde, "Allah'ın birliğine inandık, vaktiyle tanrısal nitelikler yüklediğimiz şeyleri de reddediyoruz" derler. **85.** Ama azabımızı gördüklerinde artık inanmaları kendilerine fayda vermeyecektir; Allah'ın, kulları hakkında öteden beri uygulanan yasası böyledir. İşte o zaman artık inkârcılar hüsrana uğramışlardır.

Tefsiri

77. Bu sûrede ağırlıklı olarak "Allah'ın âyetlerini tartışmaya kalkışanlar"dan, o âyetlere karşı mücadele verenlerden söz edildi. Genellikle Mekke putperestlerinin aristokrat tabakasından oluşan bu kesimin karakterleri, tutumları, amaçları ve cezaları üzerinde duruldu; müslümanlardan üstün oldukları vehmi, bundan duydukları sevinç ve şımarıklıktan söz edildi. Kuşkusuz inkârcıların bu haksız tutumları Hz. Peygamber'i ve diğer müslümanları derinden üzüyordu. İşte âyette Hz. Peygamber'e Allah'ın vaadinin mutlaka gerçekleşeceği hatırlatılarak bu tutumlar karşısında sabırlı olması öğütlenmektedir. Âyetin devamında, bu vaadin iki yönüne işaret edilmektedir. Öncelikle onların yaptıkları yanlarına kalmayacak, cezalarının bir kısmı bu dünyada, ya Resûlullah hayattayken veya onun ölümünden sonra verilecek; bir kısmı da âhirette, Allah'ın huzuruna vardıklarında uygulanacaktır. Nitekim bu âyetlerin inmesinden birkaç sene sonra, Medine döneminin başında Bedir Savaşı'nda müslümanların putperest düşmanları karşısında elde ettikleri zaferle dünyadaki ceza süreci başlamış, bunu başka cezalar takip etmiştir.

78. Resûlullah'a, önceki peygamberlerin de benzer sıkıntılarla karşılaştıkları hatırlatılmaktadır. Allah, onların bazıları hakkında Kur'an'da bilgi vermiştir, ama bilgi verilmeyenler de vardır. Sonuçta bütün peygamberler temelde aynı inanç, ibadet ve hayat ilkelerini tebliğ ve temsil etmişler; fakat hepsinin düşmanları olmuş, acı ve sıkıntı çekmişlerdir. Ama vakti gelince Allah hükmünü vermiş, hak yerini bulmuştur.

"Allah'ın izni olmadıkça hiçbir elçi âyet getiremez" cümlesindeki âyet kelimesi genellikle mûcize olarak açıklanmıştır. İnkârcılar, Hz. Peygamber'i güç durumda bırakmak için ondan bazı olağan üstü işler başarmasını isterlerdi. Burada bu tür olayların ancak Allah'ın dilemesiyle gerçekleşebileceği bildirilmektedir (Râzî, XXVII, 88-89).

79-81. Allah'ın âyetlerini tartışma, onlarla mücadele etme cüretini gösteren müşriklere, o günün şartlarında yararlandıkları başlıca imkânları

kendilerine bahşedenin Allah olduğu hatırlatılmakta; bu lutufların sahibine saygı duyup ona teslim olmaları gerektiğine işaret edilmektedir.

En'âm kelimesi özellikle deve, daha genel olarak da deve ile birlikte sığır, koyun ve keçi türlerini ifade etmek üzere kullanılır (Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "n'am" md.). Zemahşerî, "Gönüllerinizdeki bir arzuya onlara binerek ulaşırsınız" meâlindeki cümleyi şöyle açıklar: Maksat, hac yolculuğu ve savaş sırasında uygun hayvanlara binmek; dinin yaşatılması ve ilim tahsili için bu hayvanlarla ülkeden ülkeye dolaşmaktır (III, 379).

82-83. Allah'ın âyetlerini tartışmaya, onlarla mücadele etmeye çalışanlara bu sûredeki son bir uyarıdır. Mekke putperestleri genellikle sayılarının çokluğuna, maddî güçlerine, sosyal statülerine güvenerek şımarıp azgınlaşırlar; peygamber ve diğer müslümanlar karşısında inkârcı, alaycı ve baskıcı bir tavır takınırlar; bir gün müslümanlara mağlûp olacaklarına ihtimal bile vermezlerdi. İşte burada tarih şahit gösterilerek onların büyük bir yanılgıya düştükleri hatırlatılmaktadır. Araplar'ın özellikle varlıklı tüccar kesimi, eski uygarlıkların zengin izlerinin bulunduğu ülkelere ticarî yolculuklar yaparlardı. Bu sebeple 82. âyette, "Yeryüzünde gezip de kendilerinden önce yaşamış olanların âkıbetlerini görmezler mi?" buyurulmuştur. Yani onlar, tarihin ibret levhalarını görüyor, fakat bunlardan gereken dersi çıkaracak şekilde zihin yormuyorlardı.

84-85. Vaktiyle maddî güçlerini, eserlerini, sosyal ve siyasî konumlarını haklılıklarının dayanağı zanneden azgın topluluklar, nihayet sapkınlık ve zulümlerinin sonucu olarak çeşitli felâketlerle yüzyüze gelince güçlerinin kendilerini kurtaramadığını görmüşler; peygamberlerinin ortaya koyduğu tevhid inancını benimsediklerini açıklamışlarsa da "inanmaları kendilerine fayda vermemiştir." Çünkü, Şevkânî'nin de belirttiği gibi (IV, 575) bu, özgürce ve gayba inanma değil, zorunlu ve görüneni, yaşananı kabul idi, bu sebeple de inanmalarına itibar edilmemiştir. Sûre, bunun ilâhî bir yasa olduğunu, bu yasayı dikkate almayıp inkârlarını sürdürenlerin hüsrana uğradıklarını belirten önemli uyarıyla son bulmaktadır.

41 (61)

Fussılet Sûresi

Mekke, 54

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada kırk birinci, iniş sırasına göre altmış birinci sûredir. Mü'min (Gâfir) sûresinden sonra, Şûrâ sûresinden önce Mekke'de inmiştir. "Hâ-mîm" harfleriyle başlayan ve arka arkaya gelen yedi sûrenin ikincisidir.

Adı

Sûrenin adı olan ve "apaçık anlaşılır hale getirilmiş" mânasına gelen fussılet kelimesi 3. âyet ile 44. âyette geçmektedir. Başındaki "hâ-mîm" harfleri ve 37. âyetindeki secde buyruğu dolayısıyla Buhârî ve Tirmizî'nin hadis mecmualarında sûrenin adı "Hâ-mîm es-secde" olarak kaydedilmiştir. Kısaca Secde sûresi olarak anıldığı gibi 10. âyetteki "akvât" ve 12. âyetteki "mesâbîh" kelimeleriyle ve daha başka isimlerle de anılmaktadır.

Konusu

Kur'an'ın, rahmân ve rahîm olan Allah'ın katından indirilmiş bir kitap olduğunu belirten açıklamayla başlayan sûrede, Mü'min sûresinde olduğu gibi büyük ölçüde iman konuları işlenmiş ve bu bakımdan Mekke putperestlerinin durumu; Peygamber, Kur'an ve İslâm karşısındaki inkârcı, inatçı ve baskıcı tutumları, özellikle Kur'an karşısındaki peşin hükümleri ve onun sesini boğma gayretleri, nihayet bütün bu davranışlarıyla nasıl bir âkıbeti hak ettikleri üzerinde durulmuş; yer yer

geçmişteki bazı kavimlerin, kendi dinleri ve peygamberleri karşısındaki haksız tavırlarıyla bu yüzden başlarına gelen felâketlere dair uyarıcı mahiyette kısa bilgiler verilmiştir. Sûrenin özellikle 30-36. âyetlerinde Kur'an'ın, Allah'a iman temeline dayanan, daima dürüst olunmasını, insanlar arasında sıcak dostluğa, barış ve uzlaşmaya dayalı ilişkiler kurulmasını amaçlayan ahlâk öğretisi özetlenmiştir.

Fazileti

İbn Âşûr'un Beyhakī'den naklettiğine göre (XXIV, 227) Hz. Peygamber'in Tebâreke (Mülk) ve Hâ-mîm es-secde (Fussılet) sûrelerini okumadan uykuya yatmadığı rivayet edilmiştir.

1 – 8

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

حٰمٓ ﴿١﴾ تَنْز۪يلٌ مِنَ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ ﴿٢﴾ كِتَابٌ فُصِّلَتْ اٰيَاتُهُ قُرْاٰنًا
عَرَبِيًّا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ بَش۪يرًا وَنَذ۪يرًا فَاَعْرَضَ اَكْثَرُهُمْ فَهُمْ
لَا يَسْمَعُونَ ﴿٤﴾ وَقَالُوا قُلُوبُنَا ف۪ٓي اَكِنَّةٍ مِمَّا تَدْعُونَٓا اِلَيْهِ وَف۪ٓي
اٰذَانِنَا وَقْرٌ وَمِنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَاعْمَلْ اِنَّنَا عَامِلُونَ ﴿٥﴾
قُلْ اِنَّمَٓا اَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحٰٓى اِلَيَّ اَنَّمَٓا اِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَاحِدٌ فَاسْتَق۪يمُٓوا
اِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ وَوَيْلٌ لِلْمُشْرِك۪ينَ ﴿٦﴾ اَلَّذ۪ينَ لَا يُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ

وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٧﴾ اِنَّ الَّذٖينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
لَهُمْ اَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٨﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Hâ-mîm. **2.** Bu Kur'an, rahman ve rahîm olan Allah'ın katından indirilmiştir; **3.** Bilen bir topluluk için âyetleri apaçık anlaşılır hale getirilmiş Arapça okunan bir kitaptır. **4.** Müjdeleyici ve uyarıcı olarak indirilmiştir; ama çokları yüz çevirdi, artık onu işitmezler. **5.** Dediler ki: "Bizi çağırdığın şeylere karşı kalplerimiz kapalıdır, kulaklarımızda da bir ağırlık var; seninle bizim aramızda bir perde bulunmaktadır. Sen yapacağını yap, biz de yapıyoruz!" **6.** De ki: "Ben sadece sizin gibi bir beşerim; bana tanrınızın tek tanrı olduğu vahyedilmiştir, doğruca O'na yönelin, O'ndan bağışlanma dileyin. Allah'a ortak koşanların vay haline! **7.** Ki onlar mallarından muhtaçları yararlandırmazlar; onlar âhireti de inkâr ederler. **8.** İman edip erdemli işler yapanlara gelince, onlar için eksilmeyen bir mükâfat vardır."

Tefsiri

1. Bazı sûrelerin başında gelen bu tür harflere "hurûf-ı mukattaa" denir (bilgi için bk. Bakara 2/1).

2-4. "İndirilen"den maksat Kur'an-ı Kerîm veya özellikle bu sûredir. Muhataplara bu hatırlatmanın yapılmasının sebebi, okunanın ilâhî kelâm olduğunu bilerek onu lâyık olduğu şekilde derin bir saygıyla dinlemeleri gerektiğini onlara hissettirmektir. Ayrıca bu ifade, bilhassa Kur'an'ın Allah tarafından indirildiğini kabul etmeyen, onu Hz. Muhammed'in yakıştırdığını ileri süren inkârcılara cevap teşkil etmektedir. Bu cevapta Kur'an'ın başlıca şu özelliklerine dikkat çekildiği görülüyor:

a) Kur'an, Allah katından indirilmiştir, ilâhî vahiydir; onun Hz. Muhammed'in kendi sözü olduğu iddiası tamamen asılsızdır.

b) Kur'an, Allah'ın rahman ve rahîm isimlerinin tecellisidir, dolayısıyla insanlık için bir rahmet ve lutuftur.

c) O bir "kitap"tır, yani sadece söylenip geçen bir söz değil, aynı zamanda yazıya geçirilerek korunması gereken ve korunan ölümsüz bir belgedir.

d) "Âyetleri açık açık ortaya konmuştur." Râzî, bu kısmı açıklarken özetle şöyle der: Kur'an'ın âyetleri değişik konulara ayrılmıştır, farklı anlamlar taşımaktadır. Şöyle ki: Bazı âyetler Allah'ın zâtını tanıtmakta, sıfatlarını açıklamakta; ilim ve kudretinin, rahmet ve hikmetinin mükemmelliğini; göklerin, yerin ve yıldızların yaratılışındaki, geceyle gündüzün birbirini izlemesindeki sırları; bitkiler, hayvanlar ve insanlardaki hayranlık verici özellikleri anlatmaktadır. Bazı âyetler, ruhlara ve bedenlere ait yükümlülükler hakkında bilgi vermekte; bazıları âhiretle ilgili vaad ve uyarı, sevap ve ceza konularında, cennet ve cehennem ehlinin dereceleri hakkında açıklamalar içermektedir. Bazı âyetlerde öğüt ve uyarılar, bazılarında ahlâk güzelliğine ve ruh terbiyesine dair konular işlenir; bazıları da eski toplulukların tarihlerinden söz eder. Kısacası, insafla düşünen herkes kabul eder ki insanlığın elinde, çeşitli bilgilerin ve birbirinden çok farklı konuların yer aldığı Kur'an'ın benzeri başka bir kutsal kitap yoktur (XXVII, 94).

e) Kur'an'ın dili Arapça'dır; bunun da asıl sebebi, İslâm peygamberinin Arap asıllı, hitap ettiği ilk topluluğun da Araplar oluşudur. Nitekim "İstisnasız her peygamberi kendi kavminin diliyle gönderdik ki onlara (gerçekleri) açık açık anlatsın" buyurulmuştur (İbrâhim 14/4; ayrıca bk. Zümer 39/28).

f) Kur'an, özünde kusursuz bir ilâhî hakikat, rahmet ve rehber olmakla birlikte ondan doğru olarak ve gerektiği kadar yararlanabilmek için olabildiğince zihinsel donanıma sahip olmak, samimi bir niyetle hakikat ve fazilet arayışı içinde bulunmak gerekir. 4. âyette belirtildiği gibi "çokları" yani inkârcılar (Şevkânî, IV, 578-579), peşin bir hükümle Kur'an'a sırt çevirdikleri, onu dinlemedikleri, açıklama ve uyarılarını dikkate almadıkları için Kur'an'dan nasiplerini alamazlar; hatta "Kur'an zalimlerin (inancı, niyeti ve ahlâkı bozuk olanların) ancak hüsranını arttırır" (İsrâ 17/82).

g) Kur'an müjdeci ve uyarıcıdır; sadece bilgi vermez, sadece görev de yüklemez; aynı zamanda hakikati arayan, hak olana inanmaya ve hakka göre yaşamaya niyeti olanlara, aradığını bulduğunda da ona sımsıkı sarılanlara güzel bir âkıbet, mutluluklarla dolu ebedî bir hayat müjdeler; bâtıla sapanları; inkâr, haksızlık ve ahlâksızlık peşinde olanları da acı bir âkıbetle ve ağır cezalara çarptırılmakla tehdit edip uyarır.

Bazı tefsirlerde 3. âyetteki "bilen bir topluluk" ifadesiyle Arapça bilen ilk Kur'an muhataplarının kastedildiği belirtilir (Taberî, XXIV, 91; İbn Atıyye, V, 4). Ancak bu ifadenin, "dinleyip anlamasını bilen, Kur'an'dan doğru olarak ve gerektiği kadar yararlanabilmek için olabildiğince zihinsel donanıma sahip olması yanında dürüstçe hakikat ve fazilet arayışı içinde bulunan topluluk" şeklinde anlaşılması Kur'an-ı Kerîm'in ifade ve üslûp tarzına daha uygun düşmektedir.

5. İbn Âşûr'un da işaret ettiği gibi (XXIV, 233) Araplar *kalp* kelimesini "akıl" anlamında kullanırlardı; Kur'an-ı Kerîm'de de bu kelime ve çoğulu (kulûb) genellikle akıl anlamında kullanılmıştır.

Hz. Peygamber Mekke putperestlerine Kur'an'ı tebliğ ederek onları Allah'ın birliğine inanmak, sadece O'na kulluk etmek, bencil duygulardan ve haksız davranışlardan arınarak insanlara iyilik etmek gibi ilkeleri benimseyip yaşamaya davet ediyor; fakat muhataplarının çoğu, âyette belirtilen küstahça ifadelerle bu daveti reddediyorlardı. Bunu yaparken ileri sürdükleri gerekçe oldukça ilginçtir. Zira onlar, "Davetini, bize tebliğ ettiklerini düşündük taşındık, ama inandırıcı bulmadık, onun için de reddediyoruz" demiyorlardı. Aksine, tebliğ ettiği şeylere kalplerinin, akıllarının kapalı, kulaklarının tıkalı olduğunu söylüyorlardı. Şu halde onlar, gerçeği arayan samimi bir insanın iyi niyetli tavrıyla kendilerine okunan Kur'an'a kulak verip dinlemeye, anlamları üzerinde akıllarını kullanıp zihin yormaya bile gerek görmemişlerdir. Râzî'ye göre sûrenin asıl amacı, bunu eleştirmek, bu zihniyetin yanlışlığını ve tehlikesini ortaya koymak, muhatapları buna ikna etmektir (XXVII, 133).

Özetle, ilk âyetlerde ifade buyurulduğu üzere Kur'an Allah'ın rahman ve rahîm isimlerinin tecellisi olarak ilâhî rahmetin insanlar üzerine doğuşudur; "onun âyetleri Arapça bir okunuşla (Arapça olarak) ayrıntı-

sıyla açıklanmıştır." Fakat ondan gerektiği gibi yararlanmak için bunu istemek, dolayısıyla ona samimiyetle kulak vermek ve tebliğleri üzerinde aklî değerlendirmeler yapmak gerekir. Bu, anlamanın ve inanmanın vazgeçilmez şartıdır. Mekke putperestleri ve Kur'an'a karşı tavır alan bütün inkârcıların temel yanlışı ise bu şarta uymamalarıdır.

"Sen yapacağını yap, biz de yapıyoruz!" şeklinde çevirdiğimiz cümle iki şekilde açıklanmaktadır: **a)** Sen kendi dininin gerektirdiğini yap, biz de kendi dinimize göre yaşayacağız; **b)** Sen bize karşı elinden geleni yap, biz de seni başarısız kılmak için elimizden ne gelirse yapacağız (Râzî, XXVII, 98). Bize göre ikinci yorum Mekke putperestlerinin karakterlerine daha uygun görünmektedir.

6-7. Yukarıdaki tutumu sergileyenleri Kur'an'ın gerçeklerine inandırıp gereğince davranmalarını sağlamak için yapılacak bir şey olmadığına işaret edilmekte; Kur'an'ın Allah kelâmı, dolayısıyla Hz. Muhammed'in de peygamber olduğunu kesinlikle reddeden putperest Araplar'a cevap verilmektedir. Buna göre –yukarıdaki âyetler de dikkate alındığında– Resûlullah'ın onlara şu gerçeği bildirmesi istenmektedir: İnanıp kabul etmenin temel şartı, kulağıyla dinleyip aklıyla değerlendirmektir; bu olmadan inanma gerçekleşmez, inanmayana Hz. Peygamber'in dahi yapabileceği bir şey kalmaz. Çünkü Peygamber bir beşer olup inanmayanları zorla inandıracak bir güce sahip değildir, böyle bir görevi de yoktur. Ona sadece vahiy gelmekte, doğrular ve yanlışlar, iyilikler ve kötülükler hakkında bilgiler verilmekte; muhataplarını Allah'a yönelmeye ve kötülükleri için O'ndan bağış dilemeye davet etmektedir; insanların bunları kabul veya reddetmeleri ise kendi isteklerine ve gereken şartları yerine getirmelerine bağlıdır. Son noktada hidayeti nasip etmek de ondan mahrum bırakmak da Allah'a aittir. İbn Âşûr'a göre burada, "Sen yapacağını yap, biz de yapıyoruz!" diyerek Resûlullah'a meydan okuyan putperestlere karşı, "Ben size karşı ne yapabilirim; ben Allah'ın bir elçisiyim, sizin hesabınızı görecek olan ise Allah'tır" şeklinde dolaylı bir uyarı, ayrıca "İnsandan peygamber mi olurmuş?" şeklindeki itirazlarına da bir cevap vardır (XXIV, 236-237).

Şevkânî'ye göre 6. âyet, Hz. Peygamber'in söylediklerine karşı akıllarının örtülü, kulaklarının tıkalı olduğunu söyleyen inkârcılara, "Bana vahiy gelmesi dışında ben de sizden biriyim; sizden farklı bir türden gelmiyorum (dolayısıyla farklı bir dil konuşmuyorum) ki söylediklerime karşı akıllarınız örtülü, kulaklarınız tıkalı olsun, aramızda beni anlamanızı engelleyen perdeler bulunsun. Sizi akla sığmayan şeylere çağırmıyorum, sadece tevhide davet ediyorum" şeklinde bir cevap anlamı taşımaktadır (IV, 579).

7. âyetin metnindeki "zekât" kelimesini farz olan zekât olarak anlayanlar olmuşsa da (meselâ bk. Taberî, XXIV, 93), müfessirlerin çoğu, zekâtın Medine'de farz kılındığını hatırlatarak Mekke'de inen bu sûrede ondan söz edilmiş olamayacağını belirtirler. Bazı müfessirler, zekât kelimesinin "arınma" anlamına geldiğini dikkate alarak âyetin bu kısmını, "Nefislerini arındırmayanlar" şeklinde açıklamışlar, bu arındırmanın da öncelikle "lâ ilâhe illallâh" diyerek müslüman olmak, böylece şirk ve inkâr kirinden temizlenmekle gerçekleşeceğini ifade etmişlerdir. İbn Atıyye bu hususta şöyle der: "İbn Abbas ve âlimlerin çoğunluğu (cumhur), bu âyetteki zekât kelimesinin 'lâ ilâhe illallâh' cümlesini söylemek olduğunu belirtirler... Bu yorum, âyetin Mekke'de indiği, zekâtın ise Medine'de farz kılındığı bilgisine dayanır. Bu durumda âyetteki zekât, kalbin ve bedenin şirk ve günahlardan arındırılmasıdır. Mücâhid ve Rebî bu görüştedirler. Dahhâk ve Mukatil'e göre ise burada zekâtın anlamı, ihtiyaç sahiplerine ibadet maksadıyla malî yardımda bulunmaktır" (V, 5). Bize göre de en isabetli yorum bu sonuncusudur.

Müşriklerin pek çok kötü özellikleri varken âyetin, mal yardımından kaçınmalarını özellikle zikretmesinin sebebini Zemahşerî şöyle açıklar: "Çünkü insanın en çok sevdiği şey malıdır; mal canın yongasıdır. İnsan onu Allah rızası için harcayabiliyorsa bu onun, (inancındaki) kararlılığının, istikamet sahibi oluşunun, iyi niyetinin ve içtenliğinin en güçlü delilidir. Nitekim Allah Teâlâ, 'Mallarını Allah rızâsını dileyerek ve içlerinden gelerek harcayanların misali, tatlı bir yamaçta bulunan, üzerine bolca yağmur yağan, bu sebeple ürününü iki misli veren bir bahçedir' (Bakara 2/265) buyurmuştur. Âyette bu kişilerin inançlarında kararlılık gösterdikleri ve bunu mallarını infak ederek kanıtladıkları anlatılmakta-

dır. Vaktiyle müslüman olmakla birlikte henüz kalpleri İslâm'a ısınmamış olanlardan (müellefe-i kulûb) bir kısmı daha sonra önemsiz maddî menfaatlerle kandırıldılar, böylece dine bağlılıklarını kaybettiler; kezâ Hz. Peygamber'in vefatından sonra İslâm'dan dönenler de (ehl-i ridde) önce zekât vermemek için birlik oluşturdular ve bu yüzden onlara karşı savaş açıldı, çarpışıldı. Ayrıca zekât toplamak üzere müslümanlara görevliler gönderildi, zekât vermekten kaçınmaya kalkışanlar şiddetle uyarıldı, öyle ki zekât vermemek müşriklerin özelliklerinden biri olarak kabul edildi (konumuz olan âyette de zekât vermemek) âhireti inkâr etmekle birlikte anıldı" (III, 383).

Kureyş kabilesi hacılara yemek yedirirlerdi; fakat Hz. Muhammed'e inananları bundan mahrum bırakmaya kalkıştılar. Âyetin bu davranışı eleştirdiği de söylenmektedir (Zemahşerî, III, 383; Râzî, XXVII, 99).

8. Yukarıda inkârcıların başlıca olumsuz tutumları anılıp eleştirildikten sonra burada da müminlerin inançları, güzel davranışları ve mutlu âkıbetleri özetlenmektedir. Bazı tefsirlerde bu âyetin, mazeretleri sebebiyle dinî vecîbelerini gerektiği gibi yerine getiremeyen hasta ve sakat müslümanlar hakkında indiği bildirilmektedir. Buna göre mazeretleri sebebiyle bazı kişilerin ibadetleri eksik de olsa Allah onlara ecirlerini tam verecektir (İbn Atıyye, V, 5; Zemahşerî, III, 383; Râzî, XXVII, 100).

9 – 12

قُلْ اَئِنَّكُمْ لَتَكْفُرُونَ بِالَّذ۪ي خَلَقَ الْاَرْضَ ف۪ي يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ
لَهُ اَنْدَاداًۜ ذٰلِكَ رَبُّ الْعَالَم۪ينَۚ ﴿٩﴾ وَجَعَلَ ف۪يهَا رَوَاسِيَ مِنْ
فَوْقِهَا وَبَارَكَ ف۪يهَا وَقَدَّرَ ف۪يهَٓا اَقْوَاتَهَا ف۪ٓي اَرْبَعَةِ اَيَّامٍۜ سَوَٓاءً
لِلسَّٓائِل۪ينَ ﴿١٠﴾ ثُمَّ اسْتَوٰٓى اِلَى السَّمَٓاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا
وَلِلْاَرْضِ ائْت۪يَا طَوْعاً اَوْ كَرْهاًۜ قَالَتَٓا اَتَيْنَا طَٓائِع۪ينَ ﴿١١﴾ فَقَضٰيهُنَّ

سَبْعَ سَمٰوَاتٍ ف۪ي يَوْمَيْنِ وَاَوْحٰى ف۪ي كُلِّ سَمَٓاءٍ اَمْرَهَاۜ وَزَيَّنَّا السَّمَٓاءَ
الدُّنْيَا بِمَصَاب۪يحَۗ وَحِفْظاًۜ ذٰلِكَ تَقْد۪يرُ الْعَز۪يزِ الْعَل۪يمِ ﴿١٢﴾

Meâli

9. De ki: "Arzı iki günde yaratanı inkâr edip O'na başkalarını ortak mı koşuyorsunuz? O yaratıcı, âlemlerin rabbi olan Allah'tır." **10.** Arz üzerinde sarsılmaz dağlar oturttu, orayı bereketli hale getirdi; gerekli besinlerini orada –bunlara ihtiyacı olan varlıklar için eşit derecede olmak üzere– uygun ölçülerle yarattı. (Bütün bunlar) dört devirde oldu. **11.** Dahası O, duman halinde olan semaya iradesini yöneltti; ardından ona ve arza, "İsteyerek veya istemeyerek (varlık sahnesine) gelin!" buyurdu. "Boyun eğerek geldik" dediler. **12.** Böylece onları iki günde yedi gök olarak yarattı, her göğe işlevini ilham etti. Biz, yakın semayı kandillerle donattık ve onu koruduk. İşte bu, her şeye gücü yeten, her şeyi bilen Allah'ın takdiridir.

Tefsiri

9. Ayet metnindeki *yevmeyn* kelimesinin sözlük anlamı "iki gün"dür. Ancak, henüz dünyanın yaratılmadığı bir dönemde, bildiğimiz anlamda gün ve geceden de söz edilemeyeceği açıktır. Nitekim Kur'an'da, "Bilinmeli ki, rabbinin katındaki bir gün sizin saymakta olduklarınızın binyılı gibidir" (Hac 22/47) buyurularak insanlardaki zaman kavramının göreli olduğuna, ilâhî tasarrufla ilgili zaman kavramlarının, binlerce seneyle ifade edilebilecek devirleri gösterdiğine işaret eder (bilgi için bk. A'râf 7/54).

Taberî âyetin son cümlesini şöyle açıklar: "Arzı iki evrede yaratan güç, insü cinnin ve diğer varlık türlerinin mâliki, kendisinden başka bütün varlıklar da onun memlûküdür. Bu durumda O'nun nasıl dengi bulunabilir? Hiçbir şeye muktedir olmayan âciz memlûk, kendisi üzerinde mâlik ve kadir olana denk olabilir mi?" (XXIV, 95). Râzî'nin de belirttiği gibi (XXVII, 102) Araplar, evrenin yaratılışıyla ilgili olarak Tevrat'ın başla-

rında (Tekvin, 1/1-31, 2/1-3) verilen bilgilerden haberdar olup orada anlatılanların gerçek olduğuna inanıyorlardı. Âyette onların bildikleri ve kabul ettikleri gibi arzı belirtilen sürede yaratan güce denk tutulmaya değer hiçbir varlık olamayacağı ifade edilmekte, dolayısıyla putperest Araplar'ın Allah'a ortak koşmakla içine düştükleri çelişki ortaya konmaktadır.

Aslında putperest Araplar Allah'ın varlığına inandıklarını söylüyorlardı. Ancak onlar bazı alelâde varlıklara da tanrılık işlev ve nitelikleri yüklüyor, Allah'tan beklemeleri gereken yardımı onlardan bekliyor ve bunun için de onlara tapıyorlardı. Ayrıca insanların yeniden yaratılıp bu dünyadaki inanç ve davranışları konusunda yargılanmalarını ve diğer âhiret hallerini kabul etmemekle Allah'ın bütün bunları gerçekleştirmeye muktedir olduğunu inkâr etmiş; dolayısıyla Allah'ın insanları bazı ödevlerle yükümlü kıldığına ve sorumlu tutacağına da inanmamış oluyorlardı. İşte bütün bu telakkiler, her yönden eşsiz, benzersiz olan, dengi ve ortağı bulunmayan gerçek Tanrı inancıyla çeliştiği için âyette putperest Araplar'ın bu telakkileri bir tür inkâr olarak değerlendirilmiş; bu ve bundan sonraki âyetlerde kendisine inanılması gereken Allah'ın azametine, üstün ilim, irade ve kudretine delâlet eden bazı örnekler verilmiştir.

10. "Arzın bereketli hale getirilmesi", özetle hayatın devamı için gerekli olan hava, su, besin vb. imkânlara elverişli şartların oluşturulmasıdır. İbn Abbas'a nisbet edilen bir yorumda buradaki bereket, "nehirlerin açılması, dağların, ağaçların, meyvelerin yaratılması, çeşitli hayvan türlerinin geliştirilmesi, yaşayanların ihtiyaç duyduğu bütün imkânların oluşturulması" şeklinde açıklanmıştır (Râzî, XXVII, 102). Esasen âyetin devamı da bu anlamı vermektedir.

Bir yoruma göre âyetteki besinlerden maksat, arz üzerindeki dağlar, nehirler, ağaçlar, kayalar, madenler gibi arzın yararlı oluşunu sağlayan değerli şeyler; diğer bir yoruma göre de özellikle insanlar için gerekli olan gıdalardır. Âyet metninde besinlerin arza izâfe edilmesinin sebebi ise bunların arzda bulunması, oradan elde edilmesidir (İbn Atıyye, V, 6).

Şevkânî'ye dayanarak (IV, 581) "bunlara ihtiyacı olan varlıklar" diye çevirdiğimiz *sâilîn* kelimesi, varlığını sürdürmek için besin vb. madde-

lere muhtaç olan yer yüzü varlıkları; "eşit derecede" diye çevirdiğimiz *sevâen* kelimesi ise "eksiksiz fazlasız, tam yeteri kadar, her varlığın ihtiyacı ölçüsünde" şeklinde açıklanmıştır. Bir yoruma göre *sevâen* kelimesi "dört gün"ün sıfatıdır. Buna göre âyetin ilgili kısmı "tamı tamına dört gün" anlamına gelir (Taberî, XXIV, 98; İbn Âşûr, XXIV, 245). "Uygun ölçülerle yarattı" diye çevirdiğimiz *kaddere* fiilinin asıl anlamı "ölçme, takdir etme"dir; tefsirlerde bu bağlamda "belirledi, yarattı, elverişli hale getirdi, –İbn Mes'ûd mushafındaki *kasseme* okunuşu da dikkate alınarak– "paylaştırdı" gibi değişik şekillerde açıklanmıştır. Taberî'nin de bu açıklamaları aktardıktan sonra belirttiği gibi (XXIV, 97) âyet, Allah Teâlâ'nın, bütün yeryüzü varlıklarına ihtiyaçları olan her konudaki ihsanlarını içine alacak şekilde geniş kapsamlıdır. O, her varlığa yarayışlı olan besinleri lutfetmiş; bir ülkede vermediğini başka ülkede, karada vermediğini denizde vermiştir. Bütün bu hikmetli, anlamlı ve amaçlı işler, ancak üstün bir kudretin varlığına ve birliğine delâlet eder; O var olduğu, bir olduğu içindir ki bu varlıklar, bu hayat ve bu hikmetli düzen vardır.

Allah'ın, bütün yarattıklarının ihtiyacını karşılayacak ölçülerde var ettiği nesneleri, bazı fert ve grupların tekellerine almaları veya israf ve zayi etmeleri, diğerlerinin haklarına tecavüzdür. Bu sebeple israf ve ihtikâr yasaklanmış, infak emredilmiştir.

Tefsirlerde âyetteki "dört devir"in, 9. âyette geçen iki devri de kapsadığına dikkat çekilir. Bu sebeple ilgili bölümü, "(Bütün bunlar) dört devirde oldu" şeklinde çevirmeyi uygun bulduk. Sonuçta yer dört günde, gökler de iki günde olmak üzere hepsi altı günde (devirde) yaratılmış olmaktadır.

11. "Geliniz" anlamındaki *i'tiyâ* fiili tefsirlerde göklerin ve yer kürenin yaratılmasını, oluşmasını (tekvîn) sağlayan ilâhî buyruk olarak mecazi anlamda yorumlanmıştır. Bu sebeple söz konusu fiili "(varlık sahnesine) gelin" şeklinde çevirdik. Nitekim âyetteki *duhân* kelimesi de bu buyruğun kozmik yaratılışı sağlayan bir buyruk olduğunu göstermektedir. Sözlükte "duman" anlamına gelen duhân kelimesi tefsirlerde "su buharı" olarak yorumlanmıştır (meselâ bk. Şevkânî, IV, 581). Bu yorum yanında bilimsel gelişmeler de dikkate alınarak söz konusu kelimenin hidrojen

gazı olarak yorumlanması (Esed, III, 972) bugünkü bilgilere göre isabetli görünmektedir.

Önceki iki âyette yerkürenin yaratılışından ve nimetlerle donatılmasından söz edilmişti. Ancak bu âyetteki, "Ardından ona (semaya) ve arza, 'İsteyerek veya istemeyerek (varlık sahnesine) gelin!' dedi" cümlesi, arzın semadan önce yaratılmadığını göstermektedir. Şu halde 11. âyetin başındaki "sümme" edatı sözlükte "sonra" anlamına gelmekle birlikte – Şevkânî (IV, 582) ve İbn Âşûr'un da (XXIV, 245) haklı olarak belirttikleri gibi– bu bağlamda zaman yönünden sonralığı değil, semanın yaratılmasının, arzın yaratılmasına göre daha büyük bir önem taşıdığını göstermektedir. Bu yüzden "sümme" kelimesini, "dahası" şeklinde çevirmeyi uygun bulduk. Esasen yerin ve göklerin yaratılması aynı anda olmadığı için ikisine "gelin, buyurdu" cümlesini, her birini yaratmayı murat ettiğinde, "ol, varlığa gel" dedi, onlar da var oldular, şeklinde anlamak gerekir.

"Boyun eğerek geldik dediler" cümlesi, yaratılışın her alanında olduğu gibi göklerin ve yerin yaratılmasında da Allah'ın irade ve kudretinin mutlak sûrette geçerli olduğunu, buyruğunun gerçekleşmemesi diye bir durumun düşünülemeyeceğini ifade eden temsilî bir anlatım olarak da yorumlanmıştır (Şevkânî, IV, 581).

12. "Yedi gök" deyiminin evrendeki birçok kozmik sisteme delâlet ettiği düşünülebilir (Esed, III, 972; bilgi için bk. Bakara 2/29; A'râf 7/54). "Her göğe işlevini ilham etti" cümlesi, kozmik sistemlerin Allah'ın iradesiyle kurulup işlediğine işaret eder. "Biz, yakın semayı kandillerle donattık" anlamındaki cümle ise gök yüzünün, çıplak gözle izlenebilen yıldızlarla bezeli görüntüsünün tasviridir. "İşte bu, her şeye gücü yeten, her şeyi bilen Allah'ın takdiridir" anlamındaki son cümle, kozmik varlıklardaki bu oluş ve düzenin bir tesadüf ürünü olmadığını; kesinlikle her şeye gücü yeten, her şeyi bilen yüce bir yaratıcının takdiriyle yani bilinçli, ölçülü ve amaçlı yaratmasıyla gerçekleşebileceğini dile getirmektedir ("İki gün" hakkında bk. 9. âyetin açıklaması).

13 – 18

فَاِنْ اَعْرَضُوا فَقُلْ اَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ
وَثَمُودَ ﴿١٣﴾ اِذْ جَاءَتْهُمُ الرُّسُلُ مِنْ بَيْنِ اَيْد۪يهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ اَلَّا
تَعْبُدُوا اِلَّا اللّٰهَ قَالُوا لَوْ شَاءَ رَبُّنَا لَاَنْزَلَ مَلٰٓئِكَةً فَاِنَّا بِمَٓا
اُرْسِلْتُمْ بِه۪ كَافِرُونَ ﴿١٤﴾ فَاَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ
الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ اَشَدُّ مِنَّا قُوَّةًۜ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ الَّذ۪ي خَلَقَهُمْ هُوَ
اَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةًۜ وَكَانُوا بِاٰيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿١٥﴾ فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ ر۪يحًا
صَرْصَرًا ف۪ٓي اَيَّامٍ نَحِسَاتٍ لِنُذ۪يقَهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَاۜ
وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَخْزٰى وَهُمْ لَا يُنْصَرُونَ ﴿١٦﴾ وَاَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَاهُمْ
فَاسْتَحَبُّوا الْعَمٰى عَلَى الْهُدٰى فَاَخَذَتْهُمْ صَاعِقَةُ الْعَذَابِ الْهُونِ
بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٧﴾ وَنَجَّيْنَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿١٨﴾

Meâli

13. Eğer onlar yine de yüz çevirirlerse de ki: "Sizi, Âd ve Semûd'un başına düşen yıldırım gibi bir yıldırıma karşı uyarıyorum." **14.** Hani onlara peygamberler gelip (ikna etmek için) her yolu deneyerek "Allah'tan başkasına kulluk etmeyin" demişlerdi. Ama onlar, "Rabbimiz (buna inanmamızı) isteseydi mutlaka (elçi olarak) melekler gönderirdi.

Bu durumda biz, elçiliğinizle gönderilen şeyi reddediyoruz" dediler. **15.** Anılan Âd kavmi, yer yüzünde haksız yere büyüklük tasladılar ve "Bizden daha güçlü kim var?" dediler. Onları yaratan Allah'ın kendilerinden daha güçlü olduğunu düşünmezler miydi? Onlar, âyetlerimizi de inatla inkâr ediyorlardı. **16.** Sonunda dünya hayatında onlara alçaltıcı cezayı tattırmak için o kara günlerde üzerlerine dondurucu bir rüzgâr gönderdik. Âhiret azabı ise daha da alçaltıcı olacak, onlara yardım da edilmeyecektir. **17.** Semûd kavmine gelince, onlara doğru yolu gösterdik ama körlüğü, doğru yolu görmeye tercih ettiler; nihayet kendi yapıp ettiklerinin sonucu olarak alçaltıcı bir yıldırım azabı yakalayıverdi onları! **18.** İnanan ve Allah'a karşı gelmekten sakınanları da kurtardık.

Tefsiri

13. Yukarıdaki âyetlerde Kur'an'ın ilk muhatapları olan Mekke müşriklerine, Allah'ın birliğini, bilgisinin ve kudretinin genişliğini kanıtlayan bazı deliller gösterilmişti. Bu bölümdeki âyetlerde ise iki eski Arap topluluğu olup inkâr ve isyanda diretmiş bulunan Âd ve Semûd adlı kavimlerin başına gelenler özetlenerek müşriklerin hâlâ inanmamakta ısrar ettikleri takdirde kendilerinin de benzer şekilde cezalandırılacaklarına işaret edilmektedir.

14. Metindeki "min beyni eydîhim ve min halfihim" ifadesinin asıl anlamı "önlerinden ve arkalarından" şeklindedir. Tefsirlerde bu ifadeye mümkün mertebede sözlük anlamına yakın yorumlar getirilmeye çalışılmıştır (meselâ bk. Taberî, XXIV, 100-101; İbn Atıyye, V, 8). Ancak biz, Zemahşerî, Râzî, İbn Âşûr gibi müfessirlerin tercih ettiği deyimsel anlamı dikkate alarak söz konusu ifadeyi, "(ikna etmek için) her yolu deneyerek" şeklinde serbest bir çeviriyle karşılamayı uygun bulduk. Türkçe'de de "Birini ikna etmek için her yolu denedi" anlamında "Sağından girdi, solundan girdi" şeklinde benzer bir deyim kullanılmaktadır.

İnkârcıların, Allah katından gelecek elçinin insanlardan değil, mutlaka meleklerden olması gerektiği şeklindeki itirazları, Mekke müşriklerinin

de ileri sürdükleri bir bahane idi (bu itirazın eleştirisi konusunda ayrıntılı bilgi için bk. En'âm 6/8).

15-16. "Haksız yere büyüklük tasladılar" diye çevirdiğimiz 15. âyetteki cümleyi Zemahşerî, "Aslında büyüklenmeye hakları olmadığı halde ülkelerinin halkına karşı büyüklük taslayıp tepeden baktılar" veya "Yönetici olma niteliklerini taşımadıkları halde haksızlıkla ülke yönetimini ellerine geçirip halk üzerinde hakimiyet kurdular" şeklinde açıklamıştır (III, 387). Râzî, bütün güzel özelliklerin "yaratılmışlara iyilik ve yaratıcıya saygı" şeklindeki iki temel ilkeye dayandığını hatırlatarak Âd kavminin haksız yere büyüklük taslamalarının birinci ilkeyi ihlâl, Allah'ın âyetlerini inatla inkâr etmelerinin de ikinci ilkeyi ihlâl anlamı taşıdığını belirtir (XXVII, 112).

Kur'an, gerek Arap putperestlerinin gerekse eski kavimlerin ilâhî dinlere inanmamalarının temelinde aklî ve fikrî sebeplerden ziyade büyüklük taslama, mevki ve menfaat hırsı gibi duygusal sebeplerin yattığına sık sık vurgu yapar. Âd kavminin, peygamberleri Hûd'un risâletini reddetmelerinin de aynı psikolojik temele dayandığı görülmektedir (bilgi için bk. A'râf 7/65-72).

Âd kavminin, "Bizden daha güçlü kim var?" şeklindeki küstahça iddialarına karşı onlara, kendilerini de yaratmış olan Allah'ın sonsuz gücü hatırlatılmaktadır. Âd kavmi de Allah'ın gücünün sınırsızlığına inanıyordu. Şu halde her şeye gücü yeten Allah'ın kendilerinden daha güçlü topluluklar meydana getirmeye muktedir olduğunu düşünememeleri bir ahmaklık işareti idi. Böylece onların beşerî duyguları akıllarına galip gelmiş ve kendilerini inkâra sürüklemiş; bu da dünyada felâkete uğrayarak yok olmalarına, âhirette de azabı hak etmelerine sebep olmuştur.

16. âyette dünyevî cezanın "alçaltıcı", uhrevî azabın ise "daha da alçaltıcı" olarak nitelenmesi ilgi çekicidir. Aynı niteleme 17. âyette Semûd kavminin uğradığı felâketle ilgili olarak da tekrarlanmaktadır. Buna göre insan onuruna yakışan âkıbet, işlediği kötülükler yüzünden cezaya çarptırılarak rezil ve aşağılık bir duruma düşmek değil, iyilikleri sebebiyle ödüllendirilmektir.

Yıkıcı rüzgârın niteliği olan, "dondurucu" diye çevirdiğimiz *sarsar* kelimesine, "uğultulu, homurtulu" anlamı da verilmektedir (Râzî, XXVII, 112).

17-18. "Doğru yol" diye çevirdiğimiz *hidayet* kelimesi 17. âyette körlüğün zıddı olarak kullanılmış olup bu kullanım kelimenin bir tür aydınlanmayla ilgisi olduğunu göstermektedir. Önü aydınlanan yolunu bulur, kör olan veya karanlıkta kalan ise yolunu kaybeder, Kur'an'da genellikle birinci durum için hidayet, ikincisi için dalâlet deyimleri kullanılır. Hidayet Allah'tandır; şu halde ilâhî kaynaklı olan vahyin ışığına yönelip onunla aydınlanan doğru yolu bulur, bu ışıktan kendini uzaklaştıran da yolunu şaşırır ve bir kör gibi nereye bastığını, nereye gittiğini bilemez. Diğer benzerleri gibi Semûd kavmi de, Allah kendilerine Sâlih peygamber vasıtasıyla doğru yolu gösterdiği halde körlüğü, dalâleti hidayete tercih etmişler; böylece yollarını şaşırmışlar ve bu gidiş onları, kendi kazanımlarının sonucu olan alçaltıcı bir yıkıma götürmüş; ilâhî ışığa yönelerek onunla aydınlanan, bu sayede inanan ve kötülüklerden korunanlar ise Allah'ın kurtarıcı yardımına mazhar olmuşlardır.

19 – 25

وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَاءُ اللَّهِ إِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٩﴾ حَتَّىٰ إِذَا مَا جَاءُوهَا
شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَأَبْصَارُهُمْ وَجُلُودُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٠﴾
وَقَالُوا لِجُلُودِهِمْ لِمَ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا قَالُوا أَنْطَقَنَا اللَّهُ الَّذِي أَنْطَقَ
كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا كُنْتُمْ
تَسْتَتِرُونَ أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَا أَبْصَارُكُمْ وَلَا جُلُودُكُمْ

وَلٰكِنْ ظَنَنْتُمْ اَنَّ اللّٰهَ لَا يَعْلَمُ كَث۪يرًا مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٢﴾ وَذٰلِكُمْ ظَنُّكُمُ
الَّذ۪ي ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ اَرْدٰيكُمْ فَاَصْبَحْتُمْ مِنَ الْخَاسِر۪ينَ ﴿٢٣﴾ فَاِنْ يَصْبِرُوا
فَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْۚ وَاِنْ يَسْتَعْتِبُوا فَمَا هُمْ مِنَ الْمُعْتَب۪ينَ ﴿٢٤﴾ وَقَيَّضْنَا
لَهُمْ قُرَنَٓاءَ فَزَيَّنُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ اَيْد۪يهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ ف۪ٓي
اُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِۚ اِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِر۪ينَ ﴿٢٥﴾

Meâli

19. Allah düşmanlarının ateşe doğru sevkedilecekleri gün, öncekileriyle sonrakileriyle onların hepsi bir araya getirilir. **20.** Nihayet oraya geldiklerinde vaktiyle yaptıklarından dolayı kulakları, gözleri ve derileri onların aleyhine şahitlik eder. **21.** Derilerine, "Neden aleyhimize şahitlik ettiniz?" diye sorarlar. "Her şeyi konuşturan Allah bizi de konuşturdu" derler. İlk önce sizi O yarattı, şimdi de yine O'na dönüyorsunuz. **22.** Vaktiyle siz, ne kulaklarınızın ne gözlerinizin ne de derilerinizin aleyhinizde şahitlik etmesinden sakınıyordunuz; üstelik yaptıklarınızın çoğunu Allah'ın bilmediğini sanıyordunuz. **23.** İşte rabbiniz hakkında taşıdığınız bu kanaatiniz sizi mahvetti, sonunda kaybedenlerden oldunuz. **24.** Artık dayanabilirlerse kalacakları yer ateştir; kendilerine yeni bir fırsat verilmesini talep etseler de bu talepleri kabul edilmez. **25.** Onların yanlarına bazı arkadaşlar kattık; sonra bunlar, önlerinde bulunanı da arkalarında olanı da onlara şirin gösterdi. Böylece kendilerinden önce gelip geçmiş olan cin ve insan toplulukları hakkındaki hüküm onlar için de kesinleşti. Kuşkusuz onlar hüsrana uğramışlardır.

Tefsiri

19. "Allah düşmanları" deyimi, "O'nun buyruklarını reddeden inkârcılar" (İbn Atıyye, V, 10) veya "ilklerinden sonlarına kadar bütün inkârcılar" olarak açıklanmıştır (Zemahşerî, III, 389; Râzî, XXVII, 115). Ancak Taberî, bu deyimin özellikle Kur'an'ın ilk muhatapları olan Mekke putperestleri için kullanıldığına işaret eder (XXIV, 106); İbn Âşûr da aynı görüşü ısrarla savunur. Ona göre Kureyş müşriklerinin bu şekilde anılmalarının sebebi, Resûlullah'a düşman olmalarıdır. Nitekim Resûlullah'ı ve müslümanları yurtlarından çıkarmaları sebebiyle Allah Teâlâ onlardan "Benim ve sizin düşmanlarınız" (Mümtehine 60/1) diye söz etmiştir (XXIV, 264-265).

"Öncekiler ve sonrakiler"den maksat, tarihin bütün dönemlerinde inkâr ve isyanı iman ve itaate tercih etmiş olanlardır. Âyette bunların kıyamet günü, cehenneme atılmak üzere bir araya getirilecekleri, böylece inkârda birleştikleri gibi ceza görmekte de birleşecekleri bildirilmektedir.

20-23. Âhirette insanların dünyadayken yapıp ettikleri ortaya konduğu sırada, kötülük işlemiş olanların bazı organlarının kendi aleyhlerine şahitlik edeceği başka âyetlerde de bildirilmektedir (Nûr 24/24; Yâsîn 36/65). Süddî, Ferrâ gibi bazı müfessirler, derilerinin onlar aleyhinde tanıklık etmesiyle, vücutlarının cinsel günahları hakkında şahitlik yapacağının kastedildiğini ileri sürmüşlerdir (bk. Taberî, XXIV, 106; Şevkânî, IV, 585). Âyette şu gerçek anlatılmaktadır: Âhirette hiç kimseye haksızlık edilmeyecek, yargı sırasında günahkârların bizzat kendi organları da Allah tarafından verilen bir tür ifade kabiliyetiyle veya işledikleri günahların onlarda bıraktığı izler vasıtasıyla suçlarını ortaya koyacaklardır.

Râzî, derinin dokunma duyusuyla ilgili olduğunu hatırlattıktan sonra âyette beş duyudan özellikle işitme, görme ve dokunma ile ilgili duyu organlarına yer verilirken tatma ve koklama duyularından söz edilmemesini özetle şöyle açıklar: Tatma duyusu bazı yönlerden dokunma duyusuyla aynıdır; çünkü tat algılaması dil derisinin tadılan nesneye temasıyla gerçekleşir. Koklama duyusuna gelince bu, insanda yükümlülüklere konu olması bakımından diğer duyular kadar önemli değildir, bununla ilgili buyruklar ve yasaklar bulunmamaktadır (XXVII, 116).

Buhârî ve Müslim'in *Sahîh*'leri gibi hadis kaynakları, 22. âyetin, müşriklerin Allah hakkındaki telakkilerini ifade eden "... üstelik yaptıklarınızın çoğunu Allah'ın bilmediğini sanıyordunuz" meâlindeki bölümüyle ilgili olarak Abdullah b. Mes'ûd'dan şöyle bir bilgi aktarırlar: "Bir ara Kâbe'nin örtüsüne tutunmuş duruyordum. Biri Benî Sakîf'ten, ikisi Kureyş'ten veya biri Kureyş'ten ikisi Benî Sakîf'ten olan üç kişi geldi. Bunların göbeklerinin eti çok ama akıllarının bilgisi azdı. O güne kadar duymadığım laflar ettiler. Biri dedi ki: 'Ne dersiniz, Allah konuşmamızı işitiyor mudur?' Diğeri, 'Sesimizi yükseltirsek duyar, yükseltmezsek duymaz', üçüncüsü ise 'Bence açıktan konuştuğumuzu duyuyorsa gizli konuşmalarımızı da duyar' dedi. Bu konuşmaları Hz. Peygamber'e anlattım; bunun üzerine 'Vaktiyle siz, ne kulaklarınızın ne gözlerinizin ne de derilerinizin aleyhinizde şahitlik etmesinden sakınıyordunuz; üstelik yaptıklarınızın çoğunu Allah'ın bilmediğini sanıyordunuz. İşte rabbiniz hakkında taşıdığınız bu kanaatiniz sizi mahvetti, sonunda umduklarını kaybedenlerden oldunuz' meâlindeki âyetler indi" (Buhârî, "Tefsîr", 41/2).

Taberî'nin kaydettiğine göre (XXIV, 112) Hasan-ı Basrî, "İşte rabbiniz hakkında taşıdığınız bu kanaatiniz sizi mahvetti, sonunda kaybedenlerden oldunuz" meâlindeki 23. âyeti açıklarken şöyle demiştir: "İnsanların amellerinin değeri Allah hakkındaki kanaatlerine bağlıdır. Mümin, Allah hakkında hüsnü zanda bulunur, bu sayede işini de güzelleştirir. İnkârcı ve münafık ise Allah hakkında sûizanna sahip olduğu için ameli de kötü olur." Aynı âyet dolayısıyla Katâde, Kur'an'da biri "kurtarıcı zan", diğeri "mahvedici zan" olmak üzere iki çeşit zandan söz edildiğini belirtmiştir. Allah'a kavuşacaklarına (Bakara 2/46) ve âhirette hesap vereceklerine (Hâkka 69/20) inananların bu inançları için kullanılan "zan" kavramı kurtarıcı zannın, konumuz olan âyetlerde geçen "zan" da mahvedici zannın örnekleridir.

24. Farklı kıraat şekillerine göre âyetin son cümlesi, "Allah'ın hoşnutluğunu kazanabilmeleri için kendilerine fırsat verilmesini talep etseler de bunu yapamazlar, bu imkânı elde edemezler" veya "Rablerinin kendilerini bağışlamasını dilemek isterlerse de buna güçleri yetmez" (Zemahşerî, III, 390); "Sevdikleri şeylere tekrar kavuşmaları için Allah'a yalvarsalar da buna lâyık olmadıkları için istekleri kabul edilmez" gibi değişik şekil-

lerde yorumlanmıştır. Son yorumu aktaran Şevkânî âyetten şu anlamı çıkarır: "Allah'ın kendilerinden hoşnut olmasını dilerler fakat dilekleri kabul edilmez; çünkü artık ateşe atılmaları kesinleşmiştir" (IV, 586).

25. Klasik tefsirlerde "arkadaşlar"la, Hz. Peygamber'e ve Kur'an'a inanmamakta ısrar eden müşriklere dünyada musallat olan şeytanların kastedildiği belirtilir. İbn Âşûr ise bu arkadaşların, insanın ya dışında veya içinde olabileceğini, dışındakilerin "küfür davetçileri ve öncüleri" olan insanlar, içindekilerin ise kişiye vesveseler veren, onu günah ve kötülüklere, haksızlıklara kışkırtan şeytanlar olduğunu ifade eder (XXIV, 274).

"Sonra bunlar, önlerinde bulunanı da arkalarında olanı da onlara şirin gösterdi" diye çevirdiğimiz âyetin ilgili kısmı hakkında yapılan ve müfessirlerin çoğunluğu tarafından benimsenen açıklamaları Şevkânî'den (IV, 588) yararlanarak şöyle özetleyebiliriz: Sözü edilen arkadaşları kendilerine, içinde yaşadıkları dünya işlerini, onun bayağı zevklerini çekici gösterdiler; onları tamamen dünyaya bağlayarak günah ve isyanlara boğulmalarını sağladılar; kezâ dünya hayatının ötesiyle yani âhiretle ilgili olarak da onları aldattılar; yeniden dirilme, âhiret sorgusu, cennet, cehennem gibi geleceğe dair inanç konularını inkâr ettirdiler. İbn Âşûr ise âyetin aynı bölümünü özetle şöyle açıklar: "Önlerinde bulunan" ifadesi dünya işleriyle ilgilidir ve şu anlama gelir: Kötü arkadaşları onlara putlara tapmak, evlât katli, başkasının malını yemek, el ve dil ile insanlara zarar vermek, kumar oynamak, ahlâksızlık yapmak, zina etmek gibi çirkin işleri şirin gösterdi; onları bu işlere alıştırdı. "Arkalarında olan" ise Allah'ın sıfatları, âhiret halleri gibi duyu sınırlarını aşan, gayb âlemine dahil olan konulardır. Putperestlerin Allah'a ortak koşmaları, ona evlât nisbet etmeleri, gizli yaptıkları işlerin Allah'ın bilgisi dışında kalacağı şeklindeki ahmakça kanaatleri, peygamberler gönderilmesini imkânsız görmeleri, yeniden dirilme ve âhiret sorgusu gibi inanç esaslarını reddetmeleri saptırıcı arkadaşlarının putperestlere şirin gösterdiği tavırlardan bazılarıdır (XXIV, 275). Âyet, sosyal çevrenin, arkadaşlık ve dostluk ilişkilerinin, inanç ve ahlâk telakkilerinin oluşması ve gelişmesi üzerindeki tesirine de dikkat çekmektedir.

Cin kelimesi Kur'an'da genellikle varlığı kabul edilen, insanlar gibi yükümlülük taşıyan, iyileri ve kötüleri bulunan, duyu ötesindeki ruhanî

varlıkları ifade eder. Bunların kötüleri ve putperestler hakkında kesinleştiği bildirilen "hüküm", Peygamber ve Kur'an'ın ikazlarını, irşatlarını ciddiye alacakları yerde onlara karşı mücadele açan ve böylece kendilerine musallat kılınan arkadaşların saptırıcı kışkırtmalarıyla yanlış inançlara ve kötülüklere boğulanların mâruz kalacakları dünyevî ve uhrevî ceza hükmüdür. Âyette onların bu âkıbetleri "hüsran" olarak değerlendirilmektedir.

26 – 29

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهٰذَا الْقُرْاٰنِ وَالْغَوْا فِيهِ لَعَلَّكُمْ
تَغْلِبُونَ ﴿٢٦﴾ فَلَنُذِيقَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا عَذَابًا شَدِيدًا وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ
اَسْوَاَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ ذٰلِكَ جَزَٓاءُ اَعْدَٓاءِ اللّٰهِ النَّارُ
لَهُمْ فِيهَا دَارُ الْخُلْدِ جَزَٓاءً بِمَا كَانُوا بِاٰيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالَ
الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّنَٓا اَرِنَا الَّذَيْنِ اَضَلَّانَا مِنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ
نَجْعَلْهُمَا تَحْتَ اَقْدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ الْاَسْفَلِينَ ﴿٢٩﴾

Meâli

26. İnkârcılar dediler ki: "Bu Kur'an'a kulak vermeyin, okunurken gürültü çıkarın, belki bastırırsınız." **27.** O inkâra sapanlara mutlaka şiddetli bir azap tattıracağız, onları yaptıklarının en kötüsüne denk bir şekilde cezalandıracağız. **28.** İşte Allah düşmanlarının cezası: Ateş! Âyetlerimizi inatla inkâr etmelerinin cezası olarak orası onların sonsuza kadar kalacakları yer olacaktır. **29.** İnkâra sapmış olanlar şöyle diyecekler: "Rabbimiz! Bizi saptıran şu cinleri ve insanları bize göster de onları ayaklarımızın altına alalım ki herkesten daha çok aşağılanmış olsunlar!"

Tefsiri

26. Hz. Peygamber, âyetler kendisine geldikçe bunları çoğunlukla Kâbe çevresinde yüksek sesle insanlara okur, inanan ve inanmayan herkes onu dinlerdi (İbn Atıyye, V, 13). Râzî'nin de belirttiği gibi (XXVII, 119-120) Araplar, Kur'an'ın mânasının ve sözlerinin mükemmel olduğunu biliyorlardı; onu işiten herkes, lafızlarının güzelliğini farkediyor, anlamlarını kavrıyorlardı; benzersizlik, doğruluk ve tutarlılığına aklıyla hükmediyorlardı. Bu yüzden toplumsal konumlarını kaybedeceklerinden korkan Mekke'nin ileri gelenleri, nüfuzları altındaki insanların âyetleri dinlemelerini önlemek için tedbirler düşündüler. Sonuçta adamlarından, Hz. Peygamber âyetleri okurken yüksek sesle şiirler okuyarak, ıslık çalıp el çırparak, anlamlı anlamsız sözler söyleyerek gürültü çıkarmalarını, yaygara koparmalarını ve böylece Resûlullah'ın sesini bastırarak okuduğu âyetlerin anlaşılmasını önlemelerini istemişlerdir.

27-28. Müşriklerin, âyetleri inkâr etmekle kalmayıp onları etkisiz hale getirmek ve bu suretle insanların Kur'an'ın sesine serbestçe kulak verip ondan yararlanmalarını engellemek için her yola başvurmalarının cezasını ağır bir şekilde ödeyecekleri bildirilmektedir. 27. âyetteki "şiddetli azap", müşriklerin müslümanlar karşısında uğrayacakları yenilgiler, "yaptıklarının en kötüsüne denk ceza" da âhiret azabı olarak yorumlanmıştır (İbn Atıyye, V, 13). Bu son ifade iki şekilde açıklanmıştır: **a)** Yaptıklarının en kötüsü Allah'a ortak koşmak olduğu için cezaları da buna uygun ağırlıkta olacaktır; **b)** Onların bazı iyi işleri de olmakla birlikte iman etmedikleri için âhirette iyilikleri dikkate alınmayacak, kötülüklerine göre yargılanıp ceza göreceklerdir (Şevkânî, IV, 588).

Putperestlerin Allah'ın âyetleri karşısındaki olumsuz tutumları "inatla inkâr etme (cahd)" şeklinde ifade edilmiştir. Râzî bunu şöyle açıklar: Çünkü onlar, Kur'an'ın karşı konulamaz etkisinin farkında oldukları için insanların onu dinlemeleri halinde mutlaka ona inanacaklarından korkuyor; buna karşı önlem olarak da belirtilen çirkin yola başvuruyorlardı. Bu da gösteriyor ki aslında onlar Kur'an'ın mûcize olduğunu biliyor, ancak kıskançlık yüzünden onu inkâr ediyorlardı (XXVII, 120).

29. Kur'an, En'âm sûresinde (6/112) saptırıcı güçler olarak iki tür varlıktan söz ederek bunları "cin ve insan şeytanları" şeklinde anar; Nâs sûresinde (114/4-6), insanların kalplerine vesvese veren (olumsuz veya asılsız duygu, düşünce fitleyen) iki şer kaynağının bulunduğuna dikkat çeker; Mâide (5/30), Yûsuf (12/53) ve Kaf (50/16) sûrelerinde de nefsin saptırıcı etkisine işaret eder. Böylece insan, dıştan kendi türünden olan kötü insanların saptırıcı etkileri, içten de şeytan denilen görülmez güçler ile kendi nefsinin yanıltma ve aldatmaları yüzünden doğru yoldan uzaklaştığı, inkâr ve günah yoluna saptığı için âhirette de yüce Allah'tan âyette belirtilen dilekte bulunacaktır. Bir yoruma göre inkârcıların bu husustaki duasıyla ilgili ifadenin anlamı şöyledir: Ey Rabbimiz! Gerek insanlardan gerekse görülmez varlıklardan olup da dünyada bizi yoldan saptırmış olanları göster bize; onları ayaklarımızın altına alıp öyle tepeleyelim ki bizimkinden daha aşağıdaki cehennem katlarına insinler; cehennemin en alt tabakasındaki en şiddetli azabı boylasınlar (Taberî, XXIV, 114).

30 – 36

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلٰٓئِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا
وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ٣٠ نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي
الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهِي أَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا
مَا تَدَّعُونَ ٣١ نُزُلًا مِنْ غَفُورٍ رَحِيمٍ ٣٢ وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِمَّنْ دَعَا إِلَى
اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ٣٣ وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ

وَلَا السَّيِّئَةُ اِدْفَعْ بِالَّتِي هِيَ اَحْسَنُ فَاِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ
كَاَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ ﴿٣٤﴾ وَمَا يُلَقّٰيهَا اِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلَقّٰيهَا اِلَّا
ذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٣٥﴾ وَاِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ
اِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٦﴾

Meâli

30. "Rabbimiz Allah'tır" deyip de dosdoğru çizgide yaşayanlar, işte onların üzerine melekler şu müjdeyle inerler: "Korkmayın, kederlenmeyin, size vaad olunan cennetle sevinin! **31-32.** Biz, dünya hayatında da âhirette de sizin dostunuzuz. Orada, çok bağışlayıcı, çok merhametli olan Allah'tan bir ikram olarak sizin için canınızın çektiği her şey bulunacak, yine orada umduğunuz her şeyi elde edeceksiniz." **33.** Allah'a çağıran, iyi şeyler yapan ve "Ben müslümanlardanım" diyenden daha güzel sözlü kim vardır? **34.** İyilikle kötülük bir olmaz. Sen (kötülüğü) en güzel olan davranışla sav; o zaman bir de göreceksin ki seninle arasında düşmanlık bulunan kimse kesinlikle sıcak bir dost oluvermiş! **35.** Bu sonuca ancak sabırlı olanlar ulaşabilir, yine buna ancak (erdemlerde) büyük pay sahibi olanlar ulaşabilir. **36.** Eğer şeytandan sana bir fitleme gelirse hemen Allah'a sığın! Allah işitendir, bilendir.

Tefsiri

30-32. Yukarıda Kur'an'a karşı inatla mücadelelerini sürdürüp onun sesini boğmak ve etkisini önlemek için tertipler hazırlayan inkârcıların karşılaşacakları ağır cezalardan söz edilmişti; buradan 36. âyete kadar da müminlerin temel nitelikleri ve uhrevî ödülleri özetlenmektedir. İnancını yüreklice dile getirenleri takdirle anan bir ifade tarzının

sezildiği 30. âyette, belirttiğimiz niteliklerin en önemlileri olan, hatta bir bakıma onları da kuşatan şu iki nitelik öncelikle zikredilmektedir: **a)** Allah'ı rab tanımak, **b)** Dosdoğru çizgide yaşamak. Hz. Peygamber de kendisinden sımsıkı sarılacağı temel ilkenin ne olduğunu soran bir sahâbîye, "Allah'a inandım de ve sonra dosdoğru ol" buyurmuşlardır (*Müsned*, III, 413; Müslim, "Îmân", 62). Dinî terminolojide yalnızca Allah'ı rab tanımaya "tevhîd-i rubûbiyet" denmektedir. Bu tevhid, insan varlığının en yüksek amacı, bütün yetkinlik şartlarının en önemlisi kabul edilen *mârifetullah*ı da içerir. Mârifetullahın bir ifadesi olan "Rabbim Allah'tır" ikrarı gönüllere her türlü şekten şüpheden uzak bir şekilde işleyince bu ikrar, insanın duygu, düşünce ve eylem dünyasına da yansıyarak onu doğru, iyi ve adaletli çizgiye yöneltir. Âyette bu yöneliş, "dosdoğru çizgide yaşamak" diye çevirdiğimiz *istikamet* kavramıyla ifade edilmiştir. Râzî, buradaki istikametin din, tevhid ve bilgiyle (mârifet) veya erdemli işlerle ilgili olduğu yönünde iki farklı görüş bulunduğunu belirtir (XXVII, 121). Ancak bize göre her iki görüş de isabetlidir. Yorumlarında Kur'an'ın ilk muhatapları olan putperest Araplar'ın dinî telakkilerini, psikolojik, sosyal ve siyasal yapılarını ve davranışlarını dikkate almaya özen gösteren Taberî de kelimeyi bu geniş kapsamına göre yorumlamıştır (XXIV, 114).

Müminlerin üzerine meleklerin inmesi ne zaman gerçekleşir? Bu soruya başlıca şu cevaplar verilmiştir: **a)** Sadec ölüm sırasında; **b)** Sadece insanlar yeniden diriltilip kabirlerinden çıkartıldıkları sırada; **c)** Ölüm sırasında, kabirdeyken ve yeniden dirilme sırasında olmak üzere üç defa (Râzî, XXVII, 123; Şevkânî, IV, 589). 25. âyette inkârcılara sapkınlıklarını arttıran kötü dostların musallat edildiği bildirilmişti. Burada ise müminlerin üzerine, onlara müjdeler getiren meleklerin inmesinden söz edilmekte; bu meleklerin, sadece âhirette değil, dünya hayatında da müminlerin dostu oldukları belirtilmektedir. Bundan anlaşıldığına göre bazı melekler, "Rabbimiz Allah'tır" dedikten sonra bu inanç çizgisini sürdüren ve hayatını bu inanca uygun eylemlerle bezeyen insanların iyiliklerini arttırmalarına yardımcı olmakta; bu suretle ilâhî inâyetin melekler vasıtasıyla müminler üzerine inmesi süreklilik kazanmaktadır (benzer görüşler için bk. İbn Âşûr, XXIV, 286).

Râzî'ye göre 31. âyetteki "canınızın çektiği her şey" ifadesiyle cennetteki maddî nimetler, "umduğunuz her şey" ifadesiyle de mânevî nimetler kastedilmiştir (XXVII, 123). Aynı müfessir, "ikram" diye çevirdiğimiz metindeki "nüzül" kelimesinin özellikle misafire yapılan ikram için kullanıldığını hatırlatarak, bu kelimeden, nasıl ki cömert bir ev sahibi misafirine, sahip olduğu şeylerin en değerli olanlarını ikram ederse Allah Teâlâ'nın da cennetine kabul buyurduğu mümin kullarına en güzel nimetlerini ikram edeceği anlamının çıktığını belirtmektedir.

33. "Allah'a çağırmak"tan maksat, tevhid inancına ve Allah'a itaate davet etmektir (Şevkânî, IV, 590). Bazı müfessirler, burada özellikle Hz. Peygamber'in övüldüğünü belirtmişlerdir. Övülenin müezzinler olduğu söylenmişse de ezan uygulamasına Medine döneminde geçildiğinden bu görüş isabetli değildir. Hz. Peygamber Allah'a davet eden ve Allah'ın iradesine uygun güzel işler yapan ilk müslüman olduğundan âyetteki övgünün öncelikle onunla ilgili olduğu muhakkaktır; ancak âyetin, Resûlullah'ın yolunu izleyerek aynı niteliklere sahip olan her müslümanı kapsadığını da kabul etmek gerekir.

Âyet, kendisini İslâmî kimlikle tanıtan kimsenin bu kimliğe yaraşır bir hayat yaşamasının (amel-i sâlih sahibi olmasının), insanları her şeyden önce güzel ahlâk ve örnek davranışlarla İslâm'a kazandırmaya çalışmasının önemine ve gerekliliğine de dikkat çekmektedir.

34-35. Zemahşerî, kötülüğün en güzel davranışla savılmasını şöyle açıklar: "Biri sana kötülük ettiğinde onu affetmen bir iyiliktir; ama bundan da iyi olanı, onun sana yaptığı kötülüğe iyilikle karşılık vermendir... Eğer bunu yaparsan amansız düşmanın sıcak bir dost haline gelir" (III, 392). Râzî, âyetin bağlamını da dikkate alarak buradaki iyilik ve kötülüğün özellikle şu anlamları içerdiğini belirtir: İyilikten maksat, Resûlullah'ın insanları hak dine davet etmesi, inkârcıların küstahça davranışlarına sabretmesi, intikam peşinde koşmaması, kötülüğe kötülükle karşılık vermemesidir. Kötülükten maksat ise putperestlerin, "Bizi çağırdığın şeylere karşı kalplerimiz kapalıdır" (5. âyet); "Bu Kur'an'a kulak vermeyin, okunurken gürültü çıkarın" (26. âyet) gibi ifadeleriyle sergiledikleri

aşağılık davranışlardır. Âyette bir bakıma şöyle buyurulmuş olmaktadır: "Ey Muhammed! Sana yakışan davranış iyilik, onlara yakışan da kötülüktür. İyilikle kötülük bir olmaz; yani eğer sen iyilik yaparsan dünyada saygınlığı, âhirette de sevabı hak edersin; onlar da (kötülükleri sebebiyle) bunun tersini hak ederler. Şu halde onların kötülüklere yönelmeleri senin iyiliği sürdürmene engel olmamalıdır... Onların barbarca ve câhilce hareketlerini bütün tutumların en güzeliyle savmaya bak; eğer onların kötü huylarına karşı sabrını ısrarla sürdürür, terbiyesizliklerine öfkeyle, verdikleri zararlara eza ve cefa ile karşılık vermezsen bir gün gelir onlar da kendi kötü huylarından dolayı utanır, o çirkin davranışlarını da artık terk ederler" (XXVII, 126-127).

Hz. Âişe, bir soru dolayısıyla Hz. Peygamber'in ahlâkının Kur'an ahlâkı olduğunu bildirmiştir (Müslim, "Müsâfirîn", 139); Kur'an-ı Kerîm de Resûlullah'ı müslümanlara bir davranış modeli olarak gösterdiğine göre (Ahzâb 33/21) her müslümanın iyiliğe en güzel davranışla karşılık vermek gibi yüksek erdemlerle donanması ahlâkî bir görevdir; buna göre âyet, bütün müslümanlar için bir ahlâk ilkesi koymaktadır. Nitekim 35. âyetin ifade tarzından da bu anlaşılmaktadır. Bu âyette ayrıca kötülüğe iyilikle karşılık vermenin, nefse ağır geldiğine, ama aynı zamanda yüksek bir ahlâkî hedef olduğuna da işaret edilmekte, bu hedefe ulaşmanın birinci şartının da sabır olduğu belirtilmektedir. Âyetteki "büyük pay sahibi olanlar" anlamına gelen ifade, bu bağlamda sabrın yanında onu destekleyici mahiyetteki ahlâkî erdemlerle bezenmiş olanları ifade etmektedir (İbn Âşûr, XXIV, 295). İbn Atıyye, "büyük pay" deyimiyle akıl ve erdemin kastedildiğini belirtir; aynı müfessire göre bununla cennet ve uhrevî mükâfat da kastedilmiş olabilir. Bu takdirde âyet uhrevî bir vaad içermektedir (V, 16).

Kötülüğe iyilikle karşılık vermenin düşmanlıkları sıcak dostluklara çevireceği yönündeki açıklama, ahlâk psikolojisi ve toplumsal barış açısından son derece önemli bir gerçeği ortaya koymaktadır. Kuşkusuz insanların bazı kötülüklerini hukukî yaptırımlarla önlemek mümkündür; ancak hiçbir toplumu sadece bu yaptırımlarla uzun süre ayakta tutmanın, hele bu yolla insanlar arasında dostluk ve kaynaşma sağlamanın, kalıcı toplumsal ilişkiler kurmanın mümkün olmadığı hemen bütün

siyaset ve hukuk felsefecileri tarafından kabul edilmektedir. Özellikle bireysel özgürlüklerin öne çıkarıldığı yönetimlerde bu özgürlüklerin anarşiye dönüşmemesi için hakkına razı olmak, bağışlamak, yardımlaşmak, sıkıntıları paylaşmak vb. feragat örneği davranışların geliştirilmesine, bunun için de insanların bu yönde eğitilmelerine büyük ihtiyaç vardır. Bu yapıcı davranışların en ileri derecesi, kişinin kendisine yapılan bir kötülüğü cezalandırması mümkün olduğu halde bunu yapmak yerine bağışlama yolunu seçmesi, hatta kötülüğü iyilikle karşılama yüceliğini gösterebilmesidir. İslâm ahlâkında bu erdemin adı *hilim*dir. Nitekim İbn Atıyye âyetteki kötülüğe iyilikle karşılık vermeyi öğütleyen kısmın, "bütün ahlâk güzelliklerini ve hilim çeşitlerini" kapsadığını belirtir ve selâm verme, öfke duygusunu bastırma, alacak-verecek ilişkilerinde kolaylaştırıcı olma gibi güzel davranışları bu çerçevede değerlendirdikten sonra Abdullah b. Abbas'ın şu sözünü aktarır: "Mümin kişi bu erdemli işleri yaparsa Allah onu şeytanın etkilerinden korur, düşmanının dahi ona saygı duymasını sağlar" (V, 16). Bu açıdan bakıldığında Hz. Peygamber'in feragate dayalı ahlâkî tutumu ile siyasî ve sosyal başarıları arasında kesin bir ilişkinin bulunduğu görülür.

Kur'an-ı Kerîm'in affetme, kötülüğe iyilikle karşılık verme gibi öğütleri bireysel hakların ihlâliyle ilgili olup kamu haklarını kapsamadığı bizzat Hz. Peygamber'in uygulamalarından anlaşılmaktadır (meselâ bk. Buhârî, "Menâkıb", 32; "Hudûd", 10, 12; Müslim, "Hudûd", 8, 9; "Fezâil", 77); daha sonraki müslüman devlet ve hukuk adamlarının görüş ve uygulamaları da bu yönde olmuştur.

36. Buraya kadar insanların, "Rabbimiz Allah" dedikten sonra dosdoğru çizgide yürümeleri, Allah yolunun davetçileri olmaları, güzel ve yararlı işler yapmaları, Allah'a teslim olup müslüman olmayı en yüce değer olarak bilmeleri, kötülüğe iyilikle karşılık vererek aralarında sıcak dostluk ve kardeşlik ilişkileri kurmaları ve bunu başarmak için başta sabır olmak üzere gerekli erdemlerle bezenmeleri, kısaca –İbn Atıyye'nin deyimiyle– "bütün ahlâk güzellikleri ve hilim çeşitleriyle" yani barışçıl duygu, düşünce ve davranışlarla donanmaları ideal bir müslüman olmanın ve sağlıklı bir toplum ilişkisi kurmanın gerekleri olarak ortaya kondu. Ancak

bu yol, pürüzsüz, engelsiz değildir; en büyük engel de şeytanın içimize attığı olumsuz duygular, dürtülerdir. Şeytan, insanın içinde kin ve öfke duygularını alevlendirir, intikam arzularını tahrik eder, günah ve isyan eğilimlerini güçlendirir; sonuçta kişiyi Kur'an'ın öğütlediği üstün ahlâktan uzaklaştırmak ister. İşte âyet bu büyük ve tehlikeli engeli aşmanın en güvenli çaresini göstermektedir: Allah'a sığınıp O'nun yardım ve desteğini istemek... Müfessirler, Allah'a sığınma buyruğunun aynı zamanda şeytana boyun eğmeme iradesini ve çabasını da içerdiğini ifade ederler. Âyette Allah Teâlâ'nın, kendisine sığınanın yardım talebini işittiğine, şeytan tarafından onun içine atılan dürtüleri bildiğine işaret edilmektedir. Allah, –Ankebût sûresinin 69. âyetinde de vaad ettiği üzere– elbette kendisine sığınan kulundan yardımını esirgemeyecek, onun ruhunu bu olumsuz etkilerden arındıracaktır (bu yöndeki açıklamalar için bk. Taberî, XXIV, 120; Şevkânî, IV, 591).

37 – 40

وَمِنْ اٰيَاتِهِ الَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُۜ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا
لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلّٰهِ الَّذ۪ي خَلَقَهُنَّ اِنْ كُنْتُمْ اِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿٣٧﴾
فَاِنِ اسْتَكْبَرُوا فَالَّذ۪ينَ عِنْدَ رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُ بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ
لَا يَسْـَٔمُونَ ﴿٣٨﴾ وَمِنْ اٰيَاتِه۪ٓ اَنَّكَ تَرَى الْاَرْضَ خَاشِعَةً فَاِذَٓا اَنْزَلْنَا
عَلَيْهَا الْمَٓاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْۜ اِنَّ الَّذ۪ٓي اَحْيَاهَا لَمُحْيِي الْمَوْتٰىۜ اِنَّهُ عَلٰى كُلِّ
شَيْءٍ قَد۪يرٌ ﴿٣٩﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ يُلْحِدُونَ ف۪ٓي اٰيَاتِنَا لَا يَخْفَوْنَ عَلَيْنَاۜ اَفَمَنْ

يُلْقٰى فِي النَّارِ خَيْرٌ اَمْ مَنْ يَأْت۪ٓي اٰمِنًا يَوْمَ الْقِيٰمَةِۜ اِعْمَلُوا مَا شِئْتُمْۙ اِنَّهُ
بِمَا تَعْمَلُونَ بَص۪يرٌ ﴿٤٠﴾

Meâli

37. Gece ve gündüz, güneş ve ay O'nun işaretlerindendir. Eğer gerçekten Allah'a tapıyorsanız güneşe de aya da secde etmeyin, onları yaratan Allah'a secde edin. **38.** Şayet kibirlerine yediremezlerse bilsinler ki rabbinin katında bulunanlar bıkıp usanmadan, gece gündüz O'nu tesbih etmektedirler. **39.** O'nun işaretlerinden biri de şudur: Sen arzı kupkuru görürsün; ama üzerine yağmur indirdiğimizde toprak canlanıp kabarır. Ona can veren, elbette ölülere de can verir. O her şeye kadirdir. **40.** Âyetlerimiz konusunda gerçekten sapanlar bizden gizlenemezler. Bu durumda ateşe atılan mı daha iyidir, yoksa kıyamet günü (huzurumuza) güvenle gelen mi? İstediğinizi yapın! O, yaptıklarınızı görmektedir.

Tefsiri

37. Bazı müfessirler bu âyetin muhatabının Sâbiîler olduğu anlamına gelen açıklamalar yapmışlarsa da (meselâ bk. Zemahşerî, III, 392; Râzî, XXVII, 129; İbn Âşûr, 299-300) bu yaklaşıma katılmak mümkün değildir. Zira Araplar'daki putperestlik inancının gök cisimlerine kutsallık yükleyen telakkilerle yakın ilgisi vardır. Şöyle ki, arkeolojik kaynaklar, İslâm'dan önce Güney Arabistan'da ay, güneş ve Zühre (Aster, Işter) yıldızlarından oluşan üçlü bir tanrı sistemine inanıldığını göstermektedir. Çevre kültürlerde yaygın olan bu tür inançların zamanla İslâm'ın zuhur ettiği Hicaz coğrafyasına da yayıldığı anlaşılmaktadır. Câhiliye dönemi Arapları'nda güneşe tapınmanın başlangıcı milât öncesine kadar uzanır. Güneşle ilişkisi olduğuna inanılan birçok tanrı veya put adı kullanılmaktaydı. Bunlardan Kur'an'da Menât'la birlikte anılan (Necm 53/19) Lât ve Uzzâ, güneşi temsil eden birer tanrıça sayılıyorlardı. Özellikle

Güney Arabistan kültünde önemli yeri olan ay tanrısına Ved (Vüd, Ed) adı verilirdi. Semûd ve Lihyân gibi Kuzey Arabistan kitâbelerinde de Ved adına rastlanmakta, kezâ Kur'an'da Câhiliye tanrıları arasında Ved ismi de geçmektedir (Nûh 71/23). Abdüved (Ved'in kulu), Abdüşşems (güneşin kulu) gibi erkek isimlerinin kullanılması, aya ve güneşe tapınmanın Kuzey Arabistan ve Hicaz'da da yaygın olduğunu gösteren başka kanıtlardır (bilgi için bk. Mustafa Çağrıcı, "Arap [İslâm'dan Önce Araplar'da Din]", *DİA*, III, 316-321). Bu bilgiler dikkate alındığında Câhiliye döneminde tapılan birçok putun güneş, ay ve diğer bazı gök cisimlerini temsil ettiği ortaya çıkmaktadır. Bu sebeple konumuz olan âyetin muhataplarını Sâbiîler'le sınırlama çabaları yanında İbn Âşûr'un, "Kur'an'ın indiği dönemde Araplar arasında güneşe ve aya tapanların bulunduğunu tesbit edemedim" şeklindeki ifadesini (XXIV, 299), doğrudan doğruya bu gök cisimlerine tapınmanın bulunmadığı anlamında düşünmek gerekir.

Âyette, gece ve gündüzün akışı gibi güneş ve ayın varlığı da ilâhî kudretin birer işareti, kanıtı olduğuna göre bu tür gök cisimlerine tapmak yerine onları yaratan Allah'a tapmanın gerekli olduğu, basit bir aklî çıkarım olarak ortaya konmaktadır. Burada asıl vurgu, tapılmaya lâyık olanın, sadece yüce yaratıcı olduğu, O'nun dışındaki bütün nesneler, olgular yaratılmış olduklarından bunların tapılmaya da değer olmadıkları gerçeğidir.

38. Mekke'nin aristokrat kesiminin İslâm'ı reddetmelerinin temel sebeplerinden biri de Hz. Peygamber'e tâbi olmayı ve onun etrafında toplanan sıradan insanlar arasına katılmayı, onlarla birlikte Allah'a secde etmeyi kendilerine yedirememeleri şeklindeki ilkel bir benlik duygusuydu; bunu bizzat kendileri de ifade ederlerdi. İşte âyette bu zihniyete değinilmekte ve Allah'ın, onların secdelerine, ibadetlerine ihtiyacı olmadığı, esasen O'nun bıkıp usanmadan kendisine ibadet eden başka kullarının bulunduğu bildirilmektedir. Tefsirlerde bu kulların melekler olduğu belirtilir.

"Rabbinin katında bulunanlar" ifadesi meleklerin mekân yönünden değil, itibar, değer ve O'na yakın olma çabası içinde bulunma yönünden Allah'a yakınlıklarını gösterir. Râzî, bu ifadeye göre meleklerin insanlar-

dan daha üstün olduğunu belirtir (XXVII, 129). Melek olsun insan olsun, Allah katında yücelik ve değer kazanmış varlıklar bile O'na secde ederlerken daha aşağı derecede bulunanların secde etmeyi benliklerine yedirememeleri büyük bir kusurdur, idraksizliktir.

39. Müşrik Araplar'ın İslâm karşısındaki temel bir tutumları da herkesin bu dünyada benimsediği inanç ve davranışlarının hesabını vereceği âhiret hayatını, dolayısıyla yeniden dirilmeyi inkâr etmeleriydi. Âyette kuru toprağa can veren gücün insanı yeniden diriltmeye de muktedir olduğu hatırlatılmaktadır. Ancak, âyette Allah'ın ölüleri dirilten gücü mutlak ifade edildiğinden, burada sadece insanların öldükten sonra diriltilmesi kastedilmeyip bunun yanında mutlak olarak canlılık, sağlık, zindelik, verimlilik, üretkenlik, zihin açıklığı, kalp aydınlığı gibi her türlü olumlu yetenek ve aktiviteleri verenin Allah olduğuna işaret edildiği de düşünülebilir.

40. "Gerçekten sapma" olarak çevirdiğimiz âyet metnindeki *ilhâd* kavramı, sözlükte "sapma, ayrılıp uzaklaşma" anlamına gelir. Buradaki mânasıyla ilgili olarak şu açıklamalar getirilmiştir: Kur'an'a imandan sapmak; Kur'an tilâveti sırasında ıslık çalarak, el çırparak, şarkı söyleyip kuru gürültü yaparak Kur'an'ın sesini boğmak suretiyle haksızlığa sapmak, âyetler hakkında yalan dolan sözler sarfetmek, inatçılık ve zorbalık yapmak, şirke sapmak (İbn Atıyye, V, 19; Şevkânî, IV, 593); doğruluktan sapmak, kozmolojik deliller ortaya koyan âyetlerin ifade ettiği gerçeklerden yüz çevirmek (İbn Âşûr, XXIV, 304). Âyetteki ilhâd kavramının bütün bu olumsuz davranışları kapsadığı, dolayısıyla inkârcıların Kur'an ve İslâm konusunda gerçeği saptırmayı amaçlayan, haksızlık ve şiddete dayanan inatçı tutumlarını ifade ettiği düşünülebilir. Âyet, bu tutumları sergileyenlerin Allah tarafından çok iyi bilindiği uyarısında bulunmakta; bu tavırları yüzünden ateşe atılmayı hak edenlerle dürüstlüğü ve hakikati ilke edinenlerin eşit değerde olmadıklarını, uhrevî âkıbetlerinin de aynı olmayacağını, birincilerin ateşte, ikincilerin güvenlik yurdu olan cennette olacaklarını haber vermektedir.

41 – 48

اِنَّ الَّذٖينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاۤءَهُمْۚ وَاِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزٖيزٌۙ ﴿٤١﴾
لَا يَأْتٖيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهٖۜ تَنْزٖيلٌ مِنْ حَكٖيمٍ
حَمٖيدٍ ﴿٤٢﴾ مَا يُقَالُ لَكَ اِلَّا مَا قَدْ قٖيلَ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَۜ اِنَّ
رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ اَلٖيمٍ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْاٰنًا
اَعْجَمِيًّا لَقَالُوا لَوْلَا فُصِّلَتْ اٰيَاتُهُۜ ءَاَعْجَمِيٌّ (تسهيل) وَعَرَبِيٌّۜ قُلْ هُوَ لِلَّذٖينَ
اٰمَنُوا هُدًى وَشِفَاۤءٌۜ وَالَّذٖينَ لَا يُؤْمِنُونَ فٖۤي اٰذَانِهِمْ وَقْرٌ وَهُوَ
عَلَيْهِمْ عَمًىۜ اُو۬لٰۤئِكَ يُنَادَوْنَ مِنْ مَكَانٍ بَعٖيدٍ ﴿٤٤﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى
الْكِتَابَ فَاخْتُلِفَ فٖيهِۜ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ
بَيْنَهُمْۜ وَاِنَّهُمْ لَفٖي شَكٍّ مِنْهُ مُرٖيبٍ ﴿٤٥﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهٖ
وَمَنْ اَسَاۤءَ فَعَلَيْهَاۜ وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبٖيدِ ﴿٤٦﴾ اِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ
السَّاعَةِۜ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ اَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ اُنْثٰى
وَلَا تَضَعُ اِلَّا بِعِلْمِهٖۜ وَيَوْمَ يُنَادٖيهِمْ اَيْنَ شُرَكَاۤئٖيۙ قَالُوا اٰذَنَّاكَۙ

مَا مِنَّا مِنْ شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ

وَظَنُّوا مَا لَهُمْ مِنْ مَحِيصٍ ﴿٤٨﴾

Meâli

41. Bu uyarıcı kitap kendilerine geldiğinde onu inkâr edenler (cezalarını görecekler). O, gerçekten çok değerli bir kitaptır. **42.** Ne başlangıcında ne de sonrasında ona asılsız bir şey girebilir; o, hikmet sahibi, övgüye lâyık olan Allah katından indirilmiştir. **43.** Sana, senden önceki peygamberler için söylenenlerden farklı bir şey söylenmemektedir. Gerçekten rabbin hem mağfiret sahibidir hem de O'nun çok yakıcı bir azabı vardır. **44.** Şayet biz onu yabancı dilde okunan bir kitap olarak indirseydik, mutlaka şöyle diyeceklerdi: "Âyetlerinin açık seçik, anlaşılır olması gerekmez miydi? Arap'a yabancı dilden bir kitap, öyle mi?" De ki: "O, inananlar için bir rehber ve şifadır; inanmayanlara gelince onların kulaklarında bir sağırlık vardır, Kur'an onlara kapalıdır, (sanki) onlara uzaktan sesleniliyor. **45.** Biz vaktiyle Mûsâ'ya kitabı indirmiştik, ama onda da ihtilâfa düşülmüştü. Eğer rabbin tarafından daha önce verilmiş bir söz olmasaydı, haklarında hüküm kesinleşmişti bile. İnanmayanlar, onun hakkında gerçekten koyu bir kuşku içindedirler. **46.** Kim doğru ve yararlı bir iş yaparsa kendi iyiliği için yapmış olur; kim de kötülük işlerse kendi aleyhine işlemiş olur. Senin rabbin kullarına asla haksızlık etmez. **47.** Kıyametin zamanını bilmek sadece Allah'a havale edilir; kezâ O'nun bilgisi olmadan ne meyveler kabuklarını çatlatıp çıkar ne de bir dişi gebe kalıp doğurur. Allah'ın onlara, "Tanrılıkta bana ortak saydıklarınız nerede?" diye seslendiği gün, "Sana açıkça söyleyelim, içimizde (sana ortak bulunduğuna) şahitlik edecek hiç kimse yoktur" derler. **48.** Artık daha önce taptıkları şeyler onları terkedip kaybolmuş; kendileri de kaçıp kurtulacakları bir yer bulunmadığını anlamışlardır.

Tefsiri

41-42. Vahyin temel amacı insanlara inanç ve yaşayış konularında doğruyu ve yanlışı, faydalıyı ve zararlıyı göstererek onları aydınlatmak olduğu için âyette Kur'an-ı Kerîm "uyarıcı kitap" (zikir) diye anılmıştır. Bu kullanımı sebebiyle Kur'an'ın isimlerinden biri olarak gösterilen *zikir* kelimesi, "değerli hâtıra" anlamına da gelir. Kur'an, ona inanan ve yolundan giden ilk neslin dilleri, inançları, erdemli yaşayışları ve mücadeleleriyle saygın bir topluluk olarak daima yâdedilmelerine vesile olacağı için bu isimle anılmıştır. "Çok değerli" diye çevirdiğimiz âyet metnindeki *azîz* kelimesi "güçlü" anlamına da gelir. Esasen Kur'an'ın değerli oluşu, Allah kelâmı olup O'nun katından gelmesinden, ayrıca 42. âyette de belirtildiği gibi kesinlikle asılsız ve faydasız bir unsur içermemesinden, yani baştan sona gerçeği ihtiva etmesinden; nihayet bu nitelikleri sayesinde onun özüne ve mesajına aykırı bütün inanç ve ideolojilere karşı galip çıkmasından ileri gelir. Bu böyledir, çünkü Kur'an, "hikmet sahibi, övgüye lâyık olan Allah katından indirilmiştir"; hikmet sahibi olandan da ancak hikmete uygun olan, yani mutlak doğru ve mutlak yararlı olan sözler iner.

"Ne başlangıcında ne de sonrasında ona asılsız bir şey girebilir" cümlesi genellikle, Hz. Peygamber ve Kur'an'ı ona indiren Cebrâil de dahil olmak üzere hiç kimsenin onda herhangi bir eksiklik veya fazlalık meydana getiremeyeceği anlamına gelecek ifadelerle yorumlanmıştır.

43. Mekke putperestleri, bir kısmına bu sûrede değinilen bazı haksız isnat ve suçlamalarla, alay ve tehditlerle Hz. Peygamber'i üzüyorlardı. Âyette bu tür haksızlıklara, barbarca davranışlara önceki peygamberlerin de mâruz kaldığı haber verilerek Resûlullah teselli edilmekte, dolayısıyla geçmiş peygamberler gibi onun da sabırlı olması gerektiği hatırlatılmakta; yüce Allah'ın ona ve onunla birlikte inananlara mağfiretiyle, inkârcı ve haksız davranışlarıyla onları incitenlere de şiddetli azabıyla karşılık vereceği bildirilmektedir. Âyet, benzer tutumlara mâruz kalan her dönemdeki müslümanları da böyle durumlarda insanlığın önderleri olan peygamberlerin takındıkları ortak tutum konusunda aydınlatmakta; dolayısıyla peygamberleri onlara ideal örnekler olarak göstermekte, ayrıca onlara da hem teselli hem de ümit ve moral aşılamaktadır.

44. Kur'an-ı Kerîm'in ilk muhatapları Araplar olduğu için onun Arap diliyle indirilmesi de doğaldır. Eğer başka bir dilde indirilseydi âyette belirtilen itirazı öne sürenler haklı olacaklardı. Bu âyet, Kur'an'ın Arap olmayan toplumlar tarafından anlaşılıp gereğinin yerine getirilebilmesi için o toplumların dillerine çevrilmesi gerektiğine de işaret etmektedir. Ancak bu çeviriler, Kur'an'ın anlam ve içeriğini yansıtması bakımından elbette değerli olmakla birlikte, "Allah'ın muradını eksiksiz kuşatan ve anlatan, dolayısıyla ilâhî kelâm olarak özel değer taşıyan asıl kutsal kitap" anlamında Kur'an, orijinal Arapça metinden ibarettir; çeviriler ise bu metni okuyanın, yetenekleri ölçüsünde ondan anlayabildiği, anladıklarını kendi kelimeleriyle ifade ettiği beşerî eserlerdir (Kur'an'ın Arapça indirilmesinin gerekçeleri hakkında ayrıca bk. Zümer 39/28). Sonuç itibariyle Kur'an, mânalarının anlaşılması ve hükümlerinin yerine getirilmesi için indirilmiştir; Arapça bilenler orijinal metninden, bilmeyenler çeviri ve tefsirlerinden yararlanarak onun içeriği hakkında bilgi edinebilirler. Ancak âyet, Kur'an'ın rehberliğinden, ruhlara şifa verici anlamlarından yararlanmanın bir iman konusu olduğuna; Kur'an'ın ilkelerini ve hedeflerini kendi sosyal, ekonomik, siyasal vb. konumlarına ve hedeflerine engel gören, bu nedenle Kur'an'a ön yargılı bakan inkârcıların, onun gerçek anlamını ve yol göstericiliğini de kavrayamayacaklarına dikkat çekmektedir. "Kur'an onlara kapalıdır"; çünkü amaçları Kur'an'ı anlamak değil, 26. âyette anılan davranışlarıyla da ortaya koydukları gibi onu etkisiz kılmaktır. Âyetin, "(sanki) onlara uzaktan sesleniliyor" anlamındaki son cümlesi, bu tutumlarıyla onların Kur'an'ın ruhuna ve anlamına ne kadar uzak olduklarına işaret etmektedir.

Râzî'ye göre (XXVII, 133-134) Kur'an'a inanmamakta haklı olduklarını göstermek için türlü bahaneler arayan, gerekçeler icat etmeye çalışan putperestlerin, sûrenin başında geçen "Bizi çağırdığın şeylere karşı kalplerimizin (akıllarımızın) üzerinde örtüler, kulaklarımızda da bir sağırlık var; seninle bizim aramızda bir perde bulunmaktadır" meâlindeki sözlerine bu sûre bütünüyle bir cevap oluşturmaktadır. Nitekim daha sûrenin başında Kur'an-ı Kerîm'in başlıca özellikleri anlatılırken, "Bilen bir topluluk için âyetleri apaçık anlaşılır hale getirilmiş Arapça okunan bir kitaptır" buyurulmuştu. 44. âyette de Kur'an'a karşı itiraz-

lar üretmeye çalışanlara şu cevap verilmektedir: Eğer Kur'an Arapça'dan başka bir dilde inseydi, doğal olarak onu anlayamayacağınız için anılan sözlerinizde haklı olabilirdiniz; ama Kur'an kendi dilinizde indiğine göre artık onu anlamadığınızı ileri sürmeniz bir yalandan ibarettir.

Râzî, âyet metnindeki "hüdâ" kelimesini, Kur'an'ın bütün iyiliklere rehber ve bütün mutluluklara vesile olmasıyla; "şifâ" kelimesini ise Kur'an'ın rehberliğinden yararlanıp hidayete ulaşan insanın inkâr ve cehâlet hastalıklarından kurtulmasıyla izah eder (XXVII, 134).

45. Allah'ın kitabı hakkında insanların ihtilâfa düşmelerinin, bazıları ona içtenlikle inanırken bazılarının onu susturmaya çalışmalarının yeni olmadığı gerçeği, Hz. Mûsâ'ya indirilen kitap (Tevrat) örneğiyle hatırlatılmaktadır. Âyete göre Allah Teâlâ inkârcıları hak ettikleri cezaya hemen çarptırmıyorsa bunun sebebi, O'nun, inkâr ve isyana sapan insanlara, isterlerse dönüş yapıp doğru yola yönelmelerini mümkün kılacak şekilde fırsat tanıyan hükmü ve yasasıdır.

46. Başta Kur'an'ın ilk muhatapları olmak üzere bütün insanlığa Allah'ın evrensel bir yasası hatırlatılmaktadır. "Doğru ve yararlı iş" diye çevirdiğimiz metindeki *sâlih* kelimesi, Allah'ın varlığına ve birliğine inanıp O'nun hükümlerine göre yaşamak; mümkün olduğunca çok sayıda insana, hatta diğer canlılara ve doğaya yararlı olabilecek şeyler yapmak; meşrû ölçüler çerçevesinde herkesle barış ve uzlaşma içinde olma çabası göstermek gibi yapıcı davranışları içine alan geniş kapsamlı bir kavramdır. Âyete göre bu şekilde doğru ve yararlı işler yapan bir kimse, –bu dünyanın bazı ârızî şartları yüzünden hak ettiği iyiliği elde edemese, hatta iyilik ettiği halde sıkıntı çekse bile– nihaî planda asla haksızlığa uğratılmayacak, iyiliklerinin karşılığını bulacak; aynı şekilde kötülük işleyenler de cezalarını çekeceklerdir. "Senin rabbin kullarına asla haksızlık etmez" ifadesi, bir bakıma bu hususta ilâhî bir teminat anlamı taşımaktadır.

47-48. Herkesin, iyilik veya kötülük olarak yapıp ettiklerinin karşılığını bulacağı, böylece ilâhî adaletin eksiksiz gerçekleşeceği zaman ve yer, kıyametle başlayan öteki dünyadır. Müminler, bu imanın verdiği sorum-

luluk bilinciyle yaşadıkları için olabildiğince "doğru ve yararlı işler" yapmaya, kötülükten uzak durmaya çalışırlar.

"Kıyametin zamanını bilmek sadece Allah'a havale edilir" ifadesi, müminlerin, bu konudaki bilginin yalnızca Allah'a mahsus olduğuna inandıkları, gerçeği bu şekilde dile getirdikleri anlamına gelir.

Eski tefsirlerde 47. âyetin ilgili kısmı, kıyamet saatinin bilgisi gibi, bitkilerin ürün vermesiyle dişilerin hamilelik ve doğum yapma zamanına, ceninin cinsiyetine (Zemahşerî, III, 394) dair bilgilerin de sadece Allah'a mahsus olduğu şeklinde yorumlanmıştır (meselâ bk. Râzî, XXVII, 136; İbn Âşûr, XXV, 6); Süleyman Ateş'in de, "Allah'tan başka hiçbir varlık böyle gizli şeylere vâkıf değildir" diyerek aynı yorumu benimsediği görülmektedir (VIII, 146). Oysa âyette kıyamet saatinin bilgisi sadece Allah'a tahsis edilirken, meyvelerin ürün vermesi, dişinin gebe kalması ve doğurması örneklerinde böyle bir tahsis yapılmayıp Allah'ın onları da bildiği belirtilmiş, O'ndan başkasının bilemeyeceği anlamına gelebilecek bir ifade kullanılmamıştır. Buna göre, kıyametin vaktini sadece Allah bilir; ürün verme, gebe kalma ve doğurma zamanlarını, ceninin cinsiyetini ise insanlar da bilebilir. Nitekim günümüz teknik imkânlarıyla bu bilgilere kolaylıkla ulaşılmaktadır. Ancak insanların önceden bilgi edinebildiği şeylerin vakti geldiğinde mutlaka gerçekleşeceği de düşünülmemelidir: Zira bizim önceden kestiremeyeceğimiz bazı engeller yüzünden beklediğimiz olaylar umduğumuz gibi gerçekleşmeyebilir; âyetteki örneklerle ekinler, meyveler ürün vermeyebilir, dişiler hamile kalmayabilir veya düşük yapabilirler. Ama Allah'ın bilgisi asla şaşmaz; çünkü O, olabilecek bütün ihtimalleri de önceden bilir ve bildiği her şey bilgisine uygun olarak mutlaka gerçekleşir. Bu sebeple âyette Allah'ın yaratmasıyla ilmi arasındaki ilişkiye de dikkat çekilmektedir (ayrıca bk. Lokmân 31/34).

"İçimizde buna şahitlik edecek hiç kimse yoktur" diye çevirdiğimiz cümle, "Vaktiyle taptığımız o şeyleri şu anda hiçbirimiz göremiyoruz" veya "Artık aramızda onların tanrı olduğuna şahitlik eden, böyle bir inanç taşıyan hiç kimse yoktur" şeklinde yorumlanmaktadır. 48. âyetteki ifade, ilk yorumun daha isabetli olduğu kanaatini vermektedir.

49 – 54

لَا يَسْـَٔمُ الْاِنْسَانُ مِنْ دُعَٓاءِ الْخَيْرِۘ وَاِنْ مَسَّهُ الشَّرُّ فَيَؤُ۫سٌ قَنُوطٌ
﴿٤٩﴾ وَلَئِنْ اَذَقْنَاهُ رَحْمَةً مِنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَّٓاءَ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ
هٰذَا ل۪ي وَمَٓا اَظُنُّ السَّاعَةَ قَٓائِمَةًۙ وَلَئِنْ رُجِعْتُ اِلٰى رَبّ۪ٓي اِنَّ
ل۪ي عِنْدَهُ لَلْحُسْنٰىۚ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُواۘ وَلَنُذ۪يقَنَّهُمْ
مِنْ عَذَابٍ غَل۪يظٍ ﴿٥٠﴾ وَاِذَٓا اَنْعَمْنَا عَلَى الْاِنْسَانِ اَعْرَضَ وَنَاٰ بِجَانِبِه۪ۚ
وَاِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَذُو دُعَٓاءٍ عَر۪يضٍ ﴿٥١﴾ قُلْ اَرَاَيْتُمْ اِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ
اللّٰهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِه۪ مَنْ اَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ ف۪ي شِقَاقٍ بَع۪يدٍ ﴿٥٢﴾ سَنُر۪يهِمْ
اٰيَاتِنَا فِي الْاٰفَاقِ وَف۪ٓي اَنْفُسِهِمْ حَتّٰى يَتَبَيَّنَ لَهُمْ اَنَّهُ الْحَقُّۜ اَوَلَمْ
يَكْفِ بِرَبِّكَ اَنَّهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَه۪يدٌ ﴿٥٣﴾ اَلَٓا اِنَّهُمْ ف۪ي
مِرْيَةٍ مِنْ لِقَٓاءِ رَبِّهِمْۜ اَلَٓا اِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُح۪يطٌ ﴿٥٤﴾

Meâli

49. İnsan, iyi şeyleri istemekten usanmaz; başına bir kötülük geldiğinde ise büsbütün ümitsiz ve karamsardır. **50.** Uğradığı bir sıkıntıdan sonra ona tarafımızdan bir nimet tattırsak mutlaka şöyle diyecektir: "Bu benim hakkımdır; ayrıca kıyametin kopacağını sanmıyorum; ama dönüp rabbime varacak olsam bile O'nun huzurunda benim için güzel

şeyler bulunduğundan eminim." Biz, inkâra sapanlara neler yaptıklarını mutlaka açık seçik bildireceğiz ve onlara kesinlikle ağır bir ceza tattıracağız! **51.** Ne zaman insanoğluna bir lutufta bulunsak arkasını dönüp uzaklaşır; başına bir kötülük geldiğinde de uzun uzadıya yalvarıp yakarır. **52.** De ki: "Hiç düşündünüz mü, ya bu (Kur'an) Allah katından gelmiş, siz de onu inkâr etmişseniz? Bu durumda böylesine kesin bir çatışma içine düşenden daha sapkın kim olabilir?" **53.** Kur'an'ın gerçek olduğu kendileri için apaçık belli oluncaya kadar onlara çevrelerinde ve kendilerinde bulunan kanıtlarımızı hep göstereceğiz. Rabbinin her şeye tanıklık etmesi (onlar için) yeterli değil midir? **54.** Bilesin ki onlar rablerinin huzuruna çıkacakları konusunda kuşku içindedirler. Kesinlikle unutulmamalı ki Allah her şeyi kuşatmıştır.

Tefsiri

49-51. "İyi" diye çevirdiğimiz metindeki *hayır* kelimesi, bu bağlamda özellikle zenginlik, sağlık, mevki, itibar, güç gibi dünyevî imkân ve menfaatleri ifade ettiği için kelimeyi bu bağlamda "çıkarına uygun şeyler" diye anlamak uygun olur.

Burada aslında Mekke putperestlerinin karakter yapısına dair bilgi verilmekle birlikte, daha genel olarak sağlıklı bir din ve ahlâk eğitiminden geçmemiş, ruhsal yetkinlik kazanmamış pek çok insanı da kuşatan bir karakter tipi tanıtılmaktadır. 49. âyette ilâhî vahyin terbiyesinden geçip gönül zenginliğine ulaşamamış, ruhsal arınmasını gerçekleştirememiş insanın dünyevî menfaatler konusundaki açgözlülüğü; ayrıca böyle birinin, yine ruhî gelişmemişlik ve mânevî yoksulluk nedeniyle hayatın mihnetleriyle, belâ ve sıkıntılarıyla karşılaştığında sergilediği dayanıksızlık, ümitsizlik ve karamsarlık dile getirilmektedir.

Bir sıkıntıdan sonra nimet ve bolluğa, rahatlığa kavuştuğunda bunu Allah'ın lutfu bilerek O'na şükran ve minnet duygularını arzetmek yerine, "Bu benim hakkımdır; bunu hak ederek kazandım; buna lâyık bir adam olduğum için Allah lutfetti" gibi sözler söylemek veya bu anlama gelebilecek küstahça bir tavır takınmak, 51. âyetteki ifadesiyle "arkasını dönüp uzaklaşmak" da açıkça Mekke putperestlerinin "cehâlet ve sefâhet" ola-

rak anılan barbarlık zihniyetiyle örtüşen bir iman ve ahlâk yoksulluğu, hamlık ve cehâlet alâmeti, ahmakça bir kendini beğenmişlik ve kendine güven işaretidir. Kezâ bu tiplerin, "Rabbime varacak olsam bile O'nun huzurunda benim için güzel şeyler bulunduğundan eminim" şeklindeki ifadeleri de aynı zihniyet ve karakter yapısının dışa yansıması olan bir sorumsuzluk, ciddiyetsizlik ve küstahlık örneğidir. Bu âyetlerden çıkardığımız derse göre iman ve ahlâkta kemale ermiş olan kişi ise, tam aksine, Allah karşısında kulluğunun bilincinde olur; nimeti O'ndan bilir, sahip olduğunda şükreder, kaybettiğinde sabreder; yoklukta olduğu gibi varlıkta da Allah'a kulluğunu ve niyazını sürdürür; nihayet âhiret konusunda tam bir sorumluluk kaygısı duyar, buna göre yaşar, buna göre konuşur.

52. Müfessirlerin ağırlıklı tercihini benimseyerek "bu (Kur'an)" diye çevirdiğimiz zamirle dinin (şer') kastedildiği de söylenmiştir (İbn Atıyye, V, 23). "Kesin bir çatışma içine düşen"den maksat, Kur'an karşısında kalplerinin kapalı, kulaklarının tıkalı olduğunu söyleyen (5. âyet), âyetler okunurken insanları gürültü çıkarmaya çağıran (26. âyet) ve böylece Kur'an'ın sesini boğmayı amaçlayan muannit inkârcılardır. Kur'an'ın Allah katından geldiği gerçeğinin, "Hiç düşündünüz mü?" diyerek başlayan soru cümlesiyle ortaya konması, putperestlerin olumsuz yargılarının ve tutumlarının bilgi ve kanıta dayanmadığını göstermektedir. Onların, bu şekilde düşünüp taşınmadan, kanıtsız ve gerekçesiz olarak Kur'an mesajına karşı tavır koymaları âyette "çatışma" ve sapkınlığın en aşırı derecesi olarak değerlendirilmiştir.

53. Allah, Kur'an'ın gelmeye başlamasından sonraki zaman diliminde öyle olaylar gerçekleştirecek ki Kur'an muhalifleri bunları gördükten, duyduktan sonra artık onun gerçekten Allah katından indirilmiş Hak kelâmı olduğunu tereddütsüz anlayacaklardır. "Çevre" diye çevirdiğimiz metindeki *âfâk* kelimesine ve "kendileri" diye çevirdiğimiz *enfüsihim* (nefisleri) ifadesine verilen farklı anlamlara göre âyet iki şekilde yorumlanmıştır:

a) Eski müfessirlerin, bazı önemsiz farklılıklarla, yaygın olarak benimsedikleri yoruma göre "âfâk", Mekke dışındaki çeşitli yöreler, bölgeler

(nevâhî), "nefisleri" de putperestlerin yaşadığı Mekke kentidir. Buna göre âyette vakti geldiğinde gerek müşriklerin yaşadığı Mekke'nin gerekse Mekke çevresindeki diğer yörelerin, hatta dünyanın birçok bölgesinin Hz. Muhammed ve daha sonraki müslüman liderler tarafından fethedileceği; böylece putperestlerin asılsız olduğunu ileri sürdükleri Kur'an mesajının, İslâm dininin cihana yayılacağı müjdelenmektedir. Nitekim daha Hz. Peygamber zamanında Mekke fethedildiği gibi Arap yarımadasının tamamına yakını da İslâm hâkimiyetine girmiş; böylece hayatta olan birçok Mekkeli bu müjdenin gerçekleştiğini görmüştür.

b) Diğer bir yoruma göre "âfâk"tan maksat yıldızları, ayı ve güneşiyle semanın uçsuz bucaksız köşeleri (kozmik evren), astronomik, meteorolojik, biyolojik vb. olaylar, yasalar; "kendileri"nden maksat da en ince sanatların ve yaratılış hikmetlerinin örneği olan insanın biyolojik ve ruhsal dünyasıdır; kısacası "dış dünyadaki kanıtlar", kozmolojik evrenin sırları, "kendilerinde bulunan kanıtlar" ise insanın biyolojik, psikolojik, parapsikolojik yapısındaki sırlardır. Âyette ileride insanoğluna bu sırların gösterileceği, yani insanlığın bu konularda keşifler yapacağı bildirilmektedir (bu iki farklı yorum için bk. Taberî, XXV, 4-5; Râzî, XXVII, 139; Şevkânî, IV, 598).

Eski müfessirlerin çoğu ikinci yoruma katılmamışlardır. Çünkü onlara göre âyet, henüz bilinmeyen bazı şeylerin ileride bilineceğini haber vermektedir; halbuki bu âyetin indiği dönemde insanlar bakışlarını semaya çevirdiklerinde oradakileri zaten görüyor, biliyorlardı. Ancak, Râzî'nin de önemle belirttiği gibi (XXVII, 139) bu gerekçe zayıftır; zira o dönemin insanları gerek kozmik evrendeki gerekse insanın biyolojik ve psikolojik varlığındaki sayısız harikalardan habersizdi; "Yüce Allah insanlara bu harikaları zaman içinde adım adım keşfettirmektedir." Şu halde âyette Allah Teâlâ, zaman içinde insanlara hem kendi varlık yapıları hakkında hem de dış dünyada yaratıcı kudretinin eserleri olan nice kanıtlarını göstereceğini haber vermektedir ki bu da o döneme göre ileride gerçekleşecek olan bilimsel keşiflerden başka bir şey değildir. Yine Râzî'ye göre âyette Allah'ın zamanla göstereceği bildirilen kanıtları fetihler olarak anlamak isabetli görünmemektedir. Nitekim tarih bize göstermektedir ki, müslümanlar bazı ülkeleri fethettikleri gibi gayri müslimler de

İslâm ülkelerini ele geçirebilmektedir. Kuşkusuz Mekke'nin fethedileceğine dair bazı müjdeler varsa da bu âyet fetihle ilgili değildir. Bize göre "kanıtlar" hem ilk muhataplara hem de sonradan gelenlere –her dönemdekilerin idrak kapasitelerine uygun düzeyde– gösterilmiştir ve gösterilmeye devam edecektir.

Son cümlesinden de anlaşılacağı üzere bu âyette, Mekke putperestleriyle onların tutumlarını tekrar edenler, Allah'ın kitabına ve peygamberine karşı inatla ve cahilce sürdürdükleri inkâr ve isyandan vazgeçmeye; böylesine üstün kudrete sahip olan Allah'ın, kulları arasından seçtiği bir peygambere kitap göndermeye de muktedir olduğunu kabul edip o kitabın hükümlerine uymaya ve o peygamberin yolundan gitmeye davet edilmekte; her şeye şahit olan Allah'ın onların hâlâ sürdürdükleri haksız ve yanlış tutumlarını da çok iyi bildiği uyarısında bulunulmaktadır.

Âyetin son cümlesi, putperestler kabul etmese bile her şeye şahit olan Allah'ın, Hz. Muhammed'in doğruluğuna tanıklık etmesinin yeterli olduğu, dolayısıyla düşmanlarının tutumları sebebiyle onun üzülmemesi gerektiği şeklinde de yorumlanmıştır (Şevkânî, IV, 598; İbn Âşûr, XXV, 20).

54. Putperestlerin, bu sûrede özetlenen olumsuz tutumları genellikle âhiret hayatına inanmamalarından ileri geliyordu; zira bu inançsızlık onlarda yaptıklarından dolayı hesap verme durumunda kalmayacakları kanaatini uyandırıyor; bu da onlara güçlerinin yettiği her türlü haksızlığı yapma cesaretini veriyordu. Son cümlede kesinlik bildiren bir üslûpla Allah'ın ilmiyle her şeyi kuşattığı, dolayısıyla inkârcıların bu haksız tutumlarından da haberdar olduğu hatırlatılarak, onların zannettiklerinin aksine bir gün bunun hesabını mutlaka vereceklerine işaret edilmektedir.

42 (62)

Şûrâ Sûresi

Mekke, 53

Nüzûlü

Mushaftaki sıralamada kırk ikinci, iniş sırasına göre altmış ikinci sûredir. Mekke döneminde, Zuhruf sûresinden önce ve Fussılet sûresinden sonra nâzil olmuştur. 23-24, 25-26, 27 ve 39-41. âyetlerinin Medine'de indiğine dair rivayetler de bulunmaktadır (İbn Atıyye, V, 25; İbn Âşûr, XXV, 23-24). Fakat üslûp ve içerikleri bu âyetlerin de Mekke döneminde indiği izlenimini vermektedir (bu konuda ve ilgili rivayetlerin taşıdığı zaaflar hakkında bk. Derveze, V, 159, 175-178, 182-183, 187-189).

Adı

38. âyetinde geçen ve "danışma, istişare etme" anlamına gelen *şûrâ* kelimesi sûreye ad olmuştur. "Hâ-mîm-ayn-sîn-kāf sûresi" veya kısaca "Ayn-sîn-kāf sûresi" diye de anılır. Birçok mushaf ve tefsirde "Mü'min sûresi" şeklinde geçer (İbn Âşûr, XXV, 23); fakat muhtemelen, kırkıncı sûre olan Gāfir sûresinin de diğer adı Mü'min olduğu için bu isimle anılması yaygın değildir.

Konusu

Sûreye hâkim olan ana fikir, Hz. Muhammed'e bildirilenlerin Allah tarafından vahyedilmekte olduğu, önceki peygamberlere bildirilenlerle ona vahyedilenlerin aynı kaynaktan geldiği, bu sebeple aralarında temel hüküm ve ilkeler açısından birlik bulunduğudur. Yer yer yüce Allah'ın yaratma gücüne ve evrende yürürlükte olan yasalarına değinilen sûrede Allah'a şirk koşanların âhirette karşılaşacakları kötü âkıbete iliş-

kin uyarılar yapılmakta, iman edip erdemli davranışlarda bulunanlara âhiretle ilgili müjdeler verilmekte, tebliğ görevinin ağırlığı ve müşriklerin inkârcılıkta direnmeleri karşısında bunalan ve herkesin doğru yola girmesi için çırpınan Resûlullah'a –bu dünyada kendi gayret ve seçimlerine göre Allah Teâlâ'nın kimilerine hidayet nasip ederken kimilerini de sapkınlıklarıyla baş başa bırakacağı bildirilerek– teselli verilmekte, bulunduğu doğru çizgiyi azimle sürdürmesi istenmekte, Allah'ın hoşnut olduğu müminlerin bireysel ve toplumsal davranış biçimlerinden bazılarına övgü üslûbu içinde işaret edilerek müslümanlar güzel ahlâk sahibi ve örnek insan olmaya özendirilmektedir. Sûre, vahyin insan için taşıdığı hayatî öneme yapılan bir vurgu ile sona ermektedir.

1 – 9

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

حٰمٓ ﴿١﴾ عٓسٓقٓ ﴿٢﴾ كَذٰلِكَ يُوح۪ٓي اِلَيْكَ وَاِلَى الَّذ۪ينَ مِنْ قَبْلِكَۙ اللّٰهُ
الْعَز۪يزُ الْحَك۪يمُ ﴿٣﴾ لَهُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِۜ وَهُوَ الْعَلِيُّ
الْعَظ۪يمُ ﴿٤﴾ تَكَادُ السَّمٰوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْ فَوْقِهِنَّ وَالْمَلٰٓئِكَةُ يُسَبِّحُونَ
بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَنْ فِي الْاَرْضِۜ اَلَٓا اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْغَفُورُ
الرَّح۪يمُ ﴿٥﴾ وَالَّذ۪ينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِه۪ٓ اَوْلِيَٓاءَ اللّٰهُ حَف۪يظٌ عَلَيْهِمْۘ
وَمَٓا اَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَك۪يلٍ ﴿٦﴾ وَكَذٰلِكَ اَوْحَيْنَٓا اِلَيْكَ قُرْاٰناً
عَرَبِياًّ لِتُنْذِرَ اُمَّ الْقُرٰى وَمَنْ حَوْلَهَا وَتُنْذِرَ يَوْمَ الْجَمْعِ لَا رَيْبَ

فِيهِ فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ ﴿٧﴾ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ
أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِنْ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ
مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٨﴾ أَمِ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ فَاللَّهُ هُوَ الْوَلِيُّ
وَهُوَ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٩﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Hâ-mîm. **2.** Ayn-sîn-kāf. **3.** Azîz ve hakîm olan Allah sana ve senden öncekilere işte böyle vahyediyor. **4.** Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. O çok yücedir, çok uludur. **5.** Gökler (haşyetten) neredeyse yukarılarından çatlayacak. Melekler de rablerini hamd ile tesbih ediyorlar ve yerdekilerin bağışlanmasını diliyorlar. İyi biliniz ki bağışlaması ve merhameti sınırsız olan ancak Allah'tır. **6.** Kendisinden başkasını dost ve koruyucu bilenleri Allah sürekli gözetlemektedir. Senin onlarla ilgili bir sorumluluğun yok. **7.** İşte sana, Ümmülkurâ (Mekke) ve çevresindekileri uyarman ve hakkında asla şüphe bulunmayan toplanma gününün dehşetini haber vermen için böyle Arapça bir Kur'an indirdik. Onların bir kısmı cennette, bir kısmı da cehennemde olacaktır. **8.** Allah dileseydi onları elbette (aynı inançta) tek bir ümmet yapardı, fakat O kimi dilerse onu rahmetine kavuşturur; zalimlerin ise ne bir velisi ne de bir yardımcısı olacaktır. **9.** Onlar Allah'tan başka veliler edindiler öyle mi? Halbuki asıl dost ve koruyucu Allah'tır. Ölüleri de O diriltecektir ve O'nun gücü her şeye yeter.

Tefsiri

1-2. Bazı sûrelerin başında yer alan bu harfler, ayrı ayrı okunduğundan dolayı "hurûf-ı mukattaa" diye anılır (bilgi için bk. Bakara 2/1).

3. Allah Teâlâ'nın gerek Hz. Muhammed'e gerekse daha önceki peygamberlere vahyediş tarzının bu sûrede açıklandığı şekilde olduğu belirtilmektedir ki, bu açıklama 51. âyette gelecektir (Elmalılı, VI, 4220). Âyeti şöyle anlamak da mümkündür: Yüce Allah bu sûrenin içeriğinin benzerini hem başka sûrelerde sana hem de senden önceki peygamberlere vahyetmiştir. Bir başka ifadeyle, O bu anlamları Kur'an'da ve diğer ilâhî kitaplarda tekrar tekrar vurgulamıştır (Zemahşerî, III, 396). Bu yorumlarda âyetin Resûl-i Ekrem'e gelen vahyin biçim ve / veya içerik olarak önceki vahiylerle benzerliğine dikkat çekmesi esas alınmıştır. "Vahyediyor" şeklinde şimdiki zaman fiili kullanılmasının da bu mânalara göre izahları yapılmıştır. Fakat fiilin şimdiki zaman olmasından hareketle, asıl konunun Resûlullah'a verilmekte olan vahiy olduğu ve bunun o sağ olduğu sürece devam edeceği bildirilerek müşriklerin vahyin kesileceği yönündeki beklentilerini kırmanın amaçlandığı, diğer peygamberlere verilenden ise dolaylı olarak bahsedildiği de söylenebilir (İbn Âşûr, XXV, 23).

"Böyle" anlamına gelen işaret isminin değinmek istediği şey, sözün akışı içinde daha önce geçmediğinden buna, "işte şu anda vahyedildiği şekilde" mânası verilmektedir. Bu ögenin cümlenin başına konmasındaki amaç, işaret edilen hususun önemine dikkat çekmek ve zihinleri bu konu üzerinde düşünmeye hazırlamaktır. İbn Âşûr başka bazı âyetlerde de örnekleri görülen bu üslûba Arap dilinde daha önce rastlanmadığını ve bunun Kur'an'ın orijinal özelliklerinden olduğunu belirtir (XXV, 27).

5. Göklerin neredeyse çatlayacağına ilişkin ifade, "Yüce Allah'ın azametinden ötürü, Allah tarafından onlara yüklenen misyonun ağırlığından dolayı, oralarda sayısız denecek çoklukta meleklerin, gök cisimlerinin ve akıl erdirilemez yazgıların ve sırların bulunması sebebiyle, yeryüzünde şirk ve sosyal bozulmalar çoğaldığı için gökler neredeyse yukarılarından çatlayacak" gibi farklı mânalarla açıklanmıştır. Âyetin "yukarılarından" anlamına gelen kısmı bazı müfessirlerce, çatlamanın şiddetini belirten deyimsel bir anlatım olarak düşünülmüş, bazılarınca ise Rahmân sûresinin 37. âyetinde kıyametten söz edilirken yer verilen göğün yarılması tasvirinde onun bir güle benzetilmesinden hareketle "üst tarafı" şeklinde anlaşılmıştır. Ayrıca buradaki zamir için

farklı bir gönderme yapılarak "yerin yukarılarından" mânası da verilmiştir (Taberî, XXV, 7; Zemahşerî, III, 396-397; Şevkânî, IV, 602; İbn Âşûr, XXV, 29-30). İnsanın evrende görebildiği ve göremediği her şeyin sahibi ve mâliki yüce Allah olduğu halde başka varlıkları O'na ortak koşmanın, hele O'nun çocuk edindiğini ileri sürmenin ne büyük küstahlık olduğuna değinen başka bir âyette de neredeyse göklerin çatlayacağı ifadesi kullanılmıştır (bk. Meryem 19/90; tesbih hakkında bk. İsrâ 17/44; Nûr 24/41-42).

Âyetin bu kısmını, "Melekler rablerini övgü ve tenzih ile anıp yerdekilerin de bağışlanmasını dilerken gökler (bu tesbihe katılmak için) neredeyse üst taraflarından parçalanırlar" şeklinde tercüme etmek de mümkündür; çünkü her şeyin kendine mahsus bir dille Allah'ı övgü ve tenzih ile andığı bildirilmiştir (bk. İsrâ 17/44; Nûr 24/41).

6-9. İnkârcılıkta direnenlerin bu tutumlarının sonucuna katlanmak durumunda oldukları ve yüce Allah'ın dünya hayatını böyle bir irade sınavı için var ettiği hatırlatılmakta, müşriklerin iman etmeleri ve kurtuluşa ermeleri için gayret gösterdikleri halde tam sonuç alamayan Hz. Peygamber ve ona gönülden bağlanan müminler teselli edilmektedir.

6, 8 ve 9. âyetlerde geçen *velî* (çoğulu: evliyâ) kelimesi "dost, koruyucu, hâmi, destekçi, kendisine uyulan önder" gibi mânalara gelir. Kur'an'da sıkça kullanılan bu kelimeye bağlama göre bu ve benzeri mânalardan biri verilebilir (meselâ bk. A'râf 7/3, 30; Hûd 11/20, 113; İsrâ 17/97; Ankebût 29/41. Allah'ı dost edinmenin anlamı hakkında bk. Bakara 2/257; Nisâ 4/125; En'âm 6/14).

7. âyette geçen ve "anakent, yerleşim yerlerinin merkezi" anlamlarına gelen *ümmülkurâ* tamlaması Kur'an'da Mekke şehrini ifade etmek için kullanılır (bk. Âl-i İmrân 3/96-97; En'âm 6/92). Âyetin "çevresindekiler" diye çevrilen kısmını Araplar'la sınırlandırarak yorumlayanlar olmuşsa da (meselâ bk. Zemahşerî, III, 397), birçok müfessir İslâm tebliğinin evrenselliğine dikkat çekerek burada bütün insanların kastedildiğini savunur (meselâ bk. Râzî, XXVII, 147-148. Kur'an-ı Kerîm'in Arap dilinde indirilmiş olması konusunda bk. Yûsuf 12/2; Ra'd 13/37; Nahl 16/103; Zümer 39/28).

Kur'an-ı Kerîm'de farklı bağlamlarda, hem "insanlar başlangıçta tek bir ümmet idi" anlamına hem de 8. âyette olduğu gibi "Allah dileseydi insanları (aynı inançta) tek bir ümmet kılardı" mânasına gelen ifadeler yer alır (bunların izahı için bk. Bakara 2/213; Mâide 5/48; Yûnus 10/19; Hûd 11/118; Nahl 16/93; *ümmet* kavramı hakkında bk. Bakara 2/128). Burada âyet kümesinin genel amacı doğrultusunda, Resûlullah'a ve müminlere, insanların bir sınavdan geçmekte olduğu, hür iradeleriyle hareket ettikleri, bu sebeple de herkesin aynı çizgi üzerinde bulunmadığı bildirilmektedir.

10 – 12

وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فٖيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُٓ اِلَى اللّٰهِ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبّٖي
عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَاِلَيْهِ اُنٖيبُ ﴿١٠﴾ فَاطِرُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ
جَعَلَ لَكُمْ مِنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا وَمِنَ الْاَنْعَامِ اَزْوَاجًا يَذْرَؤُ۬كُمْ فٖيهِ
لَيْسَ كَمِثْلِهٖ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمٖيعُ الْبَصٖيرُ ﴿١١﴾ لَهُ مَقَالٖيدُ السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضِ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَٓاءُ وَيَقْدِرُ اِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلٖيمٌ ﴿١٢﴾

Meâli

10. (Şöyle de): Ayrılığa düştüğünüz bütün konularda (doğru) hüküm Allah'a aittir. İşte o Allah benim rabbimdir; yalnız O'na güvenip dayanmışımdır ve daima O'na yönelirim. **11.** Gökleri ve yeri yaratan O'dur. Size kendinizden eşler, hayvanlardan da çiftler yarattı. Bu şekilde çoğalmanızı sağlamaktadır. O'na benzer hiçbir şey yoktur. O her şeyi işitir, her şeyi görür. **12.** Göklerin ve yerin anahtarları O'nundur. Rızkı dilediğine bol verir, dilediğine de kısar. Çünkü O her şeyi bilmektedir.

Tefsiri

10. Bu âyette kastedilen ayrılığın tarafları ve konuları hakkında değişik yorumlar yapılmıştır. Bir yoruma göre burada müminler ile inkârcılar arasında gerek dinî gerekse dünyevî konularda ortaya çıkan inanç ve fikir ayrılıkları kastedilmekte, bu ihtilâfların ancak Allah tarafından hükme bağlanacağı, kıyamet günü kimin haklı kimin haksız olduğunun net bir şekilde ortaya çıkarılacağı belirtilmektedir (Elmalılı, VI, 4224). Sûrenin Mekke döneminde inmiş olması ve 7-8. âyetlerin içeriği bu anlayışı destekleyici niteliktedir. Nitekim Mukātil'den, Mekkeliler'in bir kısmının Kur'an'a inanıp bir kısmının onu inkâr etmesi üzerine bu âyetin indiği nakledilmiştir (Şevkânî, IV, 603). Diğer bir yoruma göre burada bütün insanları kapsamına alan bir ifade bulunmaktadır ve dinî konularda insanlar arasında çıkan her türlü ayrılığın ancak Allah tarafından sonuca bağlanacağı, yüce Allah'ın kıyamet günü hakkı bâtıldan açık biçimde ayırt edeceği anlatılmaktadır (İbn Atıyye, V, 28; Şevkânî, IV, 603). Zemahşerî bu âyette müminlere yönelik bir buyruk bulunduğu noktasında birleşen şu yorumları da nakleder: **a)** Aranızda bir uyuşmazlık çıktığında Nisâ sûresinin 59. âyetinde belirtildiği gibi Resûlullah'ın hakemliğine başvurunuz ve başkalarının hükmünü onunkine üstün tutmayınız. **b)** Bir âyetin yorumunda kapalılık bulunur ve ihtilâfa düşerseniz, Allah'ın kitabındaki muhkem âyetlere ve Resûlullah'ın sünnetindeki açık ifadelere başvurunuz. **c)** Ruhun mahiyetinin ne olduğu gibi size yükümlülük getirmeyen ve künhüne vâkıf olamayacağınız konularda görüş ayrılığına düşerseniz "Bunu en iyi bilen Allah'tır" deyiniz. Daha sonra Zemahşerî bu âyetin, müctehidlerin şer'î konulardaki ihtilâflarına yönelik olup olmadığı sorusuna, "Hayır, çünkü Resûlullah hayatta iken ictihad câiz değildir" cevabını verir (III, 398). Öte yandan dinî meselelerin çözümünde kıyas metodunun kullanılmasına karşı çıkanların bu âyetten destek almaya çalıştıkları görülür. Fakat bağlamı ve indiği dönemin şartları dikkate alınırsa bu âyetin, İslâm âlimlerinin gerek akaid gerekse fıkıh alanındaki görüş ayrılıklarıyla ilgisi bulunmadığı ve bu istidlâlin zayıf olduğu ortaya çıkar (İbn Âşûr, XXV, 42). Kanaatimize göre –Râzî'yi takiben– âyetin asıl amacını şöyle özetlemek mümkündür: Yüce Allah nasıl resulünü inkârcıları iman etmeye zorlamaktan menetmişse aynı şekilde müminlerin de

onlarla çekişmelerini ve husumeti arttırmalarını yasaklamış, haklıların mükâfatının ve haksızların cezasının kendisi tarafından verileceğini bildirmiştir (XXVII, 149). Burada âyetin ilk cümlesi Hz. Peygamber'in sözü olarak kabul edilirse, "İşte O Allah benim rabbimdir; yalnız O'na güvenip dayanmışımdır ve daima O'na yönelirim" anlamındaki sözler de bunun devamı olur; ilk cümle Cenâb-ı Allah'ın hitabı olarak kabul edildiğinde ise devamında, "Ey Muhammed! Şöyle de..." şeklinde bir hitap cümlesinin bulunduğu var sayılır (Taberî, XXV, 11; Zemahşerî, III, 398).

11-12. Gerek insanlarda gerekse hayvanlar âleminde açıkça görülen eşlilik olgusunu ve buna dayalı olarak işleyen üreme düzenini var edenin, daha da önemlisi onlara mekân olan gökleri ve yeri yoktan yaratanın yüce Allah olduğu dikkate alınırsa hiçbir varlığın O'na benzer olamayacağı kolayca anlaşılır. 11. âyetin asıl amacının da İslâm inancının en önemli noktalarından olan bu hususu pekiştirmek olduğu söylenebilir. Bunu belirtmek için Kur'an'ın kullandığı ifade öylesine vecizdir ki, bunu çevirmedeki güçlük âdetâ Allah Teâlâ'nın diğer varlıklardan farklılığının nasıllığını kavrayabilmenin de insan idrakinin çok üstünde olduğunu îma etmektedir.

"O'na benzer hiçbir şey yoktur" diye çevrilen cümleyi lafza daha bağlı kalınarak, "Hiçbir şey O'nun misli gibi değildir" şeklinde tercüme etmek mümkündür. Bu da göstermektedir ki, benzerliği red ifadesinde dahi Cenâb-ı Allah'ın yüce zâtı ile başka varlıklar arasında bir karşılaştırma yapılması uygun görülmemiş, "benzeri, dengi" anlamına gelen *misl* kelimesine bir de "gibi" mânası taşıyan bir edat eklenmiştir (bazı müfessirler burada Arap dilindeki mutat bir kullanımın söz konusu olduğunu, bazıları da "gibi" anlamındaki edatın, benzerliğin bulunmadığı mânasını pekiştirdiğini belirtirler). Müfessirler bu ifadenin mâna incelikleri, yüce Allah'ın kendi zâtına izâfe ettiği görme, işitme gibi bazı özellikleri insana lutfetmiş olmasıyla bu âyetteki anlamın bağdaştırılması gibi konular üzerinde geniş biçimde durmuşlardır. Özü itibariyle tenzih (Allah Teâlâ'nın her türlü noksanlıktan uzak oluşu ve yaratılmışlara benzemezliği) fikrine dayalı olan bu açıklamalar, âyetin Allah'a ortak koşma, O'na çocuk izâfe etme, bazı yaratılmışlarla ulu Tanrı arasında benzerlikler kurma ve onlara ulûhiyyet izâfe etme gibi sapkın inanç

ve düşünceleri mahkûm ettiğini ortaya koymakta ve yüce Allah'ın zât ve sıfatlarının beşerî tasavvurlara sığmayacağını vurgulamaktadır (meselâ bk. Zemahşerî, III, 399; Râzî, XXVII, 150-154; Elmalılı, VI, 4225-4226. Allah'ın isim ve sıfatları ve âyetteki bu ifadenin tevhid inancının temellendirilmesindeki rolü hakkında bk. Bekir Topaloğlu, "Allah", *DİA*, II, 481-493, özellikle 483; bu konuda ayrıca bk. Bakara 2/255; Nisâ 4/164; A'râf 143, 180).

"Hayvanlar" şeklinde çevrilen *en'âm* kelimesi bu bağlamda insanların yararlanmak üzere kendi hakimiyetleri altına alabildikleri hayvanları ifade etmektedir. İnsanların yakın çevrelerinde bulunmaları ve günlük hayatta onlarla iç içe olmaları yani gözlem kolaylığı bulunması sebebiyle bu grubun örnek olarak seçildiği düşünülebilir. Bununla birlikte meâlde sınırlayıcı bir niteleme yapılmamıştır (en'âm hakkında bk. Mâide 5/1; "yoktan var eden" diye çevrilen fâtır kelimesi hakkında bk. Fâtır 35/1; 12. Âyette "anahtarlar" diye çevrilen *mekālîd* hakkında bk. Zümer 39/63; rızkın ilâhî iradeye bağlı oluşu hakkında bk. Rûm 30/37; Sebe' 34/36).

13 – 18

شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدّ۪ينِ مَا وَصّٰى بِه۪ نُوحًا وَالَّذ۪ٓي اَوْحَيْنَٓا اِلَيْكَ
وَمَا وَصَّيْنَا بِه۪ٓ اِبْرٰه۪يمَ وَمُوسٰى وَع۪يسٰٓى اَنْ اَق۪يمُوا الدّ۪ينَ وَلَا
تَتَفَرَّقُوا ف۪يهِۜ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِك۪ينَ مَا تَدْعُوهُمْ اِلَيْهِۜ اَللّٰهُ يَجْتَب۪ٓي
اِلَيْهِ مَنْ يَشَٓاءُ وَيَهْد۪ٓي اِلَيْهِ مَنْ يُن۪يبُ ﴿١٣﴾ وَمَا تَفَرَّقُٓوا
اِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَٓاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْۜ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ
مِنْ رَبِّكَ اِلٰٓى اَجَلٍ مُسَمًّى لَقُضِيَ بَيْنَهُمْۜ وَاِنَّ الَّذ۪ينَ اُورِثُوا الْكِتَابَ

مِنْ بَعْدِهِمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿١٤﴾ فَلِذٰلِكَ فَادْعُ وَاسْتَقِمْ كَمَا
أُمِرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَقُلْ اٰمَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللّٰهُ مِنْ كِتَابٍ
وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمُ اللّٰهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ لَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ
لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ اللّٰهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾ وَالَّذِينَ
يُحَاجُّونَ فِي اللّٰهِ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتُجِيبَ لَهُ حُجَّتُهُمْ دَاحِضَةٌ عِنْدَ
رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿١٦﴾ اَللّٰهُ الَّذِي
أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَالْمِيزَانَ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ ﴿١٧﴾
يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا وَالَّذِينَ اٰمَنُوا مُشْفِقُونَ
مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ أَلَا إِنَّ الَّذِينَ يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي
ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿١٨﴾

Meâli

13. O, Nûh'a buyurduklarını, sana vahyettiklerimizi, İbrâhim'e, Mûsâ'ya ve Îsâ'ya buyurduklarımızı size din kıldı ki o dini ayakta tutasınız, o konuda tefrikaya düşmeyesiniz. Kendilerini davet ettiğin bu din müşriklere ağır geldi. Allah (dini tebliğ için) dilediğini seçer ve kendisine yöneleni doğruya iletir. **14.** Onlar özellikle kendilerine dine dair bilgi geldikten sonra aralarındaki kıskançlık yüzünden bölünüp parçalandılar. Rabbin tarafından belirli bir süre tanıma sözü verilmemiş olsaydı, aralarında hemen hüküm verilir, iş bitirilirdi. Onlardan sonra

kitaba vâris kılınanlar da onun hakkında derin bir şüphe içine düşmüşlerdir. **15.** İşte bunun için sen çağrına devam et ve emrolunduğun gibi doğru çizgini sürdür. Onların arzularına uyma ve şöyle de: "Ben Allah'ın indirdiği bütün kitaplara iman ettim ve bana aranızda âdil davranmam emredildi. Allah bizim de rabbimiz, sizin de rabbinizdir. Bizim yaptıklarımız bize, sizin yaptıklarınız size. Sizinle bizim aramızda mesele yok. Allah hepimizi bir araya getirecektir. Dönüş ancak O'nadır." **16.** O'nun çağrısı (birçok insan tarafından) kabul edildikten sonra Allah hakkında tartışmaya kalkışanların delilleri rableri katında geçersizdir. Üzerlerine gazap çökmüştür ve onlar için çetin bir azap vardır. **17.** Hak ve hakikat içerikli kitabı ve o sayede ölçü ve dengeyi gönderen Allah'tır. Nereden bileceksin, kıyamet vakti belki de çok yakın! **18.** Ona inanmayanlar onun çabuk gelmesini isterler; inananlar ise gerçek olduğunu bilerek ondan kaygılanırlar. Şu iyi bilinmeli ki, kıyameti tartışanlar derin bir sapkınlık içindedirler.

Tefsiri

13. Hemen bütün müfessirler burada *din* kelimesinin ilâhî dinlerin tamamını ifade eden geniş anlamıyla kullanıldığı kanaatindedirler. Bu dinlerdeki bütün hükümlerin diğerlerinde aynen korunmadığı ve önceki ilâhî dinlerde yer alan amelî hükümlerin hepsinin Hz. Muhammed'in ümmeti için teşrî' kılınmadığı da bilinmektedir. Dolayısıyla burada geniş anlamıyla dinin bir kısmının kastedilmiş olması gerekir. Bu kısmın ise bütün ilâhî dinlerdeki müşterek hükümler olduğu açıktır. Başta kuşkusuz tevhid inancı gelmektedir. Aynı şekilde meleklere, vahiy olgusuna (ilâhî kitaplara), peygamberlik müessesesine ve âhiret hayatına inanmak da ortak akîde esaslarındandır. Bunların yanı sıra temel ahlâk ilkeleri, –ayrıntılarında farklılıklar olsa da– namaz vecîbesi ve belirli yakınlık derecesinde olanların birbirleriyle evlenme yasağı gibi bazı amelî hükümler bütün peygamberlerin toplumlarına bildirdiği ve uyma çağrısı yaptığı hususlardır. Âyette kutlu peygamberler zincirinin dönüm noktası özelliği taşıyan halkalarına ismen yer verildiği görülmektedir: İnsanlık tarihinde önemli bir başlangıcı temsil eden Hz. Nûh,

çok tanrıcı inançların her tarafı sardığı bir ortamda tek Tanrı inancının ihyası için görevlendirilen ve halen mevcut üç büyük ilâhî dinin peygamberlerinin atası olarak bilinen Hz. İbrâhim ve bu üç dinin peygamberleri Hz. Mûsâ, Hz. Îsâ ve Hz. Muhammed (Bu âyette ve Ahzâb sûresinin 7. âyetinde bu peygamberlerden özel olarak söz edildiği için, bazı İslâm âlimleri Ahkaf sûresinde geçen "ülü'l-azm" tabiri ile, anılan beş peygamberin kastedildiği yorumunu yapmışlardır; bk. Ahkaf 46/35). Burada Resûl-i Ekrem kendisine hitap edilen olduğu için ismen değil, "sen" şeklinde muhatap olarak zikredilmiştir. Fakat onun peygamberlik görevini vurgulamak üzere, diğer peygamberlere bildirilenler için "vassâ" fiili kullanıldığı halde, ona bildirilenler için "evhâ" fiili kullanılmıştır. Başlangıcı temsilen Hz. Nûh zikredildikten hemen sonra vahiy zincirinin son halkası olması itibariyle Hz. Muhammed'e hitap edilmesi ve ona vahyedilenden söz edilmesi de dikkat çekicidir. Âyetin "sana vahyettiklerimizi" anlamına gelen kısmı, bu âyetin indiği zamana kadar Resûlullah'a vahyedilmiş olanlar veya mutlak olarak ona vahyedilenler şeklinde anlaşılabilir. Az önce açıklandığı üzere, burada bütün ilâhî dinlerin temel hükümlerindeki, özellikle inanç ve ahlâk ilkelerindeki müşterekliğe değinilmekle beraber, âyetin devamında bunların da varlığını korumasının vazgeçilmez şartı olan bir ilkeye vurgu yapılmaktadır: "... ki o dini ayakta tutasınız, o konuda tefrikaya düşmeyesiniz." Âyetin bu kısmını "... ki bunların özü, dine özen gösterme ve o konuda parça parça olmama gereğidir" şeklinde tercüme etmek de mümkündür. Bazı müfessirler bu cümleyi anılan peygamberlere buyurulanların yerini tutacak tarzda açıklamışlardır; bu anlayışa göre âyetin meâli şöyle olur: "O, 'Dine özen gösterin ve o konuda parça parça olmayın' diye Nûh'a buyurduklarını, sana vahyettiklerimizi, İbrâhim'e, Mûsâ'ya ve Îsâ'ya buyurduklarımızı sizin için de din kıldı." Râzî, parçalanmama buyruğunu "Çok tanrıcı inançlara saparak parçalanmayın" şeklinde açıklar (XXVII, 156; din kavramı hakkında bilgi için bk. Bakara 2/256; Âl-i İmrân 3/19).

"Kendilerini davet ettiğin bu din müşriklere ağır geldi" anlamındaki cümle müfessirlerce daha çok Mekke putperestlerinin yeni din çağrısı-

nı içlerine sindirememeleri olgusuyla açıklanır. Bunun sebebi olarak da Kur'an'ın, Resûl-i Ekrem'in tebliği karşısında müşriklerin tavrına ilişkin verdiği bilgiler ışığında şu hususlar hatıra gelmektedir: Bu çağrının Hz. Muhammed gibi bir beşer tarafından, hele onların değer yargılarına göre toplumda üstün bir konuma (özellikle büyük bir servete) sahip olmayan mütevazi bir kişi vasıtasıyla yapılmış olması; Resûlullah'ın bir anda toplu bir kutsal kitap getirmemesi, tebliğ işine melekler indirmek gibi olağan üstülükler içeren gösterilerle başlamaması; Kur'an'ın çok tanrı inancını mahkûm edip insanları tevhid inancına yöneltmesi ve gönüllere âhiret bilincini yerleştirmesi, bunun ise müşrik ileri gelenlerinin şirke dayalı kurulu düzenlerini ve çıkarlarını tehdit etmesi.

"Allah (dini tebliğ için) dilediğini seçer" şeklinde çevrilen cümlede "ona" anlamına gelen ve meâle yansıtılamayan bir zamir bulunmaktadır. Bu cümleyi bazı müfessirler, "Allah, seçilmeye lâyık olanları seçip kendisine yaklaştırır, onları nezdine celbeder, toplar" şeklinde açıklamışlardır (meselâ Taberî, XXV, 16). Bazıları ise –belirtilen zamir ile "din"in veya "Hz. Peygamber'in yaptığı çağrı"nın kastedildiğini düşünerek– "Lâyık olanları hak din için seçer" yorumunu yapmışlardır (meselâ bk. Beyzâvî, V, 401; Hâzin, V, 401).

14. Dinde parçalanmaların yeterli ilâhî bildirim yapılmamış olmasından ileri geldiği iddiasını reddeden bu içerikteki âyetlerde, bölünmenin asıl sebebinin bilgisizlik değil, kişisel çıkarlara düşkünlük ve çekememezlik duyguları olduğuna dikkat çekilmektedir (bu eleştirinin muhatapları, âyetteki "ilim" kelimesiyle neyin kastedildiği hususunda bk. Bakara 2/213; Âl-i İmrân 3/19). "Rabbin tarafından belirli bir süre tanıma sözü verilmemiş olsaydı, aralarında hemen hüküm verilir, iş bitirilirdi" buyurularak, suçlu, günahkâr, haksız insanların gidişatına niçin ilâhî bir müdahale yapılmadığı yönünde daima hatırdan geçen bir soruya cevap verilmekte, yüce Allah'ın bütün insanları kapsayan hesaba çekme ve buna göre mükâfat yahut ceza verme işini âhirete bırakmayı dilediği için bunun böyle olduğu bildirilmektedir.

Müfessirler arasında "kitaba vâris kılınanlar" ile, Hz. Muhammed zamanındaki yahudi ve hıristiyanların kastedildiği kanaati hâkimdir;

bu görüşte olanların bir kısmı, burada onların kendi kutsal metinleri hakkında dahi şüphe içinde olduklarına, bir kısmı da Kur'an ve Hz. Muhammed hakkında kuşkular ortaya koyduklarına işaret edildiğini belirtirler (bk. Taberî, XXV, 16-17; Zemahşerî, III, 400; Şevkânî, IV, 607). Bu cümlede maksadın Araplar olduğu ve onların Kur'an veya hüküm (mahşer) günü hakkındaki şüphelerine değinildiği yorumunu yapanlar da olmuştur (bk. Zemahşerî, III, 400; İbn Atıyye, V, 30); fakat Râzî sözün akışının buna müsait olmadığını belirtir (XXVII, 158). Bize göre "onlardan sonra" ifadesini, bir kısmının isimleri önceki âyette zikredilen, "peygamberlerden sonra" şeklinde anlamak daha isabetlidir; sonra gelenler peygamberlerin bıraktığı kitaplar üzerinde şüpheye düşmüşlerdir (Allah tarafından verilmiş söz ve hükmün hemen verilmemesi hakkında bk. Yûnus 10/19).

15. Resûlullah'a çağrısına devam etmesi emredilirken, neye çağrıda bulunacağı hususu cümlenin açık bir ögesi halinde belirtilmediği için bu konuda bağlama göre değişik yorumlar yapılmıştır; bazı müfessirlerce bu, "Aslî haliyle Hanîflik inancına çağır" şeklinde yorumlanmıştır (Zemahşerî, III, 400; Râzî, XXVII, 158; Hanîflik hakkında bilgi için bk. Bakara 2/135; Rûm 30/30-32).

"Emrolunduğun gibi doğru çizgini sürdür" şeklinde tercüme ettiğimiz cümlede kullanılan emir fiilin masdarı olan *istikamet*, İslâmî terminolojide "inanç, niyet, düşünce ve davranışta doğruluk ve dürüstlüğü; Allah'a yönelme ve O'nun buyruklarına uygun davranma hususunda devamlı ve tutarlı olmayı" ifade eder. Hz. Peygamber Hûd sûresinin kendisini çok etkilediğini ifade etmiş ve –bir rivayete göre– bu etkinin gerekçesini orada da geçen bu buyruğun getirdiği ağır sorumlulukla açıklamıştır (Tirmizî, "Tefsîr", 57). Grek kaynaklı felsefe kültürünün gelişmeye başladığı dönemlerden itibaren İslâm ahlâk kültüründe benimsenen, "Fazilet iki aşırılığın ortasıdır" şeklindeki anlayışın da etkisiyle İslâmî literatürde istikamet kavramı için daha çok itidal sahibi olma, aşırılıklardan kaçınma anlamının merkeze alındığı açıklamalar yapıldığı görülmektedir (bilgi için bk. Mustafa Çağrıcı – Süleyman Uludağ, "İstikamet", *DİA*, XXIII, 348-349; ayrıca bk. Hûd 11/112; Fussılet 41/30).

Önceki iki âyette şu noktalara dikkat çekilmişti: İlâhî mesajların özündeki birliğe rağmen bu bildirimlerin muhatapları kişisel arzularını öne çıkarıp bölünmeyi yeğlediler; ama yüce Allah haklı ve haksız ayırımıyla ilgili nihaî hükmünü mahşer günü açıklamayı murat ettiğinden, farklı tercihlere imkân veren ve bir sınav ortamı olan bu dünyada farklı yönlerde yolculuklar sürüp gitmektedir. Bu âyette de son peygamber Hz. Muhammed'in şahsında onun Allah'ın elçisi olduğuna yürekten inananlara şöyle hitap edilmektedir: Vahyin aydınlık yoluna yapılacak çağrı da durmadan devam etmeli, doğru çizgiden sapmayı özendiren etkenlere karşı güçlü bir irade sınavı verilmelidir; ayrılıkları tartışmak değil, açık hakikatler üzerindeki birlik hareket noktası olmalıdır; her hâlükârda adalet ilkesinden şaşılmamalıdır. Farklı kişi veya tarafların farklı tutum ve uygulamaları, olması gerekeni gösteremez; bu ayrılıklar yolunuzu aydınlatamaz, onları herkesin kendi yapıp ettiklerinin sonuçlarıyla baş başa kalacağı güne havale etmek en uygun yoldur. Bütün insanların bir araya geleceği mahşer gününe doğru yol almaktayken yine herkese ışık tutacak açık ve öncelikli hakikatler ise şunlardır: Hepimizin rabbi birdir, Allah'tan başka mâbud tanımamalıyız; bütün hak peygamberlerin getirdikleri O'nun mesajlarıdır.

16. Herkesin rabbinin bir olduğu kabul edildikten sonra, Allah Teâlâ'nın zât ve sıfatlarının mahiyeti üzerinde yapılacak tartışmalar anlamsız kalacaktır. Çünkü bu konunun insan idrakini aştığı açıktır. 11. âyette geçen "O'na benzer hiçbir şey yoktur" cümlesi de bu konuya son noktayı koyan veciz bir uyarıdır. Dolayısıyla, bu tür tartışmalarla gerek kendilerini lâyıkı vechile Allah'a kulluk etmekten mahrum bırakan gerekse başkalarının zihinlerini örselemeye çalışan kimselerin hesap gününde Allah'a karşı ileri sürebilecekleri bir mazeret yoktur, dünyada iken kanıt saydıkları ama aslında kendilerini oyalayan gerekçeler O'nun katında hiçbir değer taşımayacaktır.

Âyetin, put vb. varlıkları da tanrı gibi görmekle beraber evrenin tek yaratıcısının Allah olduğunu kabul eden müşriklerin yanı sıra, tek tanrı inancına sahip olduğu halde Allah'ın zât ve sıfatları hakkında saçma tartışmalara dalan yahudileri ve bütün insanların rabbinin bir oldu-

ğuna inandıkları halde tanrı kavramını parçalayan ve peygamberlerine ulûhiyyet izâfe edecek kadar ileri giden hıristiyanları da kapsadığı söylenebilir. Fakat tefsirlerde genellikle, bazı yahudilerin Resûlullah'a iman eden kişileri bu inançtan caydırmak için çaba harcadıkları, kendi peygamberlerinin ve kitaplarının daha önce olduğu argümanından yararlanarak demagoji yaptıkları yönündeki bir rivayet esas alınmaktadır. Âyetin "O'nun çağrısı" şeklinde çevirdiğimiz "lehû" kısmındaki zamirin genellikle "Allah" lafzının yerini tuttuğu düşünülmüş ve "yani O'nun dini veya peygamberi" kabul edildikten sonra açıklaması yapılmıştır (Taberî, XXV, 18-19; İbn Atıyye, V, 31; Râzî, XXVII, 159). Derveze bu hususu izah ederken, Mekke döneminde Hz. Peygamber'in çağrısına icâbet edenlerin, önceki dinleri, etnik kökenleri ve sosyal tabakaları bakımından hemen hemen insanlığın bütün kesimlerini temsil edecek çeşitlilikte olduğu tarzında bir yorum yapar (V, 170-172; yakın bir yorum için bk. Ateş, VIII, 183-184). Belirtilen tesbitin isabet derecesi bir yana, bu yaklaşım benimsendiğinde âyete "O'nun dinine hemen her kesimden icâbet edenler bulunduğuna göre, Allah hakkında tartışmaya kalkacakların delilleri rableri katında geçersizdir" şeklinde bir mâna verilmiş olmaktadır. Her iki tarafta aklî muhâkemesi güçlü ve bilgili kişiler bulunduğu dikkate alındığında, bu yorumun pek mâkul olmadığı söylenebilir. Burada amaç Allah hakkındaki tartışmanın geçersizliğini her kesimden O'nun çağrısına uyanların bulunmasına bağlamak değil, Hz. Muhammed'in peygamberliğini kabul edenlerin bulunmasını takiben artık ona tâbi olanlarla olmayanlar arasında Allah hakkında bir tartışmanın gereksizliğini belirtmek ve müslümanları bu konuda uyarmaktır. Nitekim 15. âyette "Sizinle bizim aramızda ortak bir kanıt yok" diye çevirdiğimiz cümle bu anlayışı teyit etmektedir. Farklı inanç grupları arasında verilecek nihaî hükme ilişkin bir âyetin tefsiri sırasında bu husus açıklanmıştır (bk. Hac 22/17).

17. *Kitab* kelimesiyle peygamberlere indirilen ilâhî mesajlar bütününün (İbn Atıyye, V, 31; Zemahşerî, III, 401) veya Kur'an-ı Kerîm'in (Taberî, XXV, 20) kastedildiği yorumları yapılmıştır; Hadîd sûresinin 25. âyeti birinci yorumu teyit etmektedir.

"Ölçü ve denge" diye tercüme edilen kelimenin âyetteki karşılığı *mîzân*dır. Bu kelime birçok âyette "tartı" anlamında kullanılmıştır. Bu bağlamda ise müfessirlerin çoğunluğu tarafından "adalet" mânasında anlaşılmıştır. Bazı müfessirler bu kelime için, "ilâhî kitaplarda insanın yapması gerekenlerle ilgili olarak açıklananlar yani davranış ölçüleri", bazıları da "kulluk çağrısına uymanın ödüllendirilmesi ve Allah'a başkaldırmanın cezalandırılması" yorumunu yapmışlardır (Şevkânî, IV, 608). Âyetin bağlamı ve konuya ilişkin başka âyetler ışığında bu kelime "ölçü, denge, denge kanunu, iyiyi kötüden doğruyu eğriden ayırt etme yeteneği, davranışları değerlendirme kriteri, adalet duygusu" gibi mânalarla da açıklanabilir. Adaleti gerçekleştirme, düzgün biçimde ölçmek ve değerlendirmekle mümkün olduğuna göre, bunu sağlamak için maddî varlıklarda tartı âletine, mânevî konularda ise akıl ve ruhun belli donanımlarına, varlık ve olaylar arasında gerekli dengeyi kuracak muhakeme gücüne ihtiyaç vardır (İbn Atıyye, V, 31; "adalet" hakkında bilgi için bk. Nisâ 4/58, 135; A'râf 7/159, 181; Nahl 16/90).

Yüce Allah'ın kitabı indirmesi, ölçü ve dengeyi var etmesinden bahsedilmesinin âyetin sonundaki şu cümleye fikrî hazırlık amacı taşıdığı anlaşılmaktadır: "Kıyamet vakti belki de çok yakın!" Buna göre âyetin anlamı şu olmaktadır: Evreni yaratan, ilâhî bildirimlerde bulunan, ölçü ve dengeyi var eden yüce yaratıcının böylesine bir düzeni gayesiz, boş yere kurmuş olması düşünülemez; bilinmeli ki bu dünyada yapılıp edilenlerin ölçülüp değerlendirileceği ve sonuçlarının görüleceği bir gün mutlaka gelecektir. Birçok âyet bu yorumu desteklemektedir. Zemahşerî ise âyetin başı ve sonu arasındaki bağı şöyle açıklar: Kıyamet, öldükten sonra dirilmek, hesap gününün gelmesi ve adaletin icrası için tartıların işletilmesi demektir; şu halde âyette âdeta "Allah size, hesaba çekileceğiniz, amellerinizin tartılıp herkese hak ettiğinin verileceği gün gelmeden önce adalet ve eşitlikle muamele etmenizi ve dinlerin gereklerine uymanızı buyurdu" denmektedir (III, 401). "Nereden bileceksin?" anlamındaki ifade muayyen bir kişiye hitap olmayıp âyetin bütün muhataplarını kıyamet gerçeği üzerinde düşünmeye çağırmaktadır (İbn Âşûr, XXV, 68-69).

19 – 29

اَللّٰهُ لَط۪يفٌ بِعِبَادِه۪ يَرْزُقُ مَنْ يَشَٓاءُۚ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَز۪يزُ ﴿١٩﴾
مَنْ كَانَ يُر۪يدُ حَرْثَ الْاٰخِرَةِ نَزِدْ لَهُ ف۪ي حَرْثِه۪ۚ وَمَنْ كَانَ يُر۪يدُ
حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِه۪ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْاٰخِرَةِ مِنْ نَص۪يبٍ ﴿٢٠﴾
اَمْ لَهُمْ شُرَكٰٓؤُا شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدّ۪ينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللّٰهُۜ
وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْۜ وَاِنَّ الظَّالِم۪ينَ لَهُمْ عَذَابٌ
اَل۪يمٌ ﴿٢١﴾ تَرَى الظَّالِم۪ينَ مُشْفِق۪ينَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُوَ وَاقِعٌ بِهِمْۜ
وَالَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ف۪ي رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِۚ لَهُمْ مَا
يَشَٓاؤُ۫نَ عِنْدَ رَبِّهِمْۜ ذٰلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَب۪يرُ ﴿٢٢﴾ ذٰلِكَ الَّذ۪ي
يُبَشِّرُ اللّٰهُ عِبَادَهُ الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِۜ قُلْ لَٓا اَسْـَٔلُكُمْ
عَلَيْهِ اَجْرًا اِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبٰىۜ وَمَنْ يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَزِدْ لَهُ ف۪يهَا
حُسْنًاۜ اِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٢٣﴾ اَمْ يَقُولُونَ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًاۚ
فَاِنْ يَشَأِ اللّٰهُ يَخْتِمْ عَلٰى قَلْبِكَۜ وَيَمْحُ اللّٰهُ الْبَاطِلَ وَيُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِه۪ۜ

إنه عليم بذات الصدور ﴿٢٤﴾ وهو الذي يقبل التوبة عن عباده
ويعفوا عن السيئات ويعلم ما تفعلون ﴿٢٥﴾ ويستجيب الذين
آمنوا وعملوا الصالحات ويزيدهم من فضله والكافرون لهم
عذاب شديد ﴿٢٦﴾ ولو بسط الله الرزق لعباده لبغوا في الأرض
ولكن ينزل بقدر ما يشاء إنه بعباده خبير بصير ﴿٢٧﴾ وهو
الذي ينزل الغيث من بعد ما قنطوا وينشر رحمته وهو الولي
الحميد ﴿٢٨﴾ ومن آياته خلق السماوات والأرض وما بث فيهما
من دابة وهو على جمعهم إذا يشاء قدير ﴿٢٩﴾

Meâli

19. Allah kullarına çok lutufkârdır, dilediğini rızıklandırır. Güçlü ve üstün olan da O'dur. **20.** Kim âhiret kazancını isterse onun bu kazancını arttırırız; kim dünya kazancını tercih ederse ona da bundan veririz; ama onun âhirette hiçbir nasibi olmaz. **21.** Yoksa onların ortak koştukları tanrıları var da Allah'ın izin vermediği kuralları bunlar için din mi yapıyorlar? Nihaî hükümle ilgili söz olmasaydı, aralarında hemen hüküm verilir, iş bitirilirdi. Ama o zalimler için can yakıcı bir azap var! **22.** Zalimlerin yaptıklarından ötürü korkuya kapıldıklarını göreceksin; ama bu mutlaka başlarına gelecek. İman edip iyi şeyler yapanlar ise cennet bahçelerinde olacaklar. Onlar için rableri katında istedikleri her şey vardır. İşte büyük lutuf budur. **23.** Allah'ın iman

edip iyi şeyler yapan kullarına verdiği müjde işte bu! De ki: "Sizden akrabalık sevgisinden başka bir karşılık istemiyorum." Kim çaba harcayıp bir iyiliği gerçekleştirirse bu konuda ona daha büyük güzellikler bahşederiz. Şüphesiz Allah çok bağışlayıcıdır ve iyiliği asla karşılıksız bırakmaz. **24.** Yoksa onlar, "Allah hakkında bir yalan uydurdu" mu diyorlar? Halbuki Allah dilese senin kalbini de mühürler. Allah bâtılı siler ve gerçeği sözleriyle ortaya çıkarır. Şüphesiz O kalplerde olanı çok iyi bilmektedir. **25.** Kullarının tövbesini kabul eden, kötülükleri bağışlayan ve yaptıklarınızı bilen O'dur. **26.** İman edip iyi işler yapanların dualarını kabul buyuran ve kendi lutfundan onlara fazlasını veren de O'dur. İnkârcılara gelince onlar için çetin bir azap vardır. **27.** Şayet Allah kullarına rızkı bol bol verseydi yeryüzünde taşkınlık ederlerdi; ama O dilediği ölçüye göre vermektedir. Çünkü O kullarının durumunu çok iyi bilmekte ve görmektedir. **28.** İnsanlar bütün ümitlerini yitirdikten sonra yağmuru indiren ve rahmetini yayan O'dur. Gerçek dost ve koruyucu, her türlü hamde layık olan da O'dur. **29.** Gökleri, yeri ve oralarda üretip yaydığı canlıları yaratması O'nun kanıtlarındandır. O dilediği zaman onları bir araya getirme gücüne de sahiptir.

Tefsiri

19-20. İnsanın, bütün istek, eğilim ve çalışmalarına, dünya-âhiret dengesini gözeterek ve sahip olduğu veya olabileceği bütün imkânların da yüce Allah'ın lutfu olduğunu asla gözden uzak tutmadan yön vermesi gerekir. 20. âyette âhiret kurtuluş ve saadetini samimiyetle isteyen için sadece istediğinin değil fazlasının da verileceği, dünya nimetlerini yeterli gören için ise istediklerinin bir kısmının karşılanacağı ama âhiretten yana bir payının olmayacağı belirtilmiştir. Dünya hayatından söz eden âyetlerde insanın dünya için çalışmaması ve nimetlerinden kendini yoksun bırakması gibi bir hedefin gösterildiğine asla rastlanmaz. Sadece, insanın doğasındaki dünya tutkusu ve yaşama arzusu gerçeğinden hareketle, bu tutkuyu dizginlememenin kötü sonuçlar getirebileceği ve asıl kalıcı hayatın âhirette olacağı yönünde uyarılar yapılır. Zaten âhiret kurtuluş ve saadetini özendiren âyetlerin kişiyi dünyadan tamamıyla soyutlanmış faaliyetlere yönlendirdiği de söylenemez. Zira âhiret

kaygısı taşıyarak adım atmak, –son tahlilde– dünya hayatının insana yaraşır biçimde, dirlik ve düzenlik içinde olması sonucunu da doğuracaktır. Nitekim dünya veya âhiret mutluluğunu arzulama konusundaki yaklaşımların değerlendirildiği –ve bu konudaki açıklamaların özeti sayılabilecek– bir âyette her iki hayatta güzellik ve mutluluğu dileyenler övülmüştür (bk. Bakara 2/201; Âl-i İmrân 3/145).

20. âyette iki defa geçen hars kelimesi sözlükte, "tarlayı sürmek, toprağı işleyip tohum atmak, ekilmiş tarla, ondan elde edilen mahsul" gibi mânalara gelir. Bu mâna ile bağlantılı olarak, "ileride kazanmak için yapılan çalışmalar ve onların sonuç ve semereleri" anlamında da kullanılır. Âyette kastedilen mânanın da bu olduğu anlaşılmaktadır (Şevkânî, IV, 610; Elmalılı, VI, 4237); bu sebeple kelime, meâlde "kazanç" şeklinde karşılanmıştır.

Aynı âyette gerek dünya gerekse âhiret hayatıyla ilgili yönelişler "kim isterse" şeklinde belirtilerek eylemlerimizde niyet ve iradenin önemine dikkat çekilmiştir. 19. âyette işaret edildiği üzere, karşılaşacağımız sonuçları meydana getiren üstün irade yüce Allah'a ait olmakla beraber, bize de bu sonuçlarla ilgili bir tercih imkânı ve irade gücü verilmiştir. Şu halde bizim sorumluluğumuz açısından önemli olan o sonuçları gerçekleştirmek değil, istemek ve o yönde çaba sarf etmektir (niyet ve irade konusunda ayrıca bk. Bakara 2/7, 284; Âl-i İmrân 3/145; Nisâ 4/117;). İndiği dönemin şartları dikkate alınarak 19 ve 20. âyetlerin, Mekke müşriklerinin sahip oldukları maddî imkânlarla övünüp bunu kendilerinin Allah katında daha itibarlı kimseler olduğunu gösteren bir delil gibi kullanmalarını reddetme anlamı taşıdığı da düşünülebilir. Böylece, insanların dünya hayatındaki durumlarının gerçekte Allah'ın koyduğu hikmetli yasalara göre şekillendiği, ama burada iyi imkânlara sahip olmanın âhiret kaygısı taşımayanlar için orada bir yarar sağlamayacağı belirtilmiş olmaktadır.

21. Önceki ilâhî dinlerin mensuplarının kendi dinleri hakkında ayrılığa düşüp parçalanmalarından söz eden âyetleri takiben burada da müşriklerin, dinin temeli ve kaynağı konusundaki ayrılıklarına, yani bütün ilâhî dinlere karşı çıkıp sapkınlık ve inkârcılık önderlerinden şirk dinini almaları konusuna geçilmektedir. Âyette soru ifadesinin kullanılması,

bir yandan Allah'ın izin vermediği dinî kurallar konmasını kınama, diğer yandan da şirki bir tür din olarak empoze edenleri eleştirme anlamı taşımaktadır. Kendileri için din koyan ortaklar ile onlara şirki cazip gösteren şeytanların veya taptıkları putların kastedilmiş olması da muhtemeldir ki müfessirler genellikle –bizim de meâlde tercih ettiğimiz– bu iki mânayı esas almışlardır (meselâ bk. Zemahşerî, III, 401-402; Râzî, XXVII, 163; âyetin ikinci cümlesinin izahı için bk. 14-15. âyetlerin tefsiri).

23. "Sizden akrabalık sevgisinden başka bir karşılık istemiyorum" şeklinde çevrilen cümle ile Resûl-i Ekrem'den, getirdiği müjde karşılığında hiçbir ücret talep etmediğini, ama müjdeyi hak etmeleri için kendilerinin de yapılan çağrıya gönül vermeleri, ona yakınlık hissetmeleri ve buna uygun bir çaba harcamaları gerektiğini bildirmesi istenmektedir. Gerek âyetin devamındaki ifade gerekse önceki âyetin içeriği bazı ilk dönem müfessirlerince yapılan bu yorumu desteklemektedir (Taberî, XXV, 25-26; Şevkânî, IV, 611). Fakat İbn Abbas'tan yapılan bir nakil ve "yakınlığa sevgi duyma" diye çevirdiğimiz *kurbâ* kelimesinin "akrabalık bağı" anlamı esas alınarak bu cümle için daha çok şu yorum yapılmıştır: Peygamberliğimi ve herkes için rahmet olarak gönderilmiş olmamı tanımıyorsanız, bari aramızdaki akrabalık bağına binaen bana sevgi gösterin, düşmanlık yapmayın; sizden hiç değilse bu konudaki haklara riayet etmenizi istiyorum. Bazıları da –burada müminlere hitap edildiğini düşünüp– bu kelimenin "yakınlar" anlamına göre cümleye "Sizden sadece, benim yakınlarıma sevgi göstermenizi istiyorum" mânasını vermişlerdir. Hatta bu yorumdan hareketle burada kastedilen yakınların Hz. Ali, Hz. Fâtıma ve onların evlâtları olduğu ileri sürülmüştür (Birçok müfessirin bu âyetin tefsirinde Peygamber ailesine sevgi beslemenin önemine ilişkin nakillere ağırlık verdiği görülür). Müslümanları Hz. Muhammed'in ailesine özel bir muhabbet beslemeye yönelten başka deliller varken böyle bir yoruma gerek yoktur. Öte yandan, bu âyetin Resûl-i Ekrem'in Medine'ye geldiği sırada gerçekleşen bazı olaylar üzerine inmiş olduğuna dair haberler uydurmadır (İbn Âşûr, XXV, 83-84; bu konudaki rivayetler ve bazı değerlendirmeler için bk. Taberî, XXV, 22-26; Şevkânî, IV, 611, 613-615).

Âyetin, "Bu konuda ona daha büyük güzellikler bahşederiz" şeklinde çevrilen kısmı daha çok, iyiliğe kat kat ecir verilmesi anlamıyla açıklanmıştır. Bunun yanı sıra, kendisine daha güzelini yapma melekesi ihsan edilmesi mânasının bulunduğu da söylenebilir (Elmalılı, VI, 4242).

24. "Halbuki Allah dilese senin kalbini de mühürler" anlamındaki cümlede asıl amaç Hz. Peygamber'i Allah'a karşı yalan uydurmakla itham edenlerin kendilerinin müfteri olduğunu ve bu çirkin fiillerinden dolayı kalplerinin mühürlenmiş bulunduğunu belirtmektir. Nitekim ardından "Allah bâtılı siler ve gerçeği sözleriyle ortaya çıkarır. Şüphesiz O kalplerdekileri çok iyi bilmektedir" buyurularak Resûlullah'a teselli verilmekte ve onların sözlerine aldırış etmemesi istenmektedir (a.g.e., VI, 4242). Burada "Senin Allah hakkında bir yalan uydurduğun farzedilse bile buna karşı çıkmak o müşriklere mi düşer! Diyelim ki böyle bir şey olsa Allah senin kalbini mühürlemeye, aklî muhâkemeni yok etmeye kadir değil mi?" şeklinde –Resûlullah'ı üzen putperestlere yönelik– bir azarlama anlamı bulunduğu yorumu da yapılmıştır (İbn Atıyye, V, 34-35; İbn Âşûr, XXV, 85-87).

25. Allah Teâlâ'nın kulların tövbesini kabul etmesi ve kötülükleri bağışlaması ile ilgili ifadelerin mutlak oluşu, tövbe kapısının herkese açık olduğunu ve gerçekten pişmanlık duyup içtenlikle tövbe edenlerin her türlü günahının bağışlanabileceğini göstermektedir. Ancak, başka bazı deliller sebebiyle kul haklarına ilişkin günahlar bu kapsamın dışında görülmüş ve bunların bağışlanmasında ilgilileriyle helâlleşilmesi esas kabul edilmiştir (âhirette bu tür haklarla Allah'ın huzuruna gelenlere ilişkin bir tasvir için bk. Müslim, "Birr", 15).

26. Cümlenin ögeleriyle ilgili görüş ayrılığı dolayısıyla bazı müfessirlerce âyetin baş kısmına "İman edip iyi işler yapanlar (rablerinin çağrısına) uyarlar, O da kendi lutfundan onlara fazlasını verir" şeklinde mâna verilmiştir (Taberî, XXV, 29).

27. Genellikle zihinleri meşgul eden ve akıl yahut tecrübe ile sağlıklı bir sonuca ulaşılamayan bir konuda, dünya hayatındaki imkânların kullar

arasında hangi ölçüye göre paylaştırıldığı hususunda önemli bir gerçeğe değinilmekte, böylece önceki âyette geçen Allah Teâlâ'nın iman edip iyi işler yapanlara kendi lutfundan fazlasını vermesine ilişkin ifadenin doğru anlaşılmasına ışık tutulmaktadır. Âyeti –özetle– şöyle yorumlamak mümkündür: Şayet Allah dünya hayatında herkese zekâ, sağlık, yetenek, servet vb. nimetleri bol ve eşit biçimde vermiş olsa, dirlik düzenlikten söz edilemez, insanoğlu kendini geliştirme kaygısı taşımaz, düzenli bir çalışma hayatı, imkânların paylaştırılması için bir denge ve sistem arayışı (meselâ bir iktisat ilmi) olmaz, kısaca medeniyetler kurulamaz, dünyayı bir kaos sarardı. İyi ve kötü kriterine göre rızık verilmesi halinde ise insanın yaratılış amacı, hayatın ve ölümün var ediliş sebebi olan sınav ortamı teşekkül etmez, dünya hayatı anlamını yitirirdi. Âyet bu hususlara işaret yoluyla delâlet etmekle beraber, imkânların tevziindeki ölçünün ne olduğu sorusunu açık biçimde cevaplamaktadır: Kullarının durumunu çok iyi bilen ve gören yüce Allah rızkı kendi dilediği ölçüye göre vermektedir. Kul planında bu ölçüyü idrak mümkün değildir; ama kulun görevi, dünya ve âhiret mutluluğunu sağlayacak imkânları elde etmek için elinden gelen bütün çabayı harcamak ve verilenleri en iyi biçimde değerlendirmekle yükümlü olduğu bilincini daima korumaktır.

29. Elmalılı bu âyetin tefsirinde –özetle– şöyle der: Âyetin açık ifadesine göre göklerde de canlılar vardır; Mücâhid de bu kanaattedir. Bazıları burada maksadın gökte uçuşan hayvanlar olduğunu belirtmişlerse de, âyeti böyle yorumlamak için bir zaruret yoktur (VI, 4242-4243).

30 – 43

وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ
كَثِيرٍ ٣٠ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ
اللّٰهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ٣١ وَمِنْ اٰيَاتِهِ الْجَوَارِ فِي الْبَحْرِ

كَالْاَعْلَامِ ﴿٣٢﴾ اِنْ يَشَاْ يُسْكِنِ الرّ۪يحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ

عَلٰى ظَهْرِه۪ۜ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍۙ ﴿٣٣﴾

اَوْ يُوبِقْهُنَّ بِمَا كَسَبُوا وَيَعْفُ عَنْ كَث۪يرٍۘ ﴿٣٤﴾ وَيَعْلَمَ الَّذ۪ينَ يُجَادِلُونَ

ف۪ٓي اٰيَاتِنَاۜ مَا لَهُمْ مِنْ مَح۪يصٍ ﴿٣٥﴾ فَمَٓا اُو۫ت۪يتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيٰوةِ

الدُّنْيَاۚ وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ وَاَبْقٰى لِلَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَۚ ﴿٣٦﴾

وَالَّذ۪ينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَٓائِرَ الْاِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ وَاِذَا مَا غَضِبُوا هُمْ

يَغْفِرُونَۚ ﴿٣٧﴾ وَالَّذ۪ينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَۖ وَاَمْرُهُمْ

شُورٰى بَيْنَهُمْۖ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَۚ ﴿٣٨﴾ وَالَّذ۪ينَ اِذَٓا اَصَابَهُمُ

الْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٣٩﴾ وَجَزٰٓؤُا سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِثْلُهَاۚ فَمَنْ عَفَا

وَاَصْلَحَ فَاَجْرُهُ عَلَى اللّٰهِۜ اِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِم۪ينَ ﴿٤٠﴾ وَلَمَنِ انْتَصَرَ

بَعْدَ ظُلْمِه۪ فَاُو۬لٰٓئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِنْ سَب۪يلٍۜ ﴿٤١﴾ اِنَّمَا السَّب۪يلُ عَلَى الَّذ۪ينَ

يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّۜ اُو۬لٰٓئِكَ لَهُمْ

عَذَابٌ اَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ وَلَمَنْ صَبَرَ وَغَفَرَ اِنَّ ذٰلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْاُمُورِ ﴿٤٣﴾

Meâli

30. Başınıza gelen her musibet kendi yapıp ettikleriniz yüzündendir; kaldı ki O birçoğunu da bağışlar. **31.** Siz yeryüzünde O'nun gücünün önünde duramazsınız. Sizin için Allah'tan başka gerçek dost ve yardımcı yoktur. **32.** Denizde (yelkenlerini) bayraklar gibi (açarak) süzülüp giden gemiler de O'nun kudretinin kanıtlarındandır. **33.** O dilese rüzgârı dindirir de gemiler denizin üzerinde hareketsiz kalıverirler. Şüphesiz bunda çok sabreden, çok şükreden herkes için ibretler vardır. **34.** Yahut yapıp ettiklerinden dolayı onları batırıp içindekileri helâk eder; birçoğunu da bağışlar. **35.** Böylece âyetlerimize karşı mücadele verenler bilsinler ki kendileri için kaçacak yer yoktur. **36.** Size verilen her şey dünya hayatının geçici zevklerinden ibarettir. Allah katında olanlar ise daha iyi ve daha kalıcıdır. Bunlar, iman eden ve rablerine dayanıp güvenenler içindir. **37.** Onlar büyük günahlardan ve hayâsızlıklardan kaçınırlar, öfkelendiklerinde dahi bağışlarlar. **38.** Rablerinin çağrısına uyarlar, namazı özenle kılarlar. İşleri aralarındaki danışma ile yürür. Kendilerine verdiğimiz rızıktan başkaları için harcarlar. **39.** Kendilerine haksız bir saldırı yapıldığında elbirliğiyle kendilerini savunurlar. **40.** Bir kötülüğe ancak ona denk bir kötülükle karşılık verilebilir; ama kim bağışlar, düzeltme yolunu tutarsa onun mükâfatını Allah verir. Hiç şüphe yok ki O haksızlık edenleri sevmez. **41.** Haksızlığa uğradığı için karşılık verenlere gelince, onlar aleyhine bir yol tutulamaz. **42.** Kınama ve cezalandırma ancak insanlara zulmeden ve yeryüzünde haksız yere saldırıda bulunanlara yöneliktir. Onlar için elem verici bir azap da vardır. **43.** Ama kim sabreder ve bağışlarsa, işte bu güçlü irade gerektiren işlerdendir.

Tefsiri

30. *Musibet* kelimesi "istenmeyen, kötü durumlar, felâketler" anlamına gelir. İnsanın başına gelen her musibetin kendi yapıp ettikleri yüzünden olduğu belirtilirken, gerek evrendeki fiziksel ve sosyal yasaları görmezden gelmesi ve gerekli önlemleri almaması, gerekse Allah'a isyan teşkil eden davranışlarda bulunması sebebiyle dünyada karşılaştığı sıkıntı, acı ve felâketlerin kendi kusurunun bir sonucu olduğuna dikkat etmesi istenmektedir. Fakat başka âyetlerde hatırlatıldığı üzere bütün insanlar kusurlarının tamamından dolayı dünyada bire bir cezalandırılmış olsa dünya altüst olurdu; işte âyetin devamında yüce Allah'ın bunların birçoğunu affettiği, başka bazı âyetlerde de nihaî hüküm ve cezanın âhirete ertelendiği ifade edilmiştir.

Sabırlarının sınanması, ruhen olgunlaşmalarına, sevap ve yüksek mertebe elde etmelerine yahut günahlarının bağışlanmasına vesile kılınması gibi sebeplerle, kusuru ve günahı olmadığı halde bazı insanların sıkıntı ve felâketlere mâruz bırakılabildiğini gösteren âyet ve hadislerde ise (bk. Zemahşerî, III, 405; Süleyman Uludağ, "Belâ", *DİA*, V, 380), burada belirtildiği anlamda yani son tahlilde o kişinin aleyhine sayılabilecek, gerçekten "kötü" olarak nitelenebilecek bir durum söz konusu olmadığı için, onları burada kastedilen "musibet"in kapsamı dışında düşünmek uygun olur. Bu noktaya açıklık getirmek amacıyla birçok müfessir burada sadece günahkârlara hitap edildiği yorumunu yapmıştır (Zemahşerî, III, 405; Beyzâvî, V, 412-413). Muhammed Esed ise muhtemelen aynı kaygı ile yani Kur'an'ın diğer ifadeleri ve İslâmî öğretilerle çelişmeyen bir izah olması için buradaki musibeti öteki dünyada karşılaşılacak felâketler şeklinde yorumlamıştır (II, 989, 990).

31-35. İnsanın irade gücünü ve sahip olduğu yetenekleri yanlış yolda kullanması kendisi için kötü sonuçların doğmasına yol açar. Bu, madde âleminde geçerli olan kanunlar gibi bir kanun, bir kuraldır. Bu sonuçlardan kurtulmak için insanın ilâhî iradeye karşı bir mücadele vermeye kalkışması ise büyük bir densizlik ve boşuna ortaya konan bir çabadır.

31. âyetin ilk cümlesi genellikle şöyle açıklanmıştır: Ne kadar güçlü olursanız olun, nasıl bir yola başvurursanız vurun, yapıp ettiklerinize

karşılık başınıza bir musibetin gelmesi mukadder ise ondan kaçamazsınız, bu konuda Allah'ı âciz bırakamazsınız, ilâhî iradeyi bertaraf edemezsiniz (Taberî, XXV, 33). Âyette yer alan "yeryüzünde" kaydı mekân açısından da genelliği ifade etmek içindir (İbn Âşûr, XXVII, 104); "nerede olursanız olun" anlamındadır (Hâzin, V, 413).

32-34. âyetlerde yüce Allah'ın kudretine karşı direnmenin anlamsızlığını kavratmak üzere kolayca gözlemlenebilen bir tabiat olayına değinilmekte, gemilerin denizlerde yüzebilmesini sağlayan yasanın O'nun iradesinden kaynaklandığı hatırlatılmaktadır. 32. âyette geçen *a'lâm* kelimesinin "dağlar" anlamı esas alınarak âyetin bu kısmına genellikle, "Denizde dağlar gibi akıp giden gemiler" şeklinde mâna verilmiştir (Zemahşerî, III, 406; İbn Atıyye, V, 37-38). Meâlde ise, bu tasvirin daha geniş biçimine yer verilen başka bir âyetteki mâna esas alınarak, "denizde (yelkenlerini) bayraklar gibi (açarak) süzülüp giden gemiler" anlamı tercih edilmiştir (bk. Rahmân 55/24). 33. âyette rüzgârın, gemilerin seyrine yardımcı olması özelliği ön plana çıkarılırken, 34. âyette -sırf rüzgâr faktörüne bağlanmaksızın- dilediği takdirde Allah Teâlâ'nın gemilerde bulunanları helâk edebileceği belirtilmiştir. Gemilerin hareketini sağlayan rüzgârdan söz edilirken bir taraftan sabrın diğer taraftan da şükrün övülmesi dikkat çekicidir.

36-39. Bireylerinin çoğu, başta inanç alanı olmak üzere birçok konuda bağnaz bir tutum sergiledikleri ve karanlık bir zihniyeti temsil ettikleri için Câhiliye toplumu olarak nitelenen sosyal yapıda köklü bir değişim meydana getirerek insanlık için örnek bir nesil ortaya çıkarmayı hedefleyen Kur'an, bu âyetlerde, daha Mekke dönemindeyken, imanın aksiyona dönüşmesini istemekte, kişinin hem Allah'a karşı vecîbelerini yerine getirirken hem de başkalarıyla ilişkilerini düzenlerken vazgeçemeyeceği bazı hayat düsturları vermektedir. Her şeyden önce insan bu dünyada sahip olduğu imkânlara kendi hünerinin ürünü olarak bakmamalı, bunların kendisine "verilmiş" olduğunu iyi kavramalı, bunların geçici, Allah katındakilerin ise kalıcı olduğunu, kalıcı nimetleri hak etme yolunun da imandan ve Allah'a dayanıp güvenmekten geçtiğini unutmamalıdır. Bu yolda güvenli bir yürüyüş için esas alınması gereken bazı ilkelere 37-39.

âyetlerde, övgüye lâyık müminlerin örnek davranışlarını tanıtma tarzında işaret edilmiştir: İnsan –başka birçok âyette belirtildiği üzere– şeytanın sürekli telkinleri altında olup günaha ve hayâsızlığa zorlanmaktadır; iyi mümin günah konusunda kendisinden emin olan değil, iradesini kullanıp olabildiğince bunlardan –özellikle büyük günahlardan– kaçınmaya çalışan kimsedir. İnsan, tabiatı gereği öfkelenebilir; erdemlilik asla öfkelenmemek değil böyle bir durumda öfkesine mağlûp olmamak, gerektiğinde özveride bulunabilmek ve bağışlayıcı davranabilmektir (bu konuda bk. Âl-i İmrân 3/134). Rabbinin çağrısına uymak yani Allah ve resulünün bildirdiklerine, başka faktörlerin etkisiyle değil, içtenlikle bağlılık göstermek, kulluk görevini ihmal etmemenin somut göstergesi olarak namazı özenle kılmak, meselelerin çözülmesinde istişare yolunu izlemek, kendilerine verilen imkânları başkalarıyla paylaşmaktan sevinç duymak, haksız saldırılara karşı ortak tavır almak da iyi müminin vasıfları arasında sayılmıştır. Öfkelendiğinde bağışlayıcı olmak bir erdem olduğu gibi haksız tecavüze karşı direnme de bir erdemdir (Şevkânî, IV, 618-619; günah çeşitleri ve büyük günah hakkında bilgi için bk. Nisâ 4/31. "Hayasızlıklar" diye çevrilen ve *fâhişe* kelimesinin çoğulu olan *fevâhiş*, "çirkin işler, kötülükler" şeklinde de tercüme edilebilir, bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/135; En'âm 6/151; Şûrâ ve istişâre hakkında bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/159).

40-43. Müslümanların, inanç özgürlüğü tanımayan putperest Mekkeliler'in ağır baskıları altında yaşadıkları ve henüz suçlunun kamu adına cezalandırılmasını sağlayacak bir örgütlenmeye sahip olmadıkları bir dönemde inen bu âyetlerde dahi müminler, başkasının hakkına saldırı niteliği taşıyan bir eyleme karşı gösterilen toplumsal ve bireysel tepkinin mahiyeti ve sonuçları, yani bir bakıma suç ve cezanın fikrî temelleri üzerinde düşünmeye yöneltilmektedir. Yakın gelecekte medenî bir toplumun kurulmasına öncülük edecek olan Resûlullah'ın ashabı, bireyler ve toplumlar arası ilişkilerde önemli bir konuda, saldırıya karşılık verilmesi halinde haklılık sınırlarının aşılmaması, amaca uygunluk ve denklik ilkelerine riayet edilmesi hususunda fikren hazırlanmaktadır. Özellikle 39 ve 41. âyetler bazı müfessirlerce müslümanlar ile müslüman olmayan-

lar arasındaki ilişkilerle sınırlandırılarak açıklanmış olmakla beraber, Taberî'nin ısrarla belirttiği üzere buralarda yüce Allah herhangi bir ayırım ve sınırlandırma yapmaksızın, haksız saldırıya uğradığı için hakkını korumaya ve zalime haddini bildirmeye çalışan herkesi övmüştür (XXV, 37-38, 39-40. Gerek ceza hukuku alanındaki gerekse haksız fiillerle verilen zararların tazmini konusundaki fıkhî hükümlerin birçoğunun belirlenmesinde 40. âyetin önemli bir dayanak teşkil ettiği hakkında bilgi için bk. Râzî, XXVII, 178-181).

Bütün insanlığa ışık tutan bu âyetlerde özetle şu hususlara dikkat çekildiği söylenebilir: İster sebepsiz yere isterse bir kötülüğe karşılık verirken sınırı aşmak suretiyle olsun, başkalarına haksızlık edilmesi Allah'ın hoşnut olmadığı bir davranıştır. Şayet cezalandırma yolu seçilmişse, kötülüğü yapan kişi o eylemin kötülüğünü kendisine hissettirecek nitelikte ve ona denk bir karşılık görmelidir; ama konu şahsî bir hakla ilgiliyse bağışlama ve düzeltme yolunun seçilmesi hak sahibini ziyana sokmaz, onun Allah katındaki mükâfatı mahfuzdur. Öte yandan haksız saldırıyı önlemeye çalışmak ve meşrû müdafaa ölçüleri içinde karşılık vermek, kınamayı ve cezayı gerektiren bir eylem değildir, hatta -yukarıda belirtildiği üzere- yerine göre bir erdemdir; fakat olabildiğince sabredip özveride bulunmak da büyük bir erdemdir. Bazı müfessirler bu âyetlerin tefsiri sırasında, bir hakkın kamu otoritesi vasıtasıyla alınması hususunda fikir birliği bulunduğuna işaret ettikten sonra ihkāk-ı hak (hak sahibinin bizzat hakkını alması) konusundaki görüş ayrılıklarına değinirler (meselâ İbn Atıyye, V, 39-40). Esasen bu, –bu âyetlerden çok– başka deliller ışığında incelenmesi gereken bir konudur.

44 – 53

وَمَنْ يُضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهُ مِنْ وَلِيٍّ مِنْ بَعْدِهِ وَتَرَى الظَّالِمِينَ لَمَّا رَاَوُا
الْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ اِلٰى مَرَدٍّ مِنْ سَبِيلٍ ﴿٤٤﴾ وَتَرٰيهُمْ يُعْرَضُونَ

عَلَيْهَا خَاشِعِينَ مِنَ الذُّلِّ يَنْظُرُونَ مِنْ طَرْفٍ خَفِيٍّۜ وَقَالَ الَّذِينَ
اٰمَنُوا اِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا اَنْفُسَهُمْ وَاَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِۜ
اَلَا اِنَّ الظَّالِمِينَ فِي عَذَابٍ مُقِيمٍ ﴿٤٥﴾ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ اَوْلِيَاءَ
يَنْصُرُونَهُمْ مِنْ دُونِ اللّٰهِۜ وَمَنْ يُضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهُ مِنْ سَبِيلٍۜ ﴿٤٦﴾
اِسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَاْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللّٰهِۜ مَا لَكُمْ
مِنْ مَلْجَاٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَكِيرٍ ﴿٤٧﴾ فَاِنْ اَعْرَضُوا فَمَا
اَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًاۜ اِنْ عَلَيْكَ اِلَّا الْبَلَاغُۜ وَاِنَّا اِذَا
اَذَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَرِحَ بِهَاۚ وَاِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا
قَدَّمَتْ اَيْدِيهِمْ فَاِنَّ الْاِنْسَانَ كَفُورٌ ﴿٤٨﴾ لِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضِۜ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُۜ يَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ اِنَاثًا وَيَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ
الذُّكُورَۙ ﴿٤٩﴾ اَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَاِنَاثًاۚ وَيَجْعَلُ مَنْ يَشَاءُ عَقِيمًاۜ
اِنَّهُ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾ وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ اَنْ يُكَلِّمَهُ اللّٰهُ اِلَّا وَحْيًا اَوْ

مِنْ وَرَٓائِ حِجَابٍ اَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بِاِذْنِه۪ مَا يَشَٓاءُۜ اِنَّهُ عَلِيٌّ
حَك۪يمٌ ﴿٥١﴾ وَكَذٰلِكَ اَوْحَيْنَٓا اِلَيْكَ رُوحًا مِنْ اَمْرِنَاۜ مَا كُنْتَ تَدْر۪ي
مَا الْكِتَابُ وَلَا الْا۪يمَانُ وَلٰكِنْ جَعَلْنَاهُ نُورًا نَهْد۪ي بِه۪ مَنْ نَشَٓاءُ
مِنْ عِبَادِنَاۜ وَاِنَّكَ لَتَهْد۪ٓي اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَق۪يمٍۙ ﴿٥٢﴾ صِرَاطِ اللّٰهِ الَّذ۪ي
لَهُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِۜ اَلَٓا اِلَى اللّٰهِ تَص۪يرُ الْاُمُورُ ﴿٥٣﴾

Meâli

44. Allah kimi sapkınlığıyla baş başa bırakırsa, artık onun bir velî-si olmaz. Azapla yüz yüze geldiklerinde zalimlerin, "Geri dönmenin bir yolu yok mu?" diye feryat ettiklerini göreceksin. **45.** Yine ateşe atılırlarken onların aşağılanmaktan ötürü başları eğik halde göz ucuyla etrafa baktıklarını göreceksin. İman edenler de "Gerçek anlamda kayba uğrayanlar, kıyamet günü hem kendilerini hem kendilerine uyanları ziyan edenlermiş meğer!" diyecekler. İyi bilinmeli ki zalimler sürekli bir azap içinde olacaklardır. **46.** Onların Allah'a karşı kendilerine yardım edebilecek dostları yoktur. Allah'ın, sapkınlığıyla baş başa bıraktığı kimse için artık kurtuluşa çıkan bir yol da yoktur. **47.** Allah'ın hükmü gereği geri çevrilemez olan bir gün gelmeden önce rabbinizin çağrısına uyun. O gün sizin için ne bir sığınak ne de bir inkâr yolu vardır. **48.** Eğer onlar yine yüz çevirirlerse, bil ki biz seni onların üzerine bir bekçi olarak göndermedik. Sana düşen sadece duyurmaktır. Şu bir gerçek ki, biz insana rahmetimizi tattırdığımız zaman ona sevinir; yapıp ettiklerinden ötürü başlarına bir fenalık geliverse, o zaman da insan pek nankör olur. **49.** Göklerin ve yerin egemenliği Allah'a aittir. O dilediğini yaratır; dilediğine kız çocukları bahşeder, dilediğine de erkek çocukları bahşeder. **50.** Yahut erkek ve kız çocuk-

larını birlikte verir. Dilediğini de çocuksuz bırakır. Şüphesiz O her şeyi bilir, her şeye gücü yeter. **51.** Herhangi bir beşer ile Allah'ın konuşması ancak vahiy ile yahut perde arkasından ya da bir elçi gönderip, izni ile, dilediğini vahyetmesi şeklinde olabilir. Muhakkak ki O çok yücedir, engin hikmet sahibidir. **52.** İşte böylece sana da kendi buyruğumuzla bir ruh (Kur'an) vahyettik. Sen kitap nedir, iman nedir bilmiyordun; ama şimdi onu dilediğimiz kullarımızı, sayesinde doğruya eriştirdiğimiz bir ışık kıldık. Hiç şüphe yok ki sen doğru yolu göstermektesin. **53.** Göklerin ve yerin yegâne sahibi olan Allah'ın yolunu. İyi bilinmeli ki bütün işler dönüp dolaşır Allah'a varır.

Tefsiri

44-48. Gösterilen açık kanıtlara rağmen inkârcılık yolunu seçtikleri için Allah'ın, kendi sapkınlıklarıyla baş başa bıraktığı kimselerin, âhirette bunun kötü sonuçlarıyla karşılaşınca ne hallere düşecekleri ve nasıl bir pişmanlık duyacakları, dünyadaki algılamalarımıza göre korku, gelecek endişesi, başkalarının önünde aşağılanmanın mahcubiyetini duyma gibi motifleri ön plana çıkaran canlı bir anlatım içinde tasvir edilmekte, ardından dönüşü olmayan gün gelmeden önce imanın aydınlık yoluna girilmesi için yeni bir çağrı yapılmakta; sonra Hz. Peygamber'e hitap edilerek, bunun da fayda vermemesi halinde kendisini bu sonucun sorumlusu gibi düşünmemesi istenmekte ve insanoğlunun yaratıcısına karşı bile nankör davranabileceğine işaret edilerek Resûlullah'a teselli verilmektedir.

44. âyette söz konusu edilen kimseler için bir velî, koruyucu bulunmayacağı yönündeki ifade, üstü kapalı biçimde, onların sapkınlıktan ve kötü âkıbetlerinden kurtuluş vesilelerini de yitirmiş olacaklarını belirtmektedir. Çünkü "velî"nin temel özelliklerinden biri, velîsi olduğu kişiye yol göstererek ona yardımcı olmasıdır. Nitekim 46. âyette ve başka bazı sûrelerde bu mâna açık olarak ifade edilmiştir (bk. Ra'd 13/33; Zümer 39/23, 36; Gāfir 40/33; İbn Âşûr, XXV, 125). Aynı âyette geçen "... göreceksin" şeklindeki hitap, bir bakışa göre, belirli bir kişiye yönelik olmayıp azaba çarptırılacakların durumunu açık biçimde ortaya koymayı ve şaşkınlıklarına işaret etmeyi hedeflemekte, onların halinden ibret

alınmasını istemektedir. Diğer bir bakışa göre ise burada Resûlullah'a hitap edilmekte ve gördüğü kötü muameleden, işittiği ağır sözlerden ötürü teselli edilmektedir (İbn Âşûr, XXV, 125).

45. âyetin "göz ucuyla etrafa baktıklarını" şeklinde çevrilen kısmı hakkında yapılan belli başlı açıklamalar şunlardır: **a)** Yaşadıkları zilletten dolayı kısık gözlerle veya gözlerinin feri kaçmış bir halde baktıklarını, **b)** Çok korktuklarından yahut içinde bulundukları kötü durumdan dolayı kaçamak bakışlar yaptıklarını, **c)** Çektikleri acılar sebebiyle gözlerini iyice açamadıklarını, **d)** Kör haşredilecekleri için kalpleriyle baktıklarını. Taberî bunlardan birincisini daha isabetli bulur; İbn Atıyye ve Zemahşerî de sonuncu yorumu zorlama bir açıklama olarak nitelerler (Taberî, XXV, 41-42; İbn Atıyye, IV, 41; Zemahşerî, III, 408; Şevkânî, IV, 621).

Müminlerin 45. âyette değinilen sözü dünyadayken söyledikleri de düşünülebilir. O takdirde meâli şu şekilde değiştirmek uygun olur: "Zaten iman edenler de 'Kıyamet günü gerçek anlamda kayba uğrayanlar, hem kendilerini hem kendilerine uyanları ziyan edenler olacak!' diyorlardı." Öte yandan âyete şöyle bir mâna da verilebilir: "İman edenler de kıyamet günü, 'Gerçek anlamda kayba uğrayanlar, hem kendilerini hem kendilerine uyanları ziyan edenlermiş!' diyecekler" (Zemahşerî, III, 408). Bazı müfessirlere göre bu sözde geçen "kendilerini ziyan etmeleri"nden maksat bu kimselerin cehennem azabına mâruz kalmaları, "kendilerine uyanları ziyan etmeleri"nden maksat ise şayet uyanlar da cehennemdeyse kendilerine yararlarının dokunmaması, şayet cennetteyse aralarına kesin bir engelin girmesidir (Şevkânî, IV, 621). "Kendilerine uyanlar" diye çevrilen kısımla, dünyadaki yakınları yahut cennete girmiş olsalardı orada beraber olabilecekleri yakınları da kastedilmiş olabilir (İbn Atıyye, IV, 41).

İslâm âlimlerinin büyük çoğunluğu birçok âyet ve hadise dayanarak, –şayet imanlı olarak ölmüşlerse– günahkârların ebedî olarak cehennemde kalmayacağı kanaatine ulaşmışlardır. Bu görüşe katılmayan bazı âlimler 45. âyette yer alan "zalimlerin sürekli bir azap içinde bulunacağı" ifadesini de delil gösterirler. Halbuki burada zalimlerden maksat inkârcılardır; zira Kur'an'da "zalim" kelimesi mutlak olarak kullanıldığında, bununla

inkârcılıkta direnenler kastedilir, âyetin önü ve sonu da bu mânayı desteklemektedir (Râzî, XXVII, 182).

46. âyetin "Allah'a karşı" şeklinde çevrilen kısmını "Allah'tan başka" mânasında alarak, "Orada onlara Allah'tan başka destek verecek yardımcılar bulunmaz; bütün söz ve tasarruf yüce Allah'a aittir" şeklinde izah edenler de vardır (Şevkânî, IV, 621); fakat kanaatimizce Nesefî'nin "Allah'ın azabına karşı" şeklindeki açıklaması (V, 417) bağlama daha uygun düşmektedir; bu tercihe göre cümlenin anlamı şu olmaktadır: O'nun azabına karşı durabilecek, onu önleyebilecek hiçbir güç yoktur.

47. âyetin "Allah'ın hükmü gereği geri çevrilemez olan bir gün gelmeden önce" diye çevrilen kısmına, "Onunla ilgili hükmü verdikten sonra Allah'ın geri çevirmeyeceği gün gelmeden önce" gibi mânalar da verilmiştir. Sözü edilen günden maksat ölüm anı veya kıyamet vaktidir (Şevkânî, IV, 621-622). Yine bu âyetin "ne de yaptıklarınızı inkâr edebilirsiniz" diye çevrilen kısmı –burada geçen "nekîr" kelimesi farklı mânalara açık olduğu için– "ne de bir yardımcı bulabilirsiniz", "ne de başınıza gelen kötü sonucu değiştirmeye gücünüz yeter", "ne de bir onura sahip olabilirsiniz" gibi mânalarla da açıklanmıştır (Taberî, XXV, 43; Şevkânî, IV, 622).

49-50. Bir önceki âyette insanoğluna ilâhî bir rahmet tattırıldığında sevinip şımardığı, ama istemediği bir durumla karşılaşınca nankörlük ettiği belirtildikten sonra burada Kur'an'ın geldiği dönemde ve toplumda bu tavrın çok açık bir örneğine, çocuk sahibi olma ve çocukların cinsiyeti konusundaki anlayışa değinilmektedir. Câhiliye dönemi Arapları, çocuğun meydana gelmesi ve özellikle cinsiyetinin belirlenmesini yüce Allah'ın irade ve kudretine bağlamak yerine insanlara nisbet edercesine; bu konuyu övme, övülme, kınama ve kınanma sebebi sayıyorlardı. Esasen değişik toplumlarda görülegelen ve günümüzde de yer yer açık veya gizli biçimde insanlar üzerinde etkisini hissettiren bu telakki Kur'an tarafından mahkûm edilmiştir. Müfessirlerin, bu âyetlerin ifade özelliklerinden hareketle ve daha çok kendi zamanlarının bilgi ve anlayışından etkilenerek yaptıkları yorumların çoğu burada verilmek istenen mesaj açısından aydınlatıcı görünmemektedir.

Bu âyetlerde biri inanç diğeri ahlâk alanıyla ilgili iki ana tema dikkati çekmektedir. İnançla ilgili olarak şu mesajın verilmek istendiği söylene-

bilir: Evrendeki hiçbir varlık ve oluş yüce Allah'ın hükümranlığı dışında düşünülmemelidir; insanlar için büyük önem taşıyan çocuk sahibi olma ve çocuğun cinsiyeti konusunda –tıbbî müdahalelerin etkileri dahil olmak üzere– insan irade ve çabasının ürünü gibi görünen sonuçların da gerçekte ilâhî iradeden bağımsız olmadığı ve Allah Teâlâ'nın koyduğu yasalar çerçevesinde gerçekleştiği asla göz ardı edilmemelidir. Buna bağlı olarak verilmek istenen ahlâkî mesaj da şu olmaktadır: 49. âyetin lafızlarından açıkça anlaşıldığı üzere, ister kız ister erkek cinsinden olsun, doğan her çocuk Allah'ın bağışı ve armağanı olduğuna, erkek ve kız çocuklarına birlikte sahip olmak da kısır kalmak da ilâhî iradeye bağlı bulunduğuna göre, çocuk sahibi olma veya olamama, kız veya erkek çocuğunun dünyaya gelmesi insanlar için bir övgü veya yergi konusu olmamalı, bir üstünlük ya da kusur gibi görülmemelidir. Kulun görevi, çocuk sahibi olmuşsa –bazı âyetlerde dünya hayatının süsü olarak nitelenen– bu armağanı veren Allah'a şükretmek, istediği veya gerekli meşrû sebeplere tevessül ettiği halde çocuk sahibi olamamışsa –sınav alanı olan dünya hayatında insanların sağlık, vücut tamlığı vb. bütün nimetlerde eşit tutulmadıklarını dikkate alarak– sabretmektir. İnsanın çocuk sahibi olmayı ve bunun mutluluğunu yaşamayı arzu etmesi doğaldır ve din bunu kınamaz. Fakat ister bu ister başka konuda bir kimsenin gerçekleşmesini arzuladığı bir sonucu kendi hayatı ve mutluluğu için vazgeçilmez görmesi sonuçta kendisi için neyin iyi neyin kötü olduğunu daha çok kendisinin bildiği iddiasında bulunması gibi bir anlam taşır. Böyle bir tutumun yanlışlığı ve ilâhî takdire rıza göstermeme anlamı taşıdığı ise açıktır. Bu yanlışlığa düşülmemesi için Kur'an'ın yaptığı uyarılardan biri şöyledir: "Hakkınızda hayırlı olduğu halde bir şeyden hoşlanmamış olabilirsiniz. Sizin için kötü olduğu halde bir şeyden hoşlanmış da olabilirsiniz. Yalnız Allah bilir, siz bilmezsiniz" (Bakara 2/216). Kaldı ki böyle bir durumda kişinin kendisini şartlandırıp gücü ve iradesi dışındaki bir sonucun meydana gelmesini isteme uğruna hayatını karartması yerine, sahip olduğu nimet ve imkânları başkalarıyla paylaşmaya çalışması, meselâ kimsesiz çocuklarla ilgilenmenin mutluluğunu yaşaması ve bunun ecrini Allah'tan beklemesi daha akılcı, hem dünya hem âhiret saadeti için daha elverişli bir yoldur.

51. Cenâb-ı Allah'ın bir insanla ancak burada sayılan yollardan biriyle konuştuğu belirtilmekte, çok yüce ve engin hikmet sahibi olan Allah'ın kelâmının bir insanın hemcinsleriyle konuşması gibi tasavvur edilmemesi gerektiğine işaret edilmektedir (vahyin mahiyeti, çeşitleri ve bu âyette sayılan yolların açıklaması için bk. Giriş; Allah'ın konuşması hakkında bilgi için bk. Bakara 2/253; Nisâ 4/164; A'râf 7/143).

52-53. Müfessirlerin genel kanaatine göre 52. âyetin metninde geçen *ruh* kelimesi mecazi bir anlamda ve Kur'an-ı Kerîm için kullanılmış olup, asıl anlamıyla bağlantılı olarak "insana hayat veren ilâhî mesaj" şeklinde açıklanmıştır. Fakat bu kelimenin burada vahiy meleği Cebrâil veya peygamberlik anlamında kullanıldığı kanaatini taşıyanlar da vardır (Hâzin, V, 419); Derveze'nin "Müfessirlerin büyük çoğunluğuna göre burada ruh kelimesiyle melek Cebrâil kastedilmiştir" şeklinde verdiği bilgi (V, 196) kaynaklardaki bilgiyle uyumlu görünmemektedir (bk. Taberî, XXV, 46; Zemahşerî, III, 409-410; İbn Atıyye, IV, 44).

Hz. Muhammed kendisine peygamberlik verilmeden önce de putperestlikten uzak duruyor, özellikle ahlâkî erdemleriyle yakın çevresinin dikkatini çekiyordu. Peygamber olduğunu açıkladıktan ve tevhid çağrısına başladıktan sonra ona karşı sert bir mücadele başlatan Mekke'nin ileri gelenleri kendisiyle çok çetin tartışmalara girmelerine rağmen onun daha önce kendileriyle birlikte putlara taptığı yönünde bir argüman ileri sürememiş ve ahlâkî üstünlüğüne gölge düşürebilecek en küçük bir ithamda bulunamamışlardı. Şu halde 52. âyetin "Sen kitap nedir, iman nedir bilmiyordun" diye çevrilen kısmını bu olgu ışığında şöyle açıklamak uygun olur: Sen daha önce sana verilen kitabın içeriğini ve bütün iman konularını bilmiyordun, bunların hakikatini idrak etmiş değildin. Nitekim bazı âyetlerde iman kelimesi "İslâmiyet, Allah'ın buyruklarına uygun olarak yapılan ameller ve yaşanan Müslümanlık" anlamında kullanılmıştır (meselâ bk. Bakara 2/143). Ayrıca, âyette "Mümin değildin" denmemiş, "İman nedir bilmiyordun" buyurulmuştur. Burada geçen "bilme" anlamındaki *derâ* fiili, sıradan bir bilgiye sahip olmayı değil, bir konunun hakikatine vâkıf olmayı ve inceliklerini idrak etmeyi ifade eder (Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "dry" md.; İbn Âşûr, XXV, 152-153). Pek çok âyet ve hadiste aklın ve insanın doğasına yerleştirilmiş donanımların iyiyi kötüden ayırt etmedeki rolü ve önemi üzerinde durulur; fakat bu âyet

göstermektedir ki insan (aklıyla evrendeki düzene hâkim bir iradenin ve gücün varlığını tesbit edebilir ve fıtrî özellikleriyle birtakım insanî değerlere ulaşabilirse de), Allah'a nasıl kulluk edileceği ve O'nun hoşnut olacağı hayat çizgisinin hangisi olduğu hususunda ancak vahyin rehberliğinde tam ve kuşatıcı bilgiye sahip olabilir; ilâhî dinlerin ortak amacı da aklın beşerî zaaflara yenik düşmemesi için onun önündeki yolu aydınlatmaktır.

Kitap "nur"a yani ışığa benzetilmiştir; çünkü o inkârcılığın ve cehaletin karanlığını giderip insanın yolunu aydınlatmakta, iman ve hidayete erişmeye vesile olmaktadır. Fakat bu sonuca ulaşabilmek için Allah'ın dilemesi şarttır ve yüce Allah, kendisine verilen irade gücünü yerli yerince kullanıp tercihini hak yol yönünde yapanları bu kapsama alacağını bildirmiştir. Hz. Peygamber de insanların bu yolu yani göklerin ve yerin hükümranı olan Allah'ın hoşnut olduğu yolu bulmaları ve ondan sapmamaları için görevlendirilmiştir.

Hiçbir şeyin Allah'ın bilgisi dışında kalamayacağı ve insanlığın uzun gibi görünen serüveni bittiğinde O'nun huzurunda verilecek hesaptan asla kaçılamayacağı yönündeki uyarı ile sûre sona ermektedir. "İşler" şeklinde çevrilen *umûr* kelimesi burada, maddî ve mânevî bütün varlıkları, iş, oluş, durum ve gerçekleri ifade eden geniş bir kapsama sahiptir (İbn Âşûr, XXV, 156). İşlerin dönüp dolaşıp Allah'a varması daha çok mahşer günü verilecek hesap ile açıklandığından, Taberî "İnsanların dünyadaki işleri de bu kapsamda değil mi?" gibi hatıra gelebilecek soruya şu cevabı verir: Tabii ki dünyada da bütün işler, kezâ insanların fiilleri de O'nun bilgisi ve iradesi dahilinde olup bitmektedir; fakat burada insanların ihtilâflarına bakan yargıçlar ve yöneticiler vardır, kendilerince bunlara bir çözüm bulmaktadırlar. Her ne kadar dünyada da bütün işler Allah'ın nihaî irade ve kudretine bağlı ise de kıyamet gününde O'ndan başka yargıç ve otorite olmayacağı, bütün işlerin sonu O'na varacağı, O'na arzedileceği için burada bu noktaya özel vurgu yapılmıştır (XXV, 47).

43 (63)

Zuhruf Sûresi

Mekke, 89

Nüzûlü

Sûre Mekke'de, geliş sırası bakımından Şûrâ'dan sonra, Duhân'dan önce vahyedilmiştir. 45. âyetin Hz. Peygamber'in mi'racında Kudüs'te Mescid-i Aksâ'da nâzil olduğuna dair bir rivayet varsa da bu, sûrenin Mekkî niteliğini değiştirmez; çünkü tefsirciler hicretten önce nâzil olan bütün sûrelere Mekkî demektedirler.

Adı

Sözlükte "süs" mânasına gelen, süslenmede vazgeçilmez bir araç olduğu için altın mânasında da kullanılan *zuhruf* kelimesi (35. âyet) Kur'an'da, bu sûreden başka yerlerde de geçmektedir (En'âm 6/112, Yûnus 10/24, İsrâ 17/93). Bu sûreye isim olmasının sebebi, sûrenin amaç ve konularından biri olan "dünya ve âhiret güzelliklerinin karşılaştırılması, ebedî güzelliğin tercih edilmesine yönlendirme" bağlamında kullanılmış olmasıdır.

Konusu

Asıl konu Kur'an-ı Kerîm'in mûcize olma niteliğinden yola çıkarak Hz. Peygamber'in gerçek peygamber, tebliğ ettiği dinin de hak din olduğunu kanıtlamaktır. Bu ana konu çerçevesinde münasebet düştükçe şirkin çelişkilerle dolu bir inanç biçimi olduğuna, daha önce gelip geçmiş milletlerin hak din karşısındaki tavırlarına göre aldıkları sonuca, dün-

ya ve âhiret nimetlerinin mukayesesine, ebedî olanın geçici olana tercih edilmesi gereğine işaret edilmiş, dikkat çekilmiştir.

1 – 5

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

حٰمٓ ﴿١﴾ وَالْكِتَابِ الْمُب۪ينِ ﴿٢﴾ اِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ
تَعْقِلُونَ ﴿٣﴾ وَاِنَّهُ ف۪ٓي اُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِيٌّ حَك۪يمٌ ﴿٤﴾
اَفَنَضْرِبُ عَنْكُمُ الذِّكْرَ صَفْحًا اَنْ كُنْتُمْ قَوْمًا مُسْرِف۪ينَ ﴿٥﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Hâ-mîm. **2.** Aydınlatan kitaba yemin olsun ki, **3.** Onu anlayıp düşünesiniz diye Arapça okunan söz kıldık. **4.** Kuşkusuz o, katımızdaki ana kitaptadır; çok yücedir, hikmetle doludur. **5.** Siz kıymet bilmez bir topluluksunuz diye biz de sizi Kur'an'la uyarmaktan vaz mı geçelim?

Tefsiri

1. "Ayrılmış, tek başına harfler" mânasındaki "hurûf-ı mukattaa" hakkında, ikinci sûrenin başında gerekli bilgi verilmiştir. Burada alfabeden iki harfin zikredilerek sûreye giriş yapılmasının şöyle bir özel hikmetinden söz edilebilir: Kur'an Arapça'dır, sizin konuştuğunuz Arapça nasıl hâ, mîm gibi harflerden oluşuyorsa bu da o harflerden oluşturulmuştur. Onu anlamanız ve üzerinde düşünerek, aynı harflerden benzerini yapmayı deneyerek eşsizliğini kabul etmeniz için hiçbir engel yoktur.

2-3. Kur'an'la ilgili gerçekleri bildirmek üzere söze başlanırken yine Kur'an'a yemin edilmesi, onun eşsizliğini, önemini ve ilâhî kaynak-

lı olduğunu anlamak için kendisinden başka bir şâhide ve delile ihtiyaç bulunmadığına işaret etmektedir.

Kur'an yazıldığı için bir kitaptır; fakat onun okunması, yazılmasına bağlı değildir. Kur'an nâzil olduğu günden beri yalnızca yazı bilenler tarafından değil, okuyup yazma bilmeyenler tarafından da ezberlenmiş ve okunmuştur; o yazılsın yazılmasın daima "okunan" bir kitaptır.

4. Kur'an levh-i mahfûz denilen "korunmuş bir kaynak"tan gelmiştir; o yücedir ve hikmetlerle doludur. Levh-i mahfûz terkibine "Allah'ın ilmi" mânasını verenler de olmuştur. Buna göre mâna şöyle olur: Kur'an Allah'ın yüce ve hikmetlerle dolu ilminden gelmiştir, onun vahiy yoluyla bir yansımasıdır.

5. İnsanlar her zaman ellerinde bulunanın kıymetini bilmeyebilirler; bu yüzden değerli şeyleri saçıp savururlar, onlardan gerektiği gibi istifade edemezler. Kur'an da çok değerli bir nimettir; insanlar onun kıymetini bilmeseler, ondan uzak dursalar bile peygamberin ve ümmetin vazifeleri onunla insanları uyarmaktır; Kur'an'ın değerini, vazgeçilemezliğini onlara anlatmaktır.

6 – 8

وَكَمْ اَرْسَلْنَا مِنْ نَبِيٍّ فِي الْاَوَّل۪ينَ ﴿٦﴾ وَمَا يَأْت۪يهِمْ مِنْ نَبِيٍّ
اِلَّا كَانُوا بِه۪ يَسْتَهْزِؤُ۫نَ ﴿٧﴾ فَاَهْلَكْنَٓا اَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا
وَمَضٰى مَثَلُ الْاَوَّل۪ينَ ﴿٨﴾

Meâli

6. Sizden önce gelip geçenlere de nice peygamberler gönderdik.
7. Kendilerine gelen her peygamber ile alay edip durdular.
8. Bunlardan daha zorba olanları da silip süpürdük. Gelip geçenlerin örnek hikâyeleri (Kur'an'da) daha önce de anlatılmıştır.

Tefsiri

6-8. Bundan sonraki âyetlerde putperestliğin anlamsızlığı ve çelişkileri, bir Allah'tan başka tanrı olmadığı, peygamberin söylediklerinin doğru olduğu konuları, müşriklerle tartışma üslûbu içinde verilecektir. Hz. Peygamber onlarla tartışırken üzülmesin, kendine kusur bulmasın ve gönül rahatlığı içinde tebliğ görevini yerine getirsin diye geçmiş ümmetler ile peygamberleri arasındaki benzer ilişkiler hatırlatılmaktadır.

"Gelip geçenlerin örnek hikâyeleri (Kur'an'da) daha önce de anlatılmıştır" diye tercüme ettiğimiz kısmı, "Öncekilerden nice benzerleri tarihe karışmıştır" şeklinde çevirmek de mümkündür.

9 – 22

وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ
الْعَزٖيزُ الْعَلٖيمُۙ ﴿٩﴾ اَلَّذٖي جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ
لَكُمْ فٖيهَا سُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَۚ ﴿١٠﴾ وَالَّذٖي نَزَّلَ مِنَ السَّمَٓاءِ
مَٓاءً بِقَدَرٍۚ فَاَنْشَرْنَا بِهٖ بَلْدَةً مَيْتًاۚ كَذٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١١﴾ وَالَّذٖي
خَلَقَ الْاَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنَ الْفُلْكِ وَالْاَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَۙ ﴿١٢﴾
لِتَسْتَوُا عَلٰى ظُهُورِهٖ ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ اِذَا اسْتَوَيْتُمْ
عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَانَ الَّذٖي سَخَّرَ لَنَا هٰذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنٖينَۙ ﴿١٣﴾
وَاِنَّٓا اِلٰى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ﴿١٤﴾ وَجَعَلُوا لَهُ مِنْ عِبَادِهٖ جُزْءًاۜ اِنَّ

الْاِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُب۪ينٌ ﴿١٥﴾ اَمِ اتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنَاتٍ وَاَصْفٰيكُمْ
بِالْبَن۪ينَ ﴿١٦﴾ وَاِذَا بُشِّرَ اَحَدُهُمْ بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمٰنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُ
مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظ۪يمٌ ﴿١٧﴾ اَوَمَنْ يُنَشَّؤُا فِي الْحِلْيَةِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ
غَيْرُ مُب۪ينٍ ﴿١٨﴾ وَجَعَلُوا الْمَلٰٓئِكَةَ الَّذ۪ينَ هُمْ عِبَادُ الرَّحْمٰنِ اِنَاثًا
اَشَهِدُوا خَلْقَهُمْ سَتُكْتَبُ شَهَادَتُهُمْ وَيُسْـَٔلُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا
لَوْ شَٓاءَ الرَّحْمٰنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ مَا لَهُمْ بِذٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ اِنْ هُمْ اِلَّا
يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾ اَمْ اٰتَيْنَاهُمْ كِتَابًا مِنْ قَبْلِه۪ فَهُمْ بِه۪ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢١﴾
بَلْ قَالُٓوا اِنَّا وَجَدْنَٓا اٰبَٓاءَنَا عَلٰٓى اُمَّةٍ وَاِنَّا عَلٰٓى اٰثَارِهِمْ مُهْتَدُونَ ﴿٢٢﴾

Meâli

9. Kendilerine "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye sorsan tereddüt etmeden, "Onları sonsuz güç ve ilim sahibi yarattı" diyeceklerdir. **10.** Yeri sizin için döşek kılan, gideceğiniz yere şaşmadan varasınız diye orada size yollar yaratan O'dur. **11.** Gökten ölçülü olarak su indiren de O'dur. Onunla ölü bir beldeye yeniden hayat veririz. İşte siz de böyle diriltilip çıkarılacaksınız. **12.** Bütün çiftleri yaratan, bineceğiniz gemileri ve hayvanları sizin için var eden de O'dur. **13-14.** Var etti ki, sırtlarına binesiniz, sonra üzerine yerleştiğinizde rabbinizin nimetini hatırlayasınız ve şöyle diyesiniz: "Bunu bize boyun eğdiren Allah noksanlardan münezzehtir, yoksa biz buna güç yetiremezdik! Ve biz kuşkusuz rabbimize geri döneceğiz." **15.** Kimi

kullarını O'nun bir parçası saydılar. Şüphesiz insan apaçık bir nankör! **16.** Ne yani! O, yarattıkları arasından kızları kendisinin saydı da erkek çocukları size mi ayırdı? **17.** Onlardan biri, Rahmân'a yakıştırdığı (kız çocuğu) ile müjdelenince öfkeye kapılarak yüzü mosmor olur. **18.** "Mücadelede başarısız olarak ömrünü süslenmekle geçirecek olan kız çocuğu mu?" diye öfkeyle sorar. **19.** Rahmân'ın kulları olan melekleri dişi saydılar. Yoksa yaratılışlarına tanık mı oldular? Tanıklıkları kaydedilecek ve bundan sorguya çekileceklerdir. **20.** "Rahmân dileseydi, biz onlara ibadet etmezdik" dediler. Bu konuda hiçbir bilgileri yoktur, yalnızca boş bir iddiada bulunuyorlar. **21.** Yoksa bundan (Kur'an'dan) önce kendilerine bir kitap verdik de ona mı sarılıyorlar? **22.** Hayır hayır! Onların dedikleri şundan ibarettir: "Biz babalarımızı bir inanç üzerinde bulduk, elbette biz onların izlerinden giderek doğru yolu buluruz."

Tefsiri

9. Hz. Peygamber'in muhatabı olan müşrik Araplar taptıkları putları, bütün nitelikleri bakımından Allah'a eş ve eşit tutmuyorlardı; meselâ yaratma fiilinin Allah'a mahsus olduğunu, bu kâinatı ancak büyük bir güce ve bilgiye sahip bir varlığın yaratabileceğini biliyor ve itiraf ediyorlardı. Onlara göre putların işi iyiliği elde etmek, kötülüklerden korunmak için kendileri ile Allah arasında aracı olmak ve onları Allah'a yaklaştırmaktı; putlara bunun için tapınıyorlardı (Yûnus 10/18; Zümer 39/3).

10. Bu âyetten itibaren müşriklerin düşüncelerindeki çelişkilere, inançlarındaki temelsizliğe dikkat çekilmekte ve onlar dolaylı olarak tevhide davet edilmektedirler.

Yerin döşek kılınmasından maksat üzerinde yürümeye, çalışmaya ve istirahat etmeye; yani yaşamaya uygun bir şekilde olmasıdır. Yolların yaratılmasına iki mâna verilmiştir: **a)** Dünyanın bir yerinden diğer yerine ulaşmayı mümkün kılacak vadilerin, düzlüklerin, geçitlerin yani üzerinde yürümeye ve yol açmaya müsait arazinin yaratılması. Bu yorum, "yollar" diye çevirdiğimiz *sübül* kelimesinin birinci mânasını esas almaktadır. **b)** Kelimenin ikinci (vesîle, çare) mânasına göre yaratılan

yollardan maksat, insanların çeşitli ihtiyaçlarını giderecek imkânların yaratılmasıdır.

13. Hayvanlardan binme, yük taşıma, bekçilik, tarla ve harman sürme gibi işlerde yararlanabilmek için onların ehlîleşme kabiliyetlerinin olması şarttır. Eğer yüce yaratıcı hayvanlara bu kabiliyeti vermeseydi, zikredilen hizmetlerinden istifade etmek mümkün olmazdı.

15-18. Müşrik Araplar kız çocuklarını istemedikleri, onları doğru dürüst insan saymadıkları, savaşa dayanıklı olmayıp, ömürlerini güzel görünmek için süslenmekle geçirmeleri gerekçesiyle kadın cinsini hor gördükleri halde hem meleklerin hem de Allah'a ortak kıldıkları putların dişi olduklarına inanır, ayrıca bu dişi putları Allah'ın kızları olarak kabul ederlerdi. Ayetlerde bu hurafî ve tutarsız inançlar reddedilmiştir.

19. "Rahmânın kulları" tamlamasındaki kulları kelimesinin metindeki karşılığı, kul mânasındaki *abd*in çoğulu olan *ibâd*dır. Kelime, "yanında, katında" mânasındaki "inde" şeklinde de okunmuştur. Buna göre meleklerin Tanrı katında olmaları onların şeref, mevki ve Allah'a olan yakınlıklarını ifade etmektedir.

"Yaratılışlarına tanık mı oldular?" cümlesi bilgi teorisi bakımından oldukça önemlidir. Kur'an'ın bilgi anlayışına göre madde âlemine ait varlıkların bilgisi tanıklıkla (gözlem ve deney) elde edilir. Melekler ise madde âlemine dahil olmayan varlıklardır, insanlar onlar hakkında gözleme dayalı bilgi sahibi olamazlar. Bilmek için geriye kalan yol vahiydir; ya ona inanılacaktır ya da karanlıkta taş atarcasına isabetsiz sözler söylenmiş, aslı olmayan şeylere inanılmış olacaktır.

20-22. O'ndan alınan bir bilgiye (vahye, kitaba) dayanmadan "O isteseydi biz putlara tapmazdık, şöyle veya böyle yapardık" demek, boş bir iddiada bulunma örneği olmanın ötesinde bir anlam taşımaz.

22. âyetin ortaya koyduğu gerçek evrenseldir; tarihte ve günümüzde inanç ve kanaatlerin büyük bir kısmı taklide dayanır. Burada taklitten maksat, kanıt aramadan, aklını işletmeden, şüphe ve test etmeden bir otoritenin söylediklerini kabul etmek ve ona inanmaktır. Müşrik Araplar da Allah, din, putlar ve melekler gibi konulardaki bilgilerini vahiy, akıl, gözlem gibi muteber bilgi kaynaklarına değil, taklide dayandırıyorlardı.

23 – 28

وَكَذٰلِكَ مَٓا اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ ف۪ي قَرْيَةٍ مِنْ نَذ۪يرٍ اِلَّا قَالَ
مُتْرَفُوهَٓاۙ اِنَّا وَجَدْنَٓا اٰبَٓاءَنَا عَلٰٓى اُمَّةٍ وَاِنَّا عَلٰٓى اٰثَارِهِمْ مُقْتَدُونَ ﴿٢٣﴾
قَالَ اَوَلَوْ جِئْتُكُمْ بِاَهْدٰى مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ اٰبَٓاءَكُمْۜ قَالُٓوا اِنَّا بِمَٓا
اُرْسِلْتُمْ بِه۪ كَافِرُونَ ﴿٢٤﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ
عَاقِبَةُ الْمُكَذِّب۪ينَ ﴿٢٥﴾ وَاِذْ قَالَ اِبْرٰه۪يمُ لِاَب۪يهِ وَقَوْمِه۪ٓ اِنَّن۪ي بَرَٓاءٌ
مِمَّا تَعْبُدُونَۙ ﴿٢٦﴾ اِلَّا الَّذ۪ي فَطَرَن۪ي فَاِنَّهُ سَيَهْد۪ينِ ﴿٢٧﴾ وَجَعَلَهَا
كَلِمَةً بَاقِيَةً ف۪ي عَقِبِه۪ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾

Meâli

23. Aynı şekilde senden önce de hiçbir topluluğa bir uyarıcı göndermedik ki, topluluğun refah içinde yüzen kesimi şöyle demiş olmasınlar: "Biz atalarımızı bir inanç üzerinde bulduk ve biz onların izlerinden gitmekteyiz." **24.** Peygamber, "Size, atalarınızı üzerinde bulduğunuz yoldan daha doğrusunu getirsem de mi?" diye sordu. Onlar da "Biz sizin getirdiğiniz mesajı inkâr ediyoruz" cevabını verdiler. **25.** Onlara hak ettikleri cezayı verdik; gerçeği yalan sayanların sonlarının nasıl olduğuna bir bak! **26-27.** Bir zamanlar İbrâhim babasına ve topluluğuna şöyle demişti: "Ben sizin taptıklarınızdan uzağım, ancak beni yaratan başkadır (O'na ibadet ederim). O bana doğru yolu gösterecektir." **28.** Bunu, peşinden gelecekler arasında devam edecek bir söz olarak dile getirdi. Umulur ki buna dönerler.

Tefsiri

23-28. Peygamberi inkâr etmek, onun tebliğini engellemeye çalışmak yalnızca son peygamberin mâruz kaldığı bir tepki değildir; hak dinden uzaklaşmış, şirki bir kültür mirası olarak içselleştirmiş bütün topluluklar peygamberlerine karşı bu tepkiyi göstermişlerdir. Bunun tipik bir örneği de tevhidin bayrak isimlerinden olan Hz. İbrâhim'in inkârcı kavmidir.

28. âyeti, Allah'ı özne yaparak "Allah tevhid ilkesini İbrâhim'in soyundan gelenler içinde devam ettirdi" şeklinde anlayanlar da olmuştur. Hz. İbrâhim'in nesline vasiyetinden söz eden âyet bizim meâldeki tercihimizi teyit etmektedir (Bakara 2/132).

29 – 32

بَلْ مَتَّعْتُ هٰٓؤُلَٓاءِ وَاٰبَٓاءَهُمْ حَتّٰى جَٓاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُب۪ينٌ ﴿٢٩﴾
وَلَمَّا جَٓاءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوا هٰذَا سِحْرٌ وَاِنَّا بِه۪ كَافِرُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالُوا
لَوْلَا نُزِّلَ هٰذَا الْقُرْاٰنُ عَلٰى رَجُلٍ مِنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظ۪يمٍ ﴿٣١﴾
اَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَۜ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَع۪يشَتَهُمْ فِي
الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِيَتَّخِذَ
بَعْضُهُمْ بَعْضًا سُخْرِيًّاۜ وَرَحْمَتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٣٢﴾

Meâli

29. Bunları ve atalarını ise gerçeğin bilgisi (Kur'an) ve aydınlatıcı elçi gelinceye kadar dünya nimetlerinden yararlandırıp yaşattım.
30. Gerçeğin bilgisi gelince, "Bu bir büyü, biz bunu kabul etmiyoruz"

dediler. **31.** "Bu Kur'an, şu iki şehirden büyük bir kişiye indirilseydi ya!" diye de eklediler. **32.** Rabbinin rahmetini paylaştırmak onlara mı düşmüş? Dünya hayatında onların geçimliklerini biz paylaştırdık. Bir kısmı diğerini istihdam etsin diye kimini kiminden derecelerle üstün kıldık. Rabbinin rahmeti onların biriktirdiklerinden daha hayırlıdır.

Tefsiri

29-32. Önceki âyetlerde Hz. İbrâhim ve ümmeti örnek gösterilerek peygamberlerin yürüttüğü tevhit mücadelesi hatırlatılmıştı. Tarih boyunca bu mücadele karşısında iki tavır oluştu: İman ve inkâr. Allah dünyada takdir ettiği imtihanı gerçekleştirmek için her iki tavır erbabına da dünya nimetlerini lutfetti, onlara yaşama imkânı verdi, nesiller birbirini takip etti ve nihayet sıra Hz. Muhammed ve ümmetine geldi. O, ilâhî mesajı kavmine tebliğ edince inanmayanlar, kendi değerler kültürüne uygun bir tepki gösterdiler. Onlara göre değerli olan soy sop, zenginlik, iktidar, sosyal itibar gibi maddî, dünya ile ilgili ve tabii olarak geçici şeylerdi; insanları ancak bu değerler büyük kılardı. Peygamberlik değerli bir şey idiyse Muhammed'e değil, kendilerine göre Mekke ve Tâif'in büyüklerinden birine gelmeliydi. Bu mantığa Kur'an'ın verdiği cevap aynı zamanda İslâm'ın hedeflediği sosyal ve ahlâkî değişimin nirengi noktalarına ışık tutmaktadır: Allah maddî, dünyada geçerli olan ve orada kalan nimeti, imtihan gereği herkese verir; peygamberlik gibi, Allah nezdinde değerli ve bu yüzden rahmet olan mânevî nimetini ise herkese değil, üstün meziyetleri sebebiyle seçtiğine verir ve bu rahmet (nimet) onların değer verdiği asaletten, servetten, iktidardan çok daha iyidir, hayırlıdır, insanlar için kurtuluş ve mutluluk vesilesidir.

33 – 44

وَلَوْلَا أَنْ يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَجَعَلْنَا لِمَنْ يَكْفُرُ
بِالرَّحْمٰنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقُفًا مِنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ﴿٣٣﴾

وَلِبُيُوتِهِمْ اَبْوَابًا وَسُرُرًا عَلَيْهَا يَتَّكِؤُنَ ٣٤ وَزُخْرُفًا وَاِنْ
كُلُّ ذٰلِكَ لَمَّا مَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةُ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ٣٥
وَمَنْ يَعْشُ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمٰنِ نُقَيِّضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ ٣٦
وَاِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ اَنَّهُمْ مُهْتَدُونَ ٣٧
حَتّٰى اِذَا جَاءَنَا قَالَ يَا لَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بُعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ
فَبِئْسَ الْقَرِينُ ٣٨ وَلَنْ يَنْفَعَكُمُ الْيَوْمَ اِذْ ظَلَمْتُمْ اَنَّكُمْ فِي الْعَذَابِ
مُشْتَرِكُونَ ٣٩ اَفَاَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ اَوْ تَهْدِي الْعُمْيَ وَمَنْ كَانَ فِي
ضَلَالٍ مُبِينٍ ٤٠ فَاِمَّا نَذْهَبَنَّ بِكَ فَاِنَّا مِنْهُمْ مُنْتَقِمُونَ ٤١
اَوْ نُرِيَنَّكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ فَاِنَّا عَلَيْهِمْ مُقْتَدِرُونَ ٤٢
فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِي اُوحِيَ اِلَيْكَ اِنَّكَ عَلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ٤٣
وَاِنَّهُ لَذِكْرٌ لَكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ تُسْئَلُونَ ٤٤

Meâli

33-35. Eğer insanlar tek tip bir topluluk haline gelecek olmasaydı, rahmânı inkâr edenlerin evlerine (her biri) gümüşten tavan, yukarı çıkmak için kullanacakları merdivenler, evleri için kapılar, üzerlerinde yaslanıp istirahat edecekleri koltuklar yapar, altınla da süslerdik. Ama bunların hepsi dünya hayatına ait geçici faydalardan ibarettir, âhiret ise rabbinin katında takvâ sahiplerine mahsustur. **36.** Allah'ın mesajını görmezden gelen kimseye bir şeytan tahsis ederiz; artık bu onun arkadaşıdır. **37.** Kendilerini doğru yolda zannederken bu şeytanlar onları yoldan saptırıp dururlar. **38.** Sonunda o kişi bize gelince –şeytana hitaben– "Keşke seninle aramız doğu ile batı kadar uzak olsaydı!" der; ne kötü bir arkadaş! **39.** Zulmederek hak ettiğiniz için çekmekte olduğunuz azapta ortak olmanız bugün size bir fayda sağlamayacaktır. **40.** Sen sağıra duyurmak veya köre yahut apaçık sapkınlık içinde bulunan kimseye yol göstermek mi istiyorsun? **41-42.** Ya seni alıp götüreceğiz, onlara da hak ettikleri cezayı vereceğiz yahut kendilerine yapacağımızı söylediğimiz şeyi sana göstereceğiz; onlara hangisini yapmak istesek yapabiliriz! **43.** Artık sana vahyolunan kitaba sımsıkı sarıl; şüphesiz sen doğru yoldasın. **44.** O kitap sana ve kavmine bir hatırlatmadır; yakında sorgulanacaksınız.

Tefsiri

33-35. Allah Teâlâ insanlar için yaratıp düzenlediği dünya hayatında kabiliyet, servet, düşünce ve inanç bakımından hepsi birbirine benzeyen, aynı özellikleri taşıyan insanların olmasını değil, toplu hayatı oluşturmak ve devam ettirmek, hür irade ile seçim yapmaya imkân vermek ve böylece imtihan maksadını gerçekleştirmek için gerekli bulunan farklılığı dilemiştir. O'nun katında geçici dünya nimetlerinin değeri yoktur, bunlara sahip olmak da Allah sevgisinin kanıtı değildir; pek çok hikmet çerçevesinde Allah sevdiklerini ve sevmediklerini zengin de eder yoksul da; kimi zaman birilerini iktidara getirir, kimi zaman diğerlerini. O'nun sevdiklerine tahsis ettiği nimetler burada değil, ebedî âlemdedir. Müşrikler büyüklüğü, Allah'ın rahmetine mazhar olma şansını asalet ve servete bağlamakla yanılıyorlar. Eğer Allah'ın yukarıda özetlenen "dünya düzeni" muradı olmasaydı, inansın inanmasın bütün

insanları servette ve refahta eşit kılardı; bu takdirde kâfirlere servet ve iktidar verirse bütün insanlar küfrü, müminlere servet ve iktidar verirse bütün insanlar imanı seçmeye yönelirlerdi.

36-38. İnsanın iç dünyasında daima bir ikilik, çelişkili eğilim ve çekim vardır. Bunların iyi olan, yani Allah rızasına çeken kısmı, insan fıtratına yüklenmiş bulunan din duygusundan, ezelî sözleşmeden, ilâhî ruhtan ve melekten gelir. İnsan gördüğü eğitimin de yardımıyla iradesini kullanarak kendini bu çekime bıraktığı (İslâm'ın anlamı da budur), resulün mesajını rehber edindiği sürece nefsin ilâhî ruha dönük yönü gelişir, bunun rengi bütünü kaplar. Kötüye, aşağı varlık tabakalarına çeken güce teslim olduğu, ilâhî mesaja kulaklarını tıkadığı sürece de artık onun danışmanı kendine mahsus şeytandır. Şeytanın işi, meleğinkinin tersine insanı Allah'tan uzaklaştırmak, beşerî arzuların tutsağı haline getirmektir. Böyle bir ömür geçirip ölen insan rabbinin huzuruna çıkarıldığında yaptıklarının ve seçiminin ne kadar yanlış olduğunu anlayacak, fakat iş işten geçmiş olacaktır.

39. Dünyada arkadaşların acılara ortak olmaları bazan acıları hafifletir. Ancak âhirette herkesin hak ettiği cezayı çekmesi murat edildiği için şeytan türünden arkadaşların aynı cezayı çekmesi, çekilen cezaya bu mânada ortak olmaları, çekenlerin acılarını azaltmayacak, onlara bir fayda vermeyecektir.

40-44. Şartlanmışlık sebebiyle doğruyu dinleme, görme ve doğru düşünme kabiliyetlerini kaybetmiş kimselere laf anlatmak imkânsız gibidir. Bu gerçekten hareketle Hz. Peygamber'in ve onun tebliğ sünnetini yerine getiren ümmetin, "Neden bizi dinlemiyor ve anlamıyorlar?" veya "Bunca zulme ve sapkın inançlarda ısrara rağmen niçin bunlara hak ettikleri ceza verilmiyor?" sorularıyla bunalmamaları, aksine sabretmeleri, işi Allah'a bırakmaları gerekmektedir. Allah, Hz. Peygamber'e müşriklerin âkıbetini gösterse de (nitekim bir kısmını Medine döneminde göstermiştir) göstermese de gerekeni yapacak, herkese hak ettiğini verecektir; çünkü O'nun kudreti karşısında duracak bir güç yoktur.

45 – 56

وَسْـَٔلْ مَنْ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَٓا اَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمٰنِ
اٰلِهَةً يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مُوسٰى بِاٰيَاتِنَٓا اِلٰى فِرْعَوْنَ
وَمَلَا۬ئِهٖ فَقَالَ اِنّ۪ي رَسُولُ رَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَٓاءَهُمْ بِاٰيَاتِنَٓا
اِذَا هُمْ مِنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا نُر۪يهِمْ مِنْ اٰيَةٍ اِلَّا هِيَ اَكْبَرُ مِنْ
اُخْتِهَاۘ وَاَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا يَٓا اَيُّهَ
السَّاحِرُ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَۚ اِنَّنَا لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَمَّا
كَشَفْنَا عَنْهُمُ الْعَذَابَ اِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿٥٠﴾ وَنَادٰى فِرْعَوْنُ
ف۪ي قَوْمِه۪ قَالَ يَا قَوْمِ اَلَيْسَ ل۪ي مُلْكُ مِصْرَ وَهٰذِهِ الْاَنْهَارُ تَجْر۪ي
مِنْ تَحْت۪يۚ اَفَلَا تُبْصِرُونَۜ ﴿٥١﴾ اَمْ اَنَا۬ خَيْرٌ مِنْ هٰذَا الَّذ۪ي هُوَ مَه۪ينٌ وَلَا
يَكَادُ يُب۪ينُ ﴿٥٢﴾ فَلَوْلَٓا اُلْقِيَ عَلَيْهِ اَسْوِرَةٌ مِنْ ذَهَبٍ اَوْ جَٓاءَ مَعَهُ
الْمَلٰٓئِكَةُ مُقْتَرِن۪ينَ ﴿٥٣﴾ فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَاَطَاعُوهُۜ اِنَّهُمْ

كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ٥٤ فَلَمَّا آسَفُونَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ
أَجْمَعِينَ ٥٥ فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِلْآخِرِينَ ٥٦

Meâli

45. Senden önce gönderdiğimiz peygamberlerimize sor bakalım, "Rahmândan başka tapılacak ilâhlar belirlemiş miyiz?" **46.** Mûsâ'yı, mûcizelerimizle destekleyerek Firavun ve çevresine gönderdik. (Onlara) "Ben âlemlerin rabbinin elçisiyim" dedi. **47.** Onlara mûcizelerimizi gösterince bunlara gülüverdiler. **48.** Oysa kendilerine gösterdiğimiz her mûcize bir diğerinden daha büyüktü. Belki yanlış yoldan dönerler diye kendilerini felâketlerle sarstık. **49.** Bunun üzerine şöyle dediler: "Ey büyücü! Rabbinin seninle sözleşmesine uygun olarak bize dua et, artık biz doğru yola döneceğiz." **50.** (Dua sebebiyle) onların başından felâketi uzaklaştırınca bir de bakıyorsun sözlerinden dönüveriyorlar. **51-53.** Firavun kavmine seslenerek şöyle dedi: "Ey milletim! Mısır'ın mülkiyeti benim değil mi? Şu ırmaklar ayaklarımın altından akmıyor mu? Bunları görmüyor musunuz? Ayrıca ben bu değersiz, neredeyse söylediğini anlatmaktan âciz adamdan daha iyi değil miyim? (O bir kral peygamber ise) kendisine altın bilezikler indirilse yahut dizi dizi melekler onunla birlikte gelseler ya!" **54.** Firavun bu konuşmalarla halkının aklını çeldi, hemen ona boyun eğdiler; onlar yoldan çıkmış bir topluluk idi. **55.** Bizi öfkelendirince onlara hak ettikleri cezayı verdik ve hepsini suya gömdük. **56.** Onları, arkadan gelecek diğerlerinin geçmişi ve ibretlik örneği kıldık.

Tefsiri

45-56. Hz. Peygamber'in daveti ve tevhid mücadelesi anlatılırken yeri geldikçe geçmiş tecrübelere temas edilmektedir. Buradaki örnek Hz. Mûsâ ile Mısır'ın tanrı kralı Firavun ve tebaası arasında geçen olaylar, tartışmalar ve alınan ibretlik sonuçlardır.

Bu âyetlerde iki nokta dikkat çekmektedir: **1.** İnkârcıların bilinçlerinin derinliklerinde bir Allah inancı vardır, çeşitli telkinler ve dünyanın çekici menfaatleri bu temel duyguyu köreltmiş veya üstünü küllerle örtmüştür. Allah yine rahmetinin eseri olarak inkârcıları bazı felâketlerle uyarınca bu temel duygu ve inanç açığa çıkmakta, ona sığınılmakta, sıkıntı geçince yine inkâra dönülmektedir. **2.** Tevhid inancı bütün peygamberlerin ortak tebliğleri ve inanç ilkeleridir. Kendilerine kitap gönderilmiş topluluklara sorulduğunda veya eski kitapların kalıntıları okunduğunda anlaşılmaktadır ki, Allah hiçbir zaman kendisi dışında bir varlığa kulluk edilmesine izin vermemiştir. Hz. Mûsâ'nın mücadelesi de bunun bir kanıtıdır.

54. âyette "halkının aklını çeldi" şeklinde çevirdiğimiz cümle, yöneten ve yönetilen ilişkisi bakımından çok önemlidir. Kelimenin aslı, Türkçe'de de kullanılan *istihfâf* kökündendir. Bu kelime Arapça'da "acele ettirdi, aldattı, bilgisizliklerinden yararlandı, onları bilgisizlikleri ve güçsüzlükleri yüzünden hafife aldı, istediği gibi yönlendirdi" mânalarını ifade etmektedir. Totaliter yönetimlerde yöneticilerin istemediği şey, halkın bilgilenmesi, doğruyu öğrenmesi, örgütlenerek hakkını talep edecek kadar güçlenmesidir. Firavun da aynı yola başvurmuş, Hz. Mûsâ'nın gerçeğe ve tevhide yönelik davetini sabote etmiş, halkın sağlıklı düşünmesini engellemiş, geleneklerden ve gözler önündeki alâyişten yararlanarak toplumu âdeta büyülemiş ve saltanatını devam ettirmenin yolunu bulmuştur. Ancak, şairin dediği gibi, "Ol saltanatın yeller eser şimdi yerinde!"

57 – 66

وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا اِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾
وَقَالُوا ءَاٰلِهَتُنَا خَيْرٌ اَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ اِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ
خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾ اِنْ هُوَ اِلَّا عَبْدٌ اَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا

لِبَنِيٓ اِسْرَٓائِلَ ﴿٥٩﴾ وَلَوْ نَشَٓاءُ لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَلٰٓئِكَةً فِي
الْاَرْضِ يَخْلُفُونَ ﴿٦٠﴾ وَاِنَّهُ لَعِلْمٌ لِلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَاتَّبِعُونِۜ
هٰذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ الشَّيْطَانُۚ اِنَّهُ
لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٦٢﴾ وَلَمَّا جَٓاءَ عِيسٰى بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُمْ
بِالْحِكْمَةِ وَلِاُبَيِّنَ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِۚ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيعُونِ ﴿٦٣﴾
اِنَّ اللّٰهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُۜ هٰذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦٤﴾ فَاخْتَلَفَ
الْاَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْۚ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمٍ اَلِيمٍ ﴿٦٥﴾ هَلْ
يَنْظُرُونَ اِلَّا السَّاعَةَ اَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٦﴾

Meâli

57. Meryem'in oğlu misal olarak zikredilince senin kavmin bundan dolayı hemen yaygarayı basıyorlar. **58.** "Bizim tanrılarımız mı iyi, yoksa o mu?" diyorlar. Bu karşılaştırmayı sırf sana karşı çıkmış olmak için yapıyorlar. Onlar gerçekten inatçı bir muhalefet! **59.** Îsâ, kendisine lutuflarda bulunduğumuz ve İsrâiloğulları'na ilâhî kudretin örneği kıldığımız bir kuldur ancak. **60.** İsteseydik sizin yerinize, yeryüzünde egemen olacak melekler yaratırdık. **61.** Bilin ki o kıyamete ait bir bilgidir. Sakın ondan şüphe etmeyin ve bana tâbi olun. Bu dosdoğru yoldur. **62.** Şeytan sizi sakın doğru yoldan engellemesin, o sizin apaçık düşmanınızdır. **63-64.** Îsâ sağlam kanıtlarla geldiğinde şöyle dedi: "Size hikmeti getirdim ve anlaşmazlığa düştüğünüz bazı konuları açık-

lamaya geldim. Allah'a itaatsizlikten sakının ve bana uyun. Kuşkusuz Allah benim de rabbimdir, sizin de rabbinizdir. Şu halde O'na kulluk edin; işte bu dosdoğru yoldur." **65.** Gruplar aralarında anlaşmazlığa düştüler. Haksızlığa sapanların, elem verici bir günün azabından çekecekleri var! **66.** Bütün yaptıkları, kendileri farkında bile olmadan kıyametin ansızın kopmasını beklemekten ibaret!

Tefsiri

57-59. Sûrenin 45. âyetinde peygamberler tarihine atıf yapılarak hiçbir devirde Allah'ın, putlara tapılmasına izin vermediği ifade edilmişti. Yine Mekke'de nâzil olan Meryem sûresinde (19/16 vd.) Hz. Meryem ve oğlu Îsâ'dan bahsedilmişti. Çevrelerindeki hıristiyanların inanç ve ibadetlerinden haberdar olan müşrikler, tevhid inancına peygamberlerden şahit ve kanıt getirildiğini işitince, kendilerine göre iyi bir açık yakaladıklarını zannederek gürültü kopardılar; Kur'an'ın açıklamalarına bakarak kendi yanlışlarını düzeltecek yerde, hıristiyanların yanlışını alarak Kur'an'a karşı çıktılar; "Onlar Îsâ'ya tapıyorlardı, biz de putlarımıza tapıyoruz, hem bizimkiler ondan daha iyi" dediler.

58. âyetteki "o mu" sorusunda geçen zamirin Hz. Peygamber'e ait olduğunu, müşriklerin mukayeseyi tanrıları ile Hz. Îsâ arasında değil, Peygamberimiz arasında yaptıklarını söyleyen tefsirciler de vardır. Hangi yorum alınırsa alınsın tartışmada karşı tarafın delilleri çürük öncüllere dayanmakta, farklı şeyler birbirine benzetilmekte, sırf tartışmayı kazanabilmek için mantık hileleri yapılmaktadır. Hâsılı laf anlamaz, inatçı müşriklerden oluşan bir muhalefet söz konusudur.

60. Allah'ın isteseydi insanların yerine yaratacak olduğu meleklerden maksat ya gerçek mânada meleklerdir ya da melekleşmiş insanlardır. Birinci mânaya göre hedeflenen sonuç şudur: Yeryüzünde insanların yanında da melekler vardır, siz bunlara tapıyorsunuz. Halbuki Allah yeryüzünde insan yerine sırf melek yaratabilirdi ve bunlar da tanrı olmaz, Îsâ gibi yine O'nun kulları olurlardı. İkinci mânaya göre de müşriklere şöyle bir cevap verilmiş olmaktadır: Allah dileseydi, yeryüzünü hiç günah işlemez insanlarla donatırdı. Fakat O, bunu değil, yeryüzünü iradeleriyle

günah da sevap da işleyecek, iyi de kötü de yapacak, böylece bir imtihan geçirecek insanlara emanet etmeyi tercih etmiştir.

61-62. "O, kıyamete ait bir bilgidir" cümlesi ile müşriklere kıyamet hatırlatılmakta, dünyada düzenlerini bozmamak için saplandıkları putperestliğin âhirette başlarına neler getireceğine dikkat çekilmektedir. "Kıyamete ait bilgi"nin ne olduğu konusunda "Kur'an, âhir zaman peygamberi, Hz. Îsâ'nın tekrar dünyaya gelmesi" şeklinde farklı yorumlar yapılmıştır. Bazı tefsirciler, bu âyetten biraz önce Hz. Îsa'dan söz edildiği için "o" zamirinin Hz. Îsâ'ya işaret ettiği yorumunu yapmışlardır. Halbuki Îsâ'dan bahseden âyetler bittikten sonra başka bir konuya, 40-44. âyetlerde zikredilen "son peygambere tâbi olmanın gerekliliği" konusuna geçilmiştir. Zaten diğer peygamberlerin örnek olarak zikredilmesi de ana konuyla (son peygambere inanma ve onu izleme konusu) ilgilidir. Ayrıca bu âyetler gelirken henüz Hz. Îsâ gelmiş olmadığına göre âyetin müşrikler için bir şey ifade etmesi, "kıyamet bilgisi veya alâmeti"nin, görüp anlayabilecekleri bir şey olmasına bağlıdır; bu da Îsâ değil, Kur'an'dır, kendisinin son peygamber olduğunu söyleyen hâtemü'l-enbiyâdır. Müşriklere düşen görev, akıllarını başlarına devşirmeleri, şeytana değil, kıyametten önce gelen son peygambere kulak vermeleri ve böylece doğru yolu bulmalarıdır.

63-66. Hz. Îsâ'nın getirdiği hikmet, beşer aklına yol gösterecek ve yalnızca akılla bilinemez konuları aydınlatacak, ihtilâfa düştükleri alanlarda son sözü söyleyecek olan vahiydir. Vahiy bu fonksiyonu yerine getirmiş, fakat gerek yahudiler ve gerekse daha sonra hıristiyanlar yine de ihtilâfa düşmüşler, çeşitli mezheplere ayrılmışlardır. Bunun sebebi zulümdür. Burada zulmün anlamı, şeytana uyarak ve geçici dünya menfaatlerine öncelik vererek vahyin kıymetini bilmemek, peygambere kulak asmamak, bu büyük rahmet ve nimetten istifade etmemektir. Tabii bu zulmün sonu da cehennemdir, ebedî saadet fırsatının zayi edilmesidir. Peygamberlerin olağan üstü gayretlerine rağmen yola gelmeyen inkârcıların gerçeği kabul edebilmeleri için kıyametin kopması

gerekmektedir, onlar ancak bunu gördükten sonra inanacaklardır. Fakat kıyamet birden kopacağı, kendilerini inançsız ve hazırlıksız yakalayacağı için bu bilgi ve kabulün bir faydası olmayacaktır.

67 – 78

اَلْاَخِلَّٓاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ اِلَّا الْمُتَّق۪ينَ ﴿٦٧﴾
يَا عِبَادِ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ وَلَٓا اَنْتُمْ تَحْزَنُونَۚ ﴿٦٨﴾ اَلَّذ۪ينَ
اٰمَنُوا بِاٰيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِم۪ينَۚ ﴿٦٩﴾ اُدْخُلُوا الْجَنَّةَ اَنْتُمْ وَاَزْوَاجُكُمْ
تُحْبَرُونَ ﴿٧٠﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصِحَافٍ مِنْ ذَهَبٍ وَاَكْوَابٍۚ وَف۪يهَا
مَا تَشْتَه۪يهِ الْاَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْاَعْيُنُۚ وَاَنْتُمْ ف۪يهَا خَالِدُونَۚ ﴿٧١﴾
وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّت۪ٓي اُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾ لَكُمْ ف۪يهَا فَاكِهَةٌ
كَث۪يرَةٌ مِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾ اِنَّ الْمُجْرِم۪ينَ ف۪ي عَذَابِ جَهَنَّمَ خَالِدُونَۚ ﴿٧٤﴾
لَا يُفَتَّرُ عَنْهُمْ وَهُمْ ف۪يهِ مُبْلِسُونَۚ ﴿٧٥﴾ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلٰكِنْ كَانُوا هُمُ
الظَّالِم۪ينَ ﴿٧٦﴾ وَنَادَوْا يَا مَالِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَۜ قَالَ اِنَّكُمْ
مَاكِثُونَ ﴿٧٧﴾ لَقَدْ جِئْنَاكُمْ بِالْحَقِّ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٨﴾

Meâli

67. Allah'a itaatsizlikten sakınanlar dışında, dostlar bile o gün birbirinin düşmanıdır. **68-69.** Ey kullarım, âyetlerimize iman edenler ve emirlerimize boyun eğenler! O gün size korku yoktur, üzüntü de çekmeyeceksiniz. **70.** Siz ve eşleriniz, muhteşem bir şekilde karşılanıp ağırlanmak üzere cennete girin. **71.** Orada altın tepsiler ve bardaklar cennetliklerin çevrelerinde dolaştırılacaktır. Orada canların istediği, gözlerin zevk aldığı her şey vardır ve siz orada sonsuza kadar kalıcısınız. **72.** İşte bu, yapıp ettiklerinizle girmeyi hak ettiğiniz cennettir. **73.** Orada sizin için çeşitli meyveler vardır, onlardan âfiyetle yersiniz. **74-75.** Günaha batıp kalmış olanlar kuşkusuz, kendileri için hiç hafifletilmemek üzere cehennem azabında devamlı kalıcıdırlar, ümitsizlik içinde susarak! **76.** Biz onlara haksızlık etmedik, kendilerine haksızlık edenler onlardır. **77.** "Ey Mâlik, rabbin bizim işimizi bitirsin!" diyecekler; o da "Burada kalıcısınız" cevabını verecektir. **78.** Şüphesiz size gerçeği bildirmiştik, fakat çoğunuz o gerçeği kabul etmek istemediniz.

Tefsiri

67. İnsana, ebedî hayatta mutlu olma imkânını hazırlamayan bir dünya hayatı amacına ulaşmamıştır. Bu hayatta yaşanan güzellikler fânidir, dünya hayatı ile birlikte sona erer; dostluklar da hayatın amacına hizmet etmemişse, ömrün zayi edilmesine katkıda bulunmuş olur. İşte böyle bir dostluk ilişkisi yaşayanlar âhirette birbirlerini gördükleri, hatırladıkları zaman düşmanca duygular yaşayacak, birbirlerinden nefret edecekler. Çünkü orada karşılaşılan korkunç sonuçta bu dostlukların da etkisi ve katkısı olduğu ortaya çıkmıştır.

68-73. İslâm bütün insanlığa hitap eden bir din olmakla beraber onun ilk muhatapları, sudan, yeşillikten, gölge ve serinlikten, çeşitli yiyecek ve giyeceklerden oldukça mahrum bulunan Araplar'dır. Bu sebeple Allah Teâlâ onların ve bütün insanlığın iyiliğine olan bu dinin benimsenmesi, emirlerinin istekle, hatta heyecanla yerine getirilmesi için Araplar'ın mahrum bulundukları, hasretini çektikleri nimetleri zikrederek, bunların cennetliklere bolca sunulacağını hatırlatarak teşvik yöntemini kul-

lanmıştır (Râzî, XXVII, 225). Hz. Peygamber de, ata ve deveye düşkün olanların, "Cennette at var mı, deve var mı?" şeklindeki sorularına, 71. âyete dayanarak "evet" cevabını vermiştir (Tirmizî, "Cennet", 11). Ancak bütün bu nimetlerin, dünyadakilerin aynı olmadığı, isim ve nitelik benzerlikleri bulunmakla beraber âhiret hayatının ve orada olanların mahiyet bakımından dünyadakilerden farklı bulunduğu, ilgili âyet ve hadislerin ortaya koyduğu bir gerçektir.

"Gözlerin zevk aldığı şey" cennetin göze hitap eden nimetleri olabilir. Ancak bazı tefsirciler bunu, "Allah'ın cemalini seyretmek" şeklinde yorumlamışlardır, biz de bu yorumu tercih ediyoruz; çünkü diğer nimetler yeterince sıralanmış ve açıklanmıştır, cennetin en büyük iki nimeti "cemal seyri" ile Allah'ın cennetlik kullarından razı olduğunu ilân ettiği "rıdvân" aşamasıdır. Bu mânevî nimetlerin ihmal edilmiş, sükût geçilmiş olması teşvik amacı ile bağdaşmayacağı için "gözlerin zevk aldığı, başka bir deyişle bakmaya doyamadığı şey"i bu yönde anlamak daha uygundur.

74-77. Zıtların yan yana getirilmesi ve bu şekilde karşılaştırma yapılması her birinin farkını daha açık ve canlı bir şekilde ortaya çıkarır. Bu sebeple cennetliklerin mazhar olacakları nimetler açıklandıktan hemen sonra cehennemliklerin durumu tasvir edilmiştir. Herkes cehenneme ateşini dünyadan götürür. Allah hiçbir kuluna zulmetmez. İnsana hem bazı ödevler yüklemek hem de bunları yapacak güç ve imkân vermemek zulümdür. Şu halde Allah kullarına bu imkânı ve gücü vermiştir. Ancak inkârcı ve günahkâr kullar ellerindeki imkânı kötüye kullanmış, kendilerine cehennemin yolunu yine kendileri açmışlardır.

Gāfir sûresinde (40/49) cehennemliklerin, burada görevli meleklerden, "azaplarının hafifletilmesi için Allah'a aracı olup dua etmelerini istedikleri", ancak bu taleplerinin kabul görmediği zikredilmişti. Burada ise kurtuluştan ümit kesen cehennemliklerin, son çare olarak Mâlik isimli üst görevliye başvurarak öldürülüp yok edilmelerini istediklerini görüyoruz. Kendilerine verilen cevap, dünyada iken peygamberlerin anlattıklarına uygundur: "Cehennem azabı, Allah'a ortak koşanlar, O'nu ve âhireti inkâr edenler için ebedîdir."

78. Bu âyette Allah'ın, sözü, Mâlik'ten alarak kendisinin devam ettirmesi ve "onlar" yerine "siz" zamirini kullanması, âyetlerin amacı bakımından ilgi çekicidir. Böylece cehennemliklerin şahsında Hz. Peygamber'in muhataplarına da hitap edilmekte, inkârcılıkta devam ettikleri takdirde âkıbetlerinin böyle olacağı hatırlatılmaktadır.

79 – 89

اَمْ اَبْرَمُٓوا اَمْرًا فَاِنَّا مُبْرِمُونَۚ ﴿٧٩﴾ اَمْ يَحْسَبُونَ اَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ
وَنَجْوٰيهُمْۜ بَلٰى وَرُسُلُنَا لَدَيْهِمْ يَكْتُبُونَ ﴿٨٠﴾ قُلْ اِنْ كَانَ لِلرَّحْمٰنِ
وَلَدٌۗ فَاَنَا۬ اَوَّلُ الْعَابِدٖينَ ﴿٨١﴾ سُبْحَانَ رَبِّ السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾ فَذَرْهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا
حَتّٰى يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذٖي يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾ وَهُوَ الَّذٖي فِي السَّمَٓاءِ
اِلٰهٌ وَفِي الْاَرْضِ اِلٰهٌۜ وَهُوَ الْحَكٖيمُ الْعَلٖيمُ ﴿٨٤﴾ وَتَبَارَكَ الَّذٖي
لَهُ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَاۚ وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِۚ
وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٥﴾ وَلَا يَمْلِكُ الَّذٖينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَاعَةَ
اِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ

لَيَقُولُنَّ اللّٰهُ فَاَنّٰى يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾ وَقِيلِهِ يَا رَبِّ اِنَّ هٰٓؤُلَٓاءِ قَوْمٌ
لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ فَاصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَامٌ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

Meâli

79. Onlar bir şeye kesin karar verdilerse biz de vermişizdir. **80.** Yoksa onlar gizlediklerini ve fısıldaştıklarını bizim işitmediğimizi mi sanıyorlar? Hayır! Doğrusu şudur ki, onların yanındaki elçi meleklerimiz her şeyi kaydediyorlar. **81-82.** De ki: "Rahmânın çocuğu olsa ona ibadet edenlerin başında ben olurum. Göklerin ve yerin rabbini, arşın rabbini onların yakıştırdığı niteliklerden tenzih ederim." **83.** Geleceği kendilerine söylenen günlerine ulaşıncaya kadar bırak onları, dünyaya dalıp eğlensinler! **84.** Gökteki ilâh da O'dur, yerdeki ilâh da O'dur. O sınırsız hikmet ve ilim sahibidir. **85.** Göklerin, yerin ve bunlar arasında bulunanların mülkiyeti kendisinin olan, kıyametin kopacağı zamanı yalnızca kendisi bilen ve hepinizin kendisine döneceğiniz Allah'ın şanı ne yücedir! **86.** Bilerek hakka tanıklık edenler dışında, Allah'ı bırakıp kendilerine dua ettikleri putlar asla şefaat edemezler. **87.** "Onları kim yarattı?" diye sorsan, kuşkusuz "Allah yarattı" diyecekler. Şu halde (Allah'ı bırakıp) nasıl onlara dönebiliyorlar? **88.** Allah, peygamberin "Ey rabbim! Bunlar iman etmemekte direnen bir topluluk" dediğini de biliyor. **89.** Onları bırak ve "Sizinle kavgam yok" de. Yakında bilecekler!

Tefsiri

79-89. Sûrenin sonunda yine ana konuya, peygamberin tevhid mücadelesine dönülüyor. Fıtrî aklın hükümlerinden, müşriklerin inanç ve pratiklerinden de yararlanılarak putların tanrı olamayacağı, Allah'tan başka hiçbir varlıkta tanrılık niteliklerinin bulunmadığı, Allah'ın çocuğunun olmasının düşünülemeyeceği, bunun Tanrı kavramına ve O'nun temel niteliklerine ters düştüğü ikna edici bir üslûp içinde açıklanıyor.

79. âyetin geliş sebebi olarak, hicrete yakın günlerde Mekkeli müşriklerin toplanıp Hz. Peygamber'i öldürme kararı almaları olayı zikredilmiştir. Onlar bu kararı almışlar, fakat Allah'ın ezelde verdiği karar gerçekleşmiş, Peygamber efendimiz kurulan tuzaktan kurtulmuştur.

89. âyet bütün tebliğciler için geçerli bir ilkeyi ifade etmektedir: Tebliğcinin vazifesi bildirmektir, yapılacak her şey yapıldıktan sonra inkârda direnenler kendi hallerine bırakılır, insanları zorla imana getirmek için savaşılmaz, farklı inanç taşıyanlarla barış içinde yaşanır. Savaşın sebebi karşı tarafın hukuk tanımazlığıdır, insan hak ve hürriyetlerine saldırmasıdır. Bunlar engellenir, hak ve özgürlükler kurtarılır, hür düşünceleri ve iradeleri ile inkârı seçenlerin gerçeği anlamaları ya zamana veya âhirete bırakılır.

44 (64)

Duhân Sûresi

Mekke, 59

Nüzûlü

Mekke'de, Zuhruf sûresinden sonra, Câsiye'den önce nâzil olmuştur.

Adı

Gāfir'den Ahkāf'a kadar yedi sûre hâ-mîm harfleri ile başlamaktadır. Bu yedi sûreye ülkemizde "Hâmîmler" denir, ancak her birinin, bazan "Hâ-mîm" ile birlikte de söylenen özel adları vardır. Nitekim bu sûrenin adı "duman" mânasındaki Duhân'dır. Duhân kelimesi 41 sıra numaralı Fussılet sûresinin 11. âyetinde de geçmiş, fakat buradaki yeri daha önemli olduğu için sûre bu isimle anılmıştır.

Konusu

Aynı harflerle başlayan sûrelerin konuları arasında da önemli ölçüde bir ortaklığın bulunduğu dikkat çekmektedir. Hâ-mîm harfleriyle başlayan Duhân sûresi de bundan önceki Hâmîmler gibi, ana konu olarak Kur'an'ın gerçek Allah kelâmı olduğuna ve insanlar için önemine dikkat çekmektedir. Bu münasebetle şu konulara da yer verilmiştir:

1. Kur'an'ın nâzil olduğu gecenin önemi ve değeri.

2. Kur'an'ı gönderen Allah'ın birliği ve büyüklüğü.

3. Firavun ve kavmi ile Tübba' gibi geçmiş kavimlerin peygamberlere karşı takındıkları tavır ve peygamberlerin tevhid mücadelesi.

4. Peygamberlere inanmayanları dünyada ve âhirette bekleyen âkıbet, kıyamet, yeniden dirilme, cennet ve cehennem.

1 – 9

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
حٰمٓ ﴿١﴾ وَالْكِتَابِ الْمُب۪ينِۙ ﴿٢﴾ اِنَّٓا اَنْزَلْنَاهُ ف۪ي لَيْلَةٍ مُبَارَكَةٍ
اِنَّا كُنَّا مُنْذِر۪ينَ ﴿٣﴾ ف۪يهَا يُفْرَقُ كُلُّ اَمْرٍ حَك۪يمٍ ﴿٤﴾ اَمْرًا مِنْ
عِنْدِنَاۜ اِنَّا كُنَّا مُرْسِل۪ينَ ﴿٥﴾ رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَۜ اِنَّهُ هُوَ السَّم۪يعُ الْعَل۪يمُۙ ﴿٦﴾
رَبِّ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَاۢ اِنْ كُنْتُمْ مُوقِن۪ينَ ﴿٧﴾
لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ يُحْي۪ي وَيُم۪يتُۜ رَبُّكُمْ وَرَبُّ اٰبَٓائِكُمُ الْاَوَّل۪ينَ ﴿٨﴾ بَلْ هُمْ
ف۪ي شَكٍّ يَلْعَبُونَ ﴿٩﴾

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Hâ-mîm. **2.** Aydınlatan kitaba yemin olsun! **3.** Biz onu mübarek bir gecede indirdik; biz daima uyarmaktayız. **4-7.** O gecede bizim katımızdan bir emirle hüküm ve hikmet konusu olan bütün işler ayrılır. Rabbinden, eğer gerçekten biliyorsanız göklerin, yerin ve bunlar arasında olan her şeyin rabbinden bir rahmet olarak biz devamlı göndermekteyiz. O her şeyi işitmekte ve bilmektedir. **8.** O'ndan başka tanrı yoktur, hayat verir ve öldürür. Sizin rabbinizdir, önceden gelip geçmiş ecdadınızın da rabbidir. **9.** Gerçek bu iken onlar kararsızlık içinde oyalanıp duruyorlar.

Tefsiri

1-3. Bazı sûrelerin başında bulunan bu tür harflere "hurûf-ı mukattaa" denir (bilgi için bk. Bakara 2/1). Üzerine yemin edilen şey değerli, önemli ve bazan kutsaldır. Burada yemin eden Allah, üzerine yemin edilen de Kur'an'dır; maksat bu kitabın ne kadar önemli ve değerli olduğunu bildirmektir.

Mübarek "uğurlu, hayırlı, bereketli, değerli" demektir. Allah'ın, yarattığı mekânlar ve zamanlardan bir kısmına, bazı önemli işlerin ve ibadetlerin yapılacağı yer ve zaman olma özelliği vermesi, o yerde ve zamanda bulunan, üzerine düşeni yapan kullarına bu yüzden sevaplar, ödüller verip çeşitli lutuflarda bulunması normaldir, bunlarda yadırganacak bir taraf yoktur. Ülkemizde kandil geceleri diye bilinen geceler, ramazan günleri ve geceleri, arefe günü, Mekke'deki Mescid-i Haram, Medine'deki Mescid-i Nebevî, Kudüs'teki Mescid-i Aksâ, Kâbe'nin üzerinde bulunduğu toprak parçası bu zaman ve mekânların başlıca örnekleridir. Diğer kutsal kitapların da içinde indiğine dair rivayetler bulunan (Kurtubî, XVI, 124) ramazan ayında (bk. Bakara 2/185; Kadir 97/1), bazı rivayetlere göre bu ayın son on günü içinde (Kurtubî, XVI, 124) Kur'an nâzil olmaya başlamıştır. "Onu indirdik" sözünden "tamamını indirdik" mânası anlaşılabileceği gibi "indirmeye başladık" mânası da çıkar. Kur'an'ın yaklaşık yirmi üç yıl içinde parça parça geldiği tarihî bir gerçek olduğuna göre ikinci mânayı tercih etmek gerekecektir. Kur'an'ın tamamının bir Kadir gecesinde, Allah katından (levh-i mahfûzdan), Cebrâil'in de içinde bulunduğu melekût âlemine indirildiği, sonra Hz. Peygamber'e yirmi üç yılda parça parça gönderildiği şeklinde bir açıklama varsa da bunun, vahye dayalı sağlam bir dayanağı yoktur. Kur'an'ın indirildiği, bütün hikmetli işlerin icra için görevlilere tebliğ edildiği gecenin, şâban ayı ortasına rastlayan ve sonraları Berat gecesi diye anılan gece olduğuna dair rivayetler de sağlam değildir (Kurtubî, XVI, 125).

4-6. Bu âyetlerde "bütün işler"in o gecede ayrıldığından söz edilmiş olmakla beraber özellikle Kur'an'ın o gecede ayrıldığı açıklanmaktadır; yani "O gece bütün hikmetli işlerin ayrıldığı bir gecedir; Kur'an da işte o gecede ayrılmıştır" denilmektedir. "Ayrılma" kelimesinin öncesinde ve sonrasında "indirme" ve "gönderme" zikredildiğine göre, kelime-

nin buradaki mânası da açıklanmış olmaktadır. Allah'ın emriyle veya bir başka yoruma göre Allah'ın emri (işi) olarak ayrılan / gönderilen / indirilen şey Kur'an'dır. Ayırmaktan maksat indirmek, Cebrâil ve Hz. Peygamber aracılığı ile insanlara göndermektir. "İndirme ve gönderme" yanında "ayırma ve ayrılma" kelimesinin de kullanılması, ister Kur'an olsun, ister hükmü verilmiş, zamanı gelmiş diğer hikmetli işler olsun hepsinin, bir bütün içinden ayrılarak kuvveden fiile, kaderden kazâya, takdirden tekvîne, bilgi ve tasarıdan gerçekleştirme ve yaratmaya geçirildiğini anlatma amacına yöneliktir. Nitekim İsrâ sûresinde (17/106) Kur'an'ın bütününden ayrılan parçaların yeri ve zamanı geldikçe Hz. Peygamber'e gönderilmesi aynı kelime ile "ayırdık" denilerek ifade edilmiştir.

Yukarıda meâli verilen ve açıklanan altı âyette Kur'an'la ilgili olarak şu önemli nitelik ve özellikler, âdeta altları çizilerek açıklanmıştır: **1.** Kur'an, Allah'ın üzerine yemin edeceği kadar önemli bir kitaptır; **2.** Onu Allah göndermiştir; **3.** Şerefi ve önemine lâyık bir mübarek gecede göndermeye başlamıştır; **4.** Allah insanlık tarihi boyunca peygamberler ve kitaplar göndererek kullarına doğru yolu göstermiş, onları uyarmıştır. Kur'an da bu seriden bir rehber, bir irşad ve uyarı kitabıdır; **5.** Bütün bu nitelikleriyle o Allah'ın bir rahmetidir; kullarına olan sevgi ve merhametinin bir eseridir.

7-9. Müşrikler, putlara aracı olarak tapınmakla beraber hepsinin üstünde sonsuz kudret sahibi bir Allah'ın varlığına da inanıyorlardı. Bu âyetlerde onlara, kafalarını çalıştırarak gerçeğin bilgisine ulaşmaları, Allah'tan başka bir rabbin, ibadet edilecek bir tanrının bulunmadığına inanmaları telkin edilmektedir.

10 – 16

فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُخَانٍ مُبِينٍۙ ﴿١٠﴾ يَغْشَى النَّاسَۜ
هٰذَا عَذَابٌ اَل۪يمٌ ﴿١١﴾ رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ اِنَّا

مُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾ اَنّٰى لَهُمُ الذِّكْرٰى وَقَدْ جَٓاءَهُمْ رَسُولٌ مُبِينٌۙ ﴿١٣﴾ ثُمَّ
تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَجْنُونٌۢ ﴿١٤﴾ اِنَّا كَاشِفُوا الْعَذَابِ قَلٖيلًا
اِنَّكُمْ عَٓائِدُونَۢ ﴿١٥﴾ يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرٰىۚ اِنَّا مُنْتَقِمُونَ ﴿١٦﴾

Meâli

10-11. Göğün bütün insanları kuşatan belirgin bir dumana bürüneceği günü bekle. Bu acı veren bir azaptır. **12.** "Rabbimiz, üzerimizden azabı kaldır, bizler artık inanmaktayız" (diyecekler). **13-14.** Kendilerine apaçık bir elçi geldiği, sonra ondan yüz çevirerek, "Bu, kendisine bazı şeyler öğretilmiş bir deli!" dedikleri halde onlar mı bundan ibret alıp akıllarını başlarına toplayacaklar? **15.** Biz azabı biraz hafifleteceğiz, kuşkusuz siz de hemen eski halinize döneceksiniz. **16.** Amansız bir şekilde yakaladığımız gün yaptıklarının cezasını hakkıyla vereceğiz.

Tefsiri

10-16. Allah Teâlâ peygamberlerini mûcizelerle desteklemekte, böylece hem onların yüklerini hafifletmekte hem de insanların iman etmelerini kolaylaştırmaktadır. Bu mûcizeler bazan ihtiyaçların karşılanması, bazan da âsilerin, zalimlerin, inkârcılıkta direnenlerin cezalandırılması şeklinde olmaktadır.

Duhân (duman) mûcizesi, olup bitmiş bir olay mıdır, yoksa kıyamet yaklaştığında gerçekleşecek bir alâmet midir? Bu soruya iki farklı cevap verilmiştir. "Henüz olmadı" diyenlere göre duman olayı, kıyamet yaklaştığında vuku bulacak, bu uyarıya rağmen insanlar inkârdan vazgeçmeyecekler, arkasından kıyamet kopacak ve herkes ettiğini bulacaktır. "Duman olayı Hz. Peygamber hayatta iken gerçekleşti" diyenlere göre ise "duman"dan maksat, açlık yüzünden meydana gelen görme bozukluğudur, "Amansız bir şekilde yakaladığımız" diye tercüme ettiğimiz "batşa"

ise Bedir Savaşı'dır. Buhârî, bu yorumu, sahâbe rivayetlerine dayanarak şöyle açmaktadır: Müşrikler çağrısına karşı direnince Hz. Peygamber, Allah'a yalvararak, Hz. Yûsuf'un kavmine yaptığı gibi bunlara da bir kıtlık vermesini istedi. Duası kabul edildi, kıtlık geldi, yiyecek içecek bir şey kalmadı. İnsanlar derilere ve kemiklere varıncaya kadar ne buldularsa yediler. Açlıktan öylesine zayıfladılar ki sonunda görme bozukluğuna yakalandılar, baktıklarında kendilerini kuşatmış bir duman görüyorlardı. Hz. Peygamber'e başvurarak bu azabın kaldırılması için dua etmesini, artık inandıklarını söylediler. O ise "Azap kalkınca yine eski halinize dönersiniz" buyurdu. Nitekim duası üzerine azap kaldırıldı, onlar da derhal eski inkârcılıklarına döndüler. Allah bu dönekliğin, inkâr ve zulümde ısrar etmenin cezasını Bedir Savaşı'nda verdi. Kur'an'da geçen şu beş olay bu dünyada gerçekleşmiştir: Lizâm cezası (Tâhâ 20/129; Furkan 25/77), Rûm'un yenilmesi (Rûm 30/2), ayın yarılması (Kamer 54/1), bu sûrede geçen duhân ve batşa (Buhârî, "Tefsîr", 44/1-5).

17 – 33

وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَٓاءَهُمْ رَسُولٌ كَر۪يمٌۙ ﴿١٧﴾ اَنْ
اَدُّٓوا اِلَيَّ عِبَادَ اللّٰهِۜ اِنّ۪ي لَكُمْ رَسُولٌ اَم۪ينٌۙ ﴿١٨﴾ وَاَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللّٰهِۚ
اِنّ۪ٓي اٰت۪يكُمْ بِسُلْطَانٍ مُب۪ينٍۚ ﴿١٩﴾ وَاِنّ۪ي عُذْتُ بِرَبّ۪ي وَرَبِّكُمْ اَنْ تَرْجُمُونِۘ ﴿٢٠﴾
وَاِنْ لَمْ تُؤْمِنُوا ل۪ي فَاعْتَزِلُونِ ﴿٢١﴾ فَدَعَا رَبَّهُٓ اَنَّ هٰٓؤُ۬لَٓاءِ قَوْمٌ
مُجْرِمُونَ ﴿٢٢﴾ فَاَسْرِ بِعِبَاد۪ي لَيْلًا اِنَّكُمْ مُتَّبَعُونَۙ ﴿٢٣﴾ وَاتْرُكِ
الْبَحْرَ رَهْوًاۜ اِنَّهُمْ جُنْدٌ مُغْرَقُونَ ﴿٢٤﴾ كَمْ تَرَكُوا مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍۙ ﴿٢٥﴾

وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٢٦﴾ وَنَعْمَةٍ كَانُوا فِيهَا فَاكِهِينَ ﴿٢٧﴾
كَذَٰلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿٢٨﴾ فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ
وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنْظَرِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنَ
الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿٣٠﴾ مِنْ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ كَانَ عَالِيًا مِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾
وَلَقَدِ اخْتَرْنَاهُمْ عَلَىٰ عِلْمٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٣٢﴾ وَآتَيْنَاهُمْ مِنَ
الْآيَاتِ مَا فِيهِ بَلَاءٌ مُبِينٌ ﴿٣٣﴾

Meâli

17-21. Onlardan önce Firavun'un kavmini de imtihan ettik; onlara, şunu söyleyen değerli bir elçi geldi: "Ey Allah'ın kulları! Bana istediğimi verin, ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Allah'a başkaldırmayın. Kuşkusuz size, söylediklerimi kanıtlayacak açık bir delil sunacağım. Beni taşa tutmanıza karşı benim de rabbim, sizin de rabbiniz olan Allah'a sığınırım. Eğer bana inanmazsanız bari yolumdan çekilin. **22.** Sonuç alamayınca rabbine, "Bunlar günaha batmış bir topluluk!" diye arzıhal etti. **23-24.** Rabbi şöyle buyurdu: "Kullarımı gece harekete geçir; kuşkusuz peşinize düşülecektir. Denizde açılan yolu olduğu gibi bırak, onlar boğulmaya mahkûm bir ordudur." **25-27.** Geride nice bahçeler, su kaynakları, ekili ürünler ve iyi bir konum, vaktiyle içinde yüzdükleri refah bıraktılar! **28.** İşte böyle oldu. Biz de bunları başka bir topluluğa miras olarak verdik. **29.** Onlar için ne gök ağladı ne de yer. Kendilerine aman da verilmedi. **30-31.** Gerçekten İsrâiloğulları'nı aşağılayıcı bir azaptan, Firavun'un işkencesinden kurtarmış olduk. O ululuk taslayan, haddi aşanlardan

birisiydi. **32-33.** Bunları, bilerek çağdaşları olan topluluklara tercih ettik ve onlara, kendileri için apaçık imtihan içeren mûcizeler verdik.

Tefsiri

17-33. Hz. Peygamber ve müminlerin karşısında Arap müşrikler olduğu gibi burada zikredilen tarihî örnekte de Hz. Mûsâ ve ona iman eden İsrâil-oğulları karşısında Firavun ve adamları vardı. Onlar inkârda direnip yapılacak başka bir şey de kalmayınca Allah, İsrâiloğulları'na vaad ettiği mûcizelerden birini lutfetti, Hz. Mûsâ'ya, inananları alıp gece yolculuğa çıkmasını emretti. Ken'ân diyarına gitmek için Kızıldeniz'i geçmek gerekiyordu. Allah onlara denizden bir yol açtı, selâmetle geçtiler, arkadan gelen Firavun ve askerleri ise denizde açılan o yolun yeniden su ile dolması sebebiyle boğuldular. Mısır'da büyük bir refah, sayısız nimetler içinde yaşıyorlardı, bâtıl bir dâva uğruna bütün bu nimetleri, daha da önemlisi canlarını kaybettiler (denizin yarılması, geçiş için yol açılması ile ilgili olarak bk. Bakara 2/50). Dün köle olarak kullandıkları ve durmadan aşağılayıp işkence ettikleri İsrâiloğulları'na bu gibi nimetler bahşedildi. Tabii bu lutuflar da şartlı idi, İsrâiloğulları Hz. Musâ'ya iman ettikleri için bu nimetler, aynı çağda ve çevrede yaşayan başka topluluklara değil, kendilerine verilmişti; şart ise Allah'a itaat etmek, peygamberin yolundan gitmekti.

29. âyette geçen "Ne gök ağladı ne de yer" ifadesi mecazidir; kendilerini bir şey zanneden, başkalarını aşağılayan, kendilerinin içinde bulunmadığı bir dünya tasavvur edemeyen Firavun ve yandaşlarının hiç de önemli kimseler olmadığı anlatılmaktadır.

34 – 59

إِنَّ هٰٓؤُلَٓاءِ لَيَقُولُونَۙ ﴿٣٤﴾ إِنْ هِيَ إِلَّا مَوْتَتُنَا الْاُولٰى وَمَا نَحْنُ بِمُنْشَرٖينَ ﴿٣٥﴾
فَأْتُوا بِاٰبَٓائِنَٓا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقٖينَ ﴿٣٦﴾ اَهُمْ خَيْرٌ اَمْ قَوْمُ تُبَّعٍۙ وَالَّذٖينَ
مِنْ قَبْلِهِمْۜ اَهْلَكْنَاهُمْۘ اِنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمٖينَ ﴿٣٧﴾

وَمَا خَلَقْنَا السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبٖينَ ٣٨
مَا خَلَقْنَاهُمَٓا اِلَّا بِالْحَقِّ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ٣٩ اِنَّ يَوْمَ
الْفَصْلِ مٖيقَاتُهُمْ اَجْمَعٖينَۙ ٤٠ يَوْمَ لَا يُغْنٖي مَوْلًى عَنْ مَوْلًى شَيْـٔاً
وَلَا هُمْ يُنْصَرُونَۙ ٤١ اِلَّا مَنْ رَحِمَ اللّٰهُۜ اِنَّهُ هُوَ الْعَزٖيزُ الرَّحٖيمُ ٤٢
اِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّومِۙ ٤٣ طَعَامُ الْاَثٖيمِۚ ٤٤ كَالْمُهْلِۚ يَغْلٖي فِي الْبُطُونِۙ ٤٥
كَغَلْيِ الْحَمٖيمِ ٤٦ خُذُوهُ فَاعْتِلُوهُ اِلٰى سَوَٓاءِ الْجَحٖيمِۗ ٤٧ ثُمَّ
صُبُّوا فَوْقَ رَاْسِهٖ مِنْ عَذَابِ الْحَمٖيمِۜ ٤٨ ذُقْۚ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَزٖيزُ الْكَرٖيمُ ٤٩
اِنَّ هٰذَا مَا كُنْتُمْ بِهٖ تَمْتَرُونَ ٥٠ اِنَّ الْمُتَّقٖينَ فٖي مَقَامٍ اَمٖينٍۙ ٥١
فٖي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍۚ ٥٢ يَلْبَسُونَ مِنْ سُنْدُسٍ وَاِسْتَبْرَقٍ مُتَقَابِلٖينَۚ ٥٣
كَذٰلِكَ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عٖينٍ ٥٤ يَدْعُونَ فٖيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ اٰمِنٖينَۙ ٥٥
لَا يَذُوقُونَ فٖيهَا الْمَوْتَ اِلَّا الْمَوْتَةَ الْاُولٰىۚ وَوَقٰيهُمْ عَذَابَ
الْجَحٖيمِۙ ٥٦ فَضْلًا مِنْ رَبِّكَۜ ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظٖيمُ ٥٧ فَاِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ
بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ٥٨ فَارْتَقِبْ اِنَّهُمْ مُرْتَقِبُونَ ٥٩

Meâli

34-36. Onlar, kesin bir dil ile şunu söylüyorlar: "Bu iş bizim ilk (ve son olarak) ölüp gitmemizden ibarettir, biz artık yeniden diriltilecek değiliz. Siz doğru söylüyorsanız (ölmüş) babalarımızı geri getirin!" **37.** Bunlar mı güçlü, Tübba'ın kavmi ve ondan öncekiler mi? Onların tamamını helâk ettik; çünkü onlar günaha gömülmüşlerdi. **38-39.** Gökleri, yeri ve bunların arasındakileri oynayıp eğlenmek için yaratmadık. Bunları hakikat ve hikmet çerçevesinde yarattık, fakat çoğu bunu bilmez. **40.** Yargı günü hepsinin belirlenmiş günüdür. **41-42.** O gün hiçbir dostun dostuna bir faydası dokunmaz, onlar başka yerden de bir yardım görmezler, ancak Allah'ın rahmetine mazhar olanlar müstesna. Allah izzet ve rahmet sahibidir. **43-46.** Zakkum ağacı günahkârın yiyeceğidir. O, karınlarda, fokurdayan su misali kaynayan bir tortu gibidir. **47-50.** (Görevlilere şöyle denir:) "O günahkârı yakalayıp cehennemin ortasına sürükleyin, sonra başının üstünden kaynar su dökerek cezalandırın!" Ve kendisine, "Tat bakalım; zira sen güçlü ve değerlisin! Bütün bunlar sizin şüphe ile karşıladığınız şeylerdir!" deyin. **51-53.** Allah'a itaatsizlikten sakınanlara gelince, kuşkusuz bunlar, güvenli bir yerdedirler; dostlarla karşı karşıya ipekli ve sırmalı elbiseler giymiş olarak cennetlerde ve pınar başlarındadırlar. **54.** Ayrıca onları beyaz tenli, ceylan gözlü eşlerle birleştireceğiz. **55.** Orada güven içinde her meyveden isteyebilecekler. **56-57.** Orada ilk ölümlerinden başka bir ölüm tatmayacaklar. Rabbin, onları bir lutuf olarak cehennem azabından da koruyacak. İşte büyük kazanç budur! **58.** Anlayıp düşünsünler diye Kur'an'ı senin dilinde kolaylaştırdık. **59.** Kuşkusuz onlar bekliyorlar, sen de bekle!

Tefsiri

34-39. Kur'an burada, tarihe bir atıf yaptıktan sonra Hz. Peygamber'in inkârcı muhataplarına yöneliyor, dünya hayatını kötü etkileme bakımından en önemli inkâr konusu olan "öldükten sonra yeniden dirilme" inancını ele alıyor, bu inancın ispatı için iki önemli delil kullanıyor: **1.** Yine tarihten, kendilerine Tübba' denilen Yemen'in güçlü hükümdarlarından ve bunlara tâbi olan halktan söz ederek onca güçlerine,

şevket ve şanlarına rağmen nasıl bunlar helâk olup gittilerse Arap müşriklerinin de öyle helâk olacakları, bu dünyada ebedî kalamayacakları; **2.** Yere, göklere ve bunların arasında/içinde bulunanlara bakıldığında bunların bir yaratıcısının bulunmasının zaruri olduğu sonucuna varılacağı, bu yaratıcının hayatı, yalnızca geçici dünya hayatından ibaret kılmış olmasının anlamsız olacağı, bu takdirde birçok olay ve olgunun yerine oturmayacağı, düşünüldüğünde birçok şeyin bambaşka bir âleme ve hayata bırakılmış olduğunun anlaşılacağı.

40-57. Dünyanın fâni, insanların ölümlü oldukları açıklanınca yeniden dirilişi takip edecek zaman içinde nelerin olacağı, insanların dünyada yapıp ettiklerine göre ebedî hayatta nelerle karşılaşacakları, kötüleri bekleyen cehennemin nasıl bir yer olduğu, oraya girenlerin çekecekleri ceza; iyiler için hazırlanmış olan cennetin tasviri, buraya girme bahtiyarlığına erecek olanların nâil olacakları çeşitli nimetler, insanların dünyadaki idrakleri, hayalleri, arzuları ve korkularından yola çıkılarak, bu kavramlarla anlatılmaktadır.

"Yargı günü"nden maksat kıyameti takip edecek olan sorgulama ve yargılamanın yapılacağı zamandır. Bu muhâkeme sonunda iyiler ve kötüler, suçlular ve mâsumlar, zalimler ve mazlumlar, cennetlikler ve cehennemlikler birbirinden ayrılacak, herkes dünyada yaptıklarının karşılığını elde edecektir.

43. âyetteki "zakkum ağacı" cehennemde bulunan ve azap için kullanılan bir ağaçtır (bk. Sâffât 37/62).

49. âyette geçen "Sen güçlü ve değerlisin" sözü, dünyada güçlerine güvenen, kendilerini değerli ve önemli bilen, böyle kabul ettiren, bu sayede kendilerine kimsenin dokunamayacağını zanneden kimselerin âhiretteki âcizlik ve çaresizliklerini, alaycı bir üslûpla dile getirmektedir.

56. âyette "İlk ölümlerinden başka bir ölüm tatmayacaklar" buyuruluyor. Mü'min (Gāfir) sûresinde (40/11) ise iki kere öldürme ve iki kere diriltme olacağı ifade edilmişti. "İlk ölümleri" ifadesinden, her ikisi de gelip geçtiği ve "önceki" niteliğini aldığı için "dünyada ve berzahta vuku bulan iki ölüm" kastedilmiş olabilir. Bu ihtimali de geçerli görmekle beraber bize daha güçlü gelen ihtimal, dünya hayatının sonundaki ölü-

mün kastedilmiş olmasıdır. Çünkü burada dünya ile âhiret, geçici ile ebedî, sonunda ölüm bulunan hayat ile bulunmayan hayat karşılaştırılmaktadır. Hangi ihtimal geçerli olursa olsun insanların defalarca ölüp dirileceklerini değil, dünya hayatı sonunda bir kere öleceklerini ifade eden âyet, reenkarnasyon inancını da reddetmiş olmaktadır (bk. Bakara 2/28).

58-59. Sûre, Kur'an'ın önemine dikkat çekerek başlamış, yeri geldikçe onun müstesna niteliklerine temas etmişti. Son âyetlerinde yine aynı temayı işlemekte, insanların anlamak ve üzerinde düşünmek için Kur'an'a yönelmelerini tavsiye etmektedir. Onu anlamak kolaydır, Hz. Peygamber'in kavmiyle konuşup anlaştığı dilde vahyedilmiştir, içinde hedef kitlenin anlamakta güçlük çekecekleri çetrefil ifade ve kavramlar yoktur.

Kur'an tebliğ edildikten sonra ona inananlar da inanmayanlar da bekleyecekler, bildirdiği şeylerin dünyada ve âhirette bir bir gerçekleştiğini göreceklerdir.